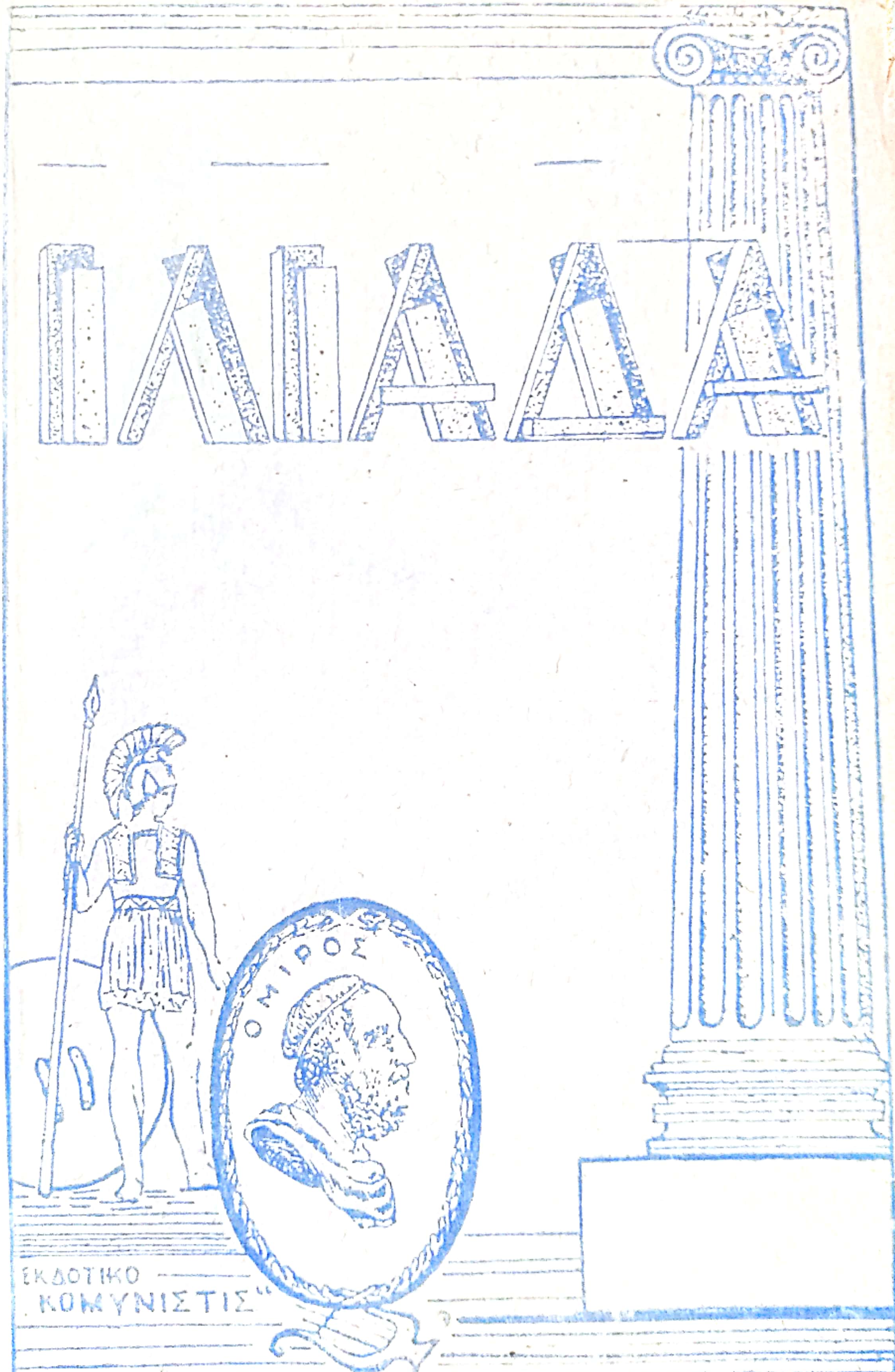
ΙΛΙΑΔΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ
"ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"

Ι ΙΛΙΑΔΑ

Μεταφραζμένι

Απο τον

ΑΛΕΚΣ. ΠΑΛΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΟΥΝΙΣΤΙΣ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1935

ΤΥ ΚΣΑΚΥΣΤΥ ΔΑΣΚΑΛΥ

ΠΣΙΧΑΡΙ

Ο ΛΟΓΟΣ Ο ΣΟΣ Ι ΑΛΙΘΙΑ ΕΣΤΙΝ

Ι ΛΙΑΔΑ

1885

Α

Μὺςα, τραγὺδα το θιμο τυ κςακυςτυ Αχιλέα,
τον ερμο! π' όλυς πότιςε τυς Αχευς φαρμάκια,
κε πλίθος έςτιλε πςιχες λεβέντικες ςτον Αδι
οπλαρχιγόνε, κ' έθρεπςε με τα κορμια τυς ςκίλυς
κι όλα τα όρνια (τυ Διος έτςι ίχε ι γνὸμι ορίςι),
απ' τιν αρχι ςαν πιάςτικε με το γοργο Αχιλέα
τ' Ατρέα ο προταφέντις γιος κε χόριςαν ι διό-τυς.
Πιός τάχα λες τυς έβαλε θεος να λογοφέρυν;
Τυ Δία ο γιος κε τις Λιτος, πυ με τον Αγαμέμνο
θίμοςε κ' έριкςε κακι μες' ςτο ςτρατο πανύκλα,
κε κόζμος πέθενε, γιατι ςτο λιτυργο το Χρίςα
δε θέλιςε τ' Ατρέα ο γιος λίγι ςπλαχνια να δίκςι.
Γιατι ίρθε αφτος ςτα γλίγορα τον Αχεον καράβια
να λεφτερόςι θέλοντας τιν κόρι-τυ, κε πλύςια
ίχε μαζὶ-τυ κςαγορα, κε κράταε ςτα διο χέρια,
πας ςτο χριςοφτιαςτο ραβδι, τ' Απόλυ τα ςτεφάνια,
κι όλυς τυς άλυς Αχευς θερμοπερικαλύςε,
μα τα προτάτα πιο πολι, τυς διο τυς γιυς τ' Ατρέα
„Τ' Ατρέα γιι κ' ι άλι εςις χαλκοπλιζμένι Αργίτες,
ς' εςας να δόςυνε ι θει να μπίτε ςτυ Πριάμυ
το κὰςτρο, κε ςτα ςπίτια-ςας με το καλο να ςίρτε
όμος κ' εμένα δόςτε-μυ τιν κόρι-μυ, κε πάρτε
τιν κςαγορά-τις, έτςι ο γιος να ςας βοιθάι τυ Δία!“
Τότες με ςέβας φόναкςαν ι άλι Αργίτες όλι
«πάρτε τιν ὸρια κςαγορα, το γέρο ςπλαχνιςτίτε!»
Μα αφτι ι Βυλι δεν τ' ὰρεςε τυ Βαςιλια Αγαμέμνυ,
μόνο τον έδιοкςε άςкιμα κ' ίπε ςφιχτο 'να λόγο
«Τίρα εγο, γέρο, μι ςε βρο τριγίρο ςτα καράβια
για τόρα ν'αργοςτέκεςε για πίςο να κοπιάςις,
μι δε ςε ςὸςι ύτε ραβδι ύτε θευ ςτεφάνι.

Τιν κόρι δεν τι δίνο εγο!.. παρ' όταν πια γεράςι
απ' τιν πατρίδα-τις μακρια, ςτο ςπιτικό-μυ, ςτ' Αργος,
τι μέρα με το αργαλιο, τι νίχτα ςτο πλεβρό-μυ...
Μα ςίρε! μι μ' ανάφτις πια αν θες γερος να φίγις!»
Ιπε, κι ο γέρος ςκιάχτικε κι αγρίκιςε το λόγο.
Κε πίρε με βαρια ψιχι τιν αμυδια άκρι-άκρι
του πολιτάραχυ γιαλυ, κ' έτςι όλο καταριόνταν
ςτις πικνοπλέκςυδις Λιτος το γιο ςαν κςεκινύςε
«Ακυ-με, αργιροδόκςαρε, εςι πυ διαφεντέβις
τιν Κίλα με το τόςο βιος κε το νιςι τις Χρίςας,
κε πυ φιλάι τιν Τένεδο τ' ανίκιτό-ςυ χέρι.
Ζμιθέα! αν ςτόλιςα κι εγο τιν όμορφι εκλιςά-ςυ
αν ςύκαψα καμια βολά μερια γιομάτα πάχος
βοδιον κε τράγον, κςάκυς'-τον τόρα-μυ αφτο τον πόθο·
με ςαιτιές-ςυ ι Δαναι τα δάκρια ας μυ πλερόςυν!»
Ιπε, κε τιν κατάρα εφτις ςινάκυςε ο Απόλος.
Κε βράζοντας οχ τυ βυνυ κατέβικε τις ράχες
με το δακςάρι κρεμαςτο κε τι ςαιτοθίκι.
Βρόντικςαν, όταν με θιμο τινάχτικε, ι ςαίτες
ςτις πλάτες-τυ. Κε πάγενε θολος ςα μάβρι νίχτα.
Επιτα αλάργα κάθετε απ' το ςτρατο κε ρίχνι,
κι άχιςε ο κρότος ςκιαχτερος οχ τ' αργιρο δοκςάρι.
Μυλάρια πρότα θέριςε κι αςπροτριχάτυς ςκίλυς,
μα κε τυς άντρες έπιτα με τις πικρες ςαίτες
βαρύςε· κι όλο κέγανε πολες φοτιες νεκρόνε.
Μέρες ενια πικνόπεφταν μες' ςτο ςτρατο ι ςαίτες,
μα αφτυ ςτις δέκα ςιντιχια κιρίχνι ο Αχιλέας,
γιατι τον φότιςε ι θεα, ι κρυςταλόκορφι Ιρα,
τι θλίβυνταν τυς Αχευς ςα θόραε πυ πεθένυν.
Κ' ι κράχτες ςαν τυς φόνακςαν κε μαζοχτίκαν όλι,
ςικάθικε ο γοργοπόδαρος γιος τυ Πιλια κ' έτςι ίπε
«Τ' Ατρέα γιε, τόρα πια εμις θαρο τι ςτράτα πάλι
θα πάρυμε κε πίςο ομπρος ςτα ςπίτια-μας θα πάμε,
πρότα απ'το θάνατο αν ςοθι κανίς-μας, αν ίνε έτςι
να μας θερίζι ο πόλεμος κε να μας τρόι ι πανύκλα.
Μον έλα κάνας λιτυργος ας ροτιθι ί προφίτις,
ί κι ονιράτον κςιγιτις — κι αφτα τα ςτέλνι ο Δίας —
πυ να κςιγίςι τί μαθες μας χόλιαςε έτςι ο Φίβος
μιν τύλιψε εκατόβοδια, μιν τάμα κςεχαζμένο,
ανίςος θέλι απο ςοςτα γίδια κε κριάρια τςίκνα

να λάβι, κι απ' το φοβερο χαμο να μας γλιτόσι».
Ετσι ίπε αφτος κε κὰθισε. Κι απὰνυ τότε ο Κὰρχας
σικόθι, ο πιο βαθίτερος απ' τυς προφίτες ὸλυς,
πυ κάτεχε ὸλα — τορινα, στερνα, κε περαζμένα —
κε με τι μαντοσίνι-τυ, πυ γιος τυ Βὶα ο Φίβος
τον πρίκισε, έδικσε τις Τριας το δρόμο στα καρὰβια.
Αφτος με το σοφό-τυ νυ τυς μίλισε έτσι κ' ίπε
«Γιε τυ Πιλέα, αν θες εγο, τυ Δία αγαπιμένε,
να πο τ' Απόλυ το θιμο, τυ προφιλάχτι αφέντι,
καλα, σ' τον λέο· όμος κ' εσι ορκίσυ-μυ κε τάκσε
να με βοιθὶσις πρόθιμα με λόγο κε κοντάρι.
Κάπιος θαρο θα πιραχτι πυ τυς Αργίτες ὸλυς
τυς κσεπερνάι σε δίναμι κι ο λόγος-τυ αγρικιέτε.
Γιατι νικάι ο άρχοντας, μ' αδίναμο αν μαλόσι,
κε το θιμό-τυ αν καταπιι εκίνι εκι τιν όρα,
ὸμος φιλάι μες' στιν καρδια το πάθος-τυ, ος να πάρι
στερνα μια μέρα γδικιομο. Μον τίρα αν θα με σόσις».
Κε τότε ο φτεροπόδαρος τ' απάντισε Αχιλέας
«Αφοβα πες κε θαρετα τί προφιτια κατέχις.
Τί νά! μα το μιριάκριβο τυ Δία γιο, πυ, Κὰρχα,
περικαλιέσε εσι κε λες τις μίρας τα γραμένα,
άντρας κανις, εγο όσο ζο κ' έχο ανιχτα τα μάτια,
στο τὰζο, χέρι φονικο δε συ σικόνι εσένα
εδο στον κάμπο, μίτε αφτον αν πις τον Αγαμέμνο
πυ πρότος όλον βασιλιας πενιέτε εδο πος ίνε».
Τότες πια θάρεψε ο βαθις προφίτις κε τυς ίπε
«Δεν τΰλιπσε εκατόβοδια, τάμα όχι κσεχαζμένο,
μόνι αφορμι 'νε ο λιτυργος π' αδίκισε ο αφέντις,
τί απέριπσε τιν κσαγορα κε τυ βαστάι τιν κόρι.
Για τύτο ο Φίβος σιφορες μας έστιλε, κι ακόμα
θα στίλι· κε τι φονικια πανύκλα δε θα πάψι
πριν πάλε τυ πατέρα-τις τι μαβρομάτα κόρι
απλέροτι ακσαγόραστι τιν κσαναδὸκι πίσο,
πριν στίλυμε εκατὸβοδια κε τυ θευ στι Χρὶσα.
Τὸτ' ίσος μαλακόσι πια κε κσανασάνυμ' όλι».
Ιπε κι αφτος κε κάθισε. Κε τότε ο Αγαμέμνος
τ' Ατρέα ο γιος σικόθικε, ο δινατος αφέντις,
αφρίζοντας, κι απ' το θιμο τα μάβρα σοθικά-τυ
φυσκόναν, κ' έχινε φοτιες το μάτι-τυ κε σπίθες.
Τυ Κάρχα πρότα τΰρικσε μια άγρια ματια κε τΰπε

„Κακομινίτι, πρόσχαρο ποτες δε μύπες λογο!
Πάντα αγαπάι διάσεστα να προφιτέβι ο νούς-σου,
κ' ένα καλο μίτ' έκανες μίτ' ίπες στι ζοί-ςυ.
Τόρα ςτ' αςκέρι πάλι ομπρος λαλις κε προφιτέβις
πος τάχα τόσες ςιφορες γι' αφτο τυς ςτέλνι ο Φίβος,
τί εγο ςτιν πλύσια κσαγορα δεν έστερκςα τις κόρις,
πυ κάλια αφτι τον πίργο-μυ να μυ ςτολίζι θέλο.
Νε, κι απ' τ' απάρθενό-μυ εγο τινε προκρίνο τέρι,
τιν Κλιτεμίστρα, τί μαθες χιρότερι δεν ίνε
ςτα κάλι, μίτε ςτο κορμι, ςτι γνόσι, κε ςτα χέρια.
Μα κ' έτςι πίσο πρόθιμα τι δίνο αν ίνε ανάνκι·
δε θέλο εγο να χάνετε, μον' να ςοθι τ' αςκέρι.
Κάνα άλο εμένα όμος πρεζβιο κιτάκςτε να μυ βρίτε,
αμέσος τόρα! Τεριαςτο δεν ίνε εγο μονάχα
έτςι να μένο. Κε θαρο αφτο πο βλέπετ' όλι,
πός ι δικί-μυ τόρα νια μισέβι ς' άλα χέρια".
Μα τότε ο φτεροπόδαρος τ' απάντισε Αχιλέος
«Τ' Ατρέα κςακυζμένε γιε, αχορταγότερ' όλον,
πός άλο να ςυ δόσυν θες πρεζβιο τα παλικάρια;
Δεν κςέρο πυθενα πολι αμίραγό-μας πράμα.
Δοθίκανε όσα πίραμε πατόντας τόσες χόρες,
κ' ίνε ντροπις απ' το λαο κςανα να μαζοχτύνε.
Μον' άσ'-τιν τόρα εςι τι νια ςτο Φίβο, κ' ι Αργίτες
διπλα θα ςτα πλερόσυνε κε τρίδιπλα αν ο Δίας
φέρι έτςι κε κυρςέπσυμε κάνα άλο πλύσιο κάστρο».
Τότες τυ κάνι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
«Μι δα εςι πύσε γνοςτικος, θεόμορφε Αχιλέα,
καμόνεςε ètςι, κ' έρκολα δε με γελας, δεν πίθις.
Ι τι δικί-ςυ τάχα νια για νάχις ςτιν καλίβα,
με θες να κάθυμε έτςι εγο μ' εδο αδιανα τα χέρια
κι αφτι μυ λες ςτον τόπο-τις ναν τινε ςτίλο πίσο;
Καλα, αν μυ δόσυν τα πεδια καμια άλι ομορφοπύλα,
τέτια όπος μυ ποθι ι καρδια, ισάκςια αφτις πυ χάνο·
αλιος μονάχος τότε εγο παγένο κε τυ Εα
ι τι δικί-ςυ πέρνο νια, ί τυ Δισέα ακόμα
θα πάο να πάρο... κ' έπιτα ας χολοςκάι πυ πάθι!
Ομος αφτα κι άλι φορα τα κςαναμελετάμε·
τόρα ένα ελάτε ας ρίκςυμε ςτι θάλαςα καράβι,
κράκςτε κε νάφτες διαλεχτυς, βάλτε τα βόδια μέςα,
βάλτε κε τιν κρινόθορι τυ Χρίςα θιγατέρα,

κε καπετάνιος ένας-μας ας ςίρι απ' τυς αρχόντυς,
ο Εας ίτε ο Δομενιας ίτε ο ςοφος Διςέας,
ί εςι, τ' απςίτερο χορμι απ' όλυς, Αχιλέα,
για να μερόςις το θεο με τον ςφαχτον τιν τςίκνα".
Τότες τον χαμοκίταχςε κε τύπε ο Αχιλέας
„Οχυ-μυ αδιαντροπρόςοπε, χορμι με δίχος πίςτι,
πος λες θ' ακύςι πρόθιμα το λόγο-ςυ κανίς-μας
κ' ί ς' ανιχτο πια πόλεμο θα τρέκςι ί ςε καρτέρι;
Τί εγο δεν ίρθα απ' αφορμι τον αςπιςτάδον Τρόον
να πολεμίςο εδο, γιατι δε μύφτεκςαν εμένα·
μίτ' άλογά-μυ μ'άρπακςαν ποτές-τυς μίτε βόδια,
μιτ' έκαπςάν-μυ τα ςπαρτα κε τα βαθια περβόλια
κάτυ ςτι Φτια, γιατι πολα ςτι μέςι μας χορίζυν,
θες κορφοβύνια απλοςκιοτα θες θάλαςα αφριζμένι·
μον για δικό-ςυ διάφορο, κςαδιάντροπε, εγο βγίκα
μαζί-ςυ, για να βρις εςι, κακόςυρτε, απ' τυς Τρόες
κ' ο αδερφός-ςυ κςεζιμια. Αφτα δεν τα θιμάςε,
μον τ' απςιφας! Κε τόρα δα με φοβερίζις κιόλας
να πάρις με το χέρι-ςυ τιν κόρι, πυ για κίνι
εμόφτιςα κε πυ ο ςτρατος μύχι χαρίςι εμένα.
Ιςο μ' εςένα μερτικο ποτές-μυ δεν κερδίζο
κάθε πυ πάρυμε καμια τον Τρόον πλύςια χόρα·
μον όθενε έμας κε ςπαθι, νά! ετύτα εδο τα χέρια
δυλέβυν πρότα, μα αν γενι κε μιραςια, εςι πέρνις
τα πιο πολα, με λίγο εγο, χορις παράπονο όμος,
πίςο γιρνάο, κιας έλιοςα τυς Τρόες πολεμόντας.
Κε τόρα φέβγο! τι πολι πιο βολετο να ςίρο
κάλικ-μυ με τ' αςκέρι-μυ, τί απςίφιςτος νομίζο
εδο πος δε θα μάςο βιος κε θιςαβρο μεγάλο".
Τότες τυ λέι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
„Ορα καλί-ςυ αν ς' έπιαςε πόθις να πας! Για μένα
δε ςυ προςπέφτο, μι θαρις, να μίνις· έχο κι άλυς
εδο βοιθύς-μυ, μάλιςτα το βαθιγνόςτι Δία
Απ' όλυς πιο ςε μάχυμε τυς αρχιγυς εςένα,
τί πάντα θες λογοτριβες, θες φόνυς κε πολέμυς.
Τάχα-μυ αν ίςε δινατος, τιν παλικαροςίνι
κάπιος θεος ςτιν έδοκε. Στι Φτια, αν ορίζις, ςίρε
μ' όλο τ' αςκέρι-ςυ μαζι, κε πρόςταζε εκιπέρα
τυς Μιρμιδόνες ίδε εγο δε νιάζυμε αν θιμόνις
δεν τρέμο αν φέβγις. Κι άκυςε το λόγο πυ ςυ κρένο·

μιας πίσο κε μυ τι ζιτάι τι Χρισοπύλα ο Φίβος,
μ' ανθρόπυς κε χαράβι-μυ εγο θαν τυ τι στίλο,
μα στο καλίβι-συ θαρο κι ατός-μυ θα συ πάρο
τι νιά-συ, τι ροδόσταχτι Βρισύλα, για να μάθις
σαν πόσο εγο σε κσεπερνο, να τρέμι ακόμα κι άλος
όμιος-μυ εμένα έτσι ανιχτα να μυ προβάλι κ' ίσος".
       Ιπε, κ'εκίνος άναπσε ν'ακύσι τέτιο λόγο,
κε τυ διπλόφερε ι καρδια στα λονκομένα στίθια,
ί να τραβίκσι απ' το μερι το κοφτερο λεπίδι,
να αναστατόσι τι βυλι, το βασιλια να σφάκσι,
ί να σοπάσι τιν καρδια κε το θιμο να πνίκσι.
Μα εκι π' αφτα τ' ανάδεβε μες' στις καρδιας τα βάθια
κι όκσο απ' τι θίκι γίμνονε τι σπάθα, νά τι! Φτάνι
ι Αθινα οχ τον υρανο, τι στάλθικε απ' τιν Ιρα,
πυ σιλογι ίσι κε τον διό-τυς ίχε κ' ίσι αγάπι.
Κε στέκι πίσο-τυ, τυ αρπάι τα καστανα μαλιά-τυ,
σ' αφτον μονάχα φανερι, ανέφαντι στυς άλυς.
Σάστισε εκίνος κε γιρνάι, κι αναγνορίζι αμέσος
τιν Αθινα, πυ κσάστραφταν τα φοβερά-τις μάτια.
Κε κράζοντάς-τιν τις λαλι διο φτερομένα λόγια
„Κόρι τυ Δία σκιαχτερι, γιατι ίρθες τόρα πάλι;
μι θες να δις τιν απσιφια τυ βασιλια Αγαμέμνυ;
Εγο 'να λόγο θα συ πο πυ ίσος τον δις να γίνι·
σα γλίγορα ι περφάνιες-τυ στον Αδι θαν τον πάνε".
       Τότες τ' απάντισε ι θεα, τυ Δία ι θιγατέρα
„Ιρθα οχ τον υρανόνε εγο να πάπσο το θιμό-συ,
αν θες ν' ακύσις, κ' ι θεα μ' έχι σταλμένα ι Ιρα,
πυ σιλογι ίσι κε τον διό-σας έχι κ' ίσι αγάπι.
Μον έλα πάπσε! κι άστινε τι σπάθα στο θικάρι
Μα αν θες με λόγια, στολισ' τον όσο ζιτα ι καρδιά-συ,
γιατι το λόγο πυ θα πο θα τονε δις να γίνι·
για αφτι τιν προσβολι διπλα κε τρίδιπλα μια μέρα
δόρα θα λάβις· μοναχα βαστάκσυ· κι άκυσέ-μας".
       Κε τότε ο γοργοπόδαρος τις απαντα Αχιλέας
„Ας γίνι ο λόγος-σας, θεα, κιας ίμε έτσι πνιγμένος
απ' το θιμο κατάκαρδα, τι πιο καλα σιφέρνι·
αν τυς θευς ακυς, κι αφτι συ σιχνακυν τον πόθο".
       Ετσι ίπε, κε σταμάτισε τι σταλομένι χύφτα
πας στ' αργιρο σπαθόχερο, κε μέσα στο θικάρι
έσπροκσε πάλι το σπαθι, με δίχος ν' απιθίσι

ςτον οριζμο τις Αθινας. Κε τυ Διος ι κόρι
πίςο πετάι ςτον Ολιμπο, ςτυ Δία τα παλάτια,
εκι να ζμίχςι τυς θευς κε τις θεες τις άλες.
Κ' ο Αχιλέας χςαναρχις γιρνάι ςτον Αγαμέμνο
με τις βλαςτίμιες, κ' ο θιμος δεν τονε παρετύςε
«Α κραςοζαλιςτο κορμι πυ ςκίλας έχις μάτια,
μα τ' αλαφιυ καρδια! Ποτες δε ςυ βαςτάι εςένα
να βγις μαζι με το ςτρατο τυς Τρόες να χτιπίςις,
ί μετα μας τυς αρχιγυς ςαν πάμε ςε καρτέρι·
χάρος αφτο ςυ φένετε ςτο νύ-ςυ κε λαχτάρα.
Βλέπις, πολι καλίτερα ν' αρπάζις τις γινέκες
μες' ςτο πλατι ςτρατόπεδο, κανις ςα ςε πιράκςι.
Νε! λαοφάγος βαςιλιας, γιατι διλυς ορίζις·
αλιος, αφτί-ςυ ι αρπαγι θα ςύταν κ' ι ςτερνί-ςυ.
Μα άκυ το λόγο πυ θα πο, τον όρκο πυ θ' αμόςο.
Μα ετύτο το ραβδι πυ πια ποτες κλονια κε φίλα
δε βγάζι μιας κε κόπικε απ' τον κορμο ςτο λόνκο,
μίτ' αθια, γιατι τύφαγε τι φλύδα κε τα φίλα
τριγίρο ο κοφτερος χαλκος, κε τόρα το κρατάνε
ςτα χέρια ι διμογέροντες κε ςτ' όνομα τυ Δία
δικάζυν το λαο — κι αφτον βαρι τον έχυν όρκο —
Νε θάρθι μέρα ι Δαναι ν' αποθιμίςυν όλι
τον Αχιλέα· τότε εςι κε μ' όλο-ςυ τον πόνο
δε θα μπορις, ςτο λέο, καμια βοίθια ναν τυς δόχις,
ςαν πέφτυνε απ' τυ Εχτορα το χέρι ςκοτομένι,
κε μες' ςτα ςτίθια-ςυ ι καρδια θα λαχταράι, θα λιόνι
πυ ντρόπιαςες το πιο γερο τον Αχεον κοντάρι».
Ιπε, κε χάμυ το ραβδι αγριόθιμος τινάζι
με χριςοκάρφια κεντιτο, κ' έπιτα πάι καθίζι.
Κ' εκίθε ο άλος φρένιαζε. Τότες πετιέτε ολόρθος
ο χριςολάλος Νέςτορας με τι γλικια τι γλόςα,
πυ κι απο μέλι τύχινε φονι πιο ζαχαρένια.
Ιχε ιδομένες διο γενιες ος τότε να περάςυν
ςτιν Πίλο, πυ γενίθικαν πριν ςτα δικά-τυ χρόνια
κε μεγαλόςαν, κι όριζε τότες γενια τον τριτον.
Αφτος με λόγια γνοςτικα τυς μίλιςε έτςι κ' ίπε
«Ο τί κακο πυ πλάκοςε μεγάλο τιν πατρίδα!
Πός θα πετάκςι απ' τι χαρα ο Πρίαμος κ' ι γιί-τυ,
κε πόςο κάθε Τροικι πςιχι θ' αναγαλιάςι,
νά θα τα μάθυν όλα αφτα, πος τρόγεςτε έτςι ι διό-ςας,

εςις πυ πρότι ςτο ςπαθι κε ςτι βυλι ίςτε πρότι!
Μα να μ' ακύςτε· κε τυς διο ςας κςεπερνάο ςτα χρόνια.
Γιατι ςτι νιότι-μυ έζμιχςα εγο με θεριομάχυς
καλίτερύς-ςας, μα ποτες αφτι δε μ' απςιφύςαν.
Γιατι ςαν τέτιυς ίροες δεν ίδα ακόμα, μίτε
θα δο, ςαν ένα βαςιλια Κενία, ςαν ένα Δρία,
ςαν το Θιςια λες πύμιαζε θεος απ' τα υράνια.
Ιταν εκίνι ι πιο γερι τις γις παλικαράδες·
γερι ίτανε κε με γερυς χτιπιύνταν, με βυνίςα
θερια, κ' ο κόζμος ςάςτιςε το πος τα κςεπαςτρέπςαν.
Μ' αφτυς τότε έζμιχςα κ' εγο ςαν έφταςα απ' τιν Πιλο,
πέρα απο τόπο μακρινο, τι μ' έκραχςαν μονάχι.
Κε πολεμύςα τότε εγο ςτο μέρος το δικό-μυ·
όμος δε θρέφι τόρα ι γις θνιτο πυ θα μπορύςε
να βγι μ' εκίνα τα θερια. Τέτιι ίροες εμένα
ςτις ςιβυλές-μυ πρόςεχαν, τα λόγια τ' αγρικύςαν.
Μα λέο ακύςτε-με κ' εςις κε δε θα μετανιόςτε.
Κ' εςι μιν πέρνις, ἀκυ-με, κι ας δίνεςε, τιν κόρι,
μον άς'-τιν μιας κε δόθικε ςτον Αχιλέα απ' τ' αςκέρι·
πάλε όμος με το βαςιλια κ' εςι να λογοφέρνις
μι θέλις, τυ Πιλέα γιε, κ' ενάντια να παγένις.
Ιςι δεν ίμαςτε όλι-μας τυ βαςιλια πυ ο Δίας
τον δόκςαςε κε κιβερνάι βαςτόντας το ραβδί-τυ.
Αν ίςε παλικάρι εςι, θέιςα αν έχις μάνα,
μα ςύνε αφτος ανότερος, τι πιὸ πολυς ορίζι.
Μα έλα, Αγαμέμνο, πάπςε εςι! Νε, χὰρι ςτο γιρέβο,
μι το θιμό-τυ, ας άναπςε, ςινεριςτις, πυ πὰντα
ςαν κάςτρο αφτος αςάλεφτο μας ςτέκι ςτυς πολέμυς".

Τότες τυ λέι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
Νε, γέροντα, όλα γνοςτικα τα μίλιςες κε δίκια.
Μα πὰντα αφτος ο άνθροπος προτια γιρέβι απ' όλυς,
ς' όλυς-μας θέλι κεφαλι να γίνετε κι αφέντις,
ς' όλυς να δίνι προςταγες, κε πιός θαν τα ςικόςι;
Κι αν ι αθάνατι θει τον κάνανε αντριομένο,
για αφτο τυ πρέπι προζβολες να χίνι κι απ' τι γλόςα;"

Μα τότες τον αντίςκοπςε κε τύπε ο Αχιλέας
„Αναντρο αλίθια θάμυνα κορμι κε τιποτένιο,
αν πάντα νε ςυ φόναζα, το ςτόμα ςαν ανίγις·
ς' άλυς παράνκελνέ-τα αφτα, δεν ίνε αφτα για μένα!
Μα ετύτο ακόμα θα ςυ πο κ' εςι ςτο νύ-ςυ βάλτο

Τ' άρματα δε θα πάρο εγο να χτιπιθο μαζί-συ,
Μ' εσένα έδο ίτε άλο-σας χανένα, για τιν κόρι,
τι εσις τι δόκατε κ' εσις τιν πέρνετέ-μυ πίσο·
μα απ' τ' άλα πΰχο στο γοργο κε μάβρο-μυ καράβι
δε θα μ' ανκίχσις τίποτα χορις τι θέλισί-μυ.
Ιδε έλα, αν θες, δοκίμασε, για ναν το δυν κ' ετύτι...
το μάβρο-συ έμα γλίγορα θα βάπσι το κοντάρι".
Ετσι σα μάλοσαν ι διο με θιμομένα λόγια,
σικόθιχαν, κ' ι σιντιχια χορίζι στα χαράδια.
Κι ο Αχιλέας πάγενε τον καλιβιον το δρόμο
αντάμα με τον Πάτροκλο κε τυς δικύς-τυ ανθρόπυς·
κι ο Αγαμέμνος έριχσε στι θάλασα 'να πλίο,
κε λαμνοκόπυς διάλεχσε ος ίκοσι ανομάτυς,
κ' έμπαςε μέσα τα σφαχτα τυ Φίβυ, κε κατόπι
έφερε μέσα κ' έκατσε τιν όρια Χρισοπύλα·
κε μέσα τέλος αρχιγος μπίκε ο σοφος Δισέας.
Μπίκαν λιπον κι αρμένιζαν αφτι στο κίμα απάνυ,
κι ο γιος τ' Ατρέα — πρόσταχσε να παστρεφτι τ' ασκέρι,
κι αφτι καλοπαστρέβυνταν κε στο γιαλο πετύσαν
τις λέρες, κ' έσφαζαν σοστα βοιδότραγα τυ Φίβυ
κοντα στιν πολιτάραχι ακρογιαλια· κ' ι τσίκνα
στριφοκλοθύσε, στον καπνο τριγίρο, ος τα υράνια.
Τέτιες αφτι ίχανε δυλιες μες' στον πλατι τον κάμπο.
Κι ο βασιλιας το μάλομα δεν χσέχανε απ' τιν όρα
πυ στι βυλι φοβέρισε τον χσακυστο Αχιλέα,
μον τον Ταρθίβι φόναχσε κε το γοργο Βριβάδι,
πυ κράχτες-τυ κε παραγιυς τυς ίχε μπιστεμένυς
„Αμέτε στ' Αχιλέα ι διο, κε μέσα απ' τιν καλίβα
πάρτε απ' το χέρι τ' όμορφο κε φέρτε-μυ κορίτσι.
Μα αν δεν τι δόσι, χσεκινο με πιο πολυς, κι ατός-μυ
τιν πέρνο εγο. Σαν πιο βαρι θαν τΰρθι αφτο νομίζο..."
Ετσι ίπε κε τυς έστιλε με θιμομένα λόγια.
Κι άθελα ι κράχτες τράβιχσαν σιμα-σιμα τιν άκρι
τυ στιροτρίγιτυ γιαλυ, κε στο καραβοστάσι
τον Μιρμιδόνον φτάσανε κε στις καλίβες πέρα.
Κ' ίβραν αφτον πυ κάθυνταν κοντα ς' ένα καλίβι
κε πλιό-τυ, ύδε χάρικε μπροστά-τυ σαν τυς ίδε.
Μα εκίνι ομπρος στο βασιλια με δίλια κε με σέβας
σταθίκανε, ύδε τΰχρεναν κι ύδε τον χερετύσαν.
Μα αφτος στο νύ-τυ ένιοσε γιατί ίρθαν κε τυς ίπε

„Καλο στυς κράχτες, τον θεον κι αντρον μαντατοφόρυς!
Σιμόστε... δε μυ φτέτε εσις, μυ φτέι ο Αγαμέμνος
πυ για τιν χρινομάγυλι σας στέλνι Βρισοπύλα.
Μον έλα, θεογένιτε Πάτροκλε, βγάλ' τιν κόρι
κε δός'-τι-τυς ναν τινε παν. Κι ας ίνε αφτι μαρτίρι
μπρος στυς αθάνατυς θευς κε στυς θνιτυς ανθρόπυς
κε στο σκλιρο το βασιλια, αν καμια μέρα πάλι
μ' έχυν ανάνκι απ' άσκιμι λαχτάρα να γλιτόσο
τ' ασκέρι. Τι ζαβόθικε κε πίρε δρόμο εκίνος,
μιδε κατέχι μια σταλια να δι κι ομπρος κε πίσο,
πος θαν τυ πολέμα άβλαβο τ' ασκέρι στα καράβια".
Ιπε, κι ακύι ο Πάτροκλος τα λόγια τυ σιντρόφυ,
κε βγάζι τι ροδόθορι κοπέλα απ' το καλίβι
κε τυς τι δίνι ναν τιν παν. Κι αφτι γιρνύσαν πίσο
στα πλία, κι άθελα μαζι κ' ι κόρι περπατύσε.
Κι ο Αχιλέας τότε ομπρος καθιζι στ' ακρογιάλι
παράμερα, κ' έκλεγε εκι, απ' τυς σιντρόφυς χόρια,
αλάργα προς τα πέλαγα θορόντας. Κε τα χέρια
άπλοσε κε τι μάνα-τυ σιχνοπερικαλύσε
„Μάνα-μυ, αφυ με γένισες κε λιγοχρονιζμένο,
ας ίταν καν τυ Κρόνυ ο γιος, ο βροντορίχτις Δίας,
να με τιμύσε· μόνε αφτος σταλια δε με λογιάζι.
Γιατι τ' Ατρέα τόρα ο γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς,
μεγάλο μΰκανε άδικο· γιατι με βια μυ πίρε
κ' έχι τι νιά-μυ πυ πρεζβιο μΰχε ο στρατος χαρίσι".
Ιπε θρινόντας, κι άκυσε τα λόγια ι κιρα μάνα,
πΰταν στα βάθια τυ γιαλυ στυ γέρυ-τις πατέρα,
κε βγίκε σαν αντάρα εφτις απ' το πσαρι το κίμα
κε στο πλεβρό-τυ κάθισε. Κ' ενο δακρολογύσε,
τον χάδεπσε έτσι τριφερα κε τΰπε αγαπιμένα
„Τί κλες, πεδί-μυ; τί κακο συ πίκρανε τα σπλάχνα;
Πές-το, να κσέρυμε κ' ι διο, κε μιστικο μιν τΰχις".
Τότες με βαριοστεναγμυς τις ίπε ο Αχιλέας
«Κσέρι;—τί να στα λέο αφτα;—κε τάχα δεν τα κσέρις;
Πέρα στι Θιβα πίγαμε, στ' Αιτιυ τιν πολιτία,
πυ τιν κυρσέπσαμε, κ' εδο το φέραμε το πράμα.
Αφτο το μίρασε ο στρατος με δίκιο ανάμεσό-τυ,
κε χόρισαν τυ βασιλια τιν όρια Χρισοπύλα.
Ο Χρίσας τότε, ο λιτυργος τυ πρ φιλάχτι Απόλυ,
ίρθε απο πέρα στα γοργα τον Αχεον καράβια

να λεφτερόσι θέλοντας τιν κόρι-τυ, κε πλύςια
ίχε μαζί-τυ κςαγορα, κε κράταε στα διο χέρια,
πας στο χριςοφτιαςτο ραβδι, τ' Απόλυ τα στεφάνια,
κι όλυς τυς άλυς Αχευς θερμοπερικαλύςε,
μα τα προτάτα πιο πολι, τυς διο τυς γιυς τ' Ατρέα.
Τότες με ςέβας φόνακςαν ι άλι Αργίτες όλι
'πάρτε τιν όρια κςαγορα, το γέρο ςπλαχνιςτίτε!'
μα αφτι ι βυλι δεν τ' άρεςε τυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
μόνε τον έδιοκςε άςκιμα κ' ίπε ςφιχτο 'να λόγο.
Ετςι οργιζμένος έφιγε ο γέρος πίςο πάλι,
κι ο Φίβος τότες κςάκυςε τυ γέρυ τιν κατάρα,
τι ίταν αγαπιμένος-τυ πολι, κε ςτυς Αργίτες
έριχςε αρόςτια φοβερι, πυ απανοτι ι ςτρατιότες
πέθεναν, κ' έπεφταν παντυ ι θεικες ςαίτες
μέςα ςτον κάμπο τον πλατι. Μας λέι τότε ο προφίτις,
ςαν πυ τυς κάτεχε καλα, τυς οριζμυς τ' Απόλυ.
Πρότος προβάλο εφτις εγο το Φίβο να μερόςυν·
μα πίρε ο βαςιλιας φοτια, κι όρθιος γοργα πετιέτε
κε μια φοβέρα μΰρικςε πυ κ' ίνε κανομένι.
Τι με καράβια παν τι μια ςτι Χρίςα ι μαβρομάτες
Αργίτες έχοντας μαζι για το θεο ςφαχτάρια,
κε τιν κοπέλα ι Δαναι πυ μΰδοχαν εμένα,
ίρθαν πολιέρα ι κράχτες-τυ κε πίςο μυ τιν πίραν.
Μα βόιθα, μάνα, εςι, αν μποριςι, τον αντριομένο γιό-ςυ.
Σίρε να πας ςτον Ελιμπο κε να περικαλέςις
το Δία, αν τιν καρδια άλοτες, ί μ' έργατα ί με λόγο,
μια ςτάλα τυ τι γλίκανες. Γιατι ςτο ςπιτικό-μας
ς' άκυςα εγο πολες φορες να λες κε να πενιέςε
πος δα το μαβροςίγνεφο τυ Κρόνυ γιο, μονάχι
μες' ςτυς θευς, τον γλίτοςες απ' άςκιμι λαχτάρα,
τότες πυ θέλανε ι θει ι άλι — ο Ποςιδόνας,
ι Ιρα, κ' ι θεα Αθινα — ναν τονε τριχοδέςυν.
Μα απ' τις τριχιες εςι, θεα, ναν τον γλιτόςις πίγες
κι απάνυ φόνακςες γοργα τον εκατοχεράτο,
πυ Μιριοδίναμο ι θει τον λεν — ι άντρες όμος
Εγέο — τι ςτι δίναμι νικάι κε το γονιό-τυ·
αφτος ςτο Δία κάθιςε ςιμα καμαρομένος,
κ' εκίνι χέρι τράβικςαν απ' τον πολί-τυς φόβο.
Μα θίμιςέ-τυ τόρα αφτα, κε κάτςε εκι, κε πιάς'-τυ
το γόνα, μίπος τυς οχτρυς θελίςι να βοιθίςι,

κ' εκίνυς γίρο στο γιαλο κε στο καραβοστάσι
ναν τυς στριμόκσι με σφαγι μεγάλι, τυς Αργίτες,
έτσι να νιόσυν τ' όφελος τυ βασιλιά-τυς όλι,
κε για να δι το χρίμας-τυ κ' ο γιος τ' Ατρέα ακόμα·
πυ ντρόπιασε το πιο γερο τον Αχεον κοντάρι".

Κε τότες δάκρια χίνοντας απολογιέτε ι Θέτι
„Αχ γιέ-μυ, τί ς' ανάθρεψα τον πικρογενιμένο;
Ας ζύσες δίχος καν καιμυς κε δάκρια στα καράβια,
αφυ κοντέβι ι όρα-συ, πολι μακρια δεν ίνε.
Μον τὸρα πιο λιγόζοος κε πιο πικρος απ' όλυς
μΰγινες... θᾶτατε ι στιγμι κακι σα σε γενύσα.
Μα αφτο το λόγο-συ να πο τυ βροντορίχτι Δία
μόνι θα πάο στον Ελιμπο το χιονοσκεπαζμὲνο,
μὶπος πιστι. Μον κάθυ εσι εδο στα πλία τὸρα,
κε βάστα πάντα το θιμο κε μιν ανκίζις μάχι.
Τί τΰχυνε στον Οκιανο τραπέζι ι Εθιόπι,
κε πίγε ο Δίας απ' τα πσες κι όλι ι θει μαζί-τυ·
όμως σε μέρες δόδεκα πάλι ίνε να γιρίσι,
κε τότες στο χαλκόστροτο παλάτι-τυ θα τρέκσο
να πέσο ομπρος στα πόδια-τυ, κε θαν τον πίσο θέλο!"

Ετσι ίπε κ'έφιγε, κι αφτον τον άφισε εκιπέρα
γιομάτο οργι πυ τ' άρπακσαν με ζόρι κι άθελὰ-τυ
τιν ομορφοζοζμὲνι νια.
Κε τότες ο Δισέας
στι Χρίσα ζίγονε μαζι με τα σφαχτα τ' Απόλυ.
Κε μπένοντας μες' στο βαθι λιμάνι, τα πανιά τυς
διπλὸνυν κε μες' στο γοργο καράβι τ' απιθόνυν,
κε το κατάρτι στρόνυνε στιν κίτι κσαμολόντας
τα κσάρτια, κε ος πιο μέσα εκι στ' αρακσοβόλι λάμνυν.
Κι όκσο τα βάρια ρίχνυνε κε δένυν τιν πριμάτσα,
όκσο κι ατί-τυς βγένυνε πας στυ γιαλυ τιν άκρι,
κε βγάζυν όκσο τα σφαχτα πυ φέρνανε τυ Φίβυ,
κ' ι Χρισοπύλα όκσο πιδάι μέσα απ' το τρεχαντίρι.

Κε φέρνοντάς-τις στο βομο ο γνοστικος Δισέας,
στα χέρια τυ γερο γονιυ τι δίνι κε τυ κάνι
„Γέρο, στι Χρίσα ο Βασιλιας με στέλνι να συ φέρο
τιν κόρι, κ' εκατόβοδια να σφάκσυμε τυ Φίβυ,
για ναν τυ σπλαχνιστι ι καρδια τυς Αχευς πυ τὸρα
στον κάμπο πολιστέναχτες τυς έστιλε λαχτάρες".

Ιπε, κε τυ τιν έδοκε στα χέρια· το πεδί-τυ

το πίρε ο γέρος με χαρα. Κι αφτι τριγίρο αμέσος
στον ομορφόχτιστο δομο αράδιασαν τα δόδια,
κ' έπιτα χερονίφτικαν κε πίραν τα κριθάρια.
Τότες παράκλισι άρχισε ο Χρίσας ναν τυς κάνι
με δινατόφονι λαλια κε χέρια σικομένα
«Ακυ-με, αργιροδόκσαρε, εσι πυ διαφεντέβις
τιν Κίλα με το τόσο διος κε το νισι τις Χρίσας,
κε πυ φιλάι τιν Τένεδο τ' ανίκιτό-συ χέρι.
Κι άλοτες πριν σινάκυσες τιν προσεφχί-μυ εμένα,
κε για το δίκιο-μυ έστρεκσες τον Αχεον τ' ασκέρι
κε πέδεπσες σπαραχτικα· κε τόρα πάλι, Απόλο,
περικαλό-σε, ακόμα αφτον τον πόθο κσάκυσέ-μυ·
λιπίσυ πια τυς Αχευς κε διόκσε τιν πανύκλα».
Ιπε, κε τιν παράκλισι κσακύι ο γιος τυ Δία.
Ετσι σαν ίπαν προσεφχι κριθάρι πασπαλόντας,
πρότα σικόνυν τον δοδιον τις κεφαλες, τα σφάζυν,
τα γδέρνυν, κόβυν τα μέρια, κε τα διπλοτιλίγυν
με σκέπι, κε τα σιγιρναν μ'απο παντυ κομάτια.
Κι απάνυ ο γέρος τάκεγε σε σκίζες περιχόντας
κσανθο κρασι· κ' ι νιι κοντα πεντόζυγλα κρατύσαν.
Κε τα μερια σαν κάικαν κε φάγανε τα σπλάχνα,
λιανίζυν τ'άλα κρέατα κε τα περναν στις σύγλες,
τα πσίνυν όμορφα-όμορφα κι απ' τι φοτια τα βγάζυν.
Κε τι δυλια σαν τέλιοσαν κε τίμασαν τραπέζι,
τρον, κε δε λίπι τίποτα πυ να ζιτα ι καρδιά-τυς.
Τέλος σα χόρτασαν καλα γερο με φαγοπότι,
πιάνυν ι νιι κ' εφτις πιοτυ γιομίζυν τα κροντίρια
ίσα ος τα χίλια, κ' έπιτα γίρο κερναν να πιύνε,
αφυ τ' Απόλυ τύστακσαν με τα ποτίρια πρότα.
Ετσι όλι μέρα με χαρες μαλάκοναν το Φίδο,
τυ προφιλάχτι πσέλνοντας κε το χαριτομένο
δοκσολογόντας γιατρεφτι· κι άκυγε αφτος με γλίκα.
Κι ο ίλιος σα δασίλεπσε κε πίρε το σκοτάδι,
τότες στυ κσίλυ πλάγιασαν κοντα το παλαμάρι.
Κ' έφεκσε ι ροδοδάχτιλι νιχτοθρεμένι Αδγύλα,
κε τότες πια τα πρίμισαν πίσο να παν στον κάμπο.
Κι ο Φίβος τυς κσαπόστιλε ένα αγεράκι πρίμο,
κ' εφτις ι νάφτες έστισαν απάνυ το κατάρτι
κε τ' άσπρο ανίκσανε πανι, κε το πανι στι μέσι
απ' τον αγέρα φύσκοσε, κε γίρο στιν καρίνα

αχύςε ςαν αρμένιζαν τ' αφροντιμένο κίμα,
κ' έτρεχε το καράβι ομπρος οργόνοντας το κίμα.
Κε πια ςαν ίρθαν στον πλατι τον Αχεόνε κάμπο,
τράβιξαν όξο στιν ξιρα το μελανο καράβι,
πςιλα στον άμο, με μακρια το ςτίλοςαν φαλάνκια,
κι ατί-τυς γίρο ςκόρπιςαν ςτα πλία κε καλίβια.
Οςτόςο εκίνος κάθυνταν ςτα πλία χολιαζμένος
ο γιος ο φτερυγόποδος τυ ξακυςτυ Πιλέα,
δίχος ςε προεςτον θυλι ποτές-τυ να ζιγόνι,
δίχος να πάι ςε πόλεμο, μον τΰλιοναν τα ςπλάχνα
πΰμενε αφτυ, κε τις ςφαγες ποθύςε κε τις μάχες.
Μα τέλος πια ςαν πέραςαν ος μέρες διο κε δέκα,
να κ' ι παντοτινι θει ςτον Ελιμπο γιρνύςαν
όλι μαζι, κι ομπρος-ομπρος ο Δίας περπατύςε.
Κ' ι Θέτι τις παρανκελιες δεν ξέχαςε τυ γιύ-τις,
μον βγένι μέςα απ' τυ γιαλυ το κίμα, κι ανεβένι
πρωι-πρωι ςτον Ελιμπο κε ςτα μεγάλα υράνια.
Κε βρίκε χόρια απ' τυς λιπυς θευς το γιο τυ Κρόνυ
πας ςτυ μιριόκορφυ θυνυ τιν άκρι καθιζμένο.
Κ' έκατςε ομπρός-τυ, τΰπιαςε με το ζερβι το χέρι
το γόνα, κε με το δεξι τυ άνκιζε το πιγύνι
κ' έτςι τον προταφέντι γιο περικαλι τυ Κρόνυ
«Αφέντι Δία αν άλοτες μες' ςτυς θευς με λόγο
ί μ' έργο εγο ς' οφέλιςα, αχ κάνε-μυ μια χάρι!
Βόιθα το γιό-μυ... αφτος ζοι ςτον κόζμο ςαν τυς άλυς
δεν έχι, μα κε ο θαςιλιας, τ' Ατρέα ο γιος, νά τόρα
μεγάλο τΰχανε άδικο· γιατι με θια τυ πίρε
κ' έχι τι νιά-τυ πυ πρεζθιο τΰχε ο ςτρατος χαρίςι.
Μα εςι καν, Δία, Βόιθα-τον, βαθίβυλε Ελιμπίςε,
κι ος τότες δίνε δίναμι ςτυς Τρόες, δίνε νίκες,
ος πυ ςτο γιό-μυ ι Δαναι να παν κε να προςπέςυν».
Ιπε, μα δεν τις έκρινε ο ςιγνεφοςινάχτις,
μον όρα κάθυνταν πολι δίχος να θγάζι λέξι.
Κ' ι Θέτι καθος τΰπιαςε το γόνα, το βαςτύςε
πάντα ςφιχτα, κε ξαναρχις δεφτέροςε το λόγο
«Πες πια το νε έτςι αλιθινα κε τάξ'-το-μυ, ί κι αρνίςυ —
κε τί ςε μέλι ν' ορνιθις; — να μάθο θέλο εμένα
πόςο πιο λίγο απ' τυς λιπυς θευς με λογαριάζις.»
Τότες βαρια ςτενάζοντας τις ίπε ο γιος τυ Κρόνυ
«Κακες, πολι κακες δυλιες, μ' ανίγις με τιν Ιρα,

κε σίχισες, ςα με κεντάι με τα πικρά-τις λόγια·
πυ κ' έτςι εκίνι αδιάκοπα μπρος στυς θευς μαλόνι
κε μυ φονάζι πος 6οιθο τυς Τρόες στυς πολέμυς.
Μονε τραβίκςυ τόρα εςι μίπος ςε νιόςι ι Ιρα,
κ' εγο θαν τα φροντίςο αφτα να γίνυνε. Ομος στάςυ
να ςκίπςο το κεφάλι-μυ, για να ςιχάςι ο νύς-ςυ.
Δεν έχο πιο ςιμαντικο με τυς θευς ςιμάδι,
τι το φιλάο αςάλεφτο κι αλιθινο, κε πάντα
θα γίνι ότι κι αν τάκςο εγο κυνὸντας το κεφάλι».
Ετςι ίπε ο Δίας, κε κυνὰι τα μελανά-τυ φρίδια,
κε γίρο στο θεοτικο κεφάλι αναςαλέβυν
τ' αθάνατά-τυ τα ςγυρα, κ' ο 6ύναρος τραντάζι.
Ετςι ςαν τα μιλίςανε, χορίζυντε. Κ' ι Θέτι
πιδα απ' τ' ολόφοτο βυνο μες' τυ γιαλυ τα 6άθια,
κ' ο Δίας πὰι στον πίργο-τυ. Κι όλι ι θει μπροστά-τυ
αντάμα προςικόθικαν απ' τα καθίζματά-τυς,
μίτε αποκότιςε κανις να μίνι ςαν τον ίδαν
πυ ςίμονε, μον όλι-τυς στέκυν μπροστά-τυ ολόρθι.
Τότε έτςι ο Δίας κάθιςε στο θρόνο-τυ. Κ' ι Ιρα
τον ίδε κ' ένιοςε βυλες πος ςκάροςε μαζί-τυ
ι Θέτι, τυ θαλαςινυ ι θιγατέρα γέρυ,
κ' εφτις με λόγια ανκιχτικα ναν τυ μιλάι αρχίζι
«Με πιόν, μαργιόλε, απ' τυς θευς ίχες κυ6έντες πάλι;
Πάντα αγαπας, ςα βρίςκυμε μακρια, ν' αποφαςίζις
κριφα απο μένα, κε ποτες δε 6άςτακςε ι πςιχί-ςυ
νἄρθις μονάχος να μυ πις μια λέκςι απ' τις δυλιές-ςυ».
Τότες τις ίπε τον θεον κι αθρόπονε ο πατέρας
„Ιρα, δα κάθε-μυ ςκοπο να μάθις μιν τ' ολπίζις·
θαρο θαν τὄ6ρις δίςκολο κι ας ς' έχο κε γινέκα.
Μα αν ίνε τίποτα ςοςτο ν' ακύςις, απο ςένα
δεν θαν το μάθι πριν κανις, μίτε θεος μίτ' άντρας·
μα κι ότι θέλο απ' τυς θευς να λογαριάςο χόρια,
αφτο μιν το πςιλορωτας, μιν το ςιχνοκςετάζις".
Τότες τυ λέι ι δέςπινα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα
«Καλε τί κάθεςε κε λες, γιε φο6ερε τυ Κρόνυ;
Κε τόςο δα δε ς' αρωτο, δε ςε ζαλίζο ος τόρα,
μον ότι θέλις, ίςιχος μπορις κε ςιλογιέςε.
Ομος πολι ίμε ανίςιχι μι ς' έπιςε ν' αλάκςις
ι Θέτι, τυ θαλαςινυ ι θιγατέρα γέρυ·

τι ίρθε κοντά-ςυ ςίνταχα κε ςύπιαςε το γόνα,
κε μ'όρκο εςι τις έτακςες, το βλέπο, να βοιθίςις
τον Αχιλια, κε Δαναυς πολυς να κςολοθρέπςις".
Τότες γερνάι τυ Κρόνυ ο γιος κε με θιμο τις κάνι
«Καιμένι, δε ςε κςεγελο, μον πάντα κάτι νιόθις.
Ομος δε βγάζις τίποτα, μον πυ θα με κριόςις
χιρότερα· κε πιο πολι αφτο θα ςυ κοςτίςι.
Τάχα κι αν έγινε ότι λες θα πι πος έτςι θέλο.
Μον κάτςε κάτυ φρόνιμα κι αγρίκα-μυ τα λόγια,
μι ςικοθο, κι όλι ι θει πυ βρίςκυντε εδο γίρο
δε ςε γλιτόνυν, έτςι εγο χυφτιάςο τα μαλιά-ςυ».
Ιπε, κε ςκιάχτικε ι κιρα, ι γελαδόματι Ιρα,
κε τιν καρδιά-τις έςφιχςε πια λέκςι να μι βγάλι.
Βαριόμιςαν εκι ι θει ςτυ Δία το παλάτι,
κι άρχιςε πρότα ο Ιφεςτος, ο κςακυςτος τεχνίτις,
ναν τυς μιλάι, κε πάςκιζε τι μάνα να βοιθίςι
«Α πια θα γίνι μιςερι κι αςίκοτι ι ζοί-μας,
αν έτςι ι διό-ςας ςκύζετε εδο ςαν καρακάκςες
κε πιάνεςτε για τυς θνιτυς! Κε το κςεφάντομά-μας
γλίκα δε θάχι πια καμια, τι πίρε ι φαγομάρα.
Τι μάνα εγο περικαλο, καθος κι αφτι το νιόθι,
νάνε καλι κε μαλακια με τον πατέρα Δία
μιν πιάςι τα μαλόματα κςανα κε μας χαλάςι
κ' εμας το φαγοπότι-μας. Γιατι μπορι, ςα θέλι,
να μας πετάκςι απ' τα θρονια ο κεραβνοτινάχτις
τυ Κρόνυ γιος· τι ίνε πολι πιο δινατος απ' όλυς.
Μα εςι με λόγια μαλακα καλόπιανέ-τον, μάνα,
κε τότε εφτις πονετικο θαν τόνε δις μαζί-μας».
Ετςι ίπε, κε ςικόνετε κε βάζι ςτις μιτέρας
τα χέρια δίγυβο καφκι, κε τις λαλι διο λόγια
„Κάνε, μανύλα, απομονι, κε μ'όλι-ςυ τιν πίκρα,
μίπος ςε δυν τα μάτια-μυ, πυ ς' αγαπο, ςτρομένι
ςτο κςίλο, κε δε θα μπορο να ςε βοιθίςο τότες
κι ας λαχταρίζο. Σα βαρι ν' αντιφερθις τυ Δία.
Τι ζίτιςα κι άλι φορα εγο να ςε βοιθίςο,
μα απ' το ποδάρι μ' άρπακςε κε μ' έριχςε ίςα κάτυ
οχ το κατόφλι τ' υρανυ· κι ολομερις γιρνύςα,
κε πια ςα βράδιαςε, έπεςα πας ςτο νιςι τι Λίμνος,
ίχα δεν ίχα πια πςιχι· τότε εκιπέρα αμέςος,
ςαν έπεςα, με πίρανε να με νιαςτύνε ι Σίντες".

Ιπε, κε χαμογέλαςε τυ Κρόνυ ι θιγατέρα,
κε μες' στο χαμογέλιο-τις απ' το πεδί-τις πέρνι
ςτα χέρια το κυφκι. Κι αφτος νεχτὰρι ζαχαρένιο
απ' το κροντίρι βγάζοντας, δεκςα κερνύςε γίρο
κε τυς λιπυς αθάνατυς. Κε πιάνυν κάτι γέλια
τυς τριςμακάριςτυς θευς!... ατέλιοτα, ςαν ίδαν
να ςιρταφέρνι ο Ιφεςτος κυτςολαχανιαζμένος.
Ετςι όλι μέρα τρόγανε όςτε να πέςι ο Ιλιος,
κε τἄχανε όλα όςα ζιτάι καλο 'να φαγοπότι,
λαγύτο θες πεντάμορφο πυ το βαρύςε ο Φίβος,
θες Μύςες πυ τραγύδιζαν με χάρι αράδα-αράδα.
Τυ ίλιυ τέλος βύτιχςαν ι φοτινες αχτίδες,
κε τότες ςπίτι κίνιςαν να παν κε να πλαγιάςυν,
οπΰχε-τυ τυ καθενος χτιζμένα ο κςακυζμένος
προτοτεχνίτις Ιφεςτος με τι ςοφί-τυ τέχνι·
κι ο Δίας ο αςτραπεφτις ο ςιγνεφοςινάχτις
στο στρόμα πάγενε κι αφτος, όπυ κιμὺνταν πάντα,
ίπνος ςαν τΰρχυνταν γλικος. Απάνυ εκι γιρμένος
κιμύνταν, κ' ι χριςὸθρονι θεα κοντά-τυ, ι Ιρα.

B

K' ι άλι αθρόπι κε θει κιμύντανε όλι νίχτα,
μα ο Δίας δεν τι χέρυνταν τυ ίπνυ τι γλικάδα,
μον μες' στο νὺ-τυ ανὰδεβε το πός στον Αχιλέα
δὸκςα να δόκι, κε πολυς να ςφάκςι στα καράβια.
Κι αφτι ι βυλι τυ φένυνταν ςαν πιο καλι στο νύ-τυ·
να ςτίλι τον Πςεφτόνιρο ςτον Αγομέμνο κάτυ.
Κε κράζοντὰς-τον τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
«Κάνε, Πςεφτόνιρε, να πας ςτ' Αργίτικα καράβια.
Να τρέκςις ςτιν καλίβα εφτις τυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
κι όλα ςοςτα ναν τυ τα πις, καθος στα παρανκέλνο.
Πές-τυ να κράκςι ςτ' άρματα όλο τ' αςκέρι αμέςος,
κε τὸρα τιν πλατίδρομι μπορι να πάρι Τρία,
γιατι ςτον Ελιμπο ι θει δεν έχυν πια διο γνόμες,
τι με τα περικάλια-τις τυς γίριςε μαζί-τις
όλυς ι Ιρα, κε καιμι τυς Τρόες καρτεράνε».
Ιπε κε τρέχι ο Ονιρος ςαν άκυςε το λόγο,
κε χέρι-χέρι στα γοργα καρὰβια κατεβένι
κ' ίςα τραβάι κατα το γιο τυ κςακυζμένυ Ατρὲα.
Κε κιμιζμένο μέςα εκι τον βρίκε ςτιν καλίβα,
κ' ίπνος αθὰνατος παντυ ίταν κιμένος γίρο.
Κι απάνυ απ' το κεφάλι-τυ ςτέκι, με τυ Νιλέα
όμιος το γιο πυ πιο πολι απ' όλυς τυς αρχόντυς
τονε τιμύςε ο βαςιλιας· έτςι αλαγμένος τὸτες
τυ μίλιςε ο Πςεφτόνιρος κε τὖπε αφτα τα λόγια
„Κιμάςε, γιε τυ μαχιτι, τυ φιμιζμένυ Ατρέα;
Ολι τι νίχτα ο προεςτος δεν πρέπι να κιμάτε
πὖχι πολα να νιάζετε, λαυς να διαφεντέβι.
Μον γλίγορα άκυ-με· έρχυμε ςταλμένος απ' το Δία,
πυ κι απ' αλὰργα ςε πονάι κε ς' ακριβοφροντίζι.
Να κράκςις ίπε ςτ' άρματα όλο τ' αςκέρι αμέςος,

B

κε τόρα τιν πλατίδρομι μποριс να πάριс Τρία,
γιατι ςτον Ελιμπο ι θει δεν έχυν πια διο γνόμες,
τι με τα περικάλια-τις τυς γίριςε μαζί-τις
όλυς ι Ιρα, κε καιμι προζμένυνε απ' το Δία
τυς Τρόες. Μον θιμίςυ-τα, κε τίρα μι ςε πιάςι
αλιζμονια ςα ςικοθις απ' το βαθι τον ίπνο".
Ετςι ίπε κ' έφιγε, κι αφτυ τον άφιςε μονάχο
μ' ολπίδες μέςα ςτιν καρδια πυ να γενυν δεν ίταν.
Ελεγε τάχα πος θα μπι μονίμερα ςτιν Τρία...
τιφλος! κε δε φαντάζυνταν ςαν τί δυλιες ο Δίας
λογάριαζε. Τι ίχε ςκοπο ςτυς Αχευς κε Τρόες
να ςτίλι ακόμα ςτεναγμυς κε πίκρες κε πολέμυς.
Κε κςίπνιςε, κ' ι θεικια φονι ίτανε χιμένι
τριγίρο, κι όρθιος κάθετε, κε βάζι το πανόριο
ςκυτι, κενύργιο μαλακο, κε τιν πλατιά-τυ κάπα,
κι όρια αμποδένι ςάνταλα ςτα παχυλα τα πόδια,
κι αςιμοκάρφοτι κρεμάι γίρο ςτυς όμυς ςπάθα·
έτςι, κρατόντας το ραβδι το γονικο ςτα χέρια,
τ' άλιοτο πάντα, κίνιςε για το καραβοςτάςι.
Κε ςαν ανέβικε ι θεα ςτον Ελιμπο, ι Αβγύλα,
ςτο Δία κι όλυς τυς θευς να πι πος κςιμερόνι,
προςτάζι τυς καλόφονυς τυς κράχτες να φονάκςυν
ςε ςιντιχια τυς Αχευς με τις θρεμένες χίτες.
Κι αφτι λαλύςαν, κ' έτρεχε το πλίθος χέρι-χέρι.
Κε πρότα οργάνιζε βυλι τον διnατον αρχόντον
κοντα ςτυ γέρο-Νέςτορα το μελανο καράβι.
Κι αφυ τυς έκραχςε, έςτιςε βαθια βυλι μαζί-τυς
«Ακύςτε, αδρέφια. Ο Ονιρος μυ φάνικε ίρθε τάχα
μες' ςτιν αθάνατι νιχτια, ςτον ίπνο πυ κιμόμυν,
κι απ' όλυς πιο τυ Νέςτορα, τυ βαςιλια απ' τιν Πίλο,
λες θάμιαζε ςτο πρόςοπο, ςτ' ανάςτιμα, ςτα χρόνια.
Κι απάνυ απ' το κεφάλι-μυ μυ ςτάθικε κε μΰπε
'Κιμάςε, γιε τυ μαχιτι, τυ φιμιζμένυ Ατρέα;
Ολι τι νίχτα ο προεςτος δεν πρέπι να κιμάτε,
πΰχι πολα να νιάζετε, λαυς να διαφεντέβι.
Μον γλίγορα άκυ-με· έρχυμε ςταλμένος απ' το Δία,
πυ κι απ' αλάργα ςε πονάι κε ς' αχριβοφροντίζι.
Να κράκςις ίπε ςτ' άρματα όλο τ' αςκέρι αμέςος,
τι τόρα τιν πλατίδρομι μποριс να πάρις Τρία,
γιατι ςτον Ελιμπο ι θει δεν έχυν πια διο γνόμες,

τι με τα περικάλια-τις τυς γίριςε μαζί-τις
όλυς ι Ιρα, κε καιμι προζμένυνε απ' το Δία
τυς Τρόες. Μον θιμίςυ-τα'. Κ' εκίνος έτςι φέβγι
πετόντας, κε κςιπνάο εγο απ' το γλικο τον ίπνο.
Μον πάμε, κ' ίςος βγάλυμε στον πόλεμο τ' αςκέρι.
Μα πρότα με τα λόγια εγο λέο ναν τυς δοκιμάςο
όπος τεριάζι, κε θα πο να φέβγυμε απ' τιν Τρία
μαζι με τα πολίςκαρμα καράβια. Μον τιράτε,
εςις τότε άλος απ' αλυ ναν τυς κρατίςτε πίςο».
Ιπε κε κάθιςε. Κ' εφτις ςικόθικε κατόπι
ναν τυς μιλίςι ο βαςιλιας τις αμυδάτις Πίλος.
Αφτος με λόγια γνοςτικα τυς μίλιςε έτςι κ' ίπε
«Αδρέφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχέον κι αρχὸντι,
αν άλος τ' όνιρο κανις μας τὄλεγε, να πύμε
ίνε πςεφτια, κε πιο πολι κε να τραβάμε χέρι·
μα τόρα τὄδε τ' ὸνιρο αφτος πυ εδο πενιέτε
πος ίνε ανότερος πολι απ' όλυς τυς Αργίτες.
Μον πάμε, κ' ίςος βγάλυμε στον πόλεμο τ' αςκέρι».
Ιπε, κε πρότος κίνιςε απ' τι βυλι να ςίρι.
Κ' ι άλι ςικοθίκανε κατα τι ςιβυλί-τυ,
ι ραβδοφόρι προεςτι. Κε πρόςτρεχε τ' αςκέρι.
Κι όπος πιγένυν ςίγνεφα πικνόνε μελιςόνε,
πυ βγένυν κι όλο βγένυνε μέςα απο κύφια πέτρα,
κε ςτίβες-ςτίβες ςτυς ανθυς τις άνιξις πετὰνε,
κ' εδόθες τρέχι ένας ςορος κε τρέχι εκίθες άλος,
έτςι ςορι κι αφτον πολι κοπαδιαςτι απ' τα πλία
κι απ' τις καλίβες τρέχανε ςτι ςιντιχια να πάνε,
μπρος ςτ' ακρογιάλι τ' απςιλο. Κ' ι Φίμι αναμεςό-τυς
φύντοςε κε να περπαταν τυς κένταε, ι μινίτρα
τυ Δία, κε μαζέβυνταν. Κε βύιζε το μειντάνι,
βονκύςε κάτοθες κ' ι γις καθος τοποθετιύνταν,
κ' ίταν αντάρα κε φονι. Κ' ενια διαλαλιτάδες
τυς έςκυζαν να κάτςυν πια κε τι φονι να πάψυν,
ίςος ακύςυν τυς τρανυς αρχόντυς τι θα πὺνε.
Με κόπο κάθιςε ο λαος, μα ςτα καθίζματά-τυς
ςίχαςαν τέλος κ' έμιναν.
Κε τότε ο Αγαμέμνος
ςικὸθικε με το ραβδι το γονικο ςτα χέρια
πὔταν τυ Ιφεςτυ δυλια. Ο Ιφεςτος ςτο Δία
τὄδοκε, ςτον αφέντι γιο τυ Κρόνυ, πάλε ο Δίας

τὄδοκε στον αργοφονια Ερμι, τον αγογιάτι,
κε πάλε αφτος στον Πέλοπα, τεχνίτι αμακσολάτι,
κ' ο Πέλοπας στον βασιλια τόσον λαον Ατρέα·
τ' άφισε αφτος πεθένοντας στο μιριοπλύσιο Θιέστι·
στον Αγαμέμνο τ' άφισε κ' εκίνος, πυ έχοντάς-το
να βασιλέβι σε πολα νισια κε στ' Αργος όλο.
Ακυμπιζμένος πας ς' αφτο λόγο να βγάλι αρχίζι
„Βλαστάρια τ' Αρι κσακυστα, Αργίτικα κσεφτέρια,
ο Δίας μ' έχοσε βαθια μες' σε ζιμια μεγάλι,
ο έρμος! πριν πυ μύτακσε κυνόντας το κεφάλι,
πος πριν μισέπσο εγο απο δο, τιν Τρια θαν τιν κυρσέπσο,
κε τόρα γέλαζμα κακο βυλίθικε στο νύ-τυ,
κε στ' Αργος πίσο μυ μινάι να σίρο ντροπιαζμένος
κιας έχασα τὸσο λαο... μα φένετε πος έτσι
το θέλι ο παντοδίναμος τυ Κρόνυ γιος, πυ ος τόρα
πολον χορόνε νκρέμισε, κι ακόμα θα νκρεμίσι,
τα κάστρα· τι στο χέρι-τυ να χάνι ότι τα αρέσι.
Τι ίνε ντροπις ν' ακύσυνε αφτο κε τα πεδιά-μας
έτσι άδικα τέτιος λαος τον Αχεον κε τόσος
να πολεμα ανοφέλεφτο σεφέρι με μια χύφτα
μονάχα οχτρυς, κι άχρι χαμια δε φάνικε ος τα τόρα.
Τι μια στιγμι αν πες θέλαμε ι Δαναι κ' ι Τρόες
να φιλιοθύμε, κ' έτσι ι διο να μετριθύμε χόρια,
ι Τρόες κάτυ να στροθυν όσι ίνε χοραίτες,
κε πάλε εμις σε δεκαριες αν ίθε χοριστύμε
κε διὰλεγε ναν τιν κερνάι μια-μια κι απὄναν Τρόα,
θἄμεναν δεκαριες πολες χορις τον κεραστί-τυς.
Σαν τόσο πιο πολυς εγο τυς χάνο τυς δικὺς-μας
απ' τυς οχτρὺς πυ κὰθυντε στο κὰστρο· μα απο χόρες
βοιθι πολες τυς ίρθανε, στρατος κονταρομὰχος,
πυ μυ ζαβόνυν τυς σκοπυς κε μ' όλο-μυ τον πόθο
να πάρο δε μ' αφίνυνε τι μιριοπλύσια Τρία.
Ενια πια χρόνια πέρασαν τυ Δὶα, κε τον πλίον
έλιοσαν τόρα τα σκινια κε σάπισαν τα κσίλα,
κε θα μας κάθυντε κλιστες ι δόλιες-μας γινέκες
με τα πεδια να καρτεραν, κ' εμας ατέλιοτι έτσι
μένι ι δυλιά-μας πυ ος εδο μας έφερε στα κσὲνα.
Μον έλι ελάτε! ας κάνυμε όπος εγο προστάκσο.
Ας φίγυμε με τα γοργα καράβια στιν πατρίδα,
τι πια δεν το κυρσέβυμε το κσακυζμένο κάστρο.“

Ετςι ίπε, κι όλον τιν καρδια τιν άνκιξε ςτα ςτίθια,
όςι απ' το πλίθος τις βυλις δεν τ' άκυςαν τα λόγια.
Κ' ι ςιντιχια κυνίθικε ςαν κίματα μεγάλα
μες' ςτο Νικάριο πέλαγος, όταν κςεςπάι ςιρόκος
ί όταν νοτια απ' τα ςίγνεφα τυ Δία κε το δέρνι.
Κι όπος πλακόνι απόςπερος κε το βαθι χοράφι
φιςομανόντας το κυνάι κε ςκίβυνε τ' αςτάχια,
έτςι άκρι ος ακρι ςάλεπςε ολόκλιρο το πλίθος.
Κε τρέχανε μ' οχλοβοι ςτα πλία, κι απο κάτυ
απ' τα ποδάρια ος απςιλα ο κυρνιαχτος πιδύςε,
κ' έςκυζε ο ένας τ' άλυ εφτις ν' αδράκςυν τα καράβια
κε να τα ρίκςυν ςτο γιαλο, κε πάςτρεβαν τ' αβλάκια,
ος τα υράνια ανέβενε το ςκύκςιμο, ζιτόντας
πίςο να πάνε, κ' έβγαζαν τον πλίον τα φαλάνκια.
Τότε ι Αργίτες θάφεβγαν κιας ίταν άγραφτό-τυς,
ανίςος κε τις Αθινας δεν τις λαλύςε ι Ιρα
„Οχυ-μυ, αμάλαγι θεα, τυ Δία θιγατέρα,
έτςι λιπον ι Δαναι θα φίγυν ςτυ πελάγυ
ςτα ςτίθια απάνυ τα πλατια, να πάνε πίςο ςτ' Αργος,
κε τιν Αργίτιςα Λενιο τον Τρόονε θ' αφίςυν
κε τυ Πριάμυ πένεμα, πυ τόςι απ' αφορμί-τις
ςτιν Τρία Αργίτες χάθικαν αλάργα απ' τιν πατρίδα;
Μα ςίρε τόρα ςτο ςτρατο τον Αχεον, κε τίρα
μιν τυς αφίςις ςτο γιαλο να ςέρνυν τα καράβια“.
Ιπε, κι αγρίκιςε ι θεα, τυ Δία ι θιγατέρα,
κι' απ' τυ Ελίμπυ με ςπυδι κατέβικε τις άκρες
κ' ίρθε ςε λίγο ςτα γοργα τον Αχεον καράβια.
Κε το Διςέα βρίκε εκι, άντρα ςοφο ςα Δία,
πύςτεκε δίχος τ' άφταςτο καλόδετο καράβι
ν' ανκίζι, τι ίχε ςτιν καρδια φαρμάκι κε ςτα ςπλάχνα.
Εκι ςιμά-τυ ςτάθικε τυ Δία ι κόρι κ' ίπε
„Γιε τυ Λαέρτι θεικε, πολίτεχνε Διςέα,
έτςι λιπον ςτα ςπίτια-ςας, ςτα πατρικό-ςας χόμα,
θα φίγετε, κε ςτα γοργα καράβια θα ριχτίτε,
κε τιν Αργίτιςα Λενιο τον Τρόον θένα αφίςτε
κε τυ Πριάμυ πένεμα, πυ τόςι εδο ςτιν Τρία
για δάφτι Αργίτες χάθικαν αλάργα απ' τιν πατρίδα;
Μον τρέχα τόρα μέςα εςι ςτ' αςκέρι κε μι ςτέκις,
κι αμπόδιζε έναν-έναν με πιςτικά-ςυ λόγια
κε μιν αφίνις ςτο γιαλο να ρίχνυν τα καράβια“.

Ενιοςε εκίνος τι φονι πος ι θεα λαλύςε,
κε τρέχι, πέρα ρίχνοντας τιν κάπα· κ' ο Βρίβαδις
τιν πίρε, ο κράχτις ο Θιακος, πυ πάγενε μαζί-τυ·
κι ατὸς-τυ τρέχοντας κοντα στον Αγαμέμνο, πέρνι
εφτις το γονικο ραβδι απ' τ' αρχιγυ τα χέρια,
τ' άλιοτο πὰντα, κε περνάι τα πλία πέρα-δόθε.
Κι όπιο ςιμαντικο αρχιγο ί πρόκριτο απαντύςε,
ςίμονε κε με φιλικα τονε ςταμάταε λόγια.
«Ντροπίς-ςυ, αδρέφι, να διλιας ςαν πρόςτιχος! Μον κάθυ
κ' εςι ίςιχος, περιόριζε κε τ' άλα παλικάρια.
Τι δεν καλοκατέχυμε ακόμα ςαν τι πράμα
έχι ςτο νυ τ' Ατρέα ο γιος· μας δοκιμάζι τόρα,
μα θα πεδέπςι γλὶγορα τον Αχεον τ' αςκέρι.
Οτι ίπε μὲςα ςτι βυλι δεν τ' αγρικίςαμε όλι.
Μίπος θιμόςι ο βαςιλιας τιράκςτε κε μας βλάπςι,
κ' ίνε ο θιμός-τυ φοβερος, κε τὔδοκε εκςυςία
ο Δίας, κε τον αγαπὰι αφτόνε ο γιος τυ Κρόνυ».
Κι όπιο θορύςε απ' το λαο να ςκύζι, τυ τραβύςε
μια-διο ραβδιες, κε τὔλεγε με θιμομένα λόγια
„Βρε μιν κυνιέςε κι άκυγε τυς άλυς τι θα πύνε,
πὔνε απ' τα ςένα ανότερι! Εςι διλος κι ανάκςιος,
μες' ςτι βυλι αλογάριαςτος, απςίφιςτος ςτι μάχι.
Δε θα ορίςυμε όλι δα εδο, μικρι μεγάλι.
Κακο 'νε ι πολικεφαλια· μια κεφαλι μονάχα,
ένας ας ίνε βαςιλιας, ς' αφτον πυ ο γιος τυ Κρόνυ
αρχις ραβδι τυ χάριςε κε νόμυς για να κρίνι“.
Ετςι λιπον τυς πρόςταζε κε πίςο τυς βαρύςε,
κε πάλι αφτι ςτι ςιντιχια προςτρέχανε απ' τα πλία
κι απ' τις καλίβες με βυι, παρόμια ςαν το κίμα
τυ πολιτάραχυ γιαλυ, πυ ς' ακρογιὰλι απάνυ
μεγάλο κοματιάζετε κ' ι θὰλαςα μυνκρίζι.
Κ' ι άλι κάθυντ' ίςιχι ςτις θέςες-τυς κε μένυν,
μονὰχα ακόμι ο φαφλατας Θερςίτις θορυβύςε,
πὔκςερε πάντα ένα ςορο παλάβρες ν' αραδιάζι,
κε με τυς πρότυς τὰβαζε, τρελα με δίχος τὰκςι,
ότι θα κάνι νὸμιζε τυς άλυς να γελάςυν.
Αλο πιο μιςερο κορμι δεν ίοθε πέρα απ' τ' Αργος.
Ιταν αλίθορος, κυτςος απ' τὄνα πόδι, μ' όμως
γιρτος πυ μέςα πέφτανε ςτα ςτίθια, με κυνίςο
κεφάλι μόλις λιγοςτες παςπαλιςμένο τρίχες.

Αφτόνε πιο τον μάχυνταν απ' όλυς ο Δισέας
κ' ο Αχιλιας· γιατι μ' αφτυς φιλονιχύςε πάντα.
Κε τότες πάλι με φονι μεγάλι βλαστιμύςε
τον Αγαμέμνο· κι άκυγαν τα λόγια μ' αναγύλα
ι Δαναι, κε θίμοναν στα βάθια τις καρδιάς-τυς.
Μα αφτος με βροντερι λαλια δεν έπαβε να ςκύζι·
«Τ' Ατρέα γιε, τί φτέκςαμε κε πάλι; τί ςυ λίπι;
Γιομάτο το καλίβι-ςυ μαθες χαλκο, γινέκες
έχις πολες κε διαλεχτες, πυ πρότα-πρότα εςένα
ς' τις δίνυμε άμα μπύμε εμις ςε κάνα πλύςιο κάςτρο.
Ι το χριςάφι ακόμα θες πυ τίχι να μας φέρι
κε κάνας Τρόας προεςτος για κςαγορα τυ γιύ-τυ,
πυ εγο δεμένονε ί κανις εδο τον έφερε άλυς,
ί κάμια κόρι πΰφερε ναν τιν κρατίςι χόρια
κε μόνος ναν τι χέρετε κε ναν τιν ανκαλιάζι;
Ιςε αρχιγός-μας κι άπρεπο να μας ποτίζις πίκρες.
Α κολοκίθες, ςίχαμα τυ κόζμυ, Αργιτοπύλες,
όχι πια Αργίτες, πάρτε βρε τα πλία να τραβάμε,
κι ας μένι αφτος το βιός-τυ εδο κι ας το ζεςτένι μόνος,
κ' έτςι θα μάθι κι αν εμις φελάμε ί δε φελάμε.
Πυ τόρα ακόμα πρόζβαλε τον Αχιλια, έναν άντρα
πιο δινατό-τυ κε πολι· τι το πρεζβιό-τυ πίγε
κε τ' άρπακςε με το ςτανιο. Μα αλίθια αφτος δεν έχι
λίγι, Αγαμέμνο, μέςα-τυ χολι, μον παραβλέπι·
αλιος, αφτί-ςυ ι αρπαγι θενάταν κ' ι ςτερνί-ςυ».
Ομος εκι τον αρχιγο πυ τον κακολογύςε,
νά κι ο Δισέας ςτι ςτιγμι προφτένι κε τυ ρίχνι
μια άγρια ματια, κε με θιμο τυ ςταματάι τι γλόςα
„Θερςίτι παλαβόςτομε, πυ κςέρις να φονάζις,
ςτάςυ, κε μόνος μι ζιτας μ' εμας να λογοφέρνις!
Γιατι απο ςένα λέο εγο κορμι πιο ςιχαμένο
εδο κανένα με τυς γιυς δεν άρακςε τ' Ατρέα,
κε δε ςυ πάι τυς αρχιγυς νάχις εςι ςτο ςτόμα,
κι όλο για κίνυς μ' άτςαλα να ριτορέβις λόγια,
κε ςτα πανια να ςτέκεςε να βρις κερο να φίγις.
Πος θάβγι ακόμα αφτι ι δυλια κανις δεν καλοκςέρι,
αν για καλό-μας ί κακο θ' αφίναμε τιν Τρία.
Μον ένα λόγο θα ςυ πο πυ θαν τον δις να γίνι.
Ετςι αν ςε τίχο άλι φορα ςαν τόρα να ςαλιάζις,
δε θέλο το κεφάλι-μυ ςτυς όμυς πια να ςτέκι,
ί πίςο ζοντανο να βρο ςτο ςπίτι το πεδί-μυ,

αν δε σε πιάσο κι όλα-συ τα ρὺχα αν δε σ'τα βγάλο —
τιν κάπα, το πυκάμισο, κι όσα φορας στι φίσι —
κε μ' άσκιμο απ' τι σιντιχια στιλιάρι αν δε σε διόκσο,
πυ έτσι κλαμένος κε γιμνος να τρέχις στα καράβια".
Ετσι ίπε, κε με το ραβδι τιν πλάτι κε τυς όμυς
τυ κοπανάι γερα, κι αφτος τι ράχι ανασικόνι
κε δάκρι χίνι φλογερο. Κε πρίκσιμο στιν πλάτι
έμα γιομάτο ανέβικε απ' τυ ραβδιυ το χτίπο.
Κε ζαρομένος κάθισε, κε νιόθοντας τον πόνο
τὔρικσε μίσυς μια ματια κε σφύνκισε το δάκρι.
Κ' ι άλι χασκογὲλασαν κιας ίταν πικραμένι,
κ' έτσι ο καθένας έλεγε, στο γίτονα γιρνὸντας.
„Πόσα καλα κι οφέλιμα κὰνι ο Δισέας πάντα,
πρότος να δίνι σιβυλες σοφες κε να μας βγάζι
στι μὰχι! Μα το πιο καλο αφτο 'νε τόρα απ' όλα,
πυ τον αφτάδι αφτο λογα τυ βύβανε τι γλόσα.
Δε θα κοτίσι γλίγορα κε πάλι ο κσεπαρμένος
τον βασιλιάδον-μας βρισες να σκύζι κε βλαστίμιες".
Ετσι ίπαν. Κ' ο καταχτιτις σικόθικε Δισέας,
το χρισοκέντιτο ραβδι κρατόντας· κε σιμὰ-τυ
τυ Δία ι κόρι, ι Αθινα, μ' όψι σα νάταν κράχτις,
φόναζε τυ λαυ σοπι να κάνυν, για ν' ακύσυν
όλι το λόγο ι Δαναι, κ' ι μπροστινι κ' ι πίσο,
κε τι βυλι τυ βασιλια να δυν, να καταλάβυν.
Αφτος με λόγια γνοστικα τυς μίλισε έτσι κ' ίπε
„Τ' Ατρέα γιε, έβαλαν βυλι να σε κακοντροπιάσυν
τόρα πια, αφέντι, ι Δαναι στα μάτια τον ανθρόπον,
κι όσα συ τάκσανε κσεχνυν ακόμα σαν κινὺσαν
στιν Τρία απ' τ' Αργυς νάρθυνε τ' αλογοθρόφα μέρι,
να μι γιρίσυν πίσο εκσον σαν πάρυνε το κάστρο·
τι σαν ανίλικα πεδια ί σα γινέκες χίρες
κλέγυντε ο ένας τ' αλυνυ κε πίσο θεν να πάνε.
Δε λέο, μπορι κι ο άνθροπος να βαρεθι στο τέλος
τυς κόπυς, κε στο σπίτι-τυ να θέλι να γιρίσι.
Κ' ένα φενκάρι εδο αν αργις το τέρι-συ να ζμίκσις,
στενάζις μες' στ' ανάφριδο καράβι σα σε σπρόχνι
αλάργα ι βαριχιμονια κε τ' αγριεμένο κίμα·
μα εμις, μας βρίκε ο ένατος πυ κικλοφέρνι χρόνος
ασάλεφτυς εδο. Για αφτο δεν ίνε κατιγόρια
πυ τα πεδια ανιπομονυν να φίγυν. Μα κε πάλι

ντροπις κερο να λίπυμε κε να γιρίςυμε άδιι.
Θάρος, πεδια! έλα ας μίνυμε μια στάλα όςπυ να δύμε,
τάχα μαντέβι πςέματα ο Κὰρχας ί κι αλίθια.
Τι το θιμὸμαςτε καλα ακόμα αφτο — μαρτίρι
ίςτε όλι εςις πυ ι ςινοδια δεν άρπακςε τυ χάρυ —
ςα χτες προχτες, τι ςίνακςι ςαν ίχαν τα καράβια
μες' στιν Αβλίδα για να βγυν τυς Τρόες να βαρέςυν,
εμις στυς άγιυς τυς βομυς, στο κεφαλάρι γὶρο,
ςφάζοντας βόδια απ' τυς θεως ζιτύςαμε βοίθια
στον ίςκιο ορέας πλατανιας, όθε έτρεχε καθάριο
το ρέμα — τότες φάνικε μεγάλο 'να ςιμάδι.
Δράκος με ράχι κόκινι ςαν έμα, φρίκι τέρας,
π' ατὸς-τυ ο Δίας τὄβγαλε στο φος, πιδα απο κάτυ
απ' το βομο, κι ολὸιςα στιν πλατανια ανεβένι.
Κ' εκι ίταν νιόςκαςτα πυλια, έτςι μικρὺλια ακόμα,
στιν ὰκρι-άκρι, στυ δεντρυ τιν πίκνα ζαρομένα,
οχτο, κ' ι μάνα-τυς ενια πυ τἄχε κλοςιζμένα.
Κε τ' άκυγες π' απάνυ εκι με κλάμα ςπαρταρύςαν
μέςα στο ςτόμα τυ φιδιυ. Κ' ι μάνα γίρο-γίρο
πετὺςε, τα πυλάκια τις θρινόντας· μα το φίδι
γιρναι, κε μες' στυς θρίνυς-τις τιν πιάνι απ' τι φτερύγα.
Κε ςαν τιν αποτέλιοςε κι αφτι κε τα πυλιά-τις,
το θάμα θέλιςε ο θεος, πυ τὄδικςε, για πάντα
γνοστο να μὶνι, κι άλακςε το δράκο ςε λιθάρι.
Κ' εμις ςτεκόμαςτε άφονι να δύμε τέτιο θάμα.
Μα μόλις ίδε τον θεον τα φόβερα ςιμάδια
ο Κάρχας στυς βομυς, κ' εφτις παντολογόντας ίπε
'Κε τί ςας πιάςτικε ι λαλια, Αργίτες πενεμένι;
Σιμαντικα ο βαθίβυλος τυ Κρόνυ γιος ςιμάδια
για μας αφτα φανέροςε, κ' ι φίμι-τυς εόνια
θα ζίςι, μα ςιμάδια αργα αργοκατορθομένα.
Καθος κε μάνα κε πυλια τάφαγε τόρα ο δράκος,
οχτο, κ' ι μάνα-τυς ενια πυ τἄχε κλοςιζμένα,
το ίδιο ενια κ' εμις αφτυ θα πολεμάμε χρόνια·
στα δέκα απάνυ, το καςτρι στα χέρια-μας θα πέςι.'
Ετςι ίπε, κε τα λόγια-τυ τόρα αλιθέβυν όλα.
Ελάτε, παλικάρια-μυ, λιπον, κε μίνετε όλι
εδο, όςπυ ναν τιν πάρυμε τι μιριοπλύςια χόρα".
Ιπε, κε ζιτοκράβγαςαν ι Δαναι, κε γίρο
χιλιόςτομα αντιλάλιςε απ' τι φονι ι αρμάδα,

κι όλι τα λόγια πένεςαν τυ θειχυ Διςέα.
Τότες τυς λέι ο Νέςτορας, ο γερο-αλογομάτις
„Ο θέ-μυ! αλίθια ςαν πεδια ςτι ςιντιχια μιλάτε
αθόα, πυ δεν πιάςανε ποτες ςπαθι ςτο χέρι.
Κ' ι ςιφωνίες-μας λιπον τί θα γενυν κ' ι όρκι
κ' ι άδολες δεκςες ςταλιες πυ πέρναμε όλι θάρος;
Φοτια να κάπςι τις θυλες κε ςκέπςες των ανθρόπον!
γιατι άκαρπα μαλύνυμε με λόγια, κε μια λίςι
να βρύμε δε μπορέςαμε τόςον κερο εδο πέρα.
Μα εςι, Αγαμέμνο, αλίγιςτι μ' απόφαςι, ςαν πρότα,
οδίγα πάντα το λαο ςτυς φονικυς πολέμυς,
κ' εκίνυς άς'-τυς να χαθυν, έναν κε διο, πυ χόρια
απ' το ςτρατο θυλίθικαν ςτο νύ-τυς — απο τέτιυς
δεν έχι προκοπι — να παν ςτον τόπο-τυς πριν δύμε
πςέμα για αλίθια θα φανι το τάκςιμο τυ Δία.
Τι νε μας ίπε, εγο θαρο, απ' τα υράνια ο Δίας
τι μέρα πυ τα γλίγορα καράβια κςεκινύςαν,
ςφαγι κε χάρο φέρνοντας ςτυς Τρόες, κε δεκςά-μας
άςτραφτε εκίνος κε καλα μας έδιχνε ςιμάδια.
Ας μι θιαζόμαςτε λιπον να πάμε πίςο ςτ' Αργος,
πριχυ χορτάςυμε κ' εμις των Τρόον τις γινέκες
κε τις Λενιος κςοφλίςυμε τις πίκρες κε κςαγρίπνιες.
Μα όπιος να φίγι βάρθικε καλα κε ςόνι, ας έβγι
να θάλι χέρι ςτο γοργο καλόδετο καράβι,
για να κατέθι αρχίτερα των αλονον ςτον Αδι.
Μα, αφέντι, κρίνε ορθα κ' εςι, μα αγρίκα κε τυς άλυς,
κι ο λόγος τόρα πυ θα πο δεν ίνε ναν τον ρίκςις.
Κατα γενιες τυς Αχευς κε κατα έθνι ςάκς'-τυς,
γενια βοίθια ςε γενια κ' έθνος να φέρνι ς' έθνος.
Αν έτςι κάνις κι ο ςτρατος δεν παρακύςι, τότες
θα δις πιός αρχιγος κιοτις κε πιός ίνε αντριομένος,
κε πίο απ' τα ςόματα· γιατι θα πολεμάνε χόρια·
θα πις κι αν απο θια οργι το κάστρο δεν κυρςέθις,
ι κι απο δίλια των αντρον κι αγνοροςίνι μάχις“.
Τότες γιρνάι ςτο Νέςτορα κε λέι ο Αγαμέμνος
„Κανις αλίθια, γέρο-μυ, ςτυς λόγυς δε ςυ θγένι.
Ε κε να ςΰχα, Δία-μυ κ' εςι Αθινα κ' Απόλο,
ος δέκα ςιθυλάτορες μονάχα ναν τυς μιάζυν!
Γλίγορα τότες θάβλεπαν να γονατίςι ι Τρία
κε ςκλαβομένι απ' τα βαρια να ριμαχτι ςπαθιά-μας.

Μα νά! ο φορτυνοκράτις γιος μ' οργίςτικε τυ Κρόνυ,
πυ ςε μαλόματα ἀκαρπα με ρίχνι κε διχόνιες·
πυ για μια νια πιαςτίκαμε εγο κι ο Αχιλέας
με λόγια δινατα, κ' εγο προτάρχιςα τιν έχτρα.
Μα αν πάλε ι διο μονιάςυμε κάναν κερο, μια μέρα
δε θενα αργίςι ι ςιφορα τυς Τρόες να πλακόςι.
Τόρα να φάτε ςίρτε εφτις, να μπὺμε ςτο κοντάρι.
Καλα ακονίςτε τα ςπαθια κε ςάκςτε τις αςπίδες,
δόςτε κριθάρι κι άχιρο ςτα γλίγορα φαριά-ςας,
κε ςιγιρίςτε ολόγιρα για πόλεμο τ' αμάκςα,
για να βαςτάμε ολομερις ςτις κονταριες, ςτυς χτίπυς.
Γιατι δεν έχι ανάπαψι μιας όρας, όςτε ι νίχτα
να πάρι, κε τον διο ςτρατον τι λίςα να χορίςι.
Θα δρόςυν γίρο τα λυρια τις κυφοτις αςπίδας
ςτα ςτίθια, απάνυ ςτα ςπαθια τα χέρια θ' αποςτάςυν,
τα ζα θα δρόςυν ςέρνοντας τα τορνεμένα αμάκςα.
Κι όπιον να κοντοςτέκι εγο τον δο μακρια απ' τι μάχι,
αφτυ ςτα ταξιδιάρικα καράβια, ας μιν τ' ολπίζι
πος θα γλιτὸςι, μον ςκιλια θαν τον παςτρέψυν κι όρνια".
Ιπε, κε ζιτοκράβγαςε τ' αςκέρι, όπος βυίζι
το κίμα απὰνυ ς' αψιλι ακροβραχια, ςαν έρθι
κε το θιμόςι ο ςίφυνας, ςε κάβο πυ προβάλι
κε τον χτιπαν τα κίματα με κάθε αγέρα πὰντα,
απ' όθε αν τὶχι κε φιςάι, θέλις βορια θες νότο.
Σικόνυντε έπιτα, ςκορπαν, κε τρέχυν ςτις καλίβες
φοτια ν' ανάψυν κε ψομι να ψιχοφαν μια ςτὰλα.
Κ' έςφαζαν άλι ς' άλονε θεο, περικαλόντας
απ' τ' Αρι πίςο ζοντανι το μακελιο να ςόςυν·
μα αφτος ςτον παντοδίναμο τυ Κρόνυ γιο 'ναν τἄβρο
παχι πενταχρονιὰτικο, ο Αγαμέμνος, ςφάζι,
κε ςτο τραπέζι προςκολνάι τυς πρότυς βαςιλιάδες,
πρότα το γέρο-Νέςτορα, το Δομενια μαζί-τυ,
ςτερνα τυς Ειδες τυς διο, το φοβερο Διομίδι,
κε το Διςέα πὔφτανε ςτι γνόςι λες το Δία·
μα μόνος-τυ ίρθε ο θαρετος πολεμιςτις Μενέλας,
γιατι ίκςερε πολι δυλια πος ίχε ο αδερφός-τυ.
Κε τριγιρνάνε το ςφαχτο βαςτόντας τα κριθάρια,
ενο άρχιζε τ' Ατρέα ο γιος παράκλιςι να κάνι
„Ο Δία μαβροςίγνεφε μεγάλε δοκςαζμένε,
πυ ςτα υράνια κάθεςε, αχ βλιθα να μιν πέςι

ο ίλιος, κε να μι χιθι τις νίχτας το ςκοτάδι,
πριχυ το πλύςιο αρχοντικο νχρεμίςο τυ Πριάμυ
κε κάπςο μ' άςπλαχνι φοτια τις πόρτες, κε πριν κάνο
κομάτια απάνυ ςτο κορμι τυ γιύ-τυ τα τςαπράζα,
κυρελιαζμένα απ' το χαλκο· κε γίρο-τυ ςτρομένι
πολι ςιντρόφι πίςτομα ςτο έμα ας κολιμπάνε".
Ετςι ίπε, μα δεν τύςτρεγε ο γιος τυ Κρόνυ ακόμα,
μον τα ςφαχτάρια δέχτικε κε πλίθενε τις πίκρες.
Ετςι ςαν ίπαν προςεφκι κριθάρι παςπαλόντας,
πρότα ςικόνυν τυ βοδιυ τιν κεφαλι, το ςφάζυν,
το γδέρνυν, κόβυν τα μερια, κε τα διπλοτιλίγυν
με ςκέπι, κε τα ςιγιρναν μ' απο παντυ κομάτια.
Τότες ςε ςκίζες άφιλες τα κένε. Κε ςτι ςύγλα
περναν τα ςπλάχνα, κ' έπιτα ςτιν αθραχια τα πςίνυν.
Κε τα μερια ςαν κάικαν κε φάγανε τα ςπλάχνα,
λιανίζυν τ' άλα κρέατα κε τα περναν ςτις ςύγλες,
τα πςίνυν όμορφα-όμορφα κι απ' τι φοτια τα βγάζυν.
Κε τι δυλια ςαν τέλιοςαν κε τίμαςαν τραπέζι,
τρον, κε δε λίπι τίποτα πυ να ζιτα ι καρδιά-τυς.
Τέλος ςα χόρταςαν καλα γερο με φαγοπότι,
πρότος τυς λέι ο Νέςτορας, ο γέρο-αλογολάτις
„Τ' Ατρέα κςακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
ας μιν αργύμε πιο πολι εδο με τις κυβέντες
κε τι δυλια αναβάλυμε πυ μας ανίγι ο Δίας,
μον ςτο καραβοςτάςι ομπρος! ι κράχτες ας λαλίςυν
κι οχ τα καλίβια ας βγάλυνε τ' αςκέρι αρματομένο,
κ' εμις ςτον κάμπο ι αρχιγι με δίχος χαςομέρια
ας ςίρυμε έτςι αχόριςτι, ν' αρχίζυμε κοντάρι".
Ετςι ίπε, κε τ' αγρίκιςε το λόγο ο Αγαμέμνος,
κε τυς διαλαλιτάδες-τυ προςτάζι εφτις να κράκςυν
ςτον πόλεμο τυς Αχευς με τις θρεμένες χίτες·
κι αφτι λαλύςαν, κ' έτρεχε το πλίθος χέρι-χέρι.
Κ' ι θεογένιτι αρχιγι γοργα, κι ο γιος τ' Ατρέα,
τυς λόχυς παρατάζανε, κ' ι Αθινα μαζί-τυς
με τιν αγέραςτι άλιοτι τι μιριοπλύςια αςπίδα,
πυ ος εκατο τις κρέμονταν μαλαματένια κρόςα
καλοπλεμένα, ος εκατο βοδιόνε το καθένα,
μ' αφτι ςτα χέρια αςτραφτερι τ' αςκέρι δραςκελύςε
κε νκάρδιονε τυς Αχευς ςτον πόλεμο να πάνε,
κε ςτιν πςιχι αναςτίλο ε τυ καθενος το θάρος,

ετςι χοριϛ αποκοπι να πολεμαν κε ςφάζυν·
κι άκςαφνα πιο γλικια ολονον τυς ίρθε τότε ι μάχι
παρα να παν ςτιν ποθιτι πατρίδα με τα πλία.
Κι όπος φυντόνι αχόρταγι φοτια μεγάλο δάςος
ςτα κορφοβύνια, κε θορις τι λάμπςι μίλια αλάργα,
όμια άςτραφτε ος τον υρανο περνόντας τον εθέρα
κ' ι λάμπςι απ' το θεόςταλτο χαλκο ςα ροβολύςαν.
Πος κε πετάμενον πυλιον αμέτριτα κοπάδια,
κίκνι λεφκι μακρόλεμι για γέρανι για χίνες,
γίρο απ' τυ Καίςτρυ τα νερα, μες' ςτ' Ασινο λιβάδι,
καμαρομένα εδο κ' εκι πετυν φτεροκοπόντας,
κε το λιβάδι απ' τις φονες βυίζι ςαν καθίζυν,
έτςι έθνι χίνυνταν πολα κι αφτον οχ τις καλίβες
ςτον κάμπο το Σκαμαντρινο, κ' ι γις βροντοβολύςε
κάτυ απ' τα πόδια, ςκιαχτερι, κι αφτον κε τον αλόγον.
Κε ςτέκυν ςτο Σκαμαντρινο ανθόςτροτο λιβάδι,
χιλιάδες, ςαν τις άνικςις τα λύλυδα κε φίλα.
Κε ςα μεγάλα ςίγνεφα μιγόνε ςορεφτόνε
πυ πλιμιρυν τιν άνικςι ςε προβατίςα ςτάνι,
τότες πυ γίρο κςεχιλάι το γάλα ςτις καρδάρες,
τόςι ςτον κάμπο ςτέκυνταν κ' ι Δαναι ςτυς Τρόες
αγνάντια, κε δεν έβλεπαν τιν όρα ναν τυς ςκίςυν.
Κι όπος γιδάδες έφκολα πλατια γίδιον κοπάδια
τα κςεχορίζυν ςτι βοςκι ςαν ανακατοθύνε,
έτςι κι αφτυς παράταζαν κ' ι καπετάνιι απ' το 'να
κι απ' τ' άλο μέρος, για να παν ςτι μάχι κε ςτο κέντρο
ο Αγαμέμνος, μιάζοντας τυ Ποςιδυ ςτα ςτίθια,
ςτιν όψι κε ςτιν κεφαλι με τον κεραβνοκράτι
τυ Κρόνυ γιο, ςτι λεβεντια με το γοργο τον Αρι.
Σαν τάβρο πυ όλα κςεπερνάι τα βόδια ςτο κοπάδι
κι απ' όλες κςεχορίζετε ςτι ςτάνι τις γελάδες,
τέτιονε ο Δίας έκανε κι αφτον τι μέρα εκίνι,
κςεχοριςτο κατάλαμπρο ςτον αρχιγον τι μέςι.
Κε τόρα, Μύςες, πέςτε-μυ, τον υρανον νιφύλες —
θέενες ίςτε, κ' ίςτε εκι κε κςέρετε τα πάντα,
μα μον' τι φίμι ακύμε εμις χοριϛ να βλέπυμε έργα —
πιί ςτρατιγι τον Αχεον κε πιί ίταν βαςιλιάδες.
Ιδε τ' αςκέρι εγο να πο κε ναν το νοματίςο,
κι αν ίχα δέκα ςτόματα κε γλόςες δε μπορύςα,
κι αν άςπαςτι ίχα τι λαλια κε ςίδερο τα ςτίθια.
Ομος θα πο τυς αρχιγυς κε χόρια κάθε αρμάδα.

Γ

Σαν έςακςε κάθε αρχιγος τυς λόχυς τυς δικύς-τυ,
ι Τρόες με φονι κι αχο ςαν όρνια ροβολύςαν,
όπος ςτον υρανο απςιλα ι γέρανι φονάζυν,
π' αφυ ςοθύνε απο βαρια βροχι κι ανεμοζάλι,
κοπάδι ςτ' Οκιανυ πεταν με λαλιτα το ρέμα
φέρνοντας φόνυς κι όλεθρο μακρια ςτυς Σπιθαμένιυς,
κε πιάνυν πόλεμο κακο μόλις χαράκςι ι μέρα.
Ιςιχι ι άλι πάγεναν παλικαρια γιομάτι,
ι Δαναι, μ' απόφαςι ςτι μάχι να βοιθιύντε.
Κι όπος ο νότος καταχνια ςτα ραχοβύνια απλόνι,
καταραμένι απ' τυς βοςκυς, καλι για νιχτοκλέφτι,
κι όςονε δρόμο πάι πετρια τόςο θοράι το μάτι,
έτςι ςαν πάγεναν πικνι ςικόνυνταν ι ςκόνι
κάτυ απ' τα πόδια, κε γοργα διαβένανε τον κάμπο.
Κε ςα ζιγόςανε ι ςτρατι με τ' άρματα ςτα χέρια,
τον Τρόον ίταν κεφαλι ο πενεμένος Πάρις,
φορόντας παρδαλοπροβια ςτυς όμυς κε δοκςάρι
κε ςπάθα· κε κοντάρια διο χαλκοπλιζμένα ςιόντας
προκάλναε τάχα ομπρος να βγυν τα πρότα παλικάρια
τον Αχεον κι αντίκρι-τυ να μετριθυν ςτι μάχι.
Κε τότε ο πολεμόχαρος Μενέλας ςαν τον ίδε
πυ τρανταχτα δραςκέλιζε ολόμπροςτα απ' τυς άλυς,
χάρικε ςάμπος λέοντας πυ βρίςκι ένα μεγάλο
πςιμάρι, ί διπλοκέρατο ζαρκάδι ί αγριογίδι,
πινόντας· τι μ' απόφαςι το χάφτι κι αν ακόμα
τον διόχνυν τα γοργα ςκιλια κ' ι νιι παλικαράδες·
έτςι ο Μενέλας χάρικε ςαν ίδε το λεβέντι
Αλέκςαντρο — τι ίπε ςτο νυ „θα γδικιθο τον κλέφτι!“ —

κε χάμυ αμέςος πίδιξε με τ' άρμχτα απ' τ' αμάξι.
Μα μόλις ο θεόμορφος Αλέξαντρος τον ίδε
μες' στυς προμάχυς άξαφνα, τον πιάνι λες αντράλα,
κε πίςο στυς ςιντρόφυς-τυ κολόνι μιν τιν πάθι.
Πος ο διαβάτις στυ βυνυ τι λανκαδια σα βλέπι
δανκάρα οχια, ξανάςτροφα τραβιέτε τρομαζμένος,
κε πίςο φέβγι κε χλομια τα μάγυλά-τυ βάφι,
έτςι κι αφτος φοβιθικε τον καςτανο Μενέλα
κε πίςο χόθικε ξανα μες' στο σορο τον Τρόον.
Κε ςαν τον ίδε ο Εχτορας, τυ λέι πικρα διο λόγια
„Βρε ςκίλο-Πάρι, ομορφονιε, γινεκολιςαζμένε,
κςελογιαςτι, πυ νάχε πας δίχος παντρια κε κλίρο!
Κάλια κι αφτο, κε θάμαςτε πολι πιο κερδιζμένι,
παρα πυ ς' αναθεματάι κε ς' αγριοβλέπι ο κόζμος.
Πος θα γελάνε ι Δαναι, πΰλεγαν δα πος ίςε
κάπιος γενέος αρχιγος ςαν ίδαν τι θοριά-ςυ
τιν όμορφι... μα πύ καρδια κε παλικαροςίνι!
Μορε χαρας στον ίροα, πυ μΰπερνε καράβια
κε το γιαλο ταξίδεβε με φίλυς τις καρδιάς-τυ,
κ' έζμιγε μ' αλοχοριανυς, κι απο μακρια οχ τα ξένα
γινέκα εδο μας έφερνε ανκελοχαμυμένι,
ςινκένιςα παλικαριον, για ςιφορα μεγάλι
τυ τόπυ κι όλυ τυ λαυ κε τυ γερογονιύ-τυ,
για εόνια τον οχτρον χαρα, πίκρα-μυ πάντα εμένα!
Λιπον δε θα σταθις μπροςτα στο βαςιλια Μενέλα;
Θάβλεπες τίνυ αντρος βαςτας τι λιγερι γινέκα...
Δε θα φελύςε ι λίρα-ςυ κε τις θεας τα δόρα,
τα κάλι αφτα κε τα ζγυρα, σα ς' έςτρονε στο χόμα.
Μα νάχις χάρι π' άκακα τάχυν τα σπλάχνα ι Τρόες·
αλιυς, θα ςε ξεπάςτρεβαν με τα λιθάρια ος τόρα,
για να πλερόςυν τυς καιμυς πυ τόςυς ςυ χροςτάνε".
Κε τότε ο θεοκάμοτος απολογιέτε Πάρις
„Εχτορα, αφυ με μάλοςες όχι άδικα, μον δίκια...
Πάντα ι καρδιά-ςυ 'νε ςκλιρι ςαν το μπαλτα πυ ςκίζι
λέφκας κορμο, κε τιν ορμι πλιθένι τυ τεχνίτι
πυ καραβόξιλο όμορφα τιν πελεκάι να φτιάςι·
έτςι καρδία άςπλαχνι κ' εςι έχις στα ςτίθια μέςα.
Μι μυ χτιπας τα ζιλεφτα τις Αφροδίτις δόρα·
δεν ίνε δα ακατάδεχτα τα τιμιμένα δόρα,
πυ μας χαρίζυνε ι θεοι... ίδε κανις μονάχος

 Γ

δεν τ' αποχτάι. Μα αν τόρα θες να πολεμίσο, ας ίνε,
πές-τυς, τον άλον Αχεον κε Τρόον, να καθίσυν
κε βάλτε εμένα με το γιο τ' Ατρέα εκι στι μέσι
για τι Λενιο κι όλο το διος να χτιπιθύμε ι διό μας.
Κι όπιος νικίσι κε φανι πιο άχσιος, τι γινέκα
κι όλο ας το πάρι λέο το διος κι ας πάι στο σπιτικό τυ·
κ' έτσι ν' αμόστε ι άλι-σας όρκυς πιστυς αγάπις,
κε χέρεστε τιν Τρία εσις, κ' εκίνι πίσο ας πάνε
στ' Αργος πυ θρέφι ομορφονιες κε ζιλεφτα πυλάρια".
Ιπε, κ' εκίνος χάρικε σαν άκυσε το λόγο,
κε μες' στυς Τρόες τρέχοντας τυς λόχυς σταματύσε,
τ' όπλο απ' τι μέσι σφίνκοντας. Κε στάθικαν ι λόχι.
Μα άρχισαν κίθε ι Δαναι ναν τόνε σιμαδέδυν,
κε σατιες τυ ρίχνανε κε τον πετροβολύσαν.
Τότε έκραχσε με μια φονι μεγάλι ο Αγαμέμνος
„Σταθίτε, παλικάρια-μυ! Αργίτες, μι δαράτε!
Σα να ζιτάι ο Εχτορας να μας μιλίσι κάτι".
Ετσι ίπε, κι απ' τον πόλεμο κρατιύντε αφτι, κι αμέσος
σοπένυν. Τότε ο Εχτορας κε τον διονον τυς ίπε
„Τρόες, ακύστε-με, κ' εσις Αργίτες πενεμένι,
τι λέι ο Πάρις π' αφορμι μας στάθικε διαμάχις.
Προβάλι ι Τρόες ι λιπι κι όλι ι Αργίτες τόρα
τα μιριοπλύμιστα άρματα ναν τ' απιθόσυν χάμυ,
κι ατὸς-τυ με το μαχιτι Μενέλα μες' στι μέσι
για τι Λενιο κι όλο το διος να χτιπιθυν μονάχι·
κι όπιος νικίσι κε φανι πιο άχσιος, τι γινέκα
κι όλο ας το πάρι λέι το διος κι ας πάι στο σπιτικό-τυ.
Κ' ι άλι εμις ν' αμόσυμε όρκυς πιστυς αγάπις".
Ετσι ίπε. Κι όλι σόπασαν ι άλι δίχος λέχσι.
Μα πρόδαλε ο πολεμιστις Μενέλας κε τυς ίπε
„Κ' εμένα τόρα ακύστε-με! τι πιο πολι ι δικί-μυ
καρδια πικρένετε. Θαρο πος να χορίστε τόρα
ι διό-σας πια, γιατι πολα περάσατε μαρτίρια
για τι δικί-μυ διαφορα κι άδικο τυ Πάρι.
Κι όπιυ-μας ίνε εδο απ' τυς διο γραφτό-τυ να πεθάνι,
ας πέσι! μον ι άλι-σας αμέσος να χορίστε.
Πρόβατο φέρτε ολόασπρο κε προβατίνα μάβρι,
τυ Ηλιυ κε τις Γις, κ' εμις ένα άλο για το Δία.
Φέρτε όμος κε τον Πρίαμο, ατός-τυ για ν' αμόσι

τον όρκο, τι ίνε απςίφιστι, με δίχος πίστι, ι γιί-τυ,
μίπος τυς όρκυς τυ Διος αλόγιαστα πατίςυν.
Πάντα αλαφρόμιαλι ίνε ι νιι, μα μ' όςυς τίχι ο γέρος,
ο γέρος βλέπι πίςο-τυ, βλέπι κι ομπρος ο γέρος,
πος πιο καλίτερα ι δυλια να βγι κε για τυς διό-τυς".
Ιπε, κ' εκίνι χάρικαν, ι Δαναι κ' ι Τρόες,
με τιν ελπίδα απ' τυς ςκλιρυς πολέμυς να γλιτόςυν.
Στένυν αράδες τ' άλογα κε βγένυνε απ' τ' αμάκςια,
έπιτα βγάζυν τ' άρματα κι αφίνυν εκι χάμυ,
ςιμα κ' ι διο, κε λίγι γις τυς χόριζε στι μέςι.
Κ' ο Έχτορας τότε έςτιλε διο κράχτες μες' στι χόρα
να φέρυν γλίγορα τ' αρνια, το γέροντα να κράκςυν.
Κ' ο Αγαμέμνος πρόςταξε τον κράχτ.-τυ Ταρθίβι
να πάι στα πλία τα γοργα κε το ςφαχτο να φέρι·
κι αφτος αμέςος άκυςε τυ βαςιλια το λόγο.
Τότες ι Ιριδα πετάι τιν ίδιςι να δόκι
ςτιν αρχοντόκορμι Λενιο, με μιά-τις αντραδέρφι,
τι Λαοδίκι, μιάζοντας, τυ Ελικα το τέρι,
τιν πιο όμορφι απ' τυ βαςιλια Πριάμυ τις κοπέλες.
Κ' έφταςε, κε ςτον αργαλιο τιν ίβρε πυ μεγάλο
ςκυτι τότε έφενε διπλο, αλικοπλυμιςμένο·
με κςόμπλια πυ ζυγράφιζαν τον διο στρατον τα πάθια,
πυ τόςα με τον πόλεμο για λόγυ-τις τραβύςαν.
Κ' ι γλιγορόποδι Ιριδα ςιμόνι κε τιν κράζι
„Για ςίκο, νίφι-μυ καλι, κ' έλα να δις κομάτι
δυλιες, πυ δε ς' τις βάνι ο νυς, τον Αχεον κε Τρόον·
πυ πρότα αφτι ςφαζόντυςαν δίχος ςπλαχνια στον κάμπο
κι άγριο διψύςαν πόλεμο, μα τόρα χορις μάχες
ίςιχι στέκυν, στις λαμπρες ακυμπιςμένι αςπίδες,
κ' έχυν ςιμά-τυς μες' στι γις μπιγμένα τα κοντάρια.
Κε τόρα ο πολεμόχαρος Μενέλας με τον Πάρι
για ςένα παν να χτιπιθυν με τα μακρια κοντάρια,
κι όπιος νικίςι, τέρι-τυ αφτος θα ςε κερδίςι".
Ιπε, κι αποθιμια γλικια μες' στιν πςιχί-τις χίνι
για τον παλιο τον άντρα-τις, τι Σπάρτι, τυς γονιύς-τις.
Κε ρίχνι απάνυ βιαςτικα τιν κάταςπρί-τις μπόλια,
κι απ' το γιατάκι κςεκινάι στα δάκρια βυτιμένι,
όχι μονάχι, πάγεναν μαζι διο παρακόρες,
ι Εθρα ι κόρι τυ Πιθια, κ' ι καςτανια Κλιμένι.
Κι απε ςε λίγο ςόςανε κοντα στο Ζερβοπόρτι.

Κ' εκι ίταν — με τον Πρίαμο, τον Πάνθο, το Θιμίτι,
το Λάμπο, τ' Αρι κςακυςτο βλαςτάρι, τον Κλιτίο,
τον Ικετα — ο Αντίνορας κ' ο Ονκαλέγος, άντρες
με νυ κ' ι διο κε πρόκριτι, ςτον πὶργο καθιζμένι.
Σα γέρι, πια δεν πάγεναν ςτις μάχες, μα ριτόρι
ςπυδέι, ςα διο τ.ίντςικες πυ κάθυντε ςε δέντρο
κε μες' ςτο δάςος με φονι λαλυν κατιφεδένια·
τέτιι ςτον πίργο κάθυνταν κ' ι προεςτι τον Τρόον.
Αφτι ςαν ίδαν τι Λενιο π' ανέβενε τον πίργο,
μίλιςε ο ένας τ' αλυνυ αγάλια-αγάλια κ' ὶπε
„Οχι! για πλάζμα ςαν κι αφτι δεν ὶνε κατιγόρια
τόςον κερο πυ ςφάζυντε ι Δαναι κ' ι Τρόες!
Αλίθια αθάνατι θεα λες ίνε ςαν τι βλέπις.
Μα κ' έτςι ας πάι, κε μ' όλα-τις τα κάλι, πίςο ςτ' Αργος
με τα καράβια τα γοργα, παρα ςτερνα να μίνι
κε να μας φέρι ςιφορες κ' εμας κε τον πεδιόν-μας".
Ετςι ίπανε, κ' ο Πρίαμος φονάζι τιν Ελένι
„Πέραςε εδόθες, κόρι-μυ, κε κάθιςε κοντά-μυ
να δις τον πρότονε άντρα-ςυ, τυς φίλυς, τυς δικύς-ςυ —
τίποτα εςι δε μύφτεκςες, μον ι θει μυ φτένε
πυ μύςτιλαν τον πόλεμο κε τα πολά-τυ δάκρια —
κ' εκίνο το θεόρατο για πές-μυ εκι τον άντρα,
πιος νάνε αφτος ο Δαναος, ςφανταχτερος μεγάλος.
Σ' ανάςτιμα, κι άλι ίνε εκι κε πιο αψιλι· μα τέτιο
λεβέντι ακόμα εγο ποτες δεν ίδα, μίτε τόςο
αρχοντικο· νε, βαςιλιας μα τιν αλίθια μιάζι".
Τότες τ' απάντιςε ι Λενιο, ι λατρεφτι γινέκα
«Σε κλέι, καλέ-μυ πεθερε, ςε ςιμπονα ι ψιχί μυ...
Αχ άμποτε έτςι θάνατο κακο να προτιμύςα,
τότες πυ κςέκοψα κ' εδο μαζι ίρθα με το γιό-ςυ,
κι άφιςα ςπίτι κε δικυς κι απάρθενί-μυ κόρι
κε τόςες-μυ ςιντρόφιςες, λαχταριςτες νιφύλες!
Ομος δε γένικε... για αφτο κε λιόνο μες' ςτα δάκρια.
Οςο για αφτο πυ με ροτας, εγο να ς' το κςιγίςο.
Αφτος εκι ίνε ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος,
δίκιος αντάμα βαςιλιας κι ακοντιςτις παράκςιος·
κυνιάδο εγο ι κακόςυρτι έναν κερο τον ίχα».
Ιπε, κι ο γέρος τον τιράι με θιαμαζμο κε κράζι
„Ο καλομίρι ζιλεφτε πλυτόθρεφτε Αγαμέμνο,
πόςυς αλίθια Δαναυς ορίζι ι δίναμί-ςυ!

Κε ςτιν αμπέλοτι Φριγια μΰτιχε εγο να ςίρο,
κε Φρίγες ίδα αμέτριτυς με παρδαλα πυλάρια,
τυ κςακυζμένυ Μίγδονα κε τυ Οτρια τ' αςκέρια
πυ τότες ίχαν ςινοδο ςτυ Σανκαριυ τυς όχτυς·
τι πίγα εκι βοιθος κ' εγο κ' ενόθικα μαζί-τυς
το χρόνο πυ ι αντρόχαρδες πλακόςανε Αμαζόνες·
μα τόςι ςαν τυς Δαναυς δεν ίταν μίτε εκίνι".

Κε το Διςέα βλέποντας κςαναροτάι ο γέρος
„Τιρα κ' εκίνον, κόρι-μυ, κε πές-μυ αφτος πιός ίνε.
Δεν έχι τιν κορμοςταςα τυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
μα φένετε ςαν πιο φαρδις ςτις πλάτες κε ςτα ςτίθια.
Τάχι βαλμένα κατα γις τα πλυμιςτα άρματά-τυ,
κε πιγενόρχετε κοντα ςτυς λόχυς ςα μπροςτάρις
Ετςι νε μιάζι, αχύρεφτο ςαν κριάρι πυ διαβένι
κοπάδι λες αρίθνιτο απ' άςπρες προβατίνες".

Τότες τ' απάντιςε ι Λενιο, τυ Δία ι θιγατέρα
„Αφτον τον λεν πολίκςερο Διςέα τυ Λαέρτι.
Στο Θιάκι, ένα πετρόνιςο, γενίθικε, κε κςέρι
θες πονιριες κάθε λογις θες δίςκολες ςοφίες".

Γιρνάι τότε ο Αντίνορας κε τις Λενιος τις κάνι
„Νε, κόρι-μυ, πολι ςοςτα το λόγο αφτο τον ίπες.
Γιατι ίρθε μια φορα κ' εδο ο θεικος Διςέας,
ςταλμένος με το βαςιλια Μενέλα απ' αφορμί-ςυ.
Κ' έγινα εγο προςτάτις-τυς, τυς φίλεψα ςτο ςπίτι,
κ' ίδα τι γνόμι κε τον διο κε τις βαθιές-τυς ςκέψες.
Τότες ςαν πίγαν κ' έζμικςαν τι ςιντιχια τον Τρόον,
όρθιι, τυς όμυς πιο πςιλα τυς κράταε ο Μενέλας·
κάθυνταν, κε πιο αρχοντικος φενότανε ο Διςέας.
Κι όταν απε έφταςε ι ςτιγμι ςτο πλίθος να λαλίςυν,
τότε ο Μενέλας γλίγορα κε λίγα μίλαε λόγια,
μα λίγα κε καλα, επιδις πολίλογος δεν ίταν
κε φονακλας μορόγλοςος... ί ςαν πιο νιός ςτα χρόνια.
Μα ολόρθος ςαν τινάζονταν ο γνοςτικος Διςέας,
έςτεκε, χάμυ βλέποντας, με μάτια ςτιλομένα
ςτι γις, κε το ραβδι μπροςτα για πίςο δεν κυνύςε,
παρα το βάςταε αςάλεφτο ςαν άπραχτος κανένας·
λες ίταν άνθροπος ζαβος, κςεκυτιαζμένος έτςι.
Μα τι μεγάλι όμος φονι ςαν έχινε απ' τα ςτίθια
κ' ι λόγι τΰβγεναν πικνι ςα χιόνια το χιμόνα,
θνιτο δεν ίχε πυθενα να φτάνι το Διςέα.

Τότ' όχι! δεν τον βλέπαμε με τόσι καταφρόνια".
Τρίτο τον Εα βλέποντας ροτάι ο γέρος πάλι
„Κι αφτος πιός ίνε ο Δαναος, ο απςιλος κι αςίκις,
πυ ςτο κεφάλι κςεπερνάι τυς άλυς κε ςτυς όμυς;"
Τότες τ' απάντιςε ι Λενιο με το ςιρτο φυςτάνι
„Ο γίγας Εας ίνε αφτος, τον Αχεόνε πίργος.
Κε κίτα εχι το Δομενια πυ ςτέκι απ' τ' άλο μέρος
όμιος μ' αθάνατο θεο ςτον λόγον-τυ τι μέςι
με γίρο-τυ τον Κριτικον τα πρότα παλικάρια.
Σιχνα τον φιλοκςένεβε ο καςτανος Μενέλας
ςπίτι-μας, πέρα οχ το νιςι ςαν έρχονταν τις Κρίτις.
Κε τόρα αχ! όλυς βλέπο εγο τυς άλυς καπετάνιυς,
όςυς γνορίζο κε να πο κατέχο τ' όνομά-τυς·
μα διο δε βρίςκο μοναχα, τον αλογοτεχνίτι
τον Κάςτορα κε το γερο ςτυς γρόθυς Πολιδέφκι,
τυς διό-μυ ομιόςπλαχνυς πυ μια μας γένιςε μιτέρα.
Καν απ' τι λυλυδόςτροτι δε βγίκαν Λακονία,
καν φτάςανε ος εδο κι αφτι με τα θαλάςια πλία,
μα τόρα ςτον αντρον δε θεν τι μάχι να προβάλυν
ςα ντροπιαζμένι απ' τις πολες πομπές-μυ κι ατιμίες".
Ετςι ίπε, μα τυς διο αδερφυς το χόμα τυς κρατύςε
ςτι Σπάρτι εκι μές' ςτις γλικιας πατρίδας-τυς τον κόρφο.
Κε μέςα τότες ςτο καςτρι ι διο διαλαλιτάδες
κατέβεναν με τον θεον τα ςεβαςτα ορκιςτίρια,
με διο ςφαχτα κε πρόζγλικο κραςι, τις γις το θρέμα,
μες' ς' ένα αςκι γιδίτικο. Κε τα χριςα ποτίρια
μ' ένα κροντίρι π' άςτραφτε κρατόντας ο Νιδέος,
πίγε ςτο γέροντα ςιμα κε τον παρακινύςε
„Σίκο, τυ Λαομέδυ γιε, ι ςτρατιγι ςε κράζυν
τον αντριομένονε Αχεον, τον αλογάδον Τρόον,
να πας ςτον κάμπο με ςκοπο όρκυς πιςτυς να πάρτε.
Τι τόρα ο πολεμόχαρος Μενέλας με τον Πάρι
γιατι τι Λενιο θα χτιπιθυν με τα μακρια κοντάρια,
κι ο νικιτις λεν τι Λενιο ας πάρι κε το πράμα,
κι όρκυς εμις ας κάνυμε αγάπις κε φιλίας·
έτςι τιν Τρία εμις θάχυμε, κ' εκίνι θα γιρίςυν
ςτ' Αργος πυ θρέφι ομορφονιες κε ζιλεφτα πυλάρια".
Ιπε, κ' ο γέρος ςκιάχτικε κε κράζι ςτυς ςιντρόφυς
να ζέψυν τ' άλογα· κι αφτι τα ζέβυν χέρι-χέρι.
Κι απάνυ τότε ανέβικε κε τα βοιδίςα γέμια

τέντοσε πίσο, χ' έπιτα στο πλυμιζμένο αμάχσι
ανέβιχε ο Αντίνορας τυ βασιλια απο δίπλα.
χε μέσα απ' τι Ζερβόπορτα τραβαν κατα τον χάμπο.
Κι όταν σε λίγο φτάσανε σιμα στα διο τ' ασκέρια,
τότες χσεπέζεψσαν στι Γις πυ θρέφι κάθε πλάζμα,
χε μες' στι μέσι πρόβεναν τον Αχεον χε Τρόον.
Τότ' όρθιος τ' Αργυς μονομιας σικόθιχε ο αφέντις,
όρθιος χε τυ Λαέρτι ο γιος. Κ' ι φιμιζμένι κράχτες
τα βάλανε όλα τον θεον τα ορκιστίρια αντάμα,
χε το κρασι ανακάτοσαν μες' στο λαμπρο κροντίρι,
χ' έχισαν να χεροπλιθυν νερο το βασιλιάδον.
Κε σέρνοντας τ' Ατρέα ο γιος τιν κάμα πύχε πάντα
κοντα στις σπάθας το μακρι φικάρι κρεμαζμένι,
τρίχες αρχίζι απ' τον αρνιον να κόβι τα κεφάλια.
Κ' ι κράχτες σαν τις μίρασαν στυς πρότυς καπετάνιυς
τον Τρόον χε τον Αχεον, εφτις ο Αγαμέμνος
απσα παράκλισι άρχισε με σικομένα χέρια
„Δία πατέρα π' απσιλα ορίζις απ' τιν Ιδα,
μεγάλε μιριοδόχσαστε! χ' εσι Ηλιε πυ τα πάντα
βλέπις χι ακυς! χε Ποταμί χε Γις! χ' εσις στον Αδι
πυ σαν πεθάνι ο πσέφτορκος θνιτος τον τιμοράτε,
μάρτιρι νάστε χε πιστυς φιλάτε εσις τυς όρκυς!
Αν λάχι ο Πάρις σίμερα χε σφάχσι το Μενέλα,
αφτος ας έχι τι Λενιο μ' όλο το βιος, χε πίσο
να πάμε εμις στα σπίτια-μας με τα θαλάσια πλία.
Μα πες τον Πάρι ο κασταvος πος έσφαχσε Μενέλας,
ι Τρόες πίσο τι Λενιο μ' όλο το βιος να δόσυν
πλερόνοντάς-μας πρόστιμο καθος τεριάζι κιόλας,
πυ να σταθι παράδιγμα χε τον στερνον ανθρόπον.
Μα αν δε θελίσι ο Πρίαμος χ' ι γιί-τυ να πλερόσυν
το πρόστιμο, σα σκοτοθι ο Πάρις, τότε ακόμα
εγο χε για τιν πλερομι θα μίνο εδο, χε πάντα
θα πολεμάο ος πυ να βρο τιν άκρι τυ πολέμυ“.
Ιπε, χε κόβι τον αρνιον με τ' άσπλαχνο λεπίδι
τυς λάρινκες, χε κατα γις σπαρταριστα τ' αφίνι
ενο πσοφύσαν· τι ο χαλκος τυς πίρε τι ζοί-τυς.
Κι απ' το κροντίρι βγάζοντας κρασι με τα ποτίρια,
στάζυν χε στυς παντοτινυς θευς περικαλιύντε.
Κι αφτυς τυς λόγυς έλεγε κάθε Αχεος χε Τρόας
«Δία χι αθάνατι θεί, μεγάλι δοχσαζμένι!
όπιι τυς όρκυς βλάπσυνε χε προτοκακυργίσυν,

έτςι όπος τρέχι το κρασι αφτο, κε τα μιαλά-τυς
χάμυ να τρέκςυνε ςτι γις, κι αφτον κε τον πεδ.όν-τυς,
κε το γινεκολόγι-τυς ας το χορτάςυν άλι».
Κε τότε ο γέρο-Πρίαμος τυς μίλιςε διο λόγια
«Τρόες, ακύςτε-με, κ' εςις Αργίτες πενεμένι!
Εγο ςτ' ανεμοφιςιτο καςτρι γιρίζο πίςο,
τι δε βαςταν τα μάτια-μυ να δύνε το πεδί-μυ
όταν με τον παλικαρα Μενέλα θα χτιπιέτε.
Μα αφτο θαρο τυ Κρόνυ ο γιος το κςέρι, κ' ι εόνιι
άλι θει, ςε πιόνε-τυς γραφτο 'νε να πεθάνι».
Ιπε ο ιςόθεος θνιτος, κε ςτ' όμορφό-τυ αμάκςι
έβαλε μέςα τα ςφαχτα, κι ανέβικε κι ατός-τυ,
κ' έπιτα πίςο τέντοςε τα γιαλιζμένα γέμια.
Σιμά-τυ κ' ο Αντίνορας ανέβικε ςτ' αμάκςι.
Αφτι έτςι γίριζαν λιπον ςτο κάςτρο κςαναπίςο.
Κ' ο Εχτορας κι ο θεικος Δικέας πρότα-πρότα
μετρύςαν τιν απόςταςι. Κε τυς λαχνυς κατόπι
πέρνυν κε μες' ςε χάλκινι περκεφαλια τυς ςίνυν,
πιος θα προτόριχνε απ' τυς διο το κοφτερο κοντάρι.
Εκι ι ςτρατι τότ' άρχιςαν παράκλιςι να κάνυν,
προς τυς αθάνατυς θευς ςικόνοντας τα χέρια.
Κι αφτυς τυς λόγυς έλεγε κάθε Αχεος κε Τρόας
„Δία πατέρα π' απςιλα ορίζις απ' τιν Ιδα,
μεγάλε μιριοδόκςαςτε! όπιος αφτα τα πάθια
αναμεςό-μας τάβαλε, αχ κάνε αφτος να πέςι
κε ςτ' Αδι τα εφτάβαθα ος μέςα να κατέβι,
κ' εμις ας κάνυμε κςανα όρκυς πιςτυς αγάπις“.
Ετςι ίπανε. Κε τυς λαχνυς ο Εχτορας κυνύςε
τιρόντας πίςο· κι αλαφρος τυ Πάρι πίδις' όκςο.
Κάθυντε τότες ςτι ςιρα ι άλι, εκι καθένας
πύχε αφιζμένα τ' άρματα, τα πιλαλά-τυ ζόα.
Κ' εκίνος βάζι ςτο κορμι τιν πλύςια αρματοςά-τυ,
τις ομορφόμαλις Λενιος ο ζιλεμένος άντρας.
Εβαλε πρότα τα γερα τυςλύκια ςτα καλάμια,
πανόρια, πύταν μ' αργιρα θιλίκια αρμοδεμένα.
Κατόπι γίρο φόρεςε τα δίχυφτα ςτο ςτίθος
τςαπράζα τ' αδερφυ Λικα, κε τύρθαν ςτο κορμί-τυ.
Επιτα γίροθε κρεμάι ςτυς όμυς-τυ τι ςπάθα
μ' αςιμοκάρφια κεντιτι κε λεπιδοχαλκένια,
κρεμάι κε τι θεόρατι ςτεριόφτιαςτί-τυ αςπίδα.

Κ' έβαλε ςτο λεβέντικο κεφάλι τι φαντύςα
περκεφαλια, πυ έτςι αγριοπι ι αλογόφυντά-τις
πας ςτιν κορφι κιμάτιζε, κε πίρε τ' αντριομένο
κοντάρι πυ του πάγενε ςτι χύφτα-τυ. Παρόμια,
φορύςε κ' ο παλικαρας Μενέλας τ' άρματά-τυ.
Σαν αρματόθικαν λιπον, ςτο μέρος-τυ ο καθένας,
μέςα ςτι μέςι πρόβεναν τον Αχεον κε Τρόον
ρίχνοντας φοβερες ματιες, πυ πίγαν να παγόςυν
ι Δαναι ι χαλκόπλιςτι κ' ι αλογάδες Τρόες.
Κε τ' άρματα ανεμίζοντας, να φαγοθυν λιςόντας,
ςταθίκανε, κοντα-κοντα, ςτο μετριμένον τόπο.
Πρότος ο Πάρις έριχςε το γλίγορο κοντάρι,
κε βρίκε τιν ολόιςι αςπίδα τυ Μενέλα·
μα δεν τιν τρίπιςε ο χαλκος, μον ςτιν αςπίδα μέςα
ςτράβοςε ι μίτι. Δέφτερος κινάι ο γιος τ' Ατρέα
με το κοντάρι, κ' έκανε παράκλιςι ςτο Δία
„Αφέντι Δία, αχ βοίθα-με τον άντρα να κςοφλίςο
π' άρχιςε πρότος τ' άδικο, το θεικόνε Πάρι,
κε ςκότος'-τον τον άπιςτο με το δικό-μυ χέρι,
έτςι να μιν κοτάι κανις κι απ' τυς ςτερνυς αθρόπυς
να βλάφτι το φιλόκςενο πυ δίχνι καλοςίνι!"
Ιπε, κε ςιόντας τίναχςε το γλίγορο κοντάρι
κε χτίπιςε τι ςτρογκιλι αςπίδα τ' Αλεκςάντρυ.
Κε το κοντάρι-τυ περνάι τι φοτοβόλα αςπίδα,
κε μες' ςτα μαςτροδύλεφτα τυ χόνετε τςαπράζα,
κ' ίςα το ρύχο εκι κοντα τυ ςκίζι ςτο λαγκόνι·
μά 'γιρε αφτος κε ςόθικε απ' τον πικρο το χάρο.
Τότε ο Μενέλας βγάζοντας τι ςπάθα, τι ςικόνι
κε μια τυ ζάφτι εκι ςπαθια ςτυ κράνυ-τυ το γρόμπο·
μα τ' αργιρόκαρφο ςπαθι τςακίςτι απας ςτο γρόμπο
ςε τρία-τέςερα, κ' εφτις τυ κςέπεςε απ' τα χέρια.
Τότες τιράι τον υρανο κε ρίχνι μια βλαςτίμια
„Δία, απο ςένα λέο θεο δεν έχι πιο γρυςύζι!
Ιπα δα πος τιν απιςτια θα γδικιθο τυ Πάρι·
μα δες! ςτα χέρια μύςπαςε ι ςπάθα, κι απ' τι χύφτα,
τίναχςα τ' όπλο έτςι άδικα χορις ναν τον καρφόςο!"
Ιπε, κε μ' ένα πίδιμα τον άδραχςε απ' τι φύντα,
κ' έςτριψε κε ςτον Αχεον το μέρος τον τραβύςε.
Κε τ' ολοκέντιτο λυρι τον έπνιγε απο κάτυ
απ' τα καλόθρεφτα λεμα, πυ τεντοτο κρατύςε

τι χάλκινι περκεφαλια δεμένι ςτο πιγύνι.
Κε τότες θαν τον έπερνε κε θ' αποχτύςε δόκςα
αφάνταςτι, μον ςτι ςτιγμι τον ίδε ι Αφροδίτι
κε το βοιδόλυρό-τυ ςπα· κ' ι περικεφαλέα
έτςι άδια πάγενε μαζι με τ' αντριςμένο χέρι.
Τότες αφτι τιν τίνακςε ςτριφογιρίζοντάς-τιν
προς τυς δικύς-τυ, όπυ ι πιςτι τιν πίρανε ςιντρόφι·
κι ατός-τυ πίςο πίδιςε με χαλκενένιο φράκςο,
ναν τον ςκοτόςι αφρίζοντας. Μονάχα ι Αφροδίτι
τον άρπακςε ὲφκολα-έφκολα, ςα θέενα, απ' τι μέςι,
τον ςκέπαςε μ' ένα πικνο ςκοτάδι, κε τον πίγε
κε μες' στο μοςκομίριςτο τον κάθιςε γιατάκι.
Επιτα πίγε τι Λενιο να κράκςι. Κε τι βρίκε
ςτον πίργο απάνυ με πολες τριγίρο παρακόρες,
κε με το χέρι τιν τραβάι οχ τ' αραχνιο φυςτάνι,
όμια με μια παλεικια γιρια μαλοτεχνίτρα,
πυ τα πολίτιμα μαλιά-τις δύλεβε ςαν ίταν
ςτον τόπο-τις, κε πιο πολι τιν αγαπύςε απ' όλες·
όμια μ' αφτι, τις μίλιςε ι ρόδινι Αφροδίτι
«Ελα, κι ο Πάρις ςε ζιτάι ςτον πίργο να γιρίςις.
Αχ ςτολιζμένο ναν τον δις απ' ομορφια πός λάμπι
μες' ςτο γιατάκι, απάνυ εκι ςτο τορνεφτο κρεβάτι!
Λες απο μάχι δε γιρνάι, λες ςε χορο πος βγένι,
ί το χορο πος τέλιοςε κε τόρα πάι να κάτςι».
Ετςι ίπε, κε τις τάρακςε τα ςπλάχνα μες' ςτα ςτίθια.
Σαν ένιοςε όμος τις θεας τ' αχτιδοβόλα μάτια,
τα χαριτόμορφα λεμα, τα ςτίθια πυ μαγέδυν,
ςκιάχτικε τότες κι άνικςε τα χίλια ναν τις κρίνι
«Καλότιχι, τὶ θες μ' αφτα το νυ να μυ πλανέςις;
Μι θες πιο πέρα να με πας ςε καμια πλύςια χόρα,
ςτι Μεονια ίτε ςτι Φριγια με τα πολα τ' αμπέλια,
αν έχις κάνα νιο κ' εκι ακριβαγαπιμένο;
Πός τάχα τόρα νίκιςε τον Πάρι ο γιος τ' Ατρέα
κε θέλι πίςο ςπίτι-τυ τιν ὲρμα να με πάρι,
τόρα για αφτο μυ κόπιαςες με τα πλανέματά-ςυ;
Σίρε ςιμά-τυ κάθιςε κε τυς θευς παρέτα,
κι ας μι ςε παν τα πόδια-ςυ ςτον Ελιμπο πια πίςο,
μον πάντα τιραγνιυ μ' αφτον κε βλέπε-τον ςτα μάτια
όςπυ ί γινέκα ί ςκλάβα-τυ ςτο τέλος να ςε κάνι.
Εγο όμος δεν παγένο εκι μαζί-τυ να πλαγιάςο.

Ντροπι ἰνε, κε τί θἄλεγαν ι Τρόισες για μένα
να θε τ' ακόσυν;... Φτάνι πια όσα με τρον σκυλίκια".
Τότες τυ Δία θίμοσε ι κόρι κε τις ίπε
«Μι μ' ερεθίζις, άμιρι, κι απ' το θιμο ς' αφίκο,
κε τόσο ς' οχτρεφτο όσο πριν ς' αγάπισα περίσα,
κε πλέκσο τρομερυς σκοπυς ανάμεσα στυς διό-τυς,
τυς Τρόες κε τυς Αχευς, κι άσκιμα εσι τελιόσις».
Ιπε, κε τρόμακσε ι Λενιο ι διογενιμένι,
κ' έφιγε αγάλια — σκεπαστι με τιν κάτασπρι μπόλια —
κριφα απ' τυς Τρόες· κ' ι θεα πίρε το δρόμο πρότι.
Κι άμα στυ Πάρι φτάσανε τ' αρχοντικο παλάτι,
τρέκσανε αμέσος στι δυλια ι άκσιες παρακὸρες,
κ' εκίνι απάνυ ανέβικε, ι λατρεφτι γινέκα.
Κε πίρε τότε ένα σκαμνι ι χρισοπι Αφροδίτι
κε πίγε κε τ' απίθοσε κατάντικρι τυ Πάρι.
Εκι τὸτε έκατσε ι Λενιο, τυ Δία ι θιγατέρα,
με μάτια προς τι γις σκιφτα, κε τἄπσαλε τ'αντρός-τις
«Κσανάρθες απ' τον πόλεμο... πυ έτσι να ς' ίχε σφάκσι
στον πόλεμο ο παλικαρας π' άντρα μυ εγο τον ίχα!
Εσι πενιόσυν δα ἀλοτες τον κάστανο Μενέλα
πος το νικας στι δίναμι, στα χέρια, στο κοντάρι·
μα σίρε κι αντροκάλεσ'-τον στίθος με στίθος τόρα
να κσαναβγίτε... Ομος εγο στο λέο για το καλό συ,
να πάπσις, κι ασιλόγιστα πολέμυς μι γιρέβις
κε μάχες με το βασιλια Μενέλα να μυ στένις,
μίπος σε στρόσι γρίγορα με το κοντάρι χάμυ».
Κι ο Πάρις τότε απάντισε κε τις Λενιος τις ίπε
„Γινέκα, μι με κατεχας με τα πικρὰ-συ λόγια.
Τι τόρα με τιν Αθινα με νίκισε ο Μενέλας,
μα άλοτε αφτον κ' εγο. Θεϊ κ' εμας μας παραστέκυν.
Μον πάμε τόρα το φιλι στο στόμα να χαρόμε·
τι τέτια φλόγα στιν καρδια δεν ένιοσα ποτές-μυ,
μίτ' όταν πρότα ς' άρπακσα απ' τιν πανόρια Σπάρτι
κε με τα πελαγόδρομα ταχτίδεβα καράβια
κε στιν Κρανια εκι ς' έσφικσα στιν ανκαλια, όσο τόρα
σε λαχταράο κε αποθιμια γλικια με κιριέβι".
Ετσι ίπε, κε κσεκίνισε μπροστα κατα το στρόμα,
κε πίσοθε ι ροδόθορι Λενιο τον ακλυθύσε.
Αφτι λιπον πλαγιάσανε στο τορνεφτο κρεβάτι,

κι ο γιος τ' Ατρια λες σα θεριο γιρνύσε μες' στο πλίθος,
ίσος κσανίκσι πυθενα το θεικόνε Πάρι.
Μα δε μπορύσε απ' τυς βοιθυς κανις μίτ' απ' τυς Τρόες
να δίκσι τον Αλέκσαντρο στον καστανο Μενέλα.
Κι όχι τον ίδαν, κε να πις τον κρίβανε απ' αγάπι,
τι σαν το μάβρο θάνατο τονε μισύσαν όλι.
Τότες τυς ίπε ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
«Ακύστε, Τρόες κε βοιθι, κι ακύστε-με, Δαρδάνι!
Ι νίκι φάνικε θαρο τυ βασιλια Μενέλα,
κε τόρα βγάλτε δόστε-μας το βιος με τιν Ελένι,
κ' έτσι όσο πρέπι πρόστιμο πλερόστε ακόμα, τέτιο
πυ να σταθι παράδιγμα κε τον στερνον αθρόπον".
Ετσι τυς ίπε, κ' ι λιπι ζιτοκραβγάνε Αργίτες.

Δ

Κε στο χρισόστρωτο ι θει παλάτι με το Δία
κάθυνταν κ' ιχανε βυλι, κε τυς κερνύσε γίρο
νεχτάρι ι Ιβα· κ' ι θει με τα χρισα ποτίρια
ένας τον άλο φίλεβε, κατα τιν Τρια τιρόντας.
Αχσαφνα ο Δίας βάλθικε τιν Ιρα να κεντίσι
μ' ένα διο-λόγια ανκιχτικα, κι ορθα-κοφτα μιλύσε·
«Εχι προστάτρες διο θεες ο βασ λιας Μενέλας,
τιν Ιρα τιν Αργίτισα, τιν Αθινα τι Σόστρα.
Μα αφτες μακριά τυ κάθυντε κε κάνυν τόρα χάζι
θορόντας· μα ι ροδόγελι όμος θεα Αφροδίτι
στον Πάρι πάντα 'νε κοντα, τον βγάζι οχ τυς κιντίνυς,
κε τόρα μέσα απ' τυ φιδιυ τον γλίτοσε το στόμα.
Δεν έχι οστόσο, νίκισε, ο καστανος Μενέλας.
Κ' εμις ας δύμε αφτι ι δυλια πός πρέπι να τελιόσι·
θ' ανάψυμε άγριο πόλεμο κε μάχες χσαναπίσο,
για λέτε πια να βάλυμε αγάπι ανάμεσό-τυς;
Μα αν πάλι σας κολόρχετε κε δε σας πολινιάζι,
ας μίνι ι χόρα απίραγι τυ βασιλια Πριάμυ,
κε πίσο στ' Αργος ι Λενιο ας πάι με το Μενέλα".

Ιπε, κι οφτες κατσύφιασαν, ι Αθινα κ' ι Ιρα.
Ι διό-τυς κάθυνταν, ι μια κοντα-κοντα στιν άλι,
κε για τυς Τρόες σιφορες στο νύ-τυς μελετύσαν.
Κ' ι Αθινα δεν έβγαλε μια λέχσι, μον σοπύσε,
κι άγρια ας τιν έπιανε ο θιμος σκαζμένι με το Δία·
μα απ' το θιμο χσεχίλισε ι Ιρα κε τυ κάνι
„Τί ίνε πυ κάθεσε κε λες, γιε φοβερε τυ Κρόνυ;
Πός θες τυς κόπυς άδικα στι μέσι να μ' αφίκις,
όσο ίδροσα ίδρο κι έσπασα τα ζα στρατολογόντας.
τι τυ Πριόμυ ιχα στο νυ το σόι να χσεκληρίσο.
Καν'-το! όμος μεμικι θει, στο λέο, θα πικραθύμε".

Τότες ο Δίας απαντάι βαρια αγαναχτιζμένος
„Καλότιχι, μα τί λιπον! τόσα κακα ςυ κάνυν
ο Πρίαμος κι όλι-τυ ι γιι, πυ πολεμας εόνια
ναν τυς ριμάκςις ςίριζα τι μιριοπλύτια χὸρα;
Ας δίνυςυν μονάχα εςι να μπις στο κάςτρο μέςα
κι ομο να φας τον Πρίαμο, να φας κε τα πεδιά-τυ
μ' όλυς τυς Τρόες, τότες πια θα χόρτενε ο θιμός-ςυ.
Κάνε όπος θες! μα κίτακςε μι βγάλι αφτι ι διχόνια
ανάμεςό-μας έπιτα καμια μεγάλι αμάχι.
Μα άκυ, ένα λόγο θα ςυ πο κε να μυ τον θιμάςε.
Σαν κάνο απόφαςι κ' εγο κε θέλο να χαλάςο
κάςτρο κανένα όπυ ìςος ζυν ανθρόπι αγαπιτί-ςυ,
να μι μυ φέρνις στο θιμο αμπόδια, μον ν' αφίκις.
Σύδοκα θέλοντας κ' εγο, κε μ' άθελα όμος σπλάχνα.
Γιατι όςες χόρες βρίςκυντε στον ίλιονε απο κάτυ
κε στον αστρόφοτο υρανο θνιτοκατικιμένες,
απ' όλες πιο πολίτιμι αφτι ίταν τις καρδιάς-μυ,
ι Τρια ι μεγάλι, ο Πρίαμος, κι ο κςακυστος λαός-τυ.
Τι προςφορες δεν έλιπαν ποτες απ' το βομό-μυ,
σταλιες κε τςίνκα· αφτο κ' εμας μας έπεςε πρεζβιό-μας“.
Τότες τ' απάντιςε ι κιρα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα
«Τόρα τρις χὸρες έχο εγο πολι πιο λατρεμένες,
τ' Αργος, κε τιν πλατίδρομι Μικίνα, κε τι Σπάρτι,
κε χαλαςέ-τες αν ποτες τις οχτρεφτι ι καρδιά-ςυ·
κι αφτες δε στις αρνιέμε εγο κε δεν τις διαφεντέβο.
Τι κι αν αρνιέμε κι αν ζιτο αμπόδια να ςυ βάλο,
τί κατορθόνο πύςε εςι πολι πιο δινατός-μυ;
Ομος δεν πρέπι να χαθι μίτε ο δικός-μυ ο κόπος,
τι ίμε θεα μαθες κ' εγο, ίδια μαζί-ςυ φίτρα,
κε πιο ολονόνε ςεβαστι γενίθικα απ' τον Κρὸνο,
κι ος πρότι γένα κ' επιδις με λεν δικὸ-ςυ τέρι,
εςένα π' όλον τον θεον ίςε οριστις κι αφέντις.
Μα παραχόριςες ς' αφτα θα κάνυμε κ' ι διό-μας,
εμένα εςι κε πάλι εγο εςένα θα ςυ κάνο,
κ' ι άλι αθάνατι θει θα παν κατα πας πάμε.
Μον τόρα πές-τις, μιν αργις, τις Αθινας να τρέχςι
στυς πολιτάραχυς στρατυς τον Αχεον κε Τρόον,
κ' έτςι να κάνι π' άπιστα ν' αρχίςυν πρότι ι Τρόες
κε να χτιπαν τυς Αχευς πυ κέρδιςαν τι νίκι».
Ετςι ίπε, κε τιν άκυςε ο κεραβνοτινάχτις,

κε λέι εφτις τις Αθινας διο φτερομένα λόγια
«Πίγενε χάτυ στο στρατο δίχος στιγμι να χάσις,
χ' έτσι να χάνις π' άπιστα ν' αρχίσυν πρότι ι Τρόες
κε να χτιπαν τυς Αχευς πυ κέρδισαν τι νίκι».
Ετσι ίπε, κε κσαπόστιλε τιν Αθινα στ' ασκέρι,
όπος κ' εκίνι όρα πολι να τρέκσι λαχταρύσε,
κι απ' τυ Ελίμπυ κίθικε τα κορφοβύνια κάτυ.
Πος τ' άστρο φένετε πυ ο γιος τυ Κρόνυ σφεντονίζι,
κ' ίνε σιμάδι ί σε λαυ πολίστρατο ί σε νάφτες,
λαμπρο, κε σπιθες άπιρες στο δρόμο-τυ σκορπιύντε,
σαν τέτιο αστέρι κίθικε κι αφτι ίσια προς τον κάμπο,
κ' έπεσε ανάμεσα στυς διο. Κε κίταζαν με τρόμο
ι φτεροπόδαρι Αχει κ' ι αλογάδες Τρόες.
Κ' έτσι ο καθένας έλεγε, στο γίτονα γιρνόντας
«Γιὰ πάλι πόλεμος κακος θ' ανὰπσι κι άγρια μὰχι,
γιά βάζι ανάμεσα στυς διο αγάπι ο γιος τυ Κρόνυ,
πΰνε στον κόζμο μιραστις στιμένος τυ πολέμυ».
Ετσι ο καθένας έλεγε τον Αχεον κε Τρόον.
Κ' εκίνι μ' άντρα μιάζοντας, μ' ακοντιστι πσιμένο,
το Λαοδόκο, κόθικε μες' στο σορο τον Τρόον,
παντυ τον άκσιο Πάνταρο πΰθε να βρι ζιτόντας.
Κε βρίκε τυ Λικα το γιο, λεβεντονιο, πανόριο,
πΰστεκε, κ' ίχε τυς γερυς τον ασπιστὰδον λόχυς
τριγίρο, π' απ' τα ρέματα τυς έφερε τυ Εσπυ.
Κε πάι σιμα κε τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
„Τάχατες θες το λόγο-μυ, γιε τυ Λικα, ν' ακύσις;
Γοργι σαίτα συ βαστὰι να ρίκσις τυ Μενέλα;
Θα σ' τΰχυν χάρι ι Τρόιδες, θα σε πενέσυν όλι,
κι απ' όλυς χὰρι πιο πολι θα στο γνεριζι ο Πάρις,
κε πρότος μ' ακσετίμοτα θα σε φορτόσι δόρα
αν δι τον πολεμόχαρο Μενέλα κσαπλομένο
πας' στιν πολίπικρι φοτια, τις σαιτιάς-συ θίμα.
Μον έλα, ομπρος! σαίτεπς'-τον το βασιλια Μενέλα,
κε κάνε τάμα τυ θευ, τ' αχτιδοστάλτι Απόλυ,
πλίθος αρνια προτόλυβα να σφάκσις στο βομό-τυ,
πίσο σαν πας στον τόπο-συ, στι βλογιμένι Ζέλια".
Μ' αφτα τα λόγια τ' άμιαλυ τυ πίθι το μιαλό-τυ.
Ισα γιμνόνι στι στιγμι τ' οριόκσιστο δοκσάρι,
τ' αγριοτραγίσο, π' άλοτες τον τράγο μοναχός-τυ
κάτυ απ' τα στίθια βάρεσε, εκι πυ τον καρτέραε

κι απ' το ποδόχι στον νκρεμο τον ίδε να προβάλι·
κ' έπεσε πίσο ανάσκελα ο τράγος πας στο βράχο.
Κατάκορφα 'χε κέρατα μακρια δεκάκσι χύφτες,
κ' ο κερατοπελέκιτος τυ τἄδεσε με τέχνι,
τα γιάλισε όλα, κε χρισο τυς έβαλε κοράκι.
Διπον το τὲντοσε καλα, ακυμπιζμένο χάμυ,
κε κατα γις τ' απίθοσε. Κ' ενο μπροστά-τυ ασπίδες
κρατύσανε ι σίντροφί-τυ, μὶπος τιχον πλακόσυν
πριν ι γενέι Δαναι πριν δύνε χτιπιμένο
τον κσακυστο τ' Ατρέα γιο, τον καστανο Μενέλα,
έβγαλε αφτος το κσέπαζμα τις θίκις, κε σαίτα
πιρε κενύργια φτεροτι, πιγι τον μάβρον πόνον·
κε τι σαίτα απάνυ εφτις στερέοσε στιν κόρδα,
κ' έκανε τάμα τυ θευ, τ' αχτιδοστάλτι Απόλυ,
πλίθος αρνια προτόλυβα να σφάκσι στο βομό τυ,
πίσο σαν πάι στον τόπο-τυ, στι βλογιμένι Ζέλια.
Κ' έπιασε κόρδα κε λαβες αντάμα, κε τραβύσε·
τιν κόρδα ανκίζι στο βιζι, τ' ανκίλι στο δοκσάρι.
Κε τέλος πια σαν τέντοσε το λιγιστο δοκσάρι,
σφίριξε τ' όπλο... ι κόρδα απσα βονκάι... πιδα ι σαίτα...
γοργόσταλτι, μες' στο σορο να πέσι λαχταρόντας.

Μονάχα δε σε κσέχασαν, Μενέλα, μίτε εσένα
ι τρισμακάριστι θει, κ' ι Αθινα πιο πρότι,
πυ μπίκε ομπρος κε σύδιοκσε τιν άχαρι σαίτα.
Απ' όλο τ' άλο-τυ κορμι τιν έδιοκσε, σα μάνα
πυ διόχνι μίγα απ' το μορο σαν τις γλικοχιμάτε·
μα το ζυνάρι ναν τυ βρι τιν έστιλε, ίσα-ίσα
εκι πυ ζμίγανε τα διο χρισα θιλικοτίρια
με πίσο διπλοτσάπραζο. Στο τεριαστο ζυνάρι
πέφτι ι πικρι κε το τριπάι σαίτα πέρα-πέρα,
κε μες' στα μαστροδύλεφτα τυ χόνετε τσαπράζα,
κε στι φασκια πυ τυ κορμιυ τιν ίχε φιλαχτίρι
κε φράχτι κάθε κονταριυ, κε πιο πολι τον ίχε
προφιλαγμένο, μα κι αφτι τιν πέρασε ίσα πέρα.
Χάρακσε εκι έτσι κσόσαρκα τυ στρατιγυ το κρέας,
κ' έτρεχε εφτις απ' τιν πλιγι μαβρόθολο το έμα.

Σαν όταν φίλντισι καμια γινέκα αλικοβάφι,
Λακόνισα καν Κάρισα, ατιυ μαγυλοφόρι,
κε φιλαγμένο βρίσκετε μες' στο κελάρι κάτυ·
πολι στα ζα ναν τὄχανε στολίδι λαχταρὺνε,

μα αφτο προζμένι βασιλια μια μέρα να στολίσι,
να δίνι στ' άλογο ομορφια, τιμι στον αλογάρι·
έτσι συ ματοβάφιχαν, Μενέλα, τα θρεμένα
μερια, κε κάτυ τα κανια κ' ι όμορφι αστραγάλι.
Τρόμακσε τότε ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος,
έμα σαν ίδε μελανο απ' τιν πλιγι να τρέχι·
τρόμακσε ακόμα κι ο γερος παλικαρας Μενέλας.
„Ομος σαν ίδε τ' άντερο απ' όκσο κε τ' ανκίδια,
μέσα ι καρδια σινέφερε στα στίθια πίσο πάλι.
Τότες βαρια στενάζοντας τυς ίπε ο Αγαμέμνος,
ο δοκσαζμένος βασιλιας, κρατόντας απ' το χέρι
τον αδερφό-τυ, ενο μαζι βονκύσαν ι σιντρόφι
„Αχ αδερφέ-μυ, ορκίστικα λιπον το θάνατό-συ
πυ μόνο σ' έστισα μπροστα για μας να πολεμίσις,
κε νά ι οχτρι σε λάβοσαν κε πάτισαν τυς όρκυς.
Μα άχριστι ι όρκι έτσι δεν παν κε τον αρνιον το έμα,
κ' ι άδολες δεκσες σταλιες πυ πέρναμε όλι θάρος.
Γιατι κι αν δεν πεδέψι εφτις ο Δίας, μα πεδέβι
ίστερα αργα, κε με βαριες ζιμιες κσεπαγαδιάζυν,
με τις δικές-τυς κεφαλες, τα γινεκόπεδά-τυς.
Τι μυ το λέι αλάθεφτα εμένα αφτο ι ψιχί-μυ·
θα φέκσι ι μέρα μια φορα πυ θα χαθι κ' ι Τρία
κι ο βασιλιας ο Πριαμος κι ο κσακυστος λαός-τυ,
κι αφτυς τυ Κρόνυ ατός-τυ ο γιος, θιμο γιομάτος μ' όλυς,
τι σκοτινι απ' τα σίγνεφα θαν τυς τραντάι φυρτόνα,
αφτυ τυ δόλυ πεδεφτις. Νέ, αφτα θα βγυν αλίθια·
μονάχα ι λίπι-συ, αδερφε, τα σπλάχνα θα μυ σφάζι
αν πας εσι κε τις ζοις αν συ κοπι το νίμα,
τι ντροπιαζμένος κι άτιμος θα σίρο πίσο στ' Αργος,
τι τιν πατρίδα ι Δανια θα θ μιθυν σε λίγο
τι τιν Αργίτισα Λενιο τον Τρόονε θ' αφίσυν
κε τυ Πριάμυ πένεμα. Κ' εσένα εδο θαμένο
με δίχος όφελος, ι γις θα τρόι τα κόκαλά-συ.
Κ' έτσι κανις περίφανος οχτρος θα πι μια μέρα,
ποδοπατόντας τυ λαμπρυ Μενέλα το μνιμόρι.
Ετσι νε! πάντα τυς θιμυς ας βγάζι ο Αγαμέμνος,
όπος κε τόρα στράτεμα έφερε εδο τυ κάκυ,
μα πίσο στ' Αργος γίρισε, στιν ποθιτι πατρίδα,
μ' άδια καράβια, αφίνοντας τον κσακυστο Μενέλα!
Ετσι ίσος πι... το στόμα-τυ τότε ας μ' ανίκσι ο Αδις!“
Μα τότες τύδοκε καρδια ο καστανος Μενέλας

«Θάρος! κε μι φοβίζις πια τον Αχεον τ' ασκέρι.
Δε μπίκε μες' στο πσιχικο ι κοφτερι σαίτα·
μ' έσοσε ομπρος το πλυμιστο ζωνάρι, κι απο κάτο
με γλίτοσε ι ζοστι ι φασκια πυ φτιάσανε ι χαλκιάδες».
Τότες τυ λέι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
«Αμποτες νάνε αλιθινο, Μενέλα αγαπιμένε.
Κε τι λαβοματια ο γιατρος θα πιάσι, κε βοτάνια
θα βάλι απάνυ τυς πικρυς να σταματίσι πόνυς».
Ετσι ίπε, κε το θεικο διαλαλιτί-τυ κράζι
„Ταρθίβι, τρέχα το Μαχα εφτις εδο να φέρις,
τ' άκσιο βλαστάρι τ' Ασκλιπιυ, τ' ασίνκριτυ χερύργυ,
για να κιτάκσι τιν πλιγι τυ βασιλια Μενέλα
πυ κάπιος τον σαίτεπσε, τεχνίτις στο δοκσάρι,
Τρόας ί σίμαχος, τιμι για αφτον, για μας λαχτάρα“.
Ιπε, κι ο κράχτις άκυσε τυ βασιλια το λόγο,
κε τράβιχσε να πάι γοργος, μες' στυ στρατυ τιν πίκνα
γιρέβοντας τον αρχιγο Μαχα. Κε νά! τον ίδε
πὔστεκε, κ' ίχε τυς γερυς τον ασπιστάδον λόχυς
τριγίρο, π' οχ τα Τρίκαλα τυς έφερε μαζί-τυ.
Κε πάι σιμα κε τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
«Μι στέκις, θρέμα τ' Ασκλιπιυ! Σε κράζι ο Αγαμέμνος,
για να κιτάκσις τιν πλιγι τυ βασιλια Μενέλα
πυ κάπιος τον σαίτεπσε, τεχνίτις στο δοκσάρι,
Τρόας ί σίμαχος, τιμι για αφτον, για μας λαχτάρα».
Ετσι ίπε, κε τυ τάραξε τα σπλάχνα μες' στα στίθια.
Κι αμέσος κίνισαν ι διο να παν μέσα απ' το πλίθος,
τυ μάκρυς τον απλόχορο ακολυθόντας κάμπο.
Κ' εκι σαν ίρθαν πὔφαγε τι σαιτια ο Μενέλας,
κι όλι ίτανε τριγίρο-τυ ι πρότι μαζεμένι,
τότε ο ισόθεος γιατρος προβάλι ανάμεσό τυς.
Κ' εφτις τραβύσε απ' το λαμπρο ζυνάρι τι σαίτα·
κε τράβα-τράβα πίσο, σπαν τα κοφτερα τ' ανκίδια.
Κε τὔλισε το πλυμιστο ζυνάρι, κι απο κάτο
λι τι ζοζμένι-τυ φασκια πυ φτιάσανε ι χαλκιάδες.
Τότες σαν ίδε τιν πλιγι πυ τ' άνιχσε ι σαίτα,
ρυφάι το έμας, κ' ίστερα κάτι χαλα βοτάνια
τις βάζι απάνυ πὔκσερε, κε μια φορα πυ τάχε
απο φιλία ο Χίρονας δοζμένα τυ γονιύ-τυ.
Μα εκι τον κσακυστο αρχιγο π' αφτι γιατρολογύσαν
να κ' έφτασαν τα τάγματα τον ασπιστάδον Τρόον·

κι αφτι κςαναρματόθικαν να μπύνε στο κοντάρι.
Τότες δεν ίδες να διλια το βαςιλια Αγαμέμνο,
μίτε να χάςκι δένοντας τα χέρια, μον να τρέχι
στον πόλεμο πυ τα καλα δοκςάζι παλικάρια.
Τ' αμάκςι το χαλκόλαμπρο με τα φαριά-τυ αφίνι·
λαχανιαζμένα ο παραγιος πίςο βαςτύςε τ' άτια,
τυ Φτόλεμυ ο πιδέκςος γιος, ο δινατος Βριμέδος,
πυ ςαν τον καλορμίνεπςε κοντα ναν τυ τα φέρι
άμα αποςτάςι βγάζοντας τόςο λαο στι μάχι,
πίγε πεζος κε διάβενε τον Αχεον τυς λόχυς.
Οςυς Αργίτες πρόθιμα να ροβολαν θορύςε,
ναν τυς πενέςι στέκυνταν κε ναν τυς δόςι θάρος
«Θάρος, πεδια, κι απόφαςι! κε μι ςας πιάνι δίλια!
Δε θα μας δόςι πςέφτικι βοίθια ο γιος τυ Κρόνυ,
τι αφτι πυ πρότι βλάπςανε, τυς όρκυς αθετόντας,
αφτον τα τροφαντα κορμια ι σκίλι θα χορτάςυν,
κε στ' Αργος με τα πλία εμις τα γινεκόπεδά-τυς
θα πάμε, ςαν τυς πάρυμε τι μιριοπλύςια χόρα».
Οςυς πάλε έβλεπε χορις πςιχι ν' αναμελάνε,
αφτυς τυς έβριζε άςκιμα με θιμομένα λόγια
„Ντροπις, κιοτίδες Αχει, δοκςάρια πυ ςας πρέπυν!
Πύ βόςκετε έτςι με το νυ χαμένο, ςα ζαρκάδια
πυ ςα διαβυν πιλαλιτα μεγάλο κάμπο, στέκυν
αποσταμένα, κ' ι καρδιά-τυς παραλι στα στίθια;
Ετςι κ' εςις νεκρόςατε κε χέρι δεν κυνάτε!
Για χαρτερίτε τυς οχτρυς εδο κοντα ος να φτάςυν
πυ τα γοργά-μας έχυμε καράβια τραβιγμένα,
ς' ις αφριζμένις θάλαςας τιν άκρι, για να δίτε,
τάχα θ' απλόςι απάνυ-ςας ο Δίας το δεκςί-τυ;"
Ετςι προςτάζοντας παντυ τα τάγματα περνύςε,
κ' έφταςε ομπρος στυς Κριτικυς ςα διάβενε το πλιθος.
Αφτι φορύςαν τ' άρματα στο Δομενια τριγίρο·
αφτος ςαν άγριο ατρόμιτος καπρι μ' ομπρος τυς πρότυς,
πίςο ο Μιριόνις τυς στερνύς-τυ νκάρδιονε ανομάτυς.
Κε ςαν τυς ίδε, χάρικε ο προτοκαπετάνιος,
κι αμέςος ίπε φιλικα τυ Δομενια διο λόγια
„Εςένα απ' όλυς, Δομενια, τυς Αχευς πιο πρότα
στον πόλεμο εγο ςε τιμο κε στις δυλιες τις άλες,
κε στο τραπέζι όταν κραςι αρχοντικο φλογάτο
ι προεςτι νερόνυμε μες' στο βαθι κροντίρι.

Νε μεν, κ' ι άλι πρόκριτι θα πιυν το ταχτικό-τυς
μα εσένα πάντα κσέχιλο συ στέκι το ποτίρι,
ςαν το διχό-μυ, για να πιις αμα ορεχτι ι καρδιά-συ.
Μα ομπρος! ροβόλα ατρόμιτος, ςαν πυ πενιέσε ος τόρα!“
Τότες τυ λέι κι ο Δομενιας, τον Κριτικόνε ο πρότος
„Πιςτο, Αγαμέμνε, σίντροφο θα με έβρις παντα εμένα
κατα πος ς' τὄταχσα αρχικος κε σὔδοκα το χέρι.
Τυς άλυς πίγενε άκυρυς Αργίτες να σικόσις,
κι ας μπύμε εφτις στον πόλεμο, τι πάτισαν τυς όρκυς
ι Τρόες... όμος θάνατος τυς καρτερι κε κλάψσες,
πυ πρότι αφτι μας βλάψσανε, τυς όρκυς αθετόντας“.
Ιπε, κ' εκίνος πέρασε με τι χαρα στα στίθια.
Κε προχορόντας φτάνι ομπρος στυς Ειδες, κ' εκίνι
οπλίζυνταν, κε σίγνεφο πεζον τυς ακλυθύσε.
Κι όπος σα βλέπι σίγνεφο βοςκος πσιλα οχ τι ράχι
π' ογρο με φίσιμα νοτια στο πέλαγο αρμενίζι,
κε λες σαν πίσα μελανο τυ φένετε απ' αλάργα
καθος πλακόνι οχ το γιαλο σιφυνονκαστρομένο,
κι ανίσιχος μες' τι σπιλια τα θρέματά-τυ μπάζι,
έτσι τον θεογένιτον αντρον πικνι κ' ι λόχι
κινύσαν με τυς Ειδες στον πόλεμο να πάνε,
θολι, απ' άρματα πολα κι ασπίδες δασομένι.
Κε σαν τυς ίδε, χάρικε ο προταφέντις τ' Αργυς,
κε στέκετε κε τυς λαλι διο φτερομένα λόγια
«Ειδες, τον χαλκόφραχτον αρχόντι Δαναόνε,
ς' εσας τυς διο προστάγματα δεν παν, κε μίτε λέκ.ι
δε θα σας πο· τι μόνι-σας με προθιμια το κσέρο,
στίθος με στίθος το λαο να πολεμάι κεντάτε.
Ε κε να μὔταν, Δία-μυ κ' εσι Αθινα κι Απόλο,
ςαν τι διχί-τυς τιν καρδια μες' ς' ολονον τα στίθια!
Γλίγορα τότες θἄβλεπαν να γονατίσι ι Τρία
κε σκλαβομένι απ' τα βαρια να ριμαχτι σπαθιά μας».
Ιπε, κι αφίνι αφτυς εκι κε προχοράι στυς άλυς.
Αφτο το Νέστορα απαντάι, το ρίτορα τις Πίλος
με τι γλικόφονι λαλια, τιν όρα πυ τυς λόγυς
έσαζε, κε να πολεμαν τυς έλεγε σαν άντρες,
με λοχαγυς τον Εμονα, το Βίαντα, το Χρόμι,
τον αντριομένο Αλάστορα, τον απσιλο Πελάγο.
Τυς αλογάδες ίχε ομπρος με τ' άλογα κι ομάκσα,
κε να φιλαν πισόστισε πολι κε διαλεγμένι

πεζόρα, κε τυς αχαμνυς τυς έριχσε στι μέσι,
πυ θεν δε θένε στανικος να πολεμαν κ' εκίνι.
Τον αλογάδον στιν αρχι τυς κσίγαε να κρατάνε
τ' άλογα, μες' στιν ταραχι μιν τίχι κε τυς φίγυν.
«Κι ας μι ζιτάι κανένας-σας, απ' ακσιοσίνι τάχα
κι άντρα, να πολεμά μπροστα μονάχος απ' τυς άλυς,
μιτε ας χολόνι· δίναμι θα χάνετε μονάχα.
Κι όπιος μακρια απ' τ' αμάκσι-του κάνα άλο αμάκσι ζμίκσι,
αφτος ας ρίχνι, τι πολι καλίτερα σιφέρνι.
Κυρσέβαν έτσι κ' ι παλιι τα κάστρα κε τις χόρες,
τέτιες ιδέες έχοντας στα στίθια, τέτια γνόμι».
Ετσι στον πόλεμο έβγαζε τα παλικάρια ο γέρος,
τι κάτεχε πος πολεμαν απ' τα παλια τα χρόνια.
Κι άμα τον ίδε, χάρικε ο προταφέντις τ' Αργυς,
κε κράζοντάς-τον τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
„Αχ, γέροντα, όπος μέσα ο νυς σὔχε μεστος στα στίθια
έτσι το χέρι ας σ' άκυγε, τα κότσα ας συ βαστύσαν!
Μονε τα έρμα γερατια σε τρον... πυ νἄθε πιάσυν
κάνα άλονε, κε με τυς νιυς να σ' έβλεπαν εσένα!"
Τότες τυ λέι κι' ο Νέστορας, ο βασιλιας τις Πίλος
«Τ' Ατρέα γιε, έτσι νἄμυνα θαν τὄθελα κι ατός-μυ
σα στον κερο όταν σκότοσα το θεικο Ρεφτάλι.
Μα έλα πυ πάντα νά! ι θει δε μας τα δινυν όλα·
νιος τότε αν ίμυν, με γερνυν τα χρόνια τόρα πάλι.
Μα κ' έτσι εγο με τα φαρια θα πάο, κε θα βοιθίσο
μ' αρμίνιες, όπος τὄχυμε δικέομα ι γερόντι.
Ιδε κοντάρια ι νιότερι θα πέκσυν, πυ δεν έχυν
τα χρόνια μυ κε πυ γερα νογαν τα κόκαλά-τυς».
Ιπε, κ' εκίνος πέρασε με τι χαρα στα στίθια.
Κ' ίβρε το γιο τυ Πέτευ, πυ στέκυνταν με γίρο
λόχυς τον Αθινιον πικνυς, τεχνίτες τυ πολέμυ.
Σιμά-τυ εκι ο πολίκσερος Δισέας καρτερύσε,
κε δίπλα τον Κεφαλινιον το δινατο φυσάτο
Τι δεν τυς άκυγε ο λαος ακόμα το γιουρύσι,
μόνε τον Τρόον κι Αχεον τα φοβερα τ' ασκέρια
ότι άρχιζαν να κσεκινυν, κ' εκίνι καρτερύσαν
κάνα άλο τάγμα Αχεικο να δυν να προχορίσι,
να δόσι τράκο τον οχτρον κι ο πόλεμος ν' ανάψι.
Κι άμα τυς ίδε ο βασιλιας, ναν τυς μαλόνι αρχίζι,
κε κράζοντάς-τυς τυς λαλι διο φτερομένα λόγια

«Ο θεοπέδι Μενεςτια, τυ Πέτευ βλαςτάρι,
κ' εςι ο απάτις μάςτορι, παμπόνιρο κεφάλι,
τί κρίβεςτε κι απο μακρια τυς άλυς καρτεράτε;
Επρεπε εςις να ςτέκεςτε μες' ςτι ςιρα τον προτον
κε με τυς πρότυς τι φοτια τις μάχις ν' αντικρίςτε.
Γιατι κε πρότι τρέχετε ςτο μίνιμά μυ πάντα
ςαν τίχι κε τιμάζυμε τον προεςτον τραπέζι,
όπυ να τρότε βρίςκετε ςφαχτα καλοψιμένα
κε πλόςκες με γλικο κραςι να πίνετε όταν θέτε.
Τόρα θα βλέπατε ίςιχι κι αν τάγματά-μας δέκα
πριν απο ςας με τα βαρια κοντάρια αν πολεμύςαν".
Τότες τον αγριοκίταξε κι απάντιςε ο Δισέας
«Τι λόγο συ κσεςτόμισαν, τ' Ατρέα γιε, τα χίλιο;
Πός τάχα λες αναμελάο τι μάχι; Σα μετρύνε
τις ςπάθες-τυς ι Δαναι με τον οχτρον τις ςπάθες
θα δις, αν θες κι αποθιμας, τον κςακυςτο Δισέα
τυς πρότυς να καταπιαςτι τον αλογάδον Τρόον
ςτίθος με ςτίθος... Μον εςι πετας χαμένα λόγια!»
Τότες με χίλια γελαςτα τυ κάνι ο Αγαμέμνος
ςαν ίδε πος πιράχτικε, κε κςίπε εφτις το λόγο
«Γιε τυ Λαέρτι θεικε, πολίτεχνε Δισέα,
μίτε ςε παρακάτεχο μίτε οριςμυς συ δίνο.
Κςέρο πος κρίβι φιλικια μέσα ι ψιχί-συ γνόμι,
γιατι ότι θέλο θες κ' εςι. Μον πίγενε! Ιδε ετύτα,
κάνα κακο αν ιπόθικε, τα ςάζυμε κατόπι,
κ' έτςι όλα ο Δίας ςαν καπνο ας τ' ανεμοςκορπίςι».
Ιπε, κι αφίνι αφτυς εκι κε προχοράι ςτυς άλυς.
Κε βρίκε το λιοντόψιχο Διομίδι, τυ Τιδέα
τον άκςιο γιο, πυ ςτέκυνταν μες' ςτο ζεμένο αμάκςι,
κ' ίχε κοντα το Στένελο, το γιο τυ Καπανέα.
Κι άμα τον ιδε ο βαςιλιας, ναν τον μαλόνι αρχίζι,
κε κράζοντάς-τον τυ μιλι διο φτερομένα λόγια
«Ο κρίμας, γιε τυ κςακυςτυ παλικαρα Τιδέα!
Τί τρεμις κι αχαμνοτιρας τα διαβατα τις μάχις;
Ετςι ο Τιδέας ςίςτιμα δεν τόχε να ζαρόνι,
μον πρόθιμα να πολεμάι για τυς δικύς-τυ πάντα,
καθος το λέγανε όλι-τυς πυ ςτι δυλια τον ιδαν.
Τι δεν τον ιδα εγο ποτες, μίτε έςμικςα μαζί-τυ
μα λεν πος ςτιν παλικαρια δεν τύγενε κανένας.
Τι δίχος ίρθε πόλεμο, σα φίλος, ςτι Μικίνα

στρατολογόντας μια φορα, αφτος, κ' ι ο Πολινίκις,
που τότες βγίκαν το καστρι τις Θίβας να πατίσουν.
Απ' τους δικούς-μας ίρθανε βοιθια να γιρέψουν,
κι αφτι να δόσουν ίθελαν κε τάζουν τι βοίθια,
μα ο γιος του Κρόνου μ' αγαμνα τους άλαξε σιμάδια.
Ετσι το δρόμο πιάνε κε φέβγουν· κε γιρνόντας
στον απσιλόβυρλο Ασοπο με τα παχια λιβάδια,
πάλι ο στρατος τον έστιλε στι Θίβα τον Τιδέα.
Κι αφτος παγένι, κε πολυς Θιβέους πετιχένι
πὔτρογαν μες' τυ βασιλια Ετεοκλι τον Πίργο.
Κ' εκι ίταν κσένος ο γοργος Τιδέας, κ' ι Θιβέι
πολι κι αφτος μονάχος-του, μα πάλι δε φοβούνταν,
παρα τους αντροκάλεσε στα χέρια, κ' έναν-ένα
όλους τους νίκισε έφκολα, τι τόσο τον βοιθούσε
του Δία ι κόρι, ι Αθινα. Κ' εκίνι απ' το κακὸ-τυς
παν κε του στένουν δινατι στο δρόμο τυ μπροσκάδα,
σα γίριζε, πενίντα νιυς με διο καπετανέυς,
το Μέο, το γιο τυ Εμονα, πὔταν θεος μονάχος,
τον Πολιφόντι δέφτερο, βλαστάρι τ' Αφτοφόνου.
Ομος το λάκο κι αφτονον τυς έσκαψε ο Τιδέας·
τυς σκότοσε όλους, κι άφικε μον ένα να γιρίσι
τυ Μέο μονάχα, στρέγοντας σε θεικα σιμάδια.
Νά-συ ο Τιδέας τι ίταν, μα γένισε το γιό-τυ
χιρότερό-τυ στο σπαθι, καλίτερο στυς λόγυς!
Ιπε, μα λέκσι ο δινατος δεν έβγαλε Διομίδις,
τι σα στρατιότις τ' αρχιγυ σεβάστικε το λόγο.
Ομος τυ Καπανέα ο γιος γιρίζι κε τυ λάνι
«Ψεφτιες μι λες, τ' Ατρέα γιε, κε κσέρις τιν αλίθια.
Νέ, εμις απ' τυς πατέρες-μας πολι πιο παλικάρια
λέμε πος ίμαστε. Τι εμις ακόμα κε τις Θίβας
τιν πολιτία πίραμε τιν εφταπορτομένι,
με πιο λιγότερο στρατο πιο στεριομένο κάστρο,
μα άσκιμα εκίνι τέλιοσαν με τις πολες περφάνιες.
Ετσι ίσυς-μας μιν προσπαθας να βγάλις τυς γονιύς-μας».
Τότες με μια λοκσι ματια τυ λάλισε ο Διομίδις
„Αδρέφι, κλις' το στόμα-συ, τ' ακυς; Τον Αγαμέμνο
εγο δεν τον κατιγορο, πὔνε αρχιγός-μας όλον,
αν τυς γενέυς Αχευς να πολεμαν τυς βιάζι.
Τι πρότα αφτος θα δοκσαστι αν νικιθὔνε ι Τρόες
κ' ι Δαναι αν σκλαβόσυνε τι βλογιμένι Τρία,

για αρτον κε θᾶνε ι ςιφορα μεγάλι αν νικιθύμε.
Μον έλα τόρα ας πιάςυμε κ' εμις τιν άγρια μάχι!“
Ιπε, κε χάμυ πίδιχςε με τ' ἄρματα οχ τ' αμάκςι,
κε βρόντιςε ο χαλκος φριχτα ςτ' αρματομένα ςτιθια
καθος κινύςε· θᾶπιανε κ' ένα άφοβο τρομάρα!
Κι όπος ςτιν πολιτάραχι ακρογιαλια το κίμα
δίχος πλακόνι ανακοπι, βοριας ςαν το κςιπνίςι,
κε προταρχις ςτο πέλαγο φυςκόνι, μα κατόπι
ςπάι ςτιν κςιρα μυνκρίζοντας, κι ολόγιρα ςτυς κάβυς
θεριέβι καθος έρχετε κορφοςτρονκιλομένο,
κι όκςο απ' τα ςπλάχνα-τυ κςερνάι τις θάλαςας τιν άχνι·
έτςι κε τότε απανοτι τον Αχεον ι λόχι
μ' απόφαςι να παν ομπρος ςτον πόλεμο κινύςαν.
Κε πρόςταζαν ι ςτρατιγι, καθένας τυς δικύς-τυ,
κι άφονι ι άλι πάγεναν — δε θᾶλεγες πος τόςος
λαος ροβόλαε έχοντας κε μια φονι ςτα ςτίθια —
με πιθαρχία κ' ίςιχα. Κι απ' τα κορμια ολονόνε
αςτράφτανε ι αρματοςες που πάγεναν φορόντας.
Κ' ι Τρόες, όπος ςτέκυντε ςε νικοκίρι μάντρα,
για ν' αρμεχτυν το γάλα-τυς, χιλιάδες προβατίνες
π' ακυν το κλάμα τον αρνιον κι ατέλιοτα βελάζυν,
τέτιος ςτον κάμπο ακύγονταν κι ο λαλιτος τον Τρόον.
Τι ίδια δεν ίχαν τι λαλια, μίτ' όλι μια τι γλόςα,
μον πλίθος γλόςες ςα ςτρατος απο πολες πατρίδες.
Κι ο Αρις ςίκοςε αφτυνυς, ι Αθινα τυς άλυς,
κι ο Φόβος κε το Σκιάκςιμο κ' ι λιςαςμένι Αμάχι,
ι αδερφι κε βλάμιςα τυ θνιτοςφάχτι τ' Αρι,
πυ πρότα μικροςτένετε, μα ςε κομάτι ανκίζι
τον υρανο με τιν κορφι, τι γις με τα ποδάρια,
πῦριχςε μίςος ἀςβιςτο κε τότε ανάμεςό-τυς
κε τρέχοντας μες' ςτο ςτρατο τυς πλίθενε τα πάθια.
Κε ςα ζιγόςανε ι ςτρατι με τ' άρματα ςτα χέρια,
κυντρυν τομάρια κε ςπαθια, κυντρύνε παλικάρια
χαλκοπλιζμένα, κε κοντα-κοντα ι αφαλομένες
ίτανε αςπίδες, κι άναπςε μια ταραχι μεγάλι.
Κε κλάμα ακυς κε πένεμα αντάμα αντρον πυ ςφάζυν
κε ςφάζυντε, κ' ι γις παντυ ςτο έμα κολιμπύςε.
Πος διο ποτάμια, οχ τα βυνα πυ κατεβυν χιμόνα,
ρίχνυν μαζι ςτι διχαλια τα βρόχινα νερά-τυς,
απο πλατια διο ςτόματα μες' ςε βαθια ςκιζμάδα,

κι ακύι αλάργα ο πιστικος τον κρότο απας στις ράχες,
έτσι κι αφτι, σαν έζμιγαν, φονάζανε χτιπιύνταν.
Πρότος οχτρο ο Αντίλοχος χαλκόπλιστο σκοτόνι,
το Χέπολο, ένα απ' τα καλα τον Τρόον παλικάρια·
αφτόνε πρότος βάρεσε στυ φυντερυ τυ κράνυς
τι λάμα ομπρος, κε τΰμπικσε στο κύτελό-τυ τ' όπλο,
κι ος μέσα ι μίτι χόθικε το κόκαλο περνόντας,
κε τυ σκοτίνιασε το φος· σαν πίργος τότες χάμυ
νκρεμίστι ο νιος μες' στιν καρδια τις λισαζμένις μάχις.
Κε τότε ο Ελεφίνορας τον έπιασε απ' τα πόδια,
κε τον τραβύσε — ο αρχιγος τον άφοβον Αβάντον
όκσο απ' τυς χτίπυς, τι ίθελε, δίχος κερο να χάσι,
ναν τον γιμνόσι· μα πολι δε βάστακσε ο σκοπός-τυ...
Τι το νεκρο ο Αντίνορας τον ίδε πυ τραβύσε,
κε στα πλεβρα — πυ φάνικαν, σαν έσκιπσε, απο δίπλα
απ' τιν ασπίδα — τον βαρι με το μακρι κοντάρι,
κε τόνε στρόνι κατα γις. Τότε έτσι αφτος πεθένι,
μα άρχισε απάνυ-τυ σφαγι σκιλίσα πιζματάρα
τον Τρόον κε τον Αχεον, κε χίμικσαν σα λίκι
ένας να φάι τον άλονε, κι άντρας κοπάνιζε άντρα.
Τότες καρφόνι τ' Αθεμιυ το γιο ο μεγάλος Εας,
το Σιμοίσο, λέφτερο χαριτομένο αγόρι,
πυ ι μάνα-τυ τον γένισε στιν άκρι τυ Σιμόι,
καθος τιν ίδα μια φορα κατέβενε, όπυ πίγε
με τυς γονιύς-τις να νιαστι τα γιδοπρόβατά-τις
(για τύτο κ' ίχε τ' όνομα), μα να γεροκομίσι
τι μάνα δεν τ' ακσιόθικε, μον τΰκοπσε τι νιότι
με το κοντάρι τ' άσπλαχνο ο γιος τυ Τελαμόνα.
Τι πρότος καθος έρχυνταν, τα στίθια, στο δεκσί τυ
κοντα βιζι, τυ τρίπισε, κι αντίκρι το κοντάρι
βγίκε ος τον όμο, κ' έπεσε στι γις ο νιος, σα λέφκα
πυ σε πλατι ίνε κε χλορο λιβάδι φιτρομένι,
γλιστρι, με κλόνυς στιν κορφι πσιλα-πσιλα απλομένυς,
κι αμακσοφτιάστις σίριζα με το μπαλτα τιν κόφτι,
τι θέλι σ' όμορφυ αμακσυ κυτι να βάλι γίρο,
κι αφτι στιν ακρορεματια κσερένετε στρομένι·
όμιο με λέφκα κσάπλοσε το Σιμοίσο ο Εας,
θρέμα τυ Δία. Τότε ο γιος τυ βασιλια Πριάμυ,
ο Αντιφος, μες' στο σορο τυ ρίχνι το κοντάρι,
μα δεν τον βρίκε, μον βαράι το Λέφκο, τυ Δισέα

ένα ςιντρόφι, στ' αχαμνα, καθος τραβύςε εκίθες
τυ Σιμοίςυ το κορμι. Ετςι απας στο κυ'φάρι
έπεςε εκίνος, κι'ο νεκρος τυ γλίςτριςε απ' τα χέρια.
Τότε ο Διςέας βλέποντας το φίλο ςκοτομένο,
ανάφτι, κε τυς μπροςτινυς λαμπρα χαλκοπλιζμένυς
περνάι, κε τρέχι στέκετε ςιμα-ςιμα, κε ρίχνι
τιρόντας γίρο. Κόλοςαν ι Τρόες μόλις ίδαν
κάπιον πυ ρίχνι. Μα άδικα δεν πίγε το κοντάρι,
παρα χτιπάι το Διμοκο, γιο τυ Πριάμυ νόθο,
πυ τύχε έρθι οχ τιν Αβιδο, πέρα οχ τ' αλογοθρόφι.
Αφτον λιπον στο μάγυλο ακόντιςε ο Διςέας,
πυ για το φίλο θίμοςε· κι ος στο μιλίνκι τ' άλο
βγίκε ο χαλκος, κε χίθικε στα διό-τυ μάτια ι νίχτα.
Κε πέφτοντας βροντάι, αχυν κε τ' άρματα απο πάνυ.
Πόδιςε τότε ο Εχτορας κ' ι στρατιγι τον Τρόον,
κ' ι Δαναι ζιτοκραβγυν κε τυς νεκρυς τραβάνε,
κε πάνε ακόμα πιο μπροστα. Μα ςαν τυς ίδε ο Φιβος
απο πςιλα οχ τιν Πέργαμο, χολόςκαςε κε ςκύζι
„Τρόες, ομπρος! Μι δίχνετε στυς Αχευς τις πλάτες!
Δεν έχυν ςίδερο κορμια, δεν τάχυνε απο πέτρα,
πυ να βαςτάνε όταν χαλκο τυς ρίχνυν ςαρκοςφάχτι.
Λίπι απ' τον πόλεμο κι ο γιος τις χριςομάλος Θέτις
κε τον πνιγόκαρδο θιμο χορτένι στα καράδια“.
Ετςι ο πολίςκιαχτος θεος τυς φόναξε απ' το κάςτρο.
Κε νκάρδιονε τυς Αχευς ι τριτογενιμένι,
ι μιριοδόξαςτι θεα, τυ Δία ι θιγατέρα,
κ' ίταν στι μέςι όθε έβλεπε οκνα κε πολεμύςαν.
Τότες το Διόρι μάτιαςε το μάβρο ριζικό-τυ.
Τι μια κοτρόνα μιτερι τον πίρε στο δεκςί-τυ
αςτράγαλο, απ' τον αρχιγο ριγμένι τον Θρακόνε,
τον Πίρο, πύρθε οχ τιν Ενο, βλαςτάρι τυ Νιμπράςυ.
Ος πέρα-πέρα τ' άπονο λιθάρι τα διο νέβρα
τύςπαςε κε τα κόκαλα, κι ανάςκελα στο χόμα
έπεςε απλόνοντας τα διο τα χέρια στυς ςιντρόφυς,
κε κςεψιχύςε. Ορμάι κςανα ο Πίρος κε τυ δίνι
μια κονταρια στον αφαλο ςιμα, πυ τ' αντερά-τυ
χίθικαν όλα κατα γις κε ζβίστικε το φός-τυ.
Μα κε τον Πίρο ακόντιςε ο Ετολος ο Θόας
στα στίθια εκι απας στο βιζι, κε το χαλκο τυ μπίγι

μες' στα πλεμόνια, κ' έπιτα ζιγόνι κι οχ τα στίθια
όκςο τινάζι τ' όπλο εφτις· κε το σπαθι τραβόντας
τυ μπίγι μια μες' στιν κιλια κε τόνε κςεμπερδέβι.
Δεν τΰβγαλε όμος τ' άρματα· τι τρέχςανε τριγίρο
ι Θράκες, σιόντας τα μακρια στα χέρια-τυς κοντάρια,
κι όςο κι αν ìταν δινατος φανταχτερος μεγàλος,
πίςο τον άμπυχςαν· κι αφτος ανίγι κε κολόνι.
Ετςι έμιναν κοντα-κοντα ι διό-τυς κςαπλομένι
στις ςκόνες μέςα, τον Θρακον ο ένας καπετάνιος,
ο άλος τον χαλκόπλιςτον πρόταρχος Επιγòνε·
μα κι άλα πέφτανε πολα τριγίρο πολικάρια.
Πύ νάταν τότε εκι κανις να δι κε να ςαςτίςι,
κάπιος π' ακόμα αλάβοτος απο σπαθι ί κοντάρι
να γίριζε καταμεςις, κ' ι Αθινα απ' το χέρι
κρατόντας-τον, τις κονταριες μακριά-τυ να ςκυντύςε·
τι Τρόον κι Αχεον πολα κορμια τι μέρα κίνι
χάμυ στις ςκόνες θάβλεπε στρομένα δίπλα-δίπλα.

Ε

Πάλι καρδια κε δίναμι του φοβερυ Διομίδι
τὔδοκε ι κόρι του Διος, για να φανι μες' ς' όλυς
τυς Αχευς κι αθάνατο να κάνι τ' όνομά-του.
Απ' τιν ασπίδα τὔκεγε κι απ' το χαλκένιο κράνος
φοτια άζβιστι, λες ίτανε το θερινο τ' αστέρι,
π' απ' όλα αστράφτι πιο λαμπρο αφυ λυστι στο κίμα·
τέτια απ' τυς όμυς τὔκεγε φοτια κι απ' το κεφάλι!
Κε μες' στι μέσι, οθ' άπιρι χτιπιὺνταν, τόνε στέλνι.
Ζύσε ένας πλύσιος άρχοντας στιν Τρία, κάπιος Δάρις,
Ιφεστολιτυργος, κι αφτος ίχε διο γιυς — Νιδιόνε
τυς λέγαν κε Φιγια — καλυς σε πάσα μάχις ίδος.
Βγίκανε τότε αφτι μπροστα κε τὔπεσαν απάνυ,
αφτι οχ τ' αμάκσι, κε πεζος κσεκίνισες ο Διομίδις.
Κι ορμόντας σα ζιγόσανε με τ' άρματα στα χέρια,
τίνακσε πρότος ο Φιγιας το τροχιστο κοντάρι·
όμος ι μίτι απάνοθες περνάι απ' το Διομίδι
τον όμο τον αριστερο με δίχος ναν τον βλάψι.
Δέφτερος ρίχνι τότε αφτος, μα απ' το δικό-του χέρι
τ' όπλο δεν πέτακσε άδικα, μον του χτιπάι τα στίθια
μεσόβιζα, κι οχ τα φαρια τονε νκρεμίζι χάμυ.
Τότε όκσο πίδικσε ο Νιδιος κε παρετάι τ' αμάκσι,
μιδ' ίβρε θάρος να σταθι κε το κορμι να σόσι
τυ σκοτομένυ του αδερφυ. Τι θάτρογε κ' εκίνον
το μάβρο φίδι, μοναχα ο Ιφεστος τον σόζι,
κε τον γλιτόνι — απλόνοντας σκοτάδι ολόγιρά-του —
μίπος κι ο γέρος με χορις παριγορια του μίνι.
Κ' ι Τρόες όταν ίδανε τυς γιυς του γέρο-Δάρι
πυ ο ένας μόλις σόθικε, τον άλο πὔπεσε όμος
κοντα στ' αμάκσι, απ' το κακο τυς μάτοσε ι καρδιά-τυς.

Οςτόςο ι κόρι τυ Διος, ι Αθινα ι Παλάδα,
πέρνι απ' το χέρι κε λαλι τυ λιςαζμένυ τ' Αρι
„Αρι φονια, ματόβρεχτε, Αρι καςτροτινάχτι,
δεν τυς αφίνυμε τυς διο να πολεμάνε τόρα,
ς' όπιον τυ Κράνυ θέλι ο γιος τι νίκι να χαρίςι,
κι ας τραβιχτύμε τόρα εμις, μι μας θιμόςι ο Δία;".
Ιπε, κε βγάζι απ' τι ςφαγι το γιγαντόκορμο Αρι.
Κε κάθιςε τον Αρι αφτι εκι απας ςτυ Σκαμάντρυ
τι χλοερι ακροποταμια τι μιμιτςοςτρομένι·
κ' ι Δαναι τςακίζυνε τυς Τρόες, κε ςκοτόνι
πάςα αρχιγος κάπιον οχτρο. Κι ο Αγαμέμνος πρότος
όκςο απ' τ' αμάκςι νκρέμιςε τον Οδι το μεγάλο,
τον Αλιζόνον ςτρατιγο. Γιατι καθος γιρνύςε
πρότος να φίγι, τύμπικςε ςτι ράχι το κοντάρι,
τον όμον-τυ καταμεςις, κε τόβγαλε ος ςτα ςτίθια.
Κε πέφτοντας βροντάι, αχυν κε τ' άρματα απο πάνυ.
Κι ο Δομενιας κςεπάςτρεπςε το Φέςτο, γιο τυ Βόρυ,
π' απ' τι λιγδεροχόραφι ίταν φταζμένος Τάρνο·
αφτον ςτον όμο το δεκςι με το μακρί-τυ φράκςο
τον βρίκε εκι π' ανέβενε ςτ' αμάκςι-τυ, κε χάμυ
έπεςε ο μάβρος, κι άγαρο τον ςκέπαςε ςκοτάδι.
Κι όςο το Φέςτο ι Κριτικι γιμνόνανε, ο Μενέλας
καρφόνι με το μιτερο κοντάρι το Σκαμάντρι,
τυ Στρόφι γιο, πυ γίριζε τα δάςι για κινίγι,
παράκςο κινιγο, επιδις ι Αρτεμι έτςι ατί-τις
τον ίχε μάθι να χτιπάι κάθε λογις αγρίμι
π' απάνυ θρέφι ςτα βυνα ο δεντρομένος λόνκος.
Μα τότες δεν τον βόιθιςε ι ςαιτέφτρα ι κόρι
κε τα ςιμάδια οπύτανε ος τότες πρικιζμένος,
μον ο πολεμοδόκςαςτος Μενέλας ςαν τον ίδε
κ' έφευγε ομπρός-τυ, τύςτιλε ςτυς όμυς το κοντάρι,
ίςα ςτι μέςι, κι άντικρι τυ τόβγαλε ος τα ςτίθια.
Κ' έπεςε μπρύμτα, κι άχιςε βαρια ι αρματοςά-τυ.
Τυ μάςτρο-Κολιτι το γιο θανάτοςε ο Μιριόνις,
το Φέρεκλο, πυ κάτεχε να φτιάνι με τα χέρια
κάθε λογις πςιλοδυλια, τι ι Αθινα περίςα
τον αγαπύςε, πυ κι αφτα μαςτόρεπςε τα πλία
τυ Πάρι τα προτόκακα, πυ ς' ολυνυς τυς Τρόες
κε ςτο οικό-τυ φέρανε κεφάλι τόςες πίκρες
τι τον θεόνε τα γραφτα δεν τάχε ςκολιαζμένα.

Τότε ο Μιριόνις τρέχοντας κατόπι τον προφτένι,
κε μια τυ δίνι κονταρια δεξια στο κολομέρι,
π' αντίκρι ο στόχος πρόβαλε, στο κόκαλο απο κάτυ,
κατα τι φύσκα. Κ' έπεσε στο γόνα ξεφωνόντας,
κε χάρος καταςκότινος τυ σφάλισε τα μάτια.
Τον Πίδιο ο Μέγις σκότοσε, γιο τ' Αντινόρυ νόθο,
νόθονε μα πυ ι Θεανο τ' αντρός-τις για χατίρι
μ' αγάπι τον μεγάλοσε, σαν ένα απ' τα πεδιά-τις·
αφτον στι μάχι ο ξακυστος γιος τότες τυ Φιλέα
ζιγόνι κε στυ κεφαλιυ κατα το σνίχι πίσο
τονε χτιπάι, πυ θέρισε ίσα ος στα δόντια αντίκρι
κάτυ απ' τι γλόσα-τυ ο χαλκος. Κε πέφτι μες' στις σκόνες,
κε σφίνκι με τα δόντια-τυ το μέταλο το κρίο.
Το θεικόνε Ιπσίνορα τότες ο γιος τυ Βέμυ,
γιο τυ γενέυ Δολοπιυ, πΰτανε τυ Σκαμάντρυ
βαλμένος λιτυργος κε λες θεο ο λαος τον ίχε,
τότε ο λεβέντις Βρίπιλος τον πίρε κινιγόντας,
κ' εχι μπροστά-τυ πΰρεβγε, πιδάι κε τυ καθίζι
στον όμο μια με το σπαθι κι ος πέρα κσι το χέρι.
Κε ματομένο τΰπεσε στι γις το χέρι χάμυ,
κι αφτον τον πίρε ο θάνατος κ' ι άπονί-τυ ι μίρα.
Σαν έτσι ι άλι δύλεβαν μες' στι φοτια τις μάχις·
μα το Διομίδι ανάμεσα σε πιυς να πολεμύσε
δεν τΰξερες, στον Αχεον τι μέσι για τον Τρόον.
Τι μες' στον κάμπο χίνονταν σα μ' έμα φυσκομένο,
πυ το χιμόνα αβάσταχτο σαρόνι κάθε εμπόδιο·
φράχτις πολίβλαστις φιτιας το δρόμο δεν τυ κόβι
κι ύτε γιοφίρια αρμαθιαστα, σαν ξαφνοκατεβάσι
τότες πυ πιάνι ι πυλιμπρια, κι απ' το στιθάτο κίμα
πολα χαλιύντε χτίματα καλα νικοκιρέον·
έτσι ο Διομίδις σκόρπιζε τυς πικνομένυς λόχυς,
μιδε κανις τυ αντίστεκε κιας ίταν τόσο πλίθος.
Μα σαν τον ίδε ο ξακυστος γιος τυ Λικα στον κάμπο
πυ σάρονε έτσι ανέμποδος τα τάγματα μπροστά-τυ,
τεντόνι απάνο-τυ γοργα το γιριστο δοξάρι,
κ' εχι στον όμο το δεξι, στυ τσαπραζυ τι χύρτα,
καθος ορμύσε τον βαράι. Κ' ι κοφτερι σαίτα
μέσα πετάι κι αντιπερα προβάλι, κε το έμας
πασπάλιζε τυ τσαπραζυ τι μεταλένια χύρτα.
Εσκυξε τότε ο Πάνταρος με μια φονι μεγάλι

«Τρόες, ομπρος, λιοντόχαρδι, αλόγον μεροτάδες!
Βρίκα τον πρότο απ' τυς οχτρυς! Πολι δε θα βαςτάχςι
θαρο στι γοργοσάιτα, αλίθια αν ο αφέντις
τυ Δία γιος με ςίχοςε, όταν νὰρθο χινύςα!»
Ετςι ίπε κε πενέφτιχε. Μα το Διομίδι ι άγρια
ςαίτα δεν τον δὰμαςε, μον ος μπροστα ςτ' αμάχςι
πίςο γιρνάι κε στέκετε, κε τυ ςιντρόφυ χράζι
„Ελα, αδερφέ-μυ Στένελε, πίδα οχ τ' αμάχςι χάτυ
για να μυ βγάλις τιν πικρι πυ μ' ίβρε εδο ςαίτα".
Ιπε, κε χάμυ ο Στένελος εφτις πιδα οχ τ' αμάχςι,
κε πάι ςιμά-τυ στέκετε, κε τι γοργι ςαίτα
όκςο απ' τον όμο-τυ ςχυντὰι κ' ίςα τι βγάζι πέρα.
Κε πίδαε μες' απ' τα στριφτα το έμας τυ τςαπράζα.
Τότε έκανε παράκλιςι ο δινατος Διομίδις
„Ακυ-με, αμάλαγι θεα, τυ Δία θιγατέρα!
Στιν έρμα μάχι αν άλοτες με τιν καλί-ςυ γνόμι
βοιθύςες τον πατέρα-μυ, δίκςε-μυ τόρα, Αφέντρα
κ' εμένα τιν αγάπι-ςυ, κε κάνε να τςακόςο
αφτον τον άντρα, κι ας τον βρο ςτυ κονταριυ το δρόμο,
πυ να μυ ρὶκςι πρόκανε κε ςκύζι με περφάνια
πος πια δε θα πολιχαρο τ' οριο το φος τυ ίλιυ".
Ιπε, κε τιν παράκλιςι τυ κςάκυςε ι Παλάδα.
Τα μέλι τΰκανε αλαφρια, πόδια κε χέρια απάνυ,
κε στέκοντας ςιμα τυ λέι διό φτερομένα λόγια
„Αφοβα τόρα τυς οχτρυς πολέμα-τυς, Διομίδι.
Τι μές' στα ςτίθια ςύστακςα το πατρικό-ςυ θάρος,
ατρόμιτο, ςαν πΰκλινε μες' στιν καρδια ο Τιδέας,
κι αςίκοςα τιν καταχνια πΰχες πριχυ στα μάτια
κε τόρα αλάθεφτα θεο θα κςεχορίζις κι άντρα.
Λιπον αν έρθι εδο κανις θεος να δοκιμάςι,
μι θες εςι με τυς θευς να πολεμας τυς άλυς
έτςι ανιχτα· μα αν τυ Διος ι κόρι ι Αφροδίτι
έρθι στι μάχι, τρίπα-τιν αφτι με το κοντὰρι".
Ετςι ίπε, κε τον άφιςε ι φοβερι Παλάδα,
κ' εκίνος πάι τυς μπροστινυς κε κςαναζμίγι πάλι.
Κε πριν τυ γίρεβε ι καρδια να πολεμάι τυς Τρόες,
μα τότες λίςα τρίδιπλι τον πίρε, ςα λιοντάρι
πυ πέρα, αλάργα απ' το χοριο, πιδα απςιλι μια μάντρα
να φάι αρνια πικνὸμαλα, κι ο πιστικος τυ ρίχνι
κε το ματόνι, μα νεκρο στον τόπο δεν τ' αφίνι·

το πάθος μον τυ πλίθινε, μα δε βοιθάι κατόπι
παρα τριπόνι εδο κ' εκι, κ' έρμα τ' αρνια ςκορπάνε·
αφτα τα βλέπις κατα γις ςορυς-ςορυς στρομένα,
κε το λιοντάρι απ' το μαντρι πιδάι κςαγριομένο·
με τέτια οργι τυς μπίχτικε τον Τρόον κι ο Διομίδις.
Τότε έςφακςε τυς αρχιγυς Απιρονα κι Αςτίνο·
τον ένα ςτο διζι τριπάι, τον άλο με τι ςπάθα
μια τυ καθίζι ςτον αρμο, εκι κοντα ςτον όμο,
π' απ' το λεμο τυ χόριςε τον όμο κι απ' τιν πλάτι.
Κι άφιςε αφτυς κε κινιγάι τον Αβα, τον Πολίδο,
τ' Ανιχτομάτι τα πεδια, τυ γέρο-ονιροκρίτι.
Τα όνιρά-τυς κςέχαςε ναν τυς κςιγίςι ο γέρος
ςαν κςεκινύςαν, κ' έπεςαν ςτα χέρια τυ Διομίδι.
Επιτα χίμικςε τυς γιυς τυ Φένοπα να πιάςι,
το Θόνα κε τον Κςάνθονε, λέφτερα αγόρια ακόμα·
αφτον τα έρμα γερατια τότε έτρογαν, κε πια άλον
ο δόλιος γιο δεν έκανε ν' αφίνι κλερονόμο.
Γιατι ο Διομίδις έκοπςε κε τον διονον τα νιάτα,
κι άφιςε κλάπςες κε πικρα φαρμάκια τυ πατέρα,
τι δεν τυς ίδε ζοντανυς ςτο ςπίτι να γιρίςυν
οχ τι ςφαγι, μον μίραςαν το βιός-τυ ι ςιμπεθέρι.
Επιτα τςάκοςε διο γιυς τυ βαςιλια Πριάμυ,
διο ς' ενα αμάκςι, πυ Χρομιο τυς λέγανε κε Εχέμο.
Κι όπος λιοντάρι χίνετε ςε βόδια εκι πυ βόςκυν,
κε ςπάι το ζβέρκο μοςκαριυ ςτο λόνκο κε γελάδας,
έτςι άθελα τυς νκρέμιςε κ' εκιυς τυς διο ο Διομίδις
μέςα απ' τ' αμάκςι, κ' έπιτα κε τ' άρματα τυς πίρε,
κ' έδοκε ναν τυ παν τα ζα ι φίλι ςτα καράβια.
Τότε ο Ενίας τον θοράι πυ λιάνιζε τυς λόχυς,
κε τρέχι μέςα απ' τι ςφαγι κε τον ςπαθιον τυς χτίπυς,
τον πενεμένο Πάνταρο πύθε να βρι ζιτόντας.
Κε βρίκε τυ Λικα το γιο, αρχοντονιο αντριομένο,
κε πάι μπροςτά-τυ ςτέκετε κε τυ μιλι διο λόγια
«Πάνταρε, πύνε ι φίμι-ςυ, πυ ι φτεροτες ςαίτες
κε το δοκςάρι, όπυ κανις εδο άντρας δε ςυ βγένι
μίτε πενιέτε ςτι Λικια πος ςύνε ανότερός-ςυ;
Μόνε ςτο Δία ςίκοςε τα χέρια, κ' έλα τόρα
τον άντρα αφτον ςαίτεπς'-τον πυ βλέπις νά! εκι κάτυ
όλυς νικάι, κι αφάνιςε ςιμαντικα τυς Τρόες,
γιατι πολον παλικαριον τυς έχι φάι το μάτι,

εκςον αν ίνε αφτος θεος, πυ τΰλιπςαν ςφαχτά-μας·
κε θίμοςε έτςι. Τον θεον βαρια ι οργι πλακόνι».
Τότε ο λεβέντις Πάνταρος γιρίζι κε τυ κάνι
„Ενία, διμογέροντα τον αλογάδον Τρόον, 180
ςαν το Διςμίδι αφτον εγο τον απιχάζο ς' όλα
απ' τιν αςπίδα κρίνοντας κι απ' το χαλκένιο κράνος
κι απ' τ' άτια· μα καλα θεος κι αν ìνε δεν κατέχο.
Μα αν ίνε αφτος πυ εγο θαρο, αν ο Διομίδις ίνε,
με δίχος χέρι αφτος θευ δεν κάνι τόςο θρίνος, 185
μον κάπιος δίπλα τον βοιθάι θεος, κυκυλομένος 186
με καταχνια. Τι τΰριχςα πολιόρα κε τον βρίκα 188
δεκςα ςτον όμο, διάμεςα τυ τςαπραζυ, ος αντίκρι·
κ' έλεγα εγο πος τΰςκαπςα το λάκο, μα ςτον τòπο 190
δεν έμινε... κάπιος μαθες θεος μας κατατρέχι.
Επιτα εδο με πιά άλογα κι αμάκςι θες να ςίρο;
Ε ςτυ Λικα τ' αρχοντικο ος έντεκα 'νε αμάκςα
γερα κενùργια διαλεχτα, μ' ολόγιρα απλομένα
ςεντόνια, κε ςτυ καθενος το πλάι απο 'να ςτέκι 195
ζεβγάρι, βίκο τρόγοντας κε αςπρόγλιχο κριθάρι.
Σαν κςεκινÿςα νἄρθο εδο, πολες φορες μυ τὄπε
ο γέρο-ακοντιςτις Λικας μες' ςτ' όμορφό-μας ςπίτι·
μες' ςτο ζεμένο μΰλεγε αμàκςι να καθίςο
κ' έτςι ςτις μάχις τιν καρδια να τρέχο με τυς πρότυς. 200
Μα εγο δεν àκυγα, κε νά! ςα ςκίλος μετανιόνο.
Τα ζα λιπόμυν πΰμαθαν να μυ καλοχορτένυν,
μίπος τυς λίπςι εδο ταγι μέςα ςε τόςο αςκέρι.
Ετςι τ' αφίκα κ' ίρθα εδο πεζος, κι απ' το δοκςάρι
όλπιζα· μα απο 'φτο καλο τα μάτια-μυ δεν ίδαν. 205
Σε διο απ' τυς πρότυς έριχςα ος τόρα, ςτο Διομίδι
κε το Μενέλα, κε τυς διο τυς βρίκα, κ' έμα μάβρο
τυς έβγαλα, μα πιο πολι τυς πίροςα μονάχα.
Για αφτο δεν πίρα ςε καλο το γιριςτο δοκςάρι
τι μèρα εκίνι απ' το καρφι, ςαν κςεκινÿςα ο έρμος 210
να φέρο εδο ςτον Εχτορα βοίθια κε ςτυς Τρόες.
Μα να γιρίςο μια φορα κε να θορίςο πάλι
τι λατρεφτι πατρίδα-μυ, τ' αγαπιτό-μυ τέρι,
κε ςτ' αψιλόςκεπο να μπο μεγάλο αρχοντικό-μας,
κι ας μυ το κòπςι χέρι οχτρυ αμέςος το κεφάλι,
αν δεν το ςπάςο εγο ςε διο κε ςτι φοτια αν δε ρίχςο 215
τ' όπλο πυ βλèπις, επιδις το κυβαλàο τυ κάκυ!“

Τότε ο Ενίας απαντάι, ο στρατιγος τον Τρὸον
«Μιν κλέγεςε έτςι!.. Ι ατιχια δε θα γιρίςι οςτόςο
πριν βγύμε εμις μπροστα ς' αφτον τον άντρα με τ' αμάκςι
κι ἀφοβι εδο μετρίςυμε μαζί-τυ τα κοντάρια.
Μον έλα ανέβα δίπλα-μυ, να μάθις ςαν τί ζόα
ίνε τυ Τρόα τ' άλυγα, πυ κςέρυν μες' στον κάμπο
απάνυ-κάτυ ςαν αιτι να κινιγαν κε φέβγυν,
πυ κε ςτο κάςτρο θα μας παν γερυς, αν πάλι ο Δίας
τι νίκι ςτον αςίκι γιο χαρίςι τυ Τιδέα.
Μον έλα παρ' το καμοτςι ςτα χέρια κε τα γέμια,
κ' εγο ςτ' αμάκςι θ' ανεβο κε θα τον πολεμίςο·
ί εςι καρτέρα-τον, κ' εγο τα νιάζυμε τα ζόα».
Τότες πάλι ίπε τυ Λικα ο γιος ο πενεμένος
«Ενία, ατός-ςυ βάςτακς'-τα τα γέμια κι άλογά-ςυ.
Τι κάλια με τον αμακςα πυ κςέρυν θα τραβίκςυν
αν ίςος πάλι φέβγυμε τον τολμιρο Διομίδι,
μίπος ςκιαχτύνε κ' έπιτα κολίςυν, κι απ' τι μάχι
δε θέλυν να μας βγάλυνε ποθόντας τι φονί-ςυ,
κε τὸτε εμας τ' αντρόκαρδυ Τιδέα ο γιος χιμίκςι
κε πάρι τα γοργα άλογα κ' εμας μας πετςοκόπςι.
Μον τράβατα εςι τα φαρια κε τ' όμορφό-ςυ αμάκςι,
κι αφτόνε εγο τον καρτεράο με τ' όπλο... κι ἀς ορίςι!»
Ιπαν αφτα κι ανέβικαν ςτο ςκαλιζμένο αμάκςι,
κι απάνυ τράβικςαν, φοτια γιομάτι, ςτο Διομίδι·
μον ο χαμαρομένος γιος τυ Καπανια τυς ίδε
κε τυ Διομίδι λέι εφτις διο φτερομένα λόγια
„Διομίδι, τυ Τιδέα γιε, μιριάκριβό-μυ αδρὲφι,
ἀντρες διο βλέπο δινατυς κε τρέχυνε αφριζμένι
να ςε βαρέςυν· ςα βυνο έχυν αντρια κ' ι διό-τυς.
Ο ένας-τυς ςαιτεφτις παράκςος, χαμαρόνι
πυ τυ Λικα 'νε τάχα γιος· κι ο άλος, ο Ενίας,
πενιέτε πος τον έςπιρε ο κςακυςτος Αχίςις,
κ' έχι κε μάνα λέι θεα, τι χριςοπι Αφροδίτι.
Μον έλα πια ας ποδίςυμε με τ' άτια, κε μιν τρέχις
εμπρος έτςι αςιλόγιςτα κε τι ζοί-μυ χάςις“.
Τότες τον τίρακςε λοκςα κε τΰχανε ο Διομίδις
«Μιν αναφέρνις καν φεβγιο, τι μον τα λόγια χάνις!
Δε βρίκα απ' τυς γονιύς-μυ εγο ςτον πόλεμο να τρέμο,
ί να κςεκόφτο... βρίςκετε καρδια εδο μέςα ακόμα! 254
Μα αφτι κ' ι διο απ' τα χέρια-μας τα γρίγορα άλογά-τυς 257

πίςο δε θαν τα παν, αν δα κι ο ένας μας κςεφὶγι.
Μον άλο λόγο θα ςυ πο κε τίρα μιν κςεχάςις.
Αν ι πολίβυλι Αθινα τυς διό-τυς μ' ακςιόςι
να ςφάκςο, τότε εςὶ εκιδα ςταμάτα το δικό-μας
γοργο ζεβγάρι, δένοντας τα γέμια απ' το ςτεφὰνι,
κε ςτο δικό-τυς νιά-ςυ εφτις να πεταχτις ζεβγάρ',
κε χτὶπα-το ςτον Αχεον απ' τον οχτρον το μέρος.
Γιατι απ' το ςόι πυ χάριςε τυ Κρόνυ ο γιος ςτον Τρὸα
για τυ πεδιύ-τυ πλερομι, τυ Γανιμίδι, τι ίταν
τα πιο περίφιμα ὰλογα ς' ανατολι κε δίςι,
λεν έκλεπςε απ' το ςόι αφτο ο βαςιλιας Αχίςις,
ςτ' άτια φοράδες βάζοντας κριφα απ' το Λαομέδο.
Εκςι πυλάρια τὺκαναν ςτυς ςτάβλυς-τυ ι φοράδες·
τέςερα ο ίδιος ςτο παχνι κρατάι κι ακριβοθρέφι,
κε τ' ὰλα διο τα χάριςε τυ γιύ-τυ τ' αντριυμένυ.
Αφτα αν τα πάρυμε, λαμπρο θα γίνι τ' όνομά-μας!»
Αφτα κυβέντιαζαν ι διο. Κ' ι άλι ςε λιγάκι
κοντοζιγόνυν, τα γοργα χτιπόντας άλογά-τυς.
Κ' έπιαςε πρότος τυ Λικα ο γιος ναν τυ μιλίςι
«Σκλιρὸκαρδε πολεμιςτι, γιε τυ λαμπρυ Τιδέα,
λιπον δε ς' έφαγε ι γοργι ριkςα, ι πικρι ςαίτα·
μα ας δύμε πάλι αν θα ςε βρο με το κοντάρι τόρα!»
Ιπε, κε ςιόντας τίναkςε το ςυγλερο κοντάρι
κε ςτιν αςπίδα τον βαρι· κ' εκίνι ος πέρα-πέρα
πετάι, ι μίτι ι χὰλκινι, κε μπένι ςτα τςαπράζα.
Κ' έςκυκςε τότε ο Πάνταρος με μια φονι μεγάλι
„Σὒςκιςα ος μέςα τιν κιλια! Πολι δε θα βαςτὰκςις
λέο όρθιος πια, κε μὒδοκες μεγάλι εμένα δόκςα!“
Μα δίχος φόβο απάντιςε ο δινατος Διομίδις
«Δε βρίκες, μον αςτόχιςες. Μα εςις θαρο ποτές-ςας
δε θα τελιόςτε, μοναχα ςαν πέςι ο ένας χάμυ
κ' ι γις ρυφίκςι αχόρταγι το έμας-τυ το μάβρο».
Ιπε κε ρίχνι. Κ' έςτιλε τυ Δία ι κόρι τ' όπλο
ςτι μίτι, εκι ςτο μάτι-τυ ςιμα, κι αντίκρι ο ςτὸχος
βγίκε ςτο ςνίχι κόβοντας τα διο ζβερκοποντίκια.
Κε πέφτι, κ' ι αρματοςα βροντὸι απὰνοθές-τυ,
πλυμια χαλκένια ολόλαμπρι, κε φέβγυν δίπλα τ' άτια·
κι άγλικος χάρος τιν πςιχι τυ πίρε κε τι νιότι.
Τότε ο Ενίας πίδιςε με το κοντάρι χάμυ
κε τιν αςπίδα (το νεκρο ςκιάχτικε μιν τυ πάρυν

ι Δαναι) κε ςτίθιxε ςιμά-τυ ςα λιοντάρι
θάρος γιομάτος, κε μπροστα τι ςτρονxιλί-τυ αςπίδα
κε το κοντάρι πρόβαλε — μ' απόφαςι να ςφάκςι
όπιον κ' ενάντια αν τϋβγενε — τρομαχτικα αλιχτόντας.
Κι αφτος, κοτρόνα τυ Τιδια αρπάζι ο γιος ςτα χέρια,
μεγάλο βάρος, π' άντρες διο ςαν τυς θνιτύς-τυς τόρα
δε θαν τι ςίκοναν — μα αφτος τιν αλαφροπετύςε
κε μόνος — κε τυ ςφίνκι μια ςτο γόφο, εκι πυ μέςα
γιρνάι ςτο γόφο το μερι κε πυ το λένε γύβα·
κ' ι πέτρα τϋςπαςε ι τριχια τι γύβα, κε ςτα γόνα
πέφτι, κε μένι ακύμπιςτος με τ' αντριομένο χέρι
ςτι γις, κε νίχτα ςκοτινι τυ χίνετε ςτα μάτια.
Κε τότε εκι θα χάνονταν ο Βαςιλιας Ενίας,
μον να! τον ίδε ι μάνα-τυ, ι χριςοπι Αφροδίτι,
πυ ςτις βοςκιες τον έκανε με τον αφέντι Αχίςι,
κε με τ' αφράτο χέρι εφτις ανκάλιαςε το γιόκα,
κι άπλοςε ομπρός-τυ απ' το λαμπρο μια δίπλα φόρεμά-τις
ναν τον φιλάκςι απ' τις ρικςες, μιν τίχι οχτρος κανένας
κε τις τον ςφάκςι μπίγοντας ςτα ςτίθια το κοντάρι.
Αφτι μακρια απ' τις κονταριες το γιό-τις κυβαλύςε,
κε τις ορμίνιες δεν κςεχνάι ο γιος τυ Καπανέκ,
αφτες πυ τυ παράνκιλε ο φοβερος Διομίδις,
μον τα μονόνιχά-τυ ζα τα ςταματάι αλάργα,
όκςο απ' τι μάχι, δένοντας τα γέμια ςτο ςτεφάνι,
κι ορμάι κε το καλότριχο ζεβγάρι τυ Ενία
πέρα τραβάι απ' τον οχτρον ςτον Αχεον το μέρος.
Κε τϋδοκε τυ Δίπιλυ, τυ νκαρδιακύ-τυ βλάμι —
π' απ' όλυς πιο καλίτερα τον ίχε τυς ςιντρόφυς,
κ' ίχαν μια γνόμι πάντα ι διο — ςτα πλία ναν τ' αφίκι·
κι ο ίδιος πάλι ανέβικε ςτ' αμάκςι-τυ, κι αδράζι
τα γέμια, κ' ίςα αβάςταχτος προς το Διομίδι τρέχι.
Κι αφτος ςτιν Κίπρι χίμικςε με τ' άςπλαχνο κοντάρι,
γιατι τιν ίκςερε άτολμι κι όχι θεα απο κίνες
πυ ςτρατιγέβυν ςτον αντρον τυς φονικύς πολέμυς,
μίτε ριμάχτρα Σκοτοςυ μίτε Αθινα μ' αςπίδα.
Κε μέςα ςαν τιν έφταςε ςτ' αςκέρι κινιγόντας,
τότες τι ςιμαδέβι ο γιος τυ κςακυςτυ Τιδέα,
κι ορμάι κε κςέςκυρα χτιπα με το χαλκο το χέρι
τ' αφράτο· κ' έφκολα ο χαλκος τις τρίπιςε το δέρμα —
περνόντας το θεοτικο ςκυτι πυ ι χάρες μόνες

τις τόφτιαςαν — στι ρίζα εκι πιο απάνυ απο τι χύφτα.
Κ' έτρεχε πια το έμα-τις τ' αθάνατο, ο νιχόρας,
τέτιος πυ τρέχι απ' τυς θευς τυς μιριοβλογιμένυς,
γιατι δεν πίνυν φλογοπο κρασι, δεν τρόνε στάρι,
κ' ίνε για κίνο ανέματι κι αθάνατυς τυς λένε.
Κ' έριχςε αφτι με τις φονες το γιό-τις οχ τα χέρια.
Αφτον εκι τον γλίτοςε στιν ανκαλιά-τυ ο Φίβος
μες' ς' ένα μάβρο ςίγνεφο, μιν τίχι οχτρος κανένας
κε τον ςκοτόςι μπίγοντας στα στίθια το κοντάρι·
κ' εκίνις με βαρια φονι τις έκραχςε ο Διομίδις
«Παρέτα, κόρι τυ Διος, τις μάχες κε τυς φόνυς·
τάχα δε ςόνι πυ διλες γινέκες κςελογιάζις;
Μα αν θες πολέμυς κε καλα, θαρο μά τιν πςιχί-μυ
θα τρέμις έτςι κι αν αλυ πος πολεμάνε ακύςις».
Ιπε, κε ςα λολι ι θεα τραβίχτι, τι πονύςε.
Κ' ι ανεμόποδι Ιριδα τιν πιάνι, κι απ' τ' αςκέρι
τι βγάζι, πςιχολίγοτι με τυς πολυς τυς πόνυς·
κ' έβλεπες το ροδόθορο κορμι να μελανιάζι.
Κατόπι βρίκε στα ζερβα τις μάχις καθιζμένο
τον Αρι, μ' άρματα κε ζα ςε ςίγνεφο κριμένα·
κε πέφτοντας γονατιστι, πολα με περικάλια
τα χριςοστέφανα άλογα ζιτύςε τ' αδερφύ-τις
«Αχ αδερφέ-μυ, νιάςυ-με, κε δος-μυ τ' άλογά-ςυ
για ν' ανεβο στον Ελιμπο, στα θεικα λιμέρια.
Πολι με τιραγνα ι πλιγι πυ μύδοκε ο Διομίδις,
θνιτος πυ κε το Δία πια θα πολεμύςε τόρα».
Ιπε, κι ο Αρις τ' όμορφο τις έδοκε ζεβγάρι.
Ετςι ςτ' αμάκςι ανέβικε με τιν καρδια κλαμένι,
κε δίπλα ι ανεμόποδι θεα τα πλύςια γέμια
πέρνι στα χέρια, κε χτιπάι τα διο φαρια να τρέχςυν.
Κι αφτα πετύςαν πρόθιμα. Ετςι ςε λίγο φτάνυν
στο χιονοςκέπαστο Ελιμπο, στα θεικα λιμέρια.
Εκι ι θεα τα σταματάι, τα λέι κε τα κςεζέβι,
κε τιν αθάνατι ταγι τυς έβαλε να φάνε.
Κι αφτι στις Διόνις έπεσε τα πόδια, ι Αφροδίτι,
στις μάνας-τις· στιν ανκαλια τιν πίρε τότε ι Διόνι,
τιν πίρε κε τι χάιδεπςε κε τριφερα τις ίπε
«Πιός, φός-μυ, ς' έκανε ς' αφτα τα χάλια απ' τυς ουράνιυς,
απςίφιστα, ςα νάκανες κάνα κακο στο φόρο;»
Τότες ι γελιαγάπιτι τις απαντα Αφροδίτι

«Με λάβοςε ο λιοντόκαρδος Διομίδις τυ Τιδέα,
γιατι έβγαζα όκσο απ' τι ςφαγι το γιό-μυ, τον Ενία,
τιν πιο πολίτιμι πςιχι για μένανε στον κόζμο.
Γιατι δεν ίνε ι μάχι πια τόρα τον Αχεον κε Τρόον,
μα αν αγαπας ι Δαναι κε με θευς χτιπιύντε».
Κ' ι Διόνι, ι ςεβαςτι θεα, τις απαντάι διο λόγια
«Παρ'-το, πεδί-μυ, απόφαςι, κε μι ςε τρόι ι λίπι.
Πάθαμε εμις πολα ι θει ος τόρα απ' τυς αθρόπυς,
τα μάτια ο ένας τ' αλυνυ να βγάλυμε ζιτόντας.
Επαθε ο Αρις, τότε ι γιι πυ τ' Αλογέα, ο Οτος
κι ο ςκλιρο-Φιάλτις, στις τριχιες τον ίχαν βαλιμένα,
κλιζμένο μίνες δόδεκα μες' ςε κελι χαλκένιο.
Κε τότε εκι ίςος χάνυνταν ο θνιτοφάγος Αρις,
μον ςτον Ερμι το πρόφταςε ι γλικομάτα Ερίβια,
ι μιτριά-τυς, κι ο Ερμις τον κλέβι απο κι μέςα
ς' άςκιμα χάλια, κ' ι ςκλιρι τον έτρογε τριχιά-τυ.
Επαθε ι Ιρα τον κερο πυ ςτο δεκςι βιζί-τις
ο θεριομάχος Ιρακλις με τρίγλοςι ςαίτα
τιν κάρφοςε, πυ πίγε πια ναν τιν τρελάνι ο πόνος.
Επαθε ο Αδις ο βαθις μια ςαιτια κ' εκίνος,
όταν ςτι μέςι τον νεκρον, ςτιν Πίλο, ο ίδιος πάλι
τυ Δία ο γιος τον πλίγοςε κι αφάνιςε ςτυς πόνυς.
Ο Αδις τότε ανέβικε ςτυ Δία τα παλάτια
κε ςτον απέραντο Ελιμπο με τι καρδια θλιμένι,
πονόντας ς' όλο το κορμι· κε τ' όπλο καρφομένο
ςτιν πλάτι τι βαςταγερι τον κατατιραγνύςε.
Μα βάζοντας ο Γιατρεφτις μαλαχτικα βοτάνια
τον γιάτρεψε· τι δα θνιτος δεν ίταν κανομένος.
Τόρα ι κυκυβαγιόματι θεα Αθινα κ' εςένα
ςύςτιλε αφτον... Θεότρελος! πυ δε λογιάζι ο νύς-τυ,
ςαν πολεμας με τυς θευς πος δεν πολιχρονίζις,
ύτε απ' τον πόλεμο γιρνας κι απ' τι ςφαγι ν' ακύςις
ςτα γόνατά-ςυ τα γλικα λογάκια τον πεδιόν-ςυ.
Ετςι ας προςέκςι, όςο πολι κι αν ίνε παλικάρι,
μίπος ςτι μάχι άλος κάνις τυ βγι πιο δινατός-τυ,
κ' ι Γιάλια ι αρχοντόθρεφτι καμια νιχτια απ' τον ίπνο
ςικόςι με τα κλάματα το ςπιτικό-τις όλο,
το τέρι-τις γιρέβοντας, τον πρότο απ' τυς Αργίτες,
ι γνοςτικια τυ φοβερυ Διομίδι γινεκύλα».

Ετςι ίπε, κε τις ςφύνκιζε το θεικο νιχόρα

με τα δυο χέρια· κ' έγιανε το χέρι, κ' ι βαριέ-τις
πόνι μαλάκοσαν. Κι αφτες, ι Αθινα κ' ι Ιρα,
θορύςαν, κ' έτσι ανκιχτικα πιράζανε το Δία.
Κε πρότι πίρε τυ Διος ναν τυ μιλίςι ι κόρι
«Πατέρα Δία, κάτι τι θα πο κε μι θιμόςις.
Σαν κάπια ι Κίπρι Αργίτιςα κςελόγιαζε να φίγι
με κάναν Τρόα — γιατι αφτι τιν έχυν μαγεμένα —
κάπια απο 'φτες χαιδέβοντας τις όμορφες νιφύλες
τ' αφράτο χέρι στι χριςι θα μάτοσε χαρφίτςα».
Γέλαςε τότες τον θεον κι αθρόπονε ο πατέρας,
κε τι ροδόςταχτι θεα φονάζι κε τις κάνι
„Δεν ίνε, κόρι-μυ, ι δυλιες για ςένα τυ πολέμυ.
Εςι τις γλικοπόθιτες κίτα δυλιες τυ γάμυ,
κι' άφις'-τα αφτα στις Αθινας τα χέρια κε στον Αρι".
Τέτια μιλύςανε ι θει ανάμεςό-τυς λόγια.
Κε στον Ενία χίμιχςε ο φοβερος Διομίδις,
κςέροντας πος τον φίλαγε όχι άλος, μόνε ο Φίβος
με το δεχςί-τυ· μα κι αφτον τον απςιφύςε εκίνος
θεο μεγάλο, κ' έβλεπε πος πάντα τον Ενία
να ςφάκςι, κε τιν κςακυςτι να πάρι αρματοςά-τυ.
Τρις έτςι χίθικε φορες ζιτόντας ναν τον ςφάκςι,
κε τρις ο Φίβος τύςπροκςε τι λαμπριςμένι ασπίδα·
μα κι όταν τέταρτι όρμιςε ςα δέμονας μονάχος,
μπίγι ο Απόλος μια φονι μεγάλι κε τυ κράζι
„Για στάςυ, λιονταρόκαρδε Διομίδι, κε στοχάςυ,
κε μι ζιτας με τυς θευς να γίνεςε ίςα κ' ίςα!
Ομια ι γενια δεν πλάςτικε ποτες τον αθανάτον
θεόνε κε τον κατα γις ςερνάμενον αθρόπον".
Ιπε, κε τυ Τιδέα ο γιος πιςόκανε μια στάλα
για να γλιτόςι απ' το θιμο τυ προφιλάχτι Απόλυ.
Κι αφτος αλάργα απ' τι ςφαγι αφίνι τον Ενία
μέςα στιν άγια Πέργαμο, οπύχανε χτιςμένα
τιν εκλιςιά-τυ. Εκι ι Λιτο κ' ι Αρτεμι στο μέςα
πλατι ιερο τον φρόντιζαν κε τον γιατρολογύςαν.
Κι ο Φίβος ένα φάνταςμα σοφίςτικε, όμιο ς' όλα
με τον Ενία, κε μ' αφτον κε στ' άρματα το ίδιο,
κι ολόγιρα στο φάνταςμα ι Δαναι κ' ι Τρόες
τριπύςαν τις βοιδόπετςες στρονκιλοτες ασπίδες,
κε τις φτερόλαφρες προβιες στα στίθια ο ένας τ' άλυ.
Τότες πια ο Φίβος φόναχςε τυ λιςαςμένυ τ' Αρι

„Αρι φονια, ματόβρεχτε, Αρι καςτροτινάχτι,
έλα απ᾽ τον πόλεμο λιπον τον άντρα αφτον να βγάλις,
πΰνε άκςιος κε το Δία πια να πολεμίςι τόρα.
Τιν Κίπρι πρότα πλίγοςε απο κοντα στο χέρι,
έπιτα ακόμα ςα ςτιχιο μυ ρίχτικε κ᾽ εμένα“.
Ιπε, κι ατός-τυ κάθιςε στις Πέργαμος τιν άκρι
Μα ο Αρις πίγε το ςτρατο κε νκάρδιονε τον Τρόον
όμιος ςα νἄταν τον Θρακον ο ςτρατιγος Ακάμας,
κε στυς θεοςπαρμένυς γιυς φονάζι τυ Πριάμυ
«Γι: τυ Πριάμυ, τον θεον βλαςτάρια, ος πότε ακόμα
θ᾽ αφίνετε έτςι απ᾽ τυς οχτρυς να ςφάζετε ο λαός-ςας;
Για λέτε ος να ζιγόςυν πια στις ςτεριομένες πόρτες;
Χάςαμε ένα άντρα ιςὸτιμο τυ Εχτορα εδο πέρα,
το γιο τυ μεγαλόψιχυ Αχίςι, τον Ενία.
Ομπρος! τον άκςιο ςίντροφο να ςόςυμε απ᾽ τυς χτίπυς!»
Μ᾽ αφτα τα λόγια προθιμια τυς έβαλε κε θάρος.
Τότε άςκιμα κι ο Σάρπιδος τον Εχτορα μαλόνι
«Εχτορα, πύ ᾽νε — δε μυ λες; — ι τόλμι πΰχες πρότα;
Λες ίςος πος χορις βοιθυς κι αςκέρι θα βαςτάκςις
το κάςτρο, με τ᾽ αδέρφια-ςυ κε τυς γαμπρυς μονάχα.
Μα τόρα εγο κανένα-τυς δε βλέπο να προβάλι,
μόνε ζαρόνυν ςα ςκιλια τριγίρο ςε λιοντάρι,
κ᾽ εδο όλι εμις, όςι ίμαςτε βοιθί-ςας, πολεμάμε.
Τι ίμε κ᾽ εγο βοιθος εδο κι απο πολι ίρθα αλάργα.
Τι αλάργα βρίςκετε ι Λικια πας στο χοχλάτο Κςάνθο,
κ᾽ εκι ᾽να αγόρι ανίλικο κε νια αφίκα γινέκα,
κε βιος μεγάλο π᾽ ο καθις το λαχταρα αν δεν τὄχι.
Μα κ᾽ έτςι τυς ςιντρόφυς-μυ τυς ςτέλνο ομπρος, κι ατός-μυ
τρέχο μ᾽ οχτρυς να χτιπιθο· οςτόςο εγο δεν έχο
δικό-μυ εδο ν᾽ αρπάκςυν βιος, γινέκες-μυ να πάρυν.
Κ᾽ εςι μυ ςτέκις, μίτε καν φονάζις ςτ᾽ άλο αςκέρι
να μίνυν κε τα τέρια-τυς απ᾽ τι ςκλαβια να ςόςυν.
Τίρα μιν πέςτε ςτον οχτρον τα χέρια, ςαν πιαςμένι
ςε λινοβρόχι αδιάβατο, κε ςτο ςαχι ςας βάλυν·
γλίγορα τότε ι πλύςια-ςας θα ζβίςι πολιτία.
Μα πρέπι μέρα-νίχτα αφτα ςτο νύ-ςυ εςι ναν τἄχις,
κε να θερμοπεριχαλις τυς πρότυς-τον βοιθόνε
πιςτι να μίνυν, τι βαρια φοβέρα παρετόντας».
Ιπε, κι ο λόγος δάνκαςε τον Εχτορα ςτα ςπλάχνα
κε πίδικςε οχ τ᾽ αμάκςι εφτις αρματομένος χάμυ,

κε ςιόντας τα διο ςτομοτα κοντάρια, ολύθε τρέχι
δίνοντας θάρος, κι άναψε πιζματομένι μάχι.
Γιρναν ι Τρόες, τυς οχτρυς με θάρος αντικρίζυν,
μα αχόριςτι κ' ι Δαναι βαςτυν κε δεν τςακάνε.
Κι όπος λιχμίζυν χορικι, κε τ' άχερο ςτ' αλόνια
πέρνι ο αγέρας, ςα φιςυν ανέμι κ' ι κςανθύλα
θεα χορίζι Δίμιτρα απ' τ' άχερο το ςτάρι,
κι αςπρολογάνε ι θιμονιες· όμια άςπριςε τυς άντρες
απ' άκρι ος άκρι ο κυρνιαχτος, πυ ςίγνεφα λες τότες
ος ςτον πολίχαλκο υρανο τον τίναζαν τα πόδια
τον ζόνε, ςα ματάζμιγαν — τι πίςο τα γιρνύςε
κάθε αμακςας — κ' ι διο ςτρατι κςανα ςτι μάχι ορμύςαν.
Κι ο Αρις νίχτα κςάπλοςε ςτον πόλεμο τριγίρο,
κ' έτρεχε ακύραςτος παντυ βοιθόντας τυς Δαρδάνυς,
κε τις αρμίνιες τέλιονε τυ χριςοςπάθι Απόλυ,
πυ τύχε πι κε ςίςτιςε ν' αναςτιλόςι πάλι
τον Τρόον τιν παλικαρια, ςαν ίδε τιν Παλάδα
φεβγάτι· γιατι αφτι ίτανε τον Αχεον προςτάτρα.
    Κι απ' το βαθίπλυτο ιερο κι ο Φίβος τον Ενία
τυς ςτέλνι, κ' έβαλε ζοι μες' ςτ' αρχιγυ τα ςτίθια.
Κι αφτος ςτυς φίλυς πάγενε, κε χάρικαν εκίνι
άμα τον ίδαν ζοντανος πυ ζίγονε κι ακέριος,
θάρος γιομάτος, μα χορις να παν ναν τον ροτίςυν·
τι ι άλι αμπόδιζε δυλια πυ ο άγριος ςίκοςε Αρις
κ' ι Εριδα ι αχόρταγι κι ο Αργιροδοκςάρις.
    Τυς άλυς τυ Λαέρτι ο γιος κι ο θαρετος Διομίδις
κ' ι διο νκαρδιόνανε Ειδες, τυς Αχευς, ςτι μάχι·
μα κε μονάχι ι Δαναι μίτε απ' τα νταιλίκια
τον Τρόον κριφοδίλιαζαν κε μίτε απ' τα γιρύςα,
μον ςτέκανε απαράλαχτι ςα ςίγνεφα πυ ςτένι
ο Δίας ςε βιδιας κερο ςτα κορφοβύνια απάνο,
αςάλεφτα, όταν τυ βορια ι λίςα κε πάςα άλο
κιμάτε ανέμυ ζοιρυ, πυ με βυι μεγάλι
φιςυν κε κάθε ςίγνεφο μαβρόχρομο ςκορπίζυν·
έτςι ι Αργίτες ςταθερι τος Τρόες καρτερύςαν
δίχος να φέβγυν. Κε παντυ ο προταφέντις τ' Αργυς
γιρνύςε μέςα ςτο ςορο κε φόναζε ολοένα
„Αλα! πεδια, κε βάρτε-τυς! Μ' ατρόμιτα τα ςτίθια
φιλοτιμάςτε τυς οχτρυς πιος πρότος να ςκορπίςι.
Οπυ ντροπις, κε πιότερι γλιτόνυν παρα πέφτυν·

φέβγις, κε κςεπετα ι τιμι με δίχος να γλιτόςις“.
Ιπε, κι αμέσος τίναχςε μια κονταρια πιδέκςια,
κε βάρεςε έναν αρχιγο κε τυ Ενία βλάμι,
το γιο τυ Πέργασυ Δικο, πυ τον τιμύςαν ίςα
ι Τρόες ςαν τυ βαςιλια τυς γιυς, γιατι παράκςος
ίταν ςτον πρότον τι ςιρα να πολεμάι κε ςφάζι·
κατάςπιδα τον βάρεςε, κι ανόφελι ι αςπίδα
φάνικε τότες, τι ο χαλκος τι διαπερνάι κε μπένι
ςτα κάτυ μέρι τις κιλιας τριπάντας το ζυνάρι.
Κε πέφτοντας βροντάι, αχυν κε τ' άρματα απο πάνυ.
Τότε ο Ενίας ςκότοςε κι αφτος διο παλικάρια
τον Αχεόνε, τυ Διοκλι τυς γιυς· τον ένα Κρίθο
τον λέγανε κι Ορςίλοχο τον άλονε. Ο γονιός-τυς
κάθυνταν ςτιν καλόχτιςτι Φιρι, ςε βιος βαρβάτος,
κι απ' το Ρυφια κατάγυνταν, απ' το φαρδι ποτάμι,
πυ κατεβένι διάμεςα τις γις τον Πυλιοτόνε,
κε τον Ορςίλοχο έςπιρε, πολον αφέντι ανθρόπον,
γονιο τ' ατρόμιτυ Διοκλι· κι αφτος πεδιά-τυ πάλι
έκανε εκίνυς δίδιμα, ςε κάθε πόλεμο άκςιυς.
Κε ςαν αντρόθικαν ι διο, ςτι μιριοπλύςια Τρία
πίγανε με τον Αχεον τα μελανα καράβια,
βοιθόντας τ' Ατρεόπυλα να γδικιοθυν τυς Τρόες·
μονάχα αφτυ τυς ςκέπαςε τυ χάρυ το ςκοτάδι.
Πος μεγαλόνι ι μάνα-τυς πας ςε βυνυ κορφάδες
λιοντάρια διο μες' ςτιν καρδια δεντροπνιγμένυ λόνκυ,
κι αρνια κε βόδια πρόςπαχα αρπάζυν, κε τις ςτάνες
ριμάζυνε τον χοριανον όςτε κι αφτα να πέςυν
απ' τα μιτεροτρόχιςτα τον χοριανον κοντάρια·
έτςι απ' τα χέρια ςφάχτικαν κ' εκίνι τυ Ενία,
κ' έπεςαν όπος έλατα μεγάλα γέρνυν χάμυ.
Μα τυς λιπίθικε ο γερος Μενέλας ςαν τυς ίδε
πεςμένυς, κι όκςο ρίχτικε απ' τι γραμι τον πρότον,
αςτράφτοντας μες' ςτο χαλκο κε πέζοντας το φράκςο·
κι ο Αρις με τι γνόμι αφτι τυ πλίθενε τιν τόλμι,
για να τον ςφάκςι τ' άςπλαχνο κοντάρι τυ Ενία.
Όμος τον ίδε ο γλίγορος Αντίλοχος, κε βγίκε
όκςο απ' τυς πρότυς, τρέμοντας μιν τίποτα τυς πάθι
ο βαςιλιας κε χάςυνε τυ κάκυ τόςυς κόπυς.
Ι διό-τυς τότες ςτέκυνταν αντικριςτι, με χέρια

κε μ' άρματά-τυς έτιμα, να χτιπιθυν διπςόντας,
χ' έτρεχςε αφτος ςιμα-ςιμα, τυ βαςιλια απο δίπλα.
Τότε ο Ενίας πόδιςε χιας ίταν παλικάρι,
άντρες ςαν ίδε αντίκρι διο να ςτέκυν δίπλα-δίπλα·
κι αφτι τραβάνε τυς νεκρυς ςτον Αχεον το μέρος,
κι όταν τυς μάβρυς ςτον δικον τυς έβαλαν τα χέρια,
γίριςαν πάλι κε μπροςτα ςτι μάχι πολεμύςαν.
Τον Πιλομένι τότε ι διο, άντρα άκςιο ςαν τον Αρι
κε πρότο τον λιοντόκαρδον ςκοτόνυν Παφλαγόνον.
Αφτον εκι πυ ςτέκυνταν, τυ ρίχνι το κοντάρι
ο κςακυζμένος ςκοπεφτις Μενέλας, κε τον βρίςκι
απας ςτιν κλίδοςι. Κι ο γιος κατόπι τυ Νεςτόρυ
τον αμακςα τυ Μίδονα χτιπάι, τον αντριομένο
τ' Ατίμνι γιο — τ' αλόγατα γιρνύςε αφτος να φίγι —
μεςάνκονα βαρόντας-τον με μια χοντρι κοτρόνα·
χ' εκίνος, χάμυ τΰπεςαν ςτις ςκόνες οχ τα χέρια
τα γέμια π' απ' τυ φιλντιςυ τι χάρι αςπροβολύςαν.
Τότε όρμιςε ο Αντίλοχος κε μια ςτιν κεφαλί-τυ
ςπαθια τυ ςέρνι, πΰπεςε οχ τ' όμορφό-τυ αμάκςι
με το κεφάλι, ςτ' απαλο απάνυ κε ςτυς όμυς,
φιςόντας, μες' ςτα χόματα. Κερο ςτεκότανε όρθιος —
γιατι άμο βρίκε εκι βαθι — όςπυ τ' αλογατά-τυ
τον κλότςιςαν κε χάμυ εκι τον κςάπλοςαν ςτο χόμα,
καθος ο γιος τυ Νέςτορα τα βάρεςε να τρέκςυν,
χ' έτςι τα πίγε ος ςτα γοργα τον Αχεον καράβια.
Τότες τυς ίδε ο Εχτορας ςτον ςτρατιοτον τι μέςι
κι όρμιςε απάνυ ςκύζοντας, κε πίςο-τυ ακολυθύςαν
τον Τρόον τ' άγρια τάγματα, χ' έτρεχε ομπρος ο Αρις
με τιν αφέντρα Σκοτοςυ, πυ τις Σφαγις κρατύςε
τιν άκαρδι Αναςτάτοςι, κι ο λιςαζμένος Αρις
ανέμιζε αθεόρατο ςτις φύχτες-τυ κοντάρι,
κε μια μπροςτα απ' τον Εχτορα μια γίριζε απο πίςο.
Κε ςαν τον ίδε, τρόμακςε ο φοβερος Διομίδις.
Πος άντρας μαλακόπςιχος περνάι μεγάλο κάμπο
κε ςτέκι ομπρος ςε πόταμυ τιν άκρι φυςκομένυ
πυ τρέχι κατα το γιαλο, καθος τον δι με κρότυς
π' αφρολογάι, κε βιαςτικος τραβιέτε πίςο πάλι,
τότε έτςι κόλοςε κι αφτος κε μίλιςε ςτ' αςκέρι
«Βρε τί ςαςτίζυμε, πεδια, τον Εχτορα ςα δύμε
χ' ίνε άφοβος πολεμιςτις κε ςτο κοντάρι πρότος;

Μα κίνος ένα απ' τυς θευς έχι κοντά-τυ πάντα
πυ τον γλιτὸνι απο ςφαγι, ςαν πυ κε τόρα ο Αρις,
τιρὰτε! μ' άντρα μιάζοντας θνιτο, μαζί-τυ τρέχι.
Μον με τα μάτια στυς οχτρυς απάνυ, πίςο πάντα
τραβιέςτε, κε με τυς θευς πολέμυς μι ζιτάτε».
Ιπε, κ' εφτις πολι κοντα τυς ζίγοςαν ι Τρόες.
Εςφακςε τότε ο Εχτορας καλυς διο ακοντιςτάδες,
διο ς' ένα αμάκςι· Αχίγιαλο τυς λέγαν, κε Μενέςτι.
Κι ο Εας τυς ςπλαχνίςτικε, πεζμένυς ςαν τυς ίδε
κε τρέχι αμέςος ςτέκετε ςιμα-ςιμα ςτυς διό-τυς
κε ρίχνι το ςπιθόβολο κοντὰρι, κε τον Αφι
ςκοτόνι, τυ Σελάγυ γιο, πυ ςτιν Πεςο 'χε πίργο
χ' ίχε ςπαρτα κε βιος πολι, μα νά ςτιν Τρία ι μίρα
τον έςτιλε τυ βαςιλια βοιθο κε τον πεδιόν-τυ.
Αφτόνε ο Εας ςὺγλιςε ςτο ζοναριυ τα μέρι·
κε κάτυ-κάτυ ςτιν κιλια τυ μπίκε το κοντάρι,
κε χάμυ βρόντιςε. Ετρεκςε ο κςακυςτος τότε Εας
ν' αρπάκςι τιν αρματοςα, μα τΰρικςαν ι Τρόες
τα μακροδρόμα ολόλαμπρα κοντάρια· κ' ι αςπίδα
ὰρπακςε απάνο-τις πολα· κ' εκίνος ςτο κυφάρι
το πόδι απάνυ βάζοντας, το χαλκομὲνο φράκςο
το τίνακςε όκςο απ' το κορμι. Ομος κε τ' άλα ακὸμα
να βγάλι πλυμιςτα ὰρματα δε μπόρεςε απ' τυς όμυς,
τι ι χτιπιςες τον ςτένεβαν. Κε ςκιάχτικε τον Τρόον
το δινατο διαφέντεμα, πυ τόςι εκι, ένας κ' ένας,
ςταθίκαν ςτο νεκρο ςιμα βαςτόντας τα κοντάρια,
κι όςο κι αν ίταν δινατος φανταχτερος μεγάλος,
πίςο τον άμποκςαν· κι αφτος ανὶγι κε κολὸνι.
Σαν έτςι ι άλι δύλεβαν μες' ςτιν καρδια τις μάχις.
Παρὲκι τον Τλιπόλεμο, άντρα τρανο λεβέντι,
κε γιο τυ Ιρακλι, ι ςκλιρι τον ςτέλνι μίρα απάνυ
ςτο Σὰρπιδο πυ με θευς να μετριθι μπορύςε.
Αφτι ςα ζίγοςαν κοντα με τ' άρματα ςτα χέρια,
ι διό-τυς άνκονος κε γιος τυ Σιγνεφοςινάχτι,
πρότα άνικςε ο Τλιπόλεμος το ςτόμα να μιλίςι
«Πια ανάνκι, αφέντι Σάρπιδο, ςε βιάζι εδο να μένις
κε να ζαρόνις, πυ ςπαθι ςαν τί ίνε εςι δεν κςέρις;
Πςέματα λεν πος ίςε εςι τάχα πεδι τυ Δία·
τι ίςε πολι χιρότερος, όχι ίςος με τυς άντρες

πυ γένιςε τυ Κρόνυ ο γιος στα περαζμένα χρόνια.
Αλος λεν άντρας ίτανε ο χςακυςτος γονιός-μυ,
ο Ιραχλις, πΰχε άτρομι χαρδια ςαν το λιοντάρι,
πΰρθε για τ' ατια μια φορα εδο τυ Λαομέδυ
μ' έχςι χαράβια μοναχα κε μετριτυς νομάτυς,
χι όμος το χάςτρο χύρςεπςε χ' εριμοςε τις ςτράτες.
Μα εςι, χ' έτςι ίςε ανάπςιχος, ανάχςιος χι ο ςτρατός ςυ.
Μίτε θαρο πος έφτασες απ' τι Λικια εδο πέρα
χ' ι Τρόες τάχα αλάφροςι θα δυν χαμια απ' τα ςένα
όςο χι αν ίςε δινατος, μονάχα απ' τ' άρματά-μυ
χςεχιλιαζμένος τι μπαςια θενα περάςις τ' Άδι".
Τότε απαντάι χι ο Σάρπιδος, τον Λικιοτόνε ο πρότος
„Τλιπόλεμε, νε χάλαςε τις Τρίας εκιος το χάςτρο
απ' τις ζαβάδες τυ λαμπρυ αφέντι Λαομέδυ,
πυ χίνος όςο τΰχανε χαλο, τόςο με λόγια
αφτος τον πλέροςε αχαμνα, χε τ' άτια ναν τυ δόχι
δε θέλιςε, χιας ίρθε εδο για αφτα απο τόςο αλάργα.
Μα τόρα ςτάςυ εςι να δις, τι θα ςτο πιο το έμας
εδο θαρο, χε απ' τ' άρματα ςφαγμένος τα διχά-μυ,
δόχςα ς' εμένα, τιν πςιχι ςτον άδι θα χαρίςις».
Ιπε, χ' εχίνος ςίχοςε το φράχςο ναν τυ ρίχςι,
χε τα χοντάρια πίδιχςαν μαζι χι απ' τα διο χέρια.
Κι ο ένας βρίχε, ο Σάρπιδος, κατάμεςα το ζνίχι,
χε διάβιχε ο πιχρος χαλχος τι ςάρχα ος πέρα-πέρα,
χε μάβρι νίχτα ανίλιαγι τυ ςχέπαςε τα μάτια.
Ο άλος ςτο ζερβι μερι τον λάβοςε, χ' ι μίτι
ος χολιτα ςτο χόχαλο ςα λιςαζμένι πίγε·
όμος αχόμα απ' τι ςφαγι τον γλιτονε ο πατέρας.
Κε το λεβέντι Σάρπιδο ι θειχι ςιντρόφι
τον βγάζανε όχςο απ' τι ςφαγι. Κε το μαχρι χοντάρι
ςερνάμενο τον βάρενε· μα απ' τιν πολί-τυς βιάςι
χανις δε ςιλογίςτιχε, δεν ίπε το χοντάρι
να βγάλι-το όχςο απ' το μερι χε να ςταθι ςτα πόδια·
τόςο τυς έςφινχε ο οχτρος χαθος τον χυβαλύςαν.
Κε τον Τλιπόλεμο άντιχρι ι νχαρδιαχι ςιντρόφι
τον βγάζανε όχςο απ' τι ςφαγι. Κι ο θειχος Διςέας
τον ίδε χ' ι χαρτεριχια πιχράθιχε πςιχί τυ.
Κε τότες τυ διπλόφερε μέςα ι χαρδια ςτα ςτιθια
ί καταπόδι τυ Διος το γιο να χινιγίςι
ί να λιανίςι αλίπιτα τον Λιχιοτον το πλίθος.

Ομος δεν τΰτανε γραφτο με το μακρι κοντάρι
αφτος τον αντριομένο γιο τυ Δία να σκοτόσι·
έτσι τι γνόμι ι Αθινα τυ γίριςε ςτο πλίθος.
Τότες με τ' όπλο το Χρομιο ςκοτόνι κε τον Αλι,
τον Κίρανο, τον Αλκαντρο, τον Πρίτανι, κι ακόμα
τον πενεμένο Αλάςτορα, τε γνοςτικο Νοίμο.
Ακόμα κι άλυς πιο πολυς θα ςκότονε Λικιότες,
μόνε τον ίδε μια ςτιγμι ο φυντοπλυμιζμένος
μεγάλος Εχτορας, κι ορμάι όκςο απ' τυς μπροςτομάχυς
χαλκόπλιςτος αςτραφτερος κε χίνοντας τον τρόμο
μες' ςτυς Αργίτες. Χάρικε τυ Δία ο γιος μια ςτάλα
άμα τον ίδε κ' έρχυνταν, κε τΰπε με τα δάκρια
«Βοίθια, τυ Πριάμυ γιε, βοίθια! Μι μ' αφίκις
να πέςο, κι αρπαχτάρι εδο να γίνο τον οχτρόνε.
Κοτόπι μες' ςτι χόρα-ςας ας κλίςο κε τα μάτια,
μιας κε δε μΰτανε γραφτο πίςο κ' εγο να ςίρο
ςτο ςπίτι ςτιν πατρίδα-μυ, κε να καλοκαρδίςο
το τέρι-μυ το λατρεφτο, τ' ανίλικο πεδί-μυ».
Ιπε, μα δεν απάντιςε ο Εχτορας μια λέκςι,
μον πέραςε ςαν αςτραπι, ζιτόντας να χτιπίςι
γλίγορα πίςο τυς οχτρυς κε ναν τυς δεκατίςι.
Ετςι ι ςιντρόφι κάθιςαν το Σάρπιδο απο κάτο
απ' τι χαριτομένι οκςα τυ βροντορίχτι Δία·
κι ένας-τυ βλάμις νκαρδιακος, ο δινατος Πελάγος,
τυ τράβικςε όκςο απ' τυ μερι το φράκςινο κοντάρι.
Κι ο δίςτιχος λιγοθιμάι, κε γίρο μια μαβρίλα
ςτα μάτια-τυ κςαπλόνετε. Μα πάλι πςιχοπιάνι,
κε τυ βοριά το δρόςιζμα, π' ολόγιρα φιςύςε,
τα ςτίθια-τυ ζοντάνεβε τα βαριολιγομένα.
Κ' ι Δαναι ςτον Εχτορα μπροςτα κε ςτο Σκοτόςτι
μίτε τις πλάτες γίριζαν κατα τα μάβρα πλία
μίτε αντιπολεμύςανε ποτες, μον πάντα πίςο
κόλοναν μόλις ένιοςαν τον Αρι με τυς Τρόες.
Τότες πιόν πρότο, πιόν ςτερνο ο χαλκοφορεμένος
Αρις κςαρμάτοςε κι ο γιος τυ βαςιλια Πριάμυ;
Τον Τέφτρα τον ιςόθεο, τον αλογάρι Ορέςτι
τον Τρίχο τον κονταριςτι, τις Ετολιας το θρέμα,
τον Ελενο, τυ Βίνοπα βλαςτάρι, το Βινόμα,
κε τον Ορέςβι, πυ φαςκια φορύςε πλυμιζμένι
κ' ίχε ςτιν Ιλι πίργο, εκι ςτυς όχτυς τις Τοπάλιας,

δοζμένος στο θιςάβριζμα, κε δίπλα τα χοριά-τυ·
ίχαν κ' ι άλι Βιοτι, στο πλύτος βυτιμένα.
Μα ςαν τυς ένιοςε ι θεα, ι μαρμαρόχερφι Ιρα,
πυ λιάνιζαν τυς Αχευς μες στι ςκλιρι τι μάχι,
γιρνάι κε λέι τις Αθινας διο φτερομένα λόγια·
«Οχύ-μυ, αμάλαγι θεα, τυ Δία θιγατέρα,
τάμα λέο τάκςανε άδικο τυ βαςιλια Μενέλα
πος πριν μιςέπςι, πρότα εδο το κάστρο θα κυρςέπςι;
έτςι αν τον Αρι αφίκυμε τον έρμο να λιςάζι.
Μον' έλα! ας μπύμε πια κ' εμις στι ζάλι τυ πολέμυ».
Ιπε, κι αγρικιςε ι θεα, ι ςεβαστι Παλάδα.
Κ' εκίνι πάι κε ςιγιρνάι τα χριςοστέφανα άτια,
ι Ιρα ι αρχιθέιςα τυ Κρόνυ ι θιγατέρα.
Κ' ι Ιβα πέραςε γοργα στο ςιδερένιο ακςόνι,
απ' τ' αμακςυ τις διο μεριες, τυς στρονκιλυς χαλκένιυς,
τυς οχτοδράχτινυς τροχυς. Μαλαμετένιο γίρο
έχυν αφτι, πάντα άλιοτο κε χάλκινα απο πάνυ
στεφάνια, θάμα μοναχο, με τέχνι τεριαζμένα
κ' ίνε απ' αςίμι κε τα διο τριγίρο κεφαλάρια.
Κε το κυτι ίνε με χριςα λυρια κε μ' αςιμένια
δεμένο, κε τριγιριστο απο διπλα στεφάνια.
Κε τ' αςιμένιο τΰβαλε τιμόνι, κε στιν άκρι
τυ δένι απάνυ το ζιγο, λαμπρομαλαματένιο
κε τα κατάχριςα περνάι πανόρια ζιγολύρια.
Κ' έζεπςε ι Ιρα στο ζιγο τα γλίγορα άλογά-τις,
για πόλεμο ανιπόμονι κε για ςφαγι κι αντάρα.
Στυ Δία οςτόςο ι Αθινα το γονικο παλάτι
χάμυ αμολάι στο πάτομα τ' αφράτο φόρεμά-τις,
κςομπλιό ςκυτι πυ κέντιςε μονάχι μ' επιςτίμι,
κε τα τςαπράζα βάζοντας τυ ςιγνεφοςινάχτι,
φορύςε τ' άρματα να βγι στι δαχροδότρα μάχι.
Πρότα στυς όμυς κρέμαςε τιν κροςομένι αςπίδα,
φριχτι, πυ κίκλοθε παντυ τιν τριγιριζι ο Φόβος,
κε μέςα ι Τόλμι, ι Οχτριτα κε τ' άχαρο Κινίγι
μέςα κ' ι κάρα τυ φριχτυ τεράτυ, τις Γοργόνας,
άγριο κεφάλι ςκιαχτερο τι τυ Διος ςιμάδι.
Κε στο κεφάλι φόρεςε το χριςαφένιο κράνος,
πΰχι ςκαρι διπλόλαμο τετραστεφανομένο
(Κε μέςα ος εκατο χοράι πολιιτον πεζύρα).
Κι ανέβικε στο φλογοπο τ' αμάκςι, κε στα χέρια

άδραχσε το βασταγερο, βαρι, τρανο κοντάρι,
πυ σίνι-το κε παραλι τον μαχιτον τυς λόχυς,
όσυς ι κόρι οχτρέβετε τ' ανίκιτυ πατέρα.
    Κ' ι Ιρα με το καμοτσι γοργα βαράι τα ζόα.
Κε τ'υρανυ αφτοθέλιτι βροντάι κι ανίγι ι πόρτα,
πυ τι φιλάνε ι Εποχες, πυ κ' έχυν τι φροντίδα
τυ Ελιμπυ κε τ' Υρανυ, κι αφτες απάνυ βάζυν
το πικνομένο σίνεφο για το τραβύνε πίσω·
μέσα απο κι αστραπότρεχα τραβύσαν τ' άλογά-τυς.
Κε βρίσκυν χόρια απ' τυς λιπυς θευς το γιο τυ Κρόνυ
πας τυ μυριόκορφυ βυνυ τιν άκρι καθιζμένο.
Εκι τ' αμάκσι σταματάι ι χρυσταλόκορφι Ιρα
κ' έτσι αροτάι το φοβερο θεο κε σιντιχένι
«Δία πατέρα, πός λιπον! Αφτες δε σε πιράζυν
τ' Αρι ι ασίκοτες δυλιες; Δες τι λογις Αργίτες
κε πόσυς μυ θανάτοσε τρελα με δίχος τάκσι.
Στενάζο εγο, μα κσέγνιαστι το διασκεδάζι ι Κίπρι
κι ο χρισοδόκσαρος ο γιος, π' αμόλισαν αφτόνε,
ένα άμιαλο πυ δεν ψιφάι τιν τάκσι κε το δίκιο.
Δία πατέρα, τάχατες θα μυ θιμόσις, πές-μυ,
τον Αρι αν διόκσο μ' άσκιμο στιλιάρι όκσο απ' τι μάχι;»
Τότες ο μαβροσίγνεφος τυ Κρόνυ ο γιος τις ίπε
„Ομπρος λοιπον! Αμόλα-τυ τι νικοδότρα κόρι,
Π'απ' όλυς πιο πολι αγαπάι να τον βαριοπεδέβι".
    Ιπε, κι αγρίκισε ι θεα, ι μαρμαρόκορφι Ιρα,
κε τ' άλογά-τις βάρεσε. Κε πρόθιμα πετύσαν
τα ζόα ανάμεσα τις Γις κε τ' Υρανυ με τ' άστρα.
Κι ος ο σκοπος, πυ κάθετε σε κσέφαντο κε βλέπι
προς το κρασι το πέλαγο, σκοτινοκσεχορίζ',
τόσο πιδάνε τον θεον τ' αψιλοπίλαλα άτια.
Κι όταν στις Τριας ζιγόσανε τ' αστέρεφτα ποτάμια,
όπυ το ρέμα ο Σκάμαντρος με τυ Σιμόι ζμίγι,
εκι τ' αμάκσι σταματάι ι χρυσταλόλεμι Ιρα,
κσεζέβι τ' άτια, κε πικνι τυς χίνι γίρο ομίχλι.
Κε χόρτο αμάραντο να φαν τυς φίτροσε ο Σιμόις.
Επιτα ι διό-τυς, πεταχτες σαν τυ δριμυ τριγόνες,
πιγένανε, ανιπόμονες τυς Αχευς να σόσυν.
    Μα τέλος πια σαν έφτασαν εκι πυ χαρτερύσαν
ι πιο πολι κε δινατι, τριγίρο στριμογμένι
στον άκσιο τυ Τιδέα γιο, παρόμιι σα λιοντάρια,

ί σαν καπρια άγρια π' αχαμνι δεν ίνε ι δίναμί-τυς
στάθικε εκι κε χύγιακσε ι χρυσταλόκορφι Ιρα,
μιαζμένι σαν το Στέντορα πΰχε φονι χαλκένια
κε τόσο μόνος φόναζε σαν άλυς ος πενίντα
„Ντροπις, Αργίτες! Ανανπρι, φανταχτερι στα κάλι!
Τότες, σαν έβγενε ο γοργος στον πόλεμο Αχιλέας,
ποτές-τυς δεν κσεμίτιζαν όκσο απ' το κάστρο ι Τρόες,
τι τ' Αχιλέα τötρεμαν τ' αβάσταχτο κοντάρι·
τòρα απ' τι χόρα πολεμαν αλàργα, εδο στα πλία!»
Ετσι ίπε, κε τυς àναψε τι λίσα κε το πάθος.
Τότε ίσα τρέχι ι Αθινα στο βασιλια Διομίδι,
κε τόνε βρίσκι τιν πλιγι, πυ τυ Πανταρυ τ' όπλο
τΰχε ανιγμένα, στ' αμακ,υ το πλàι ναν τι δροσίζι·
τι κάτυ απ' το πλατι λυρι τις κυφοτις ασπίδας
τι σάρκα ο ίδρος τΰτσυζε — εκι τονε πονύσε,
κ' ίταν το χέρι-τυ βαρι — κι απάνυ σικομένο
κρατùσε τ' ασπιδόλυρο κε σφύνκιζε το έμας.
Κ' έπιασε εκίνι το ζιγο τον διό-τυ αλόγον κ' ίπε
„Α λίγο ο γιός-τυ τΰμιασε πυ γένισε ο Τιδέας!
Νέ, εκίνος ίταν μια μπυκια κορμι, μα παλικάρι.
Κι ακόμα σα δεν άφινα εγο να πολεμίσι
κε να σφαντάκσι, τον κερο πυ πίγε με μαντάτα
στι Θιβα, έτσι ασιντρόφιαστος μες' σε πολυς Θιβέυς,
μον στο παλάτι φρόνιμα να κσεφαντόνι τΰπα,
αφτος με τιν ατρόμιτι καρδιά-τυ, σαν κε πρότα,
ν' αντροκαλέσι τόλμισε τυς πρότυς τον Θιβέον
να βγυν στα χέρια, κι όλυς-τυς τυς νίκισε, έναν-ένα. 807
Μα εσένα εγο συ στέκυμε σιμα κε σε προσέχο, 809
κε πρόθιμα να πόλεμας τυς Τρόες σε νκαρδιόνο.
Μα αν ίσος φόβος άκαρδος σ' έχι πιαζμένα εσένα
ì κόπος πολισάλεφτος στα ιπατà συ μπίκε,
τότες δεν ίσε θρέμα εσι τυ τολμιρυ Τιδέα“.
Τότες γιρìζι κι απαντάι ο δινατος Διομίδις
«Σ' ένιοσα, αμάλαγι θεα, τυ Δία θιγατέρα,
κε λέφτερα θενα στο πο, το λόγο δε θα κρίψο.
Εμένα φόβος άκαρδος δε μ' έπιασε κε δίλια,
μον τις διkές-συ σιβυλες έχο στο νύ-μυ ακόμα.
Δε μΰπες να μιν πολεμάο με τυς θευς τυς άλυς
έτσι ανιχτα, μον το Διος ι κόρι, ι Αφροδίτι,
αν έρθι, να τριπίσο αφτι με το βαρι κοντάρι;

Για αφτο ποδίζο τὸρα εγο, κε τυς λιπύς Αργίτες
τυς πρόςταχςα όλι-τυς εδο να μαζοχτον ςιμά-μυ,
τι κςάνιχςα μες' στυς οχτρυς τον Αρι π' αρχιγέβι».
Τότες τ' απάντιςε ι θεα, τυ Δία ι θιγατέρα
„Διομίδι, τυ Τιδέα γιε, πεδί-μυ αγαπιμένο,
ένια-ςυ αφτο! Μι ςκιάζεςε τον Αρι, μι φοβάςε
θεο κανένα· τὲτιο εδο έχις βοιθό-ςυ, εμένα!
Μον έλα τρέχα τ' άλογα ίςα στον Αρι πρότο,
κε ζίγοςε κε χάρφος'-τον, ςέβας αφτος δε θέλι,
τέτιος φριχτος διπρόςοπος, τὲτιος λιςιάρις ςκίλος,
πυ πρότα εμένα μΰτακςε, μιλόντας, κε τις Ιρας
νἄνε βοιθος τον Αχεον, να πολεμάι τυς Τρόες,
κε τόρα εκίνα τα κςεχνάι κε τρέχι με τυς Τρόες;».
Ετςι ίπε, κε το Στένελο τον πιάνι χέρι-χέρι
κε χάμυ τον τραβάι· κι αφτος πιδάι αμέςος κάτυ.
Κι αφτι ςτ' αμάκςι ανέβ κε τυ βαςιλια απο δίπλα,
ι θέιςα ανιπόμονι· κι ακυς βαρια να τρίκςι
τ' ακςόνι τις βελανιδιας απ' το μεγάλο βάρος,
τι ςίκονε δινι θεα, παλικαρίςο κι άντρα.
Τότε ι θεα το καμοτςι αδράζι κε τα γέμια,
κι αμὲςος χτίπιςε τα ζα ίςα στον Αρι πρότο.
Αφτος εκι κςαρμάτονε το γίγα τον Περίφα,
τυ Οχιςυ γιο κι ολόπροτο τον Ετολον κοντάρι·
αφτόνε ο Αρις κςέγδινε, κε τιν περκεφαλέα
τ' Αδι φοράι ι θέιςα μιν τίχι κε τι νιόςι
Μα το Διομίδι βλέποντας ο θνιτοφάγος Αρις,
αφίνι εκι κιτάμενο το γίγαντα Περίφα,
όπυ τον προτοςκότοςε κε τι ζοὶ-τυ πίρε,
κ' ὲτρεκςε εφτις ολόιςα στο θαρετο Διομίδι.
Κ' ι διο ςα ζίγοςαν κοντα με τ' άρματα στα χέρια,
πρότος ο Αρις τίνακςε το κοφτερο κοντάρι
πςιλα, έτςι απάνυ απ' το ζιγο κε τον φαριον τα γέμια,
ναν τον ςκοτόςι θέλοντας· όμος τυ Δία ι κόρι
το πίρε με το χέρι-τις κε τὄςτιλε απο πάνυ
απ' το κυτι, να πάι μακρια να πέςι στα χαμένα.
Δέφτερος τυ Τιδέα ο γιος τινάζι το κοντάρι,
κ' ι Αθινα τυ τὄμπικςε στυ λανκονιυ τιν άκρι
οπΰχε τι φαςκια ζοςτι· εκι τον πετιχένι
κε τον τριπάι, κε τ' όμορφο κορμι τυ ςακατέβι,
κ' ίςτερα πάλι άκςο τραβάι το φράκςινο κοντάρι.

Κ' έςχυχςε ο Αρις ςαν ενια ί ςα χιλιάδες δέκα,
πυ ςκύζυν όταν έρχυντε στα χέρια κε χτιπιύντε.
Τρεμύλα πίρε κε τα διο στρατέματα απ' τυ φόβο·
τόςο κςεφόνιςε ο θεος πυ φόνυς δε χορτένι.
Πος ςκότινι στα ςίγνεφα ςικόνετε μαβρίλα
ςαν πιάνι κακοφίςιτος αγέρας με τιν κάπςα,
τέτιος κοντα στα ςίγνεφα φενόταν στο Διομὶδι
κι ο Αρις όταν στα φαρδια πετύςε απάνυ υράνια:
Κ' ίρθε σε λίγο στον θεον τον τόπο, στυ Ελίμπυ·
τα κορφοβύνια, κ' έκατςε με τιν καρδια θλιμένι
ςιμα στο Δία, κ' έδιχνε π' απ' τιν πλιγί τυ μέςα
ανάβριζε ὲμα αθὰνατο, κ' έτςι ίπε με τα δάκρια.
«Δία πατερα, τα φριχτα καμὸματα πυ βλέπις,
αφτα δε ςε πιράζυνε; Μ' εςένα τἄχυμε όλι,
τι πίγες τι ςκαριάδα αφτι κε γένιςες στον κόζμο,
ανάθεμά-τιν! πυ κακο πάντα ζιτάι να κάνι.
Ολι ι θει πυ βρίςκυντε στον υρανο ς' ακύνε,
κι όλι ίμαςτε αποταχτικι· μονάχα αφτι δε θέλις
να περιοριςις μια σταλια, μον έτςι τιν αφίνις,
τι ίνε δικό ςυ γένιμα το διαςτρεμένο πλαζμα!
Νὰ τορα τυ Τιδια το γιο, τον άπιαςτο Διομίδι,
τον έχι χὲρι σε θευς δαλμένα να ςικόνι.
Τιν Κιπρι πρότα πλιγοςε απο κοντα στο χέρι,
όμος κατόπι ςα στιχιο μυ ρὶχτικε κ' εμένα.
Μον τα γοργα με γλίτοςαν ποδάρια· αλιος, πιος κςέρι·
ςαν πόςα χρόνια στον νεκρον τον τόπο θα δονκὺςα,
ί ζοντανος θ' απόμενα χαλκό ακατεμένος».
Τότες τον στραβοκίτακςε τυ Κρόνυ ο γιος κε τὖπε
«Μιν ίρθες, άστατο κορμι, κοντά-μυ κε νκρινιάζις!
Αλο θεο δε μὰχυμε εγο καθος εςένα,
τι πάντα θες λογοκοπες, θες φόνυς κε πολέμυς.
Τις μὰνας-ςυ, πὖνε άπιαςτι, πὖνε στυρνάρι ι γνόμι,
τις Ιρας, πυ κι ο λόγος-μυ με κόπο τι δαμάζι,
απ' τις ορμίνιες-τις θαρο αφτα πος τα παθένις.
Μα ας ίνε τόρα, πιο πολι να μυ πονας δε θέλο·
πεδί-μυ ς' έχο, ι μάνα-ςυ σε γένιςε μαζὶ-μυ.
Μα αν ίςυν άλυ γιος θευ ςαν πὖςε διαςτρεμένος,
θἄςυν κερο στα τὰρταρα πιο κάτυ απ' τυς Τιτάνυς».
Ετςι ίπε, κε το Γιατρεφτι φονάζι καν τον γιάνι.
Κε δάζοντάς-τυ ο Γιατρεφτις μαλαχτικα δοτὰνια,

τον γιάτρεπσε· τι δα θνιτος δεν ίταν χανομένος.
Πος τ' άςπρο γάλα κι άπιχτο γοργι ι πιτια το πίζι
κε γίρο με το χτίπιμα μαζέβι χέρι-χέρι,
έτςι τον Αρι γιάτρεπςαν αμέσος τα βοτάνια.
Κ' ι Ιβα ρὺχα νιόπλιτα τον λόζι κε τυ βάνι·
κ' έτςι ςτο Δία κάθιςε ςιμα καμαρομένος.
Εκίνες πάλε ι διο γιρνυν ςτυ Δία τα παλάτια,
ι ςόςτρα ι κόρι τυ Διος κ' ι χρυςταλόκορφι Ιρα,
μιας κι ο αχόρταγος θεος παράτιςε τυς φόνυς.

Z

Κ' έμιναν μόνι ι Δαναι να πολεμαν κ' ι Τρόες·
κι όρα κσανάζμιγαν δεκσα όρα ζερβα στον κάμπο,
κ' έριχναν ένας τ' αλυνυ τα φράκσινα κοντάρια
ανάμεσα απ' τα ρέματα τυ Κσάνθυ κε Σιμόι.
Πρότος τυ Τελαμόνα ο γιος, τον Αχεον το κάστρο,
έσπασε λόχο Τροικο κι αλάφροσε τυς φίλυς,
άντρα λεβέντι ορθόκορμο τριπόντας, τον Ακάμα,
πυ μες' στυς Θράκες ίτανε το πιο καλο κοντάρι.
Αφτόνε πρότος βάρεσε στυ φυντοπλύμιυ κράνυς
τι λάμα, κ' έμπικσε μπροστα στο κύτελό-τυ τ'όπλο.
κι ος μέσα χόθικε ο χαλκος τυ στόκυ, διαπερνόντας
το κόκαλο, κε σκοτινια τυ σκέπασε τα μάτια.
Κε σκότοσε τον Ακσιλο ο τολμιρος Διομίδις,
τυ Τέφτρυ γιο, πυ κάθυνταν στιν ομορφοχτιζμένι
Αρίζβα, κ' ίχε βιος πολι κε φίλυς τυς αθρόπυς,
τι φίλεβε όλυς έχοντας στι στράτα απάνυ σπίτι.
Μα πύταν τότε αφτι μπροστα να μπυν κε να προλάβυν
τι σιφορα, μον κε τον διο τυς έφαγε το μάτι,
κ' εκίνυ κε τυ παραγιυ Καλίσυ, πυ τα γέμια
τυ βάσταε τότες. Ετσι αφτι πίγαν κ' ι διο στον Αδι.
Κε τον Οφέλτι ο Βρίπιλος σκοτόνι κε το Δρίσο,
κ' έπιτα ορμάι τον Εσοπο κε Πίδασο να πιάσι,
πύχε ι νεράιδα Αβάρβαρι μια μέρα κανομένυς,
με το λεβέντι Βυκολιο. Αφτος τυ Λαομέδυ
ο πιο μεγάλος ίταν γιος, κριφα κσεγενιμένος,
κε τάπεισε όκσο στι βοσκι με τι χρισι νεράιδα,
κ' εκίνι αγόρια δίδιμα νκαστρόθικε κε κάνι.
Αφτυς, ο γιος τυ Μικιστια τυς νέκροσε τα κάλι
κε τιν πσιχι, κε τ' άρματα τυς έβγαλε απ' τυς όμυς.
Κατόπι τον Αστίαλο ο Πολιπίτις σφάζι.

Μια τυ Δισέα κονταρια κσαπλόνι τον Πιδίτι·
το θεογένιτο Αρετα κι ο Τέφκρος θανατόνι.
Κε κὰρφοσε ο Αντίλοχος με το λαμπρο κοντάρι
τον Αβλιρο. Τ' Ατρέα ο γιος τον Ελατο σκοτόνι,
πΰχε πατρίδα τον νκρεμο τις Πίδασος, στιν άκρι
κοντα τυ Σάτνι ποταμυ με το καθάριο ρὲβμα.
Το Φίλακο, εκι πΰφεβγε, ο αντριομένος Λίτος
τονε τριπὰι· κι ο Βρίπιλος σκοτόνι το Μελάνθι.
Επιτα πιάνι ζοντανο τον Αδραστο ο Μενέλας.
Τι τ' άτια καθος έτρεχαν στον κάμπο αλαφιαζμένα,
τΰμπλεκσαν σε μιρχιας κλαδι, κε το καμπιλο αμάκσι
τυ τὄσπασαν μπροστα-μπροστα στ' ατιμονιυ τιν άκρι·
κε πέρνυν τ' άτια τυ καστριυ το δρόμο με τυς άλυς
πυ διλιαζμένι φέβγανε, κι αφτος όκσο απ' τ' αμάκσι
κοντα στι ρόδα πίστομα κατρακιλάι κε πέφτι
στις σκόνες μέσα κσαπλοτος. Εκι ο γερος Μενέλας
σιμὰ-τυ αμέσος βρέθικε κρατόντας το κοντάρι.
Με περικάλια ο Αδραστος τυ πέφτι στα ποδάρια
«Πάρε με, αφέντι, ζοντανο κε κσαγορα θα λάβις.
Εχι μεγάλυς θισαβρυς στο πλύσιυ-μυ πατέρα,
χαλκο, χρισάφι, σίδερο δισκολοδυλεμένο·
κε θα μετρίσι ο γέρος-μυ πολα για να με σόσι,
αν μάθι ακόμα ζοντανο πος μ' έχυν στα καράβια».
Ιπε, κε σα ναν τΰπιθε το νυ στα στίθια μέσα,
κι ότι έκανε τυ παραγ.υ ναν τυ τον δόκι δίπλα
ναν τυ τον πάι στα γλίγορα καράβια, νά! τρεχάτος
ο αδερφός-τυ απ' άντικρι προφτένι κε τυ σκὺζι.
«Μενέλα, α μα αδερφὺλι-μυ, τι τυς φιλας τυς άντρες;
Σ' τὄσακσαν τάχα μια χαρα το σπιτικό-συ ι Τρόες!
Ετσι απο δάφτυς τόρα εδο ρυθόνι μι γλιτόσι
απ' τ' Αδι τα κατάβαθα κι απ' τα δικά-μας χέρια,
μιδ' όπιο ακόμα αρσενικο μες' σε κιλια 'νε μάνας,
ας μι γλιτόσι μίτε αφτο, μον άφαντι απ' τιν Τρία
όλι ας χαθύνε σίνκλιρι χορις θαφι κε κλάμα!»
Μ' αφτα τα λόγια τ' αδερφυ τυ γίρισε τι γνόμι,
σαν πυ τυ μίλισε σοστα. Κ' εκίνος με το χέρι
αμπόχνι τ' αρχοντόπυλο αλὰργα απο κοντά-τυ·
κι ο Αγκμέμνος μια ακοντια τυ ζάφτι στο λανκόνι
κε τον κσαπλόνι ανάποδα, κε βάζοντας το πόδι
στα στίθια απάνυ, όκσο τραβάι το φράκσινο κοντάρι.

Χύγιακσε τότε ο Νέστορας με μια φονι μεγάλι
«Βλαςτάρια τ' Αρι κσακυςτα, Αρjίτικα κσεφτέρια,
μί τόρα πλιὰτςικα! Κανις μιν χαρτερὰι κσοπίςο
ζιτόντας με τα πιο πολα ςτα πλία να γιρίςι,
μονάχα ομπρος! ας ςφὰζυμε νομάτυς, κε ςτον κάμπο
ςτερνα τα πέρνετε ίςιχι κι αφτα απ' τυς ςκοτομένυς».
Ιπε, κε ς' όλυς έβαλε απόφαςι κε θὰρος.
Τότες ι πολεμόχαρι Αργίτες μες' ςτο κάςτρο
τυς Τρόες πίςο θἄκλιναν τρομοκιριεμένυς,
ανίςος κι ο λεβέντις γιος τυ βαςιλια Πριάμυ,
ο Ελενος, ο πιο βαθις απ' τυς προφίτες όλυς,
δεν πάγενε ςτον Εχτορα να πι κε ςτον Ενία
«Ενία κ'Εχτορα, επιδις ς' εςα: απάνυ ςτέκι
απ' όλυς πιο πολι ι δυλια, κε Τρόες κε Λικιότες,
ςαν πυ ςε κάθε ανάνκι-μας, θες ςιντιχια θες μάχι,
ίςτε ολονόνε ακςιότερι, ςταθίτε αφτυ, κι ολύθες
τρέκςτε, κε το λαο μπροςτα ςτις πόρτες ςταματίςτε,
πριν πάλι φίγυν κε χοθυν ςτον γινεκον τυς κὸρφυς
κε καταντίςυμε όλι-μας ρεζίλι τον οχτρόν-μας.
Ετςι ςα βάλτε πια καρδια ςτα τάγματά-μας όλα,
μένυμε ι άλι εμις εδο κε πολεμύμε πάντα,
τι πρέπι κ' έτςι ας ίμαςτε καταςακατεμένι·
Εχτορα, μόνε ςίρε εςι ςτι χόρα κε τις μάνας
πές-τις εφτις· τις προεςτες να μάςι κε ν' ανέβι
ςτις Αθινας τιν εκλιςα πας ςτυ καςτριυ τιν άκρι,
κε τ' άγιυ χτίριυ ανὶγοντας με το κλιδι τιν πόρτα,
το ρύχο πΰχι πιο όμορφο κι απ' όλα πιο μεγάλο
κε πυ ςτο ςπίτι πιο πολι το λαχταρα ι καρδιὰ-τις,
αφτο ςτις ςεβαςτις θεας τα γόνατα ας το βάλι,
κε πες να τάκςι δόδεκα γελάδες πος θα ςφάκςι
χρονιάρικες απίραγες ςτιν εκλιςά-τις μέςα,
αν τιν πατρίδα ςπλαχνιςτι τα τέρια τα πεδιά-μας,
μίπος αλάργα απ' το καςτρι βαςτάκςι το Διομίδι,
άγριο ςτρατιὸτι, τις ςφαγις ατρόμιτο τεχνίτι,
πυ ςτιν αντρια κςεπέραςε θαρο όλυς τυς Αργίτες.
Τὸςο ύτε καν τον Αχιλια δεν τρέμαμε ποτές-μας,
πυ λεν πος ίνε γιος θεας· μα αφτος παραλιςάζι,
κε τέρι ςτιν παλικαρια δεν έχι εδο κανένα».
Ιπε, κ' εκίνος άκυςε τα λόγια τ' αδερφύ-τυ
κι αμέςος χὰμυ πίδικςε με τ' ὰρματα απ' τ' αμάκςι.

Κε ςιόντας τα διο κοφτερα κοντάρια πίγε ολύθες
μες' ςτο ςτρατο, κε φόναζε να πολεμαν κε ςφάζυν,
κε ςίκοςε άγριο πόλεμο. Γίριςαν τότε ι Τρόες
κι αντίκριςαν τυς Αχευς· κι αφτι κολόνυν πίςο
κε παρετάνε τι ςφαγι, τι λέγανε ςτο νύ-τυς,
κάπιος κατέβικε θεος τυς Τρόες να βοιθίςι
απ' τον αςτρόφοτο υρανο· έτςι γιρίςανε όλι!
Τότες φονάζι ο Εχτορας με μια φονι μεγάλι
«Τρόες λιοντὸκαρδι, κ' εςις κοζμάκυςτι ςιμὰχι,
άντρες φανίτε, δρε πεδια, κε τιν παλικαριά-ςας
μιν κςαςτοχάτε, ὸςο πυ εγο να τρέκςο ος μες' ςτι χόρα
να πο ςτυς γεροπροεςτυς κε ςτα γλικά-μας τέρια
να τάκςυν τον θεον ςφαχτα κε προςεφχες να κάνυν».
Ιπε, κε φέβγι ςίνοντας πας ςτιν κορφι τι φὺντα.
Κε ςτο κορμι ζερβόδεκςα, το ςνίχι κι αςτραγάλυς
τυ τυς χτιπύςε το μυντο τομὰρι, πυ ςτιν άκρι
ςκέπαζε τις αφαλοτις αςπίδας το ςτεφάνι.
Κι ο Γλάφκος, τ' Απολόχυ ο γιος, κι ο άςκιαχτος Διομίδις
μαζι ςτι μέςι τον ςτρατον να χτιπιθύνε ορμύςαν.
Κε ςα ζιγόςανε ςιμα με τ' άρματα ςτα χέρια,
πρότα ο Διομίδις άνικςε το ςτόμα να μιλίςι
«Κε πιὸς, αςίκι-μυ, ίςε εςι απ' τυς θνιτυς ανθρόπυς;
Τι πριν δε ς' ίδα εγο ποτες ςτι δοκςοδότρα μάχι.
Μα τὸρα μίλια πέραςες πάςα αρχιγο ςτιν τόλμι,
πυ το δικό-μυ αντίκριςες μακρόδρομο κοντάρι.
Μα ςτιν οργί μυ αδιαφορυν πεδια διςτιχιζμένον...
Αν ὸμος ίςε τ' υρανυ θεος κατεβαζμὲνος,
εγο μ' αθάνατυς θευς δεν πάο να πολεμίςο.
Τι κε τυ Δρία ακόμα ο γιος, ο δινατος Λικὺργος,
δεν πρόκοπςε πυ με θευς ζιτύςε να μαλόνι·
πυ μια φορα τυ μαλακυ Διονίςυ τις διζάχτρες
ςτις Νίςας το πικνο βυνο τις πίρε κινιγὸντας,
κ' εκίνες χάμυ τα δαδια πετύςαν ςαν τις χτὶπαε
με τι βυκέντρα. Κι ο θεος τρίποςε εφτις τρεχὰτος
μέςα ςτο κίμα τυ γιαλυ· κ' ι Θέτι ςαν τον ίδε,
τον πίρε κε τον έκριπςε μες' ςτο λεφκό-τις κόρφο,
τι απ' τυ Λικὺργυ τις φονες τρεμύλιαζε ςα φίλο.
Ετςι ι γλικόζοι θει τον μίςιςαν, κι ο Δίας
τον τίφλοςε, κε πια πολι δεν έζιςε ςτον κόζμο
μιας κ' ι αθάνατι θει τον πίραν όλι ς' έχτρα.

Ετσι ύτε εγο με τυς θευς να πολεμάο δε θέλο.
Αν όμος ίσε απ' τυς θνιτυς πυ τρον τις γις το σπέρμα,
ελα κοντα να μπις γοργα στο Χάρυ τα πλεμάτια».
Κι ο Γλάφκος πάλε απάντισε κε τυ Διομίδι τϋπε
«Τί τι γιρέβις τι γενια, λιοντόψιχε Διομίδι;
Κσέρις τον φίλον τι γενια; κε τον θνιτον τιν κσέρις.
Αλα απ' τα φίλα κατα γις σκορπάι τ' αγέρι κι άλα
προβάλυν με τιν άνικσι στα φυντομένα δάσι·
έτσι κ' ι άντρες άλι παν κε κσαναβγένυν άλι.
Μα αν ναν τα μάθις θες κι αφτα, κε θες να καλοκσέρις
πια 'νε ι γενιά-μυ — κε πολι στον κόζμο τιν κατέχυν —
βρίσκετε στ' Αργυς τιν καρδια μια πολιτία, ι Κόρθο,
κ' εκι ίταν κάπιος Σίσιφος, ο πιο μαργιόλος άντρας
πυ ο κόζμος ίδε—ο Σίσιφος, βλαστάρι τυ Εόλυ —
κι αφτος το Γλάφκο γένισε, κι ο Γλάφκος τον αξίκι
Βελερεφόντι, πυ ι θει τον στόλισαν με χάρες,
με χάρες κε με λεβεντια κε παλικαροσίνι.
Ομος ο Πρίτος τϋβαλε στο νυ ναν τον χαλάσι
κι απ' το χοριο τον έδιοκσε, τι ίταν στιν Κόρθο απ' όλυς
πιο δινατος, κε βασιλια τον ίχε στίσι ο Διας.
Κι ο λόγος, γιατι ι Πρίτενα τρελάθικε μαζί τυ,
ι θεικια Αντια, κ' ίθελε να κριφανκαλιαστύνε,
μα εκίνος δεν τιν άκυγε, σαν τίμιο παλικάρι.
Κε πάι αφτι κε λέι ψεφτιες τυ βασιλια τυ Πρίτυ
Πρίτο, τυ Γλάφκυ, έτσι να ζις, το γιο ναν τον σκοτόσις,
π' αθέλιτά-μυ θέλισε να πάρι τιν τιμί-μυ.
Πιάνι ο θιμος το βασιλια ν' ακύσι τέτιο πράμα,
μα δεν τον σκότοσε, ος αφτυ δε βάσταξε ι καρδιά-τυ,
μον στι Λικια μ' απόκριφα τον προβοδάι σιμάδια
θανάτυ, μες' σε διπλοτο σανίδι σκαλισμένα,
κε ναν τα δίκσι τϋλεγε στο γέρο πεθερό-τυ,
για να χαθι. Ετσι κίνισε για τις Λικιας τα μέρι,
κ' ι χάρι τον αθάνατον θεον τον οδιγύσε.
Κε πια σαν ίρθε στι Λικια π' αφροδροσίζι ο Κσάνθος,
καλόκαρδα τον δέχτικε τυ τόπυ ο βασιλέας·
μέρες ενια τον φίλεβε κε βόδια ενια τυ σφάζι.
Κε τότες, με τι δέκατι τρανταφιλένια αβγύλα,
τονε κσετάζι κε ζιτάι να δι σαν τι σιμάδια
πέρα απ' τιν Κόρθο τϋφερνε κι απ' το γαμπρό-τυ Πρίτο.
Κ' εφτις σαν ίδε τ' άσκιμα σιμάδια τυ γαμπρύ-τυ,
πρότα να πάι τον πρόσταξε τι σκιαχτερι Κατσίκα

να σφάχςι. Αφτι ίταν θειχο, χι όχι θνιτόνε θρέμα, 180
λιοντάρι ομπρος, χαταμεςις χατςίχα, πίςο δράχος,
χ' έβγαζε φλόγες χε φοτιες απ' τα πλατια ρυθόνια.
Κάνι χαρδια απο θειχα ςιμάδια, χε παγένι
χε τις ςχοτόνι. Δέφτερυς τυς χςαχυςτυς Σολίμυς
πίγε χε βάρεςε· για αφτο τον πόλεμο διγύνταν 185
πος τάχα απ' όλυς τύδοχε τον πιο μεγάλο χόπο.
Τρίτες τις αντροδίναμες χςεπάςτρεπςε Αμαζόνες.
Αλι παγίδα ο βαςιλιας ςτο γιριζμο τυ ςτίνι·
ςτέλνι τα πιο χαλίτερα τυ τόπυ παλιχάρια
χε τον παραμονέβυνε· μα πίςο πια δεν ίρθαν,
γιατι τυς ςχότοςε ο λαμπρος Βελερεφόντις όλυς. 190
Σαν ίδε θρέμα πια θευ πος ίταν αντριομένο,
αφτυ χοντά-τυ τον χρατάι, τυ δίνι μιά-τυ χόρι,
χε τιχερα απ' τυ βαςιλια μιςα τυ δίνι απ' όλα.
Κε για χιβέρνα-τυ ο λαος χε γις χαλο χομάτι
τυ χάριςε απ' τα διαλεχτα, μ' αμπέλι χε χοράφι. 195
Μα όταν χι αφτον τον μίςιςαν όλι ι θει χατόπι, 200
αφτος γιρνύςε μοναχος ςτο Γιριςτόνε χάμπο,
χε με χαιμένι τιν χαρδια τ' απόμερα ζιτύςε. 202
Κ' εχίνι τρία τύχανε πεδια, ι βαςιλοπύλα, 196
τον Ιςαντρο, χι Απόλοχο, τι Λαοδάμι τρίτι.
Τι Λαοδάμι αγάπιςε ο χαρδιογνάςτις Δίας
χε γένιςε το Σάρπιδο, χαλχόπλιςτο λεβέντι. 199
Κε ςχότοςε τον Ιςαντρο ο θνιτοφάγος Αρις 203
μια μέρα πύχε πόλεμο με τυς τρανυς Σολίμυς.
Τιν χόρι θίμοςε ι θεα με το χριςο δοχςάρι 205
χε ςχότοςε. Ο Απόλοχος χι αφτος με χάνι εμένα —
χ' εχίνυ γιος πενιέμε εγο πος ίμε — χε ςτιν Τρία
να πολεμίςο μ' έςτιλε, χε τόςα περιχάλια
μύχανε, πάντα ςτι ςφαγι να φένυμε απ' τυς πρότυς
χι απ' όλυς πιο χαλίτερος, μιν τίχι χε ντροπιάςο
το γένος τον πατέρον-μυ π' ατρόμιτα χοντάρια
χε μές' ςτιν Κόρθο ςτάθιχαν χε ςτις Λιχιας τυς χάμπυς. 210
Λιπον νά ι φίτρα χ' ι γενια πυ μ' έχαναν εμένα».
Ετςι ίπε, χι αναγάλιαςε ο τρομερος Διομίδις.
Τ' όπλο τυ χάρφοςε ςτι Γις πυ θρέφι χάθε πλάςμα,
χ' έτςι ίπε μ' ίμερι φονι ςτον χςαχυζμένο Γλάφχο
«Βλάμι-μυ ς' έχο πατριχο απ' τα παλια τα χρόνια. 215

Γιατι ο Β.νέας μια φορα στο σπίτι το λεβέντι
Βελερεφόντι ος ίκοσι φιλοξενύσε μέρες.
Μàλιστα ι διό-τυς κι άλαξαν πανόρια θιμιτάρια.
Ζυνάρι ο ένας έδοκε κοκινολαμπριζμένο,
κι ο γιος τυ Γλàφκυ ένα χρισο διπλόγυβο ποτίρι,
π' ακόμα σπίτι βρίσκυνταν, για δο σαν ξεκινύσα.
Για τὺτο κ' ίμε βλàμις-συ εγο μές' στ' Αργος τόρα
κε στι Λικια 'σε πàλε εσι όταν κ' εκι ξεπέσο.
Κι απ' τα κοντάρια-μας ι διο παράμερα ας τραβάμε,
κε μες' στ' ανάστα τις σφαγις. Κε Τρόες κε σιμάχυς
έχι πολυς να σφάξο εγο όπιον μυ στίλι ο Δίας
κε τον προφτάσο τρέχοντας, πολι ίνε πάλέ Αργίτες
για σένα εδο όπιον δίνεσε στι γις να στρόσις χάμυ.
Κ' έλα ας αλάξυμε άρματα, έτσι να δυν κ' ετύτι
πος ίμαστε αδερφοπιτι απ' τυς παπύλιδές-μας».
Ιπαν, κε χάμυ πίδισαν, κε το δεξί-τυς χέρι
πιάσανε ο ένας τ' αλυνυ κι ορκίστικαν αγàπι.
Μòνε τυ πίρε τα μιαλα, τυ Γλάφκυ, τότε ο Δίας,
πυ πίγε κι άλαξε άρματα με το Διομίδι τότες,
χρισα με χάλκινα, εκατο βοδιον μ' ενια βοδιόνε.
Κι ο Εχτορας τότε έφτασε μπροστα στο Ζερβοπόρτι
κε στιν οξια, κ' εφτις εκι τον Τρόονε ι γινέκες
κ' ι κόρες τρέχανε όλες-τυς κε γίρο-τυ ροτύσαν
για άντρες να μάθυν κε πεδια, για αδέρφια κε για φίλυς.
Κι αφτος τυς ίπε στυς θευς να δειθύνε, σ' όλυς
με τιν αράδα· τι πολες ίχαν να πιυν φαρμάκια.
Ομος σαν ίρθε στο λαμπρο παλάτι τυ Πριάμυ,
φτιαζμένο με διο λιακοτα καλοπελεκιμένα —
πὔχε πενίντα μέσα-τυ γιατάκια στιν αράδα
απο πελεκιτόπετρα, κε τυ Πριàμυ μèσα
ι γιι πλαγιάζανε κοντα στα λατρεφτά-τυς τέρια·
κε για τις κόρες πάλε εκι μες' στιν αβλι απ' αντίκρι
ίταν ανόι κε δόδεκα γιατάκια στιν αρàδα
απο πελεκιτòπετρα, κε τυ Πριάμυ μέσα
πλαγιάζαν ι γαμπρι κοντα στα λατρεφτά-τυς τέρια —
νά! βγίκε ομπρός-τυ ι σπλαχνικια μιτέρα-τυ, π' αγνάντια
στις Λαοδίκις πάγενε, τις πιο όμορφίς-τις κόρις,
κε πίγε τον αγκάλιασε κε τὔπε με λαχτάρα
«Πεδί-μυ, τί ίρθες κι άφικες τι λίσα τυ πολέμυ;
Αχ ι καταραμένι οχτρι πολι σας τιραγνùνε

γίρο στι χόρα, κ' ι χαρδια εδο σε στέλνι εσένα
στο Δία, απάνο απ' το καστρι, τα χέρια να σικόσις.
Μον στάσυ, μια γυλια κρασι θα τρέκσο να συ φέρο,
πρότα τυ Δία μια σταλια κε τον θεον τον άλον
να στάκσις, κ' έπιτα να πιις κ' εσι να σινεφέρις.
Γιατι αναστένι το κρασι κσανα τυς κυραζμένυς,
όπος κ' εσι κυράστικες βοιθόντας τυς δικύς-συ».
Τότε ο λεβέντις Εχτορας τις απαντάι διο λόγια
«Μι με κερνας καρδόγλικο κρασι, καλί-μυ μάνα,
μι μ' αποστάσις κι όρεκσι δεν ἐχο πια για μάχι.
Σκιάζυμε κιόλας μ' άνιφτα τα χέρια το φλογάτο
κρασι στο μαβροσίγνεφο να στάκσο γιο τυ Κρόνυ·
μίτε π' ακύστικε ποτες παράκλισες τυ Δία
να κάνις μες' στα έματα χομένος κε στι λέρα.
Μον σίρε εσι στιν εκλισια τις Αθινας στο κάστρο,
κε πάρε με θιμιάματα τις προεστες μαζί-συ,
κ' εκι το πιο όμορφο σκυτι κι απ' όλα πιο μεγὰλο
κε πυ στο σπίτι πιο πολι το λαχταρα ι καρδιά-συ,
βάλ'-τις-το αφτο στα γόνατα τις Αθινας, κε τάκσε,
μανύλα, πος ος δόδεκα γελάδες θαν τις σφάκσις
χρονιὰριχες απίραγες στιν εκλισά-τις μέσα,
αν τιν πατρίδα σπλαχνιστι τα τέρια τα πεδιά-μας,
μίπος αλάργα απ' το καστρι βαστὰκσι το Διομίδι,
άγριο στρατιότι, τις σφαγις ατρόμιτο τεχνίτι.
Μον σίρε εσι στιν εκλισα τις σεβαστις Παρθὲνας,
κ' εγο τον Πάρι πάο νο βρο κε ναν τον κράκσο, αν θέλι
κε να μ' ακὺσι μια φορα...έτσι π' αφτυ ν' ανίκσι
ι Γις κε ναν τον καταπιι! Γιατι ο μεγάλος Δίας
στον κόζμο μας τον έφερε για διστιχια κε πίκρες
τον Τρόον κε τυ βασιλια κε μας τον αδερφόν-τυ.
Αχ κίνον νὰθε τονε δο να κατεβι στον Αδι,
θάλεγα εδο μυ σίκοσαν απ' τιν καρδια 'να βράχο!»
Ιπε, κε σπίτι αφτι γιρνάι τις σκλάβες να φονάκσι.
Κ' ι σκλάβες ος να μάσυνε τις προεστες στι χόρα,
αφτι στι μοσχομίριστι κατέβικε αποθίκι,
κ' εκι ίχε αφρόπλεχτα σκυτια, τον Σιδονιτισὸνε
δυλια, π' ατός-τυ τἄφερε απ' τι Σιδόνα ο Πάρις
περνόντας τον πλατι γιαλο, στο ὶδιο το ταξίδι
σαν έφερε κε τι Λενιο τιν αρχοντοθρεμένι.

Ενα απο κίνα τις θεας διαλέγι να χαρίσι,
πΰταν στα κσὸμπλια πιο όμορφο κι απ' όλα πιο μεγάλο,
άσπρο στι λάμπσι· κ' ίτανε βαλ̓μένο κάτυ-κάτυ.
Κε κίνισε, κ' ένα σορο αρχόντισες κσοπίσο.
Ετσι σαν ίρθαν στις θεας τιν εκλισα στο κάστρο,
τιν πόρτα ι κρινομάγυλι γινέκα τ' Αντινόρυ,
ι Θεανο, τυς άνικσε, ι κόρι τυ Κισέα·
τι ìχανε κίνι λιτυργι τις Αθινας ι Τρόες.
Κε όλες με κλάμα κε φονι σικόσανε τα χέρια.
Κε πέρνι τότε ι Θεανο το ρὺχο, κε το βάζι
στα γόνατα τις Αθινας με τις χρισες πλεκσύδες,
κ' έπιτα αρχίζι προσεφκι κε δέισι να κάνι
«Προστάτρα, δέσπινα Αθινα, θεά-μυ δοκσαζμένι,
αχ τυ Διομίδι τ' άρματα κομάτιας'-τα, κε κάνε
κι αφτον να πέσι πίστομα μπροστα στο Ζερβοπόρτι
κι αμέσος θα συ σφάκσυνε ος δόδεκα γελάδες
χρονιάρικες απίραγες εδο στιν εκλισά-συ,
αν τιν πατρίδα σπλαχνιστις κ' εμας κε τα πεδιά-μας».
Ιπε, μα δεν τυς κσάκυσε τιν προσεφκι ι Παλάδα.
Ετσι ι αρχòντισες λιπαν θερμοπερικαλιύνταν,
κι ο Εχτορας τότε έφτανε στο σπίτι τ' Αλεκσάντρυ,
τ' όριο, πυ τὒχε μόνος-τυ φτιαζμένο με μαστόρυς
τυς πιο καλυς πυ βρίσκυνταν στιν Τρία τότε χτίστες
πυ σάλα τὒφτιασαν κι αβλι κε τὒφτιασαν γιατàκι,
μες στο καστρι, στυ Εχτορα σιμα κε στυ Πριάμυ.
Κε μπὲνι μέσα ο Εχτορας στα χέρια-τυ κρατόντας
κοντάρι ος έντεκα πιχον, με το χαλκένιο στόκο
π' άστραφτε ομπρος κι ολόχρισο τον έσφινκε ζυνάρι.
Εκι τον Πάρι πΰσαχνε τον βρίκε τιν πανόρια
μες στο γιατάκι αρματοσα, ασπίδα κε τσαπράζα,
κε πυ στα χέρια το κιρτο δοκίμαζε δοκσάρι.
Δίπλα ι Λενιο καθότανε με γίρο-τις τις σκλάβες
κ' ίχε σ' αργόχερα ακυστα στρομένες τις αργάτρες.
Κε σαν τον ίδε ο Εχτορας, τυ λέι πικρα διο λόγια
«Ντροπις, καιμένε, αφτι ι θιμι πυ στιν καρδιά-συ μπίκαν!
λιόνι ο λαος πυ σφάζετε μπροστα στο καστροπόρτι,
κε για τα σένα ι σκοτομι, ο πόλεμος για σένα
ίνε αναμένος στ' απσιλο καστρότιχο τριγίρο.
Επρεπε εσι να πιάνεσέ κε μ' άλυς, όθε βλέπις
π' αναμελαν τον πόλεμο. Μον' έλα τόρα σίκο!

μίπος τις φλόγες δις κε κεν ςε λίγο τιν πατρίδα».
Τότες ο θεοκάματος απολογιέτε Πάρις.
„Εχτορα, ςα με μάλοςες όχι άδικα, μον δίκια,
Γι' αφτο θενα ς'το κςιγιθο· μον άκυμε κε κρίνε.
Εγο όχι τόςο απο θιμο ί φτέκςιμο τον Τρόον
κλίςτικα εδο, μον ίθελα τι λίπι να χορτάςο.
Μα τόρα μ' έπιςε ι Λενιο με τα γλικά-τις λόγια
να βγο ςτον πόλεμο· θαρο καλίτερα κι ατός-μυ
έτςι να γίνι... ς' ένανε δε μένι πάντα ι νίκι.
Μον έλα ςτάςυ, τ' άρματα τόρκος να βάλο· ί ςίρε,
κ' έρχυμε εγο κατόπι-ςυ. Θαρο θα ςε προφτάςο".
Ιπε, κι αφτος απάντιςι δε γίριςε να δόκι.
Τότες τυ μίλιςε ι Λενιο μ' αγαπιμένα λόγια
„Κυνιάδε εμένα τις λολ'ς, τις ςιχαμένις ςκίλας,
αχ τιν αβγι πυ ι μάνα-μυ με γένιςε ςτον κόζμο
νάθε μ' αρπάκςι μια κακι φυρτύνα, κε ςτα όρι
νάθε με φέρι ί ςτυ γιαλυ το φυςκομένο κίμα,
όπυ πριν τίχυν όλα αφτα να μ' έπνιγε το κίμα·
μα μια ι θει κε τόγραπςαν τέτια κακα να γίνυν,
ας έπεφτα καν ς' άλυ αντρος, καλίτερυ, τα χέρια,
πυ νιόθι απο καταλαλια κε κόζμυ κατιγόρια.
Μα αφτος δεν έχι διο μιαλα μίτε ποτές-τυ θάχι·
για κίνο κε μυ φένετε θαν το χαρι μια μέρα.
Μον έμπα τόρα, αντράδερφε, κε πάρε να καθίςις
κοντά-μυ εδο, τι ς' έπνιςαν εςένα πρότα ι κόπι
απ' τ' Αλεκςάντρυ τ' άδικα κε μένανε τις ςκίλας,
πυ μάβρι μίρα ο υρανος μας έχι φιλαγμένα,
έτςι πυ πάντα κ' ιςτερνι να μας θιμάντε αθρόπι".
Τότε ο μεγάλος Εχτορας τις απαντάι διο λόγια
„Αςε-με, Ελένι, αν μ' αγαπας, τι δε μπορο να μίνο.
Να τρέκςο τόρα βιάζυμε τυς Τρόες να βοιθίςο,
γιατι μετράνε τις στιγμες πυ λίπο απο κοντά-τυς.
Μον κςίπνα-τον αφτον, Λενιο, κι ας κυνιθι κι ατός-τυ,
πυ μέςα ακόμα στο καστρι, πριν βγο, να με προφτάςι.
Τι εγο να δο θα πεταχτο ςτο ςπίτι τυς δικύς-μυ,
το μιριοχάιδεφτό-μυ γιο, τιν έρμα-μυ γινέκα...
Δεν κςέρο πίςο αν θα με δυν κε πάλι να γιρίςο,
ί θα με ςφάκςυν πια ι θει με τον οχτρον τα χέρια".
Ιπε, κε φέβγι ςίνοντας πας ςτι κορφι τι φύντα.
Επιτα φτάνι γλίγορα στ' αρχοντικό τυ ςπίτι,

μα μέσα δεν τιν πέτιχε τιν όμορφι Αντρομὰχι,
μόνε στον πίργο ίχε ανεβι με τιν αφράτι Βάγια
κε το πεδι, κ' έκλεγε εκι με πὸνο κε βουκύσε.
Κε σα δε βρίκε πυθενα το λατρεφτό-τυ τέρι,
πάι στιν μπασα κε στέκετε κε κράζι στις γινέκες
«Για ακύστε, σκλάβες, μια στιγμι κι πέστε τιν αλίθια.
Πύθε ι κιρά-σας έκανε σα βγίκε απ' το παλάτι;
Μιν πάι στις σινιφάδες-τις ι σε καμια αντραδέρφις;
για μίπος πάι στιν εκλισα τις σεβαστις Παρθὲνας,
όπυ κι ι άλες δέυντε πικνόςγυρες κιράδες;»
Τότες γιρίζι ι σερπετι πιστάτρα κε τυ κάνι
«Σα θες, αφέντι, κε καλα ν' ακύσις τιν αλίθια,
δεν πάι στις σινιφάδες-τις ι σε καμια αντραδέρφις,
μίτε έσιρε στιν εκλισα τις σεβαστις Παρθένας,
όπυ κ' ι άλες δέυντε πικνόςγυρες κιράδες·
μον πίγε στ' απσιλο πιργι, γιατι ίπαν πος ι Τρόες
ίνε σφιγμένι κ' ι οχτρι νικαν μεγὰλι νίκι.
Εκι πιγένι, τρέχοντας σα νἂχασε το νύ-τις,
κε πάι κ' ι Βάγια απο κοντα με το πεδι στα χέρια».
Ιπε, κ' εκίνος έφιγε κσανα τον ίδιο δρόμο
κε τα καλόφτιαστα στρατια περνύσε πιλαλόντας.
Κε τι στιγμι σα διάβενε τι χὸρα κε θορύσε
το Ζερβοπόρτι, όθε ίτανε όκσο να βγι στον κάμπο,
νά-τι απ' αγνάντια πρόβαλε τρεχάτι ι Αντρομάχι,
τ' Αιτιυ τυ λιονταρόκαρδυ ι μιριοπλύσια κόρι,
τ' Αιτιυ πυ βασιλια άλοτες τον ίχαν ι Κιλίκι
πέρα στι Θίβα, στα ριζα τις δασομένις Πλάκος·
νά τίνος ρίγα ο Εχτορας τιν κόρι ίχε γινέκα.
Πυ τότε εκι τον έζμιξε, κ' ι Βάγια απο κοντὰ-τις
περπὰταε κ' ίχε το πεδι γιρμένο απας στον κόρφο,
έτσι δα αθόο κε μορο, το μοσκαναθρεμένο
Εχτορυδὰκι πΰλαμπε σαν τις αβγις τ' αστέρι.
Σκαμαντρινο ο πατέρας-τυ τΰχε όνομα βαλμένα,
μα Μοναφέντις κράζονταν απ' τυς λιπυς τυς Τρόες,
τι μόνος τυς διαφέντεβε ο Εχτορας το κάστρο.
Τοτε έτσι εκίνος κίτακσε σοπόντας το πεδί-τυ
με θλιβερο χαμόγελο· κ' ι όμορφι Αντρομάχι
ίρθε κλαμένι, τΰπιασε σφιχτα το χέρι κ' ίπε
„Καιμένε, αχ το φιλότιμο θα ς' αφανίσι. Πές-μυ,
τ' αθόο αφτο δεν το πονας, δε με λιπάσε εμένα

πυ μὰβρι χὶρα κ' έριμι σε λίγο θα μ' αφίκις;
Τι γλίγορα όλι ι Δαναι θα τρέκσυν να σε σφάκσυν.
Μα αν ίνε να σε στεριθο, καλίτερα για μένα
να με σκεπάσι ι μάβρι Γις! Γιατι άλο πια αντιστίλι
δε θα μυ μίνι, μον καιμι, τα μάτια σα σφαλίσις.
Μιγαρ πατέρα εγο 'χο πια ί τι γλικιά-μυ μάνα;
Τι τον πατέρα ο θεικος μυ σκότοσε Αχιλέας,
κ' έκαπσε κε τον Κίλικον τι μιριοπλύσια χόρα,
τι Θίβα τιν τρανόπορτι· κε σφάζοντάς-τον όμος
δεν τον κσαρμάτοσε, ος αφτο δε βάστακσε ι καρδιά-τυ,
μον σαν τον έκαπσε μαζι με τα χρισα άρματά-τυ,
τὒχτισε μνίμα, κε φτελιες τυ φίτεπσαν τριγίρο
καλες νεράιδες τυ βυνυ, τυ Δία θιγατέρες.
Κ' εφτά-μυ αδέρφια π' άφισα στον πατρικὸ-μας πίργο,
μες' σε μια μέρα κ' ι εφτα κατέβικαν στον Αδι,
τι ενο βοσκύσαν τ' άσπρα αρνια τα τραχιλάτα βόδια
όκσο στο λόνκο, τυ Πιλια ο γιος τυς έσφακσε όλυς.
Ι μάνα-μυ πυ στα ριζα βασίλεβε τις Πλάκος,
αφτίνε εδο τιν έφερε με τ' άλο βιος αντάμα,
μα τι λεφτέροσε έπιτα για κσαγορα μεγάλι,
κ' ι Αρτεμι τι θέρισε στον πατρικό-τις πίργο.
Εχτορα, τέρα εσι γονιος κ' εσι γλικιά-μυ μάνα,
εσι ίσε εμένα κι αδερφος κε τριφερό-μυ τέρι,
μον πια λιπίσυ-με, κι αφτυ στο κάστρο μίνε απάνυ,
μίπος με ρίκσις σε χιρια κε το πεδι σ' ορφάνια.
Κε στίς'-τυς στον αρνο κοντα τυς λόχυς, πυ πατιέτε
εκι πιο ο τίχος έφκολα κε ανέβατι ίνε ι χὸρα.
Γιατι απο κι ίρθαν τρις φορες κε πάσκισαν να μπύνε
τ' Ατρέα ο γιος κ' ι Ειδες με διαλεχτυς νομάτυς,
κι ο φιμιζμένος Δομενιας κι ο φοβερος Διομίδις.
Καν κάπιος τυς αρμίνεπσε καλος στις προφιτίες,
καν τυς το λέι κ' ι τόλμι-τυς κε τυς θαρίνι ο νύς-τυς".

Τότε ο μεγάλος Εχτορας τις απαντάι διο λόγια
„Γινέκα, νε κ' εγο όλα αφτα στο νύ-μυ τ' αναδέβο·
όμος ντροπι απ' τις Τρόισες, ντροπι 'νε ομπρος στυς Τρόες
να σέρνυμε έτσι σαν κιοτις αλάργα απ' τυς πολέμυς...
μίτε το θέλι-μυ ι καρδια! τι πάντα παλικὰρι
έμαθα νάμε κε μπροστα στις κονταριες να τρέχο,
το γονικὸ-μας θέλοντας να διαφεντέπσο θρόνο.
Νε κσέρο, μυ το λέι αφτο αλάθεφτα ι πσιχί-μυ,

θα φέξει ι μέρα — δεν αργι — πυ θα χαθι ι πατρίδα
κι ο βασιλιας ο Πρίαμος κι ο ξακυστος λαός-τυ·
μα δε μυ σφάζι τιν καρδια, τον Τρόον σα λογιάζο
τα πάθια, ί κε τον δίστιχον γονιόνε-μυ, ύτε τόσο
τον αδερφόν-μυ πυ πολι μες' στα χρισά-τυς νιάτα
θα κιλιστυν στο έμα-τυς σφαγμένι απ' τυς Αργίτες,
όσο για σένα, όταν κανις απ' τον οχτρον τ' ασκέρι
σε σέρνι σε πικρι σκλαβια στα δάκρια βυτιμένι.
Κι άλι ίσος, στ' Αργος όταν πας, να φένις θα σε βάζι,
κε με τι στάμνα απ' τιν πιγι νερο θα πας να φέρνις,
άθελα, δόλια, μα σκλιρι θα σε στανέβι ανάνκι.
Κε σα σε βλέπυν πυ περνας αχνι κε δακριζμένι,
'Νά-το' θα λεν 'τυ Εχτορα το τέρι πυ τον Τρόον
ίταν το πρότο αφτος σπαθι στις Τρίας τυς πολέμυς'.
Ετσι ίσος πυν· κι ο πόνος-συ θα ξανανίγι πάντα
σα βλέπις πος απ' τι σκλαβια να βγις δεν έχι ολπίδα.
Μα θέλο να με φάγι ι γις, ι μάβρι πλάκα θέλο,
πριχυ σε δο να δέρνεσε κε σκλάβα να σε σέρνυν!“
Ετσι τις ίπε, κι άπλοσε τα χέρια στο πεδί-τυ,
μα πίσο γέρνι το πεδι στον κόρφο τις βιζάχτρας
με τις φονες, τι τόσκιαζε ι όψι τυ γονιύ-τυ,
σαν ίδε π' άστραφτε ο χαλκος σπιθοβολα οχ το κράνος,
κι απάνυ σάλεβε αγριοπι ι αλογίσα φύντα.
Γέλασε τότε ι μάνα-τυ μια στάλα κι ο πατέρας.
Κε βγάζι απ' το κεφάλι εφτις ο Εχτορας το κράνος
κε τ' απιθόνι χάμυ εκι καθος λαμποκοπύσε,
κι όταν το γιό-τυ φίλισε κε χόρεψε στα χέρια,
στο Δία κι όλυς τυς θευς δεήθικε έτσι κ' ίπε
«Περικαλό-σε, Δία-μυ, θει, περικαλό-σας,
ας δόσι ι χάρι-σας κι αφτος — ο γιός-μυ — μες' στυς Τρόες
όπος κ' εγο να ξακυστι, έτσι αντριομένος πάντα
κι άξιος τις Τρίας βασιλιας. Κι ας πυν για αφτον μια μέρα
'Αφτος απ' τον πατέρα-τυ πολι πιο παλικάρι'
καθος γιρνα απ' τον πόλεμο· κε ματομένα ας φέρνι
στο σπίτι λάφιρα, απ' οχτρο πυ σκότοσε παρμένα,
πυ ναν τον δι ι μανύλα-τυ κε να χαρι ι καρδιά-τις».
Ιπε, κε βάζι το πεδι στις γινεκος τα χέρια,
κ' εκίνι πίσο τόγιρε στο μιριζμένο κόρφο
κε πικροχαμογέλασε με μάτια δακριζμένα.
Κε σαν τιν ίδε κ' έκλεγε, τιν πόνεσε ι ψιχί-τυ,

Ζ

κε τινε χάιδεψε γλικα κε με καιμο τις ίπε
„Μι μυ βαριοπικρένεσε, γινέκα, κε κανένας,
αν δεν το γράφι ι μίρα-μυ, στον Αδι δε με στέλνι.
Ιδε απ' το ριζικο κανις δε θα σοθι ποτές-τυ,
θες αντριομένος θες διλος, μιας πυ βρεθι στον κόζμο.
Μον σπίτι τόρα πίγενε να κάτσις στις δυλιές-συ,
στι ρόκα κε στον αργαλιο, κε βάλε κε τις σκλάβες·
όσο για πόλεμο πυ λες, ι άντρες θα φροντίσυν,
όλι κι απ' όλυς πρότα εγο, όσι κι αν ζυν στιν Τρία!"
Ιπε, κε τότες σίκοσε το κράνος-τυ απο χάμυ.
Κ' ι Αντρομάχι κίνισε στο σπίτι να γιρίσι
τιρόντας πίσο, κ' έχινε πικρα κε μάβρα δάκρια.
Σε λίγο σίμοσε έπιτα στ' αρχοντικο τ' αντρός-τις,
στυ Εχτορα τ' αντροφονια, κε μέσα μαζομένες
βρίκε τις σκλάβες, κ' έπιασαν όλες μαζι το κλάμα.
Σπίτι-τυ ακόμα ζοντανο έτσι όλες τον θρινύσαν·
κε λέγανε απ' τον πόλεμο κσανα δε θα γιρίσι
κι απ' τον οχτρον δε θα σοθι τι λίσα κε τα χέρια.
Κι ο Πάρις δε χασομεράι μες' στ' απσιλό-τυ σπίτι,
μόνε σα χαλκοφόρεσε τιν πλύσια αρματοσά-τυ,
περνάι τι χόρα τρέχοντας μ' ακύραστο ποδάρι.
Σαν άλογο, πυ στο παχνι αργο παραχορτένι
κε το καπίστρι σπάι κι ορμα στον κάμπο πιλαλόντας —
γιατι να λύζετε έμαθε στα δροσερα ποτάμια —
περίφανο έτσι, κι απσιλα βαστάι τιν κεφαλί-τυ,
κι απάνυ-κάτυ ι χίτι-τυ στυς όμυς κιματίζι,
κι αφτο γιομάτο λεβεντια, γοργα το παν τα πόδια
όπυ σιχνάζυν άλογα κε στα λιβάδια βόσκυν·
έτσι κε τυ Πριάμυ ο γιος, αστράφτοντας σαν ίλιος
μες' στι λαμπρί-τυ αρματοσα, κατέβικε το κάστρο
καμαροτος, κε γλίγορα τον πίγεναν τα πόδια.
Σε λίγο αντάμοσε έπιτα τον κσακυστο αδερφό-τυ,
τον Εχτορα, ότι πίγενε στον κάμπο να γιρίσι
απ' όθες πριν ροτιότανε με τ' ακριβό-τυ τέρι.
Πρότος ο Πάρις έπιασε διο λόγια να μιλίσι
„Πολι σε βάστακσα, αδερφε, κι ας βιάζεσε να φίγις·
άργισα, κι όπος πρόστακσες δεν έφτασα στιν όρα".
Τότε ο λεβέντις Εχτορας γιρίζι κε τυ κάνι
„Πάρι, κακο δε θα συ πι κανις με δίκια γνόμι,
νάθε σε δι στον πόλεμο, γιατι ίσε παλικάρι.

Μα αφίνις μόνος κε δε θες. Κ' εμένα εδο ι χαρδιά μυ
βονκάι στα στίθια, άμα αγρικο κε ς' αναθεματάνε
ι Τρòες πυ τραβυν πολα μαρτίρια για τα σένα.
Μον πάμε τόρα, κι όλα αφτα τα σάχνυμε κατόπι,
αν δόσι ο Δίας λεφτεριας ποτίρι καμια μέρα
να πιύμε στυς παντοτινυς θευς τον υρανόνε,
σα διόκσυμε τυς Αχευς αλάργα απ' τιν πατρίδα".

Η

Ιπε ο λεβέντις Εχτορας, κι όκσο απ' το τιχοπόρτι
ορμάι, κι ο Πάρις έτρεχε μαζί-τυ· κε τον διό-τυς
μέςα-τυς γίρεβε ι καρδια να σφάκςυν κε να θίξυν.
Κι όπος σε νάφτες πυ ποθυν μια στάλα αγέρι πρίμο,
τυ Κρόνυ τυς το στέλνι ο γιος σαν τίχι κι αποστά,υν
χτιπόντας με τα λάτινα καλόκλιστα κυπιά-τυς
το κίμα, κ' ίνε ι μέςι-τυς απ' τι δυλια κομένι·
έτςι κι αφτυς, σα φάνικαν, ι Τρόες τυς ποθύςαν.
Σκότοςε τότε ο ένας-τυς τον άρχοντα Μενέςτι,
τ' Αρίθυ γιο, πυ γένιςε στιν πολιστάφιλι Αρνα
ι όρια ι Φιλομέδυςα κι ο ροπαλας Αρίθος.
Κι ο Εχτορας τον Ιονια τριπάι στο σνίχι πίςο
κάτυ απ' το κράνος το στιλπνο, κε τι ζοι τυ πέρνι.
Κι ο Γλάφκος, τ' Απολόχυ ο γιος, τον Δικιοτόνε ο πρότος,
μέςα στι βράςι τις σφαγις καρφόνι το Βιφίνο,
τυ Δέκςι γιο — ότι πίδιξε μες' στο γοργό-τυ αμάκςι —
στον όμο, κ' έπεςε νεκρος μέςα απ' τ' αμάκςι χάμυ.
Κε σαν τυς πίρε μιρυδια τυ Δία ι θιγατέρα,
ι Αθινα, πος λιάνιζαν τυς Αχευς στι μάχι,
χίθικε τότε απ' τιν κορφι τιν Ελιμπίςα κάτυ
να πάι στον κάμπο τον πλατι. Αντίθετά-τις τρέχι
κι ο γιος τυ Δία, ο σκοπεφτις Απόλος, σαν τιν ίδε
πςιλα απ' το κάστρο, κ' ίθελε τυς Τρόες να νικίςυν.
Κ' έζμιξαν στιν οκςα σιμα, κε πρότος ίπε ο Φίβος
„Τι ίρθες κςανα οχ τον Ελιμπο με τέτια διάςι πάλι,
τυ Δία κόρι, κ' ι τρανι σε φτέροςε ι καρδιά-συ;
Κςέρο, ζιτας τον Αχεον μονοδοκςάστρα νίκι
να δόκις· τι δα αν χάνυντε κε Τρόες, δε σε μέλι.
Μα άκυ-με, αν θέλις, κ' ίςος βγι πολι καλίτερά-μας·
τόρα τιν έρμα ας πάπςυμε σφαγι κε τυς πολέμυς

σίμερα· απε έπιτα κσανα χτιπιύντε όσπυ τιν άκρι
τις Τριας να βρύνε, αφυ μαθες τ' αποφασίσατε έτσι
εσις ι διο ι αθάνατες, να φάτε αφτο το κάστρο".
Τότε απαντα ι θεα Αθινα, τυ Δία ι θιγατέρα
«Νε έτσι, προφιλάχτι, ας γενι, κε με τιν ίδια γνόμι
ίρθα κ' εγο οχ τον Ελιμπο κατα τα διο τ' ασκέρια.
Μον έλα, πός τον πόλεμο σκοπέβις ναν τυς πάπσισις;»
Τότες τις ίπε ο σκοπεφτις αφέντις γιος τυ Δία
„Τον Εχτορα ας σικόσυμε, τον άφοβο αλογάρι,
μίπος τιχον κάνα Αχεο μονάχος με μονάχο
αντροκαλέσι σε σκλιρι να μετριθύνε μάχι,
κι αφτι ίσος φιλοτιμιθυν κε βγάλυν, ι Αργίτες,
τον Εα με τον Εχτορα να χαλκοπολεμίσι".
Ετσι ίπε, κ' ι θεα Αθινα κατα πος ίπε κάνι.
Κε τυς νογάι ο Ελενος, τυ γέρυ ο γιος Πριάμυ,
το τι βυλι αποφάσισαν ι διο θει μιλόντας,
κε πάι στον Εχτορα σιμα κε στέκι κε τυ κάνι
«Εχτορα, τυ Πριάμυ γιε, ισόγνομε τυ Δία,
τάχα ότι πο το λόγο-μυ θακύσις; — αδερφό-συ
μ' έχις μαθες — τυς διο στρατυς βάλ'-τυς να κάτσυν τόρα,
μα ένανε ατός-συ απ' τυς οχτρυς, τον πιο καλίτερό-τυς,
σε μάχι κράκσ'-τον άπονι να μετριθι αντικρί συ.
Δε σύνε ακόμα ριζικο να κατεβις στον Αδι,
γιατι έτσι εγο άκυσα φονι θεον παντοτινόνε».
Ιπε, κ' εκίνος χάρικε σαν άκυσε το λόγο,
κε μες' στυς Τρόες τρέχοντας τυς λόχυς σταμάτυσε,
τ' όπλο απ' τι μέσι σφίνκοντας. Κε στέκυν όλι ι λόχι.
Χάμυ τ' Ατρέα εφτις κι ο γιος τυς Αχευς καθίζι,
κάθετε κ' ι θεα Αθινα κι ο Αργιροδοκσάρις
— παρόμιι μ' όρνια ορπαχτικα — στιν τρανοκόρμα απάνυ
τυ βροντορίχτι Δία οκσα, κε χέροντας θορόντας
τυς άντρες πύτανε πικνες αράδες καθιζμένι,
απ' όπλα, κράνα χάλκινα, κι ασπίδες δασομένι.
Πος μπάτι χνοτο χίνετε πας στο γιαλυ τιν άπλα
όταν προτοσικόνετε, κε τα νερα θολόνυν,
τέτι κ' ι λόχι κάθυνταν τον διο στρατον στον κάμπο.
Κ' ίπε στι μέσι ο Εχτορας τον Αχεον κε Τρόον
«Τρόες, ακύστε-με, κ' εσις Αργίτες πενεμένι,
για να σας πο όσα μυ ζιτάι μέσα ι καρδια στα στίθια.
Τυς όρκυς δεν τυς έβγαλε δικσα ο μεγάλος Δίας,

μου μιχανέβι όλο κακα κε για τυς διο στο νύ-τυ,
όσπυ ί τ' ομορφοπίργοτο να μας ριμάκστε κάστρο
ί εσις να δαμαςτίτε ομπρος στα πελαγίσα πλία.
Ομος μαζί-σας ίρθανε ολύθες παλικάρια,
κι ομπρος! όπιυ βαστα ι καρδια, ας έρθι ομπρος απ' όλυς
μ' εμένα εδο τον Εχτορα να προταγονιςτίςι.
Κε νά! τι λέο, κι ας ίνε ο γιος τυ Κρόνυ μάρτιράς-μας·
αφτος αν με το δίκοφτο χαλκο με σφάκςι εμένα,
ας μυ τα βγάλι τ' άρματα κε στα καράβια ας σίρι,
μα ας δόκι πίσο το κορμι, πυ καν το λίψανό-μυ
ι Τρόες κε τον Τρόονε να κάψυν ι γινέκες.
Μα εγο αν τον σφάκςο, αν δόκι-μυ τέτιο καμάρι ο Φίβος,
θαν τον γιμνόσο απ' τ' άρματα κε θαν τα πάο στο κάστρο
ναν τα κρεμάσο μέσα εκι στιν εκλισα τ' Απόλυ,
δίνοντας πίσο το κορμι στ' ανάφριδα καράβια,
για να στολίσυν το νεκρο ι πενεμένι Αργίτες
κε μνίμα απας στ' απλόχορο περγιάλι ναν τυ στίσυν.
Κ' ίσος μια μέρα πι κανις απ' τυς στερνυς ανθρόπυς,
πολίκυπα αρμενίζοντας πας στο γαλάζο κίμα.
'Νά! μνίμα εκι παλικαριυ πυ στα παλια τα χρόνια
τυ κοζμοκςάκυστυ Εχτορα τον σκότοσε το χέρι.'
Ετςι ίςος πυν, κ' ι δόκςα-μυ θα ζίςι πάντα εμένα».
Ιπε, κ' εκίνι απόμιναν χορις να βγάζυν λέκςι·
όχι να πύνε ντράπικαν, νε διλιασαν να πύνε.
Μα με κερο πετιέτε πια κε τυς λαλι ο Μενέλας
με τις βρισες, κε τύβραζε μέσα ι καρδια απ' το πάθος
«Οχυ-μυ πενεσιάριδες, γινέκες κι όχι πια άντρες,
πάι πια, τυ κόζμυ σιχαμος θα γίνυμε, αν εδο όλι
μπροστα στον Εχτορα τ' αφτια τα κατεβάσυμε έτσι.
Μα άμετε στιν οργι όλι εσις —- φοτια πυ να σας κάψει! —
πυ αφτυ σαν πσόφιι, έτςι άδοκςα, μυ κάθεστε ένας-ένας·
αφτον εγο θ' αρμοτοθο ναν τον βαρέςο ατός-μυ.
Το τι θα βγι, ίνε στον θεον απάνυ εκι τα χέρια».
Ιπε, κι αμέςος φόρεςε τιν πλύσια αρματοσά-τυ.
Τότες πια αλίθια θάβλεπες, Μενέλα, τυ θανάτυ
το τέλος απ' τυ Εχτορα τι σταλομένι χέρα,
τι ίταν ανότερος πολι, αν ίσος κ' ι αρχόντι
τον Αχεον δεν τρέχανε να σε βαστάκςυν πίσο.
Κε πρότα ο μιριαφέντις γιος τ' Ατρέα, ο Αγαμέμνος,
τυ λέι, τον κράζι, απ' το δεκςι σφιχτοκρατόντας χέρι

«Χαμένα τἄχις, αδερφε... μα δε ςυ πρέπι εσένα
ι τρέλα αφτι... Εχε απόμονι, κε μ' όλι-ςυ τιν πίκρα
μι θες απο φιλότιμο με πιο καλίτερό-ςυ
να χτιπιθις, τον Εχτορα, πυ τονε τρέμυν κι άλι.
Αφτον κε τυ Πιλέα ο γιος ςτι δοκςοδότρα μάχι
να ζμίκςι διλιαε, πὔνε-ςυ πολι πιο παλικάρι.
Μα άμε εςι τόρα κάτςε εκι με τυς ςιντρόφυς, κι άλο
κοντάρι εμις τυ βγάζυμε ν' αγονιςτι μαζί-τυ.
Κι όςο κι αν ίνε ατρòμιτος κε φόνο δε χορτένι,
χέροντας το πλεβρο θαρο θα γίρι, πρότα αν ςόςι
γερος να φίγι απ'τι ςφαγι κι απ'το κονταροχτίπι».
Μ' αφτα τα λόγια τ' αδερφυ τυ γίριςε τι γνόμι,
τι ίπε ςοςτα· κι ακύι εκιος. Κ' ι παραγιι κατόπι
τυ πίραν τιν αρματοςα χαρὺμενι απ' τυς όμυς.
Τὸτες ςικόθι ο Νέςτορας ςτι μέςι κε τυς ίπε
«Ο τί κακο πυ πλάκοςε μεγάλο τιν πατρίδα!
Βαρια θα θρίναε ο Πιλιας ο γέρο-αλαγολάτις,
τον Μιρμιδόνον μαχιτις κε γνομοδότις άκςιος,
πὔχερε τόςο ςπίτι-τυ ροτόντας-με μια μέρα,
κε μάθενε κάθε Αχευ τι φίτρα, τιν πατρίδα·
τόρα όλι ομπρος ςτον Εχτορα αν μàθενε πος τρέμυν;
πολες φορες θα ςίκονε ςτον υρανο τα χέρια,
να κατεβι οχ τα ςτίθια-τυ νεκρι ι πςιχι ςτον Αδι.
Ε νιος κι άς ίμυν, Δία-μυ κ' εςι Αθινα κι Απόλο,
ςαν τότε απας πυ ςτο γοργο Κελάδο ςιναγμένι
χτιπιύνταν κονταρòπλιςτι Αρκάδες κε Πιλιότες,
εκι πυ τρέχι ο Γιαρδανος, κοντα ςτις Φιας το κάςτρο.
Εκίνον προταγονιςτις βγίκε μπροςτα ο Ρεφτάλις,
άντρακλας ίςος με θευς, ςτυς όμυς-τυ φορόντας
τ' Αρίθυ τιν αρματοςα, πυ τὔχαν παρανòμι
βγαλμένα ι άντρες ρόπαλα κ' λιγερες γινέκες·
τι δεν πολέμαε με μακρια κοντάρια ί με δοκςάρι,
παρα με ρόπαλο έςπαζε τυς λόχυς ςιδερένιο.
Σκότοςε αφτον με μπαμπεσια, όχι απ' αντρια ο Λικύργος,
ς' ένα ςτενο, όπυ απ' τι ςφαγι ο ςιδέρενιος όνκος
δεν τονε γλίτοςε, τι πριν προφτένι κε ςτι μέςι
κριφα ο Λικύργος τον τριπάι, κι ανάςκελα τον ςτρόνι·
έτςι πυ πίρε τ' όρματα πυ τὔχε δόςι ο Αρις.
Αφτα 'χε κ' έβγενε èπιτα ςτο πανιγίρι τ' Αρι·
κε ςπίτι-τυ ςα γέραςε, τα δίνι τυ Ρεφτάλι,

τ' αγαπιτὺ-τυ παραγιυ, ναν τα φοράι στι μάχι.
Μ' αφτα ο Ρεφτάλις τ' άρματα χαλκοπλιζμένος τότες,
κάθε αρχιγο τυ φόναζε να βγι να μετριθύνε·
κι αφτι φοβύνταν ζάροναν, μίδε κανις τολμύσε.
Μα εγο μυ τὄπε-μυ ι καρδια να πάο ναν τον χτιπίσο
απ' απσιφιά-μυ... ίμυν μαθες πιο νιος στα χρόνια απ' όλυς.
Κε βγίκα εγο, κε μὔδοκε νίκι τρανι ι Παλάδα.
Αλο άντρα εγο δε σκότοσα πιο δινατο ί μεγάλο,
τι εδο κι ος πέρα κίτυνταν μακρις, κσεκαρφομένος.
Νιος έτσι ακόμα ας ίμυνα, τα κότσα ας μυ βαστύσαν!
δε θ' άργιε τότε ο Εχτορας να δι κοντάρι ομπρός-τυ.
Μα εδο απο σας κι όσι ίσαστε τον Αχεον ι πρότι,
κανις τον Εχτορα όρεκσι δεν έχι ν' αντικρίσι».
Ετσι τυς μάλοσε, κ' ενια σικόνυντε όλι-όλι.
Σικόθι απ' όλυς πριν πολι ο βασιλια Αγαμέμνος,
κατόπι τυ Τιδέα ο γιος, ο άφοβος Διομίδις,
κατόπι ι Εϊδες ι διο, πσιμένα παλικάρια,
κατόπι ο άκσιος Δομενιας, μαζι κι ο παραγιός-τυ
Μιριόνις, ισοδίναμος τυ θνιτοφάγυ τ' Αρι·
ο Βρίπιλος κατόπι, γιος χαμαροτος τυ Βέμυ·
όρθιος κι ο Θόας βρέθικε κι ο γνοστικος Δισέας.
Αφτι όλι με τον Εχτορα να χτιπιθυν ζιτύσαν.
Μα τυς κσανάπε ο Νέστορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Λαχνο όλι τόρα ος το στερνο να βγάλτε, κι όπιυ πέσι·
γιατι απο δάφτον μοναχα θα δυν καλο ι δικί μας,
μίτε κι αφτος τον κόπο-τυ θα χάσι, μόνε ας έρθι
πρότα γερος με το καλο απ' τον αγόνα πίσο».
Ιπε, κι απο 'να αφτι λαχνο σιμάδεπσαν, κε μέσα
στο κράνος τυ προταρχιγύ-τυς ρίχνυν Αγαμέμνο.
Τότε άρχισε όλος ο στρατος παράκλισι να κάνι,
προς τυς θευς σικόνοντας τα χέρια· κι ο καθένας
ίπε κσανάπε, τα πλατια κιτάζοντας υράνια
«Δία πατέρα, ο Εας-μας να λάχι για ο Διομίδις,
για άτός-τυ τις πολίχρισις ο βασιλιας Μικίνας».
Ιπαν, κι ο Νέστορας τυς σίι. Κι απ' το χαλκένιο κράνος
όκσο ο λαχνος πετάχτικε πυ κι όλι αποθιμύσαν,
το Εα. Τότες στι γραμι παντυ τον πίγε ο κράχτις,
κε στα δεκσα τον έδιχνε στυς βασιλιάδες όλυς·
κι αφτι σαν δεν τον γνόριζαν όχι ίπαν ένας-ένας.
Μα δίχνοντάς-τον στι γραμι παντυ, σαν ίρθε τέλος

στον άντρα που τον χάραχσε κε στο χαλκένιο κράνος ·
τον ίχε βάλι, στο λαμπρο τον Εα, τότε απλόνι
το χέρι ο Εας — πάι κοντα κε τυ τον δίνι ο κράχτις —
τι με χαρα τον γνόρισε σαν τΰδε το σιμάδι.
Κε χάμυ τον πετάι μπροστα στα πόδια-τυ κε κράζι
«Δικός-μυ, αδρέφια-μυ, ο λαχνος! Κε τόχο εγο μεγάλι
χαρα, γιατι τον Εχτορα θαρο θαν τον νικίσο.
Μα ελάτε, εγο όςο τ' άρματα χαλκοφοράο τις μάχις,
αρχίστε εςις παράκλιςι στο γιο τυ Κρόνυ Δία,
ςιγα αφτυ πύςτε, μιν τιχον κ' ι Τρόες καταλάβυν...
ί κι ανιχτα, τι πιόν εδο θα φοβιθύμε κιόλας;
Πιος θέλι, ας δίχςι τιν αντρια κε τέχνι-τυ, κι ας δύμε
αν με φοβίζι, τι θαρο κ' εγο δα τόςο ανάχςιος
δε βγίκα, δε μεγάλοςα, στι Σαλαμίνα πέρα».
Ιπε, κι αφτι προςέφκυνταν στο γιο τυ Κρόνυ Δία,
κ' ίπαν κςανάπαν, τα πλατια κιτάζοντας υράνια
«Δία πατέρα, π' απςιλα ορίζις απ' τιν Ιδα,
μεγάλε μιριοδόχςαςτε! τυ Εα δός'-τυ νίκι,
κε βοίθιςέ-τον ζιλεφτο χαμάρι να κερδίςι·
μα αν κε τον Εχτορα αγαπας, τι ςιλογί-τυ αν έχις,
καν ίςι δός'-τυς κε τον δίο τι δίναμι κε δόχςα».
Ιπαν, κ' εκίνος ζόςτικε τ' αςτραφτερα άρματά-τυ.
Κι όλι τιν πλύςια αρματοςα ςα φόρεςε στο ςόμα,
χίμιχςε τότε, ο γίγας λες ςα να ροβόλαε Αρις
πυ πάι ς' αντρόνε πόλεμο, αντρον πυ ςπρόχνι ο Δίας
με λίςα να κομματιαςτυν άμαχις ςπλαχνοφάγας·
γίγας κι ο Εας έτςι ορμάι, τον Αχεον ο πίργος,
κι άγριες ςπιθόχινε ματιες, κε μ' ανιχτα τα ςκέλια
δραςκέλαε πέζοντας βαρι μακρόδρομο κοντάρι.
Κ' ι Δαναι χαμάρογαν θορόντας, μα τον Τρόον
τα ίπατα όλον φοβερι τυς τάκοπςε τρομάρα.
Λάχτιζε ακόμα κ' ι καρδια τυ Εχτορα στα ςτίθια,
μιας όμος κι αντροκάλεςε, πάι τέλιοςε, δεν ίχε
πια να κςεκόπςι ί να χυθι στ' αςκέρι κςαναπίςο.
Κι αςπίδα ο Εας [illegible]λάκοςε ςαν πίργο κυβαλόντας
πλυμι χαλκένια εφταβοιδι, πυ τΰδεςε με τέχνι
ο Φτιάς ις, ο πιο κςακυςτος πετςας, τις Ιλις θρέμα·
πυ ύφτιαςέ εφτατόμαρι απο καλοθρεμένυς
τάβρυς αςπίδα, μ' όγδοι λάμα χαλκυ απο πάνυ·
μ' αφτι στα ςτίθια-τυ μπροςτα, τον Εχτορα ζιγόνι

σιμα-σιμα, απε στέκετε κι αρχίζι τις φοβέρες
«Εχτορα, τόρα πια άλαθα θα δις με μόνο μόνος
σαν τί κοντάρια έχυν εδο κ' ι Δαναι στον κάμπο
κε δίχος λοχοσπάστορα λιοντόκαρδο Αχιλέα.
Νέ, αφτος στα γοργοτάκσιδα φιγυροτα καράβια
κάθετε αργος, τι χόλιασε τυ βασιλια Αγαμέμνυ·
μα να συ βγύμε εδο 'μαστε σαν τέτιυς πυ γιρέβις
πολι, όσυς θες. Μον άρχιζε τι μάχι κε τυς χτίπυς».
Τὸτες τυ λὲι κι ο Εχτορας, τυ γέρυ ο γιος Πριάμυ
„Εα, θεόσπαρτε αρχιγε, τυ Τελαμόνα θρέμα,
μι με τρομάζις, κε πεδι δεν ίμε έγο ί γινέκα
πσόφια έτσι, π' άρματα ποτες δεν έπιασε στο χέρι.
Εγο καλα τον πόλεμο, καλα τυς φόνυς κσέρο·
κσέρο δεκσα, κσέρο ζερβα να στρίβο τ' αργαζμένο
τομάρι πυ γερόπετσο το κυβαλάο στις μάχες·
μες' στον γοργον κσὲρο αμακσον να χίνυμε τ' ανὰστα,
κσέρο πεζος κε το χορο να πιὰνο τ' άγριυ τ' Αρι.
Νά τι ίμε, κε δε θέλο εγο κλεφτα να σε φιλάκσο
κε να σε φάο· ορθάνιχτα θα ρίκσο, αν σε πετίχο".
Ιπε, κε σιόντας έρικσε το γλίγορο κοντὰρι,
κε τιν πελόρια τυ βαράι εφτάβοιδί-τυ ασπίδα,
άκρι-άκρι απας στιν όγδοι χαλκοφτιαζμένι δίπλα.
Εκσι περνάι ο άλιοτος χαλκος κε κόφτι δίπλες,
κε στέκι στο στερνο πετσι. Τότε ο μεγάλος Εας
αμέσος τίνακσε κι αφτος το στομοτο χαλκένιο
κοντάρι, κε τυ χτίπισε τι φοτοβὸλα ασπίδα.
Κε το γερο όπλο-τυ περνάι ος πέρα τιν ασπίδα
κε μες' στα μαστροδὺλεφτα τυ χόνετε τσαπράζα,
κ' ίσα το ρύχο εκι κοντα τυ σκίζι στο λανκόνι·
μα 'γιρε αφτος κε σόθικε απ' τον πικρο το χάρο.
Τότε ίπσοσαν κ' ι διο μαζι τα δέφτερα κοντάρια
κε ρίχτικαν· λες ὶτανε λιοντάρια σαρκοφάγα,
για άγρια γυρύνια π' αχαμνι δεν ίνε ι δίναμί-τυς.
Εκι τυ βρίκε ο Εχτορας στι μέσι τιν ασπίδα,
μα δεν τιν έσκισε ο χαλκος, τι στράβοσε στιν άκρι.
Ομια κι ο Εας χάρφοσε πιδόντας τι δικί-τυ,
κι ο στόκος ίσα διέβικε ος μέσα — κ' ενο ορμύσε
πίσο κσανα τον άμποκσε — κε κόφτοντας τυ πίγε
ος στο λεμο, κι ανάβριζε μαβρόθολο το έμας.

Ομος τι μάχι ο Εχτορας δεν παρετύσε κ' ετσι·
κολόνι κε μια πέτρα αρπάι με τι χοντρί-τυ χέρα
πΰταν στον κάμπο κατα γις, μάβρι τραχια μεγάλι·
μ' αφτι τυ Εα βάρεσε τιν εφταπέτσα ασπίδα
στι μέσι, απας στον αφαλο, κι άχισε γίρο ο βρόντος.
Τότες κι ο Εας άδραξε μια πιο πολι μεγάλι
κοτρόνα, κε τιν έσφιξε στριφογιρίζοντάς-τιν
με δίναμι ος απάνυ εκι. Κι ος μέσα τιν ασπίδα
ο μιλοπέτρας λίθαρος τυ σπάι, κε τυ κλονίζι
τα γόνατα· κι ανάσκελα ξαπλόθι, κυτυλόντας
με τιν ασπίδα. Ομος εφτις τον σίκοσε ο Απόλος.
Κε τότες πια θα ζίγοναν να σπαθολιανιστύνε,
μον νά! διο κράχτες — τον θεον κι αντρον μαντατοφόρι —
ίρθαν, τον Τρόον ένας-τυς, τον Αχεον ο άλος,
κ' ι διό-τυς γνοστικι, ο Νίδιος κι ο θεικος Ταρθίβις.
Κι ανάμεσά-τυς τα ραβδια σικόσανε, κε πρότος
ίπε ο Νιδιος, πυ ένα σορο τΰξερε ο νυς σοφίες
„Σόνι, πεδιά-μυ, αφίστε πια κε μι σπαθοκοπιέστε,
τι κε τυς διό-σας αγαπάι ο Ελιμπίσος Δίας,
άξιι κ' ι διό-σας· τύτο δα κε το κατέχυμε όλι.
Νιχτόνι τόρα· σαν καλο ν' ακύμε κε τι Νίχτα“.
Τότες ο Εας τ' απαντάι, ο γιος τυ Τελαμόνα
«Νίδιε, όλα αφτα τυ Εχτορα κοπιάστε ναν τα πίτε·
τι αφτος ζιτύσε ναν τυ βγυν σε μάχι ι πιο καλί-μας.
Ας κάνι αρχι· όχι δε θα πο, αν πρότα αφτος θελίσι».
Τότε ο λεβέντις Εχτορας τ' απάντισε διο λόγια
«Εα, αφυ σΰδοκε ο θεος κορμοστασα αντριοσίνι
κε γνόσι, κ' ίσε στ' άρματα τον Αχεον ο πρότος,
τόρα τι μάχι ας πάψυμε τις λαβοσες τυς χτίπυς,
— σίμερα· απε έπιτα ξανα χτιπιύμαστε ος πυ ο Δίας
να μας χορίσι, κ' ένας-μας τι νίκι να κερδίσι·
τόρα νιχτόνι, σαν καλο ν' ακύμε κε τι Νίχτα —
κ' εσι στα πλία πίγενε κε καλοκάρδισε όλυς,
κι απ' όλυς πρότα, τυς δικυς κε τυς σιντρόφυς πΰχις,
κε πάλι εγο μες' στο καστρι τυ βασιλια Πριάμυ
όλον θα γιάνο τιν καρδια, κι αντρον κε γινεκόνε,
πυ στυς θευς θα πρόσπεσαν, τι τρέμυν μίπος πάθο.
Κ' έλα ένα δόρο ξακυστο ας δόσυμε ένας τ' άλυ,
πυ κάθε Τρόας κι Αχεος να πι σαν τέτια λόγια
'Πρότα νε μεν πολέμισαν ψιχοφαγι απ' αμάχι,

όμος μ' αγάπι χὸρισαν κατόπι φιλιομένι'».
Ιπε, κε μια ασιμόκαρφι πάι κε τυ δίνι πάλα
με το καλόκοφτο λυρι κε με φικάρι αντάμα·
ζυνάρι ο Εας τὔδοχε βισινολαμπριζμένο.
Ετσι λιπον σα χόρισαν, γιρνάι στ' ασκέρι ο ένας
τον Αχεον, κι ο Εχτορας πίρε το δρόμο πίσο
κατα τον Τρόον τυς σορυς. Κε χάρικαν ι Τρόες
άμα τον ίδαν ζοντανο κι ακέρεο να ζιγόνι,
γερο απ' τυ Εα τιν οργι κε τ' άπιαστα τα χέρια.
Κε στο καστρι τον πάγεναν, δίσπιστι αν ζύσε ακόμα.
Κε πάλε αντίκρι ι Δαναι τον πενεμένονε Εα
τον πὰγεναν στυ βασιλια χαρὺμενο τις νίκις.
Κε στις καλίβες φτὰνοντας τυ βασιλια Αγαμὲμνυ,
εφτις στον παντοδίναμο τυ Κρὸνυ γιο 'να βὸδι
ο γιος τ' Ατρέα ασερνικο πεντάχρονο τυς σφὰζι.
Πυ γδέρνυν-το κε με σπυδι το κσεσπλαχνίζυν όλο,
κε λιανιζμένο τεχνικα στις σύγλες το περνύνε,
το πσένυν όμορφα-όμορφα κι απ' τι φοτια το βγάζυν.
Απε σαν τέλιοσε ι δυλια κε τίμασαν τραπέζι,
τρον, κε δε λίπι τίποτα πυ να ζιτα ι καρδιά-τυς.
Κε στο τραπέζι ο βασιλιας τ' Ατρέα γιος τον Εα
μ' ολάκερα τον φίλεβε τ' απάκια κε τιμύσε.
Επιτα πια σα χόρτασαν καλα με φαγοπότι,
άρχισε ο γέρο-Νέστορας να δασκαλέβι πρότος,
π' απ' όλον πιο καλι κε πριν τὔβγενε πάντα ι γνόμι.
Αφτος με λόγια γνοστικα τυς μίλισε έτσι κ' ίπε
„Τ' Ατρέα γιε κ' ι άλι εσις τον Αχεον αρχόντι,
πολι μαθες πικνόμαλι πέσανε Αργίτες τόρα,
π' αφτυ πυ τρέχι ο Σκάμαντρος κε τ' όμορφό-τυ ρέμα
μ' έμα-τυς μάβρο πότισε ο λισαζμένος Αρις
τυς κάμπυς γίρο, κ' ι πσιχες κατέβικαν στον Αδι.
Για αφτο 'νε ανάνκι σίνταχα να πὰπσις τυς πολέμυς,
κε πάμε εμις κε τυς νεκρυς με βόδια κε μυλάρια
φέρνυμε κε τυς κάμε εδο — κε στι φοτια τριγίρο
μνιμύρι ένα ακσεχόριστο ας φτιάσυμε — γιρνὸντας
κσανα απ' τον κάμπο· κε κοντα απσιλοπίργια αμέσος
ας χτίσυμε, διαφέντεμα δικό-μας κε τον πλίον.
Κε πόρτες λέο να βάλυμε μαστορικα δεμένες,
πυ μέσα νάχι απ' τα πορτια τον αμακσόνε δρόμο.

Κι απ' όχσο ας σχάπσυμε βαθι χαντάκι ομπρος στυς πίργυς,
πυ να μας σόζι το στρατο χε τ' άλογα τριγίρο,
μπας χαμιαν όρα ο πόλεμος βαρίνι τον οχτρόνε".
Ετσι ίπε, χ' ίπαν μάλιστα ι βασιλιάδες όλι.
Κ' ὶχαν αντίκρι σιντιχια στο κάστρο απάνυ ι Τρόες 345
πιχνι χιλιόφονι, μπροστα στυ βασιλια τον πίργο.
Κε πρότος πιάνι ο γνοστιχος Αντίνορας το λόγο
„Ακύστε, Τρόες χε βοιθι, χι ακύστε-με, Δαρδάνι,
για να σας πο όσα μυ ζιτάι μέσα ι χαρδια στα στίθια.
Ελάτε, αδρέφια, στυς οχτρυς Λενιο μαζι χε πράμα 350
δόστε, χι ας φέβγυν τι ριτυς τόρα αθετόντας όρχυς
τυς πολεμάμε· σιφορες για αφτο μας απαντέχυν". 352
Ιπε χε χάθισε. Επιτα σιχόθι απάνυ ο Πάρις 354
τις ροδοζίμοτις Λενιος ο ζιλεμένος άντρας. 355
Αφτος γιρνάι χε τ' απαντα διο φτερομένα λόγια
«Αντίνορα, όσα τόρα λες δεν ίνε φίλυ λόγια·
συ χσέρι χι άλι πιο χαλι να χόπσι ο νὺ-συ γνόμι.
Μα αν τέτιο λόγο αλιθινα τον λες με τα σοστά-συ,
τὸτες θα πι ι αθὰνατι πος σ' έχυν χσεμοράνι. 360
Μα θα λαλίσο τόρα εγο εδο μπροστα στυς Τρόες·
νά! το χιρίχνο ορθα-χοφτα, γινέχα εγο δε δίνο!
όμος το βιος οσο 'φερα στιν Τρὶα απ' τ' Αργος, όλο
το δὶνο, χι απ' το σπίτι-μυ τυς βάζο χι άλο αχόμα».
Ετσι ίπε αφτος χε χάθισε. Κι ο Πρίαμος χατόπι 365
σιχόθιχε, άντρας με μιαλο ισὸβαρο τυ Δία.
Αφτος με λόγια φρόνιμα τυς μίλισε έτσι χ' ίπε
«Ακύστε, Τρόες χε βοιθι, χι αχὺστε-με, Δαρδάνι,
για να σας πο όσο μυ ζιτὰι μέσα ι χαρδια στα στίθια.
Τόρα σαν πριν πιγένετε να φάτε μες' στι χόρα, 370
χι απε στις βάρδιες όλι-σας! χε χσάγριπνι όλι νίχτα.
Κι ας σίρι ο χράχτις τιν αβγι στα βαθυλα χαράβια
να πι στ' Ατρέα τυς διο γιυς, Μενέλα χι Αγαμέμνο,
τι λέι ο Πάρις πυ για αφτον προτάρχισε ι διαμὰχι.
Μα ας ρίχσι τεχνιχα χι αφτο το λόγο, αν θεν να πάπσυν 375
τον χαχοχρὰχτι πόλεμο ος πυ τυς σχοτομένυς
να χάπσυμε έπιτα χσανα χτιπιύμαστε, ὸστε ο Δίας
να μας διαλίνι χ' ένας-μας τι νίχι να χερδίσι».
Ιπε, χ' εφτις τον άχυσαν χι όχι χανις δεν ίπε. 379
Κε πίγε ο χράχτις το πυρνο στα μελανα χαράβια, 381
χ' εχι τυς βρίχε σε βυλι, τυς πολεμοπσιμένυς

Αργίτες, δίπλα στ' ακρινο τυ βασιλια καράβι.
Κ' ίπε, στι μέσι στέκοντας, ο βροντολάλος κράχτις
„Τ' Ατρέα γιι κ' ι άλι εσις τον Αχεον αρχόντι,
μ' έστιλε ο Πρίαμος να πο κ' ι άλι ι αλογάδες
Τρόες — αν σας βολι κ' εσας κε δε σας πολινιάζι —
τι λέι ο Πάρις πυ για αφτον προτάρχισε ι διαμάχι.
Ολο το βιος όσο 'φερε μες' στα γοργα καράβια
στιν Τρια — πυ έτσι ι θάλασα να θε τον πνίκσι πρότα! —
τον δίνι, κι' απ' το σπίτι-τυ σας βάζι κι άλο ακόμα.
το τέρι όμος τ' απάρθενο τυ κσακυστυ Μενέλα
λέι δεν το δίνι... οστόσο εμις τον βιάζυμε, δε φτέμε.
Κι ακόμα αφτο με πρόστακσε να πο· να πάπστε, αν θέτε,
τον κακοκράχτι πόλεμο ος πυ τυς σκοτομένυς
να κάψυμε· έπιτα κσανα χτιπιύμαστε, όστε ο Δίας
να μας διαλίνι κ' ένας-μας τι νίκι να κερδίσι".
Ιπε, κ' εκίνι σόπασαν δίχος να βγάζυν λέκσι.
Μα με κερο τυς λάλισε ο θαρετος Διομίδις
„Τόρα όχι! ας μι δεχτι κανις τυ Πάρι μίτε βιός-τυ
μίτε Λενιο. Ολοφάνερο, όσο κι απλος αν ίσε,
πος τό ι Τρόες μπλέκσανε μες' στυ χαμυ τα δίχτια".
Ιπε, κε ζιτοκράβγασαν με μια φονι ι Αργίτες,
τι με καμάρι τ' άκυσαν τα λόγια τυ Διομίδι.
Τότες τυ κράχτι τ' απαντάι ο βασιλια Αγαμέμνος
„Νίδιε, νά! ακυς κε μόνος-συ τον Αχεον το λόγο,
τι κρένυν· το λιπον κ' εγο τα ίδια αποφασίζο.
Μα το να κάψτε τυς νεκρυς αμπόδια δε σας βάζο·
τι μιας κε πάι ο άνθροπος, τί βλάφτι χέρι-χέρι
αν μεροθι το λίψανο με τις φοτιες τι χάρι;
Τ' όρκυ-μυ ας ίνε μάρτιρας ο Ελιμπίσος Δίας!"
Ιπε, κ' ιψόνι το χρισο ραβδι προς τα υράνια.
Κι ο κράχτις πίσο μίσεψε κατα τις Τριας το κάστρο.
Κε στι πλατέα αφτι ίτανε, ι Τρόες, σιναγμένι
όλι μαζι, κε κάθυνταν, τον κράχτι καρτερόντας
πότε θα φτάσι. Κ' έρχοντας ος τιν πλατέα ο κράχτις,
καταμεσίς-τυς στέκετε κε δίνι τα μαντάτα.
Κ' εκίνι εφτις σαν τ' άκυσαν, τα σίνεργα τιμάζυν
να παν να φέρυν τυς νεκρυς, κι άλι να κόψυν κσίλα.
Κι απε, σαν προτοχρίσονε ο Ηλιος τα χοράφια
κε μέσα απ' τ' Οκιανυ βαθια τ' αγαλιοδρόμο κίμα
ανέβενε στον υρανο, κινυν με τα μυλάρια.

Κε πύ χανις τον κάθε εχι νεκρο να κςεδιαλίνι,
μον με νερο κςεπλένοντας τις ματομένες σάρκες, 425
χίνοντας δάκρια πίρινα τυς φόρτοναν στ' αμάκςια.
Ομος να κλένε ο Πρίαμος δεν άφινε· κ' ι Τρόες
βαριόκαρδι απας στι φοτια τυς σόρεβαν σοπόντας·
κι αφυ τυς έκαπςαν, γιρνυν κατα τις Τριας το κάστρο. 429
Το ίδιο απ' τα καλόθρονα κ' ι Δαναι καράβια 419
στέλνυν να φέρυν τυς νεκρυς, κι άλι να παν για κςίλα. 420
Κε τυς νεκρυς σαν έφεραν, τυς πίραν κ' έναν-ένα 430
τυς σόρεβαν πας στι φοτια με πλιγομένα σπλάχνα·
κι αφυ τυς έκαπςαν, γιρνυν στ' ανάφριδα καράβια.
Κι όταν ακόμα μίτε αβγι μον μισασπρίζι νίχτα,
τότες τριγίρο στι φοτια σινάχτικαν νομάτι
τον Αχεόνε διαλεχτι — κε γίρο-τις μνιμύρι 435
έφτιαςαν ένα αχόριστο για όλυς — απ' τον κάμπο
γιρνόντας· κ' έχτισαν κοντα καστρότιχο με πίργυς
έτςι απςιλυς, διαφέντεμα δικό-τυς κε τον πλίον.
Κε με πορτια τυς βόλεπςαν, μαστορικα δεμένα,
για νάχι μέσα απ' τα πορτια τον αμακςόνε δρόμο.
Επιτα απ' όκςο χάρακςαν χαντάκι ομπρος στο κάστρο 440
βαθι μεγάλο διάπλατο· κε τύμπικςαν παλύκια.
Αφτα λιπον μαστόρεβαν ι άκυρι ι Αργίτες.
Κε κάθυνταν τότε ι θεϊ στον αστραποτινάχτι
Δία κοντα, κε τι δυλια θορύσαν τι μεγάλι
τον χαλκαρμάτονε Αχεον. Κι ο Ποσιδος αρχίζι
κε λέι, τις γις ο σαλεφτις, διο φτερομένα λόγια 445
«Δία πατέρα, τάχα ζι στον κόζμο απ' άκρι ος άκρι
άνθροπος πια πυ στυς θευς θ' ανίκςι τιν καρδιά-τυ;
Δε βλέπις, πάλε εχι μπροστα ι Δαναι στα πλία
έχτισαν κάστρο, κ' έσκαπςαν χαντάκι γίρο-γίρο,
μα δίχος δόρα κε σφαχτα κε τον θεον να δόσυν. 450
Αφτο θα φιμιστι ος εχι πυ χίνι φος ο ίλιος,
μα εκίνο εμις πυ μ' ίδρο-μας μεγάλο, εγο κι ο Φίβος
τυ Λαομέδυ χτίσαμε, θαν το κςεχάσι ο κόζμος».
Τότες ο Δίας τ' απαντάι, βαρια αγαναχτιζμένος
„Οχυ! τί λόγο, ανίκιτε, μας ίπες, κοζμοσίστι; 455
Καλα, άλος τέτιο απ' τυς θευς να κςεστομίσι λόγο
πυ σύνε εσένα πιο αχαμνος στι δίναμι, στα χέρια.
Νε, αφτο θα φιμιστι ος εχι πυ χίνι φος ο ίλιος,
μα τί μ' αφτο; Σα φίγυνε ι πενεμένι Αργίτες

με τα καράβια-τυς κςανα ςτιν ποθιτι πατρίδα, 460
τότες το κάςτρο νκρεμις'-το κε ςκόρπα-το ςτο κίμα,
κε μ' άμο ςκέπαςε κςανα τ' απλόχορο ακρογιάλι". 462
Ετςι κυβέντιαζαν ι διο. Κε βαςιλέβι ο ίλιος, 464
κε τότες τέλιοςε ι δυλια τον Αχεον. Κε πιάνυν 465
να ςφάκςυν κε το διλινο να φαν μες' ςτις καλίβες.
Κ' ίρθαν καίκια με κραςι τις Λίμνος φορτομένα
πολα, πυ ο γιός-τυς τά̈ςτιλε τυ Γιάςυ, ο Καλοκράςις,
πυ γένιςε απ' το βαςιλια το Γιάςο ι Αψιπίλι·
κε χόρια για τ' Ατρια τυς γιυς, Μενέλα κι Αγαμέμνο, 470
τυ Γιάςυ ο γιος κραςι έδοκε να πάνε ος χίλια μέτρα.
Αγόραζε λιπον κραςι τον Αχεον το πλίθος,
πιος με λεβέτια χάλκινα κε πιος με ςιδερένια
κε πιος μ' αςκια βοιδόπετςα· άλι με βόδια πάλι,
κι άλι με ςκλάβυς· κ' έβαλαν κςεφάντοτο τραπέζι. 475
Κι όλι τι νίχτα τρόγανε ι άκυρι ι Αργίτες
ςτον κάμπο, κι όλι ι Τρόιδες με τυς βοιθυς ςτο κάςτρυ,
κι όλι τι νίχτα ςιφορες τυς μελετύςε ο Δίας,
άγρια βροντόντας· κε χλομι τυς έκοβε τρομάρα.
Κ' έχιναν όλι-τυς κραςι οχ τα ποτίρια χάμυ 480
μιδε πριν τόλμιςε να πιι κανίς-τυς, πριν να ςτάκςι
λιγάκι πρότα τυ δινυ βροντοτινάχτι Δία.
Πλάγιαςαν τέλος να χαρυν κε μια ςταλιά τον ίπνο.

Θ

Κ' ι κροκοστόλιστι ι Αβγι φοτύσε κάθε στράτα,
κ' έκραξε τον θεον δυλι ο βροντορίχτις Δίας
ψιλα-ψιλα στον Ελιμπο με τις πολες ραχύλες.
Κ' έλεγε αφτος, κι όλι ι θει προσεχτικα αγρικύσαν
«Ακύστε-με όλες ι θεες, κι όλι ι θει αγρικάτε,
για να σας πο όσα μυ ζιτάι μέσα ι καρδια στα στίθια·
αφτον κανις το λόγο-μυ ας μι ζιτάι ν' αλάξι,
μίτε θεος μίτε θεα, μόνε όλι νε να πίτε,
για να τελιόνι αφτι ι δυλια πυ θέλο χέρι-χέρι.
Οπιο-σας νιόσο χόρια-μας πος μελετάι στον κάμπο
να κατεβι κ' ί Δαναυς ί Τρόες να βοιθίσι,
πίσο στον έλιμπο άσκιμα θάρθι κεραβνομένος·
ί θα τον ρίξο αρπόντας-τον μακρια στον αραχνιάρι
τον Τάρταρο, όπυ ι πιο βαθια κάτυ απ' τι γι 'νε τρύπα,
πΰχι χαλκένια εκι μπασια κε σιδερένιες πόρτες,
τόσο απ' τον Αδι πιο βαθια όσο κ' ι Γις απ' τ' άστρα·
τότες θα δι πόσο 'με γο πιο δινατός-σας όλον.
Ιδε έλα, κάντε δοκιμι να φοτιστίτε εδο όλι·
χρισι τριχια απ' τον υρανο κρεμάστε κε πιαστίτε
όλι ι θει κ' ι θέενες, μα δε θα κατορθόστε
ναν τον τραβίξτε εσις στι γις απ' τ' υρανυ το θόλο
το Δία, ολόπροτο οριστι, όσο πολι κι αν δρόστε.
Ομος να σίρο αν έπιανα κ' εγο με τα καλά-μυ,
όλυς-σας με γιαλο κε γις θα σας τραβύσα αντάμα.
Θάδενα τότες τιν τριχια τριγίρο στυ Ελίμπυ
μιαν άκρι, κι όλα θάμεναν τα πάντα στον αγέρα.
Τόσο όλυς τυς θευς νικο, νικο όλυς τυς ανθρόπυς».
Ιπε, κε ζέβι τα γοργα χαλκόποδα άλογά-τυ
στ' αμάξι, πΰτανε χρισες με χίτες τριχομένα.
Κατόπι χρισοπλίστικε, κε το χρισόριο πίρε

καλοφτιαζμένο χαμοτσι κι ανέβικε στ' αμάκσι.
Βάρεσε τότες τ' άλογα να τρέκσυν· κε πετύσαν
με ζίλο ανάμεσα τις γις κε τ' υρανυ τ' αστρένιυ.
Ετσι ίρθε στι μιριόπιγι κινιγοβόσκιτι Ιδα,
στο Κσάγναντο, πύχε κλισια, Βομο μοσκαχνιζμένο·
εκι τα ζά-τυ κσέζεπσε απ' το πανόργιο αμάκσι,
κε τάδεσε κε με πικνο τα σκέπασε σκοτάδι.
κ' έκατσε ο ίδιος στιν κορφι δοκσοκαμαρομένος,
κε μια τιν Τρία κίταζε μια το καραβοστάσι.

Κε κάτυ τότες έπερναν ι Δαναι να φάνε
στο πόδι· κι άμα απόφαγαν, φορύσαν τ' άρματά-τυς.
Αντίκρι πάλε οπλίζονταν μες στο καστρι κ' ι Τρόες·
πιο λίγι, κ' έτσι όμος να παν στι μάχι λαχταρύσαν
σφιχτι απ' ανάνκι, μι χαθυν τα τέρια, τα πεδιά-τυς.
Κι όλες ι πόρτες άνικσαν, κι όλι, πεζύρα αμάκσια,
χίθικαν όκσο, κε βυι σικόθικε μεγάλι.

Κε σα ζιγόσανε ι στρατι με τ' άρματα στα χέρια,
κυντρυν τομάρια κε σπαθια, κυντρύνε παλικάρια
χαλκοπλιζμένα, κε κοντα κοντα ι αφαλομένες
ίτανε ασπίδες, κι άναπσε μια ταραχι μεγάλι.
Κε κλάμα ακυς κε πένεμα αντάμα αντρον πυ σφάζυν
κε σφάζυντε, κ' ι γις παντυ στο έμας κολιμπύσε.

Κι όσο βαστύσε ακόμα αβγι κι προχορύσε ι μέρα,
έβρισκαν κι απ' τυς διο ι ρικσες κι ισόπεφτε τ' ασκέρι·
μα όταν ο ίλιος άνκικσε τα μεσυράνια απάνο,
πια τότε ο Δίας τέντοσε τι χρισοζιγαριά-τυ,
κε βάζοντας τις μίρες διο σκοταδερυ θανάτυ —
τον αντριομένονε Αχεον, τον αλογάδον Τρόον —
ζιάζι, απ' τι μέσι πιάνοντας· κ' εφτις τον Αχεόνε
γέρνι το μάβρο ριζικο. Τότε απ' τιν Ιδα ο Δίας
μπυμπύνισε άγρια, κι αστραπι σφεντόνισε αναμένι
προς το στρατο τον Αχεον· κ' εκίνι σαν τιν ίδαν,
κέροσαν όλι κε χλομι τυς έκοπσε τρομάρα.

Τότες να μίνι ο Δομενιας, να μίνι ο Αγαμέμνος
δε βάσταξε, ύτε ι Ειδες, ι δυλεφτάδες τ' Αρι·
μονάχα ο γερο-Νέστορας έμινε ακόμα πίσο,
όχι όμος γιατι τόθελε, μον' τ' ακρινο φαρί-τυ
τυ τιραγνιύνταν, τι έφαγε μια σαιτια απ' τον Πάρι —
τις ομορφόμαλις Λενιος το ζιλεφτο τον άντρα —
κατάκορφα, όπυ στο κρανι προταρχινάι ι χίτι,

8

κι αφτι ìνε ι πιο βαρια πλιγι. Κε πίδικςε απ' τον πόνο —
τι μπίκε στο μιαλο ο χαλκος — κε τ' àλα μπέρδεπςε άτια
καθος κιλιύνταν στιν πικρι σαίτα καρφομένο.
Κ' εκι π' ο γέρος κίθικε κ' έκοβε με τιν κάμα
τ' αλόγυ τα παράλυρα, νά! Φτάνυν τυ Εχτόρυ
τα γλίγορα άτια, κ' έφερναν τον άςκιαχτο αμακςà-τυς
μες το κινίγι. Τι ζοι θăχανε τότε ο γερος,
μόνε τον ίδε στι στιγμι ο θαρετος Διομίδις
κε χύγιακςε αγριοκράζοντας βοίθια τυ Δισέα
«Γιε τυ Λαέρτι θεικε, πολίτεχνε Δισέα,
πύ φέβγις έτσι σαν κιοτις κε γίρισές τις πλάτες;
Μορε ενο τρέχις, θα συ μπι κàνα κοντάρι πίσο...
Στάσυ! το μάβρο αφτο σκιλι να διόκςυμε απ' το γέρο».
Ιπε, μα ο τετραπέρατος δεν άκυςε Δισέας,
μον πέρασε σα φτεροτος κατα τα κìλα πλία.
Μα κι όντας μόνος, ζίγοσε τυς πρότυς ο Διομίδις,
κι ομπρος στυ γερο-Νέςτορα σταμάτισε τ' αμάκσι,
κε κράζοντάς-τον τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
„Γέρο-μυ, αχ πος σε τιραγνυν ι νιι ι πολεμιστάδες,
τι έςβισε ι δίναμί-συ πια, σε τρον τα δόλια χρόνια,
σύνε αργυλα κε τ' άλογα, σαχλος ο παραγιός-συ.
Μον' έλα ανέβα δίπλα-μυ, να μάθις σαν τι ζόα
ìνε τυ Τρόα τ' άλογα, πυ κσέρυν μες' στον κάμπο
απάνυ-κάτυ σαν αιτι να κινιγαν κε φέβγυν,
π' απ' τον Ενία μια φορα τα πίρα εγο στι μάχι.
Μα αφτα ι αθρόπι ας τα νιαςτυν, κ' έλα γραμι στυς Τρόες
μ' ετύτα εδο ας χιμίκςυμε, κι ο Εχτορας θα δι ίςος,
έχι ί δεν έχι-μυ ζοι στι χùφτα το κοντάρι".
Ιπε, κι ακύι ο Νέςτορας ο γερο-αλογολάτις.
Ετσι ι γενέι παραγιι τυ πίραν το ζεβγàρι
ναν το νιαςτύνε, ο Στένελος κι ο ςερπετος Βριβάδις·
κι αφτι σα μπίκανε κ' ι διο στ' αμάκσι τυ Διομίδι,
πέρνι στα χέρια ο Νέςτορας τα πλυμιζμένα γέμια
κε τ' άλογα βαράι· κ' εφτις τον Εχτορα ζιγόνυν.
Πυ καθος έτρεχε ίςα ομπρος, τυ ρίχνι ο αντριομένος
Διομίδις, μα δεν πέτιχε, παρα τον αμακςά-τυ
τον Ινοπια, τ' αράθιμο Θιβέυ γιο, καρφόνι
μπρόςτιθα, στο βιζι κοντα, ενο οδιγùςε τ' àτια.
Κι όκςο απ' τ' αμάκσι κίλισε, πίραν κε δρόμο πίσο
τα γλίγορα άτια, κ' έμινε νεκρος εκι στον τόπο.

Μάτοξε τότες ι καρδια τυ Εχτορα, μα κ' έτσι
άφισε εκι βαριόκαρδος το σίντροφό-τυ χάμυ
πεζμένο, κι άλονε αμαχσα ατρόμιτο ζιτύξε.
Κε δίχος τ' άλογα ποιγο δεν έμιναν στον κάμπο
κερον πολί· τι ίδρε το γιο σε λίγο τυ Βιφίτι,
τον άφοβο Αρχεπόλεμο, κε μες στ' αμάχσι αμέσος
τον έμπαξε, κε τύδοκε ναν τυ κρατάι τα γέμια.
Θάγλεπες τότε σιφορα, δυλιες πυ θ' απορύσες,
κε σαν αρνια θα κλίνυνταν ι Τρόες μες στο κάστρο,
μα εφτις τυς ίδε τον θεον κι αθρόπονε ο πατέρας,
κε αστραφτομπυμπυνίζοντας τινάζι φλογιζμένο
αστροπελέκι κάτυ, ομπρος στα ζόα τυ Διομίδι·
κ' ι φλόγα πίδισε σκιαχτι απ' το καμένο θιάφι.
Κάτυ απ' τ' αμάχσι τ' άλογα ζαρόξανε απ' το φόβο,
τύπεσε κι οχ τα δάχτιλα τυ γέρυ τ' όριο γέμι —
τυ κόπικε ι καρδια μαθες — κε τυ Διομίδι τύπε
«Διομίδι, γίρνα τ' άλογα κε δρόμο χσανα πίσο!
μιγαρ βοίθια δεν νογας πος δε μας στέργι ο Δίας;
Τόρα σ' αφτον τυ Κρόνυ ο γιος χαρίζι κάθε δόχσα
σίμερα· απε ίστερα κ' εμας, αν θέλι, θα μας δόκι.
Ιδε στυ Δία τυς σκοπυς αντίστασι δεν εχι,
έχε όσι θες αντρια, επιδις πολι ίνε ανότερός-μας».
Τότες τ' απάντισε ο γερος παλικαρας Διομίδις
«Νε, γέροντα, όλα γνοστικα τα μίλισες κε δίκια,
μα ι λίπι αφτι ι βαριόκαρδι μυ διαπερνάι τα σπλάχνα·
μια μέρα ο Εχτορας θα πι μιλόντας μες στυς Τρόες
'Κινίγι το Διομίδι εγο τον πίγα ος τα καράβια'.
Ετσι ίσος πενεφτι... μα ι γις ας με ρυφίχσι τότες!»
Τότες τυ λέι ο Νέστορας ο γέρο-αλογολάτις
«Οχυ, τι λόγο, αδρέφι-μυ, συ χσεστομίζι ι γλόσα!
Μα αν πες ο Εχτορας δίλο σε πι κε φοβιτσάρι,
πιός Τρόας κε πιός Δαρδανος θαρις θα τον πιστέπσι;
πιά θα πιστέπσυν θιλικα τον ασπιστάδον Τρόον,
πύδοκες χόμα κ' έφαγαν τα τριφερά-τυς τέρια;»
Ιπε, κε κίνος γίρισε φεβγάλα τ' άλογά-τυ
πίσο μες στο κινιγιτο. Κι ο Εχτορας κ' ι Τρόες
μ' αχο κε γιύχα τύριχναν πικρα σαιτοχοτρόνια.
Κε τύσκυχσε με μια φονι ο Εχτορας μεγάλι
«Διομίδι, εσένα ι Δαναι περίσα σε τιμύσαν
με κρέατα κε με προτια κε χσέχιλα ποτίρια·

θ

μα τόρα πια θα ς' απςιφυν... βρε ςα γινέκα εςι ίςε!
Χάςυ, βρομόκυκλα! τι εγο δε φέβγο, δε ς' αφίνο
να μας πατίςις το καςτρι κε να μας πάρις τ' Αργος 165
τα τέρια-μας· ςυ τάζο πριν πος θα ς' το πιο το έμας».
Ετςι ίπε, κε διπλόβυλα λογάριαςε ο Διομίδις
να φέρι γίρα τ' άλογα κι απάνυ ναν τυ πέςι·
τρις το λογάριαςε φορες μες ςτις χαρδιας τα βάθια,
κε τρις βροντάι τυ Κρόνυ ο γιος απ' τις κορφες τις Ιδας, 170
ςτυς Τρόες νιόςμα δίχνοντας μονοκερδίςτρας νίκις.
Κ' έςκυκςε τότε ο Εχτορας με μια φονι μεγάλι
„Δαρδάνι κονταρὸπλιςτι κε Τρόες κε Λικιότες,
ςαν ἀντρες βάρτε-τυς, πεδια, ςαν άκςια παλικὰρια!
Το βλέπο τόρα, νκαρδιακα απ' τα υράνια ο Δίας 175
μυ ςτέργι νίκι κε τιμι, μα ςτυς οχτρυς λαχτάρες.
Τίρα ι μυρλι τι δα τιχια να ςοφιςτύνε πίγαν,
ςάπια κε τιποτένια! αφτα δε μυ διλιυν το μάτι·
έρκολα τ' άτια το ςκαφτο χαντάκι θα πιδίςυν.
Μόνε ςα φτάςο μια φορα ος ςτα γοργα χαράδια, 180
το νὺ-ςας! έχετε έτιμι φοτια, κ' εγο τυς χάνο
ςτάχτι τα πλία, κι όλυς-τυς ςα γίδια τυς παςτρέβο". 182
Ιπε, κε ςτ' άλογα έςκυκςε να τρέκςυν κε τυς ίπε 184
„Κερός-ςας τόρα τυς πολυς να μυ πλερόςτε κόπυς 186
πῦχι ςιχνα για ςας τ' Αιτιυ ι κόρι, ι Αντρομάχι,
τι εςας καρδόγλικι ταγι ςας βάζι πριν εμένα, 188
πυ ζιλεμένονε ἀντρα-τις με κςέρι ο κόζμος όλος. 190
Μόνε ςτα τέςερα, κι ομπρος! τρεχάτε καταπόδι.
Αφτυς αν πιάςυμε τυς διο, ολπίζο τυς Αργίτες 196
αφτι τι νίχτα ςτα γοργα πος θα τυς κλίςο πλία".
Κι αφτι, όςο ο τράφος έκλινε απ' το τιχι ος τα πλία, 213
πεζὺρα αντάμα γιόμιςε κι αμάκςα, πυ εκι μέςα 215
ςτριμόνυνταν, κι ο Εχτορας τυς ςτρίμονε, παρόμιος
μ' Αρι γοργο, όταν τῦδοκε τι νίκι ο γιος τυ Κρόνυ.
Κι αν θες με φλογερι φοτια θαν τάκεγε τα πλία,
μόνε φοτίζι ι δέςπινα τον Αγαμέμνο ι Ιρα
να τρέκςι ο ίδιος ςίντομα τυς ἀντρες να θαρίνι.
Κε τρέχι ομπρος απ' τι γραμι τον καλιβιον κε πλίον,
κε με τι χέρα τι βαρια βαςτύςε τι φλοκάτα,
μεγάλι, κοκινόβαφι, κε πίγε ςτάθι απάνυ
ςτο μελανο φαρδόςκοφα καράβι τυ Διςέα, 223
πῦταν ςτι μέςι για ν' αχυν χαλα απ' τα διο τα μέρι.

χύγιακςε εκίθες, κ' ι φονι αχύσε απ' άκρι ος άκρι 227
„Ντροπις, κιοτίδες Αχει, φανταχτερι ζορμπάδες!
Πύ παν ρε ι πενιες, πος εμις ίμαστε τάχα ι πρότι,
πυ τότες ριτορέβατε στι Λίμνο σαν νταίδες 230
χάφτοντας βόδια κε κρασι ρυφόντας, πος καθίς-μας
Τρόες θ' ακςίζαμε εκατο στον πόλεμο ί διακόσυς;
Πύ τόρα! μίτε μ' έναν-τυς δεν ίμαστε καν ίσι. 234
Δία, πατέρα, αχ τίφλοσες ποτες με τέτια τίφλα 236
κ' έκανες άλο βασιλια παντυ στον κόζμο μπέγνιο;
Μα εδο όταν μ' έφερνε ι οργι, το κσέρις, με τα πλία,
ποτές-μυ εγο μιριόμορφο δεν πέρασα βομό-συ,
μα απάνυ ς' όλυς έκαπσα βοδιον μερια κε πάχος, 240
ποθόντας τιν καλόκαστρι να διαγυμίσο Τρία.
Μα, Δία, αφτό-μυ τον καιμο καν κσάκυσέ-μυ τόρα·
δόςε καν να σοθύμε εμις κ' απ' τα δινα να βγύμε,
μιδ' άφινε έτσι Δαναυς να σφάζυντε απο Τρόες".
Ετσί ίπε δάκρια χίνοντας, κε σινκινάι το Δία, 245
κε τΰστρεκσε να μι χαθι μον να σοθι τ' ασκέρι.
Κ' εφτις αιτο κσαπόστιλε, τ' αλιθινότατο όρνιο·
ζαρκάδι νιχοσίκονε, γοργις λαφίνας θρέμα,
πυ τΰριξε στον όριο εκι σιμα βομο τυ Δία,
όπυ θισίαζε ο λαος στον παντομάντι αφέντι. 250
Κι αφτι απ' το Δία σιμαδια θορόντας πος τυς ίρθε,
ρίχνοντε πάλι τον οχτρον κε κσαναβρίςκυν θάρος.
Τότες απ' το Διομίδι πριν κανις, κιας ίταν τόσι,
δεν ίπε ομπρος πος τράβικσε με τ' άφταστα άλογά-τυ,
πος το χαντάκι διάβικε κι αρχίνισε πελέκι, 255
μον Τρόα αφτος πολι πιο πριν σκοτόνι, τον Αγέλα,
το γιο τυ Φράδμυ. Τ' άλογα γιρνύσε αφτος να φίγι·
σαν έστριπσε όμος, τΰμπικσε ανάμεσα στυς διο όμυς —
στιν πλάτι — τ' όπλο, κι άντικρι τυ τΰβγαλε ος στα στίθια.
Κε πέφτι, κ' ι αρματοσα βροντάι απάνοθές-τυ. 260
Κατόπι παν τ' Ατρέα ι γιι, Μενέλας κι Αγαμέμνος,
κατόπι ι Εδες ι διο, γιομάτι αντρια κε θάρος,
κατόπι ο άςιος Δομενιας μαζι με το Μιριόνι
το σίντροφό-τυ, ισότιμο τυ θνιτοφάγυ τ' Αρι·
ο Βριπιλος κατόπι, γιος καμαροτος τυ Βέμυ. 265
Ενατος πίγε, λιγιστο τεντόνοντας δοκσάρι,
ο Τέφκρος, κε σταμάτισε πισάσπιδα τυ Εα.
Κι άρχισε αμέσος σαιτιες. Ο Εας τιν ασπίδα

παραμερύσε· τότε αφτος τιρόντας μόλις χτίπαε
χάναν οχτρο, τον άφινε νεχρο εχιπα, χε γίρναε
πίσο απ' τον Εα να χριφτι, σαν πίσο απο μιτέρα
πεδι· χι αφτος τον σχέπαζε με τι λαμπρί-τυ ασπίδα.
Τότες πιόν πρότο σχότοσε ο πενεμένος Τέφχρος;
Τον Αμοπα σαίτεψε, γιο τυ Πολιέμυ, πρότα,
τον Αρμενο χι ορσίλοχο κ' ισόθεο Οφελέστι,
το Δέτορα, Μελάνιπο, Χρομιο, χε Λιχοφόντι·
όλυς σορο τυς έστροσε στι γις τιν χαρποδότρα.
Κε σαν τον ίδε, χάριχε ο προταφέντις τ' Αργυς
πυ Τρόσν λόχυς λιάνιζε απ' τ' άσπαιτο δοχσάρι,
χε πάι χοντά-τυ στέχετε χε τυ λαλι διο λόγια
„Τέφχρο-μυ, γιὰ στο χέρι-συ, τυ Τελαμόνα θρέμα,
ρίχνε έτσι, μπας χε δι ο στρατος φος μέρας χι ο γονιός-συ
ο Τελαμὸνας, πυ μιχρο σ' ανάθρεφε χε πάντα
στον πίργο-τυ σε φρόντιζε, χιας ίσυν νοθοπέδι·
μαχρια 'νε αφτος, μα δόχσας'-τυ στον χόζμο τ' όνομά-τυ.
Κι άχυ το τί συ τάζο εγο, πυ θα το ιδις να γίνι·
μια μέρα αν δόσι ι Αθινα χι ο Ελιμπίσος Δίας
να τιν χυρσέπσυμε τιν Τρια, τι μιριοπλύσια χόρα,
πρεζβιο στερνα απο μένα εσι θα λάβις πρότα-πρότα,
χαν άμαχσα διπλάλογι χαν τρίποδο λεβέτι
χαν χόρι νια πυ δίπλα-συ τι νίχτα να πλαγιάζι".
Τότες ο Τέφχρος απαντάι, ο γιος τυ Τελαμόνα
„Τ' Ατρέα δοχσαζμένε γιε, τί με χεντας να ρίχνο;
Τὶ, δεν το θέλο εγο; Οσο χαν παγένι ι δίναμί-μυ,
δεν πάβο, μόνε απ' τι στιγμι πυ τσάχισαν χε φέβγυν,
όλο φιλέβο σαιτιες χε τυς οχτρυς σχοτόνο.
Οχ τόρα οχτο τυς έριχσα τριπλόδοντες σαίτες,
χι όλες σε σάρχες μπίχτιχαν παλιχαράδον Τρόον,
μα αφτον ν' ανχίχσο δε μπορο, το λισαζμένο σχίλο".
Ετσι ίπε, χι άλι απ' τι χορδι τυ τίναχσε σαίτα
χατάγναντά-τυ, χ' ι χαρδια τυ ζίταε ·ναν τον σφάχσι·
μα δεν τον βρίχε, μον χτιπὰι το Γοργοθιο στο στίθος,
λεβέντι τυ Πριάμυ γιο, πυ ι μάνα-τυ απ' τ' Αισίμι
νίφι ίρθε χε τον γένισε, ι ροδοσταλαγμένι
Καστιάνιρα, πὒχε θεας χι όχι γινέχας χάλι.
Κε δίπλα ο νιος τιν χεφαλι γιρνάι, σαν παπαρύνα
π' άνιχσις άθια χε χαρπο σε χίπο φορτομένι
λιγάι, σαν πιάσι δινατος νοτιας χε τι φισίσι·

έτςι έγιρε τιν κεφάλι πυ βάρενε απ' το κράνος.
Κςανα άλι ο Τέφκρος τίνακςε οχ τι χορδι ςαίτα
ίςια μπροςτα ςτον Εχτορα, ζιτόντας ναν τον ςφάκςι.
Μα αςτόχιςε κι αφτο, γιατι τι ςτραβοπίγε ο Φίβος,
μόνε τον Αρχεπόλεμο χτιπάι, τον αντριομένο
τυ Εχτορα αλογοδιγο, ενο ςτι μάχι ορμύςε,
κι ομπρόςτιθα, εκι ςτυ βιζιυ τα μέρι, τον καρφόνι·
κι όκςο απ' τ' αμὰκςι κίλιςε — πίραν κε δρόμο πίςο
τα γλίγορα άτια — κ' έμινε νεκρος αφτυ ςτον τόπο.
Μὰτοςε τότες ι καρδια τυ Εχτορα απ' τι λίπι·
όμος εκι τον άφιςε κιας έκλεγε το βλάμι,
κε τον Κεβριόνι φόνακςε τα γέμια ναν τυ πιάςι,
τον αδερφό-τυ εκι κοντα· κι αφτος ακύι κε τρέχι.
Τὸτε όκςο ο ίδιος πίδιςε απ' το πανόριο αμάκςι
ςκύζοντας ςα θεριο, κι αρπάι ςτο χέρι μια κοτρόνα
κ' ίςια ςτον Τέφκρο χίμιςε, ναν τονε φάι ζιτόντας.
Αφτος τότε έβγαλε πικρι ςαὶτα οχ τι φαρέτρα
κε ςτι χορδι τι ζίγοςε· μα ενο τραβύςε πίςο,
ςτον όμο ο Εχτορας ςιμα, όπυ χορίζι ι κλίδα
λεμο κε ςτίθια κ' ι πλιγι ίνε βαρια, εκι πέρα,
ενο τον ςκόπεβε, τ' αδρι τυ κάθιςε κοτρόνι,
κ' έςπαςε ο χτίπος τι χορδι. Κε τυ μυδιάζι ι χέρα
ςτι ρίζα, κε ςτα γόνατα νκρεμὶζετε κε μένι,
κι όκςο απ' το χέρι τὒπεςε το λιγιςτο δοκςάρι.
Μα ο Εας δεν τον κςέχαςε ςαν έπεςε, μον τρέχι,
ςτέκι απο πάνυ-τυ, κι ομπρός-τυ ςτίνι τιν αςπίδα.
Τότε απο κάτυ μπένοντας διό-τυ πιςτι ςιντρόφι,
ο Μικιςτιας, τυ Εχιυ ο γιος, κι ο θεικος Αλάςτρος,
ςτα πλία τόνε πάγεναν ενο βαρια βογκύςε.
Πὰλε τυ Κρόνυ ο γιος καρδια κςανὰβαλε ςτυς Τρόες
κ' ίςια άμποκςαν τυς Αχευς ος το βαθι χαντάκι,
κ' έτρεχε ο Εχτορας φοτια γιομάτος με τυς πρότυς.
Σα ςκίλος π' άγριυ γυρυνιυ ί ζαρκαδιυ δαγκάνι
καπύλια πίςο κε μερια, με πίζμα κινιγόντας,
κε το μπερδέβι ενο ζιτάι τριγίρο να κςεφὶγι,
έτςι ο λεβέντις Εχτορας τυς κόλιςε, κε πίςο
έςφαζε πάντα το ςτερνο· κ' εκίνι δρόμο πάντα,
όπος μια μέρα γράφτικε να φίγυν τα πεδιά-τυς. *
Μα τέλος πια ςα διάβικαν χαντάκι κε παλύκια
τρεχάτι, κ' έπεςαν πολι απ' τον οχτρον τα χέρια,

στάθικαν τότες κ' έμιναν εκι κοντα στα πλία
σκύζοντας ένας τ' αλυνυ, κε μ' απλοτα όλι χέρια
τον κάθε φόναζαν θεο μ' αντάρα κε περκάλια·
κι ο Εχτορας τ' οριότριχο ζεβγάρι απάνυ-κάτυ
γίρναε, λες πλάκοσε Γοργο ί θνιτοφάγος Αρις.
Μα σαν τυς ίδε, πόνεσε ι μαρμαρόλεμι Ιρα
κι αμέσος λέι τις Αθινας διο φτερομένα λόγια
„Οχυ-μυ, κόρι τυ Διος, τί, πια δε θα νιαστύμε
μια ακόμα καν στερνι φορα τυς Αχευς πυ ζβίνυν;
Θάχυν θαρο άσκιμα στερνα, κε θαν τυς ςινεπάρι
ανεμοζάλι ενος αντρος· μα αφτος πάρα λισάζι,
ο Εχτορας, γιατι έκανε έργο πολι κε θρίνος".
Τότε ίπε κ' ι θεα Αθινα, τυ Δία ι θιγατέρα
„Νε, πυ ναν τυ κοπι ι ζοι κε ναν τυ ζβίςι ι νιότι
εδο μες' στιν πατρίδα-τυ απ' Αχευ κοντάρι!
Μα νά, ο πατέρας πίζμοσε κε γνόσι πια δεν κσέρι,
ο έρμος! πάντα ανάποδος κε ποθοχαλαστίς-μυ.
Κε τα κσεχνάι πόσες φορες τυ γλίτοσα το γιό-τυ,
τότε ο Βριςτιας πυ μ' ανκαριες σιχνα τον τιραγνύσε;
Εκίνος τότες κλέγονταν προς τυς θευς, κ' εμένα
ναν τον βοιθίσο μ' έςτελνε οχ τα υράνια ο Δίας.
Μα εγο ναν τάκσερα όλα αφτα, όταν τ' ανίλιυ τ' Αδι
το σκίλο κάτυ στάλθικε να φέρι όχ τι θολύρα,
δε γλίτονε απ' τιν άπατι τις Στίγας καταβόθρα.
Μα τόρα εμένα με μιςι, κε πίγε κε τις Θέτις
το θέλιμά-τις τόκανε, π' ομπρός-τυ, με το χέρι
κρατόντας το πιγύνι-τυ, τα γόνατα φιλόντας,
τυ πρόςπεςε το γιόκα-τις ναν τις καλοκαρδίςι.
Μα ας ίνε, θα κσανάρθι αβγι να πι καλί-μυ κόρι.
Τόρα ελα εςι σιγίριςε τα γλίγορα φαριά-μας,
όςο στυ Δία εγο να μπο το θεικο παλάτι
κε τυ πολέμυ τ' άρματα να βάλο, για να δύμε
αν μετα μας ο Εχτορας θ' αναγαλιάσι τάχα
όταν στα διοβατα άκσοφνα φανύμε τυ πολέμυ,
για κε θα θρεπςι με πςαχνο κε πάχος κάνας Τρόας
όρνια κε σκίλυς, πέφτοντας εκι κοντα στα πλία".
Ετςι ίπε, κε τιν άκυσε ι χρυσταλόκορφι Ιρα,
κε πάι εφτις κε σιγρνάι τα χρισοστέφανα άτια
ι Ιρα ι αρχιθέενα, τυ Κρόνυ ι θιγατέρα.
Κε μες' στυ Δία ι Αθινα το γονικο παλάτι

χάμυ αμολάι στο πάτομα τ' αφράτο φόρεμά-τις
κσόμπλιο σκυτι πυ κέντισε μονάχι μ' επιςτίμι,
κε τα τσαπράζα βάζοντας τυ Σιγνεφοςινάχτι
φορύσε τ' άρματα να βγι στι δακροδότρα μάχι.
Κι ανέβικε στο φλογοπο τ' αμάκσι, κε στα χέρια
άδρακσε το βαςταγερο βαρι τρανο κοντάρι,
πυ όταν το ςίνι παραλι τον μαχιτον τυς λόχυς,
όσος ι κόρι οχτρέβετε τ' ανίκιτυ πατέρα.
Κ' ι Ιρα με το χαμοτσι γοργα βαράι τα ζόα.
Κε τ' υρανυ αφτοθέλιτι βροντάι κι ανίγι ι πίλι,
πυ τι φιλάνε ι Εποχες, πυ κ' έχυν τι φροντίδα
τυ Ελιμπυ κε τ' Υρανυ, κι αφτες απάνυ βάζυν
το πικνομένο ςίγνεφο για το τραβύνε πίσο·
μέσα απο κι αστραπότρεχα τραβύσαν τ' άλογά-τυς.
Πίρε φοτια οχ τιν Ιδα ο γιος τυ Κρόνυ σαν τις ίδε,
κε τι χριςόφτερι Ιριδα ναν τυς μιλίςι στέλνι
„Τρέχα, ανεμόποδι Ιριδα, κε ςτίλτ'-τες πίσο· ενάντια
ας μι μυ παν, γιατι άσχιμα θα ζμίκσυμε στι μάχι.
Γιατι ένα λόγο θαν τυς πο πυ θ' αλιθέπςι κιόλας·
θα σακατέπσο τ' άτια-τυς αφτυ μες' στα λυριά-τυς,
θαν τις νκρεμίςο κάτυ αφτες, θα σπάςο κε τ' αμάκσι —
μιδε σε δέκα ολόκλιρυς πυ κικλοφέρνυν χρόνυς
δεν έχυνε γιατρια, ι πλιγες π' ανίγι ο κεραβνός-μυ —
για ναν το δι ι κιρα Αθινα σαν πος με πολεμύνε.
Ιδε τιν Ιρα, αδιάφορο, τι κάνι δε θιμόνο·
ςίςτιμα τόχι ότι κι αν πο να βάζι πάντα αμπόδια“.
Ιπε, κε κάτυ ι Ιριδα κινάι οχ τις ραχύλες
τις Ιδας, κε στον Ελιμπο ναν τυς το πι ανεβένι.
Κ' εκι στυ μιριολόνκοτυ βυνυ τα προτοπόρτια
τις βρίκε κε τις σταματάι, κε λέι το τι ίπε ο Δίας
«Πύ τρέχετε; σαν τί λολια σας μπίκε στο κεφάλι;
Μιν τίχι, λέι τυ Κρόνυ ο γιος, κε Δαναο βοιθίστε.
Γιατι έτςι-δα φοβέρισε, πυ θαν το κάνι κιόλας·
θα σακατέπςι τ' άτια-σας αφτυ μες' στα λυριά-τυς,
θα σας νκρεμίςι κάτυ εςας, τ' αμάκσι θα σας σπάςι —
μιδε σε δέκα ολόκλιρυς πυ κικλοφέρνυν χρόνυς
δεν έχυνε γιατρια ι πλιγιες π' ανίγι ο κεραβνός-τυ —
για ναν το δις, κιρα Αθινα, σαν πος τον πολεμύνε.
Ιδε τιν Ιρα, αδιάφορι, τι κάνι δε θιμόνι·

σίςτιμα τόχι ότι κι αν πι να βάζι πάντα αμπόδια.
Μα εσι, σκιλίτσα αδιάντροπι, θιμόδισα, αν τολμίσις
με τα σοςτά-σου αγνάντια-του κοντάρι να σικόσις».
Ετσι ὶπε ι ανεμόποδι θεα κε φέβγι πάλι.
Τότες γιρνάι τιν Αθινα κε σιντιχένι ι Ιρα
«Οχυ μυ, αμάλαγι θεα, τόρα άσε ας μι ζιτάμε
για ανθρόπυς να πιανόμαστε με τον θεον τον πρότο.
Αλι απο δάφτυς θεν ας ζυν, θεν άλι ας παν στον Αδι,
έτσι όπιι λάχυνε. Ιδε αφτος, τον οριζμό-του ας κὰνι·
δυλιὰ-του Τρόες κι Αχευς να κιβερνα όπος κρίνι».
Ιπε, κε πίσο γίριςε τ' οριότριχο ζεβγάρι.
Κ' ι Εποχες τυς κσέζεπςαν τ' απςιλοπίλαλα ὰτια
Κε τάδεσαν ςτ' αθάνατο παχνί-τυς, κε τ' αμάκσι
τόγιραν πας στα γιαλιςτα απ' όκσο μπροςτοτίχια.
Κ' ι διό-τυς στα χρισα ςκαμνια καθίζυν μες' στον άλον
θεον τον κίκλο, κ' ίχανε τα σπλάχνα μαραμένα.
Τότε οχ τιν Ιδα τον θεον κι αθρόπονε ο πατέρας
κινὰι να πὰι στον Ελιμπο, κε σε λιγάκι φτάνι
με τιν καλόροδι άμακσα στα θεικα λιμέρια.
Εκι τυ λίνι ο Ποςιδος τα ζόα, κε σεντόνι
απλόνι απας στιν άμακσα κε στα στασια τι βάζι.
Κι αφτος ς' ολόχρισο θρονι, ο βροντολάλος Δίας,
να κάτσι πάι, κι ο βύναρος καθος πετύσε σιύνταν.
Χόρια-τυ εκι καθίςανε ι διο θεες μονάχες
δίχος μια λέκςι ναν τυ πυν ί.ναν τον χερετίςυν.
Μα αφτος στο νύ-του τόνιοσε το τι ίχαν κε τυς ίπε
„Γιατί, Ιρα, τόσο, κι Αθινα, γιατί ίστε μυδιαζμένες;
Μα τί, αποστάσατε μαθες στι δοκσοδότρα μάχι
σφάζοντας Τρόες, π' άζβιςτι κ' ι διο τυς έχετε έχτρα;
Λαχτάρα-σας! με τιν αντρια κε δίναμί-μυ πόχο,
δε με γιρνύσαν όσι εδο θει ίνε στα υράνια·
μα εσας τ' αφράτα στίθια-σας πριν τάπιασε τρεμύλα,
πριν δίτε καν τον πόλεμο κε τα φριχτά τυ πάθια.
Μα ακύστε τόρα τι θα πο, το τι σας καρτερύσε·
μιας κε σας βάραε ο κεραβνος, σας λέο, με τ' άτια πίσο
πια δε θα βλέπατε Ελιμπο κε θεικα λιμέρια".
Ιπε, κι αφτες βαριόμισαν, ι Αθινα κ' ι Ιρα.
Ι διό-τυς κάθυνταν, ι μια κοντα-κοντα στιν άλι,
κε για τυς Τρόες σιφορες στο νύ-τυς μελετύσαν.
Κ' ι Αθινα δεν έβγαλε μια λέκσι, μον σοπύσε,

κι άγρια ας τιν έπιανε ο θιμος σκαζμένι με το Δία· 460
μα απ' το θιμο κσεχίλισε ι Ιρα κε τυ κάνι
„Τί ίνε πυ κάθεσε κε λες, γιε φοβερε τυ Κρόνυ;
Καλα το κσέρυμε κ' εμις, αντρια αχαμνι δεν έχις·
όμος μας κεν τα σπλάχνα-μας τον Αχεον τα πάθια,
πυ θάχυν σαν κακα στερνα κ' ίσος χαθυν στα κσένα". 465
Τότες γιρίζι κι απαντάι ο Σιγνεφοσινάχτις 469
„Με το πυρνο κε πιο πολι, κιρα γελαδομάτα, 470
θα δις τον παντοδίναμο τυ Κρόνυ γιο, αν το θέλις,
πυ θ' αφανίζι το πικνο τον Αχεόνε ασκέρι.
Τι δε θα πάψι ο Εχτορας τ' αλίπιτο πελέκι
πριν τυ Πιλέα ο γιος κσανα προβάλι απ' το καράβι. 474
Γιατι έτσι ι Μίρα τὄγραψε. Κ' εγο, αν εσι θιμόνις, 477
δε χολοσκάνο, μιδε αν πας πέρα ος τιν άκρι-άκρι
τις γις κε τυ πελάγυ, εκι πυ ο Γιαπετος κι ο Κρόνος
κάθυντε, κι ύτε χέρυντε δροσαχνιζμένα αγέρια 480
ύτ' ίλιο, κ' ίνε ολόγιρα τα βάθια τυ Ταρτάρυ·
αν καταντίσις κι ος εκι, εγο τα πίζματά-συ
δεν τα ψιφάο, γιατι όμιο-συ θεριο δε βρίσκετε άλο".
Ιπε, μα δεν τ' απάντισε μιδε μια λέκσι ι Ιρα.
Βύτικσε τότες στο γιαλο τ' όμορφο φος τυ ίλιυ, 485
σκοτάδι απάνυ σέρνοντας στι γις τιν καρποδότρα.
Κ' έδισε ο ίλιος άθελα τον Τρόον, μα ι Αργίτες
με πόθο μ' αναγάλιασι τι σκοτινι ίδαν νίχτα.
Τότε ο λεβέντις Εχτορας με το στρατο απ' τα πλία
τραβάι, κε κάνι σιντιχια κοντα στο χόχλιο ρέμα, 490
σε λόφο απ' όθες φένυνταν ος πέρα ο κάμπος όλος.
Κε χάμυ αφτι κσεπέζεψαν ν' ακυρμαστυν το λόγο
πυ τυς μιλύσε ο Εχτορας, στα χέρια-τυ κρατόντας
κοντάρι ος έντεκα πιχον, με το χαλκένιο στόχο
πὔλαμπε ομπρος κι ολόχρισο τον έσφινκε ζυνάρι. 495
Σ' αφτο ακυμπόντας έπιασε ναν τυς μιλίσι κ'ίπε
«Ακύστε, Τρόες κε βοιθι, κι ακύστε-με, Δαρδάνι!
Εγο 'πα, πριν πος χάθε οχτρο κε πλίο θα χαλάσο,
κε τότες πίσο στ' αψιλο πος θα γιρίσο κάστρο·
μα κρίμας πριν πυ βράδιασε, τι ι νίχτα πρότα-πρότα 500
γλίτοσε πλία κι Αχεους κοντα στο γιρογιάλι.
Μα τόρα ας τιν ακύσομε τι μαβροφόρα Νίχτα,
κ' ελάτε δίπνο ας στρόσομε. Κε τ' άλογα οχ τ' αμάκσια

κςεζέπςτε-τα κε βάλτε-τυς λίγι ταγι να φάνε,
κ' έπιτα πλύςια πρόβατα απ' το καςτρι κε βόδια·
αμέςος φέρτε, κε πςομι κραςι απ' τα ςπιτικά-ςας.
Κε ςίρτε μάςτε ςτα λονκα όςα μπορίτε κςίλα,
π' ολονιχτις πολες φοτιες ος να χαράκςι ι μέρα
να κέμε, κε μεςύρανα να φτερυγίζι ι λὰμπςι,
μίπος ι άκυρι Αχει βαρθυν κε νιχτα ακὸμα
πας ςτα πλατια τις θάλαςας να μας κςεκόπςυν ςτίθια.
Δίχος καν έμα κ' ίςιχι ας μι μπαρκαριςτύνε,
μόνε ας αρπάκςυν κ' ένα-διο πλιγες — κι ας τις γλεντάνε
ςτ' Αργος εκι — απο μιτερο κοντάρι ί απο ςαίτα,
ενο πιδαν ςτα πλία-τυς, πυ να μι βιάζετε άλος
να καταπιάνετε άχαρυς πολέμυς με τυς Τρόες».
Ιπε, κε ζιτοκράδγαςαν ι Τρόες, κε κςεζέδυν
οχ το ζιγο όλα τ' άλογα δρομένα, κε τα δένυν
με τα λυρια ο καθένας-τυς ςτ' αμάκςι-τυ απο δίπλα.
Επιτα πλύςια πρόβατα απ' το καςτρι κε βόδια
φέρνυν αμέςος, κε πςομι κραςι απ' τα ςπιτικά-τυς,
κε παν μαζέδυν ςτα λονκα ὸςα μπορύςαν κςίλα.
Ετςι όλι νίχτα κάθυνταν ςτις ςτράτες τυ πολέμυ
περίφανι όλι, κ' έκεγαν πολες φοτιες τριγίρο.
Πος τ' ὰςτρα απάνυ ολόλαμπρα, με το λεφκο φενκάρι
ςτι μέςι-τυς, φοτοδολυν ςαν τίχι καλοςίνι,
κι όλες ι ράχες φένυντε, κε χέρετε ο τςοπὰνις·
τόςες τον πλίον μετακςι κε τον νερον τυ Κςάνθυ
φοτιες θαρύςες π' ὰναπςαν μπροςτα ςτο κάςτρο ι Τρόες.
Χίλιες ςτον κάμπὸ κέγανε φοτιες, κι απο πενίντα
κοντα ςε κάθε κάθυνταν νιχτοφοτίςτρα φλόγα·
κε τ' άτια, βίκο τρόγοντας κι αςπρόγλικο κριθάρι,
τιν όρια πρόςμεναν αβγι όρθια κοντα ςτα πλία.

I

Σαν έτσι ι Τρόες φίλαγαν· μα τυς Αργίτες μάβρι
τρομάρα θὲριζε, φιγις σιντρόφισα ατιμάστρας,
κε πλίγονε βαρις καιμος κάθε αρχιγυ τα σπλάχνα.
Πος πσαροθρόφα θάλασα διο ανέμι αντάμα δέρνυν,
ο ζέφιρος με το βορια, άμα άκσαφνα πλακόσυν
μέσα απ' τι Θράκι, κε με μιας το μελανο τις κίμα
θεριέβι κι όκσο απ' το γιαλο πετάι σορο τα φίκια·
νά πος παράδερνε ι πσιχι στον Αχεον τα στίθια.
Κι ο γιος τ' Ατρέα απο τα δινα κατάκαρδα θλιμένος
γίρναε παντυ κε πρόσταζε τυς βροντολάλυς κράχτες
χόρια ὲναν-ένα σε βυλι τυς στρατιγυς να κράκσυν
δίχος φονες· κε δύλεβε κι ατός-τυ με τυς πρότυς.
Κι άκαρδι παν κε στι βυλι καθίζυν. Τότε εκίνος
σικόθι δάκρια χίνοντας, σα βρίσι βυρκομὲνι
πυ χίνι απ' απσιλο νκρεμο τα θολοπα νερά-τις·
έτσι δακριοστενάζοντας ναν τυς μιλάι αρχίζι
«Αδρέφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,
ο Δίας μ' έχοσε βαθια μες' σε ζιμια μεγάλι,
ο ὲρμος! πριν πυ μΰτακσε κυνὸντας το κεφάλι,
πος πριν μισέπσο εγο απο δο, τιν Τρια θαν τιν κυρσέπσο,
κε τόρα γέλαζμα κακο βυλίθικε στο νὺ-τυ
κε στ' Αργος πίσο μυ μινάι να φίγο ντροπιαζμένος
κι ας έχασα τόσο λαο... μα φένετε πος έτσι
το θέλι ο παντοδίναμος τυ Κρόνυ γιος, πυ ος τόρα
πολον χορόνε νκρέμισε, κι ακόμα θα νκρεμίσι,
τα κάστρα· τι στο χέρι-τυ να κάνι ὸτι τ' αρέσι.
Μον όλι ελάτε! ας κάνυμε όπος εγο προστάζο·
ας φίγυμε με τα γοργα καράβια στιν πατρίδα,
τι πια δεν το κυρσέβυμε το κσακυζμένο κάστρο».
Ετσι ίπε, κι όλι κόμπιασαν κε σα βυβι σοπύσαν.

Ορα πολι ίταν ίςιχι με ςπλάχνα μαραμένα,
μα με χερο τυς μίλιςε ο θαρετος Διομίδις
«Τ' Ατρέα γιε, παραλαλις, κε θ' αντικρύςο εςένα
πρότα — με λόγο, ἐτςι ςοςτα — κι αφέντι, μι θιμόςις.
Το θάρος πρότα μὔβριςες ς' όλυς μπροςτα, κε μὔπες
ίμε κιοτις κι απόλεμος· μα αν ίμε, εδο ι Αργίτες
το κςέρυν όλι, γέρι νιι. Ομος εςένα τόνα
ςυ χάριςε μονάχα ο γιος το Κρόνυ ο λοκςογνόμας·
ςὔδοκε αρχι κε πιο πολι απ' όλυς μας ορίζις,
όμος αντρια δε ςὔδοκε πὔχι τιν πρότι ακςία.
Καλότιχε, τέτια πυ λες, λιπον θαρις αλίθια
έτςι ίνε τ' Αργυς τα πεδια απόλεμι κιοτίδες;
Μα εςένα αν ς'έπιαςε όρεκςι να ςικοθις να φίγι:,
ςίρε! νά δρόμος ανιχτος, νά πλὶα ςτ' ακρογιάλι!
Ομος ι άλι ι Δαναι με τις θρεμένες χίτες
θα μίνυν ος να πάρυμε το κάςτρο. Ιδε ας τραβάνε,
κι αφτι κ' ι ςτόλι-τυς μαζι, ςτιν ποθιτι πατρίδα·
τι εμις, εγο κι ο Στένελος, δεν πάβυμε ος να βρύμε
ἀκρι τις Τριας· γιατι θεος μας έχι εδο φερμένυς».
Ιπε, κε ζιτοκράβγαςαν με μια φονι ι Αργὶτες,
τι με καμάρι τ' άκυςαν τα λόγια τυ Διομὶδι.
Τότες ο γέρο-Νέςτορας ςικόθικε όρθιος κ' ίπε
„Διομίδι, κε ςτι μάχι εςι ίςε γερος περίςα,
κε ςτι βυλι όλυς κςεπερνας τυς ςινομίλικύς-ςυ.
Οςι Αχει, το λόγο-ςυ κανις δε θ' αψιφίςι,
δε θ' αντιπι· μα ςτις δυλιας δεν πίγες κι ος το βάθος.
Ιςε μαθες κε νιος — κε γιο θα ς' ίχα εγο ςτα χρόνια,
τον πιο μικρο — μα γνοςτικα τα κυβεντιάζις όμος.
Μον έλα εγο, πὔμε θαρο πιο γέρος, όλα ος πέρα
ας τα κςιγίςο κι ας τα πο· κι ας μιν καταφρονέςι
κανις το λόγο-μυ, υδ' αφτος ο βαςιλια Αγαμέμνος.
Αγριάθροπος — δίχος πατρια κε κινονια — 'νε εκίνος
πυ εμας γιρέβι αδερφικο, κατάρατες διχόνιες.
Οχι! διχόνιες ι θολι δε θέλι τόρα νίχτα,
θέλι φρυρα. Κε λέο ας παν κι όκςο απ' το κάςτρο βάρδιες
κοντα ας πλαγιάςυν ςτο ςκαφτο εδο κ' εχι χαντάκι.
Στυς νιυς νά τι ίχα ναν τυς πο. Κατόπι εςι, Αγαμέμνο,
άρχιςε, πὔςε κεφαλι τον βαςιλιάδον όλον,
κε ςτρόςε-τυς τον προεςτον τραπέζι. Συ τεριάζι,
δε ςὔνε ατέριαςτο· κραςι γιομὰτες-ςυ ι καλίβες,

που πάσα μέρα ι Δαναι σου κυβαλυν με πλία
απάνυ στον πλατι γιαλο απ' άντικρι απ τι Θράκι.
Εχις τυ κόζμυ τ' αγαθα, τι τόσο ορίζις πλίθος.
Κι όταν σιντίχυν όλι εκι, ακυς αφτον πυ γνόμι
προβάλι πιο καλίτερι, κε χριαζόμαστε όλι
μια άκσια πολι κε φρόνιμι, τι κεν κοντα στα πλία
άπιρες ι οχτρι φοτιες... πυ πιον δε σφάζι ι πίκρα;
Νε, το στρατο ί θα φάι αφτι ι νίχτα ί θαν τον σόσι».
Ιπε, κ' εκίνι πίστικαν κε τον ακύνε αμέσος.
Κε να φιλάκσυν βγίκανε νομάτι αρματομένι
με λοχαγυς τυ Νέστορα το γιο το Θρασιμίδ',
τυς αδερφυς Ασκάλαφο κε Γιάλμενο, γιυς τ' Αρι,
το Δίπιρο, τον Αφαριο, τον άφοβο Μιριόνι,
κε με το Λικομίδι, γιο τυ Κρέοντα αντριομένο.
Εφτα 'χαν ι φρυρι αρχιγυς, κε νιι εκατο ακλυθύσαν
κάθε αρχιγο, έχοντα. μακρια στα χέρια-τυς κοντάρια.
Κε πίγαν έκατσαν τιχιυ ανάμεσα κε τάρφυ·
εκι φοτια άναψε ο καθις κ' ετίμασαν να φάνε.
Κι ο γιος τ' Ατρέα μαζεφτυς τυς πρότυς στιν καλίβα
τυς πίγενε όλυς, κε λαμπρο τυς έβαζε τραπέζι.
Κ' εκίνι σ' έτιμα άπλοσαν λιγύδια, ομπρος στρομένα.
Κι όταν πια τέλος χόρτασαν καλα με φαγοπότι,
άρχισε ο γέρο-Νέστορας να γνομοπλέχνι πρότος,
π' απ' όλον πιο καλι κε πριν τϋβγενε πάντα ι σκέψι.
Αφτος με λόγια γνοστικα τυς μίλισε έτσι κ' ίπε
«Τ' Ατρέα κσακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
τέλος κι αρχι απο σένα εγο θα κάνο, γιατι ορίζις
κόζμο πολι, κε σϋβαλε τυ Κρόνυ ο γιος στο χέρι
ραβδι εκσυσιας για να τιρας πος νάνε εφτιχιζμένι.
Πλιςα γι'αφτο εσι πάι να δις κε κάθε χρια να κάνις
μα κι αλυ γνόμι να δεχτις πυ πιάσι να μιλίσι
επι καλυ· τι κέρδος-συ, σα βγι καλο στι μέσι.
Μα εγο ας σας πο τί πιο σοστο μυ φένετε πος ίνε.
Αλο κανις καλίτερο δε θα σκεφτι απ' τι σκέψι
αφτι πυ εγο στοχάζυμε κε απο κερο κε τόρα,
ακόμα απ' όντας θίμοσες, θεόσπαρτε, κε πίγες
μες στ' Αχιλια κε τ' άρπακσες τιν όρια Βρισοπύλα...
όχι όμος κε με γνόμι-μας. Τι πόσα εγο δε σϋπα
να σ' αμποδίσο! όμος εσι απ' το θιμο αγριεμένος
πίρακσες άντρα ανότερο πυ κ' ι θεϊ τιμάνε,

τι έχις παρμένα-το τι νια. Ομος κε τόρα ας δύμε,
πος ςοτιρια θε νάβρυμε φιλιόνοντάς-τον πάλι
με λόγια περικάλεςτα με τιμιμένα δόρα».
Τότες τυ λέι τ' Ατρέα ο γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς
«Γέρο, δεν τάπες πςέματα τα δίστιχά-μυ πάθια.
Εφτεκςα, δεν τ' αρνιέμε εγο. Νε, με ςτρατο μεγάλο
ίν' ίςος όπιον πάρι ο γιος απο καλο τυ Κρόνυ,
ςαν τόρα αφτον πυ τίμιςε κι αφάνιςε τ' αςκέρι.
Μιας κ' έφτεκςα όμος το ςτρεβλο κεφάλι-μυ αγρικόντας,
πρόςτιμο δίνο κ' έτιμος κςανα 'με να φιλιόςο,
κι ομπρός-ςας όλον κςακυςτα θα νοματίςο δόρα.
Εφτα τριπόδια απίροτα, δέκα χριςυ κομάτια,
λεβέτια ος ίκοςι λαμπρα, γερα άτια βραβεμένα
δόδεκα π' όλα κέρδιςαν ςτο τρέκςιμο βραβία.
Φτοχος δε θάνε ο άθροπος πυ θε τυ πάνε τόςα,
άδιο δε θάνε απο χριςο κε βιος τ' αρχοντικό-τυ
αν έχι όςα μυ κέρδιςαν τ' αλόγατά-μυ πλύτι.
Κε νιες εφτα π' αμίμιτα δυλέβυν θαν τυ δόςο
Λέζβιςες, πυ ςαν κύρςεπςε τιν πλύςια Λέζβο ατός-τυ,
τις πίρα εγο, πυ τέρι-τυς δεν ίχανε ςτα κάλι.
Αφτες τυ δίνο, κε μαζι τι νια πυ πριν τυ πίρα,
τι Βριςοπύλα, κι όρκονε θαν τ' ορκιςτο μεγάλο,
ποτες πος δεν τιν άνκικςα, ςτο ςτρόμα-τις δε μπίκα,
π' όλι ςτον κόζμο ςίςτιμα γινέκες τόχυν κι άντρες.
Αφτα όλα θαν τα λάβι εφτις. Μα αν τον θεόνε πάλι
μας δόκι ι χάρι το καςτρι να πάρυμε τον Τρόον,
ας μπι κε πλίο με χαλκο κε μάλαμα ας φορτόςι
γιομάτα, ςα μιράζυμε το πράμα, κε γινέκες
όπιες τ' αρέςυν Τρόιςες ος ίκοςι ας διαλέκςι,
απ' τι Λενιο ίςτερα τις πιο λαχταριςτες ςτα κάλι.
Κι αν τ' Αργος, τον αφρο τις γις, δύμε κςανα, τον κάνο
γαμπρό-μυ· τιν αγάπι-μυ ςαν τον Ορέςτι θάχι,
τ' αγόρι πυ μες' ςτ' αγαθα μ' αντρόνετε κε χάδια.
Κ' έχο μες' ςτ' ομορφόχτιςτο παλάτι-μυ τρις κόρες,
τι Λαοδίκι, Ιφιάναςα, κε τι Χριςόθεμί-μυ,
κι όπια-τυς θέλι, ανέδορι τιν πέρνι ςτυ Πιλέα
τον πίργο· εγο όμος κε πρικια πολα θαν τιν πρικίςο,
τόςα πυ ος τόρα κόρις-τυ κανις δεν έδοκε άλος.
Τι εφτα καλοκατίκιτες θαν τυ χαρίςο χόρες,
τι χορταροςτρομένι Ιρι, τιν Καρδαμίλα, Ενόπι,

τιν όμορφι Επια, τι Φιρα, τιν Ανθια πΰχι τόσες
βαθιες βοςκες, τιν Πίδασο με τα πολα τ' αμπέλια,
όλες στι θάλαςα κοντα, στα σίνορα τις Πίλος.
Πλύσιος τις κατικάι λαος με πρόβατα κε βόδια,
πυ σα θεο θαν τον τιμυν με δόρα, κε μπροστά-τυ
θα τρέχυν τις πολίκερδες ναν τυς δικάζι δίκες.
Αφτα τυ δίνο αν τυς θιμυς κσεχάσι πια. Ας μερόσι!
Ενας, ο Αδις, μέροσι δεν κσέρι ί περικάλια,
για αφτο κι απ' όλυς τυς θευς πιο τον μισυν στον κόζμο.
Κι ας μι μυ κάνι αντίστασι, τι εγο πιο βασιλιάς-τυ,
πιο — κσέρι — γεροντότερος εγο 'με κε στα χρόνια».
Τότες τυ λέι ο Νέστορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Τ' Ατρέα κσακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
τόρα άκσια δόρα κε καλα προςφέρνις τ' Αχιλέα.
Μον έλα προεστυς διο-τρις ας στίλυμε, π' αμέσος
να παν ος στιν καλίβα-τυ κε ναν τον σινετίχυν.
Μα στάσυ, εγο θα πο σας πιυς, κι αφτι όχι ας μι μας πύνε.
Πρότος ο γέρο-Φίνικας ομπρος ας οδιγέβι,
έπιτα τυ Λαέρτι ο γιος κι ο Εας ο μεγάλος·
κε κράχτες, διο ας ακολυθυν, ο Νόδιος κι ο Βριβάτις.
Κε τόρα φέρτε-μας νερο να νίπσυμε τα χέρια
κι όλυς διατάκστε να σταθυν με σέβας, τι τυ Δία
θα κάνυμε μια προσεφκι, ανίσος μας πονέσι».
Ιπε, κ' εκίνι τ' άκυσαν με προθιμια το λόγο.
Εφτις νερο τυς έχισαν ι κράχτες να νιφτύνε,
κ' ι νιι κροντίρια με πιοτο γιομίσανε ος τα χίλια,
κι όλυς κερνύνε, απ' τυς θευς με τα καφκια αρχινόντας.
Κε στάκσοντας, σαν ίπιανε όσο ι καρδια ζιτύσε,
σικόνοντε απ' τυ βασιλια να πάνε τιν καλίβα,
ενο πολες τυς έδινε ο Νέστορας ορμίνιες
όλα λεφτολογόντας-τυς, μα τυ Δισέα πρότα
τΰλεγε κε τυ σίστενε ότι μπορι να κάνι
κε τυ Πιλια τον άκσιο γιο να φέρι στα νερά-τυς.
Αφτι έτσι τότες πέρνυνε τιν αμυδια άχρι-άχρι
τυ πολιτάραχυ γιαλυ, πολα περικαλόντας
τις γις το σίστι Ποσιδο το θάμα-τυ να κάνι
κε τιν περίφανι πσιχι να πίσυν τ' Αχιλέα.
Κε στα γοργα σαν έφτασαν τον Μιρμιδόνον πλία,
τον ίβραν πυ διασκέδαζε μ' οριόφονο λαγύτο,
ομορφοπλύμιο, κι αργιρο ίχε ζιγο απο πάνυ,

πυ διὰλεχςε απ' τ' Αιτιυ το διος ςαν πίρε το καςτρί-τυ·
μ' αφτο γλεντὺςε, αρματολον παλικαριες λαλόντας,
κι αντίκρι ίταν ο Πάτροκλος μονάχος καθιζμὲνος
ίςιχος, πότε το ςκοπο θα πάπςι καρτερόντας.
Κι αφτι προχόριςαν, μπροςτα ο θειχος Δικέας,
κι ομπρός-τυ ςτάθικαν. Κι αφτος πετιέτε κςαφνιζμένος —
απ' το ςκαμνι πυ κάθυνταν — με το λαγύτο κι όλα·
όρθιος μαζι κι ο Πάτροκλος ςικόθι ςαν τυς ίδε.
Κ' έκρακε τυ Πιλέα ο γιος καλοςεριζοντάς-τυς
«Γιά-ςας, καλος μας ίρθατε... (α κάπια ςφίνκι ανάνκι!)...
αδρέφια μῦςτε πάντα εςις κιας θίμοςα τον άλον».
Ετςι ίπε, κε τυς έφερε πιο μέςα ςτιν καλίβα
κε ςτα ςκαμνια τυς κάθιςε κε τ' άλικα τα πέφκια,
κ' εφτις γιρνάι κ' εκι κοντα φονάζι τυ Πατρὸκλυ
„Βὰλε εδο ομπρός-μας, Πάτροκλε, κροντίρι πιο μεγάλο,
άς'-το έτςι το κραςι πιο αγνο, δόςε ολονον ποτίρια·
φίλυς ςκεπάζι ι ςτὲγι·μυ τυς πιο λαχταριζμένυς".
Ιπε, κι ακὺι ο Πάτροκλος τα λόγια τυ ςιντρόφυ.
Κε ςτρόνι αμέςος τάβλαρο με τις φοτιας τι λάμπςι,
κι απάνυ αρνιυ καλόθρεφτυ κε τράγυ βάζι πλάτι,
βάζι κε γυρυνόραχι γιαλιςτερι τυ πὰχυς·
πυ ενο τυ τις βαςτύςε ο γιος τυ Δάρι, ο Αφτομέδος,
με το μαχέρι ο θειχος τις έκοβε Αχιλέας,
κε ςαν τις καλολιάνιςε, τις πέραςε ςτις ςύγλες.
Κ' έκαπςε ο Πάτροκλος καλι φοτια, ο λεβέντις άντρας.
Κ' ι φλόγα αφυ κςεθίμανε κε χόνεπςαν τα κςίλα,
ςτρόνι τι θράκα, τα ςυγλια μ' αλάτι παςπαλίζι,
τ' απλόνι απάνυ απ' τι φοτια, ακυμπιςτα ςτις φύρκες.
Κι αφυ πια τα καλόπςιςε κε κένοςε ςε δίςκυς,
πίρε μες' ς' όρια κάνιςτρα πςομι, κε ςτο τραπέζι
τὄβαλε απάνο. Μίραςε το κριας κι ο Αχιλέας,
κ' έπιτα κάθιςε αντικρι τυ θειχυ Δικέα,
έτςι απ' τον άλο τίχο εκι, κε τυ Πατρόκλυ τὖπε
πρότα το μέρος τον θεον να πάρι κε να κόπςι.
Κ' έριχςε αφτος τις προςφορες μες' ςτις φοτιας τις φλόγες.
Τότε όλι ς' έτιμα άπλοςαν φαγια ςτρομένα ομπρός-τυς.
Κε πια ςα χόρταςαν καλα γερο με φαγοπότι,
γνέφι τυ γέρο-Φίνικα ο Εας· κε θορόντας
αφτο ο Δικέας, κςέχιλο γιομίζι το ποτίρι
με το κραςι, κε χερετάι το θειχο Αχιλέα

«Γιά-ςυ, Αχιλέα! Αρχοντικο τραπέζι δε μας λίπι
κε ςτιν καλίβα κάτυ εκι τυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
τόρα κ' εδο· τι έχι πολα να φάμε όπος ποθύμε.
Μα ο νύς-μας ςε κςεφάντομα κε ςε χαρες δεν ίνε,
μόν βλέποντας βαρι κακο φοβύμαςτε, αρχιγέ μυ,
κε τρέμυμε· τι ίνε άγνοςτο θα μας ςοθυν τα πλία,
ί θα χαθύνε, εκςον εςι κοντάρι αν κςαναπιάςις.
Τι ομπρος ςτο κάςτρο πέζεπςαν κε ςτο καραβοςτάςι
ι Τρόες ι λιοντόπςιχι κ' ι κςακυςτι ςιμάχι,
κε μες' ςτον κάμπο κεν πολες φοτιες, κε λεν πια τόρα
πος ζβάρνα ος μες' ςτα φτεροτα καράβια θα μας πάρυν.
Κι όλο τυ Κρόνυ ο γιος δεκςα ςιμάδια δίχνοντάς-τυς
αςτράφτι· κάτυ ο Εχτορας φοτια γιομάτος άγρια,
παντυ χιμάι ορπίζοντας ςτο Δία, ύτε λογιάζι
θευς κι αθρόπυς, μον φριχτι τον ςινεπίρε φρένια.
Κε πότε νἄβγι ι ρόδινι περικαλιέτε αβγύλα,
τι τάζι, τ' ακροφίγυρα τον καραβιον θα κόπςι,
κι αφτα θα κάπςι μ' άζβεςτι φοτια, κε τυς Αργίτες
θα πελεκίςι εκι κοντα μες' ςτυ καπνυ τι ζάλι.
Τα τρέμο αφτα κατάκαρδα, μιν τυ τι βγάλυν πέρα
τιν πενεςια ι θει, κ' εμας μιν ίνε εδο γραφτό-μας
να πέςυμε όλι δίχος πια να κςαναδύμε τ' Αργος.
Μα ςίκο! αν τ' Αργιτόπυλα ςε μέλι καν κε τòρα
να ςόςις απ' τα βάςανα κι απ' τον οχτρον τυς χτίπυς.
Εςι ίςτερα θα λαχταρις, μα τρόπο πια δε θἄχι
να βρις γιατρια, μιας το κακο κε γίνι· μòνε ςκέπςυ
πος θα μας ςόςις πριν πολι απ' τιν κακι τιν όρα.
Μα, αδρέφι, ς' τὄπε διο κε τρις ο γέρος-ςυ πατέρας
ςτι Φτια, τιν όρα πυ ςτο γιο τ' Ατρια ςε προβοδύςε
'Πεδί-μυ, νίκι ι Αθινα κ' ι Ιρα, αν θεν, θα δόςυν,
μα εςι τι μεγαλόπςιχι καρδιά-ςυ μες' ςτα ςτίθια
να περιορίζις· πιο καλα ςιφέρνι ι πραοςίνι.
Παρέτα πια τι δίςτροπι λογοτριβι, κε τότες
περςότερο όλι, γέρι νιι, θα ς' έχυν τιμιμένο'.
Νά! τι ς' αρμίνεβε, μα εςι κςεχνας· όμος κε τόρα
πάπςε, ορε αδρέφι, κι άφιςε το ςπλαχνοφάγο πιζμα,
κι ακςίας δόρα ο βαςιλιας ςυ δίνι αν κςεχολιάςις.
Μον έλα τόρα πρόςεχε, κ' εγο όλα εδο ένα-ένα
θα πο όςα δόρα ςὔταζε μπροςτά-μας ςτο καλίβι.
Εφτα τριπόδια απίροτα, δέκα χριςυ κομάτια,

λεβέτια ος ίκοσι λαμπρα, γερα άτια βραβεμένα
δόδεκα, π' όλα κέρδισαν στο τρέχσιμο βραβία.
Φτοχος δε θάνε ο άθροπος πυ θε τυ πάνε τόσα,
άδιο δε θάνε απο χρισο κε βιος τ' αρχοντικό-τυ
αν έχι όσα τυ κέρδισαν τ'αλόγατά-τυ πλύτι.
Κε νιες εφτα π' αμίμιτα δυλέβυν θα συ δόσι
Λέζβισες, πυ σαν κύρσεπσες τιν πλύσια Λέζβο ατός-συ,
τις πίρε αφτος, πυ τέρι-τυς δεν ίχανε στα κάλι·
αφτες συ δίνι, κε μαζι τι νια πυ πριν συ πίρε,
τι Βρισοπύλα, κι όρκονε θα σ' ορκιστι μεγάλο
ποτες πος δεν τιν άνκικσε, στο στρόμα-τις δε μπίκε,
π' άντρες γινέκες, αρχιγε, σινίθια τὄχυν όλι.
Αφτα όλα θα στα δόσι εφτις. Μα αν τον θεόνε πάλι
μας δόκι ι χάρι το καστρι να πάρυμε τον Τρόον,
μπένις κε πλίο με χαλκο κε μάλαμα φορτόνις
γιομάτα, σα μιράζυμε το πράμα, κε γινέκες
όπιες σ' αρέσυν Τρόισες ος ίκοσι διαλέγις,
απ' τι Λενιο ίστερα τις πιο λαχταριστες στα κάλι.
Κι αν τ' Αργος, τον αφρο τις γις, δύμε κσανα, να γίνις
γαμπρός-τυ· τιν αγάπι-τυ σαν τον Ορέστι θάχις,
τ' αγόρι πυ τ' αντρόνετε μες' στ' αγαθα κε χάδια.
Κ' έχι μες' στ' ομορφόχτιστο παλάτι-τυ τρις κόρες,
τι Λαοδίκι, Ιφιάνασα, κε τι Χρισόθεμί-τυ,
κ' όπια-τυς θες, ανέδορι στο γονικό-συ πίργο
τιν πας· μα αφτος κε με πρικια πολα θα τιν πρικίσι,
τόσα πυ ος τόρα κόρις-τυ κανις δεν έδοκε άλος.
Τι εφτα καλοκατίκιτες θα συ χαρίσι χόρες,
τι χορταροστρομένι Ιρι, τιν Καρδαμίλα, Ενόπι,
τιν όμορφι Επια, τι Φιρα, τιν Ανθια πὔχι τόσες
βαθιες βοσκες, τιν Πίδασο με τα πολα τ' αμπέλια,
όλες στι θάλασα κοντα, στα σίνορα τις Πίλος.
Πλύσιος τις κατικάι λαος με πρόβατα κε βόδια
πυ σα θεο θα σε τιμυν με δόρα, κε μπροστά-συ
θα τρέχυν τις πολίκερδες ναν τυς δικάζις δίκες.
Αφτα συ δίνι αν το θιμο τυ στέρκσις πια ν' αφίσις.
Μα αν παρα σὔνε μισιτος τ' Ατρέα ο γιος, κ' εκίνος
κι αφτα τα δόρα-τυ, μα εμας λιπίσυ καν τυς άλυς
π' όλυς-μας έσφιξε ο οχτρος, κ' εμις θα σε τιμύμε
σάμπος θεο· τι σ' ολονον θ' ανιπσοθις τα μάτια —
στο τάζο—τόρα σφάζοντας τον Εχτορα, γιατι ίρθε

χοντα πολι, ςαν πΰνε-τος γιομάτος άγρια λίςα, 305
τι λέι, χανένας ίςος-τυ δεν ίνε απ' τυς Αργίτες,
όςι κι αν ίρθανε ος εδο με τιν αρμάδα οχ τ' Αργος».
Τότε ο γοργος τ' απάντιςε γιος τυ Πιλέα κ' ίπε
«Γιε τυ Λαέρτι θειχε, πολίτεχνε Διςέα,
πρέπι το λόγο ορθα-χοφτα μια να ςας πο για πάντα,
το τι έχο αςάλεφτο ςκοπο να κάνο, τι δε θέλο 310
να μΰργετε άλος απ' αλυ κ' εδο να τριζομίζι·
τι άλα όπιος κρίδι ςτιν καρδια κι άλα τυ λεν τα χίλια,
τονε μιςο όςο μιςιτι μΰνε ι μπαςια κε τ' Αδι. 313
Μίτε τ'Ατρέα λέο ο γιος δε θα με πίςι εμένα 315
μίτε άλος-ςας κανις, γιατι ςπολάτι δα δε μΰπαν
πυ δίχος πάντα αναςαμο τυς Τρόες πολεμύςα.
Κε τί μυ μένι πΰςιρα τόςα πολα μαρτίρια 321
μ' εόνιες μάχες, τι ζοι ςαν τίποτα απςιφόντας;
Πος πάι ι κλόςα, το ςπιρι ςτ' αφτέροτα πυλιά-τις
ςα βρι κανένα, κ' έπιτα πςοφα απ' τιν πίνα ατί-τις,
έτςι κ' εγο πολες νιχτιες περνύςα κςαγριπνόντας, 325
κε μέρες μες' ςτα έματα βυτύςα κε ςτυς φόνυς,
κε με ςτρατυς χτιπιόμυνα για τα δικά-τυς τέρια.
Δόδεκα ος τόρα κύρςεπςα με τα χαράβια χόρες·
πεζος, ος έντεκα θαρο ςτις Τριας τυς κάμπυς γίρο·
κι απ' όλες πίρα 'να ςορο πολίτιμα μ' ακςία, 330
κε πάγενα τυ βαςιλια κε τάδινα Αγαμέμνυ.
Κ' εκίνος, πίςο μένοντας μες' ςτο καραβοςτάςι,
τάπερνε, λίγα μίραζε, πολα κρατύςε ο ίδιος,
κε τ' άλα τάδινε πρεζβια ςτον Αχεον τυς πρότυς.
Αφτον δεν τ' άνκιχςε κανις· κε μονάχα απο μένα 335
μυ πίρε κε κρατάι τι νια πυ λαχταρύςα· τόρα
ςτο ςτρόμα ας μυ τι χέρετε! Ομος γιατί τον Τρόον
να κάνυν πόλεμο έπρεπε ι Δαναι; Πιά ανάνκι
τόςο λαο τ' Ατρέα ο γιος να μάςι, κ' εδοπέρα
να φέρι; ί όχι απ' αφορμι τις λιγερις Ελένις;
Τι, μόνι τις γινέκες-τυς τις αγαπυν ςτον κόζμο 340
τ' Ατρέα ι γιι; Οπιος έχι νυ κε γνόςι, τι δικί-τυ
τι θέλι κε τιν αγαπάι, καθος αφτι κι ατός-μυ
μ' όλι αγαπύςα τιν καρδια κιας τίνε πίρα ςκλάβα.
Μα αφυ με γέλαςε, κι αφτι τιν πίρε-μυ απ' τα χέρια,
να με δολόςι ας μι ζιτάι... τον κςέρο, δε με πιάνι. 345
Μόνε, Διςέα, μ' εςένα πια κε τυς λιπυς αρχόντυς

ας δι να σόσι οχ τις φοτιας τις φλόγες τα καράβια.
Νά! μάλιστα έφτιασε πολες δυλιες χορ ς εμένα,
έχτισε ακόμα κε τιχι, κοντα άνικσε χαντάκι
πλατι μεγάλο, κ' έμπικσε πολύκια απας στο λάκο.
Μα κ' έτσι τον αντροφονια γιο τυ Πριάμυ πίσο
ναν τον βαστάκσι δε μπορι· μα εγο όσο πολεμύσα,
πύ να τολμίσι απ' το καστρι μακρια να κσεμιτίσι!
μον τόσο, ος τι Ζερβόπορτα κε στιν οκσα, κοτύσε.
Εκι με πρόζμενε μια αβγι, λίγο ι στερνί-τυ νάνε...
Κε τὸρα αφυ τον Εχτορα δε θέλο να βαρέσο,
άβριο τυ Δία κάνοντας θισία κε τον άλον
θεον — γιομίζοντας καλα τα πλία αφυ τα ρὶκσο
μες' στο γιαλο — θα δις, αν θες κι αποθιμας, να σκίζυν
πρωι-πρωι τα πλία·μυ το πσαροθρόφο κίμα,
κε μέσα νάφτες πρόθιμυς με το κυπι στα χέρια.
Κι αν πρίμο αγέρι ο σαλεφτις τις γις μυ προβοδίσι,
τιν τρίτι αβγι στιν όμορφι πατρίδα-μυ θ' αράκσο.
Εκι άπιρα έχο π' άφισα τραβόντας εδοπέρα·
μα κι άλο βιο, όσο μύλαχε, εδο απ' τιν Τρια θα πάρο,
χαλκο κε σίδερο πσαρι κε λιγερες γινέκες,
χρισο θα πάρο... μα τι νια αφτος πυ μύχε δόσι
πίσο τιν πίρε αγέροχα, ο βασιλια Αγαμέμνος.
Ετσι όλα ομολογίστε-τα καθος τα παρανκέλνο,
ορθάνιχτα, πυ πια κανις το φέρσιμό-τυ Αργίτις
να μι σικόνι, αν κι άλυς-σας σκοπο 'χι να γελάσι,
σαν πυ πσιχι δε ντρέπετε... μα εμένα όσο κι αν ίνε
κσαδιάντροπος, θα δίλιαζε κε να με δι στα μάτια.
Μαζί-τυ πια εγο σε βυλι δε σιντροφιάζο ί μάχι·
τι μ' έβλαπσε με γέλασε, κε πια με λόγια πάλι
δε με τσακόνι — σάνι-τυ — μον ίσιχος ας βγάζι
τα μάτια-τυ, γιατι το νυ τυ πίρε ο γιος τυ Κρόνυ.
Τα δόρα-τυ εγο τα κλοτσὰο κε σα σκυπίδια τάχο.
Μίτε κι αν δέκα κ' ίκοσι φορες μυ δόκι τόσα,
όσα ὲχι τόρα, κι απ' αλυ αν ίθε λάβι ακόμα,
μίτε όσα στον Ορχόμενο, κι όσα στι Θίβα μπένυν
τυ Μισιριυ όπυ βρίσκετε πιο απ' όλυς βιος στον κόζμο —
κι αφτι ίνε ος εκατόπορτι, κι όκσο απο κάθε πόρτα
διακόσι βγένυν μ' άλογα κι αμάκσια μαχιτάδες —
μιδε κι αν τόσα μύδινε όσα τα φίλα ο άμος,
μίτε έτσι δε μυ πίθι πια τι γνόμι, δε μ' αλάζι,

ος πυ όλι τιν χαρδόπνιγι βριςα νὰ μυ κςεράςι.
Μίτε με κὸρι-τυ παντριες δε θέλο, κι αν ακόμα
παράβγενε με τι χριςι ςτιν ομορφια Αφροδίτι
κε ςε δυλιες κι αργὸχερα θεα Παλάδα αν ίταν,
μίτε έτςι δεν τιν πέρνο εγο, μον άλονε ας γιρέπςι,
όπιος τυ πὰι κ' ίνε άρχοντας καλίτερός-μυ εμενα.
Τι δα αν με ςόςυν ι θει κε φτάςο ος ςτιν πατρίδα,
ας ίνε ο γέρος-μυ καλα κι αφτος μυ δρίςκι νίφι.
Νά, αρχοντοπύλες βρίςκυντε ςτι Φτια κε ςτιν Ελάδα
πολες, γενὶματα αρχιγον π' ορίζυν πολιτίες,
κι όπια-τυς θέλο, τέρι εγο τιν χάνο αγαπιμένο.
Εκι όλο μ' έβιαζε ςιχνα πόθος βαθις να ςίρο,
κε χόρι αφυ ςτεφανοθο, νιφὺλα τεριαζμὲνι,
μ' αφτι το διος να χέρυμε πυ μάζεπςε ο Πιλέας.
Τι δε μ' αχςίζυν τιν πςίχι εμένα μίτε κι όςυς
ι πλύςια χόρα θιςαβρυς λεν ίχε τυ Πριάμυ
πριν ὲρθυν τ' Αργυς τα πεδια, ςτα χρόνια τις ιρίνις,
μίτε όςα ςτι βραχότοπι Πιθο λεν μέςα κλίνι
τ' Απόλυ τυ προφιλαχτι το πέτρινο κατόφλι.
Γιατι τ' αρπας τα πρόβατα κε τραχιλάτα βόδια,
τριπόδια αχάπνιςτα αποχτας κε κςανθοκέφαλα άτια,
μα αθρόπυ πίςο τιν πςιχι μίτε αρπαγι τι φὲρνι
μίτε κε χρίμα, αν μια φορα διαβι το δοντοφράχτι.
Τι ι μάνα-μυ ι λεφχόποδι θεα μυ λέι, ι Θέτι,
πος τίχες διο λογιον με παν ςτο τέλος τυ θανάτυ·
ανίςος μένο γίρο εδο κε πολεμάο το κάςτρο,
πάι δε θα δο πια γιριζμο, μα εόνια θάχο δόκςα·
μα αν κςαναπάο ςτο ςπίτι-μυ, ςτι λατρεφτι πατρίδα,
μῦνε χαμένι ι δόκςα-μυ, μα μακρινι ι ζοί μυ.
Μάλιςτα ςιβυλέβο εγο κε τυς λιπύς-ςας, πρίμι
να βάλτε για τον τόπο-ςας, τι πια άχρι δε θα βρίτε
τις Τριας· γιατι μ' απόφαςι το χέρι-τυ απο πάνυ
τις έβαλε τυ Κρόνυ ο γιος, κε θάρεπςε ο λαός-τις.
Μον ςίρτε ι διό-ςας τ' όχι-μυ ςτος αρχιγυς να πίτε,
Διςέα κ' Εα, τι ίνε αφτο τον προεςτον το χρέος,
κςανα για να ςιλογιςτυν, κι άλι να βρύνε τέχνι
πυ ναν τυς ςόςι οχ τυ φιδιυ το ςτόμα τα καράβια
κε το ςτρατο, τι τόρα αφτι δε γίνετε, ας το κςέρυν.
Μα ο Φίνικας ας μίνι εδο να κιμιθι μαζί-μας,
κι αντάμα πιάνυμε κυπι για τι γλικια πατρίδα

άβριο... αν το θέλι· στανικα δε θέλο ναν τον πάρο».
Ιπε, κι όλι έμιναν κσερι χορις να βγάλυν λέκσι
σα σαστιζμένι· τι σφιχτα πολι τυς τὄπε τ' όχι.
Μα με κερο ίπε ο Φίνικας, ο γέρο-αλογολάτις,
σπόντας στα δὰκρια, τι έτρεμε μιν πάθυν τα καράβια
«Στο νυ πια αν τὄβαλες να πας, λεβέντι-μυ Αχιλέα,
κε να βυθίσις μια σταλια δε θέλις τα καράβια
απ' τι φοτια, σαν πυ θιμος συ πίζμοσε τα σπλάχνα,
πος τότες θέλις πίσο-συ, πεδί-μυ, εδο να μίνο
μὸνος; Μ' εσένα μ' έστιλε ο γέρος-συ πατέρας
τότε όταν απ' τι Φτια στο γιο τ' Ατρια σε προβοδὺσε,
αρχὰρι ακόμα κι άπραγο, ακάτεχο απο μάχες
κε σιντιχες όπυ αποχτυν φίμι κε δόκσα ι άντρες.
Για τύτο μ' έστιλε, όλα αφτα να στα μαθένο, κ' ὲτσι
λογον να γίνις ρίτορας κε δυλεφτις πολέμον.
Ετσι, πεδί-μυ, κσέρε-το, μακριά-συ εγο δε μὲνο,
κι ακὸμα αν μὔταζε ο θεος τα έρμα γερατιά-μυ
να κσίσι, κε λεβέντι νιο σαν πρότα να με κάνι,
σαν όταν τι ροδότσυπρι Ελάδα προταφίκα
για ν' αποφίγο διαφορες με τον πατέρα Αμίντα.
Αφτος μυ καταθίμοσε για μια πανόρια σκλάβα
π' αγάπαε, κε το πρότο-τυ καταφρονὺσε τέρι,
τι μάνα-μυ. Κι αφτι ίθελε τυς διο ναν τα χαλάσυν,
κι όλο με κσόρκιζε τι νια να πὰο κε να πλακόσο.
Τιν άκυσα κε τὄκανα. Κι ο γέρος-μυ πατέρας
εφτις σαν πίρε μιρυδια, με φοβερες κατάρες
μ' άρχισε, κι όλο δέυνταν στις άγριες Καταδιόχτρες
ποτες να μιν καθίσι γιος στο γὸνα-μυ, βγαλμένος
απο σπορὰ-μυ· κ' ι θει κσακύνε τιν κατάρα,
ο Αδις κάτυ στ' ὰνιλια τις γις κ' ι Περσεφόνι.
Τότε έτσι μὔρθε το σπαθι να πὰρο να τον σφὰκσο,
μα κάπιος με κσεχόλιασε θεος θιμίζοντάς-μυ
τιν καταδίκι τυ λαυ, τυ κόζμυ τις βλαστίμιες,
α θε με λεν πατροφονια παντυ μες' στιν Ελάδα.
Μα ο γέρος να μυ βαργομάι κ' εγο στο σπίτι πάντα
να συρταφέρνο, πια ι καρδια δε βὰσταε-μυ τα στίθια.
Πόσα δε μὔπαν όλι-τυς, βλαμάκια κε κσαδέρφι,
πόσα δεν έκαναν αφτυ να με βαστάκσυν σπίτι!
Τί πλύσια θέλις πρόβατα, τί τροχιλάτα βόδια
μὔσφαζαν, τί καλὸθρεφτα καπσὰλιζαν γυρύνια,

π' αςτράφτανε τυ πάχυς-τυς ςτρομένα μες' ςτις φλόγες·
πόςο κραςι δεν πιόθικε απ' τα ςταμνια το γέρυ!
Νίχτες ενια δε μ' άφιναν, μον πλάγιαζαν τριγίρο
φιλάγοντας με τι ςιρα, δίχος ςτιγμι να λίπςι
φοτια, μια κάτυ απ' τις αβλις τις απςιλες κολόνες,
άλι ςτο πρόςπιτο, μπροςτα ςτυ γιαταχιυ τιν πόρτα.
Ομος ςαν ίρθε ι δέκατι ςιγνεφιαζμένι νίχτα,
τότες πια εγο τυ γιαταχιυ τι ςτεριομένι πόρτα
τι ςπάο κε βγένο, κ' έφκολα τι μάντρα τις αβλίς-μας
πιδάο χορις ι φίλακες να νιόςυν μίτε ι ςκλάβες.
Κε πίρα δρόμο έτςι μακρια περνόντας τις Ελάδας
τα φαρδοκάμπια, κ' έφταςα ςτιν προβατογενίτρα,
ςτι Φτια τι χονδροχόματι, ςτυ βαςιλια Πιλέα.
Κι αφτος με καλοδέχτικε, κε μΰδικςε μια αγάπι
ςάμπος πατέρας π' αγαπάι πεδί-τυ χαιδεμένο,
μοναχογιό-τυ κε πολυ κτιμάτον κλιρονόμο·
κε μΰδοκε πολα χορια, με πλύτιςε, κε πέρα
ςτα ςίνορα έκατςα τις Φτιας, αφέντις τον Δολόπον.
Εγο έτςι ςε μεγάλοςα, θεόμορφε Αχιλέα,
κε ς' αγαπύςα ολόψιχα, τι μίτε ςε πεχνίδι
μ' άλον να πας δεν ίθελες μίτε να φας ςτο ςπίτι,
παρα να ςε χορτένο εγο ςτα γόνατά-μυ απάνυ,
κριας κόβοντάς-ςυ κε κραςι βαςτόντας-ςυ ςτα χίλια.
Πολες φορες μυ λέκιαςες το ρύχο απας ςτα ςτίθια
με το κραςι, όταν τΰβγαζες χορις να καλονιόθις.
Ετςι πολι εγο κόπιαςα, πολα 'παθα για ςένα,
μ' αφτα ςτο νυ, πος άκλιρο μ' άφιςε εμένα ο Δίας·
μονάχα εςένα ς' έκανα, θεόμορφε Αχιλέα,
πεδί-μυ, νάχο κάπιονε ςτα γερατια προςτάτι.
Ομος, πεδί-μυ, μέρος'-τα τ' ανίμερά-ςυ ςπλάχνα,
δεν πρέπι-ςυ άςπλαχνι καρδια· τι κ' ι θει ι μεγάλι
λιγυν, κιας έχυν πιο τιμι πιο δίναμι πιο άκςια·
κι αφτυς με τα θιμιάματα κε με ςταλιες κε τςίκνες
κε καλοπιάςτρες προςεφκες τυς μαλακόνι ο κόζμος
περικαλόντας, αν τιχον τυς φτέκςις κι αμαρτίςις.
Τι τυ μεγάλυ 'νε Διος κ' ι Περικάλιες κόρες,
κυτςες, με μάτια αλίθορα, με μύτρα ζαρομένα,
πυ κύτςα-κύτςα τρέχυνε τις Φρένιας καταπόδι·
κι αφτι ίνε ςτέρια ακύραςτι, για αφτο πολι κςετρέχι

όλες-τυς, κε παντυ τις γις προχάνι πριν κε βλάφτι
κάθε θνιτο, κ' ι άλες-τυς κατόπι τυς γιατρέβυν.
Μα τυ Διος αν σεβαστις τις κόρες σα ζιγόνυν,
τότες σ' ακυν τιν προσεφκι, περίσα σ' οφελύνε·
μα χάρι όπιος τυς αρνιθι κι όχι τυς λέι με πίζμα,
παν τότες κε περικαλυν το γιο τυ Κρόνυ Δία
να ζμίξι με τι Φρένια αφτος, για να βλαφτι κε πάθι.
Μον τίμα, αγόρι-μυ, κ' εσι τις κόρες τυ μεγάλυ
Διος, πυ λίγισαν πολον νυ φρόνιμο στον κόζμο.
Τι δόρα αν δε μετρύσε ο γιος τόρα τ' Ατρια, αν κατόπι
κι άλα αν δεν έταζε, άσιστα βαστόντας πάθος πάντα,
θάλεγα εγο πος το θιμο μιν παρετας, μιν τρέχις
να τυς βοιθίσις, κι άφισ'-τυς μες' στα στενα να ρέπσυν.
Μα αφτος κε δίνι εφτις πολα, κι απε έτακσε πολα άλα,
κι άντρες τυς πρότυς διάλεκσε μες' στο στρατο κε στέλνι
να συ προσπέσυν, πυ κ' εσι τυς έχις κάλια απ' όλυς
κε πυ μι θες ο λόγος-τυς να ντροπιαστι κ' ι κόπι·
πριν όμος το πος θίμοσες δεν έχι κατιγόρια.
Ετσι τυς έχυμε ακυστα κε τον παλιον αρχόντον
τυς μίθυς, σαν τυς έρχυνταν θιμι πιζματομένι·
με λόγια τυς μαλάκονες, τυς γίρναες με περκάλια.
Θιμάμε μια ιστορία εγο — πολι παλια, όχι τόρα —
πος έγινε, κε θαν τιν πο να δίτε, αδρέφια, εδο όλι.
Ι Ετολι ίχαν πόλεμο κ' ι άφοβι Κυρίτες
γίρο στι χόρα Κάλιδο, κε σφάζοντας με πάθος,
τ' όμορφο κάστρο ι Ετολι ζιτόντας να γλιτόσυν,
κ' ι άλι-τυς με το σπαθι διψύσαν ναν το πάρυν.
Τι σιφορα τυς έστιλε ι Αρτεμι απο φύρκα,
πυ δεν τις πρόσφερε ο Βινιας καρπυς μες' στα δροσάτα
περβόλια, ενο πολα ι θει τρόγανε βόδια ι άλι,
κι άφισε μόνι τυ Διος τι δοκσαζμένι κόρι·
ί κσέχασε ί δεν τύκοπσε, μα 'ταν βαρι το χρίμας.
Θίμοσε αφτι — το θεικο το σπέρμα, ι σαιτέφτρα —
κι ασερνικο άγριο ασπρόδοντο τυς έστιλε γυρύνι,
πυ τυ Βινια τυ ρίμαζε τ' αμπέλια νίχτα-μέρα,
κ' έρικσε σίνκορμα πολα δεντρα μεγάλα χάμυ
μαζι με ρίζες κε μαζι κε με τον μίλον τ' άθια.
Μα μιαν αβγι ο Μελέαγρος το σκότοσε, ένας γιός-τυ,
τι έμασε κινιγυς πολυς απο 'να πλίθος χόρες
κε σκίλυς· τι άντρες λιγοστι πύ ναν το κάνυν ζάφτι!

τέτιο θεριο 'ταν, κε έςτιλε πολες πςιχες στον τάφο.
Βάζι για αφτο τότε ι θεα διχόνια αναμπυμπύλα,
για τυ θεριυ τιν κεφαλι κε το τριχάτο δέρμα,
κ' εφτις Κυρίτες κε Ετολι ς' αρχίζυν το κοντὰρι.
Μα όςο ο γέρος Μελέαγρος πολέμαε, ι Κυρίτες
πάντα άςκιμα τα πίγεναν, μιδε ποτες μπορύςαν
ν' αντέκςυν όκςο απ' το καςτρι κιας ίταν τόςο πλίθος·
ςτερνα όμος ςαν τον έπιαςε θιμος πυ τὸςυ κόζμυ
με νυ κε κρίςι τιν καρδια φυςκόνι μες' ςτα ςτίθια,
τὸτες αφτος, ςα χόλιαςε, αργος μακρια απ' τι μάχι
κάθονταν με το τέρι-τυ, τιν όρια Κλεοπάτρα,
τις ςφιχτοςτίθος Μάρπιςας τιν κόρι κε τυ Νίδα.
Μα άκςαφνα αντὰρα ακύςτικε κι αχος ςτο καςτροπόρτι
πυ τυς χτιπύςαν τα πιργια. Κε τότες ι γερόντι
τυ ςτέλνυν προτολιτυργυς θεον κε τον κςορκίζυν
να βγι να διαφεντέψι-τυς, κε τΰταζαν μεγάλο
χὰριζμα· οπύταν πιο παχι τις Κάλιδος το χόμα,
εχι πανόριο τΰλεγαν μετόχι να χορίςι,
πενίντα στρέματα, μιςο ςτον κάμπο αμπελοτόπι,
τ' ὰλο μιςο έτςι αφίτεφτο χοράφι να διαλέκςι.
Πόςα δεν τΰλεγε ο Βινιας, ο γέρο-αλογολάτις,
πας ςτο κατόφλι ςτέκοντας, κε ςύςε με τα χέρια
τα κολιτα πορτόφιλα κςορκίζοντας το γιό-τυ·
πόςα κε μάνα κι αδερφες δεν τΰπαν περικάλια —
μα πιο πολι πιζμὰτονε — κε πόςα ακόμα ι φίλι
ι πιο ςτενι ςτιν Κάλιδο κε τιμιμένι πΰχε.
Μα κ' έτςι μέςα τιν καρδια δεν τΰπιθαν στα στίθια,
όςπυ πια ι πόρτες έπεςαν, κε τα πιργια ι Κυρίτες
πατύςαν, κ' έβαζαν φοτια παντυ ςτι χόρα γίρο.
Τότες με θρίνυς μ' οδιρμυς το λατρεφτό-τυ τέρι
τΰπεςε πια ςτα πὸδια-τυ, κι όλες μια-μια τις πίκρες
τ' αράδιαςε τον δίςτιχον πυ τυς παρθι το κάςτρο·
ςφάζυντε ι άντρες, ι φοτια τα ςπίτια-τυς ριμάζι,
οχτρι τυς πέρνυν τα πεδια, οχτρι κε τις γινέκες.
Κ' εκίνι τΰβραζε ι καρδια π' αγρίκαε τέτια πάθια,
κι ορμα να πάι, κε φόρεςε τ' αςτραφτερα άρματά-τυ.
Τότε έτςι αφτος τυς έςοςε απ' το χαμο, κςεχνόντας
τα περαζμένα. Ομος αφτι δεν τΰδοχαν πια δὸρα,
τόςα πυ τΰπαν κι όμορφα· τυς έςοςε όμος κ' έτςι.

Μα τόρα εσι — μι γένιτο! — μι βάλις μες' στο νύ-συ, 600
πεδί-μυ, τέτια απόφασι· τί τάχα θα φελέσι,
όταν τα πλία κέγυντε αν βγις ναν τα βοιθίσις;
Μον σίρε, κι όλι σα θεο θα σε τιμυν κατόπι». 603
Τότε ο γοργος τ' απάντισε γιος τυ Πιλια κε τὔπε 606
«Φίνικα, γέρο-μυ νυνε, τιμες εγο δε θέλο·
τιμι θαρο πος μὔδοχε, όσι μυ πρέπι, ι Μίρα.
Μον άλο πράμα θα συ πο, κε πρόσεχε ν' ακύσις. 611
Με νκρίνιες κε με στεναγμυς μι μυ χαλνας τα σκότια,
για ναν τυ κάνις δύλεψι. Κε τίρα καμιαν όρα,
αγάπι αν τὔχις, μι γενι αποστροφι ι δικί-μυ.
Κάλια μαζί-μυ να μισις όπιον μισι κ' εμένα. 615
Το τι ίπα ι φίλι εδο ας τυ πυν· κε κάλια εσι να μίνις 617
μ' εμας εδο να κιμιθις, κ' ι χαραβγι σα φέξι,
τα λέμε, εδο αν θα μίνυμε ὶ πρέπι να τραβάμε».
Ετσι ίπε, κ' έγνεψε άφονα στον Πάτροκλο να στρόσι 620
τυ γέρυ στρόμα αφρὸμαλο, για να σκεφτὺνε ι άλι
να παν μιαν όρα αρχίτερα οχ τιν καλίβα πίσο.
Μα τότε ο Εας άνιξε το στόμα να μιλίσι
«Γιε τυ Λαὲρτι θεικε, πολίτεχνε Δισέα,
πάμε! τι υσία τίποτα, το βλέπο, εδο δε βγένι. 625
Κε χρια το λόγο πέρα εφτις να πάμε, ας ίνε ότι ίνε,
τι ανίσιχι θα καρτερυν. Οστόσο ο Αχιλέας
στα στίθια ανίμερι έκανε τιν αντρικι χαρδιά-τυ,
ο έρμος! κε ξεχάνι πια τον φίλον τιν αγὰπι, 630
πυ εμις στα πλία τὔχαμε απ' όλυς χόρια πάντα.
Ασπλαχνε! εδο κι αν αδερφὸ-συ σφάξυν κι αν πεδί-συ,
οχι δε λες αν βγι ο φονιας κε θέλι να πλερόσι·
κε μένι αφτυ στον τόπο-τυ πολα ο φονιας μετρόντας,
κε τυ παθυ ι βαρια χαρδια ξεγράφι πια το μίσος 635
σα λάβι δίκια πλερομι. Μα εσένα σὔχυν βάλι
κακο άσβιστο ι θει θιμο στα στίθια για μια κόρι,
μια κε ξερι· μα τόρα εμις εφτα τις πιο ομορφὺλες
μ' άλα πολα συ δίνυμε. Μα ας νιόσι πια ι ψιχί-συ 640
μια στάλα πόνο κε σπλαχνια. Σεβάσυ τιν καλιβα
πυ να μας σόσις ίρθαμε στι στέγι-συ απο κὰτυ,
εμις π' απ' όλυς ίμαστε πιο φίλι-συ κι αδρέφια».
Τότε ο γοργος τ' απάντισε γιος τυ Πιλια κε τὔπε
«Εα, θεόσπαρτε αρχιγε, τυ Τελαμόνα θρέμα, 645
ος μέσα ι κάθε λέξι-συ στα σοθικά-μυ μπίκε·

μα πάι ι πςιχί-μυ απ' το θιμο να ςπάςι, όταν στο νύ-μυ
μϋρθυν εκίνα, πός αφτος με ποδοκίλιςε, έτςι
ςαν κάνα ασίμαντο ραγια ς' όλο μπροστα τ' αςκέρι.
Μα ςίρτε τόρα πέςτε-τυ πος όχι! δε ςαλέβο.
Νε, πριν ςκοπο δεν τὄχο εγο ν' ανκίκςο πια κοντάρι,
πριν ο λεβέντις Εχτορας τυς κάψι τα καράβια
κε πάρι ομπρος το 'ςτράτεμα εδο ος στα ςίνορά-μυ.
Ιδε όςο απο καλίβα-μυ κι απο δικό-μυ πλίο,
πίςο θαρο θα βασταχτι κιας λαχταράι πολέμυς».
Ιπε, κ' εκίνι πέρνοντας διπλόγυβα ποτίρια,
ένα ο καθένας, στάλαςαν, κε στο καραβοςτάςι
γίριζαν πάλι, κε μπροςτα περπάταε ο Δισέας.
Κι ο Πάτροκλος τυς παραγιυς προστάζι κε τις ςκλάβες
εφτις να στρόςυν μαλακο τυ Φίνικα στροςίδι·
κι αφτες τιν προσταγι τ' ακυν κε τυ βολέβυν στρόμα —
προβια, αντρομίδα, κε λινο λεφτόφαντο ςεντόνι.
Εκι πεζμένος πρόζμενε ο γέρος τιν αβγύλα.
Κι ο Αχιλέας πλάγιασε στις στέρεις καλίβας
το βάθος, κ' ι ροδόθορι Διομίδα στο πλεβρό-τυ,
τυ Φόρβα ι κόρι, πϋφερε οχ το νιςι τις Λέζβος.
Στιν άλι κόχι πλάγιασε κι ο Πάτροκλος, κε δίπλα
ίχε κι αφτος τιν Ιφιςα τι μιριοςτολιζμένι,
πυ τυ Πιλέα ο άκςιος γιος τυ χάριςε ςαν πίρε
τιν πολιτία τυ Ενια, τι βραχομένι Σκίρο.
Κ' ι άλι μόλις έφταςαν στυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
αμέςος όρθιι ι στρατιγι με τα χρισα ποτίρια
τυς κέρναςαν άλος απ' αλυ κε γίρεβαν να μάθυν.
Κε πρότος ο αφέντις γιος τυς αροτάι τ' Ατρέα
«Ελα, Δισέα κςακυστε, τον Αχεόνε αθέρα,
πές-μυ, τί, θέλι απ' τι φοτια να σόςι τα καράβια,
ί όχι κ' ι περίφανι καρδιά-τυ βράζι πάντα;»
Τότε απαντα ο πολίπιρος κε θειχος Δισέας
«Τ' Ατρέα κςακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο
όχι, δε θέλι το θιμο να ζβίςι, μον πιο ακόμα
αφρίζι κε περιφρονάι τα δόρα-συ κ' εςένα.
Μόνος-συ — χερετίζματα συ στέλνι — να κιτάκςις
πός να γλιτόσις το στρατο κε τα γοργα καράβια,
κε φοβερίζι πος αφτος στι θάλαςα, άμα φέκςι,
θα ρίκςι τα καλόθρονα καράβια κε θα φίγι.
Κε τοῦ λιπύς-μας μάλιστα, μας ίπε, ςιβυλέβι

όλι να φέβγυμε, τι πια εδο άχρι δε θα βρύμε
τις Τριας, γιατι μ' απόφασι το χέρι-τυ απο πάνυ
τις έβαλε τυ Κρόνυ ο γιος κε θάρεπσαν ι Τρόες.
Ετσι ίπε· νά, ας τα πυν κι αφτι πυ τάλεγε μπροστά-τυς,
ο Εας κ' ι διο κράχτες-μας, κ' ι διο με νυ κε κρίςι.
Μα ο γέρο-Φίνικας εκι κιμίθικε, όπος τύπε,
κ' έτςι θα πάι κι αφτος μαζι στιν ποθιτι πατρίδα
άβριο, αν το θέλι· στανικα δε θέλι ναν τον πάρι».
Ετςι ίπε, κι όλι απόμιναν ςαν αποζβολομένι
δίχος να κρένυν· τι πολι ςφιχτα τυς τόπε τ' όχι.
Ορα πολι ίταν άλαλι με ςπλάχνα μαραμένα,
μα με κερο τυς μίλιςε ο θαρετος Διομίδις
«Τ' Ατρέα κςακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
κρίμας κε πυ τυ πρόςπεςες ποτές-ςυ κε χιλιάδες
τύτακςες δόρα, γιατι αφτος περφανοφέρνι κ' έτςι,
μα τόρα πιότερο πολι τον φύςκοςες περφάνιες.
Ας'-τον κιας κάθετε ίςιχος, ίτε μιςέπςι ί μίνι·
όςο για μάχι, αδιάφορο! ας βγι ςα θέλι ατός-τυ,
ςαν τον φοτίςυν ι θει κε τ' ορεχτι ι καρδιά-τυ.
Μον όλι ελάτε ας κάνυμε ςαν πυ θα πό-ςας τόρα.
Σίρτε πλαγιάςτε, μα καλα με φαγοπότι πρότα
χορτάςτε τιν κιλια — τι αφτο δίνι ζοι κε θάρος —
κε ςα χαράκςι ι όμορφι ροδοδαχτίλο αβγύλα,
κερο μι χάνις, το ςτρατο — πεζυς κι αμακςομένυς —
παράτακς'-τυς εδο μπροστα κι οδίγα-τυς ςτι μάχι·
μαζί-μας, γιε τ' Ατρια, κ' εςι πολέμα με τυς πρότυς».
Ετςι ίπε, κι όλι πένεςαν το λόγο ι βαςιλιάδες,
κε τον αλογομεροτι καμάροςαν Διομίδι.
Κε τότε ςτάζυν κε ςκορπυν τριγίρο ςτα καλίβια,
κ' εκι πλαγιάζυν, μια ςταλια τον ίπνο να χαρύνε.

Κ

Κ' ι άλι στρατιγι κοντα στα πλία, χαρομένι
απο βαθι ίπνο μαλακο, ολονιχτις κιμόνταν·
μα πύ τ' Ατρέα ο άκσιος γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς,
να κλίσι μάτι πυ πολες τον μαρτιρέβανε έγνιες!
Πος ρίχνι αστραπομπύμπυνα ο βροντολάλος άντρας
τις Ιρας, φτιάνοντας βροχι κε δινατο χαλάζι,
ὶ χιόνι όταν ι εκσοχες τριγίρο ασπρολογάνε,
ί κάπυ στόμα αρπαχτικο φαρμακερυ πολέμυ·
έτσι πικνα τυ στέναζαν τα στίθια απ' τις καρδιάς-τυ
το βάθος, κε τα σπλάχνα εντος τυ θέριζε ι τρομάρα.
Το μάτι εκι σαν έριχνε στυς Τρωικυς τυς κάμπυς,
σάστιζε πόσες έκεγαν φωτιες ομπρος στο κάστρο,
τί αβλι π' αχύταν κι άργανα, τι λαλιτος αθρόπον·
μα πάλε όταν τα πλία-τυ θορύσε κε τ' ασκέρι,
τρίχες κε τρίχες σίριζα τραβύσε οχ το κεφάλι
προς τα υράνια, κ' έκλεγε βαρια ι πικρι ψιχί-τυ.
Κι αφτι ι βυλι τυ φάνικε σαν πιο καλι στο νύ-τυ·
πρότα να πάι στο Νέστορα πριν άλυς κράκσι αρχόντυς,
μιν κατεβάσι οφέλιμι καμια βυλι μαζί-τυ
π' ολόκλιρο απ' τι σιφορα τ' ασκέρι ναν τυ σόσι.
Κ' εφτις σικόνετε, φοράι το ρύχο στο κορμί-τυ
κι όρια αμποδένι σάνταλα στα παχυλα ποδάρια,
έπιτα βάζι παρδαλι προβια — μακρια ος στα πόδια —
κσανθυ μεγάλυ λιονταριυ, κε πέρνι το κοντάρι.

Μα κι ο Μενέλας έτρεμε το ίδιο — γιατι ο ίπνος
κε τα δικά-τυ βλέφαρα δεν τάκλινε — μιν πάθυν
ι Δαναι, πυ χάρι-τυ πολι γιαλο περνόντας
ίρθαν στιν Τρία, πρόθιμι το έμα-τυς να χίσυν.
Πρότα στιν πλάτι τι φαρδια παρδαλακιο με βύλες
ρίχνι, κε στο κεφάλι-τυ σικόνι το χαλκένιο

γερό-τυ χρὰνος κε φοράι, κε πέρνι το κοντάρι
στι σταλομένι χέρα-τυ. Κ' έτσι ίβγε να κσιπνίσι
τον αδερφό-τυ, π' όλυς-τυς στιν εκσυσια περνύσε
τυς Αχευς, κε σα θεο το λάτρεβε το πλίθος.
Κ' εκι τον βρίκε, στ' ακρινο καράβι-τυ απο δίπλα,
πύβαζε τ' άρματα· κι αφτος χαρύμενος τον ίδε.
Κ' έπιασε πρότα ο θαρετος Μενέλας να μιλίσι
«Τί έτσι αρματόνεσε, αδερφε; ί κάπιο-μας να στίλις
τον Τρόον θες κατάσκεπο; Ομος πολι φοβύμε,
δε θ' αναλάβι-συ κάνις τέτια δυλια, να σίρι
μονάχος πέρα ος στυς οχτρυς κε να κατασκοπέψι
μες' στο σκοτάδι. Σαν πολι θάχι καρδια αντριομένι».
Τότες τυ κάνι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
«Ανάνκι εγο κ' εσι, αδερφε, καμια βυλι να βρύμε
οφέλιμι, π' απ' τα δινα να βγάλι κε να σόσι
στρατο κε πλία, τι άλακσε ο γιος τυ Κρόνυ γνόμι.
Τυ Εχτορα ίσος πιο πολι λογιάζι τα σφαχτάρια.
Δεν ίδα εγο, δεν άκυσα να πυν πος ένας άντρας
σκέφτικε ος τόρα σιφορες μες' σε μια μέρα τόσες,
όσα μας έκανε κακα ο Εχτορας, πυ οστόσο
θευ να πις ί θέισας δεν ίνε ακριβοπέδι.
Τόσι ίνε ι βλάβι, πυ θαρο κερο ο στρατος κε χρόνια
θαν τι θιμάτε· έτσι βαρια μας έχι αφανιζμένυς.
Μον έλα τρέχα γλίγορα κε φόνακσε τον Εα,
κράκσε το Δομενια, κ' εγο στυ Νέστορα θα τρέκσο
κε θαν τυ πο να σικοθι, μίπος να σίρι θέλι
όκσο ος στο τάγμα τον φρυρον κε διαταγες να δόκι.
Τι αφτον θ' ακύσυν πιο καλα· τι ο γιός-τυ τον φρυρόνε
ίνε αρχιγος κι ο σίντροφος τυ Δομενια ο Μιριόνις·
τι αφτυς πιο πρότα τάκσαμε στις πόρτες να φιλάνε».
Τότες τυ λέι ο άφοβος πολεμιστις Μενέλας
«Κε πιά 'νε, κσίγα-μυ, έπιτα ι προσταγί-συ; Θέλις
να μίνο εκι προζμένοντας μαζί-τυς ος να φτάσις,
για θες να τρέκσο πίσο εδο σαν τυς τα πο τα πάντα;»
Τότες τυ λέι τ' Ατρέα ο γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς
«Εκι καρτέρα, μιν τιχον στο δρόμο χάσι ο ένας
τον άλονε, τι ίνε πολες μέσα απ' τον κάμπο ι στράτες.
Κι όθες διαβένις, φόναζε περκάλα ν' αγριπνάνε,
κε κάθε αντρος νομάτιζε τι φίτρα τον πατέρα,
τιμόντας όλυς. Κσέχανε πια τόρα τις περφάνιες,

κ' έλα ας δυλέψυμε κ' εμις, τι εμας θαρο έτσι ο Δίας
πίκρες μας έγραπσε βαριες σα μας γενύσε ι μάνα».
Ετσι ίπε, κε τον έστιλε καλοκσιγόντας-τα όλα·
απε κινάι το Νέστορα να βρι, το γέρο αφέντι.
Κε στιν καλίβα-τυ κοντα τον ίβρε κε στο πλίο
σε στρόμα απάνυ μαλακο, κ' ίταν σιμά-τυ χάμυ
ι πλυμιστί-τυ αρματοσα — ασπίδα, διο κοντάρια,
περκεφαλέα αστραφτερι — σιμα 'τανε κ' ι ζόνι,
όλι στολίδια, πϋζονε ο γέρος σα φορϋσε
τα χάλκινα άρματα να βγι στον πόλεμο, οδιγόντας
τυς λόχυς, τι απο γερατια δεν έδρονε τ' αφτί-τυ.
Τότε ίπσοσε τιν κεφαλι, στο γέρικό-τυ ανκόνα
ακυμπιστος, κε ρότισε το γιο τ' Ατρέα κ' ίπε
«Πιός ίσε εσι πυ περπατας στα πλία ομπρος μονάχος
μέσα στις νίχτας τιν καρδια, π' όλι ι θνιτι κιμύντε;
Μιν κάνα σίντροφο ζιτας; μιν έχασες μυλάρι;
Μίλα — άφονος μιν προχορας — κε πές-μυ, τί γιρέβις;»
Τότε απαντάι τ' Ατρέα ο γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς
«Ο γέρο, τυ Νιλέα γιε, τον Αχεον καμάρι,
τον Αγαμέμνο εδο θερας, π' απ' όλυς πέρα ος πέρα
πιότερο ο Δίας μ' έπσισε κε θα με πσίσι ακόμα,
όσο μυ μένι ανασασμος κε στέκυμε στα πόδια.
Γιρνο έτσι, τι στα μάτια-μυ γλικος δεν κάθετε ίπνος,
πυ ο πόλεμος μ' ανισιχι κε τυ στρατυ τα πάθια.
Το τί θα γίνυν λαχταρο, κεφάλι πια δεν έχο,
λες παραζάλι μ' έπιασε, κι όκσο ι καρδια οχ τα στίθια
πιδάι, κε κάτυ μυ λιγυν τα γόνατα κε τρέμυν.
Μα αν να βοιθίσις θες, αφυ κ' εσι δεν έχις ίπνο,
έλα κε κάτυ στυς φρυρυς ας πάμε, για να δϋμε
μίπος αφτι απ' τιν κύρασι κε νίστα αφανιζμένι
ολότελα αποκιμιθυν κε τι φρυρα κσεχάσυν·
τι στέκυν δες! κοντα ι οχτρι, μίτε κανις κατέχι,
κε νίχτα αν δεν τυς σινεμπι ν' ανίκσυνε κοντάρι».
Τότε απαντάι ο Νέστορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Τ' Ατρέα κσακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
μι δα θαρις τυ Εχτορα ο βαθιγνόστις Δίας
θα κάνι-τυ κάθε σκοπο πυ ίσος ολπίζι τόρα,
μον φίδι κε χιρότερο ίσος τον φάι, αν βγάλι
απ' τιν καρδια τ' ανίμερο το πίζμα ο Αχιλέας.
Μα το να πάο μαζί-τυ εγο, με τα χαρας παγένο·

μα κι άλυς ας σικόςυμε, το μαχιτι Διομίδι
με το Δισέα, τυ Οιλια τον Εα, κε τον Μέγι.
Μα ας τρέχςι, αν έχις άθροπο, κι αφτυς να κράκςι ακόμα,
τον άρχοντα το Δομενια, τον Εα τυ Τελαμόνα·
τι αφτον ςτιν άκρι βρίςκυντε μιδε ςιμα τα πλία.
Μα το Μενέλα, όςο αρχιγος κι αν μΰνε κι όςο βλάμις,
σιμπάθα-με, όμος κςάτερα θαν τον μαλόςο, πυ έτςι
χιμάτε αφτος κι αδιαφορι εςι αν δυλέβις μόνος.
Σ' όλυς τόρα 'ταν χρέος-τυ τυς αρχιγυς να τρέχι
περικαλόντας· τι πολι βαρια μας ζόνι ανάνκι».

Τότες τυ κάνι ο δινατος αφέντις Αγαμέμνος
«Παπυ, κε χάρι άλι φορα θα ς' τὄχο αν τυ τα πςέλνις
τι αναμελάι πολες φορες κε προθιμια δε δίχνι,
όχι απο νυ ασιλόγιςα ί βαρεμο, μον βλέπι
τι εγο θα πο κι ακαρτερι το σίνθιμα να δόκο.
Μα τόρα πριν σικόθικε κε να με βρι ίρθε πρότος,
κ' εγο ίςα-ίςα αφτυς πυ λες τον έςτιλα να κράκςι.
Μον πάμε, κι όλυς στα πορτια θα ζμίκςυμε τυς άλυς
με τυς φρυρυς μαζι, τι εκι να σιναχτυν τυς ίπα».

Τότες τυ λέι ο Νέςτορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Ετςι δε θα στραβοθοράι κανίς-μας μες' ςτ' αςκέρι,
όχι δε θαν τυ λέι κανις σα βγένι κε προςτάζι».

Ιπε, κε φόρεςε γοργα στα ςτίθια-τυ το ρύχο,
κι όρια σαντάλια αμπόδιςε στα παχυλά-τυ πόδια,
κε τι φλοκάτα στο κορμι θιλίκοςε, ποδίςα
διπλι άλικι, κε κατςαρα μαλια 'ταν φορτομένι.
Κε πίρε το πολεμικο κοντάρι, μιτομένο
με κοφτερο χαλκο, κ' εφτις κινάι ομπρος στα πλία.

Πρότονε πίγε ο γέροντας κε σίκοςε απ'τον ίπνο
τον άκςιο τυ Λαέρτι γιο, το θεικο Δισέα,
με μια φονι. Ακςαφνα εκινυ πίγε ςτ' αφτιά-τυ ο ίχος,
κι απ' τιν καλιβα βγένι εφτις κε τυς μιλάι διο λόγια
«Τι, όρε, έτςι μέςα στο στρατο γιρνάτε, όμπρος στα πλία,
με τα βαθια μεςάνιχτα; πιά ανάνκι σφίνκι τόσο;»

Τότες τυ κρένι ο Νέςτορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Γιε τυ Λαέρτι θεικε, πολίτεχνε Δισέα,
σιμπάθα, τι όλυς-μας βαρι κακο μας σινεπίρε.
Μα έλα μαζι να κράκςυμε κε τυς λιπυς προτάρχυς».

Ιπε, κ' εκίνος τρέχοντας μέσ' στιν καλίβα, ρίχνι

K

στιν πλάτι ασπίδα πλυμιστι κ' εφτις τυς κσαναζμίγι.
Παν τότες τυ Τιδια το γιο να βρυν, κι απ' τιν καλίβα
όκσο τον ίδραν παρακι με τ' άρματα, κ' ι φίλι
γίρο κιμύνταν έχοντας ασπίδες προςκεφάλια.
Ορθια τα όπλα-τυς μ' υρες στι γι ίτανε μπιγμένες,
αλάργα αντίφενκε ο χαλκος σαν αστραπι τυ Δία.
Κι ο αρχιγος κιμότανε με κάτο-τυ στρομένο
δέρμα βοδιυ, κι ολόλαμπρο χαλι ίχε προςκεφάλι.
Κι ο γέρος ζίγοσε κοντα κε τον κσιπνάι κλοτσόντας
με το ποδάρι, κι ανιχτα τον μάλοσε έτσι κ' ίπε
«Κσίπνα! τι οργι πσοφολογας, γιε τυ Τίδια, όλι νίχτα;
Ι δεν ακυς πυ κάθυντε σιμα ι οχτρι στα πλία,
μόλις πια λίγα βίματα, στο καμποδύνι απάνυ;»
Ιπε, κ' εκιος σαν αστραπι σικόθικε οχ τον ίπνο,
κε κράζοντάς-τον τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
«Γέρο, δεν τρόγεσε, ίσιχα πός κάθυντε δεν κσέρις.
Μα κι άλι τάχατε Αχει δε βρίσκυντε πιο νιί-συ
παντυ να τρέκσυν κι όλυς-μας να κράκσυν έναν-ένα
τυς αρχιγυς; Μα, γέρο, εσι περιοριζμο δεν έχις».
Τότες τυ λέι ο Νέστορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Πεδί-μυ, νε όλα αφτα σοστα τα μίλισες κε δίκια.
Εγο 'χο αθρόπυς κε πολυς — εγο 'χο νε κε γιύς-μυ
παράκσιυς — πυ μπορυν να παν το μίνιμα να δόκυν.
Μα το στρατο πολι βαρια τον πλάκοσε φυρτύνα,
τι απο 'να ράμα κρέμετε ι τίχι-μας πια τόρα,
τάχα θα ζίσυμε ί γραφτο το ρέμα να μας πάρι
Μον άμε τυ Φιλια το γιο κε το γοργο τον Εα
σίκοσ'-τυς τόρα, αν με πονας, γιατι ίσε εσι πιο νιό;-μυ».
Ιπε, κ' εκίνος φόρεσε προβια—μακρια ος στα πόδια —
κσανθυ μεγάλυ λιονταριυ, κε πίρε το κοντάρι.
Κε πίγε κε τυς σίκοσε κ' εκι τυς έφερε όλυς.
Τότες σαν πίγαν τον φρυρον κε ζμίκσανε τυς λόχυς,
δε βρίκαν — όχι — σ' ίπνο εκι τυς αρχιγυς πεζμένυς,
μον κσάγριπνι όλι κάθυνταν φορόντας τ' αρματά-τυς.
Πος σκίλι ομπρος στα πρόβατα κακονιχταν σε στρύνκα,
αν νιόσυν εματόχαρο θεριο πυ τα λανκάδι
περνάι στα όρι, κε πολις απο βοσκυς κε σκίλυς
κρότος κι αχος, κε δε σφαλνυν το μάτι μια στιγμύλα·
έτσι κι αφτον στα φλέβαρα δεν τυς κατέβενε ίπνος
π' όλι τι νίχτα φίλαγαν, τι ίχαν το νύ-τυς πάντα

κατα τον κάμπο άμα άκυγαν ροβολιτο τον Τρόον.
Κι άμα τυς ίδε, χάρικε με τιν καρδιά-τυ ο γέρος,
κε πίγε κε τυς θάρινε μ' έναν καλό-τυ λόγο
«Ετςι φιλάτε, ορες πεδια, κε μι ςας πιάνι ι νίςτα
τα μάτια εδο, μιν πέςυνε ςτα νίχια τον οχτρόνε».
Ιπε, κε το χαντάκι εφτις περνάι, κε παν μαζί-τυ
κ' ι καπετάνιι, όςι ίτανε ςτι ςιντιχια κραγμένι.
Πίγε ο Μιριόνις, πίγε ο γιος τυ Νέςτορα ο λεβέντις,
τι τυς προςκάλεςαν να παν μαζι ναν τα μιλίςυν.
Κε το ςκαφτο ςα διάβικαν χαντάκι, παν καθίζυν
ςτα παςτρικα, όπυ φένυνταν ςτι μέςι μια άδια θέςι
δίχος κυφάρια κατα γις, όθενες πίςο πάλι
ίχε γιρίςι ο Εχτορας, ςα βάραε τυς Αργίτες
κ' έφταςε ι νίχτα κ' έκριπςε όλα τα πάντα γίρο.
Εκι εκάτςαν κι αρχίνιςαν να λεν το τί θα κάνυν.
Κε πρότα ο γέρο-Νέςτορας πιάνι να πι διο λόγια
«Πιανυ το λέι, ορε, ι καρδια, κε ςτο ςκοτάδι μέςα
κοτάι ος ςτυς λιοντόψιχυς Δαρδάνυς να ζιγόςι,
μίπος ςτις άκρες κάνα οχτρο ςιλάβι, ί κ' ίςος πάρι
τίποτα λόγο-τυς, ςαν τί ςτο νύ-τυς μελετάνε,
ναν τόχυν τάχα απόφαςι αφτυ να καρτερέψυν
κοντα ςτα πλία, απ' το καςτρι αλάργα, ί θα γιρίςυν
ςτι χόρα, αφυ το ςτράτεμα μας νίκιςαν ςτι μάχι.
Ιςος τ' αφινκραςτι όλα αφτα, κι αν μας γιρίςι πίςο
γερος, θενάνε ι φίμι-τυ όθες διαβι μεγάλι,
ςε δίςι κε ς' ανατολι. Κε ζιλεφτα θα λάβι
χανίςκια· τι όςι ορίζυνε αρχόντι ςτα καράβια,
όλι απο προβατίνα μια με τ' άςπρο-τις μανάρι
θαν τυ χαρίςυν — ςαν κι αφτι δε βρίςκετε άλο χτίμα —
κε πάντα, όπυ κςεφάντομα κι όπυ τραπέζι, θάνε».
Ετςι ίπε, κι όλι απόμιναν χορις να βγάλυν λέκςι.
Μα με κερο τυς μίλιςε ο θαρετος Διομίδις
«Γέρο, ι περίφανι καρδια μες' ςτ' άφοβά-μυ ςτίθια
μυ λέι, εγο ος μες' ςτον οχτρον τυς λόχυς να ζιγόςο.
Μα αν γίνετε κι άλος κανις νάρθι μαζι να πάμε·
πιο ςιντροφια, κε πιότερο για τι δυλια το θάρος.
Διο παν μαζι, κε πριν αφτος πριν πότε νιόθι ο άλος
το τι ςιφέρνι· μα αν τιχον κε μόνος όντας νιόςις,
όμος πιο οκνός-ςυ πάντα ο νυς, δε ςύχι ι γνόμι βάθος».
Ιπε, κι αφτι αρκετι ίθελαν να παν με το Διομίδι.

Θέλανε ι Ειδες ι διο, τα θεοπὲδια τ' Αρι,
τὄθελε ο γιος τυ Νέςτορα, κε τὄθελε ο Μιριόνις,
τὄθελε κε τ' Ατρέα ο γιος, ο μαχιτις Μενέλας,
τὄθελε ο αγονάτιςτος Διςέας μες' ςτυς Τρόες
να μπι, τι πάντα γίρεβε τον κίντινο ι καρδιά-τυ.
Τότες τυς ίπε ο δινατος αφὲντις Αγαμέμνος
«Διομίδι, τυ Τιδέα γιε, μιριάκριβό-μυ αδρέφι,
ςίντροφο αν θέλις, διάλεκςε — πάρε όπιον θες ατός-ςυ.
τον πιο ὰκςιο απ' όςυς πρὸβαλαν, τι αποθιμυν πολί-τυς.
Μα εςι, απο ςέβας τάχατες, τον πιο καλο μι θέλις
ν' αφίςις, κε χιρότερο διαλέκςις, μίτε τίρα
φίτρα ί γενια κι αν ίνε-τος πιο βαςιλιας μεγάλος».
Ιπε, μα για τον καςτανο Μενέλα ανιςιχύςε.
Τότες τυς μίλιςε κςανα ο θαρετος Διομίδις
«Αν οριζμό-ςας ςίντροφο εγο 'νε να διαλέκςο,
πος τότες να κςεχάςο εγο το θεικο Διςέα,
π' ότι κι αν πιάςι, ι τολμιρι καρδιά-τυ δε γνερὶζι
τι ίνε οκνος, κ' ι θεα Αθινα τον αγαπὰι περίςα;
Μ' αφτον μαζι, κι απ' τις φοτιας τις φλόγες μέςα ι διό-μας
πίςο γιρνὺμε, τι ποτες δεν τυ ςαςτίζι ο νύς-τυ».
Τότες τυ κάνι ο θεικος πολίγνορος Διςέας
«Γιε τυ Τιδια, ας'-τις πενιές-ςυ κε κατιγόριες τόρα·
τι αφτα πυ λες, τα κςέρυνε εδο ι αργίτες όλι.
Μον πάμε! ι όρα πέραςε, ι χαραβγι ςιμόνι,
έγιρε ι πύλια, βρίςκετε ςτο τέλος τόρα ι νὶχτα».
Ετςι ίπαν, κε τα φοβερα φορέςανε άρματὰ-τυς.
Κ' έδοκε ςτυ Τιδια το γιο ο άκςιος Θραςιμίδις
δίςτομο λάζο — τι άφιςε ςτα πλία το δικό-τυ —
κι αςπίδα, κε τυ φόρεςε ὲνα ταβρίςο ςκύφο
με δίχος φύντα ί χάλκινα ςτεφάνια, π' απλοςκύφι
τον λεν κε τον παλικαριον γλιτόνι τα κεφὰλια.
Κε τυ Διςέα τὖδοκε ο κςακυςτος Μιριόνις,
τον Κριτικόνε ο ςτρατιγος, δοκςάρι με ςαίτες
κε ςπάθα· κε τυ φόρεςε βοιδοπετςένιο κράνος
ςτιν κεφαλι, πυ μέςαθες γερα 'τανε ραμένο
μ' ὲνα ςορο λυρια, κ' εχτος ίχε ςιρα απο δόντια
αςπρόδοντυ αγριογυρυνιυ, κοντα-κοντα με τέχνι
βαλμένα· κ' ίταν βολικα ςτι μέςι φελπομένο.
τΑπ' τον Ελιο ο Αφτόλικος ςε περαζμένα χρόνια
ο πίρε — όταν διαγύμιςε τον πίργο τ' Αμιντόρυ —

κε τ' Αφιδάμα τὄδυκε τυ Κιθιριότι, κάτυ
στι Σκάντια. Αφτος το χάριςε τυ Μόλυ θιμιτάρι,
κε πάλε αφτος ναν το φοράι το χάριςε τυ γιύ-τυ.
Τότε ο Διςιας το φόρεςε κε τὔρθε στο κεφάλι.
Ετςι λιπον ςαν ἐβαλαν τα φοβερα άρματά-τυς,
κινὺνε, κι άφικαν εκι τον προεςτον το πλίθος.
Κι απας στο δρόμο ι Αθινα τυς έςτιλε μια λάκρα
δεκςα· μα το καλο πυλι μες' ςτο βαθι ςκοτάδι
δεν τὄδαν, μόνε λάλιςε κι ακύςτικε ι φονί-τυ.
Χὰρικε τυ Λαέρτι ο γιος με το καλο ςιμάδι
πυ φάνικε, κε ςτι θεα δείθικε έτςι κ' ίπε
«Ακυ-με, κὸρι αμάλαγι τυ Δία, έςι πυ πάντα
μυ παραςτέκις ςτα δινα, κε ςαν κινο ι ματιά-ςυ
με βλέπι, ο πλίθια αγάπα-με, καλι θεα, κε τόρα,
κε κάνε να γιρίςυμε ςτα πλία δοκςαζμένι,
μεγάλα κατορθὸνοντας πυ ο οχτρος ναν τα θιμάται».
Κατόπι προςεφκίθικε κι ο μαχιτις Διομίδις
«Ακυ-με τόρα, δέςπινα διόςπαρτι, κ' εμένα.
Ελα μαζί-μυ, θέενα ςαν πυ ςτι Θίβα πίγες
με τον πατέρα-μυ άλοτες, το θεικο Τιδέα,
ςαν έςιρε τον Αχεον ςτι Θίβα αποςταλμένος.
Εκὶνυς δίπλα ςτ' Αςοπυ τυς άφιςε το ρέμα,
κε πίγε αφτος ιρινικα μαντάτα ςτυς Θιβέυς·
ομος γιρνόντας, ςιφορες τυς ςκάροςε κε πίκρες
μαζὶ-ςυ, τι δε ςάλεβες, θεά-μυ, απ' το πλεβρὸ-τυ.
Τόρα έτςι βὸιθα πρόθιμα, θεα, κε φίλαγέ-με,
κ' εγο ςυ ςφάζο ενος χρονυ δαμάλι κυτελάτο
αμέροτο πυ ςε ζιγο δεν τἄβαλαν ακόμα·
στο ςφάζο αφτο χριςόνοντας τα κέρατά-τυ γίρο».
Ετςι ίπαν, κε τυς κςάκυςε τιν προςεφκι ι Παλάδα.
Λιπον ςαν προςεφκίθικαν ςτιν κόρι τυ μεγάλυ
Διος, μέςα ςτα ςκοτινα κινυν ςα διο λιοντάρια,
περνόντας έματα άρματα λαβοματιες κυφάρια.
Μα κε τον Τρόον τ' άφοβο ο Εχτορας τ' αςκέρι
δεν τ' άφιςε να κιμιθι, μον ςε θυλι τυς πρότυς
φονάζι, όςι ίταν πρόκριτι κε ςτρατιγι τον Τρόον.
Τυς έκρακςε κε το βαθι κατάςτροςε ςκοπό-τυ
«Πιός να κερδίςι έχι όρεκςι κε τι δυλια πυ θέλο
μυ τάζι; Ας πι, κε πλερομι τον χαρτεράι π' ακςίζι.
Αμακςα εγο κε διο άλογα μ' ακύραςτα τα ςνίχια,

τα πιο γοργα πυ βρίςκυντε στον Αχεον τα πλία,
θα δόςο ς' όπιον τυ βαστάι με δόκςα-τυ μεγάλι
να πάι κοντα στον Αχεον τα πλία, κε να μάθι
αν πάντα τα γοργότρεχα φιλάγυντε καράβια,
για τόρα πυ τα ςτέρια-μας τυς ρίμακςαν κοντάρια
έβαλαν πια φεβγιο στο νυ, κι απ' τυς μεγάλυς κόπυς
ςπαζμένι, δεν τυς πάι ι καρδια τι νίχτα να φιλάκςυν».
 Ιπε, κι αφτι όλι απόμιναν χορις να βγάλυν λέκςι.
Μα εκι ίταν κάπιος Δολονας, γιος βροντολάλυ κράχτι,
τυ Καλογνόμι, σε χαλκο κε σε χρυςάφι πλύςιος·
νε μεν κορμι ίχε ασίμαντο, μα πιλαλα τα πόδια,
κε ςπίτι-τυ ίταν μονογιος μες' ς' αδερφάδες πέντε.
Αφτος λιπον τυ Εχτορα τὖπε μπροστα στυς Τρόες
«Εχτορα, νε! ι ατρόμιτι μυ λέι καρδιά-μυ εμένα
πέρα να πάυ στα μελανα καράβια κε να μάθο.
Μον ςίκοςε έλα το ραβδι, κι ορκίςυ-μυ στο Δία
πος χαλκοπλύμιςτι άμακςα θα μυ χαρίςις κι άτια,
αφτα πυ παν στον πόλεμο τον κςακυςτο Αχιλέα,
κ' εγο άκαρπος κατάςκοπος δε θα φανό-ςυ ί πςέφτις·
γιατι ίςα τόςο ος στο στρατο θα ςίρο, όςο να φτάςο.
το πλὶο το βαςιλικο, πυ εκι ι αρχόντι τόρα
θἄχυν βυλι αν θα μίνυνε ὶ κάλια να μιςέπςυν».
 Ιπε, κε τότε ο Εχτορας, τυ γέρυ ο γιος Πριάμυ,
πίρε στο χέρι το ραβδι κε τὖκανε τον όρκο
«Στ' όνομα αμόνο τυ Διος πυ μας ακύι κε βλέπι,
κανίς-μας τ' άτια πυ ζιτας δε θ' ανεβι, στο τάζο,
μον πάντα θἄνε στολιζμος δικός-ςυ κε καμάρι».
 Ετςι ίπε κ' ίπε πςέφτορκα, μα εκίνος πίρε αέρα.
Εφτις στυς όμυς κρέμαςε το γιριστο δοκςάρι,
κ' έβαλε στο κορμι προβια πςαροτριχάτυ λίκυ,
κε ςκύφο νιφιτςόπετςο στιν κεφαλι, κε πίρε
το κοφτερο κοντάρι-τυ. Ετςι κινα απ' τον κάμπο
κατα τα πλία... μα γραφτο δεν τὖταν να γιρίςι
κε τον οχτρον στον Εχτορα να πάι μαντάτα πίςο.
 Ετςι τ' αςκέρι τον αντρον αφίνοντας κι αλόγον,
πέρνι τι στράτα πρόθιμος. Μα ο θεικος Διςέας
τον νιόθι καθος ζίγονε κε κάνι τυ Διομίδι
«Κάπιος, Διομίδι, ροβολάι — τίρα — μακρια απ' τυς Τρόες,
δεν κςέρο, καν κατάςκοπος τον καραβιον καν θέλι
καμια να κλέπςι αρματοςα απ' τα νεκρα κυφάρια.

Μον άς'-τον πρότα δίπλα-μας να προχορίσι λίγο
όχσο απ' τον χάμπο, κ' έπιτα ορμάμε εμις, κι αμέσος
τον πιάνυμε. Μα αν τρὲχοντας τιχον μας προςπεράσι,
με τ' όπλο εςι απο τυς οχτρυς προς τα χαράδια πάντα
περιόριζέ-τον, μιν τιχον στο κάςτρο μας κςεφίγι».
Ιπαν, κε παραμέρισαν όχσο απ' το δρόμο, δίπλα
μες' στυς νεκρυς· κι αθόα αφτος τυς πέρασε τρεχάτος.
Μα τόςο σαν αλάργεπσε όςο μυλάρια οργόνυν
μες' σε μιας μέρας κάματο, τι αφτα νικυν τα βόδια
μες' στο βαθι κατεβατο όταν τραβυν τ' αλέτρια,
τότες χιμυν απάνυ-τυ· κ' εκίνος μες' στι στράτα
στάθικε εφτις σαν άκυςε τον ποδαριον το χτίπο,
τι τυ κριφόλπιζε ι καρδια πος τον ζιτύςαν φίλι
με προσταγι τυ Εχτορα ναν τον γιρίςυν πίςο.
Μα σαν τον ζίγοςαν να πις μια κονταρια ί πιο λίγο,
νιόθοντας το πος ίνε οχτρι κὰνι φτερα τα πόδια,
κε δρόμο! Μα κ' εκίνι εφτις τον πίραν καταπόδι.
Πος διο ςκιλια καρφόδοντα κινιγομαθιμένα
ς' αλάφι ρίχνυντε ί λαγο κε κινιγυν με πίζμα
μέςα σε δάςος, κι ο λαγος μπροςτα όπυ φίγι-φίγι·
έτςι κι αφτι χορίζοντας το γιο τυ κράχτι αλάργα
απ' τυς δικύς-τυ, επίμονα τον κινιγύςαν πάντα.
Μα τι στιγμι πυ κόντεβε μες' στυς φρυρυς να πέςι,
προς τα καρὰβια φέβγοντας, πια τότες το Διομίδι
τον διναμόνι ι Αθινα, μιν τον προλάβυν ὰλι
κε πυν π' αφτι τον ςκότοσαν, λ' ερθι κατόπι εκίνος.
Κ' έκραχσε τυ Τιδέα ο γιος, με το κοντάρι ορμόντας
«Στάςυ, μορε, κε ς' έφαγα! Ι στάςυ ί θα στο μπίκςο
όπυ κι αν ίνε — κι άκυ-με — στι ράχι το κοντάρι».
Ιπε κε ρίχνι, μα χορις ςκοπο ναν τον βαρέςι.
Κε τ' όπλυ ι μὶτι πέραςε δεχςα απ' τον όμο απάνυ,
κε μέςα μπίχτικε στι γις· κ' εκίνος κςαφνιαζμένος
στέκι, τυ φόβυ πράςινος, παντυ ριγοκοπὸντας,
κε μες' στο στόμα-τυ ὰκυγες τα δόντια πυ χτιπύςαν.
Τότες λαχανιαζμένι ι διο τον φτάνυν, κε τα χέρια
τυ πιάνυν. Κ' ίπε ο Δολονας με κλάματα στα μάτια
«Πάρτε-με τόρα ζοντανο, κε κςαγορα κατόπι
σας δίνο να λεφτεροθο· μας έχι εμας το ςπίτι
χαλκο, χριςάφι, ςίδερο διςκολοδυλεμένο.
Για κςαγορά-μυ ο γέρος-μυ πολα θα σας μετρίςι,

αν μάθι ακόμα ζοντανο πος έχυν στα χαράδια».
Τότες τ' απάντιςε ο βαθις γιος τυ Λαέρτι κ' ίπε
«Θάρος, δεν έχι θάνατο να ςιλογιέτε ο νύς-ςυ.
Μον έλα πές-μυ τόρα αφτο κε μίλα τιν αλιθια.
Γιατί έρχεςε έτςι μόνος-ςυ οχ το ςτρατο στα πλία
μέσα ςτις νίχτας τι θολια π' όλι ι θνιτι κιμάντε;
Μι θες να κλέπςις άρματα απ' τα νεκρα κυφάρια,
ί μι ςε ςτέλνι ο Εχτορας τα πάντα να κςετάςις
εδο ςτα πλία; Ι τὄθελες κι απο δικί-ςυ γνόμι;»
Τότες τυ λέι ο Δόλονας, κε τὔτρεμαν τα ςκέλια
«Με τις πςεφτιές-τυ ο Εχτορας μυ πλάνεπςε το νό-μυ,
πυ τ' άλογα τα κςακυςτα τυ θειχυ Αχιλέα
πος θα μυ δόκι μὔτακςε με το χαλκόριο αμάκςι·
κε μ' έχανε μες ςτι γοργι να κςεθαρέπςο νίχτα
κε να ζιγόςο τον οχτρον τ' αςκέρι, για να μάθο
αν πάντα τα φτερότρεχα φιλάγυντε χαράδια,
ί τόρα πυ ςας ρίμακςαν τα ςτέρια-μας κοντάρια
βάλατε πια φεβγιο ςτο νυ, κι απ' τυς μεγάλυς κόπυς
ςπαζμένι, πια δε θέλετε τι νίχτα να φιλάκςτε».
Τότες τυ χαμογέλαςε κι απάντιςε ο Διςέας
«Βρε δόρα αλίθια μια φορα π' ορέχτικε ι καρδιά-ςυ,
τ' άτια πυ τυ Πιλέα ο γιος τραβάι! Μα αφτα να λάβι
άλος θνιτος ςα ζόρικα θαρο κε ναν τα ζέπςι,
εκςον αφτος πυ θέιςα τον γένιςε μιτέρα.
Μον έλα πές-μυ τόρα αφτο κε μίλα τιν αλίθια.
Οταν για δο κςεκίνιςες, τον Εχτορα, για πές-μυ,
τόρα ςαν πύ τον άφιςες, τον αρχιγο τον Τρόον;
πὔχι βαλμένα τ' άρματα, πύ ςτέκυν τ' άλογά-τυ;
ςαν πός φρυρύνε ι άλι οχτρι κε πὔνε πλαγιαζμένι;
Κε πες ςαν τί να μελετυν; μι θεν αφτυ να μίνυν
κοντα ςτα πλία, κςέμακρα τυ κάςτρυ, ί θα γιρίςυν
ςτι χόρα αφυ το ςτράτεμα μας νίκιςαν ςτι μάχι;»
Τότε απαντάι ο Δόλονας, ο γιος τυ Καλογνόμι
«Μετα χαράς-ςυ, θα ςτιν πο εγο όλι τιν αλίθια.
Κοντα ςτον τάφο ο Εχτορας τυ θεογένιτυ Ιλυ
χόρια έχι τόρα ςιντιχια με τυς αρχόντυς όλυς
μακρια απ' τυς κρότυς· κ' ι φρυρες πυ με ροτας, αφέντι,
καμια ταγμένι επίτιδες δε μας φρυράι τ' αςκέρι.
Οςα 'νε τζάκια Τρόονε, ςαν πὔνε ςτανεμένι,

αφτι αγριπνυν, κε να φιλαν παρακινύνε ο ένας
τον άλονε· όμος ι βοιθι π' απο παντυ μας ίρθαν
κιμάντε κε το φίλαγμα τ' αφίνυν για τυς Τρόες,
τι αφτον γινέκες κε πεδια δεν έχι εδο να πάθυν».
Τότες απάντιςε ο 6αθις γιος τυ Λαέρτι κ' ίπε
«Πός τάχα, πες, ανάκατι μες' ςτυς ςορυς τον Τρόον
κιμάντε τόρα ί χοριστα; Πές-μυ καλα, να νιόςο».
Τότε απαντάι ο Δόλονας, ο γιος τυ Καλογνόμι
«Μετα χαράς-ςυ εγο κι αφτα θενα ςτα πο όπος ίνε.
Γιαλυ μερια 'νε ι Πέονες με τα γιρτα δοκςάρια,
ι Δέλεγες κ' ι Κάφκονες, ι Πελαζγι κ' ι Κάρες.
Τις Θίμπρας έπεςε ι μερια ςτυς αλογάδες Φρίγες,
ςτυς Μίονες κε ςτυς Μιςυς, ςτυς άςκιαχτυς Λικιότες.
Μα τί τα θέτε τόρα αφτα; Τυ κάκυ τα ροτάτε.
Τι αν να χοθίτε ορέγεςτε ος ςτο ςτρατο τον Τρόον,
νάl ι Θράκες νιοφερμένι εκι — ςτιν άκρι, χόρια απ' όλυ; —
κι ο Ρίςος, γιος τυ Ιονια, ςτι μέςι, ο 6αςιλιάς-τυς.
Σαν τ' άλογά-τυ εγο όμορφα δεν ίδα ί πιο μεγάλα·
χιόνι δεν ίνε αςπρίτερο, άνεμι πιο δεν τρέχυν.
Τ' αμάκςι-τυ ίνε τεχνικα μ' αςίμια δυλεμένο
κε με χρυςάφια. Αρματοςα χριςι ίρθε αρματομένος,
θεόρατι αριςτύργιμα· τέτια άρματα δεν πρέπι
άντρες ναν τα φορυν θνιτι, μονε ι θει ι εόνιι.
Μα τόρα εμένα ςίρτε-με ςτα γοργοδρόμα πλία,
ί με τριχια εδο δέςτε-με κι αφίςτε-με δεμένο,
όςπυ να πάτε ος ςτο ςτρατο κε να με δοκιμάςτε,
ςας τάπα εγο απαράλαχτα τα πάντα ί δε ςας τάπα».
Τότες λοκςα τον κίτακςε κ' ίπε ο γερος Διομίδις
«Λαμπρα, 6ρε Δόλονα, κι ορθα μας τάπες, μα φε6γάλα
μιν καρτερας, αφύπεςες ςτα χέρια τα δικά-μας.
Τι τόρα αν ς' αμολίςυμε κε πύμε ας πας καλιά-ςυ,
κςέρις εςι τον καρα6ιον να κςαναβρις το δρόμο,
να κάνις ί καταςκοπιες ί να μας πολεμίςις·
μα αν ςε χαλάςι ο λάζος-μυ κε κατε6ις ςτον Αδι,
δεν έχι πια τον Αχεον πεχνίδια ναν τυς πέκςις».
Ιπε, κ' εκίνος ίθελε, πιγυνοπιάνοντάς-τον
με το παχι το χέρι-τυ, ςπλαχνια ναν τυ ζιτίςι,
μον ο Διομίδις χίμικςε κε τύχοςε το λάζο
μεςόζ6ερκά-τυ, κ' έκοπςε τα διο ποντίκια αντάμα,
κ' έφαγε χόμα ι κεφαλι ενο λαλύςε ακόμα.

Κε τότες τον ξεσκύφοσαν, τυ πίραν κε τ' ολόισο
κοντάρι, τι λικοπροβια, το λιγιστο δοξάρι·
αφτα τα σίκοσε απσιλα ο θεικος Δισέας
στιν Αθινα τι λάφιρυ κ' έτσι ίπε με καμάρι
«Παρ'-τα με γιά-συ αφτα, θεα· τι εσι πιο πρότα απ' όλυς
τυς Ελιμπίσυς δόρα-μας θα λάβις. Μα κε πάλι
οδίγα-μας, θεα, ος εκι πυ πέζεπσαν ι Θράκες».
Ετσι ίπε, κε τα λάφιρα σικόνι κε τα θέτι
πας σε μιρχια, κι αλάθεφτο τυς έβαλε σιμάδι,
ζμίγοντας τα μιρχόκλαδα με σίχλορα καλάμια,
μίπος γιρνόντας δεν τα δυν μες' στο βαθι σκοτάδι.
Επιτα μέσα απ' το πιχτο το έμας ροβολόντας
κε τα κυφάρια, παν γοργα ος τον Θρακον τυς λόχυς.
Αφτι απ' τον κόπο αχόρταγα κιμόντυσαν μ' ομπρός-τυς
όλα γιρμένα κατα γις τα χάλκινα άρματά-τυς,
σοστα, με τάξι, τρις σιρες· κ' ίχε ο καθένας δίπλα
τα γλίγορά-τυ τ' άλογα· κι ο Ρίσος μες' στι μέσι
κιμόνταν, κ' ίχε πρόχιρο τ' άσπρο εκιπα ζεβγάρι,
δεμένο πίσο με λυρια απ' τ' αμαξιυ το γίρο.
Κε πρότος τυ Λαέρτι ο γιος τον ίδε κε τον δίχνι
«Να σ'-τον, Διομίδι, ο βασιλιας, κε νά-συ το ζεβγάρι
πυ μας μολόγαε ο Δόλονας πριν τα τινάξι ο σκίλος.
Μον έλα σφίξ' τα δόντια-συ κι ομπρος! Ντροπις να στέκις
με τ' άρματα έτσι ανόφελα, μον λίνε το ζεβγάρι·
ί εσι μαχέρονε, κ' εγο βάζο στο χέρι τ' άτια».
Ιπε, κ' ι άνκιχτι θεα φισάι μες' στο Διομίδι
καρδια, κε κάθιζε λαζιες δεξια ζερβα, κ' ι Θράκες
ρίχσανε απελπισιας στρινκιες καθος με το μαχέρι
τυς σκότονε, κε κάτυ ι γις κοκίνιζε απ' το έμας.
Κι όπος λιοντάρι π' απαντάι ατσόπανα κοπόδια,
πρόβατα ί γίδια, εμόδιπσο τυς ρίχνετε στι μέσι,
έτσι έπεσε κε τυ Τιδια ο γιος απας στυς Θράκες
ος πύφαγε άντρες δόδεκα, ενο ο σοφος Δισέας,
όπιον ζιγόνοντας σιμα μαχέρονε ο Διομίδις,
πίσο-τυ αφτος τον έπιανε απ' το ποδάρι, κι όξο
τόνε τραβύζε, τι ίθελε τ' ασπροτριχάτα ζόα
με δίχος κόπο να διαβυν, κ' όχι κορμια πατόντας
να φοβιθυν· τι απο νεκρυς δεν ίξεραν ακόμα.
Μα τέλος πια σαν έφτασε στο βασιλια ο Διομίδις,

στερνόνε νέκροςε κι αφτον ενο βαρια με κόπο
ρύχνιζε· τι κακος ζβραχνας τυ πλάκοςε στον ίπνο
απ' τις ορμίνιες τις θεας τι νίχτα αφτι, ο Διομίδις.
Εςφαζε ο ένας, κ' έλινε τα ζόα τότε ο άλος,
κι όκςο απ' τ' αςκέρι τάβγαλε, ς' ένα λυρι δεμένα,
δαρόντας-τα με δοκςαριες· τι κςέχαςε στο χέρι
να πάρι τ' όριο καμοτςι απ' τ' όμορφο τ' αμάκςι.
Επιτα ςφίρικςε ςιγα να νιόςι ο ςίντροφός-τυ.
Μα έςτεκε αφτος κι ανάδεβε τι πιο ςκιλίςο τάχα
να κάνι, ί τ' αμακςόκυτο ςιρτο απο τ' ατιμόνι
μ' όλα τα χαλκοπλύμιςτα μέςα άρματα να πάρι —
ί κε ν' αρπάκςι το απςιλα κυβαλιτο ςτυς όμυς —
για απ' τον Θρακόνε το ςορο να ςφάκςι ακόμα κι άλυς.
Μα εκι π' αφτα λογάριαζε ςτο νύ-τυ, νά! κοντά-τυ
έρχετε ι κόρι τυ Διος κε ςτέκι κε τυ κάνι
«Γιε τυ λιοντόπςιχυ Τιδια, κερος πια να τραβίκςις
κατα τα πλία, μίπος πας κινιγιμένος κιόλας,
αν άλος — πυ μπορι — θεος ςικόςι κε τυς Τρόες».
Ενιοςε εκίνος τι φονι πος ι θεα λαλύςε,
κε χέρι-χέρι ανέβικε ςτ' αμάκςι· κι ο Διςέας
με το δοκςάρι βάρεςε τα ζόα, κε πιλάλα
μέςα απ' τον κάμπο τρέχανε να πάνε ςτα καράβια.
Μα ςαν τιφλος δε φίλαγε κι ο Αργιροδοκςάρις
ςαν ίδε τι θεα Αθινα πυ βόιθαε το Διομίδι,
μον ςκιλιαζμένος έτρεκςε μες' ςτυς ςορυς τον Τρόον
κε ςίκοςε τον Ιποκο, προτάτο τον Θρακόνε,
γερο τυ Ρίςυ κςάδερφο. Κι αφτος πιδα απ' τον ίπνο
κι άδιο το μέρος βλέποντας πύςτεκαν πριν τα ζόα,
κε τα πεδια πυ ςπάραζαν λαβοματιες γιομάτι,
οχυ, ίπε, τυ τον έςφακςαν τον νκαρδιακό-τυ βλάμι.
Κε βύικςε απ' τιν ταραχι κι απ' τις φονες ο κάμπος
πύτρεχε ο κόζμος· κ' έβλεπαν δυλιες φαρμακομένες
πυ οχτρι ίρθαν νίχτα κ' έκαναν κε τόςτριψαν κατόπι.
Κ' εκίνι ι διό-τυς, φτάνοντας ςτο μέρος πύχαν ςφάκςι
το γιο τυ κράχτι, ςταματυν τα ζόα, κι ο Διομίδις
χάμυ πιδάι, κε βάζι-τυ ςτο χέρι τυ Διςέα
τα ματομένα πλιάτςικα. Κ' εφτις κςανανεβένι
κε τ' άλογα βαράι· κι αφτα με προθιμια πετύςαν.
Εκι το χτίπο ο Νέςτορας προταγρικάι κε κράζι
«Αδρέφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,

πςέφτις θα βγο ί θα βγο ςοςτος; Μα θαν το πο κιας ςφάλο.
Αλόγον ποδοβολιτο ςα νάκυςαν τ' αφτιὰ-μυ.
Αχ κε ν' αρπάκςανε άλογα ι διό-μας αντριομένι
έτςι απ' τυς Τρόες άκςαφνα κε να γιρίζυν πίςο!
Μα τρέμι μέςα-μυ ι καρδια, μυ τρέμι, μίπος πάθυν
ι πιο πολίτιμι αρχιγι απ' τον οχτρον γιυρὺςι».
Τὄχε δεν τὄχε ακόμα πι, κ' ι διό-τυς νάl προβάλυν.
Κι άμα κςεπέζεπςαν, εφτις τα χέρια ι βαςιλιάδες
τυς έςφιχςαν χαρύμενι με γιες με καλος ίρθαν.
Κε πρότα ο γέρος έπιαςε να πι κε να ροτίςι
«Μίλα, Διςέα κςακυςτε, τον Αχεον καμάρι,
πες, τ' άτια πός τα πίρατε; τί, μπίκατε ος ςτον Τρόον
μες' ςτο ςτρατο; ί ςας τάδοκε κάνας θεος ςτο δρόμο;
Μορ' άλογα τα λες αφτα, για τυ ιλιυ 'νε αχτίδες;
Σ' όλες τις μάχες βγένο εγο, μιδε ςινὶθιο τὄχο
θαρο να μένο πίςο αργος κιας ίμε τόςο γέρος·
μα τέτια ζόα ος ςίμερα δεν κςάνιχςα, δεν ίδα.
Θευ θε νάνε δόρα αφτα πυ βρίκε-ςας ςτι ςτράτα,
τι κε τυς διὸ-ςας αγαπάι, το κςέρο, ο Ελιμπίςος
τυ Κρὸνυ γιος κ' ι Αθινα, τυ Δία ι θιγατέρα».
Τότες τ' απὰντιςε ο βαθις γιος τυ Λαέρτι κ' ίπε
«Νέςτορα, τυ Νιλέα γιε, τον Αχεον αθέρα,
θεος αν θέλι, κε έφκολα κε πιο όμορφα απο δάφτα
χαρίζι αλόγατα, επιδις πολι ίνε ανότερί-μας.
Μα τ' άτια, γέρο, πυ ροτας, αφτα 'νε νιοφερμένα
πέρα οχ τι Θράκι· κ' έςφαχςε το νικοκίρι ο άκςιος
γιος τυ Πιδέα μ' άλυς-τυ ος δὸδεκα νομάτυς,
πυ δίπλα εκι κιμόντυςαν, καπετανέυς όλυς.
Εδο ςιμά-μας έπεςε ςτα χέρια κ' ένας άλος
οχτρος, πυ μας τον έςτελναν κατάςκοπο απ' τυς Τρόες».
Ιπε, κε μ' όπςι ολόγελι διαβένι το χαντάκι
με τα φαρια· κ' ι άλι-τυς χαρὺμενι ακλυθὺςαν.
Κε τυ Διομίδι φτάνοντας τι ςτέρει καλίβα,
δένυν τα ζόα ςτο παχνι με τα καλοκομένα
λυρια, ςτ' αχύρι οπὺςτεκαν κε τ' άλα τυ Διομ
γοργόποδα άτια κ' έτρογαν καρδόγλικο κριθάρι.
Κε τ' ὰρματα τυ Δολονα τ' απίθοςε ο Διςέας
μες' ςτο καράβι, ος να πςιθι τις Αθινας ςφαχτάρι.
Κατόπι μπένυν ςτο γιαλο κι απ' τα κορμια κςεπλένυν
τον ίδρο, απο τα διο μερια τα ςκέλια το κεφάλι.

Κι αφυ το κίμα τυ γιαλυ τυς κσέπλιε απο πάνυ
τι λέρα κε τον ίδρο-τυς κι ανάςανε ι καρδιά-τυς,
μπίκαν μες' ςε καλόκςιςτα λυτρα ν' απολυςτύνε.
Κι αφυ με λάδι τρίφτικαν, λυζμένι κε τριμένι
καθίςανε πςομι να φαν, κε τις θεας μοςκάτο
ςτάζυν κρασι πυ κένοςαν γιομάτι απο κροντίρα.

Λ

Κι απ' τυ λεβέντι Τίθονυ τιν ανκαλια ι Αβγύλα
σικόνυνταν να φέρι φος ς' όλυς, θευς κι αθρόπυς·
χ' έςτιλε ο Δίας στα γοργα καράβια τιν Αμὰχι
φριχτι, πυ πολεμόςκιαχτρο στα χέρια-τις βαςτύςε.
Κε ςτὰθικε ι Αμάχι ομπρος στα πλία τυ Διςέα,
πΰταν ςτι μέςι κι άκυγες καλα απ' τα διο τα μέρι,
δεκςα απ' τα κςιλοκάλιβα τυ Εα, κε ζερβά-ςυ
απ' τ' Αχιλέα, πΰςιραν τα τρεχαντίρια ι διό-τυς
ςτις διο άκρες τις απλογιαλιας απ' αφοβια κε θάρος·
εκι ι Αμάχι ςτάθικε, κε ςκύζι κε ςτρινκλίζι
γερα, κε ς' όλον τιν καρδια τον Αχεον πιρόνι
το θάρος, για να πολεμαν κι ακύραςτι να ςφάζυν.
Κε πιο γλικα άκςαφνα ολονον τυς ίρθε τότε ι μάχι
παρα να παν ςτιν ποθιτι πατρίδα με τα πλία.
Κι ο γιος τ' Ατρια ςικόθικε κε πρόςτακςε ςτα όπλα
τυς άντρες, χ' έβαλε κι αφτος το θαμποτι χαλκό-τυ.
Εβαλε πρότα τα γερα τυςλὺκια ςτα καλάμια
πανόρια, πΰταν μ' αργιρα θιλίκια αρμοδεμένα.
Επιτα γίρο φόρεςε ςτο ςτίθος τα τςαπράζα,
πυ θιμιτάρι μια φορα τυ τἄδοκε ο Κινίρις.
Γιατι ος τιν Κίπρο τ' άκυςε τα θαμαςτα μαντάτα
πος παν μ' αρμάδα ι Δαναι τυς Τρόες να χτιπίςυν·
δόρο για αφτο τυ τἄςτιλε, για ναν τον καλοπιάςι.
Ιχανε ος δέκα αφτα ςιρες μαβρυδερο απ' ατςάλι,
κι απο καλὰι ος ίκοςι, κε δόδεκα χριςάφι·
κε δράκι κατα το λεμο, τρις απο κάθε μέρος,
ατςάλινι απλονόντυςαν, ςα δόκςες πυ ςτιλόνι
ο Δίας μες' ςε ςίγνεφο, προς τυς θνιτυς ςιμάδι.
Επιτα βάζι το ςπαθι ςτυς όμυς, πυ ςφαντύςαν
τ' ατόχριςὰ-τυ τα καρφια, χ' ίχε αργιρο τριγίρο

φικàρι πυ με χριςοτα λυρια 'ταν κρεμαζμένο.
Κε πίρε τιν πλυμόφτιαςτι κορμοςκεπάςτρα αςπίδα
ορια άςπαςτι, π' ολόγιρα θε νάχε ος κίκλυς δέκα
χαλκένιυς, κ' ìκοςι αφαλυς απο καλάι ςτι μέςι
άςπρυς, κι ακόμα έναν μυντο κατάμεςα ατςαλένιο.
Κατάκορφα 'χε αγριόθορι Γοργόνα γυρλομάτα
με τιν Τρομάρα απο δεκςα, μ' απο ζερβα το Φόβο.
Λυρι ίχε αργιροκάμοτο, κε δράκος ατςαλένιος
απάνυ ςτριφογίριζε, μ' άγρια κεφάλια τρία
π' απο 'ναν μέςα πρόβαλαν λεμο πλεμένα αντάμα.
Φόρεςε τότες πέτςινο ςτιν κεφαλί-τυ κράνος
μ' ένα ςκαρι διπλόλαμο τετραςτεφανομένο
κι αλόγυ υρα· κε ςάλεβε φριχτι απο πάνυ ι φύντα.
Κε πίρε διò-τυ τροχιςτα γερα κοντάρια μ' άκρες
χαλκένιες, π' ος ςτον υρανο πςιλα λαμποκοπύςαν.
Κε μπυμπυνιάςανε ι θεες, ι Αθινα κ' ι Ιρα,
τιμόντας τις πολίχριςις το βαςιλια Μικίνας.

Τότες παράνκιλε ο καθις ςτον αμακςά-τυ, τ' άτια
να τυς βαςτύνε εκι ίςιχα με τάκςι ςτο χαντάκι,
κ' ι ίδιι ομπρος ροβόλιςαν με τ' άρματα οπλιζμένι
πεζι· κι ακύςτικε άζβιςτι με τιν αβγι ι αντάρα.
Κ' ι Τρόες πάλι οπλìςτικαν ςτο καμπυβύνι απàνυ
με ςτρατιγυς τον Εχτορα, τον άκςιο Πολιδάμα,
κε τον Ενία πυ θεο λες ο ςτρατος τον ίχε,
κε μ' άλυς τρις, τον Πολιβο κι Αγίνορα κι Ακάμα —
λέφτερο νιο θεόμορφο — πυ γιι ίταν τ' Αντινόρυ·
κ' έτρεχε ομπρος ο Εχτορας βαςτόντας τιν αςπίδα.
Κι όπος προβάλι απόςπερο μέςα απ' τα ςίγνεφα άςτρο,
μια λάμπι, μια κε κρίβετε ςε ςίγνεφα ιςκιοφόρα,
έτςι κι αφτος μια φένυνταν μπροςτα, κε μια κατòπι
μες' ςτυς ςτερνυς, προςτάζοντας· κε χαλκομένος όλος
έλαμπτε λες ςαν αςτραπι τυ βροντορίχτι Δία.

Κ' ι διο ςτρατι, όπος κόβυνε αντικριςτι τυς όργυς
ι θεριςτάδες ςε βαθι χοράφι νικοκίρι,
ςτάρι ί κριθàρι, κε πικνα τα χεροβόλια πέφτυν·
έτςι κι αφτι ίςα ρίχτικαν κε ςφάζυνταν με λίςα
δίχος κανις κατάρατο φεβγιο να ςιλογιέτε.

Κι όςο βαςτύςε ακόμα αβγι κε προχορùςε ι μέρα,
έβριςκαν κι απ' τυς διο ι ριχςες κ' ιςόπεφτε τ' αςκέρι·
όμος τιν όρα πυ ο κςιλας ανίγι το ταγάρι

να φάι στι βουνολαγκάδια, τα χέρια σα μπουχτίσουν
κόβοντας έλατα αψιλα, κε τιν καρδιά-του πιάνι
λιγούρα, κ' ένα-διο μπουκιες γιρέβι να δαγκάσι·
τιν όρα αφτι τα τσάκισαν ι Δαναι τον Τρόον
τα τάγματα, φονάζοντας στα παλικάρια θάρος
απο 'να λόχο σ' άλονε. Κι ο Αγαμέμνος πρότος
χίμιξε κι άντρα στρατιγο, το Βιάνορα, σκοτόνι,
κι αφτον κε βλάμι-του έπιτα, τον αλογάρι Ιλέα.
Τι πίδιξε οχ τ' αμάξι αφτος ναν τόνε πολεμίσι,
μα ίσα ενο ορμούσε, τύμπιξε στο κύτελό-του τ' όπλο,
κ' ι χάλκινι περκεφαλια το κοφτερο κοντάρι
δεν τ' αμποδάι, μον διάβικε κε κράνος κε κεφάλι,
κε λιόμα τύγινε ο μιαλος μες' στο κεφάλι-του όλος.
Ετσι ι ορμί-του κόπικε. Κε χάμου αφίνοντάς-τους
αφου τα χάλκινα άρματα τους έβγαλε απ' τους όμους,
ορμάι εφτις τον Αντιφο να σφάξι κε το Βίσο,
γιους του Πριάμου, νόθονε κε γνίσιο, διο νομάτους
μες' σ' ένα αμάξι. Τον φαριον βάσταε τα γέμια ο νόθος,
κ' έστεκε δίπλα ο Αντιφος. Αφτους ο Αχιλέας
τους ίχε πιάσι μια φορα μες' στις πλαγιες τις Ιδας
ενο βοσκούσαν πρόβατα, κε με λιγαριοκλόνια
τους έδεσε, κε ξαγορα ναν τους αφίσι πίρε.
Τότες στα στίθια ακόντισε τον ένα ο Αγαμέμνος,
κι ίσα στ' απανόβιζα· τον άλο, σέρνοντάς-του
μια με τι σπάθα προς τ' αφτι, τον γκρέμισε απ' τ' αμάξι.
Κε βιαστικος τους έβγαλε τα τεχνικα άρματά τους
γνορίζοντάς-τους, τι κε πριν μες' στο καραβοστάσι
τους ίδε, τότε απ' το βουνο π' ο Αχιλιας τους πίγε.
Πος λέοντας φριχτος γοργις λαφίνας ζαρκαδόυλια
πάι στι μονιά-τους κ' έρκολα με τα σκλιρά-του δόντια
τ' αρπάι κε πνίγι ζβίνοντας τιν απαλι καρδιά-τους,
τι κι αν ι μάνα-τους κοντα τα βλέπι, να βοιθίσι
δεν κατορθόνι, τι κι αφτι τινε θερίζι ο τρόμος,
μόνε δρομένι βιαστικια, περνόντας δάσα λόνκους,
φέβγι όπου φίγι, απ' το σκλιρο θεριο κινιγιμένι·
έτσι κι αφτους απ' το χαμο να σόσουν δε μπορούσαν
ι Τρόες, μον τσακίσανε όλι κι αφτι στον χάμπο.

Κατόπι τον Απόλοχο κε Πίσαντρο, γενέους
του πρόκριτου Αντιμάχου γιους — π' αφτον με δόρα ο Πάρις
μπόκοσε απ' όλους πιο πολι, με ζιλεφτο χρισάφι,

κι αμπόδαε πίσο τι Λενιο τ' αντρός-τις ναν τιν δόκυν —
αφτυ τυ προεςτυ διο γιυς τςακόνι ο Αγαμέμνος,
διο ς' ένα αμάκςι, πΰςτριπςαν τ' αλόγατα να φίγυν.
Μα πέςανε οχ τα χέρια-τυς τα στολιζμένα γέμια,
κε ςκιὰχτικαν τα ζα. Ορμιςε τότες ο γιος τ' Ατρέα
ςα λίκος, κι απ' τ' αμάκςι αφτι τονε περικαλύςαν
«Πάρε-μας έτςι ζοντανυς κε δε θα μετανιόςις,
τ' Ατρέα γιε! Εχι θιςαβρυς μεγάλυς, κ' έχι πλὺτι —
χαλκο, χριςάφι, ςίδερο διςκολοδυλεμένο —
ςτυ μιριοπλύςιυ-μας γονιυ, ςτον πίργο τ' Αντιμάχυ·
για κςαγορά-μας άπιρα θα ςυ μετρίςι ο γέρος,
αν μάθι ακὸμα ζοντανυς πος μας κρατυν στα πλία».
Αφτα με κλάματα έλεγαν τυ βαςιλια, ζιτόντας
να τον μαλάκςυν· μα άκυςαν αμάλαχτο 'να λόγο
«Γιι, καθος λέτε, αν ίςτε εςις τυ πρόκριτυ Αντιμάχυ,
πΰπε ςτον Τρόον τι βυλι—ςαν πίγε ο αδερφός-μυ,
θιμάςτε, με το θεικο Διςέα αποςταλμένος —
μιν τον αφίςτε, ςφάκςτε-τον πυ τον κρατάτε τόρα,
νά! τυ γονιύ-ςας τ' άδικα κερος να μυ πλερόςτε».
Ιπε, κε χάμυ τίνακςε τον Πιςαντρο οχ τ' αμὰκςι
ανάςκελα, με μια ακοντια τριπόντας-τυ τα ςτίθια.
Να φίγι ο άλος πίδιςε· όμος κι αφτόνε χὰμυ
τον ςφάζι εκι, θερίζοντας τα χέρια το κεφάλι,
πυ τὄςτιλε να κιλιςτι ςα ςφέρα μες' ςτο πλιθος.
Κι ὰφιςε αφτυς, κε πιο πικνι όπυ χτιπιύνταν λόχι
χιμάι, κι αντάμα-τυ ι λιπι χαλκοπλιζμένι Αργίτες.
Πεζι πεζυς αλόνιζαν, πΰφεβγαν θεν δε θένε,
κι αμακςοτυς αμακςοτι — κε τίφλονε ςτον κάμπο
ο κυρνιαχτος πυ ςίκοναν τα ζόα πιλαλόντας —
με τα κοντάρια κε ςπαθια. Κι ο βαςιλιας κςοπίςο
ςκότωνε πάντα κ' έκραζε ομπρος! ςτα παλικάρια.
Πος πὲφτι αχόρταγι φοτια μες' ς' άκοφτονε λόνκο·
παντυ κλοθοςτριφτι ο βοριας τινε φιςὰι, κ' ι θάμνι
ςίριζα πέφτυν, τι μ' ορμι τυς ςινεπέρνι ι φλόγα·
έτςι έριχνε τ' Ατρέα ο γιος τα παλικάρια χάμυ
καθος μπροςτά-τυ φέβγανε, κι άτια πολα βαρβάτα
άδιες λαλύςαν άμακςες, ζιτόντας αμακςάδες,
μες' ςτυ πολέμυ τα ςτρατια· μα αφτι ίταν κςαπλομένι
χάμυ, πολι πιο ορεχτικι για όρνια παρα τέρια. 162
Ετςι ι Δαρδάνι, απ' τον αρνο μπροςτα, κατα τον τάφο 166

του Ιλου του παλαικου του Δαρδανοςπαρμένου
μέσα απ' τον κάμπο κίθικαν να μπουν στο κάστρο μέςα·
κ' εκίνος πάντα ςκούζοντας, τ' Ατρέα ο γιος, κςοπίςο
κινίγαε, κ' εματόβαφε τ' αζίγοτά-του χέρια.
Μα πια ςαν ίρθαν ςτιν οκςα κι ος ςτι Ζερβια τιν πὸρτα,
ςτάθικαν κι όλυς-τυς εκι να φτὰςυν καρτερύςαν.
Τι ακόμα λίγι τρέχανε, ςα βόδια μες' στον κάμπο
πυ πάι λιοντάρι ςτιν καρδια κε τα ςκορπάι τις νίχτας,
όλα, μα ι όρα-του ι ςτερνι μονάχα ενος ςιμένι,
που με τα δόντια-του τ' αρπὰι κε το λεμο τυ ςπάζι
πρότα, κι απε όλα χὰφτι-του τα ςπλάχνα κ' έματά-του·
έτςι τυς Τρόες πάντα ο γιος τ' Ατρια τυς κινιγύςε
κε τον πιο πίςο ςκότονε. Κι αφτι πύ! να σταθύνε
που τόςυς χὰμυ κςάπλοςε μεςα απ' τ' αμάκςια μπρύμπτα
κι ανάςκελα· τι βαςταγμο δεν τὔχε το κοντάρι.
Σε λίγο όμος ςαν κόντεβε να φτὰςι ομπρος ςτι χόρα
κάτυ απ' το κάςτρο τ' απςιλο, πια τότες ο πατὲρας
θεον κι αντρον κατέβικε με κεραβνο στο χέρι
οχ τα υράνια, κ' έκατςε ςτις δροςερες κορφάδες
τις Ιδας τις πολίπιγις. Τότε έςτιλε στον κάμπο
τι χριςοφτέρυγι Ιριδα με μίνιμά-του κάτυ
«Τρέχα να πις, γοργι Ιριδα, ςτον Εχτορα 'να λόγο.
Οςο θοράι ολόμπροςτα το βαςιλια Αγαμέμνο
π' όλο με τ' όπλο-του χιμάι κε λόχυς π' αλονίζι,
τόςο ας ποδίζι, κράζοντας ςτα παλικὰρια, πίςο
να περιορὶζυν τυς οχτρυς όςο μπορύνε πάντα·
μα απο κοντάρι αν χτιπιθι ί φάι καμια ςαίτα
κε μπι τ' αμάκςι, τότες πια θαν τυ χαρίςο νίκι
να ςφάζι κι ος ται γρίγορα να κινιγάι καρὰβια,
όςα να ςκοτινιάςι γις κε βαςιλέπςι ο ίλιος».
Ιπε, κι αγρίκιςε ι θεα με τις χριςες φτερύγες
κι οχ τις δροςόλυςτες κορφες κατέβικε ςτιν Τρία.
Εκι τον άφοβο Εχτορα, τυ γέρυ γιο Πριάμυ,
τον βρίκε μέςα πὔςτεκε στο κολιτό-του αμάκςι.
Κε πάι κοντὰ-του ςτέκετε κε τυ λαλι διο λόγια
«Εχτορα, του Πριάμυ γιε, ιςόγνομε τυ Δία,
ς' εςένα ο Δίας μ' έςτιλε αφτα να ςυ μιλίςο.
Οςο θορις ολόμπροςτα το βαςιλια Αγαμέμνο
π' όλο με τ' όπλο-του χιμάι κε λόχυς π' αλονίζι,
πόδιζε ος τότες, κράζοντας τα παλικάρια, πίςο

να περιορίζουν τυς οχτρυς όσο μπορύνε πάντα·
μα απο κοντάρι αν χτιπιθι ί φάι καμια σαίτα
κε μπι στ' αμάξι, τότες πια θα συ χαρίσι νίκι
να σφάζις κι ος στα γλίγορα να κινιγας καράβια,
όσο να σκοτινιάσι ι γις κε βασιλέψι ο ίλιος».
Ετσι ίπε ι ανεμόποδι θεα κε φέβγι πάλι.
Κ' εκίνος χάμυ πίδισε με τ' άρματα απ' τ' αμάξι,
κε σιόντας τα διο κοφτερα κοντάρια πίγε ολύθες
μες' στο στρατο κε φόναζε να πολεμαν να σφάζυν,
κε σίκοσε άγριο πόλεμο. Γίρισαν τότε ι Τρόες
κε στάθικαν τον Αχεον κατάντικρι με θάρος.
Κε τόρα, Μύσες, πέστε-μυ, τον ορανον νιφύλες,
πιός τάχα προτορίχτικε τυ βασιλια Αγαμέμνυ
ίτε απ' τυς ξακυστυς βοιθυς ίτε απ' τυς ντόπιυς Τρόες.
Ο γιος τ' Αντίνορα, ο τρανος κι ασίκις Βιφιδάμας,
γένιμα τις χοντρόζβολις προβατοθρέφτρας Θράκις.
Μικρος σαν ίταν, ο Κισιας, τις μάνας-τυ ο πατέρας,
τις Θεανος, στο σπίτι-τυ τον ίχε αναθρεμένα·
κι όταν στιν όρα απε έφτασε τις λεβεντιας κε νιότις,
σπίτι-τυ αφτυ τον βάσταξε γαμπρό-τυ να τον κάνι·
μα ότι τον πάντρεψε, άφισε τι νιφι αφτυ κε πίγε,
όπυ άκυγε τυς Αχευς, με δόδεκά-τυ πλία.
Ομος κατόπι τ' άφικε τα πλία στιν Περκότι
κε κίνισε να πάι πεζος. Κε τότες πρότος θάρος
πίρε ξανα ν' αντισταθι τυ βασιλια Αγαμέμνυ.
Λιπον σα ζίγοσαν ι διο να χτιπιθυν ζιτόντας,
τ' Ατρέα ο γιος δεν πέτιχε, τι στραβοπίγε τ' όπλο·
κι ο άλος στο ζονάρι εκι, πιο κάτυ απ' τα τσαπράζα,
βάρεσε κ' έβαλε όλι-τυ τι δίναμι, κι ολπίδες
απ' το βαρι ίχε χέρι-τυ· μα τ' ολοκεντιμένο
ζυνάρι δεν τυ τόσκισε, μον πριν πολι τ' ασίμι
μπροστα απαντόντας στράβοσε σα μολιβένια ι μίτι.
Αρπαξε τ' όπλο ο βασιλιας, κε σα θεριο κοντά-τυ
τραβόντας, τυ το τίναξε όξο απ' το στέριο χέρι
με βια· κε τον προβόδισε με μια σπαθια στο σνίχι.
Ετσι έπεσε, κ' εκι ίπνονε κιμίθικε χαλκένιο
ξένυς βοιθόντας, έριμος, αλάργα απ' τι νιφύλα,
το τέρι πυ δε χάρικε κ' ίχε ακριβα πλερόσι·
βόδια πρότα έδοκε εκατο, πολα 'ταξε κατόπι,
γίδια μαζι κε πρόβατα πυ τύβοσκαν χιλιάδες.

Τότες εκι τον γίμνοσε τ' Ατρέα ο γιος, κε πίγε
πίσο ν' αφίσι στο στρατο τα πλυμιστα άρματά-τυ.
Μα άκσαφνα ο Κόνας τον θοράι, ο πενεμένος άντρας,
τ' Αντίνορα ο προτότοκος, κι απ' τι βαθιά-τυ λίπι
τα μάτια-τυ σιγνέφιασαν πυ πίγε ο αδερφός-τυ.
Κε πλάγια εφτις με τ' όπλο-τυ, κλεφτα απ' τον Αγαμέμνο,
στέκι, κε μια μεσόχερα πιο κάτυ απ' τον ανκόνα
τυ μπίγι, πϋβγε αντίπερα τ' όπλυ ι χαλκένια ι μίτι.
Σκιάχτικε τότε απ' τιν πλιγι τ' Ατρέα ο γιος, μα κ' έτσι
το θάρος-τυ δεν τϋχασε, μον χιθικε τον Κόνα
να φάι με το βυνόθρεφτο κοντάρι-τυ στο χέρι.
Αφτος εκι τον αδερφο με βιάσι απ' το ποδάρι
τραβϋσε, κι όλον φόναζε τον αρχιγον βοίθια·
μα ενο τον τράβαε πρόσκεντρα, μια κονταρια απο κάτυ
τυ δίνι απ' τιν ολόισι αφαλομένι ασπίδα,
κε τιν καρδιά-τυ παραλι· κε τρέχοντας κοντά-τυ
τυ κόβι κε τιν κεφαλι στον αδερφό-τυ απάνυ.
Ετσι τ' Αντίνορά τυς γιυς, σαν πϋτανε γραφτό-τυς,
κάτυ να παν τυς έστιλε στον Αδι ο Αγαμέμνος.
Επιτα τ' άλα πίρε ομπρος κοπάδια τον οχτρόνε
με το κοντάρι το σπαθι κε με βαριες κοτρόνες,
όσο ἐτσι οχ τιν πλιγι ζεστο ακόμα τϋτρεχε έμας.
Μα σαν κσεράθικε ι πλιγι κε τϋπαψε το έμας
κι ἀρχισαν πόνι συγλερι ναν τυ μασυν τα σπλάχνα,
τότες στ' αμάκσι ανέβικε κε τ' αμακσα στα πλὶα
τϋπε να πάι, τι να σταθι αδίνατο απ' τυς πόνυς.
Κ' έσκυκσε τότες κ' ι φονι αχϋσε απ' άκρι ος άκρι
„Αδὲρφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,
έλα βοιθάτε τόρα εσις, μιν πάθυν τα γοργά-μας
καράβια, τι ο βαθίγνομος τυ Κρόνυ γιος εμένα
δε μ' άφικε τυς σκιλοχτρυς ναν τυς χτιπο όλι μέρα“.
Ιπε, κε βάραε ο αμακσας τα καλοτρίχοτα άτια
κατα τα πλία· κε τα ζα με πριθιμια πετϋσαν.
Πασπάλαε αφρος τα στίθια-τυς, τ' άσπριζε γίρο ι σκόνι,
σα βγάζανε απ' τον τάραχο τον πονεμένο αφέντι.
Κε σαν τον ιδε ο Εχτορας πος ἐφεβγε οχ τι μάχι,
έσκυκσε σ' όλο το στρατο μ' απσια φονι μεγάλι
«Δαρδάνι κονταρόπλιστι κε Τρόες κε Λικιότες,
θάρος, πεδια, κε βάρτε-τυς ατρόμιτα σαν άντρες!
Εφιγε ο πιο παλικαρας οχτρος, κ' εμένα ο Δίας

μεγάλι δόκσα μΰδοχε. Μον ίςα τ' άλογάς-ςας
απάνο-τυς, για ν' ακυστι ςτον κόζμο τ' όνομά-ςας». 290
Ιπε, κε ς' όλυς έβαλε απόφαςι κε θάρος.
Πος αμολάι ο κινιγος μες' ςε λανκάδι ςκίλυς
πίςο απο αςερνικο καπρι ί ςκιαχτερο λιοντάρι,
έτςι έςτελνε κι ο Εχτορας τυς αλογάδες Τρόες
να κινιγίςυν τυς οχτρυς. Κι ο ίδιος με περφάνια 295
ςαν Αρις θνιτοριμαχτις ρεβόλαε με τυς πρότυς,
κ' έπεςε μέςα ςτο ςορο ςα δρόλαπας ςτιθάτος
πυ μενεκςόθορο γιαλο χτιπάι κε τρικιμίζι, 298
κι όρθια κιλυν τα κίματα, κι απ' τιν ορμ' τ' ανέμυ 307
μεςόρανα πιδα ο αφρος κε γίνετε κομάτια·
έτςι κι αφτος τυς Αχευς χτιπύςε λιςαζμένα.
Θάγλεπες τότε ςιφορα, δυλιες πυ θ' απορύςες, 310
κε φέβγοντας ι Δαναι θα τρίποναν ςτα πλία,
μόνε ο Διςέας φόνακςε τυ θαρετυ Διομίδι
«Διομίδι, πες τί πάθαμε κι οκνύμε ςαν κιοτίδες;
Μον έλα, αδρέφι, ςτάςυ εδο κοντά-μυ. Ο τί ντροπίς-μας
ςτον κόζμο, αν τόρα ο Εχτορας μας πάρι τα καράβια!» 315
Τότες γιρίζι κι απαντάι ο δινατος Διομίδις
«Νε, ςτέκο εγο κε καρτεράο· μα μακρινι δε θάνε
θαρο ι αλαφροςίνι απο μας, τι νίκι να μας δόςι
δε θέλι ο Δίας τόρα πια, μον νά! ςτυς Τρόες θέλι».
Ιπε, κε χάμυ το Θιμπριο τον γκρέμιςε οχ τ' αμάκςι 320
τριπόντας-τον ςτ' αριςτερο βιζί-τυ· κι ο Διςέας
τον παραγιό-τυ κάρφοςε, τον θεικόνε Μόλιο.
Κι αφίνοντάς-τυς έτςι αφτυς ςακατεμένυς χάμυ,
πίγαν κε θρίνος έκαναν μες' ςτο ςορο, ςα κίρι
πυ λαγονίκες άςκιαχτι ορμυν κε δοντοςκίζυν· 325
έτςι έςτρεψαν κε ςκότοναν. Κε με χαρα ι Αργίτες
γλιτόςανε απ' τον Εχτορα κε πίρανε μια ανάςα.
Τότ' άμακςα έπιαςαν κε διο μες' ς' ένα αμάκςι αρχόντυς,
τυ Περκοςιότι Μέροπα πεδια, πυ προφιτίες
απ' όλυς κάλια κάτιχε, μιδ' άφινε τυς γιύς-τυ 330
ςτο θνιτοφάγο πόλεμο να παν· μα πύ! ν' ακύςυν
ι έρμι πυ τυς έςπροχνε το μάβρο ριζικό-τυς.
Αφτυς τότε ο κοζμάκυςτος ακοντιςτις Διομίδις
ζοι κι αντρια τυς έκλεψε κε πίρε τ' άρματά-τυς. 334
Τότ' ίςι ο Δίας άπλοςε κε για τυς διο τι μάχι, 336
ενο απ' τιν Ιδα κίταζε· κι αφτι χτιπιύνταν κάτο.

Έκι άρπαχσε ο Αγάστροφος ο στρατιγος στο μπύτι
μια απ' το Διομίδι κονταρια· κε να σοθι δεν ίχε
κοντά-τυ αμάχσι, κι ακριβα το πλέροσε το λάθος.
Τι αφτα τα βάσταε ο παραγιος μακρια, κε με τυς πρότυς
πεζος ο ίδιος ὲτρεχε όσπυ τον βρίκε ο χάρος.
Μα εφτις στι μέσι ο Εχτορας τυς ίδε, κι αλιχτόντας
τυς πέφτι απάνυ· χ' έτρεχαν ι λόχι-τυ κατόπι.
Κε σαν τον ίδε, τρόμαχσε ο φοβερος Διομίδις,
κε τυ Δισέα τὒπε εφτις πυ στὲκυνταν κοντά-τυ
„Νά! δές-τον, πάλι πλὰκοσε ο σκίλος να μας πνίχσι·
μον στάσυ εδο μ' απόφασι κ' εγο στον σιγιρίζο".
Ιπε, κε σιόντας τίναχσε το φρὰχσινο κοντάρι
κε βρίκε — δεν απότιχε — κατάκορφα, τραβόντας
στιν κεφαλι· μα οχ το χαλκο αλάργεπσε ο χαλκός-τυ,
δίχος να φτὰσι ος το πετσι, τι αμπόδισε το κράνος,
χυνίσο κράνος τρίδιπλο πυ τὒχε δόσι ο Φίβος.
Οργιες εφτις πισὸτρεχσε ο Εχτορας κε μπίκε
μες' στο σορο, κ' εκι έπεσε στα γὸνατα, ακυμπόντας
το χέρι χάμυ, κε το φος τυ θόλοσε στα μάτια.
Κ' ενο ο Διομίδις έτρεχε κατα το δρόμο τ' όπλυ —
εκι στο χόμα πὒπεσε — μέσα απ' τυς προτομάχυς,
τότες αφτος σινέφερε, κε πίσο μες' στ' αμάχσι
πιδα κε τρέχι ος στυς στερνυς κε σόζετε απ' το χάρο.
Κ' έσκυχσε τυ Τιδέα ο γιος, με το κοντάρι ορμόντας
«Πάλε απ' το χάρο σόθικες, σκιλι! Μια τρίχα ακὸμα
κε σ' έτρογα. Σε γλίτοσε πάλε, σκιλι, ο Απόλος,
π' όλο κε θαν τυ κλέγεσε σαν έρχεσε στι μάχι.
Μον ένια-συ! κι ὰλι φορα σε βρίσκο εγο, κε τὸτες
σε κσεμπερδέβο, αν δα βοιθυς κ' εγο 'χο στα υράνια.
Τόρα θα πάρο τυς λιπυς κινίγι, κι όπιον πιάσο...»
Ιπε, κε τον Αγάστροφο να κσαρματόνι αρχίζι.
Μα τότε ο Πὰρις, τις Λένιος ο ζιλεμένος άντρας,
τυ τέντοσε το γιριστο δοκσάρι, ακυμπιζμένος
πίσο απο στίλι, πὒστεκε στ' αντροφτιαζμένο μνίμα
τυ Ιλυ, τυ Δαρδάνυ γιυ, παλιυ διμογερόντυ.
Έλινε εκιος τα πλυμιστα τσαπρὰζα απ' τ' Αγαστρόφυ
τα στίθια, κι απ' τυς όμυς-τυ τιν πετσομένι ασπίδα,
κε τὒβγαζε το κράνος-τυ. Εκι το νέβρο ο Πάρις
πίσο τραβάι τυ δοκσαριυ κε ρίχνι, κ' ι σαίτα
έτσι άδικα απ' το χέρι-τυ δεν πίδισε, μον βρίκε

το χτένι τυ δεξιυ ποδιυ, κε διάβικε ος αντίκρι
στι γις κε μπίκε. Γέλασε με τιν χαρδιά-τυ ο Πάρις,
κι οχ τι ποδόχι πίδιξε κε τὖπε φανταζμένα
«Σε χάρφοσα, άδικα ι ριξα δε πίγε! Αχ κε νάθε
σε φάο, έτσι ξεσχόντας-σε στυ λαγκονιυ τι ρίζα,
για ν' ανασάνυν μια σταλια κ' ι Τρόες, πυ σε τρέμυν
όπος λιοντάρι σκιάζυντε βελαζολάλες γίδες».
Τότες χορις να φοβιθι τ' απάντισε ο Διομίδις
«Δοξοριστι, μπιχλιμπιδα, γλοσα, παρθενομπίχτι,
έλα κι αντίκρι πρόβαλε σαν άντρας, κε θα μάθις
αν τα δοξάρια-συ φελαν κ' ι φτεροτες σαίτες.
Τί, πος το χτένι μὖγδαρες, για αφτο, μορε, πενιέσε;
Εγο 'να τὄχο, εσι αν βαρις ί κι αν πεδι ί γινέκα,
γιατι ι ριξα 'νε κύφια αντρος μαλάκα τιποτένιυ.
Αν ρίξο εγο όμος, τ' όπλο-μυ κε μια σταλια αν ανκίξι,
κόβι βαθια! Σαν αστραπι συ παραλι τα σπλάχνα·
σὖχι τα διό-τις μάγυλα νιχὸξιστα ι γινέκα,
μένι ι φαμίλια-συ αρφανι· ρέβις κ' εσι κε βάφις
το χόμα, μ' όρνια πιο πολα παρα γινέκες γίρο».
Ιπε, κε τυ Λαέρτι ο γιος παγένι εφτις κοντά-τυ
κε στέκι ομπρός-τυ. Κὰθισε τότε ο Διομίδις πίσο,
κ' εκι όξο απ' το ποδάρι-τυ τι γλίγορι σαίτα
τράβαε, κε πόνος τσυχτερος τυ διάβικε τι σάρκα.
Τότες στ' αμάξι ανέβικε, κε τ' αμαξα στα πλία
τὖπε να πάι τι να σταθι αδίνατο απ' τυς πόνυς.
Τότε ο Δισέας έμινε μονάχος, κε κοντά-τυ
ψίχι δεν ίχε, τι όλυς-τυς τυς ίχε κόψι τρόμος.
Κ' έτσι ίπε αναστενάζοντας μες' στι γερι χαρδιά-τυ
«Οχυ, τί θα γενο; Ντροπις αν τραβιχτο απο δίλια
στον όχλο ομπρος· χιρότερα, αν πάλι εδο με πιάσυν
μονάχο, αφυ το φόβισε τ' άλο τ' ασκέρι ο Δίας.
Μα τί τα θέλι κι όλα αφτα ψιχολογα ι χαρδιά-μυ;
Ξέρο, απ' τον κίντινο ι δίλι ξεκόφτυνε, μα αν ίνε
πρότος χανις στον πόλεμο, αφτος — δεν έχι — πρέπι
να στέκι πάντα ασάλεφτος, ί να σφαχτι ί να σφάξι».
Μα εκι π' αφτα τ' ανάδευε μες' στις χαρδιας τα βάθι,
νά κε πλακόνυνε ι σιρες τον αλογάδον Τρόον
κε τόνε ζόνυν, μα χαχο τις κεφαλίς-τυς βγίκε.
Σαν όταν χίρο κινιγυν σκιλια κε νιι αντριομένι
τριγίρο, κε χιμάι αφτος όξο απ' το πικνολόνκι,

δόντια τροχίζοντας λεφκα μες' στο γιρτο ςαγόνι,
κε τρέχι εδο κε τρέχι εχι, κε τον δοντιόν-τυ ο χτίπις
αχι, μα αφτι τον καρτερυν κιας ίνε τέτιο ςκιὰχτρο·
τότε έτςι ι Τρὸες ρίχτικαν τυ θεικυ Διςέα.
Μα εκίνος πρότα λάβοςε το μαχιτι Διοπίτι
κατα τον όμο εχι απςιλα, με το κοντὰρι ορμόντας,
κ' έπιτα ςκότοςε άλυς διο, τον Ενομο κε Θόνα.
Κι άφιςε αφτυς κε χίμιςε στο Χερςιδὰμα πὒχε
πιδίςι χάμυ οχ τ' άλογα, κε κάτυ απ' τιν αςπιδα
τυ κάθιςε μια κονταρια μες' στις κιλιας τιν κόπςι·
κ' έπεςε εκίνος χάμυ εχι κε δάνκαςε το χόμα.
Κατόπι κε το Χάροπα θανάτοςε, τ' Απάςυ
γιο κε τυ Σόκυ αφτάδερφο τ' αρχοντογενιμένυ.
Κ' έτρεχςε ναν τον ςόςι αφτος, ιςὸθεος λες άντρας,
πυ πίγε ομπρος κε στάθικε κοντα-κοντά-τυ κ' ίπε
«Μάςτορι δόλυ κε ςφαγις, κοζμὰκυστε Διςέα,
ί κε τυς διο εδο ςίμερα τυς γιυς θα θανατόςις
τ' Απάςυ, κε θα πενεφτις πατόντας τα κορμιά-τυς,
ί απ' τ' όπλο-μυ θα κατεβις στον Αδι ςυγλιζμὲνος».
Ιπε, κ' εφτις μια κονταρια τυ ζάφτι στιν αςπίδα·
κε τ' όπλο-τυ ίςα διάβικε τι φοτοβόλα αςπίδα
κε μες' στα μαστροδύλεφτα τυ χόθικε τςαπράζα,
κε κςέςκιςε όλι απ' τα πλεβρα τι ςάρκα, μα ι Παλάδα
μέςα τ' αντρος δεν ὰφιςε τα ςοθικα ν' ανκίκςι.
Ενιοςε εκίνος πος βαρια δεν ίτανε ι πλιγί-τυ,
κι ορμόντας πάλι, μίλιςε τυ Σὸκυ αφτα τα λόγια
«Α ςκίλε, τόρα ς' έφαγε το μάβρο φίδι αλίθια!
Νε, τόρα εγο δε θα μπορο να πολεμίςο πια άλυς,
μα όρα κακι κε θάνατος θα βρι νομίζο εςένα
ςίμερα εδο, κι απ' τ' όπλο-μυ ςφαγμένος θα χαρίςις
δόκςα ς' εμένα, τιν πςιχι στον καβαλάρι χὰρο».
Ιπε, κ' εκίνος γίριςε κε τὄκοπςε φεβγάλα·
ςαν έςτριπςε όμος, τὒμπικςε στυς όμυς το κοντάρι
ίςα στι μέςι, κι ὰντικρι τυ τὄβγαλε ος στα στίθια.
Κ' έπεςε αχόντας, κι ο γερος πενέφτικε Διςέας
«Ο Σόκε, γιε τυ μαχιτι κι αλογολάτι Απάςυ,
δε γλίτοςες, μον πρόκανε ο χάρος κε ςε πίρε.
Πας, δόλιε, κε τα μὰτια-ςυ δε θα στα κλίςι εςένα
ι μάνα κι ο γερο-γονιος, μον όρνια ςαρκοφάγα

θα σε κσεσκίσυν, γίρο-συ χτιπόντας τις φτερύγες·
μα εγο αν πεθάνο, ι Δαναι νεκρο θα με στολίσυν».
Ετσι ίπε, κι απ' τι σάρκα-τυ κι αφάλοτί-τυ ασπίδα
όκσο τυ Σόκυ κσέσερνε το δινατο κοντάρι,
πυ, μόλις βγίκε, πίδισε το έμας, κε πονύσε.
Κ' ι Τρόες ι λιοντόκαρδι σαν τύδανε το έμας,
λόχος το λόχο κράζοντας τυ πέσανε όλι απάνυ,
μα εκίνος πίσο κόλονε κε χύγιαζε στυς φίλυς.
Τρις έσκυκσε έτσι όσι φονι τα στίθια-τυ χορύσαν,
κε τρις, σα φόναζε, φορες τον άκυσε ο Μενέλας
πυ σίντομα ίπε εκι κοντα στο γιο τυ Τελαμόνα
«Εα, θεόσπαρτε αρχιγε, τυ Τελαμόνα θρέμα,
φονι θαρο πος άκυσαν τ' αφτιά-μυ απ' το Δισέα,
φονι σα ναν τον χόρισαν μες' στιν καρδια τις μάχις
κ' εχι ίσος τον καταπονύν μοναχιαζμένο ι Τρόες.
Μα ομπρος! στιγμι μι χάνυμε, ας τρέκσυμε βοιθί-τυ.
Τρέμο, τόσο άκσιος στρατιγος μονάχος μες' στυς Τρόες
μιν πάθι, κ' ίστερα ολονον πολι θα μας στιχίσι».
Ιπε κε πρότος κίνισε, κε πίσο ο Εας, άντρας
θεόνε ισάκσιος. Κ' ίδρανε το σίντροφο απο Τρόες
τριγιριζμένο, θάλεγες τσακάλια εματοφάγα
γίρο σε διπλοκέρατι λαφίνα λαβομένι,
π' απας στα όρι κινιγο κσεφέβγι πιλαλόντας
όσο το έμα 'νε ζεστο κε τιν ακύι το γόνα·
όμος στερνα όταν ι πικρι σαίτα τι δαμάσι,
τιν τρον μέσα σ' ολόσκιοτο ρυμάνι τα τσακάλια,
στ' όρος απάνυ· μα άκσαφνα λιοντάρι αν φέρι ι τίχι
κιχάτο, θαν τι χάπσι αφτο κε τα τσακάλια φέβγυν·
τότε έτσι τον ατρόμιτο στι μέσι-τυς Δισέα
Τρόες πολι κε δινατι δαρύσαν, μα με τ' όπλο
αφτος ορμόντας πάσκιζε να σόσι το πετσί-τυ.
Μα νά! μ' ασπίδα σαν πιργι προβάλνι ο Εας δίπλα
κε στέκι· τότε εφτις φεβγιο άλι απ' αλυ ι Δαρδάνι.
Τότε ο Μενέλας τύπιασε το χέρι κε τον βγάζι
οχ τι σφαγι, όσπυ ζίγοσε ο παραγιος με τ' άτια.
Κι ο γιος τυ Τελαμόνα ορμάι στυς Τρόες κε σκοτόνι
το φιμιζμένο Δόρικλο, γιο τυ Πριάμυ νόθο,
έπιτα κε τον Πάντοκο κε Λίσαντρο καρφόνι,
καρφόνι κε τον Πίρασο κε τον γοργο Πιλάρτι.
Πος ποταμος θυνόπεφτος γιομάτος το χιμόνα

Λ

ορμάι στον κάμπο, απο βροχι τυ Δία φυσκομένος,
κε πλίθος κσεροπρίναρα κε κύτσυρα 'να πλίθος
σέρνι, κε πλίθος στο γιαλο θιμάρια κατεβάζι·
έτσι όρμαε κ' έτσι σάρονε τον κάμπο τότε ο Εας
κ' έσφαζε ανθρόπυς κι άλογα.
Κι ο Εχτορας ακόμα
δεν τάκσερε, τι ολόζερβα τις μάχις πολεμύσε
κοντα στιν άκρο Σκαμαντρια, όπυ κορμια αντριομένα
πέφτανε πλίσα κι άζβιστι βυι ίταν σικομένι
γίρο στο γέρο-Νέστορα, στον άκσιο Δομενέα.
Εκι πολέμαε ο Εχτορας, μ' αλογοσίνι κι όπλο
θάματα κάνοντας κι αντρον θερίζοντας τυς λόχυς·
μα βίμα ακόμα ι Δαναι δε θα κυνύσαν πίσο,
αν το Μαχα το βασιλια εκι π' αντραγαθύσε
δεν τον σταμάταε τις Λενιος ο ζιλεμένος άντρας,
πΰστιλε τρίδοντι δεκσα στον όμο-τυ σαίτα.
Οπυ για δάφτον τρόμακσαν ι αφριζμένι Αργίτες,
μίπος τσακίσι ο πόλεμος κσανα κε τον σιλάβυν,
κ' εφτις τυ γέρυ-Νέστορα τυ κράζι ο Δομενέας
«Νέστορα, τυ Νιλέα γιε, τον Αχεον καμάρι,
γλίγορα! κε στ' αμάκσι-συ ανέβα — κι ο Μαχάος
δίπλα-συ — κε στα τέσερα κατα τα πλία χτίπα.
Γιατι άθροπος μαθες γιατρος ακσίζι πλίθος άλυς·
σαίτες βγάζι, βότανα μαλαχτικα απιθόνι».
Ιπε, κι ακύι ο Νέστορας, ο γέρο-αλογολάτις,
κε μπένι εφτις στ' αμάκσι-τυ — κι ανέβικε ο Μαχάος
κοντά-τυ, θρέμα τ' Ασκλιπιυ, παράκσυ γιατροπόρυ —
κε τ' άλογα βαράι· κι αφτα με προθιμια πετύσαν
προς τα καράβια-τυ, τι εκι να φτάσι αποθιμύσε.
Τότε, ο Κιβριόνις ένιοσε τυς Τρόες πος σκορπύσαν
αμακσομένος στο πλεβρο τυ Εχτορα, κε τΰπε
«Εχτορα, εμις με τυς οχτρυς χτιπιύμαστε εδοκάτυ
στιν άκρι τυ κακόιχυ πολέμυ, όμος ι άλι
Τρόες τσακάνε ανάκατι, πεζύρα κι αμακσάδες.
Ο Εας τυς στενοχοράι, ο γιος τυ Τελαμόνα·
καλα τον κσέρο, τιν πλατια φοράι στον όμο ασπίδα.
Μα εκι ίσα ας σίρυμε κ' εμις, πυ πιο πολι τ' ασκέρι —
πεζι κι αμάκσια — απο κακι ερεθιζμένι αμάχι
πετσοκοπιύντε, κι άζβιστι βυι ίνε σικομένι».

Ιπε, κι αμέςος βάρεςε τ' ασπρότριχα άλογά-τυ
με κροτολάλο καμοτςι· κι αφτα πονόντας, πίραν
κε τράβιχςαν ςτα τέςερα τ' αλαφροδρόμο αμάκςι
νεκρυς πατόντας κι άρματα, κι όλο τ' ακςόνι κάτυ
κ' ι αμακςογίρι ίτανε παςπαλιζμένι μ' έμας 535
απ' τις ςταλιες πυ τον τροχον πετύςαν τα ςτεφάνια
κε τ' αλογόνιχα. Κι αφτος μες' ςτο ςορο να πέςι
κε 'ναν τον ςπάςι βιάζονταν, κε ταραχι μεγάλι
έριχςε ς' όλυς, κι άρχιςε πελέκι χέρι-χέρι. . 539
Φόβο τυ Εα τΰβαλε τότε ο μεγάλος Δίας. 544
Κε ςτέκι ολόκςαφνος, πετάι ςτι ράχι τιν αςπίδα, 545
κι αφΰδε γίρο, ςα θεριο κατα το πλίθος κάνι
τιρόντας πίςο, μια ςταλια γόνα περνόντας γόνα.
Κι όπος απο μαντρι βοδιον κςανθότριχο λιοντάρι
διόχνυν ςκιλια κε χοριανι πυ κςάγριπνι όλι νίχτα 549
φρυρυν, κ' εκίνο θέλοντας να φάι βοιδίςο πάχος 551
χιμάι, μα δίχος όφελος, τι απ' αντριομένα χέρια
όπλα πολα τυ πέφτυνε κε κύτςυρα αναμένα
ςτα μάτια ομπρος, πυ μ' όλι-τυ τιν προθιμια το ςκιάζυν
κε πια αλαργέβι τιν αβγι με ςπλάχνα πικραμένα· 555
τότε έτςι ο Εας έφεβγε με ςτίθια πικραμένα
πολα άθελα, γιατι έτρεμε μιν πάθυν τα καράβια.
Πος γάιδαρος νικάι πεδια διαβένοντας χοράφι,
ςτανιάρις κε πολα τυ ςπυν ςτι ράχι-τυ ματςύκια,
κε μπένι κόφτι τα βαθια ςπαρτα, κε τα κοπέλια 560
τον κοπανύνε, μα άπλερι ίνε έτςι ι δίναμί-τυς,
κε μόλις πια τον διόχνυνε ςαν τιν τιλόςι πρότα·
έτςι ακλυθύςανε το γιο τυ Τελαμόνα πάντα
τότε ι πολίτοπι βοιθι κ' ι αλογάδες Τρόες
κε τιν αςπίδα αδιάκοπα τυ ακόντιζαν ςτι μέςι. 565
Κι ο Εας πότες φρόντιζε να πολεμάι γιρνόντας
πίςο κςανα, κι αμπόδιζε τα τάγματα τον Τρόον,
πότες γιρνύςε κ' έφεβγε· μα ςτα γοργα καράβια
να προχορίςυνε ολονον τυς έφραζε το δρόμο. 569
Μα τότε εκι ο λεβέντις γιος τον ένιοςε τυ Βέμυ, 575
ο Βρίπιλος, π' απ' τις πικνες ριχςες ςτενοχοριύνταν,
κε πάι κοντά-τυ ςτέκετε κε ρίχνι το κοντάρι,
κ' ένα αρχιγο, τον Απιςα, βαράι, το γιο τυ Φάπςι,
ςτο ςκότι, κάτυ απ' τι ςκεπι, κ' εφτις τον χαντακόνι·
έπιτα ορμάι κι' απ' τ' άρματα αρχίζι ναν τον γδίνι. 580

Μα τότες ο θεόμορφος μόλις τον ίδε Πάρις
π' αρπύξε τιν αρματοσα, αμέσος το δοξάρι
πισοτραβάι απάνυ-τυ, κε στο δεξι μερί-τυ
με τι σαίτα τον τριπάι. Κ' έςπασε το καλάμι,
κε το μερί-τυ βάρινε· κε λίγο-λίγο πίσο
προς τυς σιντρόφυς κόλοσε για να σοθι απ' το χάρο.
Ε;κυκσε τότες, κ' ι φονι αχύσε απ' άκρι ος άκρι
«Αδρέφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,
γιρίστε κε μι φέβγετε, κι απ' το χαμο γλιτόστε
τον Εα πυ τον λίςακςαν ι κονταριες. Δε θάβγι
θαρο.οχ τις μάχις ζοντανος τυς χτίπυς. Μον τα στίθια
στίστε μπροστα στον Εα-μας, το γιο τυ Τελαμόνα».
Ετσι ίπε σα λαβόθικε. Κι αφτι όλι πικνομένι
στέκυν σιμά-τυ — γέρνοντας στυς όμυς τις ασπίδες —
μ' όρθια κοντάρια. Κ' έζμικσε ο Εας τυς σιντρόφυς,
κι ανάμεσό-τυς φτάνοντας κςαναγιρνάι κε στέκι.
Τότε έτσι αφτι χτιπιόντυσαν σαν πιρκαγια αναμένι.
Κε βγάζανε οχ τον πόλεμο το γέρο τα γοργά-τυ
ζόα δρομένα, κε μαζι το στρατιγο Μαχάο.
Εκι τον ίδε κ' ένιοσε το γέρο ο Αχιλέας,
τι έστεκε ομπρος στ' απλόκιλυ τρεχαντιριυ τιν άκρι
θορόντας τι βαρια δυλια κε τ' άχαρο κινίγι·
κε κράζι εφτις τον Πάτροκλο να βγι ναν τυ μιλίςι.
Κ' εκίνος μόλις άκυσε απ' τιν καλίβα μέσα,
βγίκε σαν Αρις... μα κακυ αρχι ίταν ναν τυ γίνι.
Κε πρότος ο παλικαρας γιος ίπε τυ Μενίτι
«Γιατί, Αχιλέα, μ' έκραξες; τί θες κε με γιρέβις;»
Τότε ο γοργος τ' απάντισε γιος τυ Πιλια κε τΰπε
«Γιε τυ Μενίτι θεικε, μιριάκριβό-μυ αδρέφι,
τόρα θαρο πια ι Δαναι στα πόδια θα μυ πέσυν
με περικάλια, τι πςαχνο πια ανκίζι το μαχέρι.
Μον σίρε εκι το Νέστορα κι αρότα, Πάτροκλέ-μυ,
πιόν τάχα αφτον απ' τι σφαγι να φέρνι λαβομένο;
Πίσοθε αν κρίνις, σ' όλα-τυ με το Μαχάο μιάζι,
το θρέμα τ' Ασκλιπιυ, μα ομπρος τιν όψι-τυ δεν ίδα,
τι ίσα τραβόντας τ' άλογα με πέρασαν τρεχάτα».
Ιπε, κι ακύι ο Πάτροκλος τα λόγια τυ σιντρόφυ
κ' εφτις τρεχάτος κςεκινάι να σίρι στις καλίβες.
Κ' εκίνι μόλις έφτασαν στυ γέρυ τιν καλίβα,
ατί-τυς πέζεψαν στι γις πυ θρέφι κάθε πλάζμα,

κ' έλιςε τ' άτια ο παραγιος τυ γέροντα, ο Βριμέδος.
Εκίνι τότε απ' τα ςκυτια κςεςτέγνοςαν τον ίδρο,
κατα τ' αγέρι ςτέκοντας ομπρος ςτ' ακροθαλάςι·
έπιτα μέςα μπένυνε κε ςτα ςκαμνια καθίζυν.
Τότες τυς έφτιαςε χιλο ι όμορφι Εκαμίδι —
π' απόχτιςε απ' τιν Τένεδο ο γέρος, όταν πίρε
ο Αχιλέας το νιςι — τ' Αρςίνυ ι θιγατέρα,
πΰχαν τυ γέρυ ι Δαναι χορίςι μέςα απ' όλο
το πράμα, τι ίταν ςτι δυλι ο πιο ολονον ςοφός-τυς.
Αφτι τυς ςπρόχνι πρότα ομπρος καλόκςιςτο τραπέζι
πανόριο ατςαλοπόδαρο, κε ςε ταπςι χαλκένιο
τυς δάζι μια μελόπιτα, κε βάζι 'να κρομίδι
προςφάι να πίνυν, κε κοντα ςταρόπςομο τυς δάζι,
δάζι κι ολόλαμπρο καφκι πΰχε απ' τιν Πίλο ο γέρος
φερμένα χαλκοκάρφοτο, με τέςερα φτιαζμένο
αφτια, πυ πελιςτέρια διο ζερβόδεκςα δοςκύςαν
χριςα ςτο κάθε αφτι, κε διο ίχε απο κάτο πάτυς.
Αλος το κύναε δίςκολα απ' το τραπέζι αν ίταν
γιομάτο, μα το ςίκονε με δίχος κόπο ο γέρος.
Αφτυ χιλο ι θεόμορφι γινέκα ανακατέδι
απο κραςι Πραμνιότικο, κε μέςα γιδοτίρι
κςίνι με τρίφτι χάλκινο κε παςπαλα άςπρο αλέδρι.
Κε το χιλο άμα τίμαςε, τυς ίπε «ελάτε πιέςτε».
Κι αφτι ίπιαν, κ' ι πολίςτεγνι ςαν κόπικέ-τυς δίπςα
κ' ι όρα διάβενε ίςιχα με λόγια κε κυδέντα,
νά! το κατόφλι ο Πάτροκλος πατάι, θεόμιος άντρας.
Ορθιος εφτις ςικόθικε ο γέρος — ςαν τον ίδε —
οχ το λαμπρόφτιαςτο ςκαμνι, κι απ' το δεκςι το χέρι
τον πίρε κε τον έμπαςε κε τΰλεγε να κάτςι.
Μα τυ Μενίτι πάλι ο γιος δεν ίθελε κε τΰπε
«Δεν κάθυμε όχι, γέρο-μυ, δέν όρα για καθίςι.
Δίςτροπος πάντα ο αρχιγος, κε μ' έπεπςε να μάθο
πιος λαβομένος ίνε αφτος πυ φέρνις· μα τον δλέπο
κε τον κατέχο μόνος-μυ, το δαςιλια Μαχάο.
Πάο τόρα, πρέπι τ' αρχιγυ να δόκο τα μαντάτα.
Εςι τον κςέρις, γέρο-μυ, καλα, ςαν τί ίνε εκίνος·
δε χορατέβι, εκι άκςαφνα τυ φτες χορις να φτέκςις».
Τότες τυ κάνι ο Νέςτορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Τί τάχα κλέι τυς Αχευς ο Αχιλέας έτςι
κε δα ροτάι πιί πάθανε; πυ καν δε βάζι ο νΰς-το

ςαν τί κακα μας πλάκοςαν! Τι ι πρότι απο ςαίτες
κι απο κοντάρια κίτυντε ςτα πλία χτιπιμένι.
Σαίτα τυ Τιδέα ο γιος, κε κονταρια ο Διςέας,
έφαγε κονταρια κι ο γιος τ' Ατρέα, ο Αγαμέμνος·
κ' εγο άλον πάλε εδο 'φερα, αφτον, τόρα οχ τι μάχι
με ςαιτιας λαβοματια. Οςτόςο ο Αχιλέας
καρδια 'χι, μα δε χλίβετε, δε μας πονάι κομάτι.
Για ςτέκι πια ος να κέγυντε κοντα ςτ' ακροθαλάςι
τα πλία απο φοτια άζβιςτι, ενο παραλιμένυς
κ' εμας μας ςφάζυν ςαν τραγια; Τι εγο — τί θες; — δεν έχο
πια μες' ςτο γέρικο κορμι το νέβρο πϋχα πρότα.
Αχ νάθελ' ίμυνα έτςι νιος κε να βαςτύςα ακόμα
ςαν όταν πιάςαμε ςπαθι εμις με τυς Ιλιότες
απο βοιδάρπαγι, κ' εγο τον άκςιο τ' Απερόχυ
γιο ςκότοςα, τον Τιμονια, ένα άρχοντα τυ τόπυ,
ζιτόντας πίςο κςεζιμια. Τι εγο μ' αφτο το χέρι
τον χάρφοςα ενο γλίτονε τα βόδια-τυ, κε χάμυ
έπεςε, κι όλο ςκόρπιςε τον χοριανον τ' αςκέρι.
Κε πλιάτςικα με τυς ςερυς μαζέψαμε οχ τον κάμπο,
πενίντα βοιδοκόπαδα, προβάτον άλα τόςα,
πενίντα χίρον, κε γιδιον πλατια κοπάδια ος τόςα,
κε γλίγορα άλογα κςανθα ος εκατον πενίντα,
όλα φοράδες πϋθρεψαν πολές-τυς κε πυλάρια.
Κε μες' ςε μια νιχτια όλα αφτα τα πίγαμε ςτιν Πίλο
ος ςτο καςτρι. Αναγάλιαςε μέςα ο Νιλιας ςτα ςτίθια
πϋμονα τόςο τιχερος μόλις ςε μάχι βγίκα.
Κε μόλις έφεκςε ι αβγι, ι κράχτες διαλαλύςαν
νάρθι όπιανυ ςτιν Ιλιδα χροςτιύνταν κάπιο χρέος.
Κε ςα μαζόχτικαν αφτι, τότε ι διμογερόντι
τυς μίραζαν· γιατι πολον χροςτύςανε ι Ιλιότες,
ςαν πϋμαςτε μια χϋφτα εμις ςτιν Πίλο, ριμαζμένι·
τι ο θεριομάχος Ιρακλις μας ρίμακςε ςαν ίρθε
τα χρόνια πριν, κε χάθικαν ι πιο καλί-μας όλι.
Τι ίμαςτε ος γιι πριν δόδεκα τυ γνοςτικυ Νιλέα,
κ' εγο μονάχα απόμενα κι όλι ίχαν πάι ι άλι.
Για αφτο ι χαλκόφραχτι Επιγι πολι ίταν κςεπαρμένι
κι άδικες έπεζαν δυλιες, ςαν πυ μας απειφύςαν.
Κε πίρε τότε ο γέροντας βοδιον κοπάδι, κι άλο
μεγάλο αρνιον, διαλέγοντας τρακόςα κε τςοπάνυς.
Τι κε τυ γέρυ-μυ μαθες τρανο χροςτιύνταν χρέος,

Λ

τέσερα τρεκσεμια άλογα κ' ι άμακσες πυ πίγαν
να παραβγυν· γιατι ίτανε να τρέκσυν για τριπόδι,
μα εκι τα καταχράτισε ο βασιλιας Αβγίας,
κ' έδιοκσε απε τον αμακσα πυ θρίναε τ' άλογά-τυ.
Για αφτα τα λόγια κ' έργατα ο γèρος σκιλιαζμένος
κρàτισε τό:α, κ' έδοκε να μιραστύνε τ' άλα
στο πλίθος, μιν τυ πάι κανις αδικιμένος σπίτι.
Εμις αφτα τα σάκσαμε ένα-ένα, κε στο κάστρο
σφάκσαμε γίρο στυς θευς. Κ' εκίνι τρίτι μέρα
όλι ίρθανε — ι πεζι πολι, πολι κ' ι αλογάδες —
σίπσιχι, κε μαζι διο γιι τ' Αχτόρυ αρματομένι,
νιι ακόμα κι απο πόλεμο χορις να καλοκσέρυν.
Κ' ίνε μια χόρα, ι Βὺρλισα, όρθια ραχὺλα, αλάργα
απάνυ στο Ρυφια, ακρινι τις αμυδάτις Πίλος·
πυ ζόνοντάς-τιν, τ' αλατιυ ζιτὺσαν ναν τιν χάνυν.
Μα αφυ παντυ κατέβικαν στον κàμπο, εμας τι νίχτα
ι Αθινα σχ τον Ολιμπο γοργι ίρθε-μας μινίτρα
ν' αρματοθὺμε, κι άθελυς δεν έμασέ-μας γίρο,
όλι ίμαστε ανιπόμονι να βγύμε στο κοντάρι.
Μα εμένα να οπλιστο ο Νιλιας δε μ' άφινε, κε τ' άτια
μὺκριπσε, τι ίπε απο σφαγες πος δε σκαμπάζο ακόμα.
Μα κ' έτσι εγο όμος — κε πεζος — δοκσàστικα στι μέσι
τον αμακσιον, τι ι Αθινα μὺδοκε αντρια κε θàρος.
Κ' έχι ένα Μίνιο ποταμο, πυ δίπλα τις Αρίνας
πάι στο γιαλο· με τ' άτια εκι προζμέναμε να φέκσι,
κ' ι άλι πίσο πλάκοναν, ι λόχι τον πεζόνε.
Σίπσιχι τιν αβγι απο κι με τάκσι αραδιαζμèνι,
κρατόντας τ' άρματα, ίρθαμε ος στυ Ρυφια το ρέμα.
Εκι όρια κέγοντας σφαχτα τυ παντοκρàτι Δία,
σφάζοντας τάβρο τυ Ρυφια, τυ Πόσιδυ àλον τάβρο,
όμος τις σόστρας Αθινας γελάδα κυτελàτι,
τότες στον κάμπο κάτσαμε να φάμε λόχι-λόχι,
κε κιμιθίκαμε, όλι-μας με τ' άρματα οπλιζμένι,
γίρο στο ρέμα. Τότε εκι νά! απο παντυ ι οχτρί-μας
ζόνυν το κάστρο κ' ίθελαν κομάτια ναν το χάνυν.
Μα τ' Αρι φοβερι δυλια τυς έκοπσε τι φόρα·
τι μόλις έφεκσε τι γις ο φοτοδότις ίλιος,
ορμύμε, Δία κι Αθινα περικαλόντας όλι.
Κ' εφτις στα χέρια ι Επιγι σαν ίρθαν κ' ι Πιλιότες,
εγο άντρα πρότος σκότοσα κε πίρα τ' àλογά-τυ,

το Μόλιο τον κονταριςτι, πΰταν γαμπρος τ' Αβγία
κ' ίχε τιν πρότι κὲρι-τυ, τιν καςτανια Αγαμίδι,
π' όςα ι πλατια φιτρόνι γις βοτὰνια, τἄκςερ' όλα.
Αφτον εγο, ςα ζίγονε, τυ μπὶγο το χαλκένιο
κοντάρι, κε μακρι-πλατι ςτον ςτρόνο· κε ςτ' αμάκςι
πίδιςα εγο κε ςτι ςιρα τον προτομὰχον μπίκα.
Τότε ι λιοντόκαρδι Επιγι όλι ὸπυ φίγι-φίγι
ςκόρπιςαν μόλις ίδανε κ' έπεςε τέτιος άντρας,
τον αλογάδον αρχιγος, πΰταν ςτις μάχες πρὸτος.
Οςτόςο εγο τυς μπίχτικα ςα μπόρα ανταρομένι.
Πενίντα αμάκςια τςάκοςα, κε γίρο ςτο καθένα
ἀντρες διο δάνκαςαν τι γις, απ' τ' όπλο-μυ ςφαγμένι.
Μα κε τ' Αχτόρυ τα πεδια θα κατελύςα, ανίςος
τις γις ο ςίςτις Ποςιδος δεν τἄςοζε οχ το φόνο,
ο ςπὰρτις-τυς, με καταχνια πολι ςκεπάζοντάς-τυς.
Νίκι τρανι τότε έδοκε τον Πιλιοτόνε ο Δὶας,
τι ος τόςο ομπρός-τυς ίχαμε μέςα απ' το πικνοχάμπι,
άντρες βαρόντας κι άρματα μαζόνοντας πανόρια,
όςπυ το πολικρίθαρο πατίςαν τ' άλογά-μας
Βυπράςι, κε τις Ολενιας το βράχο, κε τ' Αλίςι
πυ λεν τι ράχι· όθε ι θεα μας γίριςε πια πίςο.
Εκι ςτερνο άντρα ςκότοςα κι αφίκα το κινίγι.
Κι απ' το Βυπράςι ι Αχει κατα τιν Πίλο τότες
λαλύςαν πίςο τ ὰλογα, δοκςολογόντας όλι
το γιο τυ Κρόνυ απ' τυς θευς, το Νέςτορα απ' τυς άντρες.
Ετςι ίμυν, νιος κι αν ὶμυνα! Μα απ' τ' Αχιλια τι νιότι
πςιχι ςτον κόςμο δε θα δι ςταλια καλο. Μα ας ίνε!
μετανιομένος κε πικρα θα κλάπςι ςα χαθύμε.
Ομος, αδρέφι, εςένα αφτα ςυ ςίςτενε ο Μενίτις
τότες πυ ς' έςτελνε οχ τι Φτια να πας ςτον Αγαμέμνο,
κ' ίμαςτε μέςα εμις, εγο κι ο θεικος Διςέας,
κι όλα καλα τ' ακύγαμε ςα ς' τἄλεγε ςτον πίργο.
Τι ίρθαμε ςτον Πιλέα ι διο τ' αρχοντικο, ζιτόντας
ςτρατο μες' ςτιν πολίβοςκι να μάςυμε Αχεΐδα.
Μέςα λιπον εκι ίβραμε τον αρχιγο Μενίτι,
ὶβραμε εςένα, κ' έςτεκε ςιμά-ςυ ο Αχιλέας.
Τότε ο Πιλιας μες' ςτις αβλις τον πιργοφράχτι μπύτια
έπςενε πρόςπαχα βοδιον ςτο βροντορίχτι Δία,
κ' ένα ποτίρι ολόχριςο ςτα χὲρια-τυ κρατόντας,
κςανθο κραςι ςαν πςένονταν τα μπύτια περεχύςε.

Κ' εσις το χριας φροντίζατε, μα στι μπασια νά! ι διό-μας
σταθίκαμε. Ορθιος τότε εφτι; πετάχτι ο Αχιλέας
σαν κσαφνιαζμένος, κ' έτρεχσε κι απ' το δεχσι το χέρι
μας πίρε μέσα στιν αβλι, να κάτσομε μας ίπε,
μας φίλεπσε όλα τα καλα που σινιθυν με κσένυς.
Κι αφυ χαρίκαμε καλα το φαγοπότι, πιάνο
το λόγο εγο, κε νάρθετε σας έλεγα μαζί-μας.
Εσις πολι το θέλατε, κι αμέσος τότε εκίνι,
κ' ι διο ι γερόντι, άρχισαν πολα να δασκαλέβυν.
Το γιό-τυ ο γέρος κσόρκιζε, ο βασιλιας Πιλέας,
πάντα στι μάχι ατρόμιτος κι απ' όλυς νάνε ο πρότις,
μα εσένα αφτα τ' Αχτόρυ ο γιος συ σίστενε, ο Μενίτις
'Πεδί-μυ, τυ Πιλέα ο γιος στιν αρχοντια 'νε ο πρότος,
στα χρόνια εσι· μα αν πις αντρια, πολι πιο ακσίζι εκίνος.
Μα αρμίνεβέ-τον όμορφα, τιν ίσια στράτα δίχνε,
δος'-τυ μια γνόμι· κε πια αφτος επι καλυ ας ακύι'.
Ετσι έλεγε, μα εσι κσεχνας. Ομος κε τόρα ακόμα
ίσος σ' ακύσι αν τυ τα πις τυ φρόνιμυ Αχιλέα.
Πιός κσέρι — το πρότα ο θεος! — τα σπλάχνα αν δεν τ' ανκίκσι
ι σιβυλί-συ· ι σιβυλι καλι ίνε τυ σιντρόφυ.
Μα αν τιν καρδιά-τυ ίσος καμια μαντολογια διλιάζι,
καμια αν τυ κσέρι ι σεβαστι μιτέρα-τυ απ' το Δία,
μα ας στίλι εσένα, κε μαζι ας βγι κε τ' άλο πλίθος
τον Μιρμιδόνον, μίπος δι μια στάλα φος τ' ασκέρι.
Κε πές-τυ τα λαμπρα άρματα, σα βγις, να συ δανίσι,
μίπος θαρόντας ι οχτρι πος ίσε τάχα εκίνος
σταθυν, κ' έτσι ανασάνυνε ι αντριομένι Αργίτες
πυλιόσαν πια· τι λιγοστι απ' τι σφαγι ίνε ανάσα.
Εφκολα ακύραστος λαος πολεμοκυραζμένυς
θα διόκσι κατα το καστρι αλάργα απ' τις καλίβες».

Ετσι ίπε, κε τυ τ' άνκικσε τα σπλάχνα μες' στα στίθια,
κε κσεκινάι στα πλία ομπρος να πάι στον Αχιλέα
τρεχάτος. Κι όταν έφτασε στυ θεικυ Δισέα
το τρεχαντίρι, οπύχαναν τις σιντιχιες κε δίκες
κι οπύχανε κε τυς βομυς χτιζμένα τον θεόνε,
νά! άκσαφνα ομπρός-τυ ο Βρίπιλος, τυ Βέμυ θεοπέδι,
απο τι μάχι, στο μερι σαιτολαβομένος,
προβάλι εκι κυτσένοντας, κε κρίος τύτρεχ' ίδρος
κάτυ οχ τα ραχοκέφαλα, κι απ' τι βαθια πλιγί-τυ
ανάβριζε έμας μελανο, μα ο νύς-τυ βάσταε ακόμα.

Κε ςαν τον ίδε ο άφοβος τυ γὲρυ γιος Μενίτι,
τον πόνεςε κε λόγια διο τυ μίλιςε θρινόντας
«Α δίςτιχι, τον Αχεον οπλαρχιγι κι αρχόντι,
έτςι λιπον ςας μέλυνταν, αλάργα απο πατρίδα
κε φίλυς μ' άςπρο πάχος-ςας εδο όρνια να χορτάςτε.
Μον έλα πέ;-μυ, Βρίπιλε, θεόςπαρτε αρχιγέ-μυ,
τί λες, στον Εχτορα άραγες θ' αντιςταθύνε ακόμα,
ὶ θα χαθυν πια ι Δαναι ςφαγμένι απ' το ςπαθί-τυ;»
Τότε απαντὰι ο Βρίπιλος, ο λαβομένος άντρας
«Οχι, άρχοντὰ-μυ Πάτροκλε, ολπίδα πια ι Αργίτες
δεν έχυν, μον μες' στα γοργα θα πέςυνε χαρὰβια·
γιατι όλι εκίνι, όςι ίταν πριν ι πιο καλί-μας, όλι
ςακατεμένι κίτυντε ςτα πλία απο κοντάρι
ί ςπάθα οχτρον, κε πάντα αφτον πλιθένι ι δίναμί-τυς.
Μα εμένα γλίτοςὲ-με εςι κε ςίρε-με ςτο πλίο,
κε κόπςε-μυ όκςο οχ το μερι τι φτεροτι ςαὶτα,
με ςίχλιο κςέπλινε νερο το έμας, κε βοτάνια
βάλε καλα μαλαχτικα, π' ο άκςιος Αχιλέας
λεν ς' τἄμαθε κε πυ κι αφτον λεν έχι μαθιμένα
ο Χίρονας, ο πιο πραγις απ' τυς Κεντάβρυς όλυς.
Τι ο Ποδαλίρις ο γιατρος κι ο γιατρεφτις Μαχάος,
ο ένας με πλιγι θαρο πος χάμυ στιν καλίβα
κίτετε θέλοντας γιατρο κι ατός-τυ κατεχάρι·
ςτον χάμπο ο ὰλος ςταματάι τον Τρόον το γιυρόςι».
Τότες τυ λέι ο Πάτροκλος, ο κςακυςτος λεβέντις
«Σαν πός να κάνυμε, αρχιγε; πός κε τα διο να γίνυν;
Πρέπι να πάο 'να λόγονε να πο στον Αχιλέα
π' ο γέρος μυ παράνκιλε, ο βαςιλιας τις Πίλος·
μα κ' έτςι δε ς' αφίνο εγο να ςε πεδέβι ο πόνος».
Ιπε, κε ςτιν καλίβα-τυ τον πάι, ςικόνοντάς-τον
κάτυ απ' τα ςτίθια. Κ' ίδε-τον ο παραγιος κε χάμυ
τυ ςτρόνι βοιδοδέρματα. Εκι τονε κςαπλόνι,
κι οχ το μερι τι χάλκινι φαρμακερι ςαίτα
με το μαχέρι τὔκοπςε κε τὔπλινε το έμας
με χλιαρο νεράκι· απε μια ρίζα με τα χέρια
τρίβι κε βάζι-τυ, πικρι πονοκιμίτρα ρίζα.
Ετςι όλι πια τυ λύφαξαν ι πόνι, κ' ι πλιγί-τυ
ςιγα-ςιγα κςεράθικε κε τὔπαπςε το έμας.

Μ

Ετσι μες' στα καλίβια αφτος το λαβομένο φίλο
γιάτρεβε, τυ Μενίτι ο γιος· μα ι άλι πολεμύσαν
Τρόες κι Αργίτες σορεφτι. Μίδ' ίταν ν' αμποδίσι
πια το χαντάκι, ί το φαρδι τιχόκαστρο απο πάνυ
πυ τό'φτιασαν τον καραβιον ταμπύρι, κε χαντάκι
κικλόσκαψαν, μα τον θεον δεν έδοκαν σφαχτάρια
πυ τα πολά-τυς λάφιρα να σόζι κε καράβια
γίρο τριγίρο· αθέλιτα σα νάταν τον μεγάλον
θεον χτιζμένο, κε για αφτο δε βάσταξε κε τόσο.
Γιατι όσο ζύσε ο Εχτορας κε χόλιαε ο Αχιλέας
κ' ίταν το κάστρο απάτιτο τυ βασιλια Πριάμυ,
τόσο κε το τρανο τιχι τον Αχεον βαστύσε.
Μα αφυ τον Τρόον έπεσαν όσι εκλεχτι ίταν όλι,
πολι κι Αργίτες χάθικαν — ί κε σοθίκανε άλι —
κ' έπεσε χρόνο δέκατο το κάστρο τυ Πριάμυ
κ' ι Δαναι στιν ποθιτι τα πρίμισαν πατρίδα,
τότες πια ο Φίβος βάρθικε κι ο Ποσιδος να σίσυν
το καστροτίχι, μπάζοντας τα δινατα ποτάμια
όλα όσα τρέχυν στο γιαλο οχ τα βυνα τις Ιδας,
το Ρίσο τον Εφτάπορο τον Κάρισο το Ρόδι
το Γρανικο τον Εσιπο το θεικο Σιμόι
το Σκάμαντρο, πυ εκι πολες μες' στα νερά-τυ ασπίδες
κε κράνα πέσανε κι αντρον μισόθεον βλαστάρια·
όλον αφτον τα στόματα γίρισε αντάμα ο Φίβος,
κ' έστελνε απάνυ στο τιχι μέρες ενια το κίμα
— κι όλο κι ο Δίας έβρεχε — ζιτόντας χέρι-χέρι
να θαλασόσι τα τιχια. Κι ομπρος, τις γις ο σίστις
πάγενε με το τρίδοντο στα χέρια, κε πετύσε
στο κίμα όλα τα θέμελα, θες κύτσυρα θες πέτρες,
πύδροσε κ' έβαλε ο στρατος· κ' εκι έτσι τάκανε όλα

απλάδα στον Ελίςποντο τον πελαγοδαρμένο.
Κε το τιχι σαν νκρέμισε, τότε άμο στο περγιάλι
κσανάςτροσε, κε γίρισε τυς ποταμυς να πάρυν
το δρόμο πΰςτελναν κε πριν τ' αφρόδροσα νερά-τυς.
Λιπον έτσι ί'αν έπιτα ι διο θει να χάνυν·
μα άναπσε τότε στο τιχι τριγίρο κσεκυφάςτρα
σφαγι, κι αχύσε ι κσιλικι τον πίργον απ' τυς χτίπυς.
Κεραβνομένι ι Δαναι απ' τιν οργι τυ Δία
παράλισαν, μες' στ' αλαφρια χαράβια στριμομένι,
λίπσανα ομπρος στον Εχτορα, γερο σφαγις τεχνίτι.
Κι αφτος, σαν πάντα, μ' όργιτα φυρτύνας πολεμύσε.
Κι όπος στι μέσι κινιγον κε σκίλονε λιοντάρι,
ί χίρος άγριος, απ' αντρια περίφανα γιρίζι,
κε κίκλο χάνυνε σφιχτο ι κινιγι κε στέκυν
αγνάντια, κι όλο κονταριες σιχνα-πικνα τινάζυν,
μα τυ θεριυ ι γερι καρδια δεν τυ διλιάι δεν τρέμι,
μα ι τόσι-τυ όμος αφοβια το χαντακόνι τέλος·
έτσι κ' εκίνος τρέχοντας μες' στο σορο γιρνΰσε
κι όλο τυς φίλυς κσόρκιζε τον τάρφο να διαβύνε.
Μα δεν κοτύσαν τ' άλογα, μον στέκανε άκρι-άκρι
στα χίλια κε χλεμέντριζαν, τι το πλατι χαντάκι
τα φόβιζε, σα δίσκολο ναν τον πιδίσυν πέρα
ί να διαβυν· γιατι νκρεμι τυ σκύφοναν τον όχτο
απ' άκρι ος άκρι, κ' ίτανε παλύκια απάνυ-απάνυ
αραδιαζμένα μιτερα, πυ στίσανε ι Αργίτες —
πικνα μεγάλα — διαφεντια απο γιυρύσια Τρόον.
Εκί έφκολα άτι, σ' άμακσα καλόροδι δεμένο,
δεν έμπενε, μα βλέπανε, πεζι αν θα κατορθόσυν.
Εκι όμος νά! ο απσέγαδος σιμόνι Πολιδάμας
τον αντριομένονε Εχτορα κε λέι αφτα τα λόγια
«Εχτορα κ' ι λιπι οργιγι τον Τρόον κε βοιθόνε,
τρελα λαλύμε διάμεσα τυ χαντακιυ τ' αμάκσια·
μα αφτο σα ζόρικο πολι ναν το διαβις, τι απάνυ
παλύκια στέκυν μιτερα κ' έχι τιχι παρέχι.
Καλα, αν ο Δίας τυς μισι κε βύλετε ος στο τέλος
να χαντακόνι τυς οχτρυς κε να βοιθάι τυς Τρόες —
εγο κε τόρα αχ θάθελα αφτο να γίνι αμέσος,
άχναρος να χαθι ο οχτρος στιν Τρια, αλάργα απ' τ' Αργος —
μα αν πόδα ομπρος γιρίσυνε κε γίνι απ' τα χαράβια
αντιδιογμος κε μπλέκσυμε μες' στο σκαφτο χαντάκι,

τότες θαρο κε μινιτις πος πίςο δε θα φτάσι
ςτο κάςτρο πια, όταν ο οχτρος ςτραφι κε μας νικίςι.
Μον τόρα ελάτε, κι ότι εγο ςας πο ας το κάνυμε όλι. 75
Τ' άλογα στο χαντάκι ομπρος ι παραγιι ας βαςτάκςυν,
κ' εμις πεζι με τ' άρματα παραταγμένι ας πάμε
μαζι όλι με τον Εχτορα αχόριςτι· ι Αργίτες
δε θα ςταθυν αν πια θεον τυς κινιγάι κατάρα».
Ιπε, κ' εκίνυ τ' άρεςε ο γνοςτικος ο λόγος, 80
κε πίδιςε απ' τ' αμάκςι εφτις αρματομένος χàμυ.
Μιδε έμιναν κι άλι εκι παραταγμένι Τρόες
ςτ' αμάκςια μέςα, μον πιδυν όκςο όλι ςαν τον ίδαν.
Τότε ι κοζμάκυςτι βοιθι κ' ι άλι ι Τρόες όλι 108
τιν άκυςαν τ' απςέγαδυ τι γνόμι Πολιδάμα·
μα ο Αςος, τυ Ιρτάκυ ο γιος, ο ςτρατιγος τον Τρόον, 110
ν' αφìςι εκι δεν ίθελε τον παραγιο κε τ' άτια,
μον με τ' αμάκςι πέραςε. Μιδε τα φίλα βρίκε 120
ςφιχτοκλιζμένα τυ πορτιυ μίτε βαλτο το ςίρτι,
μον τα κρατύςανε ανιχτα, μίπος γλιτόςυν ίςος
κάνα ςιντρόφι πΰτρεχε οχ τι ςφαγι ςτα πλία.
Μάτιαζε εκι ίςα κ' έτρεχε, κ' ι άλι ακολυθύςαν
φριχτα αλιχτόντας· τι έλεγαν πος πια δε θα βαςτάκςυν 125
ι Δαναι, μον ςτα γοργα θα πέςυν μέςα πλία...
λολι, γιατι ίβραν ςτο πορτι διο πρότα παλικάρια,
κονταριςτάδον Λάπιθον πεδια χαμαρομένα,
τον ένα τυ Περìθυ γιο, τον àκςιο Πολιπìτι,
κι άλον το Λιονταρα, άτρομο ςαν Αρι θνιτοφàγο. 130
Αφτι ςτ' απςιλοπόρτι ομπρος ςτιθìκανε, όπος ςτέκυν
απάνυ γιγαντοκορφες βελανιδιες ςτα όρι,
πυ πάςα μέρα ςε βροχες αντέχυν κε ς' ανέμυς,
τι ρίζες έχυν θέμελα μεγάλες απλομένες· 134
έτςι τον Αςο πρόζμεναν κε βίμα δεν κυνύςαν, 136
ςαν πυ τυς νκάρδιονε ι αντρια κι απàνυθε ι ςιντρόφι. 153
Τι εκίνι απ' τα καλόχτιςτα πιργια πετροβολύςαν
κοτρόνες, διαφεντèβοντας το ςτόλο το πετςί-τυς 155
κε τα καλίβια. Κ' έπεφταν ι πέτρες ςαν τολύπες,
π' ανεμοζάλι, ςίνοντας ανταρομένα γνέφια,
χίνι πικνες απας ςτις γις καθε βοςκι κε κάμπο·
έτςι έβρεχε απ' τον Αχεον τα χέρια κε τον Τρόον
βαριες κοτρόνες, κε μ' αχο κςερόνε απ' τα λιθάρια 160
τα κράνα γίρο βύιζαν κ' ι ςτρονκιλες αςπίδες.

Τότε ίταν πυ κσεφόνισε τα γόνατα χτιπόντας,
κ' έτσι ίπε κε βλαστίμισε τυ Ιρτάκυ ο γιος ο Ασος
«Δία πατέρα, νά λιπον! κ' εσι πλαζμένος πσέφτις
ος στο μεδύλι! Τι ίπα δα εγο πος ι Αργίτες
δε θα βαστάκσυν τιν ορμι κε τ' άπιαστά-μας χέρια·
μα τόρα αφτι σα μέλισες, πυ απας στο μονοπάτι —
ί σφίκες παρδαλόχορμες — φολιάζυν, μιδ' αφίνυν
στιγμι τις βαθυλες φολιες, μον στέκυν κε κεντρόνυν
τυς κινιγύς-τυς, θέλοντας να σόσυν τα μικρά-τυς,
έτσι κι αφτι, κιας ίνε διο, οχ το πορτι δε θέλυν
να τραβιχτυν, πριν πέσυνε ί πριν σκοτόσυν άλυς».
Ιπε, μα τυ Διος το νυ δεν πίθι αφτα λαλόντας,
γιατι ι καρδια τον Εχτορα τυ ζίταε να δοκσάσι.
Τότες εχι το Δάμασο ο άκσιος Πολιπίτις
μέσα απ' το χαλκομάγυλο τον ακοντίζι κράνος·
κε δεν αμπόδισε ο χαλκος, μον πέρα ος πέρα ο στόχος
με τιν ορμι τυ κσέσκισε το κόκαλο, κε λιόμα
μέσα όλος τΰγινε ο μιαλος κε τΰκοπσε τι φόρα·
κατόπι κε τον Ορμενο κσαρμάτοσε κε Πίλο.
Κι ο αντριομένος Λιονταρας γιο σφάζι τ' Αντιμάχυ
με τ' όπλο, τον Απόμαχο, χτιπόντας-τον στι ζόνι·
απε κσαμόνι τι βαρια απ' το φικάρι σπάθα,
κι ορμόντας μέσα απ' το συρο, τον Αντιφάτι πρότα
απο κοντα τριπάι — κι αφτος ανάσκελα ίρθε κάτυ —
έπιτα κε το Γιάμενο το Μένο τον Ορέστι,
όλυς τυς στρόνι απανοτυς στι γις τιν καρποδότρα.
Κ' ενόσο αφτι τυς άρπαζαν τ' αστραφτερα αρματά-τυς,
τότε όσι νιι τον Εχτορα κε Πολιδάμα ακλύθααν,
πυ πιο πολι ίταν κε γερι κε το τιχι να σπάσυν
πρότι ίθελαν κε με φοτια να κάπσυν τα καράβια,
αφτι έστεκαν σα δίγνομι μπρος το χαντάκι ακόμα.
Τι ενο ζιτύσαν να διαβυν, νά! απ' τα ζερβα τυς βγίκε
κακο όρνιο, απσιλοπέταχτος αιτος, κρατόντας φίδι
στα νίχια κόκινο χοντρο, πυ ζοντανο έτσι ακόμα
σπαρτάριζε μα τιν αντρια δεν ίχε χάσι οστόσο·
τι ενο το βάσταε, πίσο αφτο γιρνάι κ' εκι στο στίθος
τον τρόι, στα πλάγια τυ λεμυ, κι αφτος μακριά-τυ χάμυ
τ' αμόλισε μες' στυ στρατυ, σαν πόνεσε, τι μέσι,
κε πίρε δρόμο — κρόζοντας — με τ' αγεριυ το χνότο.
Πάγοσαν όλι ιδόντας-το το πλυμιζμένο φίδι

χάμυ στι μέσι, τυ Διος τ' αστραπεφτι σιμάδι.
Τότες αμέσος σίμοσε ο άκσιος Πολιδάμας
τον ατριομένονε Εχτορα κε τὔπε αφτα τα λόγια
«Εχτορα, πάντα, όταν μιλο, σαν κάπος μ' αποπέρνις
κιας λέο σοστα, τι τάχας-μυ μιδε τεριάζι, εγο όντας
απλος πολίτις, σε βυλι ί μάχι ν' αντιστέκο·
χρέος-μυ λες να σέβυμε τυς οριζμύς-συ πάντα.
Πάλι όμος τόρα θαν το πο το τί θαρο σιφέρνι.
Μιν πάμε να προζβάλυμε τον Αχεον τα πλία·
τι έτσι φιβάμε θα μας βγι, αν τ' όρνιο αφτο, όπος τὄδες,
απ' τα ζερβά-μας φάνικε σαν ίταν να διαβύμε,
κακο όρνιο, απσιλοπέταχτος αιτος, κρατόντας φίδι
στα νίχια κόκινο χοντρο, πυ μέσα-τυ ίχε ακόμα
ζοι, μα τὄρικς' άκσαφνα πριν φτάσι ος στι φολιά-τυ,
μίτε να πάι κατόρθοσε στ' αιτύδια ναν το δόκι·
έτσι κ' εμις, κι αν σπάσυμε τιχι κε καστροπόρτι
με τιν ορμί-μας κ' ι οχτρι κολόσυν, μα με χάλια
τον ίδιο δρόμο θἄρθυμε οχ τα καράβια πίσο.
Κ' ίσος πολυς αφίσυμε δικύς-μας, πυ ι Αργίτες,
τα πλία διαφεντέβοντας, με το χαλκο θα σφάκσυν.
Να, μαντολόγο αν κσέταζες, τι θα συ πι, αν κατέχι
απο σιμάδια θεικα κι αλιθινο τον κσέρυν».
Τότες ο Εχτορας λοκσα τον κίτακσε κε τὔπε
«Τόρα όσα, Πολιδάμα, λες δεν ίνε φίλυ λόγια.
Συ κσέρι κι άλι πιο καλι να κόπσι ο νύς-συ γνόμι.
Μα αν τέτιο λόγο αλιθινα τον λες με τα σοστά-συ,
τότες θα πι ι αθάνατι πος σ' έχυν κσεμοράνι,
πυ εδο μυ πσέλνις οριζμυς τυ Δία ν' αστοχίσο
κε χάλια θες εγο πυλια κι αιτυς μ' οργια φτερύγες
ν' ακύσο... πυ δεν τυς πσιφάο, στο νύ-μυ δεν τυς βάνο,
θένε δεκσα ας πιγένυνε όθε ανατέλνι ο ίλιος,
θένε ζερβα, κατάισα κατα τι μάβρι δίσι.
Εμις τι γνόμι τυ Διος ν' ακύμε πρέπι, π' όλυς
ορίζι, αθρόπυς κε θευς. Ενα πυλι ίνε απ' όλα
το πιο καλο, να πολεμας για τι γλικια πατρίδα.
Τί τάχα εσι τον πόλεμο φοβάσε κε τυς φόνυς;
Τι κι αν ι άλι πέφτυμε με τις χιλιάδες όλι
στα πλία ομπρος, μα φόβο εσι να σκοτοθις δεν έχι,
τι ίνε ι καρδιά-συ απόλεμι, διλιάζι αν δι κοντάρι.
Μα άκυ, απ' τι μάχι αν τραβιχτις, ί πας κε κσελογιάσις

χανα άλονε κι οχ τι ςφαγι τονε γιρίςις πίσο,
ς' έφαγα εφτις χαρφόνοντας μες' ςτιν χαρδιά-ςυ τ' όπλο».
 Ιπε κε κίνιςε μπροςτα, κ' ι άλι ακολυθύςαν
με χλαλοι πυ κύφενε. Κι ανεμοζάλι ο Δίας
οχ τα βυνα τυς έςτιλε τις Ιδας, πυ ςτα πλία
φίςαε γραμι τον κυρνιαχτο κε ζάβονε τα μάτια
τον Αχεον, μα πλίθενε τι δίναμι τον Τρόον.
Απ' τα ςιμάδια-τυ λιπον κι απ' τιν αντριά-τυς θάρος
πίραν, κε το τρανο τιχι να ςπάςυν προςπαθύςαν.
Τραβύςαν πιργανκόναρα κε νκρέμιζαν μπροςτίθια,
τα προβαλμένα μόχλεβαν στιρίδια, πυ ι Αργίτες
τἄςτιςαν πρότα μες' ςτι γι για να βαςτυν τυς πίργυς.
Αφτα τραβύςαν, κι όλπιζαν τον Αχεον το κάστρο
να ςπάςυν· όμος βίμα αφτι δε ςάλεβαν ακόμα,
μον τα μπροςτίθια φράζοντας μ' αςπίδες βοιδοπέτςες
χτιπύςαν τον οχτρο απο κι καθος ορμύςε απάνυ.
 Μα δε θα ςπύςε ο Εχτορας κ' ι αλογάδες Τρόες
τότες ακόμα το πορτι κε το μακρι το ςίρτι,
να μι θε ςτίλι ςτυς οχτρυς απάνυ τότε ο Δίας,
ςα μες' ςε βόδια λέοντα, το Σάρπιδο το γιὸ-τυ.
Αμέςος τιν ολόιςι προβ λε ομπρός-τυ αςπιδα,
ορια χαλκένια χτιπιτι, π' όνας χαλκιας με τέχνι
τι χτίπιςε, κε ς' απλοτα χριςα ραβδια απο μέςα
πολα 'ραπςε βοιδόπετςα τριγίρο ςτο ςτεφάνι·
αφτι κρατόντας μπρόςτιθα, διο πέζοντας κοντάρια,
κινάι ςα λανκαδόθρεφτο λιοντάρι πυ τυ λίπςι
κερο το κριας, κ' ι άφοβι τυ λέι καρδιά τυ κριάρια
να δοκιμάςι κι αν μαντρι γερο 'νε να πατίςι·
ςαν έτςι τότες πίροςε το Σάρπιδο ι καρδιά-τυ,
πιδόντας τότες ςτο τιχι να ςπάςι τα μπροςτίθια.
 Κ' εφτις το Γλάφκο φόναξε κε τΰπε αφτα τα λόγια
«Γλάφκο, τι τάχα ςτι Λικια εμας τιμυν πιο πρότα
με κρέατα κε με προτια κε κςέχιλα ος απάνυ
ποτίρια, κι όλι ςα θευς ςτα μάτια μας θορύνε;
Εχι τρανο χερόμαςτε μετόχι απας ςτυ Κςάνθυ
τις άκρες, πλύςιο ςε φιτια κε κάμπο ςταροδότι.
Τόρα για αφτο να ςτέκυμε μας πρέπι με τυς πρότυς
κε με τυς πρότυς ςτι φοτια να μπένυμε τις μάχις,
πυ τέτια κε να πι κανις χαλκόφραχτος Λικιότις

῾Οχι! εκι πέρα στι Λικια ανάκσια δεν ορίζυν
ι βασιλιάδες-μας εμας, κε τρον παχια θρεφτάρια
ί διαλεχτο τραβυν κρασι γλικόπιοτο, μον έχυν
κι αντρια λαμπρι, τι πολεμυν μες' στι σιρα τον πρότον'.
Μα, αδρέφι, αν ίταν απ' αφτι τι μάχι να σοθύμε
κε να μι δύμε πια ποτες γεράματα, κε χάρο,
τότες κ' εγο δε θἄτρεχα μπροστα να πολεμίσο
μίτε κ' εσένα θἄστελνα στι δοκσοδότρα μάχι·
μα τόρα αφυ μας καρτερυν κ' έτσι θανάτυ τίχες
χίλιες, πυ δε μπορι κανις θνιτος ναν τυς γλιτόσι,
πάμε, ί να δόσυμε τιμι ί κε στυς διό-μας άλος».
Ιπε, κι ο Γλάφκος άκυσε με προθιμια το λόγο,
κι όρμισαν ίσα, τον πικνο στρατό-τυς οδιγόντας.
Κε σαν τυς ίδε ο Μενεστιας, τυ κόπικε το έμα,
τι αφτον να ζβίσυν έτρεχαν κε στο πιργί-τυ ορμύσαν,
κε το τιχι ζερβόδεκσα κιτάζι, μίπος δι ίσος
κάνα αρχιγο π' οχ τα δινα τυς άντρες ναν τυς σόσι.
Εκι ίδε τυς διο Είδες τυς μαχολιμαζμένυς
πὔστεκαν — κε τον Τέφκρο εκι π' ότι ίρθε οχ τιν καλίβα —
κοντα· μα πύ να φὸναζε κε ν' ακυστι ι φονί-τυ!
τόσι βυι ίταν, κ' έφτανε στον υρανο ι αντάρα,
καθος βαρύσαν άπαφτα ασπίδες, κράνα, πόρτες·
τι όλες τις πόρτες προζβαλαν, κι ομπρός-τυς πλίθος Τρόες
ναν τις νκρεμίσυν πάσκιζαν με ζόρι κε να μπύνε.
Κ' ὲστιλε εφτις στυς Είδες τον κράχτι-τυ το Θότι
«Κσεκίνα, Θότι θεικε, τον Εα τρέκσε κράκς'-τον —
ας έρθυν μάλιστα κ' ι διο — πές-τυς πος κάλια ι διό-τυς
νἄρθυν, τι γλίγορα άσκιμι θα δύμε εδο φυρτύνα·
τι έτσι ι Λικιότες αρχιγι μας έσφιξαν, πυ εόνια
μες' στις σφαγες σα σίφυνας τα πάντα σινεπέρνυν.
Μα αν κόροσε κ' εκι ι δυλα κε πολεμυν, μας ας έρθι
μονάχος ο παλικαρας καν γιος τυ Τελαμόνα,
κι αντάμα ο Τέφκρος πυ καλα κατέχι απο δοκσάρια».
Ιπε, κι ο κράχτις άκυσε τυ βασιλια το λόγο,
κε πέρνι δρόμο, το τιχι τρεχάτα ακολυθόντας,
έπιτα ομπρος στυς Είδες πάι στέκι κε τυς κάνι
«Είδες, τον χαλκόφραχτον αρχόντι Δαναόνε,
ο γιος τυ θεογένιτυ τυ Πέτευ σας κράζι
να πάτε εκι, κε μια σταλια στι μάχι να βοιθίστε —
μάλιστα αν γίνετε κ' ι διο — καλίτερα κ' ι διό-σας

να πάτε, τι άςχιμι θα δυν γλίγορα εχι φυρτύνα,
τι έτςι ι Λικιότες αρχιγι τον έςφιξαν, πυ εόνια
μες' στις σφαγες σα σίφυνας τα πάντα σινεπέρνυν.
Μα αν κόροςε κ' εδο ι δυλια κε πολεμάτε, ας έρθι
κε μόνος ο παλικαρας καν γιος τυ Τελαμόνα,
κι αντάμα ο Τέφκρος πυ καλα κατέχι απο δοκςάρια».
Ιπε, κ' εκίνος ὲςτρεκςε, ο γιγαντένιος Εας,
κε λέι τυ σινονόματυ διο φτερομένα λόγια ·
«Αδρέφι, ι διὸ-σας τόρα, εςι κι ο άκςιος Λικομίδις,
βαςτάτε εδο κε δίνετε καρδια στα παλικάρια
να πολεμυν μ' απόφαςι, κ' εγο θα τρέκςο πέρα
ναν τυς βοιθίςο στι σφαγι· μα πάλι θα γιρὶςο
γλίγορα, σαν τυς σόςο πριν κε φόβο πια δεν έχι».
Ετςι ίπε ο Εας κ' έςιρε, κι αντάμα πίγε ο Τέφκρος
ο αδερφός-τυ απ' άλινε μιτέρα· κε μαζί-τυς
ο Πάντις με το λιγιςτο τυ Τέφκρυ πάι δοκςάρι.
Κι ὸτι έφταςαν στυ Μενεςτια τον πίργο ροβολόντας
μέςα απ' το κάςτρο — κε δινα τυς ίβρανε σφιγμένυς —
νά! τότε ι άλι σα θολι τις πολεμίςτρες μπόρα
ανέβεναν, τον Λικιοτον ι στρατιγι κι αρχὸντι·
μα αφτι τυς πέφτυν σα θερια κε το πελέκι αρχίζι.
Πρότος νομάτο ςκότοςε ο αντριομένος Εας,
το λιονταρόπςιχο Επικλι, τυ Σὰρπιδυ σιντρὸφι,
ρίχνοντας πλάκα, π' άκςιςτι μεγάλι, απάνυ-απάνυ
κίτυνταν μέςα απ' το τιχι κοντα στιν πολεμίςτρα.
Τέτια έφκολα δεν κυβαλάι, ὸςο γερος κι αν ίνε,
με διά-τυ χέρια ὰντρας θνιτος σαν τυς θνιτυς-τυς τὸρα·
μα μ' ένα αφτος τι σίκονε. Κε ρίχνοντάς-τιν σπά-τυ
το κράνο το χαλκόςκαρο, κε θρύβαλα τυ κάνι
τις κεφαλις τα κόκαλα χορις μισο ν' αφίςι.
Κε χάμυ εκίνος έπεςε απ' τον ολὸρθο πίργο
σα βυτιχτις, κι οχ το κορμι φτερύγιαςε ι πςιχί-τυ.
Κι ο Τέφκρος τον ατρόμιτο γιο τ' Απολόχυ Γλάφκο
με τι σαίτα, ενὄτρεχε στ' απςιλοπίργι απάνυ,
τον κὰρφοςε εκι πὔδε-τον μ' αφίλαχτο βραχιόνι,
κε τὔκοπςε τιν προθιμια. Κι αφτος κλεφτα οχ τον πίργο
πίςο πιδάι, μιν τονε δι κάνα Αχευ το μάτι
πος έφαγε λαβοματια κε πενεςες φονάκςι.
Τὔρθε κακο τυ Σάρπιδυ πυ τὔρεβγε έτςι ο βλάμις,

άμα τον ίδε· μα έμινε ν' αγονιστι κε μόνος,
κε καθος ίδε τον Αλκμα τυ μπίγι το κοντὰρι·
κι όκσο το ςέρνι· τότε αφτος τ' όπλο ακλυθὸντας πέφτι 395
μπρύμτα, κι αχι ι χαλκόπλυμι τριγίρο αρματοςά-τυ.
Τότε άρπακςε με τι γερι χερύκλα το μπροςτίθι
κε τράβαε, κ' έπεςε όλο-τυ ος πέρα, κε τυ κάςτρυ
άνικςε δρόμο ςε πολυς γιμνόνοντάς-το απάνυ.
Ομος αφτόνε ι διο αδερφι ενόθικαν, κι ο ένας 400
τον ςαιτέβι ςτο λαμπρο λυρι τις αντροςόςτρας
γίρο ςτα ςτίθια αςπίδας-τυ — μα απ' το πεδί-τυ ο Δίας
διόχνι το χάρο, μι ςφαχτι ςιμα ςτ' ακροκαράβια —
κι ο Εας τιν αςπίδα ορμάι κε τυ τριπάι, μα μέςα
δε μπίκε ι μίτι, μονάχα τον άμποκςε ενο ορμὺςε. 405
Ετςι λιγάκι κόλοςε ςχ το τιχι, μα πάλι
δεν τράβαε χέρι, τι ι καρδια τι νίκι-τυ διπςύςε.
Γίριςε τότες κ' έκρακςε ςτον Λικιοτον τ' αςκέρι
«Λικιὸτες, τι έτςι τι ςκλιρι αναμελάτε μάχι;
Δίςκολο μόνος, βρε πεδια, κιας ίμε παλικάρι, 410
να ςπάςο κάςτρο κε ςτρατι ν' ανίκςο ος ςτα καράβια.
Μον όλι ομπρος! τι πιο ι δυλια τον πιο πολόνε ακςίζι».
Ιπε, κι αφτι ςεβάςτικαν τιν προςταγι τ' αφέντι
κι όλι μαζί-το πλάκοςαν με πιο μεγάλο πίζμα. 414
Μα κ' έτςι πύ τυς Αχευς ναν τυς τςακίςυν πίςο! 432
μον ςτέκανε όπος ζιγαρια τις τίμιας ςτέκι αργάτρας,
πυ έχοντας ζίγι κε μαλια ζερβόδεκςα ιςοζιὰζι
ςοςτα, τι θέλι το πςομι να βγάλι τον πεδιόν-τις· 435
έτςι ίςα αφτον ίχε απλοθι ο πόλεμος κ' ι μάχι,
ος πΰδοκε τυ Εχτορα ο Δίας πιο μεγάλι
τελος τιμι, κε πίδικςε μέςα ςτο κάςτρο πρότος.
Εςκυκςε τότες, κ' ι φονι αχύςε απ' άκρι ος άκρι
«Τρόες, ομπρος, λιοντόκαρδι! Τον Αχεον το κάςτρο 440
ςπάςτε-το, κε θεόκαφτι βάλτε φοτια ςτα πλία!»
Ετςι τυς πίροςε, κι αφτι κάνυν αφτια κι ακύνε,
κι όλι ενομένι ομπρος τραβαν μες' ςτο τιχι να μπύνε.
Κ' ενόςο απ' τ' ανκονάρια αφτι ςκαρφάλοναν κρατόντας
κοντάρια χαλκοτρόχιςτα, νά! ο Εχτορας μια πέτρα 445
αρπάι κε φέρνι, πΰ τεκε εκι μπροςτα ςτιν πόρτα,
χοντρι με μιτερι κορφι· τέτια απο χάμυ πέτρα
γερι διο αργάτες έφκολα δεν τι φορτόνυν τόρα
μέςα ςε κάρο, όμος αφτος τι χόρεβε κε μόνος. 449

Πος ο τσοπάνις έφκολα κριαριυ κυρα με τὄνα
σιχόνι χέρι κε πολι δεν τον λιγάι το βάρος,
έτσι τιν πέτρα σίκοσε, κε στις σανίδες ἰσα
πίγε πυ φράζαν τι μπασια, μαστροσφιγμένες στέριες
απσιλοδίφιλες, πυ διο απανοτι απο μέσα
σίρτες τις κλιύσαν με μονο χαρφι σινκρατιμένι.
Κε πίγε στάθικε σιμα κε μες' στι μέσι μ' άχτι
τις χτίπισε, ριζόνοντας τα σκέλια πυ ι ριχσά-τυ
να κάνι θρίνος, κε τυς διο τυς τσάκισε ρεζέδες.
Μέσα απ' το βάρος έπεσε ι πέτρα, κε τριγίρο
βύικσε ι πόρτα δινατα· κ' ι σίρτες δεν αντέχυν,
μον σπάι ι κσιλικι άλι αλυ με τιν ορμι τις πέτρας.
Πίδικσε τότε ο φοβερος γιος τυ Πριάμυ μέσα
μ' όψι άγρια σα γοργις Νιχτος — κε κσάστραφτε απ' το σκιάχτι
χαλκο πυ φόραε στο κορμι — βαστόντας διο κοντάρια
μέσα στις χύφτες-τυ. Κανις, ναθε προβάλι ομπρός-τυ,
δεν τον σταμάταε εκσυν θεος τιν όρα πυ πιδύσε
μες' στι μπασια, κε λες φοτιες τα μάτια-τυ πετύσαν.
Γίρισε τότες κ' έκρακσε προς το στρατο τον Τρόον
να μπύνε απάνο απ' το τιχι· κ' εκίνι ακυν το λόγο,
κι άλι απο πάνο μονομιας πιδύσαν, άλι πάλι
χίνονταν μέσα απ' τι μπασια. Σκορπυν τότε ι Αργίτες
κατα τα πλία εδο κ' εκι, κε γόνα πίγε ο κρότος.

Ξ

Εκι νά! ακύι, κιας έπινε, ο Νέςτορας τα ζίτο,
κ' εφτις ςτο γιο 'πε τ' Αςκλιπιυ διο φτερομένα λόγια
«Σκέπςυ, τι λες να κάνυμε, Μαχα θεοςπαρμένε.
Σαν πιο μεγάλο ςάλαγο τόρα αγρικάο απ' τι μάχι.
Μον κάθυ εδο τυ λόγυ-ςυ κ' ίςιχος πίνε μόνος,
ος να ζεςτάνι ένα λυτρο ι λιγερι Εκαμίδι
θερμο, κε τις πικρις πλιγις το έμας να κςεπλίνι·
τί τρέχι, εγο ςτο κςέφαντο θα πεταχτο να μάθο».
Ετςι ìπε, κε τυ γιύ-τυ εφτις τυ Θραςιμίδι πέρνι
γερι μια αςπίδα αςτραφτερι, εκι βαλμένι δίπλα
ςτιν άκρι — τι τυ γέροντα τιν ίχε ο Θραςιμίδις —
κε πέρνι ακρόχαλκο γερο κοντάρι ακονιζμένο.
Κ' όκςο ότι βγίκε, απ' τι μπαςια δυλια άκαρι κςανίγι,
τυς Αχευς πυ τςάκιζαν κε Τρόες καταπόδι
πυ τυς βαρὺςαν· κ' ίταν πια κε το τιχι πεζμένο.
Πός τον απέραντο γιαλο μυνκο θολόνι κίμα —
τι ανέμον λάλονε μινάι ςιφυνιαςτο γιυρύςι —
κίμα με δίχος να κιλάι απ' τὄνα ί τ' άλο μέρος
ος να κατὲβι οριςτικο κανα απ' το Δία αγὲρι·
να πος μελέταε ο γέροντας με ςπλάχνα ανταρομένα
διπλόβυλα, ί για το ςορο τον Αχεον να κάνι
ίτε να πάι ςτ' Ατρια το γιο, ςτο βαςιλια Αγαμέμνο.
Μα αφτι ι βυλι τυ δόκιςε ςαν πιο καλι, να ςίρι
ςτο βαςιλια. Κ' ι διο ςτρατι ςτι μάχι πελεκιύνταν
με πὶζμα, κι άλιοτος χαλκος γίρο ςτα ςτίθια αχύςε
καθος χτιπιύνταν με ςπαθια κε δίςτομα κοντάρια.
Εκι ι θεόςπαρτι έςμικςαν το γὲρο βαςιλιάδες —
τι απ' τα καράβια ανέβεναν — όςι ίταν λαβομένι,
τ' Ατρέα ο γιος κε τυ Τιδια ο γιος, κε τυ Λαὲρτι.

Γιατι ος πολι ίτανε απςιλα τα πλία τραβιγμένα
αλάργα απ' το μαβι γιαλο, τι τράβικςαν ςτον κάμπο
τα πρότα, κ' έχτιςαν τιχι ςιμα ςτ' ακροκαράβια·
τι το περγιάλι ίταν πλατι, μα δεν μπορύςε κι όλα
ναν τα χορέςι, κι ο ςτρατος πολι ίταν ςτριμογμένος.
Για αφτο ςκαλια τ' αράδιαςαν, κε γιόμιςε όλι ι άπλα
τις αμυδιας ος πέρα εκι πυ φράζανε ι διο άκρες.
Εκι ι αρχόντι πάγεναν ςιμαζοχτι, ακυμπόντας
πας ςτα κοντάρια, για να δυν τιν ταραχι, κε βόνκαε
μέςα ι καρδια ςτα ςτίθια-τυς. Κ' εκι απαντυν το γέρο,
κι ο προταφέντις γιος τ' Ατρια τον φόνακςε κε τύπε
«Νέςτορα, τυ Νιλέα γιε, τον Αχεον καμάρι,
εδο γιατί ίρθες κι άφιςες τιν αντροφάγα μάχι;
Τρέμο το λόγο ο Εχτορας μι μας τον βγάλι αλίθια,
πυ μια φορα φοβέριςε μιλόντας μες' ςτυς Τρόες,
πος οχ τα πλία ςτο καςτρι δε θα γιρίςι πίςο
αν ςτάχτι δεν τα κάνι πριν κι αν όλυς δε μας ςφάκςι.
Ετςι έλεγε, κε τόρα αφτα βλέπο αλιθέβυν όλα.
Ο διςτιχια, κ' ι άλι-τυς καλοπλιζμένι Αργίτες
μαζί-μυ κριφοχόλιοςαν, κε ςαν τον Αχιλέα
δε θεν να πολεμίςυν πια για τ' ακρινα καράβια».
Τότες τυ λέι ο Νέςτορας, ο γέρο-αλογολάτις
«Τέλιοςαν νε έτςι αφτα όπος λες — αφτι ίνε ι μάβρι αλίθια —
κι αλιος δεν τα τελιόνι πια μίτε ο μεγάλος Δίας·
τι το τιχι πάι έπεςε, π' ολπίζαμε θα μίνι
κάςτρο για μας απάτιτο, ταμπύρι τις αρμάδας,
κι αφτι ςα ςκίλι πολεμυν, με πίζμα, να μας πάρυν
τα πλία, κε δε βγάζις πια, κε μια κε διο αν κιτάκςις,
πυ πιο ο ςτρατος — ζερβα ί δεκςα — τςακάι κακοπαθένι·
τόςο έτςι πέφτι ανάκατα, κι αχι ι φονι ος τα ίπςι.
Μα ας δύμε, αδρέφια, αφτι ι δυλια πός να γενι, αν μας βγάλι
τίποτα ι ςκέπςι· όμος θαρο δε γίνετε να μπύμε
μες' ςτι ςφαγι, τι δε βαςτάι ςε μάχι ο λαβομένος».
Τότες τυ λέι τ' Ατρέα ο γιος, ο βαςιλια Αγαμέμνος
«Γέρο, αφυ τόρα πολεμυν ος τ' ακρινα καράβια,
κι άφελο βγίκε το χτιςτο τιχι κε το χαντάκι
πυ να γενι μας πέδεψε κε κριφολπίζαμ' όλι
κάςτρο θα τόχυμε άςπαςτο κ' εμις κε τα καράβια,
θα πι έτςι ο παντοδίναμος το θέλι γιος τυ Κρόνυ,
άχναρι να χαθύμε εδο αλάργα απ' τιν πατρίδα.

Τι τὄχσερα όταν νκαρδιακα μας βοίθαε, κε το κσέρο
κε τόρα πυ έτσι σα θευς μακαριστυς δοκσάζι
τυς Τρόες, κε τα χέρια εμας μας κόβι κε το θάρος.
Μα ελάτε, κι ότι εγο σας πο, αφτο ας το κάνυμ' όλι.
Ρίχστε τα πλία στο γιαλο, τα πρότα εκι πυ στέκυν
κοντα στιν ακροθαλασα, κε στ' ανιχτα τραβόντας
εκι ας τ' αφίσυμε δετα στα βάρια όσπυ να φτάσι
ι νίχτα ι αστροστόλιστι, αν δα κε τότε αν πάψυν
τι μάχι ι Τρόες· έπιτα τραβύμε κι όλα τ' άλα.
Ντροπις δεν έχι να σοθις, κι αν χσεκινίσις νίχτα»
Τότες λοχσα τον κίταχσε κ' ίπε ο σοφος Δισέας·
«Τί λόγια αφτυ, τ' Ατρέα γιε, συ χσεστομίζι ι γλόσα;
Δίστιχε! Κάλια ας όριζες κάνα αλο ασκέρι — ψόφιο —
όχι άντρες τέτιυς σαν κ' εμας, εμας πυ ο γιος τυ Κρόνυ
απο πεδια μας έδοκε σε μάχες κε πολέμυς
να ζύμε πάντα ος στι στιγμι πυ θα μας φάι το χόμα.
Ετσι λιπον, ορέγεσε τιν πλατοδρόμα Τρία
ν' αφίσις π' άπιρες γι' αφτι ταλεπορίες τραβύμε;
Σὸπα! μιν τίχι-συ κανις το λόγο κε σ' ακύσι,
λόγο πυ δα άντρας καθαφτος δε βγάζι έτσι οχ το στόμα
ποτές-τυ, αν κσέρι το σοστο να κατεβάσι ο νύς-τυ,
τα χρέι αν κσέρι τ' αρχιγυ κι ορίζι τόσο πλίθος.
Μα πάι! σ' τον κσέγραψσα το νυ μ' αφτο το λόγο πύπες,
πυ θες τιν όρα πυ ι σφαγι κ' ι μάχι βράζι ακόμα
να ρίχσυμε μες' στο γιαλο τα πλία κε να γίνι
πιο ακόμα ότι ι οχτρι ποθυν, πυ μας νικάνε κιόλας,
κε να μας σινεπάρι πια το ρέμα· τι ι Αργίτες
δε θἄχυν νυ για πόλεμο, μονε θα παραλίσυν
κι αλυ θα βλέπυν σαν τραβας μες' στο γιαλο τα πλία.
Θα δις τότε αν μας ρίμαζε αφτι ι βυλί-συ, αφέντι».
Τότε απαντάι τ' Ατρέα ο γιος, ο πρωταφέντις τ' Αργυς
«Βαρις, Δισέα, ο λόγος-συ κε σα μαχέρι μπίχε
μες' στιν καρδιά-μυ· μα άθελα δε θέλο εγο ι Αργίτες
να ρίχσυν τα καλόθρονα μες' στο γιαλο καράβια.
Κε τόρα, πιο καλο όπιο-σας κσέρι στρατι, ας μιλίσι,
γέρος ί νιος· τι με χαρα το λόγο εγο θ' ακύσο».
Τότες τυ λέι ο κσακυστος παλικαρας Διομίδις
«Εδο 'νε αφτος — μιν τρέχετε πιο αλάργα — αν θέτε οστόσο
ν' ακύστε κι ότι εγο θα πο κι αν δεν κακοφανί-σας
πυ τάχατε ίμε απ' όλυς-σας πιο νιος εδο στα χρόνια.

Μα απ' άρχοντα γονιο κε γο πος ςπάρθικα πενιέμε,
απ' τον Τιδια πυ γις χιτι στι Θίβα τον ςκεπάζι.
Γιατι ο πορθιας τρις έκανε λεβεντονιυς — χ' ι τρίς-τυς
τιν Καλιδο κε τις Πλεβρος τα πλάγια κατιχύςαν —
το Μέλα κε τον Αγριονε κε τον παπυ Βινέα,
πΰταν ςτα χρόνια ο τρίτος-τυς μα ςτιν αντρια 'ταν πρότος.
Μα έμινε εκίνος ςτιν Πλεβρο, κε μίςεπςε ο γονιός-μυ
ςτ' Αργος χ' εκι ςπιτόθικε, γιατι ίςος έτςι ο Δίας
χ' ι άλι τΰθελαν θει. Κ' εκι απ' τ' Αδράςτυ πίρε
μια κόρι, χ' ίχε αρχοντικο γιομάτο διος κε πλύτι,
χ' ίχε χοράφια 'να ςορο ςταρόκαρπα με γίρο
πολες φιτιας δεντροςιρες· κε ζοντανα 'χε πλίθος,
χ' ίταν κι απ' όλυς-τυς το πιο γερο κοντάρι ςτ' Αργος.
Μα αφτα ακυςτα θαν τάχετε, αν ίνε ί όχι αλίθια.
Λιπον τιχόντα ί άναντρο δεν έχι να με πίτε
κε ν' απςιφίςτε ὀτι ςας πο, με λόγο αν ςας μιλίςο.
Ομπρος! ςτι μάχι—τι ίνε χρια — κε λαβομένι ας πάμε!
Κε τότε εκι δε μπένυμε ςτυς χτίπυς, μον παρέκι
ςτέκυμε εμις, μι φάι πλιγι πας ςε πλιγι κανίς-μας·
μα άλυς εκι προςτάζυμε να παν ομπρος, π' ος τόρα
έτςι αγαπυν κε τΰριχςαν απ' οκνιρια όκςο κι όκςο».
Ετςι ίπε, κι όλι πίςτικαν ςτο γνοςτικό-τυ λόγο,
κε κςεκινυν κι ομπρος-ομπρος περπάταε ο γιος τ' Ατρέα.
Μα ςαν τιφλος δε βίγλιζε τις γις ο τραντοςίςτις,
μον τρέχι εφτις κατόπι-τυς μ' έτςι μορφι ςα γέρος,
κε πάι το χέρι το δεκςι κε πιάνι τ' Αγαμέμνυ,
κε κράζοντάς-τον τυ μιλάι διο φτερομένα λόγια
„Τ' Ατρέα γιε, θα χέρετε ςτα ςτίθια τ' Αχιλέα
τόρα ι καρδιά-τυ ι άχαρι, πυ βλέπι τι φεβγάλα
τον Αχεον κε τι ςφαγι, τι νυ ςταλια δεν έχι,
πυ έτςι καλο τα μάτια-τυ ποτές-τυ να μι δύνε!
Μα εςένα ακόμα δα ι θει δε ςε μιςυν κε τόςο,
μονε κε μέλετε — ένια-ςυ! — ςτυς αρχιγυς τον Τρόον
να φίγυν όλι πίςο ομπρος, κε θαν τυς δις ςτον κάμπο,
ς' το τάζο, να τςακίζυντε πιος να γλιτόςι πρότος".
Ιπε κε χυγιυχύγιακςε, ςτον κάμπο ροβολόντας.
Οςο ςτον πόλεμο ος ενια ί κι ος χιλιάδες δέκα
άντρες φονάζυν πιάνοντας κονταροκόπι τ' Αρι,
τόςι φονι απ' τα ςτίθια-τυ τις γις ο τραντοςίςτις
ἐβγαλε εκι, κε γιόμιςε κάθε Αχευ τα ςπλάχνα

Ξ

με φρένια, για να πολεμαν κι αλίπιτα να ςφάζυν.
  Κ' ίδε ι θεα οχ τον Ελιμπο, ι χριςοθρὸνα ι Ιρα,
απ' τ' ακροβύνι πὕςτεκε, κε νά! κςανίγι κάτυ
τον αδερφο κι αντράδερφο ςτι δοκςοδότρα μάχι
πυ πιγενόρχονταν γοργος, κε χάρικε ι καρδιά-τις·
κ' ίδε το Δία ςτιν κορφι τις ρεματύςας Ιδας
πςιλα-πςιλα πυ κάθονταν, κε μιςιτος τις ίρθε.
Κε τότε ι δέςπινα θεα, ι βοιδομάτα ι Ιρα,
πίρε να δι πος τυ Διος το νυ να κςεγελάςι.
Κι αφτι ι βυλι τις φάνικε ςαν πιο καλι ςτο νύ-τις·
να πάι ςτιν Ιδα μ' όλες-τις τις χάρες ςτολιςμένι,
μίπος ποθίςι άμα τι δι ναν τις χαρι τα κάλι,
κ' ίπνο θαν τὕχινε ςτερνα βαθι κε κςεκυράςτι
πας ςτα βαριά-τυ βλέφαρα κε λιγομένα ςπλάχνα.
  Κε ςτον οντα να πάι κινάι πυ ο Ιφεςτος ο γιός-τις
τις έφτιαςε με τεριαςτα ςτυς παραςτάτες φίλα
κι άγνορο κλίςτρο· αφτο θεος κανις δεν τὄκςερ' άλος.
Κε μπίκε μέςα κ' έκλιςε τ' αχτιδοβόλα φίλα.
Κε πρότα οχ το λαχταριςτο κορμί-τις κάθε λέρα
βγάζι μ' αθάνατο νερο, κε τρίβετε με λάδι,
πὕχε ένα ςπάνιο αθάνατο μιρυδικα γιομάτο,
λάδι π' απ' το καλόςτροτο κι αν το κυνας παλάτι
τυ Δία, πάλε ι μιρυδια γις κι υρανο γιομίζι·
μ' αφτο έτριψε τ' αφράτο-τις κορμι, κε με τα χέρια
χτενίζι τα πικνὸζγυρα κε πλέχνι τα πλεκςύδια,
πλύςια πλεκςύδια απ' όμορφο θεοτικο κεφάλι.
Κε θάμα φόρεςε ςκυτι πυ ι Αθινα τις τὄχε
πςιλοδυλέπςι κε πολα τὕχε βαλμένα κςόμπλια·
κε με χριςες το κύμποςε ςτα ςτίθια ομπρος καρφίτςες.
Επιτα τρίπερτα φοράι ςτ' αφτιά-τις ςκυλαρίκια
ροδόχρομα, π' απ' τιν πολι λαμποκοπύςαν χάρι.
Κ' ἐβαλε ι ςεβαςτι θεα ςτιν κεφαλί-τις γίρο
δεςια κενὺργια — κε λεφκι έτςι ίταν λες ςαν ίλιος —
κι' όρια ςαντὰλια απε έδεςε ςτα λιμπιςτά-τις πόδια.
  Ετςι ςα φόρεςε όλα-τις ςτο ςόμα τα ςτολίδια,
βγένι να ςίρι, κ' έπιτα τιν Αφροδίτι κράζι
χὸρια απ' τυς άλυς τυς θευς κε τις μιλα 'να λόγο
«Μια χάρι, φός-μυ, ςυ ζιτο, κε πές-μυ, θα τιν κάνις,
ί μίπος τάχα θ' αρνιθις κ' έχι ι καρδιά-ςυ κάκια
πυ εγο βοιθάο τυς Αχευς κ' εςι βοιθας τυς Τρόες;»
  Τότες ι κόρι απάντιςε τυ Δία, Αφροδίτι

«Ιρα-μυ, ςεβαςτι θεα, τυ Κρόνυ θιγατέρα,
λέγε τι θες· μετα χαρας θα κάνο ότι μ' ορίςις,
αν γίνετε ι δυλια που λες κι αν μυ περνα απ' το χέρι».
Τότες τις λέι με διαβολια ι κρυςταλὸκορφι Ιρα
«Δός-μυ λιπον τον έροτα, κε δὸς-μυ τιν αγάπι
π' όλυς ςτον κόζμο εςι νικας μ' αφτι, θευς κι αθρόπυς.
Τι πάο να δο τα πέρατα τις γις, κε τι μιτέρα
Τιθίνα κε τον Οκιανο, πιγι τον υρανίςον,
πυ μ' ίχαν ςπίτι-τυς μικρι κι ανάθρεψαν με χάδια,
όταν με πίραν απο τις Ριας τα χέρια ςτο πιργί-τυς,
τὸτες τον Κρόνο πΰριξε ο βροντολάλος Δίας
κάτυ οχ τιν καρποδότρα γις κι οχ το γιαλο το ςτίρο.
Πάο ναν τυς δο κ' ένα ςορο παλιές-τυς διςαρέςκιες
ναν τυς διαλίνο, τι κερο τὸρα δεν παν να ζμίξυν
ςε ςτρόμα αγάπις, επιδις πιζμάτοςε ι πςιχί-τυς.
Αν τιν καρδιά-τυς πίςο εγο με διο καλα λογάκια
κε φιλιομένι ανκαλιαςτυν ςαν πριν ς' αγάπις ςτρόμα,
πάντα ακριβί-τυς θα με λεν κε λατρεφτι θα μ' έχυν».
Κε τότε ι φιλογέλαςτι τις απαντα Αφροδίτι
«Χάρι-ςυ εςὲνα ν' αρνιθο δεν πρέπι υδε τεριάζι,
γιατι ςτυ πρότυ τον θεον τιν ανκαλια κιμάςε».
Ιπε, κε λι απ' τα ςτίθ.α-τις το κεντιτο ζυνάρι
μιριόχρομο, πΰνε όλα-τις τα μάγια εκι πλεγμένα.
Εκι ίνε ο Πόθος κ' Ερωτας, εκι ίνε ι κςελογιάςτρα
Γλικομιλια πυ κε το νυ τον πιο γερο τρελένι.
Στα χέρια αφτο τις τΰδοκε κε μίλιςε έτςι κ' ίπε
«Να, ζόςε αφτο ςτι μέςι-ςυ τ' οριόχρομο ζυνάρι·
όλα θαν τἄβρις μέςα εκι πλεγμένα, κε ς' το τάζο
πος ακατόρθοτα δεν πας, ότι αν ςκοπέβι ο νύ-ςυ».
Ετςι ίπε, κε γλικογελάι ι γελαδόματι Ιρα,
γλικογελάι κε το λυρι ςτι μέςι ομορφοζόνι.
Κε τότες ςπίτι γίριςε ι ρόδινι Αφροδίτι,
μα ι Ιρα πίρε κ' έφιγε πιλάλα οχ τ' ακρολόφι.
Κι απ' τιν ανθόςτροτι Αμαθια κι απ' τιν Πιερια περνό.τας
τρέχι ίςα προς τ' αςπρόχιονα βυνα τον αλογάδον.
Θρακον, άκρι-άκρι κε τι γις δεν πέταε με τα πόδια·
όπυ απ' τον Αθο ςτυ γιαλυ το κίμα κατεβένι
κε πὰι ςτυ Θόα το νιςι, ςτι βλογιμένι Λίμνο.
Εκι τον ίπνο αντὰμοςε, τ' αδέρφι τυ Θανάτυ,
κε πιὰνοντας το χέρι-τυ τυ μίλιςε έτςι κ' ίπε

«Ιπνε-μυ, αφέντι τον θεον κε τον θνιτον αφέντι,
κι άλοτε εσι τον λόγο-μυ τον άκυσες, κε τόρα
μι μ' αρνιθις, κε πάντα εγο θα συ γνορίζο χάρι.
Τόρα αφτο θέλο, κίμισε τα μάτια τ' αχτιδένια
τυ Δία, εφτις πυ ς' ανκαλια κριφοςφιχτύμε αγάπις.
Κε δόρο εγο όμορφο θρονι χρισο θα συ χαρίσο
πάντα άλιοτο, πυ ο Ιφεςτος ο γιός-μυ θα συ φτιάσι
μ' όρια στολίδια, κε σκαμνι στι βάσι θαν τυ βάλι
για ν' ακυμπας τα παχυλα σαν κσεφαντόνις πόδια».
Τότες απάντισε ο βαθις κε κσεκυράςτις Ιπνος
«Ιρα-μυ, σεβαστι θεα, τυ Κρόνυ θιγατέρα,
έφκολα εγο αν άλον πις θεο μεγάλο εόνιο
συ τον κιμίζο, κι αν μυ πις τυ ποταμυ το ρέμα,
τυ Οκιανυ, πυ πλάστικε πιγι ολονόν-τυς πρότι·
όμος το Δία εγο, το γιο τυ Κρόνυ, δεν ανκίζο,
δεν τον κιμίζο εκσον αφτος αφτόθελα αν προστάκσι.
Τι δα ι ορμίνιες-συ κε πριν με πρόκοψαν, θιμάσε
τι μέρα πυ ο λιοντόψιχος γιος τυ μεγάλυ Δία
πίσο απ' τιν Τρία αρμένιζε, σαν κύρσεψε το Κάστρο.
Εγο το νύ-τυ κάροσα βαθις χιμένος γίρο,
κε για το γιό-τυ εσι έβαλες κακυς σκοπυς στο νύ-συ,
κι άγρια στο κίμα στέλνοντας ανεμοζάλι, ος πέρα
στιν πλύσια Κο τον έσπροκσες αλάργα απ' τυς δικύς-τυ.
Κι άκσαφνα ο Δίας κσίπνισε, κι απόπερνε χτιπύσε
μες' στιν αβλι όλυς τυς θευς, μα εμένα πιο ζιτύσε,
κε θα με τίναζε άφαντο στο κίμα οχ τα υράνια,
ι Νίχτα αν τον θεον κι αντρον δε μ'έσοζε ι νικίτρα.
Εκι έφιγα κε γλίτοσα, τι μ' όλυς τυς θιμύς-τυ
σταμάτισε απο σεβασμο, μι χολοσκάσι ι Νίχτα.
Τόρα άλι πάλε αφτι μυ λες δυλια άπρεπι να κάνο».
Τότες τ' απάντισε ι θεα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα
«Ιπνε, τί τα θιμάσε αφτα κε τί τα βάζι ο νύς-συ;
Μα τί, τυς Τρόες έτσι λες θα διαφεντέψι ο Δίας
σαν όπος για τον Ιρακλι συ θίμοσε το γιό-τυ;
Μον έλα πίγενε, κ' εγο μια απ' τις πιο νιες τις Χάρες
συ δίνο ναν τιν παντρεφτις κε τέρι ναν τιν κάνις,
τιν Πάσιθια π' ορέγεσε νίχτα κε μέρα πάντα».
Ιπε, κι ο Ιπνος χάρικε κι απάντισε έτσι κ' ίπε
«Ελα λιπον ορκίσυ-μυ στις Στίγας τ' αγιονέρι —
με τόνα χέρι-συ άνκικσε τι Γις τι μιριοθρόφα,

με τ' άλο τον αντίλαμπο Γιαλο, για νάνε κάτυ
μαρτίρι-μας όλι ι θει πυ τριγιρνυν τον Κρόνο —
πος νε απ' τις Χάρες τις πιο νιες τι μια θα μυ χαρίςις,
τιν Πασιθια π' ορέγυμε νίχτα κε μέρα πάντα».
Ετςι ίπε, κ' έςτρεχςε ι θεα, ι χρυςταλόκορφι Ιρα,
κι όπος τις ίπε ορκίςτικε, κε τυς νομάτις' όλυς
τυς κατατάρταρυς θευς πυ λέγυντε Τιτάνες.
Ετςι λιπον ςαν άμοςε κε τέλιοςε τον όρκο,
φέβγυν κι αφίνυν τα νιςα τις Λίμνος κε τις Ιμπρος
κόδοντας δρόμο γλίγορα, ςε καταχνια χομένι.
Ετςι ίρθαν στι μιριόδριςι κινιγοβόςκιτι Ιδα,
κε ςτο Λεχτο προτάφιςαν τι θάλαςα, κε βγίκαν
όκςο κ' ι διό-τυς ςτι ςτερια, κε τα γοργά-τυς πόδια
πςιλα ςτις άκρες ςάλεβαν τα φιλομένα δέντρα.
Κι ο Ιπνος ςτέκι εκι — πριχυ πάι ςτυ Διος τα μάτια —
απας ςε θόρατο έλατο, πυ απας ςτιν Ιδα τότες
απ' όλυς πιο τρανόκορμος πςιλα κορφοπετύςε·
εδέκι μες' ςτα ςίμπικνα κριμένος δεντροκλάδια
καθότανε, όμιος με πυλι γλικόφονο πυ ι άντρες
το λεν ςτα όρι κίμιντα κε πυ ι θει χαλκύδα.
Μα ι Ιρα ανέβικε γοργα ςτο Κςέφαντο, τιν άκρι
τις Ιδας· κε τιν ίδε εκι τυ Κρόνυ ο γιος ο Δίας,
τιν ίδε κ' έροτας βαθις τυ διάβικε τα ςπλάχνα,
ςαν τότε όταν προτόζμιγαν κε πάγεναν μ' αγάπι
ςιχνα να κλεφτανκαλιαςτυν κριφα απο τυς διο γονιύς-τυς.
Κε πάι κοντά-τις ςτέκετε κε τις λαλι διο λόγια
«Ιρα, για πύ με το καλο; Κε ςτο βυνο γιατί ίρθες
τόςο άκςαφνα; Ομος άμακςα δε βλέπο νάχις κι άτια».
Τότες τυ λέι με διαβολια ι αφροςάρκοτι Ιρα
«Να πάο να δο τα πέρατα τις γις, κε τι μιτέρα
Τιθίνα κε τον Οκιανο, πιγι τον υρανίςον,
πυ μ' ίχαν ςπίτι-τυς μικρι κι ανάθρεψαν με χάδια.
Πάο ναν τυς δο κ' ένα ςορο παλιές-τυς διςαρέςκιες
ναν τυς διαλίνο, τι κερο τόρα δεν παν να ζμίκςυν
ςε ςτρόμα αγάπις, επιδις πιζμάτοςε ι καρδιά τυς.
Αν τιν καρδιά-τυς πίςο εγο με διο καλα λογάκια
κε φιλιομένι ανκαλιαςτυν ςαν πριν ς' αγάπις ςτρόμα,
πάντα ακριβί-τυς θα με λεν κε λατρεφτι θα μ' έχυν.
Φαρια αν ροτας, να κάτυ εκι ςτο ριζοβύνι ςτέκυν
τις Ιδας, άκςια να με παν απο ςτερια κε κίμα.

Μα τόρα δο 'ρθα στο βυνο για σένα, τι δε θέλο
να μυ θιμόσις ίστερα, αν έτσι, δίχος λέκσι,
μισέπσο ος πέρα στ' άπατο τυ Οκιανυ τον πίργο».
Μα τότες ο αστραπεφτις τις ίπε γιος τυ Κρόνυ
«Ιρα, για κι ίνε κ' έπιτα κερος να μυ μισέπσις,
μον έλα μις τον έροτα μια στάλα να χαρύμε,
τι ος τα τόρα πόθος γινεκος ί κε θεας ποτὲς-μυ
στα στίθια δε μυ χίθικε, δε μ' άνκικσε τα σπλάχνα,
όσο σε θέλο κε γλικια τόρα μ' ανάβι αγάπι».
Τότες τυ λέι με διαβολια ι κρυσταλόκορφι Ιρα
„Τί λόγος πάλι αφτος πυ λες, γιε σεβαστε τυ Κρόνυ;
Αν τόρα αγάπι να χαρις αποθιμας στις Ιδας
το Κσέφαντο — κ' ίνε όλα-τυς ορθάνιχτα τριγίρο —
μα τί θα κάνυμε αν μας δι κάνας θεος εόνιος
ανκαλιαζμένυς κ' έπιτα ναν το προφτάσι τρέκσι
μες' στυς θευς; Πός τότες θες να σικοθο απ' αγάπες
κε να φανο στον πίργο-συ μες' στι γλοσια στα λόγια;
Μα αν πια το θέλις κ' ι καρδιά-σ' τ' αποθιμάι, νάl έχις
γιατάκι πυ στον Ελιμπο σύχι φτιαζμένα ο γιός-συ
ο Ιφεστος, με τεριαστα στυς παραστάτες φίλα·
εκι σα θέλις ανκαλια, εκι στο στρόμα ας πάμε».
Τότες στιν Ιρα απάντισε ο γιος τυ Κρόνυ κ' ίπε
«Ιρα, πος θαν το δι θεος ίτ' άντρας μι φοβάσε·
τι εγο με τέτιο σίγνεφο θα σε σκεπάσο γίρο
χρισο, πυ διάμεσα κι αφτος δε θα μας βλέπι ο Ιλιος
πΰνε το φός-τυ για να δι πιο διαπεράτο απ' όλα».
Ιπε, κι αρπάι το τέρι-τυ στιν ανκαλιά τυ ο Δίας.
Κ' ι γις τυς βγάζι νιόβλαστο κε μαλακο χορτάρι,
γιύλια τυς βγάζι ολόδροσα βασιλικυς κε κρίνυς
πικνυς, πυ έτσι πσιλα απ' τις γις το χόμα τυς κρατύσαν.
Πέσανε εκι, μες' σε χρισο κυκυλομένι γνέφι,
πανόριο γνέφι πΰσταζε δροσιες αχτιδοβόλες.
Ετσι κιμότανε ίσιχος στιν άκρι, ναρκομένος
απ' ίπνο ο Δίας κ' έροτα, κ' ίχε ανκαλια τιν Ιρα.
Κε τρέχι ο Ιπνος ο βαθις να σίρι στα καράβια
κε κάτυ εκι τυ Ποσιδυ τιν ίδισι να δόκι.
Κε πάι κοντά-τυ στέκετε κε τυ μιλάι διο λόγια
„Βόιθα, τυ Κρόνυ, τόρα, γιε, τυς Αχευς με θάρος,
κι όρα καν λίγι χάρισ'-τυς τι νίκι, ενο κιμάτε
ακόμα ο Δίας, γιατι εγο τυ σκέπασα τα σπλάχνα

με μαλακια αποχάροςι, κ' ι γελαδόματι Ιρα
τον γέλαςε κ' εροτικα να κιμιθυν τιν πίρε». 360
    Ιπε, κε πίγε τότε αφτος ςτ' αθρόπινα κοπάδια,
κι ο Ποςιδος πιο πρόθιμα θαρέβι να βοιθίςι.
Εφτις πιδάι μια ος τι γραμι τον μπροςτινον κε ςκύζι
«Αργίτες, τί, ςτον Εχτορα θ' αφίςυμε έτςι λέτε
τι νίκι; Τί, θα δοκςαςτι καράβια-μας πατόντας; 365
Ετςι πενιέτε τόρα αφτος κε λέι, τι ο Αχιλέας
πέρα ςτα πλία μένι αργος πυ πίζμοςε ι καρδιά-τυ.
Μα όλι αν βοιθάτε, ας λίπι αφτος, ι νίκι 'νε δικί-μας. 369
Ελάτε! εγο θα τρέκςο ομπρος, κε τόρα θα τςακίςι — 374
έτςι εγο λέο — ο Εχτορας, όςι κι αν έχι φρένια». 375
    Ιπε, κε ς' όλυς έβαλε απόφαςι κε θάρος. 378
    Τότες ςινέρια τέντοςαν ςκιλίτικι πολέμυ 389
εδο ο λεβέντις Εχτορας, εκίθε ο γιος τυ Κρόνυ, 390
βοιθος ο ένας Αχεον, βοιθος ο άλος Τρόον.
Γιόμιςε τ' ακρογιάλι εκι μπροςτα ςτα πλία λόγυς
παντυ, κι ορμύςαν ι ςτρατι με κςεκυφάςτρα αντάρα.
Τόςο ςε κςέρα θάλαςας το κίμα δε βυίζι,
ςαν το θεριέβι οχ τα βαθια κακυ βορια φυρτύνα· 395
τόςο δεν τριζοςαλαγάι μίτε ι φοτια, άμα αρχίςι
πέφκυς να κέι αρίφνιτυς ςε βυνοπλάγια κι όρι·
τόςο δε ςκύζι ο άνεμος ς' ορθόκλαρα τριγίρο
λονκόφρακςα, όπυ πιο πολι μυνκρίζι ςα φρενιάςι,
όςι φονι τότε άχιςε απ' Αχευς κε Τρόες, 400
ςα χίμιςαν να φαγοθυν κακόςτρινκα αλιχτόντας.
    Κε πρότα-πρότα ο Εχτορας ακόντιςε με τ' όπλο
τον Εα, εκι ίςα απάνο-τυ π' ορμύςε, κε τον ίβρε
οπύνε μπρος τα δυο λυρια ςτο ςτιθος τεντομένα,
τόνα αργιρόκαρφυ ςπαθιυ κε τις αςπίδας τ' άλο. 405
Αφτα τ' αφράτο τύςοςαν κορμι. Κε τυ Πριάμυ
τότες ο γιος λιπίθικε πυ το γοργο κοντάρι
πίγε άδικα οχ το χέρι-τυ, κε πίςο ςτον ςιντρόφον
γιρνάι τυς λόγυς μιν τυ βγι λαχτάρα ςτο κεφάλι.
Μα κι πυ γίριζε, νά! ο γιος τυ Τελαμόνα ο Εας
μια πέτρα — πυ πολες εκι τον καραβιον ςτιρίδια 410
κιλιύνταν ςτον αντρον μπροςτα τα ποδια — μια απο δάφτες
ςικόνι, κ' έτςι πρόςλεμα απάνυ απ' τιν αςπίδα
Τονε βαράι, ςτα ςτιθια ομπρος, μια πέτρα πυ ςα ςφέρα
τυ πέταξε ίςα απάνυ-τυ ςτριφογιρίζοντάς τιν.

Πος τυ Διος ο κεραδνος χάμυ κσαπλόνι λέφκα
με ρίζες κι όλα, κε φριχτα βρομάι το θιάφι γίρο,
κι άκσαφνα αν τὶχι κε τον δις, σε κόδι κρίος ίδρος,
κοντα αν βρεθὶς, τι τυ Διος δε χορατέδι ο χτίπος·
το ίδιο αμέσος στρόθικε κ' εκίνος μες' στις σκόνες.
Μέσα απ' τι χύφτα τύφιγε το χάλκινο κοντάρι,
τυ πίγε ολυ το κράνος-τυ, τυ πίγε αλυ ι ασπίδα,
κ' ι χαλκοπλύμιστι άχισε τριγίρο αρματοσά-τυ.
Ορμισαν άγρια σκύζοντας ι Δαναι μ' ολπίδα
ναν τον τραβίκσυν, κ' έριχναν σιχνα-πικνα κοντάρια·
όμος δεν μπόρεσε κανις με σπάθα ι με κοντάρι
ναν τον βαρέσι, τι μπροστα πριν στάθικαν ι πρότι
τον Τρόον όλι, Αγὶνορας, Ενίας, Πολιδάμας,
κ' ι στρατιγι τον Λικιοτον, ο Σάρπιδος κι ο Γλάφκος.
Μίδ' άλος τον αμέλισε κανίς-τυς, μόνε ομπρός-τυ
κρατυν τις ομορφόκυκλες ασπίδες, κε κατόπι
τον πέρνυν κι όκσο οχ τι σφαγι στα χέρια-τυς τον βγάζυν,
ος πΰρθαν στα γοργα άλογα πυ καρτερύσαν πίσο
όκσο απ' τι μάχι μ' αμακσα κε με πανόριο αμάκσι,
κ' έτσι τον παν προς το καστρι ενο βαρια βονκύσε.
Κι όταν στο πέραζμα έφτασαν τ' ασόπαστυ Σκαμάντρυ,
πλίθιυ ποτάμυ πΰκανε ο βροχοδότις Δίας,
εκι τον βάζυν κατα γις κε δροσερο τυ ρίχνυν
νερο· κι αφτος ανάσανε, κι ανίγοντας τα μάτια
στα γόνατά-τυ κάθισε κε κσέρασε έμας μάβρο.
Μα έγιρε πάλι πίσοθες, κε χάμυ τυ πλακόνι
το φος θολύρα, τι ι πλιγι τον δεμονύσε ακόμα.
Κ' ι Δαναι, θορόντας-τον πος έφεβγε απ' τι μὰχι,
πιο ορμυν απάνυ στυς οχτρυς κε κσαναβρίσκυν θάρος.
Τότες ο Εας τυ Οιλια με το βαρι κοντάρι
πολι πιο πρότος πίδισε κε κάρφοσε το Σάτνι,
γιο κσοθικιας, π' απσέγαδι τον έκανε νεράιδα
με τον κσεστίθια Βίνοπα σαν έβοσκε τα βόδια
κοντα στυ Σάτνι ποταμυ τυς ανθοπλίθιυς όχτυς.
Αφτον ζιγόνι κε τρυπάι με τ' όπλο στο λαγόνι
κε τον κσαπλόνι ανάσκελα, κε γίρο στο κυφάρι
έπιασαν Τρόες κι Αχει πισματομένι μάχι.
Μα ναν τον σόσι τρέχι εφτις ο άκσιος Πολιδάμας,
τυ Πάνθυ ο γιος, κε βάρεσε το γιόνε τ' Αριλίκυ
δεκσα στον όμο, ος άντικρι τριπόντας-τυ τον όμο·

κ' έπεσε εκίνος κ' έσφικσε τι γις στιν ανκαλιά-τυ.
Τότες εκι τυ Πάνθυ ο γιος κατακαμαρομένος
πενέφτικε με μια φονι π' ακύστι απ' άκρι ος άκρι
«Πιός ίπε λέι πος άδικα μέσα απ' τι στέρια κύφτα
τυ Πολιδάμα πίδικσε το χαλκομένο φράκσο;
Στι σάρκα κάπιος τ' άρπακσε, κι απάνυ-τυ ακυμπόντας
τόρα θαρο θα κατεβι ος τ' Αδι τα λιμέρια».
Ετσι ίπε, κε τυς Αχευς σκιλιάζι ι πενεσιά-τυ,
μα απ' όλυς πιότερο ι χολι ταράχτικε τυ Εα,
κ' ενόφεβγε γοργα-γοργα, τυ ρίχνι το κοντάρι.
Μα ατός-τυ ο γιος τ' απόφιγε τυ Πάνθυ, μ' έναν πίδο
στα πλάγια, κι ο Αρχέλοχος, γιος τ' Αντινόρυ αρπάζι
το χτίπο... αφτον μαθε ι θει προτίμισαν να πέσι.
Γιατι τον βρίκε στο στερνο σφοντίλι, εκι πυ ζμίγυν
ο ζβέρκος με τιν κεφαλι, κε τόκοπσε τα διό-τυ
ποντίκια· κε σαν έπεσε, κεφάλια, στόμας, μίτες
έφαγαν χόμα πριν πολι, πριν σκέλος φάι κε γόνα.
Τότες ο Εας φόνακσε στον άρχο Πολιδάμα
«Λόγιασε εδο, τυ Πάνθυ γιε, κε πές-μυ τιν αλίθια.
Τί λες; Ακσίζι αφτος εδο ο άντρας τ' Αριλίκυ
τον άκσιο γιο; Οχι ποταπις κε ποταπόνε σπέρμα,
μον σα να φένετε αδερφος τυ κσακυστυ Αντινόρυ
ί γιος· τι εκίνυ πιο θαρο κορμοστασα 'χι κι όπσι».
Ετσι ίπε τάχα — μα καλα τον ίκσερε — κε πίκρα
μπίκε στον Τρόον τιν καρδια. Τότες τριπα ο Ακάμας
τον Πρόμαχο το Βιοτο, τι πίγε να γλιτόσι
τον αδερφο πυ ο Πρόμαχος πισόσερνε απ' τα πόδια.
Κε σαν τον σκότοσε, έπιτα κατακαμαρομένος
πενέφτικε μ' απσια φονι π' ακύστι απ' άκρι ος άκρι
«Δοκσαρομάχι Δαναι, τις πενεσας μαστόρι,
όχι δα! σιφορες εμις δε θα τραβύμε μόνι,
παρα θα τίχι λέο εδο κ' εσις νεκρι να πέστε.
Κιτάκστε, πος ο Πρόμαχος σφαμένος-σας κιμάτε,
πυ τ' αδερφύ-μυ ακσόφλιτος κερο δα να μι μένι
ο σκοτομος εδο. Για αφτο κε σινκενι ν' αφίσι
σπίτι περικαλάι κανις, λαχτάρας κσεχρεόστι».
Ετσι ίπε, κε τυς Αχευς σκιλιάζι ι πενεσά-τυ,
μα απ' όλυς πιότερο ι χολι ταράχτι τυ Πινέλα
κι όρμισε εφτις απάνο-τυ. Μα κόλοσε ο Ακάμας

ςαν ίδε το γιουρύςι-τυ, κι αφτος το Βιλιονέα
χτιπάι, τυ μιριοπρὸβατυ Φορβα 'να γιο, τον Τρόα
π' αγὰπαε πιο πολι ο Ερμις κε τὔχε διος χαρὶςι,
τι ι μάνα-τυ μοναχογιο τον έκανε μαζί-τυ·
αφτον στι ρίζα τυ ματιυ κάτυ απ' τα φρίδια τότες
βαρόντας τὔβγαλε το φος· κε πέραςε ο χαλκός-τυ
το μάτι, κι όκςο διάβικε ίςα ος στο ςνίχι αντίκρι.
Κ' έκατςε χάμυ, απλόνοντας ο νιος τα διο βραχιόνια.
Τότε ο Πινέλας ςέρνοντας τι ςπάθα τυ καθίζι
μια δινατι κατάζβερκα, πυ κεφαλι κε κράνος
κίλιςαν χάμυ αχόριςτα, ενὄταν μέςα ακόμα
ςτο μάτι τ' όπλο. Τότε αφτα τα ςίκοςε απο χάμυ,
κε ςτυς οχτρυς γιρίζοντας φονάζι με περφάνια
«Πέςτε απο μένα, Τρόιδες, στι μάνα κε στον κίρι
τυ Βιλιονια ν' αρχίςυνε τα μιρολόγια ςπίτι·
γιατι κ' εκίνι ι λιγερι γινέκα τυ Προμὰχυ,
δε θα δεχτι τον ὰντρα-τις χαρύμενι όταν τέλος
κςανα απ' τιν Τριά γιρίςυμε στιν ποθιτι πατρίδα».
Ετςι ίπε, κι όλον κόπικαν τα ίπατα απ' τον τρόμο,
κε κάθε Τρόας κίταζε πυ να ςοθι οχ το χὰρο.
Κε τόρα, Μύςες, πέςτε-μυ, τον υρανον νιφὺλες,
πιός τάχα πρότος Αχεος να πίρε ματομένες
αρματοςες, ςαν έγιρε τι μάχι ο Τραντοςίςτις.
Πρότος τυ Τελαμόνα ο γιος τον Ιρτι με το φρὰκςο
παςτρέβι, τον λιοντόκαρδον οπλαρχιγο Μιςόνε·
κε γίμνοςε ο Αντίλοχος τον Μέρμερο κε Φάλκι·
κε τον Ιπότι κςάπλοςε κε Μόρι ο γιος τυ Μόλυ·
κε πίρε ο Τέφκρος τ' άρματα τυ Πρόθυ κε Περφίτι.
Τον Απερινόρα έπιτα βαράι μες' στο λαγόνι
ο γιος τ' Ατρια, κε τ' άντερα ος μέςα το κοντάρι
τυ θέριςε, κε διαςτικα πετα οχ τιν ανιγμένι
πλιγι ι πςιχί-τυ, κε βαθι τον ςκέπαςε ςκοτάδι.
Κ' ένα ςορο έραγε ο γοργος γιος τυ Οιλέα ο Εας,
τι αφτος δεν ίχε τέρι-τυ ςαν έπερνε κινίγι
ςτον κάμπο αςκέρια, πὔςπαςαν όταν τα ςκιάζι ο Δίας.

Ο

Μα τέλος πια ςα διάβικαν παλύκια κε χαντάκι
τρεχάτι, κ' έπεςαν πολι απ' Αχεον κοντάρια,
ςτάθικαν τότες κ' έμιναν εκι κοντα ςτ' αμάκςια
χλομι τυ φόβυ, τρέμοντας· κε ςτιν κορφι τις Ιδας
κςίπνιςε ο Δίας άκςαφνα απ' το πλεβρο τις Ιρας.
Κι όρθιος πιδάι, κε ςτέκοντας θοράι τα διο τ' αςκέρια,
τυς Τρόες πΰχαν νικιθι, κε πίςο τυς Αργίτες
πυ τυς βαρύςαν κ' έτρεχε ο Ποςιδος μαζί-τυς.
Κ' ίδε ςτον κάμπο κατα γις τον Εχτορα βαλμένο,
κ' ι φίλι γίρο κάθυνταν, κι αφτος ανκομαχύςε
βαρια φιςόντας, πυ ι πςιχι λες τΰβγενε, κε κςèρναε
εμας, τι δεν τον βάρεςε ο πιο αχαμνος Αργίτις.
Κάικε ςαν τον ίδε εκι, κ' έρικςε εφτις τις Ιρας
λοκςι ματια κε τρομερο τις μίλιςε ένα λόγο
«Αςφαλτα ο δόλος-ςυ, άπιςτι, τον Εχτορα απ' τι μάχι
μΰπαψε εκι ο κακόβυλος κε τςάκιςε τυς Τρόες.
Δεν κςέρο αλίθια αν πρότι εςι δεν πρèπι να πλερòςις
τα μπλέκυδά-ςυ με κςιλιες κε ναν τυς δις τι γλίκα.
Ι δε θιμάςε όταν πςιλα ςε κρέμαςα κι αμόνια
διο ςΰδεςα ςτα πόδια-ςυ κε ςΰςφικςα τα χέρια
μ' άςπαςτι ολόχριςι τριχια, κ' εςι èτςι κρεμαζμένι
έμενες μες' ςτο λιόφοτο κε ςτ' υρανυ τα γνέφια;
Κε ςτο τρανο βυνο ι θεοι βαρινκομύςαν όλι,
μα δεν τολμύςαν κε κοντα να παν κε να ςε λίςυν,
τι τίναζα όπιον έπιανα οχ το κατόφλι κάτυ,
κ' εκίνος έφτανε ςτι γις με τιν πςιχι ςτο ςτόμα.
Μα κ' èτςι δεν κςεθίμανα απ' τι βαρια εγο λίπι
τυ θεογένιτυ Ιρακλι, πυ εςι τ' Ανεμοβρόχια
κςελόγιαςες κε το Βορια με τυς κακυς ςκοπύς-ςυ,

κε θαλασόδαρτο ος τιν Κο τον έσπροχσες αλάργα.
Μα εγο τον έσσα απο κι κε τονε πίγα πίσο
στερνα απο τόσα βάσανα στ' ολογοθρόφο τ' Αργος.
Λίπσε απ' τις διαβολιες λιπον, μι στα θιμίσο πάλι
κε δ:ς αν βγάζις τίποτα απο φιλια κι αγάπες,
πΰρθες κλεφτα κε μΰπεσες στιν ανγαλια μ' απάτι».
Ιπε, κε σκιάχτικε ι θεα, ι γελαδόματι Ιρα;
κε φοβιζμένι απάντισε διο φτερομένα λόγια
«Σ' αμόνο τόρα μα τι Γις, μα τα υράνια απάνυ,
κε μα τι μελανόχιτι τις Φρίκιας καταβόθρα,
π' όρκος ο πιο 'νε φοβερος με τυς θευς κε δέτις,
μα τ' άγιο το κεφάλι-συ, το νιφικό μας στρόμα,
το στρόμα εγο πυ π:έφτορκα στο στόμα-μυ δεν πιάνο,
συ τάζο ο σίστις Ποσιδος δε βλάφτι απ' αφορμί-μυ
τυς Τρόες κε τον Εχτορα, ί κε βοιθάι Αργίτες,
μον θαν τον σπρόχνι αφτόθελα μέσα ι καρδια, γιατι ίδε
κε πόνεσε τυς Αχευς πΰταν στενα ζοζμένι.
Αν με ροτα, εγο θαν τυ πο, κάλια κι αφτος να σίρι
εσι όπος, Μαβροσίγνεφε, μας οδιγας στι στράτα».
Ιπε, κε τότες τον θεον κι αθρόπον ο πατέρας
μ' ένα χαμόγελο ίμερο τις μίλισε έτσι κ' ίπε
«Αν τότες, Ιρα, δέσπινα γελαδομάτα, μένις
ίσιχι εδο μες στυς θευς κε πας καθος παγένο,
γλίγορα τότε ο Ποσιδος θαρο σκοπο θ' αλάκσι
όπος εμις το θέλυμε, κιας προτιμα άλι στράτα.
Ομος αλιθια αφτα αν τα λες κι όχι έτσι τάχα λόγια,
σίρε ος τυς θεικυς σορυς κι αμέσος κράκσε τόρα
τιν ανεμόποδι Ιριδα νάρθι κε τον Απόλο,
για να κατέβι ι Ιριδα στον Αχεον τυς λόχυς
να πι τυ σίστι Ποσιδυ ν' αφίσι τυς πολέμυς
κε να τραβάι στον πίργο-τυ μες' τυ γιαλυ τα βάθια·
κι ας στίλι ο Φίβος πάλι ομπρος τον Εχτορα στι μάχι,
μέσα κσανα φισόντας-τυ ζοι σαν τυ γιατρέπσι
τυς πόνυς πυ τον τιραγνυν, κε τυς Αργίτες πίσο
ας τυς γιρίσι με φεβγιο διλόκαρδο σκιαγμένυς,
πυ αβάσταχτι ος τα φτεροτα να τσακιστυν καράβια.
Μα πριν δεν κσεθιμόνο εγο, μίτε θεο κανέναν
άλονε αφίνο εδο βοιθος τον Αχεον να τρέκσι,
πριν ος τιν άκρι ο πόθος-τυ τελιόσι τ' Αχιλέα
πυ τΰτακσα — τι θεικια κυνόντας κεφαλί-μυ —

τι μέρα π' άνκικςε ι θεα τα γόνατά-μυ, ι Θέτι,
κε να τιμίςο κλάφτικε τον καςτροπάρτι γιό-τις».
Ιπε, κ' εφτις τον άκυςε τυ Κρὸνυ ι κόρι Ιρα,
κε ςτον τρανο πίγε Ελιμπο οχ τις κορφες τις Ιδας.
Σαν πος πετάι ο νυς αντρος κόζμο ταχςιδεμένυ
όταν ςτις μάβρις-τυ καρδιας τα βάθια λογαριάζι
«εδο 'μυνα κ' εκι 'μυνα», κε τα παλια θιμάτε·
έτςι γοργα πετάχτικε πιλάλα ι ςεβαςτι Ιρα.
Κε τυς θευς, ςαν έφταςε, τυς βρίκε ςιναγμένυς
μες' ςτο παλάτι τυ Διος, κι όταν τιν ίδαν, όλι
ςικόθικαν κ' εφτις να πιι τις πρὸςφερναν ποτίρια.
Μα αφτι τυς άλυς άφιςε, κε πέρνι το ποτίρι
τις Θέμις, πρότι πΰτρεχςε ναν τιν καλοςορίςι
κε πρὸτι πυ τις μίλιςε διο φτερομένα λόγια
«Ιρα, γιατί ίρθες; Φένεςε ςαν τρομαζμένι. Κςέρο
θα ς' αποπίρε ο άντρας-ςυ, ο γιος τυ γέρυ Κρὸνυ».
Τότες απάντιςε ι θεα, ι μαρμαρόκορφι Ιρα
«Θέμι θεα, μιν τα ροτας! Κ'εςι εκινυ τιν κςέρις
τι γνόμι τί ίνε, ανίμερι δίχος πςιφια κε ςπλάχνος.
Μα κάτςε κι άρχιςε να τρος, γιατι ι θει προςμὲνυν,
κε θαν τα πο εγο ς' όλυς-τυς τί μας μινάι ο Δίας,
άςχιμες μας μινάι δυλιες, πυ δε θαρο θ' ανίκςυν
τιν όρεκςι όντυ ζοντανυ, ύτε θευ ύτ' αθρόπυ,
τόρα αν ακόμα μ' ίςιχο κεφάλι τρόι κανίς-τυς».
Ετςι ίπε ι Ιρα κ' έκατςε — κε ςτυ Διος τον πίργο
όλι ι θει βαριόμιςαν — κε γέλαςε, μα γέλιο
ςτα χίλια μόνο κ' έμινε ανταριαζμένι ι όψι,
κ' έπιτα πίρε με πικρα ναν τυς μιλίςι λόγια
«Αλὶ-μας πυ έτςι αλόγιαςτα θιμόνυμε το Δία
κι ακόμα ναν το βάλυμε περιοριζμο ζιτύμε
μ' αντριές-μας κε φοβέρες-μας! Μα κὶνος τι τον μέλι
πυ κάθετε κι αδιαφορι. Τι απ' τυς θευς πενιέτε
πος κςάςτερα 'νε ανότερος, πιο δινατός-μας όλον.
Για αφτο ότι ςτέλνι-ςας, καλο κακο, ςπολάτι πάντα.
Νά! πυ κε τόρα ςτεναγμι τον Αρι καρτερὺνε,
τι τον πιο λατρεφτο θνιτο τυ ςκότοςαν ςτι μάχι,
το γιό-τυ τον Αςκάλαφο πυ τὸνε λέι δικὸ-τυ».
Ιπε, κι ο Αρις χτίπιςε το ςαρκοτό-τυ γόνα
με ςτις παλάμες τον χεριον, κε φόναχςε θρινόντας
«Δε φτέο πια τόρα εγο, θει, αν τρέχςο ςτα καράβια

τον Αχεον κε τι ςφαγι τυ γιύ-μυ κςεχρεόςο,
κι αν μέλετέ-μυ ο κεραβνος τυ Δία να με ρίκςι
χάμυ κςερο μες τυς νεκρυς στο ματομένο κάμπο».
Ιπε, κε βάζι τ' άρματα, κε πρόςτακςε να ζέπςυν
ςτ' αμάκςι-τυ τα διο φαρια, το Φόβο κε τον Τρόμο.
Τότε ι θει χιρότερα πιο ακόμα τον παθόν-τυς
τον τάραγο ίςος πάθεναν απ' τυς θιμυς τυ Δία,
μόνε απο φοβο ι Αθινα, όλι ι θει μιν πάθυν,
όκςο χιμα οχ το πρόςπιτο κι αφίνι το θρονί-τις,
κ' έτρεκςε εφτις κε τΰβγαλε το κράνο απ' το κεφάλι
κε τιν αςπίδα απ' το κορμί, κε τ' άςπαςτο κοντάρι
τυ τ' άρπακςε απ' τι χέρα-τυ κε τὄςτιςε ςτιν κόχι.
Επιτα με χοντρα άρχιςε ναν τυ τα πςέλνι λόγια
«Βλάκα ςκαρτὰδο, ςΰςτριπςε! Διπον τ' αφτια τυ κάκυ
τἄχις ν' ακυς, γιατι έχαςες κάθε ντροπις κε γνόςι.
Μα δεν ακυς τι ίπε ι θεα, ι κρυςταλόκορφι Ιρα,
πυ τόρα μὸλις έφταςε ςτον Ελιμπο απ' τυ Δία;
Ι θες κε ςι κακα πολα να πάθις, να γιρίςις
άναβλα εδο ςτον Ελιμπο με τιν καρδια καμένι,
κ' εμας τον άλον ςιφορες να βάλις ςτο κεφάλι;
Τι εφτις τυς λιονταρόπςιχυς Αργίτες κε τυς Τρόες
θ' αφίςι κε θα τρέκςι εδο ς' εμας να κςεθιμάνι,
κι όλυς θ' αρπὰκςι ςτι ςιρα, ςφάλις κςεςφὰλις όλυς.
Ετςι — άκυ-με — μι χολοςκας για το πεδί-ςυ τὸρα·
τι κι ὰλι ακόμα πιο καλι ςτι δίναμι ςτα χέρια
ί ςφάχτικάνε ί θα ςφαχτυν· κε ςαν πολα γιρέβις,
απάθεφτι κάθε θευ νἆνε ι γενια κε φίτρα».
Ετςι ίπε, κε τον έβαλε ς' ένα θρονι να κάτςι.
Τότ' όκςο ι Ιρα φόνακςε τιν Ιριδα οχ τον πίργο —
π' αφτι ίταν τον παντοτινον θεον μαντατοφόρα —
κε τον Απόλο, κε τυς λέι διο φτερομένα λόγια
„Στιν Ιδα εφτις τυ Κρόνυ ο γιος να πάτε ςας προςτάζι.
Εκι ςα φτάςτε κ' έρθετε ςτο Δια ομπρος, κιτάκςτε
πρόθιμα κάντε — ακύςτε-με — ότι ςας πι κε θέλι".
Ιπε, κε μέςα γίριςε ι ςεβαςτι Ιρα πάλι
κ' έκατςε ςτο θρονι. Κι αφτι τρεχάτι πίραν δρόμο.
Ετςι ίρθαν ςτι μιριόπιγι κινιγοβόςκιτι Ιδα,
κ' ίβραν το Δία ςτυ βυνυ τιν άκρι καθιςμένο,
ςτο Κςέφαντο· κ' ίχε άλονα μοςκαχνιςμένο γνέφι.
Κι ομπρος ςαν ίρθαν ςτον θεον κι αθρόπον τον πατέρα,

στέκυν· κε καρδιοχάρικε άμα τυς ίδε, ο Δίας
πυ έτςι τα λόγια τ' άκυ:αν τις γινεκός-τυ αμέσος.
Κι άρχιςε πρότα κ' έλεγε τις Ιριδας διο λόγια
„Τρέχα, γοργι Ιριδα, να πας, κι αφτα άκυ να μινίζις
όλα τ' αφέντι Ποςιδυ χορις ν' αλάκςις λέκςι.
Πές-τυ πολέμυς κε ςφαγες να παρετίςι αμέσος,
κε μια κε διο ί ςτι θάλαςα ί ςτον θεον τον κίκλο.
Μα αν δεν πιςτι ςτα λόγια-μυ κι απςίφιςτα ς' ακύςι,
ας λογαργιάςι κι ας ςκεφτι πος, δινατος κι αν ίνε,
δεν έχι να μ' αντιςταθι ςαν πιάςο αςτροπελέκι
κε τυ ριχτο, τι εγο θαρο πολι ίμε ανότερός-τυ
κε πριν ςτα χρόνια· οςτόςο αφτος ςαν ίςος-μυ να βγένι
λες δε διλιάζι, εμένανε πυ με φοβάντε κι άλι".

Ιπε κι ακύι ι γλίγορι θεα κε χέρι-χέρι
έτρεκςε κάτυ απ' τις κορφες τις Ιδα: ος τον κάμπο.
Πος απςιλα οχ τα ςίγνεφα πέφτι χαλάζι ί χιόνι
κατάκριο, ςα φιςάι βοριας κε φέρνι παγοκέρι,
έτςι γοργόποδι ι θεα πιλάλιςε ος τον κάμπο.
Εκι ςτο ςίςτι Ποςιδο πίγε ςιμα κε τὔπε
«Ιρθα ος εδο 'να μίνιμα, αφέντι γιε τυ Κρόνυ,
να φέρο απ' τον αςτραπεφτι φυρτυνοκράτι Δία.
Δέι απο μάχες κε ςφαγες να τραβιχτις, κι αμέςος
ςτι θάλαςα ί ςτα θεικα λιμέρια να γιρίςις.
Μα αν δεν πιςτις ςτα λόγια-τυ κι απςίφιςτα μ' ακύςις,
φοβέριζε κι αφτος εδο πος να ςε πολεμίςι
θάρθι ανιχτα, μα κάλια-ςυ να τραβιχτις νομίζι,
μι ςυ ριχτι, τι αφτος μαθες πολι ίνε ανότερός-ςυ
κε πριν ςτα χρόνια· οςτόςο εςι έτςι ίςος-τυ να βγένις
λέι δε διλιάζις, αφτυνυ πυ τον φοβάντε κι άλι».

Τότες βαρια αγανάχτιςε τις γις ο ςίςτις κ' ίπε
«Ο φανταςια! Τί, δινατος γιατι ίνε θα μ' ορίζι
με ζόρι εμένα κι άθελα, πυ εγο 'με ιςόβαθμός-τυ;
Τι ίμαςτε τρία αδέρφια εμις, τυ Κρόνυ ι γιι απ' τι Ρέα,
εγο κι ο Δίας κ' έπιτα ο νεκρορίγας Αδις.
Κι όλα ςε τρία μιράςτικαν, τυ κάθε γιυ ένα θέμα·
εγο, ςα ρίχναμε λαχνο, πίρα να ορίζο πάντα
το κίμα, ο Δίας τα πλατια υράνια μες' ςτα γνέφια
κε ςτο λιοπίρι, κ' έπεςαν ςτον Αδι τα ςκοτάδια·
μα ι γις κινι κι ο Ελιμπος μένι ολονόνε ος τόρα.
Ετςι οριζμός-τυ ί προςταγες δεν πέρνο εγο, κι ας μένι

εκι ίσιχος στο θέμα-τυ, όσο γερος κι αν ίνε.
Κι ας μι με σκιάζι — έτσι διλος δεν ίμε — μ' αστραπές-τυ.
Πιο γνοστικο 'νε κόρες-τυ να παραπάι κε γιύς-τυ
με λόγια-τυ έτσι αγέροχα, τι σαν πεδιά-τυ πύνε,
χρέος-τυς, θεν δε θένε, αφτι ν' ακυν ότι προστάζι».
Τότε ι γοργόποδι Ιριδα τ' απάντισε κε τύπε
«Ετσι λιπον, αφτα να πο, Τραντάχτι μαβρομάλι,
στο Δία θες τα λόγια συ — σφιχτα, πιζματομένα —
ί-θὲς ν' αλάξις; Αλαχτι τυ γνοστικυ 'νε ι γνόμι.
Τυς πιο μεγάλυς πος βοιθυν το ξέρις ι Κακίστρες».
Τότες τις ίπε ο Ποσιδος, ο μαβρομάλις σίστις
«Σοστος πολι, Ιριδα θεα, ο λόγος-συ. Στον κόζμο
καλο κι αφτο όταν ἐχι νυ γερο ο μαντατοφόρος.
Καιμο όμος τὄχο τις καρδιας, πάι να μυ φέρι φρένια,
πυ εμένα τον ισότιμο, γραμένονε όμιας μίρας,
να μ' αποπέρνι όλο ζιτάι με θιμομένα λόγια.
Μα τόρα — εγο τον σέβυμε — δεν επιμένο, ας ίνε.
Μα άκυ, άλο λόγο θα συ πο πυ δέν απλι φοβέρα.
Αν θέλι εμας στο πίζμα μας, τις Αθινας κ' εμένα,
να λιπιθι τ' ορθόβραχο καστρι κε ναν τ' αφίσι
ολόρθο, κε τον Αχεον να μιν τυς δόσι νίκι,
ας μὰθι αφτο, πος άζβιστο θάχυμε πάντα πάθος».
Ιπε, κι αφίνι το στρατο κε πὰι κε μὲσα μπένι
στο κίμα, κι αποθίμ'σαν τον Ποσιδο ι Αργίτες.
Τότες ο Δίας φόναξε το γιό-τυ Φίβο κ' ίπε
«Πίγενε τόρα, Απόλο-μυ, τον Εχτορα κε βόιθα,
τι τόρα ο σίστις Ποσιδος μες' στο ψαρί-τυ κίμα
χόθικε, κ' έτσι γλίτοσε απ' το βαρι θιμό μυ.
Τι κι άλι θ' άκυγαν θει τι μάχι-μας στον κόζμο,
κι όσι ίνε ακόμα μες' στις γις τα βάθια με τον Κρόνο.
Μα κέρδος ίνε κε τον διο πυ έτσι ι δυλια δεν πίγε
πιο κι, κε πυ τα χέρια-μυ απόφιγε απο σέβας·
ιδε, σ' το λέο πος άδροτα δε θάχε ξεδιαλύδια.
Μα πὰρε εσι στα χέρια-συ τιν χροσοτί-μυ εγίδα,
κε σκιάζε σκιάζε σιόντας τιν τον Αχεον τ' ασκέρι.
Κ' έχε διπλα προφιλαχτι, στον Εχτορα τα μάτια,
κι άναβε πάντα τι γερι καρδιά-τυ όσπυ ι Αργίτες
τρεχάτι ος τον Ελίσποντο να φτάσυν κι ος τα πλία.
Δικί-μυ απέκι 'νε δυλια το τί θα πο ί θα κάνο,
κσανα ι Αργίτες για να δυν απ' τον αγόνα ανάσα».

Ιπε, κ' εκίνος άκυσε τιν προσταγι τυ Δία,
κε χίθι κάτυ απ' τα βυνα τις Ιδας σαν αγιύπας,
σα φασοφάγος άφταστος πΰνε στον κόσμο απ' όλα
το πιο γοργόφτερο πυλι. Κε βρίκε τυ Πριάμυ
το γιο τον κοσμοκσάκυστο στον κάμπο εκι, όχι χάμυ
στρομένο πια, μον κάθυνταν, κι ότι ίχε σινεφέρι
κε γίρο γνόριζε κσανα· κι ο ίδρος το ζιχύνι
σταμάταε, αφυ τον κσίπνισε τ' Αστράφτι πάλε ι γνόμι.
Κε πίγε στάθικε κοντα τυ Δία ο γιος κε τΰπε
«Λεβέντι τυ Πριάμυ γιε, πός χόρια απ' όλυς στέκις
εδο μισόνεκρος; Σαν τί κακο σε βασανίζι;»
Τότες εκίνος τ' απαντάι με τιν πσιχι στο στόμα
«Πιός ίσε εσι, θεύλι-μυ, πυ μ' αροτας αγνάντια;
Δε σ' τΰπαν πος σαν έσφαζα τυς Αχευς στα κίλα
καράβια ομπρος, με βάρεσε στα στίθια με μια πέτρα
τυ Τελαμόνα ο άκσιος γιος κε μ' έβγαλε απ' τι μάχι;
Κε μια στιγμι ίπα, σίμερα πος στα λιμέρια τ' Αδι
κε στυς νεκρυς θα βραδιαστο, γιατι ίχα πσιχομάχι».
Τότες τυ λέι, ο φιλαχτις αφέντις γιος τυ Δία
„Τόρα καρδιά! τι τέτιο δες βοιθο οχ τιν Ιδα ο Δίας
να σε προσέχι σΰστιλε κε δίπλα-συ να στέκι,
το Φίβο εμένα, φιλαχτι τυ Δία γιο, πυ πάντα
κ' εσένα σόζο ος σίμερα κε τ' ορθομένο κάστρο.
Μον έλα τόρα πρόστακσε τ' αμακσοτό-συ ασκέρι
ίσα ος τα πλία τις γοργες φοράδες να λαλίσυν
κ' εγο μπροστά-τυς τρέχοντας το δρόμο θαν τυς σιάκσο
ίσο έτσι, κε τον Αχεον τυς λόχυς θα τσακίσο".
Ιπε, κε φίσισε άπιρο μες' στιν καρδιά-τυ θάρος.
Πος το βαρβάτο σε παχνι αργό παραχορτένι
κε το καπίστρι σπάι κι ορμάι στον κάμπο πιλαλόντας —
γιατι να λύζετε έμαθε στα δροσερα ποτάμια —
περίφανο έτσι, κι απσιλα βαστάι τιν κεφαλί-τυ
κι απάνυ-κάτυ ι χίτι-τυ στυς όμυς κιματίζι,
κι αφτο γιομάτο λεβεντια γοργα το παν τα πόδια
όπυ σιχνάζυν άλογα κε στα λιβάδια βόσκυν·
έτσι κε κίνος γόνατα κε πόδια γοργοκύναε,
κ' έκραζε ομπρος! άμα άκυσε τα θεικα τα λόγια.
Κι αφτι, όπος διπλοκέρατο αλάφι ί αγριογίδι
πέρνυν κινίγι ι χοριανι κι ασπροτριχάτι σκίλι,
μα φέβγι αφτο σε σγύμπυλα βυνα κε δασομένες

λονχιες, μιδε γραφτο μαθες δεν ίταν ναν το πιάσυν,
τι απ' τις φονες τυς λέοντας αρχοντικος στο δρόμο
προβάλνι κι όλυς θεν δε θεν σε μια άχνα τυς κολόνι·
έτσι ι Αργίτες σορεφτι πριν κινιγύσαν πάντα
όλο χτιπόντας με σπαθια κε δίστομα κοντάρια,
μα άμα τον Εχτορα ίδανε π' ορμύσε απας στυς λάχυς,
δίλιασαν κι όλον θρύβαλα τυς έγινε το θάρος.
Τότε ίπε κε τυς λάλισε τ' Αντρέμυ ο γιος ο Θόας,
πρότο τον Ετολον σπαθι, πιδέκσος με κοντάρι,
γερος κε σ' αμακσοσφαγι, κε λίγι τον νικύσαν
στι σιντιχια όταν όλι ι νιι παράβγεναν στο λόγο.
Αφτος με λόγια γνοστικα τυς μίλισε έτσι κ' ίπε
«Οχυ, κι αφτο 'νε απ' τ' άγραφα πυ βλέπο τόρα ομπρός μυ!
Τίρα, απ' το χάρο γλίτοσε ο Εχτορας, κε βγίκε
κσανα στι μάχι φοβερος, πυ εμις κριφι μια ολπίδα
τόχαμε πια πος τύφαγε τιν κεφαλί-τυ ο Εας.
Μα κάπιος τυ κσανάδοκε θεος τι γιά-τυ πάλι
κε γλίτοσε... τιράτε, αφτος π' αφάνισε πολύς-μας,
όπος κε τόρα λέο εγο θα γίνι, τι δε στέκι
με τόσι αντρια έτσι ολόμπροστα δίχος τυ Δία γνόμι.
Μα ελάτε κι ότι εγό σας πο, τόρα ας το κάνυμ' όλι.
Το πλίθος πρότα ας στίλυμε να σίρι στα καράβια,
κ' εμις πυ λέμε τυ στρατυ πος ίμαστε ο αθέρας
μ' όρθια ας σταθύμε αντίκρι-τυ κοντάρια, κε το δρόμο
έτσι ας τυ κόψυμε, κι αφτος θαρο, όσο κι αν λισάζι,
θαν το σκεφτι ος τον Αχεον τυς λόχυς να βυτίκσι».
Ιπε κ' εφτις τον άκυσαν κι όχι κανις δεν τύπε.
Κε με τον Εα όσι ίτανε κε Δομενια κε Τέφκρο
κε με το Μέγι το γερο κε με το γιο τυ Μόλυ,
σφιχτογραμίζυν — κράζοντας τυς πιο καλυς κοντά-τυς —
κατάγναντα στον Εχτορα κε στο στρατο τον Τρόον,
κε πίσο ι άλι πόδιζαν, το πλίθος, προς τα πλία.
Κ' ι Τρόες ίσια μαζοχτι ορμύνε, κι οδιγύσε
ο Εχτορας με δρασκελιες μεγάλες, κε μπροστά-τυ
πάγενε ο Φίβος, σκεπαστος με σίγνεφο στυς όμυς,
κε σκιάχτρα εγίδα χάλκινι στα χέρια-τυ κρατύσε
με κρόσα γίρο ολόλαμπρα, πυ ο Ιφεστος τυ Δία
τιν έδοκε, ο λαμπρος χαλκιας, ναν τι φοράι στι μάχι·
αφτι βαστόντας το στρατο μπροστα-μπροστα οδιγύσε.
Μα αχόριστι κ' ι Δαναι βαστύνε, κι άγρια αντάρα

σικόσανε ι στρατι κ' ι διο, κι οχ τις χορδες πιδύσαν
σαίτες, κι οχ τις δινατες τα στεριοφφράκσα χύφτες
άλα σε σάρκες μπίγουνταν αντρον παλικαράδον,
όμος πολα κε πέφτανε — πριν άσπρο κριας ανκίκσυν —
στι μέσι χάμυ, αθρόπινι σάρκα να φαν διψσόντας.
Ετσι όσο ακίνιτι ο θεος κρατύσε τιν εγίδα,
βρίσκανε κι απ' τυς διο ι ρικσες κ' ισόπεφτε τ' ασκέρι·
μα όταν κατάματα έπιτα θορόντας τυς Αργίτες
τιν τράντακσε, κι απε έσκυκσε σκυκσια φριχτι μεγάλι,
τότες τυς νάρκοσε το νυ, παράλισε ι καρδιά-τυς.
Τότε όπος διο θερια άκσοφνα σε μάβρις νίχτας πίσσ
πλακόνυν κι άπιρο σκορπυν προβάτινο κοπάδι
ί μυνκροβόδικο σορο ενο ο τσοπάνις λίπι·
έτσι άναντρα έφιγαν κι αφτι, γιατι τρομάρα ο Φίβος
τυς έβαλε μες' στιν καρδια κε δόκσαζε τυς Τρόες.
Κ' έσφακσε τότε ο Εχτορας το Στίχι κι Αρκεσίλα,
τον ένα τον χαλκόφραχτον πρόταρχο Βιοτόνε,
τον άλο τ' άκσιυ Μικιστια σιντρόφι μπιστεμένο.
Κι ο γιος τ' Αχίσι γίμνοσε το Μέδο κε το Γιάσο.
Ο ένας νόθος ίταν γιος τυ θεικυ Οιλέα,
τυ Εα—ο Μέδος — αδερφος, κε στι Φιλακι αλάργα
σε κσένυς τόπυς κάθυνταν, τι τις μιτριας Εριόπις,
πΰγε—τιν τέρι ο Οιλιας, κσαδέρφι 'χε σκοτόσι·
κ' ίταν ο άλος στρατιγος απ' τιν Αθίνα, ο Γιάσος,
κε γιος τυ Σφίλυ πΰταν γιος τυ μαχιτι Βυκόλυ.
Κε μές' στιν μπροστινι σιρα σκοτόνι ο Πολιδάμας
το Μικιστια, κι ο θεικος Αγίνορας τον Κλόνι,
κε θανατόνι τον Εχιο ο γλίγορος Πολίτις.
Κι ο Πάρις μες' στυς μπροστινυς το Διόχο ενο γιρνόσε
να φίγι, χαλκοβάρεσε στι ρίζα πίσο τ' όμυ,
κι ο στόκος ίσα ος άντικρι τυ σύγλισε τον όμο.
Κ' ενόσο αφτι τυς γίμνοναν, νά! πέφτυν ι Αργίτες
στο χάντακα κε στα μπιχτα παλύκια κε πιλάλα
ζερβόδεκσα κακιν-κακος μες' στο τιχι τραβύντε.
Εκρακσε τότε ο Εχτορας με μια φονι μεγάλι
«Δεν έχι τόρα πλιάτσικα, μον όλι ομπρος! στα πλία.
Αλό κανένα-σας αν δο, αλάργα απ' τα καράβια,
αφτυ θαν τυ το φάο εγο το μάτι, κε στιν Τρία
δεν θαν τυ κλάψσυν το νεκρο αδέρφια κε κσαδέρφια,
μον σκίλι ομπρος στο κάστρο-μας κομμάτια θαν τον κάνυν».

Ιπε κε τα φαρια χτιπάι στυς όμυς, κε φονάζι
να τρέχςυν όλι ι λόχι ο ομπρος. Κε μ' ένα ζίτο ι Τρόες
όλι μαζί-τυ τρέχςανε μ' αλόγατα κι αμάκςα,
κ' ι ταραχι λες κύφενε. Κι ομπρός-τυς τότε ο Φίβος,
τυ βαθιχάντακυ έφκολα νκρεμίζοντας τα χίλια
με μια κλοτςα, τα πέταχςε ςτον πάτο, κ' έτςι δρόμο
μακρι γιοφίροςε, φαρδι τόςο όςο πάι κοντάρι
πυ νιος τινάζι για να δι ςαν πόςι ι δίναμί τυ·
εκι — μπροςτα ο θεος — χιμυν ι Τρόες λόχι λόχι.
Κι ο Πάτροκλος, όςο τα διο τ' αςκέρια πολεμύςαν
τριγίρο εκι ςτον χάντακα όκςο απ' τα πλία ακόμα,
αφτος ος τότε κάθυνταν ςτυ ςτρατιγυ Βριπίλυ,
με λόγια τον διαςκέδαζε, κε ςτιν πικρι πλιγί-τυ
βοτάνια απίθονε, γιατρια καταραμένον πόνον.
Μα καθος ίδε ςτα γοργα καράβια πος χιμύςαν
ι Τρόες, κε μ' οχλοβυι πος φέβγανε ι Αργίτες,
τότε όχυ αμέςος φόναχςε, κε μ' ανιγμένες χύφτες
τα διό τυ γόνατα χτιπάι κε λέι θρινολογόντας
«Βρίπιλε, εγο πια δεν μπορο, κιας έχις τόςο ανάνκι,
να μένο εδο, τι κίτα νά! κακο μεγάλο ανάδι·
ο παραγιό-ςυ ας ςε νιαςτι. Εγο ςτον Αχιλέα
θα τρέχςο, κε ςτον πόλεμο να βγι θαν τυ προςπέςο.
Πρότα ι θει, ίςος τιν καρδια τα λόγια-μυ — πιός κςέρι; —
τ' ανκίχςυν· τι πολα μπορυν τυ βλάμι τα περκάλια».
Ιπε κε φέβγι ακράτιτος. Κ' ι Δαναι τυς Τρόες
μ' απόφαςι, ενο πλάκοναν, προςμένυν· μα πύ τρόπος
πίςο ναν τυς βαρέςυν πια, κι ας ίτανε πιο λίγι.
Μίτε κ' ι Τρόες μπόρεςαν τυς Αχευς να ςπάςυν
κι ος τα καλίβια μια φορα κε πλία να ζιγόςυν.
Γιατι τυς λόχυς ςφίνκοντας βαςτύςαν λες ςα βράχος
μεγάλος κρεμαςτος μπροςτα ςε θάλαςα οργιςμένι,
άςιςτος βράχος κιας βυνκάι τριγίρο ανεμοζάλι
κι άπαφτα ας τυ κςερνάι αφρυς το κίμα θεριεμένο·
έτςι έςτεκαν κι αρτι γερα κε βίμα δεν κυνύςαν.
Κι ο Εας όλο φόναζε ςτα παλικάρια γίρο
«Πεδια, ντροπί-μας! Εφταςε ςτιγμι κ' ί θα χαθύμε,
ί θα ςοθύμε αν ςόςυμε απ' το χαμο τα πλία.
Μι δα θαρίτε, τόρα εδο αν πάρυν τα καράβια,
πός περπατόντας το γιαλο ος τ' Αργος θα διαβίτε;
Για δεν ακύτε ςτυς οχτρυς τον Εχτορα πυ ς' όλυς

κράζι να τρέχςυν κε λιςάι να κάψι τιν αρμαδα;
Σε πόλεμο, όχι σε χορο, το κσέρτε, τυς φονάζι.
Μα, αδρέφια, γνόμι πιο καλι για μας δε μένι τόρα
παρα κοντα να ςτέκυμε, κε τιν παλικαριά-μας
μαζί-τυς να μετρίςυμε κε τα βαριά-μας φράκσα.
Κάλια ί να πάμε μια φορα για πάντα ί να ςοθύμε,
κι όχι να λιόνυμε άδικα σε μάχι δίχος άκρι,
εδο νά! απο μια φύχτα οχτρυς στα πλία στριμογμένι».
Ετςι ίπε, κι άφριζαν κι αφτι ναν τυς χτιπίςυν πίςο
κε πρόθιμι στα πλία ομπρος ςτίνυν χαλκένιο φράχτι·
μα κε τυς Τρόες πίροςε τυ Κρόνυ ο γιος ο Δίας.
Κε τότες πάλι εκι ςφαγι αρχίζι απελπιζμένι.
Λες δροςερι κι απλίγοτι πος κι Αχει κε Τρόες
ςε μάχι προτοζμίγανε· τόςο γερα χτιπιύνταν!
Κε πολεμόντας ίχε αφτα στο νυ το κάθε αςκέρι·
πος πια δε μένι γλιτομος ι Δαναι θαρύςαν
μόνε όλι εκι θα ςκοτοθυν, μα μες' στα στίθια ι Τρόες
ίχαν ολπίδα πος στρατο κι αρμάδα θα ριμάκςυν·
αφτα θαρόντας στίθικαν τα διο τ' αςκέρια αντίκρι.
Τότε ο γενέος Εχτορας το Σχέδι χαντακόνι,
άκςιο τυ Περιμίδι γιο, τον Φοκιοτον τον πρότο·
κι ο Εας τ' Αντινόρυ γιο χαριτομένο ςφάζι,
το Λαοδάμα, τον πεζον πιδέκςο πολεμάρχι·
κι ο Πολιδάμας γίμνοςε τον Οτο απ' τιν Κιλίνι
τον Επιγον το στρατιγο κε ςίντροφο τυ Μέγι.
Μα τόδε τυ Φιλέα ο γιος κι ομπρος πιδάι κε ρίχνι,
μα δεν τον πίρε — τι έκανε παρέκι, κι ο Απόλος
τυ Πάνθυ γιο δεν άφινε να πέςι εκι στυς πρότυς —
μον μες' στα στίθια κάρφοςε τον Κρίζμο, πυ βροντόντας
πέφτι βαρις. Τότε έπιαςε ναν τον γιμνόςι ο Μέγις·
μα εφτις πλακόνι ο Δόλοπας, πολεμιςτις παιμένος,
τυ Λάμπυ ο γιος, πυ κςακυςτος τον έκανε πατέρας,
κι απο κοντα τυ τρίπιςε ςτι μέςι τιν αςπίδα
με το χαλκο, μα τα γερα τον γλίτοςαν τςαπράζα
πυ διπλοχυφτοτεριαςτα τα φόραε. Απ' τιν Εφίρα
άλοτες τάφερε ο Φιλιας, απ' τυ Σελι το ρέμα,
κε βλάμις τυ τα χάριςε, ο βαςιλιας Εφίτις,
πυ ςαν κινάι για πόλεμο ναν τα φοράι μπροςτίθι·
όπος κε τότες τύζοςαν το γιό-τυ απο το χάρο.
Μα τύπεκςε κι ο Μέγις μια με το βαρι κοντάρι

O

κατάκορφα στο χάλκινο φουντολοφίςο κράνος,
κι όλι τι φούντα τΰ;πασε· κ' ι φούντα μες' στις ςκόνες
πέφτι όλι χάμυ, νιόβαφι μ' άλικο πλύςιο χρόμα.
Μα ενο τι μάχι αφτος βαςτάι κι ελπίζι πάντα νίκι,
νά-ςυ ο Μενέλας άκςαφνα φτάνι βοιθος τυ Μέγι,
κε πλάγια ςτέκοντας κριφα τυ ρίχνι το κοντάρι
πίςο ςτον όμο. Σαν τρελο περνάι τα ςτίθια τ' όπλο
πετόντα ομπρος, κι ο Δόλοπας σοριάςτι με τα μύτρα.
Ομος ςτον Εα ο Εχτορας τον κςακυςτο χιμίζι.
Κε για 'να πλίο πιάςτικαν ι δ:ο, μα δεν μπορὺ:αν
μίτε τον Εα δ.όχνοντας να κάπςι αφτος το πλίο,
κε μίτε ο Εας πάλε αφτον ναν τον αμπόκςι πίςο
μιας κε τυ Δία ο οριζμος τον πίγε ος τιν αρμάδα.
Εκι τον Κράχτι, τ' Ακυςτυ το γιο, ο λαμπρος ο Εας
τριπάι ςτα ςτίθια ενὄφερνε φοτια για το καράβι·
κ' έπεςε αχόντας, κι ο δαβλος τυ γλίςτριςε απ' τα χέρια.
Μα μόλις ίδε ο Εχτορας νεκρο τον κςάδερφό-τυ
πὖπεφτε χάμυ, ομπρος εκι ςτο μελανο καράβι,
έκρακςε ς' όλο το ςτρατο μ' αποια φονι μεγάλι
«Δαρδάνι κονταρόπλιςτι κε Τρόες κε Λικιότες,
μὶ χαλαρόςτε, μον καρδια λιγάκι αφτιν τιν όρα
κε ςόςτε τ' Ακυςτυ το γιο, μι λάχι εδο ι Αργίτες
κε τον γιμνό;υν πὖπε;ε μες' ςτο καραβοςτάςι».
Ιπε, κε ςφίνκι το λαμπρο κοντάρι-τυ ςτον Εα,
μα δεν τον ίβρε, μον το γιο τυ Μάςτορα Λικόφρο,
τον Κιθιριότι, ;ίντροφο τυ Εα — πυ φεβγάτος
για φόνο οχ τ' όμορφο νι;ι ςτυ Εα κατικὺ;ε —
αφτον χτιπάι ςτιν κεφαλι, εκι ςτ' αφτι, απο πάνυ,
ενὖςτεκε κοντα-κοντα ςτο γιο τυ Τελαμόνα·
κ' έπεςε χάμυ ανάςκελα κςερος μπροςτα ςτο πλίο.
Πάγοςε ο Εας κ' έκρακςε παρέκι τ' αδερφύ-τυ
«Τέφκρο-μυ, πάι πια χάςαμε το μπιςτεμένο φίλο,
το γιο τυ Μάςτορα, πυ εμις ςαν ίρθε απ' το νιςί-τυ
πατέρα λες τον ίχαμε ςτον πίργο-μας. Νά, τόρα
τυ Εχτορα τον ςκότοςε ι χέρα ι μεςτομένι.
Μα πὖνε τόρα ι φτεροτες ςαίτες-ςυ, αδερφέ-μυ,
κε το δοκςάρι-ςυ πυ ο γιος ςυ χάριςε τυ Δία;»
Ιπε, κ' εκιος τον άκυςε κ' ίρθε ςιμα τρεχάτος,
κ' ίχε ςτα χέρια φονικες ςαίτες κε δοκςάρι
πιςόςιρτο· κι αρχίζι εφτις να ρίχνι ςτα γιομάτα.

Κε τυ Πιςάνορα βαράι το γιο, τον άκςιο Κλίτο,
το ςίντροφο τυ φιμιςτυ λεβέντι Πολιδάμα,
ενόταν μες' στιν άμακςα. Τα γέμια αφτος κρατύςε
χ' έτρεχε εχι πυ πιο πικνι χτιπιόντυςαν ι λόχι,
τον αντριομένονε Εχτορα ζιτόντας κε τυς Τρόες
να χαλοπιάςι· μα χαχο τυ βγίκε ςτο κεφάλι,
χαχο πυ δεν τυ πρόλαβαν κιας λαχταρύςαν όλι,
τι πίςο τΰμπε ι άχαρι ςαίτα μες' στο ςνίχι.
Κι όχςο οχ τ' αμάκςι κίλιςε, γιρνυν κε τα γοργα άτια
πίςο κςανα, τιν άμακςα κατραχιλόντας άδια.
Μα τάδε εχι ο αφέντις-τυς ο Πολιδάμας πρότος
χ' έτρεκςε ναν τα πιάςι εφτις. Κε τότες στον Αστίνο
τάδοκε, στυ Προτια το γιο, κε τΰπε κε κςανάπε
νάχι τα μάτια τέςερα κι αλάργα να μι ςτέκι·
κι ο ίδιος πάι τυς μπροςτινυς κε κςαναζμίγι πάλι.
Κι ο Τέφκρος βγάζι δέφτερι ςαίτα να τραβίκςι
ςτον Εχτορα, κε θάπαβε τι μάχι ομπρος ςτα πλία
αν τον βαρύςε πΰτανε το πιο γερο κοντάρι.
Μα τυ Διος δε γέλαςε το μάτι, π' αγριπνύςε
μιν πάθι ο Εχτορας, κι αφτι τι δόκςα δεν τ' αφίνι,
μον τιν καλόςτριφτι τυ ςπάι χορδί-τυ ςτο δοκςάρι
καθος τραβύςε απάνο-τυ. Κε πάι ςτραβα ι ςαίτα,
κι όχςο απ' το χέρι τΰπεςε το λιγιςτο δοκςάρι.
Κε το δοκςάρι ο Εχτορας πος χάλαςε ςαν ίδε,
κράζι με δινατι φονι ςτυς Τρόες κε Λικιότες
«Δαρδάνι κονταρόπλιςτι κε Τρόες κε Λικιότες,
ςαν άντρες βάρτε-τυς, πεδια, ςαν άκςια παλικάρια
ςτα πλία ομπρος· γιατι ίδα εγο μ' αφτα τα μάτια τόρα
πΰςπαςε ο Δίας ςτρατιγυ μεγάλυ το δοκςάρι.
Λάθος δεν κάνις, κςάςτερι τυ Δια 'νε ι βοίθια,
κε ς' όςυς θέλι τιν τιμι τις νίκις να χαρίςι
κι όςυς αφίνι αβόιθιτυς δίχος καρδια κε θάρος,
ςαν όπος τόρα εμας βοιθάι κε τυς οχτρυς διλιάζι.
Μον πολεμάτε αχόριςτι εδο μπροςτα ςτα πλία!
Κι όπιος νεκρος απο ςπαθι για απο κοντάρι πέςι,
ας πέςι! Δεν ίνε ατιμια να πέςις πολεμόντας
για τιν πατρίδα· λέφτερα τα τέρια τα πεδιά-μας,
τα γονικά-μας άβλαφτα κ' ι πίργι-μας θα μίνυν,
οχτρος κε πλία αν ςίπςιχος τυς φάι το μάβρο φίδι!»
Ιπε, κε ς' όλυς έβαλε απόφαςι κε θάρος.

Κε ςα λιοντάρια ι λόχι εφτις ορμυν ζοντανοφάγα 592
ίςια ςτα πλία, κ' έκαναν τυς οριζμυς τυ Δία,
π' όλο τυς λίςαε, μα άρπαζε τι νίκι απ' τυς Αργίτες
κε τιν αντριά-τυς χάδνονε, μα πίρονε τυς Τρόες. 595
Γιατι ίταν πάντα ο πόθος-τυ ι Τρόες να νικίςυν
κι άζβιςτι ο Εχτορας φοτια θεόκαφτι να βάλι
ςτα πλία, κ' έτςι να γενι τις Θέτις ι κατάρα. 598
Κι αφτος ςαν Αρις φρένιαζε, ςα φλόγα λες ριμάχτρα 605
πυ ςε δυνίςας λαγκαδιας λιςομανάι τιν πίκνα,
κ' έχινε αφρυς το ςτόμα τυ κε ςπίθιζαν τα μάτια
κάτυ απ' τα φρίδια τα ζμιχτα, κ' ενο πολέμαε αχύςε
με φρίκι ςτα μιλίνκια τυ ζερβόδεκςα το κράνος. 609
Κ' έτςι τυς πέφτι όπος ορμάι ςε τρεχαντίρι κίμα
ανεμοθέριεφτο άρπαγο, κε χάνετε το πλίο 625
όλο μες' ςε νερα κι αφρυς, κε ςτα πανια μυνκρίζι
ςκιαχτο το ςιφυνόφιλο, κ' ι νάφτες καρδιοτρέμυν,
τι λεν θα τυς ρυφίκςι εφτις ι μάβρι κατάβόθρα. 628
Κι άδρακςε τότε ο Εχτορας πελαγοδρόμο πλίο 704
πανόριο φτεροτάκςιδο, πύχε ςτιν Τρια φερμένα 705
τον Προτεςίλα, μα κςανα κε ςτ' Αργος δεν τον πίγε.
Για αφτο λιπον ι Δαναι κ' ι Τρόες το καράβι
ένας τον άλο απο κοντα βαρύςαν, κι απ' αλάργα
δεν καρτερύςαν δοκςαριον ρικςες κε κονταριόνε,
μον έςτεκαν ςιμα-ςιμα, κ' ι διό-τυς μ' ίδιο πάθος, 710
κε με μπαλτάδες κοφτερυς χτιπιόντυςαν κι ακςίνες
κε με θεόρατα ςπαθια κε δίςτομες μαχέρες.
Κ' ίταν ςτρομένι χάμυ ι γις μαβροδεμένες πάλες
πλατιες πανόριες, κε κορμια με γιμνομένα ςτίθια, *
κε λες ποτάμια τρέχανε μαβρόθολα απ' το έμας. 715
Μα ο Εας ο τρανόκαρδος δεν έςτεκε εκι χάμυ 674
να πολεμίςι όπυ ι λιπι Αργίτες πολεμύςαν,
μον με μεγάλα δίματα τα κςίλα δραςκελύςε
τυ πλίυ, ςιόντας ναφτικο ςτις χύφτες-τυ κοντάρι,
πίχες ικοςιδιο μακρι ζυναροκολιμένο. 678
Κι όλο ςτυς άντρες έβαζε φοτια θεριοφονόντας 732
«Βλαςτάρια τ' Αρι κςακυςτα, Αργίτικα κςεφτέρια,
ςαν άντρες δάρτε-τυς, πεδια, ςαν άκςια παλικάρια!
Μιν κςέρτε κι άλυς πίςο-μας βοιθυς πυ καρτεράνε, 735
ι κάναν πίργο πιο γερο πυ ςτέκι να μας ςόςι;
Κάςτρο δεν κςέρο εγο κοντα πιργόφραχτο κανένα

πυ μ' άλι δίναμι απο κι κσανα ν' αντισταθύμε.
Τρόες εδο μας τριγιρνυν με σπάθες με κοντάρια,
κ' εμις σπρογμένι ος το γιαλο αλάργα απ' τιν πατρίδα. 740
Ετσι ι ολπίδα στο σπαθι, όχι σε δίλια κι όκνο».
Ιπε, κε ς' όλυς έβαλε απόφαςι κε θάρος. 667
Μα μιας τιν πρίμι ο Εχτορας κε μπόρεσε να πιάςι, 716
πια δεν τιν άφινε στιγμι κρατòντα· τι φιγύρα
με τα διο χέρια δινατα, κε φόνακσε στυς Τρόες
«Φέρτε φοτια κι ος στο στερνο σα σκίλι πολεμάτε!
Εφεκσε τόρα αβγι για μας ι πιο χαριτομένι
να πάρυμε τα πλία εδο, πυ στον θεον το πίζμα 720
ίρθαν κ' εδο μας ρίμακσαν, απ' τον γερòντον δίλια
πυ πάντα, εγο σα γίρεβα να βγο ναν τα βαρέσο,
ι έρμι αφτι μ' αμπόδιζαν κε το στρατο κρατύςαν.
Μα τότες κι αν μας τίφλονε ο βροντολάλος Δίας,
νά! αδρέφια, πάλε μας βοιθàι κε μας θαρίνι τόρα». 725
Ιπε κ' ι Τρόες ρίχτικαν με πιο μεγάλι λίσα.
Κε θεν δε θένε ι Δαναι τραβιύντε απ' τα καράβια 655
τα πρότα, κ' έμιναν εκι πΰταν κοντα ι καλίβες,
άσπαστι μίτε σκόρπισαν στον κάμπο· τι τυς βάσταε
ντροπις κε σέβας, τι έσκυζαν ένας τον άλο θàρος.

Π

Σαν έτςι αφτι για τ' όμορφο καράβι πολεμύςαν.
Κε τότες φτάνι ο Πάτροκλος μπροστα στον Αχιλέα
χίνοντας δάκρια φλογερα, ςα βρίςι βυρκομένι
π' απ' ορθολίθι τα θολα κατρακιλάι νερά-τις.
Κε ςαν τον ίδε ο θεικος τον πόνεςε Αχιλέας,
κε κράζοντάς-τον τυ λαλι διο φτερομένα λόγια
«Τί κλες ςαν κόρι, Πάτροκλε, μικρύλα πυ τις μάνας
ζιτάι μαζί-τις τρέχοντας στα χέρια ναν τιν πάρι,
κε τιν τραβα ενο βιάζετε, κι όςπυ ναν τιν ςικόςι
τι βλέπι πάντα ολόδακρι πιαζμένι απ' τιν ποδιά-τις;
Ετςι τα δάκρια, Πάτροκλε, ςαν κοπελύδι χίνις.
Μιν κςέρις τίποτα κακο για τα πεδια ί για μένα;
μιν άκυςες εςι καμια πικρι ίδιςι απ' τι Φτία;
Οςτόςο ζι ο Μενίτις λεν, τ' Αχτόρυ ο γιος, ακόμα,
ζι κι ο Πιλιας, τυ Εακυ ο γιος, μες' στα βυνά-μας,
πυ να κλαφτύμε, αν πέθαναν, βαριόκαρδα κ' ι διό-μας.
Μα πες τί κλες, να κςέρυμε κ' ι διό-μας μιν το κρίβις».
Τότ' ίπες, Πάτροκλε αλογα, με στεναγμυς κε κλάμα
«Ο βλάμι, τυ Πιλέα γιε, τον Αχεον αθέρα,
ςιμπάθα· τι άγρια το στρατο φυρτύνα ςινεπίρε.
Τι όςι ίταν πριν ι πιο καλι, απο ςαίτες όλι
κι απο κοντάρια κίτυντε στα πλία χτιπιμένι.
Σαίτα τυ Τιδέα ο γιος, κε κονταρια ο Διςέας,
έφαγε κονταρια κι ο γιος τ' Ατρέα ο Αγαμέμνος·
κ' έχι αρπαγμένα στο μερι ςαίτα ο γιος τυ Βέμυ.
Αφτυς γιατρι με τα πολα βοτάνια τυς κιτάζυν
κε τυς γιατρέβυν τις πλιγες. Μα εςι καρδια δεν έχις!
Σας τέτιο πάθος πυ βαςτας πιζματικα στα ςτίθια
θεος να ςόζι, ό τις κακς τις όρας παλικάρι!
Πιός άλος, πες, κι απ' τυς στερνυς θα δι καλο απο ςένα

αν οχ τι μάβρι σιφορα τυς Αχευς δε βγάλις;
Ασπλαχνε, ι Θέτι μάνα-συ, πατέρας-συ ο Πιλέας
δεν ίνε· εσένα θάλασα σε γένισε αφριζμένι
κε νκρεμοβράχια, τι θεριυ χαρδια 'χις μες' στα στίθια.
Μα αν ίσος συ διλιάι καμια τυ νύ-συ προφιτία
πΰχε απ' το Δια ακύσι πριν ι σεβαστί συ μάνα,
μα άφισε καν να σίρο εγο, μαζί-μυ ας βγυν κε τ' άλα
τα παλικάρια, μίπος δι μια στάλα φος τ' ακσέρι.
Κε δάνισέ-μυ τ' άρματα, σα βγο, τ' αστραφτερά-συ,
μίπος ότι ίμε τάχα εσι νομίζοντας ι Τρόες
σταθυν, κ' έτσι ανασάνυνε ι πενεμένι Αργίτες
πυ λιόσαν πια· τι λιγοστι απ' τι σφαγι ίνε ανάσα.
Εφκολα ακύραστος λαος πολεμοκυραζμένος
θα διόκσι πίσο στο καστρι αλάργα απ' τις καλίβες».
Ετσι ίπε, περκαλόντας-τον... α τί τιφλος, γιατι ίταν
δικό-τυ χάρο κε κακο να περκαλέσι τέλος!
Τότε αναστέναξσε βαθια κε τΰπε ο Αχιλέας
«Οχυ, τί λόγο, Πάτροκλε θεόσπαρτε, μυ κρένις!
δεν σιλογιέμε εγο καμια μαντολογια πυ κσέρο,
λόγο δε μΰπε ι σεβαστι μιτέρα-μυ απ' το Δία·
λάβρα όμος τΰχο τις χαρδιας, πάι να μυ φέρι φρένια,
όταν κανις τον ίσο-τυ να παραπάι γιρέβι
κε πίσο αρπά-τυ το πρεζβιο, τι πιο 'νε δινατός-τυ.
Αφτος με τιραγνα ο καιμος, τι μάτοσε ι χαρδιά-μυ,
γιατι τι νια πυ χόρισε πρεζβιο ο στρατος για μένα
κε πίρα με τι σπάθα-μυ πατόντας καστροχόρια,
αφτι κσανα οχ τα χέρια-μυ τιν πίρε ο Αγαμέμνος,
τ' Ατρέα ο γιος, σα νάμυνα λες τυ σορυ ραγιάς-τυ.
Μα τόρα αφτα ας κυρέβυντε· γραφτο 'ταν να μι μίνι
πάντα ι χαρδιά-μυ αμέροτι, κ' εγο δα πΰπε ο νύς-μυ
πος πριν δεν πάβο το θιμο πριν καταντίσι πρότα
ος τα καράβια αφτά-μυ εδο ι μάχι κ' ι αντάρα.
Τόρα έλα βάλε, Πάτροκλε, τα κσακυστα άρματά-μυ
να πας στι μάχι τα πεδια πυ λαχταρυν κοντάρι,
τί μάβρο σίνεφο ι οχτρι δες! πλάκοσαν τα πλία
βαρια, κ' ίνε όλι ι Δαναι ριγμένι στ' ακροβράχια
άκρι-άκρι· λίγο κι ο γιαλος θαν τυς σκεπάσι πίσο.
Τι όλο όκσο βγίκε οχ το καστρι τις Τριας το πσιχομέτρι...
πός όχι; Ομπρός-τυς δε θορυν τυ κράνυ-μυ τιν όπσι

ν' αςτράφτι· ιδε θα γιόμιζε κυφάρια κάθε αβλάκι
εφτις... αν ίκςερε ο τρανος τι μ' άκςιζε Αγαμέμνος.
Μα νά-τα τόρα, ας χέρετε, τα πλία τυ βαρύνε.
Τι δόντια πια δεν δίχνι κι Διομίδικο κοντάρι 75
γίρο δεν άκυςα να βγι λαλια οχ τον Αγαμέμνο,
το ςκίλο αφτο τον άπιςτο· μα ο Εχτορας θα ςκάςι
απ' τ' άπαφτο λες ςκύκςιμο, πυ ςτέλνι Τρόες γίρο
παντυ, κε μες' ςτον κάμπο αφτι κάθε Αχεο ςαρόνυν.
Μα τρέκςε — πρέπι — Πάτροκλε, να ςόςις τιν αρμάδα 80
απ' τι φοτια, μιν τυς και κε πια δε δυν πατρίδα.
Μα άκυ καλα τι θα ςυ πο κε τίρα μιν κςεχάςις. 83
Διόκςε οχ τα πλία τυς οχτρυς, κε πίςο εφτις! Κε νίκι 87
όταν ςυ δόκι κε χαρις ο βροντολάλος Δίας,
μι ςε μεθίςι ο πόλεμος. κε πάρα θες αλάργα 89 91
δίχος-μυ ος το καςτρι να πας, ομπρός-ςυ οχτρυς βαρόντας,
μιν τίχι κι απ' τον Ελιμπο κανις θεος εόνιος
ςτι μέςι μπι, τι αφτυς πολι τυς προςτατέβι ο Φίβος·
μον πόδα πίςο γίριςε, τα πλία άμα αλαφρίνις, 95
κε κίνυς άς'-τυς όςο θεν να φαγοθυν ςτον κάμπο».

Ετςι κυβέντιαζαν ι διο. Κι ο Εας πια ςτο πλίο 101
δεν έςτεκε, τι ι κονταριες τον έςφινκαν των Τρόον.
Τυ Δία τον νικύςε ο νυς κ' ι τόςι αντάμα Τρόες
βαρόντας· κ' έβγαζε φριχτι τριγίρο ςτα μιλίνκια,
ςαν το χτιπύςαν, ταραχι τ' αςτραφτερό-τυ κράνος, 105
γιατι όλο ςτα καλόφτιαςτα ςτεφάνια το βαρύςαν.
Κομένος τύταν ο ζερβις ο νόμος πυ το κράταε
πάντα γερα τι ςκαλιςτι εφτάπετςί-τυ αςπίδα, 107
τον ίχε πιάςι κε βαρι λαχάνιαςμα, κι ολύθες 109
τύτρεχε βρίςι απ' το κορμι ο ιδρος, μίδ' ανάςα 110
ςτιγμι δεν ίχε, κε ςορος πλακόνανε ι λαχτάρες.

Κε τόρα, Μύςες, πέςτε-μυ, τον υρανον νιφύλες,
πός πρότα νάπεςε ι φοτια μες' ςτιν αρμάδα τάχα.
Στον Εα πίγε ο Εχτορας ςιμα, κ' έτςι απο πίςο
μια τ' άςτραπςε καλι ςπαθια ςτο φράκςινο κοντάρι 115
κοντα ςτις μίτις το καρφι, κε τόκοπςε ίςα πέρα.
Αφτο έτςι ο Εας κολοβο το ςύςε μες' ςτι χύφτα,
κι αλάργα αχόντας τύπεςε χάμυ ο χαλκένιος ςτόκος.
Τύνιοςε τότε ι αντρικια καρδια — κε τύρθε ςίνκρια —
το θεικο το δάχτιλο, πος κάθε μάκςι τέχνι 120
τυ χάλναε ο Δίας κ' ίθελε τυς Τρόες να νικίςυν.

Τότε έτσι ο Εας κόλοσε οχ τα κοντάρια πίσο,
χ' εκίνι ακὺραστι φοτια στο σπαθοτο καθιζον
σκαφι· κε φλόγα απὰνυ εφτις τυ χίθικε ριμάχτρα.
Σαν έτσι τὄτρογε ι φοτια. Κε τότε ο Αχιλέας
χτιπάι τα διό-τυ γόνατα κε κράζι τυ Πατρόκλυ
«Πάτροκλε, ομπρος, θεόσπαρτε, γενέε αμακσομάχε,
νά! βλέπο γλὸσα ανίμερι φοτιας κοντα στα πλία.
Τρέχα, μιν πια τα κὰπσυνε κε γλιτομο δεν έχι.
Οπλίσυ, μιν αργις, χ' εγο τυς ὰντρες παρατάζο».
Ιπέ, κι αφτος οπλίστικε το θαμποτο χαλκό-τυ.
Έβαλε πρότα τα γερα τυσλύκια στα καλάμια,
πανόρια, πὖταν μ' αργιρα θιλίκια αρμοδεμένα.
Επιτα πίρε φόρεσε στο στίθος τα τσαπράζα,
αστρὲνια παρδαλὸμορφα, τυ φτεροτυ Αχιλέα.
Κατόπι γίροθε κρεμάι στυς όμυς-τυ τιν πάλα,
μ' ασιμοκάρφια κεντιτι κε λεπιδοχαλκένια,
κρεμάι κε τι θεόρατι στεριόφτιαστί-τυ ασπίδα.
Κ' έβαλε στ' αρχοντόμορφο κεφὰλι τι φαντύσα
περκεφαλια, πυ έτσι αγριοπι ι αλογόφυντά-τις
πας στιν κορφι κιμάτιζε, κε πίρε διο αντριομένα
κοντάρια πυ τυ πάγεναν στι δινατί-τυ χύφτα.
Κε ναν τυ ζέψει τ' άλογα τον Αφτομέδο ορίζι,
πυ τον αγάπαε πιο πολι στερνα απ' τον λοχοσπάστι
γιο τυ Πιλια, κε τα πιστα πυ τὖχε, πος στι μὰχι
γιυρύσι οχτρυ δε θα σκιαχτι. Κε πάι ο Αφτομέδος
χ' εφτις τον Κσάνθο στο ζιγο κε τον Πσαρι τυ ζέβι,
τα πιλαλα άτια πυ μαζι πετύσαν με τ' αγὲρια,
πυ με το Ζὲφιρο άνεμο τἄχε μια λάμια κάνι,
ι Λεφκοπόδα, ενὄβοσκε μια μέρα στο λιβάδι
κοντα στο ρέμα τυ Οκιανυ. Κε μες' στα παραλύρια
τον όριο δένι Πίδασο — πυ ο Αχιλιας τον πίρε
τότες τ' Αιτυ σαν πάτισε το στεριομένο κάστρο —
πὖτρεχε μ' άτια αθάνατα, θνιτο κιας ίταν θρέμα.
Πάι τότε ο Αχιλιας παντυ απο καλίβα σ' άλι
κι όλυς φονάζι στ' ὰρματα. Κε κίνι αμὲσος ὸκσο
προστρέκσαν όλι, χ' έστεκε στι μέσι ο Αχιλέας
αμακσοτυς θαρίνοντας κι ασπιδομένυς ὰντρες.
Πενίντα θἆταν τα γοργα καρὰβια πυ στιν Τρία
οδίγαε τυ Πιλέα ο γιος με λαμνοκὸπυς μέσα
απο πενίντα αντρόκαρδυς. Κε κάνοντας τυς λόχυς
διόρισε πέντε οπλαρχιγυς πυ τα πιστὰ-τυς ίχε.

Τον πρότο λόχο αρχίγεβε ο παρδαλοτςαπράζις
Μενὲςτις, ςπέρμα τυ Σπερχιυ, διόθρεφτυ ποτὰμυ,
πΰχανε ι χόρι τυ Πιλια, ι όρια Πολιδόρα,
με τον αχύραςτο Σπερχιο, γινέκα με θεόνε·
μα 'λέγαν τάχα με το γιο — το Βόρο — τυ Περγίρι,
πυ τιν παντρέφτι φανερα, βαρια αγοράζοντάς-τιν.
Τον άλο λόχο ο Εὐδορος οδὶγαε, γενιμένος
δίχος ςτεφάνι απ' τιν καλι χορέφτρα Πολιμίλα,
χόρι τυ Φίλα. Αφτι ο γερος τιν πόθιςε Αργοςφάχτις
όταν τιν ίδε μ' άλες νιες πυ χόρεβε ςτι ςχόλι
τις χριςοδόχςαρις θεας, τις κινιγίτρας κόρις,
κ' εφτις ανέβι ο άκακος Ερμις κριφα ςτον πίργο
κε τιν ανκάλιαςε, κε γιο τις έςπιρε λεβέντι,
γοργο πολι ςτο τρέχςιμο, ςτις κονταριες τεχνίτι·
π' όταν κατόπι ι Λεφτερο, τον πόνον ι χαρίςτρα,
έβγαλε το πεδι ςτο φος κε τυ ιλιυ 'δε αχτίδα,
τότες τιν κόρι ο Εχεκλις, τ' αφέντι γιος Αχτόρυ,
τιν πίρε τέρι ςπίτι-τυ βαρια πλερόνοντάς-τιν,
κε το πεδι τ' ανάθρεπςε με χάδιο ο γέρο-Φίλας,
ολόψιχα αγαπὸντας-το ςα νᾶταν γιος δικός-τυ.
Τον τρίτο λόχο ο Πίςαντρος οδὶγαε, ο φιμιζμένος
γιος τυ Μεμάλυ, πΰτανε το πιο γερο κοντάρι
τον Μιρμιδόνον ίςτερα απ' τ' Αχιλια το βλάμι.
Ο γέρος πάλε Φίνικας τον τέταρτο οδιγύςε.
Τον Πέμτο τυ Λαέρκι ο γιος, ο άκςιος Αλκιμέδος.
Κε πια άμα με τυς αρχιγυς τ' αςκέρι ο Αχιλέας
κολα 'ςτιςε κε χόριςε, τότες ςφιχτο 'πε λόγο
«Πεδια, κανις μι μυ κςεχνάι τι λόγια για τυς Τρόες
εδο παχια μυ κόβατε, κε τα παράπονά-ςας
ςτιγμι δεν πὰβατε όλι-ςας ςαν ίμυν θιμομένος
'Ερμε αρχιγε, έτςι για θιμυς ς' έκανε εςένα ι μὰνα,
πυ, άκαρδε, τα πεδια βαςτας με το ςτανιο απ' τι μάχι.
Κάλια ςτι Φτια ας γιρίςυμε με τα θαλάςια πλία
κςανα, αφυ μπίκε-ςυ κακος έτςι θιμος ςτα ςπλάχνα'.
Τέτια ςιχνα όλι ςορεφτι μυ ςχύζατε· νά! τὸρα
ςφαγις βαρια άνικςε δυλια πΰχατε πρίν-ςας πόθο,
κε ςίρτε μ' άτρομι όλι-ςας καρδια να πολεμίςτε».
Ετςι ίπε, κε τυς έβαλε απόφαςι κε θάρος,
κε πιο όλι ι λόχι πίροςαν με τ' αρχιγυ το λόγο.
Πος αραδιάζι ο μάςτορις ςε τίχο ολόρθυ πίργυ

πικνες τις πέτρες, πυ βορια να μιν τις ςπάι δρολάπι,
έτςι τα κράνα γράμιζαν κι αφαλομένα αςπίδια.
Αςπίδα αςπίδα ςτίριζε, άντρα άντρας, κράνος κράνος,
κι άνκιζαν τα φυντόκρανα με τυς χαλκένιυς γρόμπυς
ςα ςκίβανε· έτςι ςτι ςιρα πικνι ςταθίκανε όλι.
Κι ομπρος-ομπρος διο ςτέκυνταν με τ' άρματά-τυς άντρες,
ο δοκςαζμένος Πάτροκλος κι ο άκςιος Αφτομέδος,
διο μ' ένα πόθο, ολόμπροςτα να θανατόνυν Τρόες.
Οςτόςο τυ Πιλέα ο γιος γιρίζι ςτιν καλίβα
κι ανίγι εκι το ςκέπαζμα κυτιυ πλυμυδιζμένυ,
πυ ι αργιρόποδι θεα τυ τόχε βάλι, ι Θέτι,
να πάρι μες' ςτο πλίο-τυ, καλα ςτιβάζοντάς-το
με φλοκοπέφκια, ρυχικα, κι ανεμοκόφτρες κάπες.
Ποτίρι φίλαε μέςα εκι καλόφτιαςτο, π' ύτ' άντρας
μ' αφτο άλος έπινε κραςι, μίτε έπιανε να ςτάκςι
άλυ θευ ποτές-τυ εκςον τυ Δία τυ πατέρα.
Το πίρε τότε απ' το κυτι, το πάςτρεπςε με θιάφι
πρότα, κε τόπλινε έπιτα μ' αγνο νερο οχ τι βρίςι.
Κατόπι νίβοντας κι αφτος τα χέρια, το γιομίζι
μάβρο κραςι, κε ςτέκετε μες' ςτις αβλις τι μέςι.
Κ' έςταζε τότε εκι κραςι θορόντας τα υράνια
κε δέυνταν, κε τυ Διος δεν κςέφιγε το μάτι
«Ο Δία Δοδονάρχοντα, Πελαζγικε, π' ορίζις
μακρια τι μιριοχιόνιςτι Δοδόνι, κε χορια 'χυν
γίρο ι Σελι, ι λερόποδι χαμόςτροτί-ςυ μάντες,
κι άλοτες πριν μυ κςάκυςες τιν προςεφκί-μυ εμένα,
κε για το δίκιο-μυ έςτρεκςες τον Αχεον τ' αςκέρι
κε πέδεπςες ςπαραχτικα· κε τόρα πάλι, ο Δία,
περικαλό-ςε, ακόμα αφτο τον πόθο κςάκυςέ-μυ.
Εγο θα μίνο τόρα εδο, μα μ' όλυς-μυ τυς λόχυς
αδέρφι ςτέλνο άγαπιτο να πάι να πολεμίςι,
κε δόκςας'-τον, δινάμος'-τυ, ο βροντολάλε Δία,
μέςα ςτα ςτίθια τιν καρδια, πυ ο Εχτορας να μάθι,
κι αν μοναχός-τυ ο βλάμις-μυ να πολεμάι κατέχι,
ι τότες μόνο τυ λιςυν τ' αζίγοτά-τυ χέρια
όταν μαζί-τυ πάο κ' εγο ςτο πανιγίρι τ' Αρι.
Μα όταν πια διόκςι τι ςφαγι κι αντάρα οχ τα καράβια,
άπαθος κάνε τότε εδο να μυ γιρίςι πίςο
μ' όλα-μυ τ' άρματα μαζι κε τ' άςκιαχτό-μυ αςκέρι».
Ετςι ίπε, κε τιν άκυςε τιν προςεφκι-τυ ο Δίας.

Π

Για τὄνα τὔπε μάλιστα, για τ' άλο τὔπε τ' όχι· 250
ναν τα γλιτόσι τὔστερκσε οχ το χαμο τα πλία,
ναν τὔρθι πίσο ζοντανος, όχι ίπε πος δε θἄρθι
Ετςι λιπον σαν ἐςτακσε τυ Δία, εφτις γιρίζι
μέςα κςανα, κε το καφκι μες' το κυτι απιθόνι.
Επιτα βγένι εκι μπροστα κε στέκι στιν καλίβα, 255
τι καν τα μάτια-τυ να δυν τον πόλεμο ποθὔςε.
Τότες γιρνάι ο Πάτροκλος κε στυς ςιντρόφυς κράζι 268
«Πεδια, τις Φτιας σταβραετι, ςιντρόφι τ' Αχιλέα,
άντρες φανίτε κι όλι-ςας ςα ςκίλι πολεμίςτε. 270
Ετςι, πεδια, θα δοκςαςτι ο αρχιγος πυ πρὸτος
ίνε, τον κςέρυν, στι φοτια, κε πρότι ι παραγιί-τυ·
έτςι θα δι το κρίμας-τυ κι ο γιος τ' Ατρέα ακὸμα
π' απςίφιςε το πιο γερο τον Αχεον κοντάρι».
Ετςι ίπε, κε τυς έβαλε απὸφαςι κε θάρος. 2:5
Κι αμέςος όλι χὶθικαν απ' το καραβοστάςι, 257 259
ςα ςφίκες πὔχυνε φολιες ςε μονοπάτι απάνυ, 260
κε τα πεδια 'χυν ςίςτιμα ναν τ.ς πιζμόνυν πάντα,
έτςι απο ςκανταλια, κι αφτες μ' ατρόμιτο όλες θάρος 262 264
ὶςα τυς πέφτυν θέλοντας να ςόςυν τα μικρά-τυς· 265
έτςι όλι χίθικαν τιφλα ι Μιρμιδόνες τὸτες
οχ τα καράβια με φονι κε κςεκυφάστρα αντάρα,
κ' έπεςαν τυς οχτρυς να φαν, κι ολόγιρα ι αρμάδα 276
τρομαχτικα αντιβὔικ:ε απ' τυ στρατυ τα ζίτο.
Κε πρὸτος τότε ο Πάτροκλος τινάζι το κοντάρι 284
ίςα στι μέςι, οπὔτανε πιο πικνομένι ι μάχι, 285
στ' ακροκαράβι εκι κοντα τ' αρχόντυ Προτεςίλα,
κε τον Πιρέχμι κάρφοςε πὔχε απ τ' Ακςιυ το ρέμα
αμακςοπλίτες Πὲονες τις Αμιδος φερμένα.
Στον όμον βρίκε-τον δεκςα, κ' εκίνος κςεφονόντας 290
πὲφτι στι ςκόνι ανάςκελα, κε γίρο-τυ ςιντρόφι
ςκορπυν, τι ς' όλυς έβαλε μες' στιν πςιχι τρομάρα
ςα ςκότοςε τον αρχιγο πὔταν στι μάχι πρότος.
Κε δ;χνοντάς-τυς έζβιςε τις φλὸγες, κε το πλίο 294
έμινε εκι μιςόκαφτο, κε πὸδιςαν ι Τρόες. 297
Κι όπος απ' αψιλι κορφι βυνυ μεγάλυ ο Δίας
πικνο αλαργέβι ςίγνεφο, κε γίρο-τυ ακροτίρια
προβάλνυν κε τα κςέφαντα κε τροφαντα λιβάδια, 300
τι κάτυ πλιμιράι το φος οχ τ' υρανυ το θὸλο· 301 302
έτςι ίδαν φο; ι Δαναι ςα γλίτοςε ι αρμάδα

απ' τι φοτια, κε κόλοσαν ανανκαζμένι ι Τρόες. 303 305
Κε πρότος χάνι ο Εχτορας το θάρος, κε πιδόντας 656
ςτ' αμάκσι φέβγι ακράτιτος, κε πρόςτακσε όλι πίςο
να φίγον, τι ίδε του Διος πος ίχε αλάκσι ι γνόμι. 658
Τότες πος κλέφτες λίκι παν οχ το βιζι τις μάνας 352
αρνια ν' αρπάκςουν κε τραγια, κ' ι μάνες μες' στο λόνκο
ςκορπουν απ' του βοςκυ ατζαμια, κε ςαν το δυν ι λίκι
γλίγορα γίρο αρπουν κι αφτες παράλιτες του φόβου· 355
έτςι όρμιςαν ι Δαναι να φαν οχτρους, κ' ι Τρόες
φίγι όπου φίγι κι άτιμος τους ςινεπίρε τρόμος.
Τι πίςο πλάκονε ςτιχιο ο Πάτροκλος, κε πάντα 372
ομπρος! ςτους άντρες φόναζε, που ι Τρόες ςαστιζμένι
κε ςκύζοντας κάθε στρατι γιομίςανε, κε τ' άτια 374 375
άναβλα πίραν του καστριου στα τέςερα το δρόμο. 375 376
Τον Πρόνο τότες ςύγλιςε με το λαμπρο όπλο πρότα — 399
ςτα ςτίθια εκι ςαν τάδικςε ασπιδογιμνομένα — 400
πύπεςε αχόντας κε νεκρος απόμινε στον τόπο
Απε τον άκςιο Θέςτορα, με το βαρι κοντάρι
ορμόντας — κάθονταν αφτος ςτ' αμάκςι ζαρομενος,
τι τάχαςε κε τύπεςαν τα γέμια-του απ' τα χέρια —
αφτον δεκςα στο μάγουλο ζιγόνι κε του μπίγι 405
μια κονταρια κε του τριπάι το δοντοφράχτι ος πέρα.
Ετςι όκςο απο τιν άμακςα πιαζμένο στο κοντάρι
τονε τραβύζε, ςαν πςαρας που ςτέκι ς' ακροβράχι
κε πςάρι βγάζι οχ το γιαλο μ' αρμίδι κε μ' ανκίςτρι·
έτςι έςερνε ανιχτόςτομο το Θέςτορα με τ' όπλο
οχ το κυτι, κε πίςτομα τον πέτακς' άπςιχο όκςο. 410
Επιτα τρέχι κε χτιπάι με πέτρα τον Ερίλα
κατάμεςα τις κεφαλις, που μες' στο στέριο κράνος
άνικςε ςε κομάτια διο· κ' έπεςε εκίνος μπρύμτα,
κι ανίλιος γίρο θάνατος του κίθικε στα μάτια.
Κατόπι τον Τλιπόλεμο κι Αφοτερο κ' Επάλτι, 415
τον Εχιο κε τον Εθιπο κε το Βιφια κε Πίρι
κε τον Ερίμα κε το γιο του προταρχόντου Αργέα,
τους έςτροςε όλους ςορεφτους στι γις τιν πλουτοδότρα.
Μα άμα τότ' ίδε ο Σαρπιδος τους άφαςκιους ςιντρόφους
π' απ' τ' αντριομένου ςφάχτικαν Πατρόκλου το κοντάρι, 420
γιρνάι με λόγια ανκιχτικα κε ςκύζι στους Λικιότες
«Πεδια, που φέβγετε; Ντροπις! Σταθίτε, ορε, με θάρος,
τι εγο ς' αφτον θα βγο μπροστα τον άντρα, για να μάθο

πιός ίνε αφτος πυ μας νικάι κ' έκανε τόσο θρίνος,
γιατι πολον παλικαριον έφαγε εδο το μάτι».
Ιπε, κε χάμυ πίδικσε με τ' άρματα απ' τ' αμάκσι,
πίδικσε κι όκσο ο Πὰτροκλος άμα άντικρι τον ίδε.
Κ' ι διο, όπος διο γαντζόμιτι αιτι καρφονιχάτι
μ' άγριες στρινκες κσεςκίζυντε σε σίραχο βυνίσιο,
έτςι κι αφτι στρινκίζοντας να φαγοθυν χιμόνε.
Κε σαν τυς ίδε, πόνεσε μέσα ι καρδια τυ Δία,
κ' εφτις τις Ιρας λάλισε διο φτερομένα λόγια
«Οχυ, γραφτο 'νε ο Σὰρπιδος — θνιτος πυ κάλια απ' όλυς
λατρέβο εγο — να μυ σφαχτι με τυ Πατρόκλυ χέρι.
Κε σιλογιέμε, κ' ι καρδια διπλόγνομα με σέρνι·
πὸτες μυ λέι πος άρπακς'-τον απ' τι σφαγι κε σίρ'-τον,
έτςι ὸςο ζι, ος μες' στις Λικιας τιν πλύσια-τυ πατρίδα,
κε πότες, τόρα πια ας σφαχτι με τυ Πατρόκλυ τ' όπλο».
Τότες τυ λέι ι δέσπινα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα
«Μα αλίθια τόρα αφτο το λες, γιε σεβαστε τυ Κρόνυ;
Αντρα θνιτόνε, απο κερυς σιμαδεφτο τις μίρας,
θες πάλι απ' τον κακόκραχτο να λεφτερόσις χάρο;
Κάν'-το· όμος μερικι θει, ς' το λέο, θα πικραθύμε.
Τόρα ένα λόγο θα συ πο κε πρόσεκσε ν' ακύςις.
Αν πας αφτον κε σπίτι-τυ τον στίλις ζοντανόνε,
τότ' ίσος κι άλος-μας θεος γιρέπςι, σιλογί-συ,
να βγάλι οχ τι σκλιρι σφαγι πεδί-τυ αγαπιμένο,
τι γίρο τυ τρανυ καστριυ τις Τρίας πολεμύνε
κι άλον πολα πεδια θεον πυ θα σκιλιάςυν όλι.
Μα αν σύνε ακριβαγάπιτος κι αν ς' τον θρινυν τα σπλάχνα,
τόρα άφις'-τον κι ας σκοτοθι με τυ Πατρόκλυ χέρι,
μα όταν ανάςα κε ζοι πια τον αφίςυν, στίλε
το Θάνατο κε το βαθι τον Ιπνο ναν τον πάρυν,
ος ναν τον πάνε στις πλατιας μες' στα χορια Λικίας,
όπυ κςαδὲρφι κι αδερφι με μνίμα κε με στίλι
θα τον στολίςυν· τι πρεζβιο αφτο 'νε τον νεκρόνε».
Ιπε, κε τον θεον κι αντρον τιν άκυσε ο πατέρας.
Κε ματομένες έβρεχε κατα τι γις πςιχὰλες
τιμόντας τον καλό-τυ γιο, πύταν στις Τριας στυς κάμπυς
ναν τυ σφαχτι τότε ὰδικα αλὰργα απ' τιν πατρίδα.
Κ' ι διο αρχιγι σαν ζίγοσαν με τ' άρματα στα χέρια,
τὸτε ο αφέντις Πάτροκλος τον κοζμοκςακυζμένο
Θρασίδιμο, πυ παραγιος τυ Σάρπιδυ 'ταν άκςιος,

τριπài στι ρίζα τις κιλιας κε τι ζοι τυ κόφτι.
Κι ο Σάρπιδος με το λαμπρο κοντάρι δεν τον ίβρε
κατόπι ορμόντας, μα βαρài δεκςα στον όμο τ' άτι
τ' αποκςινο, τον Πίδασο, πυ μύνκριζε φισύσε,
κι απε έπεςε μ' αχο βαρι κε πέτακςε ι πςιχί-τυ.
Χόρισαν τ' άλα διο... ο ζιγός-τυς έτριζε... τα γέμια
μπερδέφτικαν ςα στρόθικε τ' αποκςινο στις σκόνες.
Σ' αφτο όμος βρίκε εφτις γιατρια ο άκςιος Αφτομέδος·
δεν τἄχασε, μον σέρνοντας οχ το παχι μερί-τυ
τιν κάμα, τρέχι τα λυρια κε κόβι τυ Πιδάσυ,
κ' έτςι τ' αλόγατα έςιακςαν κε μπίκαν στα λυριά-τυς.
Κςανα τότε ὁρμισαν ι διο μ' αμàχι πςιχοφάγα.
Κι ο Σάρπιδος αστόχιςε με το κοντάρι πάλι,
τι ι μίτι απάνυ πέραςε απ' τον ζερβι τον όμο
δίχος να βρι. Κατόπι ορμάι με το χαλκο ο Πατρόκλος,
πυ έτςι τυ κάκυ τ' όπλο-τυ δεν πίδιςε απ' το χέρι,
μον μπίκε εκι πυ τιν καρδια τιν κλιυν τα σπλάχνα γίρο.
Σαν έλατο ί βελανιδια ςοριάστικε ί ςα λέφκα
χοντρι, πυ κόβι ο μάστορις στα όρι με τςικύρι
νιοτρòχιστο, όταν κςιλικι τρεχαντιριυ ςινάζι·
έτςι στρομένος κατα γις ς' àτια μπροστα κι αμάκςι
μύνκριζε νιχοςφίνκοντας το ματομένο χόμα.
Τότε ο λεβέντις Πάτροκλος τυ βάζι το ποδάρι
στα στiθια απάνυ, κ' έςιρε το χαλκομένο φρàκςο
οχ το κορμι, κε βγίκε εφτις στόκος μαζι κε σπλάχνα.
Δε στέκυν τότες, μον ςκορπυν κ' ι δινατι Λικιότες
όλι, ςαν ίδαν κ' έπεςε στι μάχι ο βαςιλιάς-τυς·
κι αρπυν τα όπλα ι Δαναι απ' τυ νεκρυ τυς όμος
αχτιδοβόλα χάλκινα, πυ ς' ένα-διο ςιντρόφυς
τἄδοκε τυ Μενίτι ο γιος ναν τυ τα παν στα πλία.
Τότε στο Φίβο γίριςε κ' ίπε ο μεγάλος Δίας
«Φίβε-μυ γιέ-μυ, πίγενε το Σάρπιδο να βγάλις
αλάργα τόρα απ' τις ριχςες, κε πάρε οχ το ποτάμι
αγνο νερο κε πλίνε-τυ τις ματομένες ςάρκες,
άλιπς'-τον λάδι αθάνατο κι άλιοτα βάλ'-τυ ρύχα.
Κε στίλε διο οδιγυς γοργυς μαζι ναν τον ςικόςυν,
το Χάρο κ' Ιπνο, δίδιμα διο αδέρφια, πυ σε λίγο
θαν τονε παν ος στις Λικιας μες' στα χομια τα πλύςια,
κ' εκι κςαδέρφι κι αδερφι με μνίμα κε με στίλι
θαν τον στολίςυν· τι πρεζβιο αφτο 'νε τον νεκρόνε».

Ιπε, κε τυ πατέρα εφτις το λόγο ακύι ο Φίβος,
κε κάτο τρέχι οχ τα βυνα τις Ιδας ος τον κάμπο,
κι όκςο μακρια το Σάρπιδο απ' τις ριχςες ςικόνι
πολι μακρια, μ' αγνο νερο τον πλένι ποταμίςο
τυ βάζι λάδι αθάνατο, τυ βάζι εόνια ρύχα, 680
κε ςτέλνι διο οδιγυς γοργυς μαζι ναν τον ςικόςυν,
το Χάρο κ' Ιπνο, δίδιμα διο αδέρφια, πυ ςε λίγο
ος ςτις Λικιας τον πίγανε μες' ςτα χορια τα πλύςια
Κι ο Πάτροκλος φονάζι εμπρος! ςτον αμακςα ςτα ζόα,
κε τρέχι πίςο απ' τυς οχτρυς... ο τί βαρι το λάθος 685
γιατι αν ο έρμος τ' αρχιγυ τα λόγια δεν κςεχνύςε
θάχε ςοθι απ' το θάνατο κι απ' τα ςκοτάδια τ' Αδι.
Μα πάντα νά! νικάι ο νυς τυ Δία, κι όχι αθρόπον, 688
πυ έτςι κε τότες τιν καρδια τυ φτέροςε ςτα ςτίθια. 691
Τότες πιύς πρότυς, Πάτροκλε, πιύς ρίμακςες κατόπι,
όταν τα βρόχια πια ι θει ςυ ςτίςανε τυ χάρυ;
Τον Αδραςτο θανάτοςες κε το Μεγάδι πρότυς,
τον Ελαςο το Βίςτορα τον Εχεκλο τον Πέρμο, 695
κατόπι το Μελάνιπο το Μόλι τον Πιλάρτι·
όλυς αφτυς, ενόφεβγαν αλαφιαζμένι ι άλι.
Οςτόςο ο Εχτορας βαςτα ςτο Ζερβοπόρτι τ' άτια, 712
κ' εκι λογάριαζε αν κςανα θα τρέκςι ςτιν αντάρα
να πολεμίςι, ί το ςτρατο θα κλίςι μες' ςτο κάςτρο.
Κ' ενο τ' ανάδεβε, νά! εκι προβάλι ομπρός-τυ ο Φίβος, 715
μιαζμένος μ' άντρα δινατο, τον Αςι τον κςεςτίθια,
πΰτανε θιός-τυ, αφτάδερφος τις ςεβαςτις Εκάβις,
κε τ' αρχιγυ τυ Δίμα γιος πυ ςτις Φριγιας τα μέρι
βαςίλεβε, τριγίρο εκι ςτυ Σανκαριυ το ρέμα·
έτςι μιαζμένος τότε ο γιος τΰπε τυ Δία, ο Φίβος 720
«Κρίμας τι φίμι-ςυ, Εχτορα! Τί παρετας τι μάχι;
Τί να ςυ κάνο πΰςε εςι πιο δινατο κοντάρι!
αλιος, εφτις θα ςΰδιχνα πός παρετυν πολέμυς.
Μον έλα λάλα τ' άλογα κατα τον Πάτροκλο ίςια,
μίπος τον ςφάκςις αν τιχον ςυ δόκι νίκι ο Φίβος». 725
Ετςι ίπε κ' έφιγε ο θεος. Κε τότε εφτις προςτάζι
ο κςακυζμένος Εχτορας τον άφοβο Κεβριόνι
κςανα με τα γοργα άλογα ςτον κάμπο να γιρίςι.
Κι ο Φίβος πάι ςτον ςτρατον κε χόνετε τιν πίκνα,
κι άςκιμι ρίχνι ταραχι ςτον Αχεον τυς λόχυς,
μα δόκςα δίνι κι αφοβια ςτον Εχτορα ςτυς Τρόες, 730

κι άκςαφνα γίριςαν γραμι τυς Αχευς να φάνε
μ' ομπρος-ομπρος τον Εχτορα, το φοβερο λιοντάρι.
Αφτος καθ' άλον άφινε οχτρο κε δε βαρύ;ε,
κ' ίςια στον Πάτροκλο όρμιςε. Κι ο Πάτροκλος αντίκρι
πίδιкςε χάμυ οχ τ' άλογα, κε κράταε το κοντάρι
με το ζερβι, κι αδράζοντας με το δεκςι μια πέτρα,
χοντρι κοτρόνα πυ όλι-τυ τυ γιόμιςε τι χύφτα,
ρίχνι μ' ορμι, τι δα κερο δεν άφιςε ν' αγιάςυν·
μίδ' ίταν άστοχι ι ριкςα, τι τον Κεβριόνι, νόθο
γιο τυ Πριάμυ κι αμακςα τυ φιμιζμένυ Εχτόρυ,
τον ίβρε εκι στο κύτελο ενο τα γέμια βάςταε.
Κ' έςπαςε ι πέτρα κε τα διο τα φρίδια, μίδ' αμπόδιο
ςτάθι το κόκαλο, κι αφτυ τα μάτια ομπρος στα πόδια
τΰπεςαν χάμυ στα πιλα, κι αφτος δυτα απ' τ' αμάκςι
ςα ςφυνκαρας, κι οχ το ςκαρι τυ μίςεπςε ι πςιχί-τυ.
Κε τΰπες τότε;, Πάτροκλε λεβέντι, περγελόντας
„Οχ οχ, ο ςκιλος τί αλαφρις! βυτιες πυ ςυ τις πέρνι.
Μα αν γίνι αφτος θαλαςινος, τι λόγος, ένα πλίθος
θα θρέπςι, απ' το καίκι-τυ πιδόντας κε στον πάτο
ςφυνκάρια πςάχνοντας να βρι, κιας ίνε οργιες το βάθος
ςαν πυ στον κάμπο νά! άφοβα πιδα απ' τ' αμάκςι τόρα.
Εχυν λιπον στο κάστρο-τυς κ' ι Τρόες μπεχλιβάνια".
Ιπε, κι αμέςος χίθικε να χίςι τον Κεβριόνι·
θεριο 'ταν λες πυ χίνετε δυςτάςι να ριμάκςι,
μα απ' αφοβιά-τυ χάνετε τι το βαρυν στα ςτίθια·
ςαν έτςι, Πάτροκλε, όρμιςες με λίςα στον Κεβριόνι.
Μα κι απ' αντίκρι ο Εχτορας πιδα οχ τ' αμάκςι χάμυ,
κε τότε αρχίζυν πόλεμο για τον Κεβριόνι ι διό-τυς,
ςα λέοντες πυ έτςι κ' ι διο λεβέντες, πιναζμένι,
ςκίζοντε ςε βυνυ κορφι για ςκοτομένο αλάφι·
έτςι για τον Κεβριόνι ι διο τις μάχις κατεχάρι,
ο Πάτροκλος κι ο Εχτορας, τ' ατρόμιτα λιοντάρια,
διπςύςαν μ' άςπλαχνο χαλκο να πετςοκοπιθύνε.
Κι ο Εχτορας μιας κ' έπιαςε τ' αδερφικο κεφάλι,
δεν τ' άφινε· κι ο Πάτροκλος αντίκρι απ' το πιδάρι
τραβύςε, κ' έστιςαν ςφαγι ι άλι πιζματάρα.
Πός ς' όρυς διάςκελο ο βοριας κι ο νότος πολεμύνε
πιός πιο πολι τα ςίμπικνα να ςίςι δεντροκόρμια,
οκςες κε φράкςα κι ακρανιες με ςίμπικνα τα φίλα,
πυ διναςόλαλα χτιπυν τ' απλόβεργα κλαριά-τυς

τὄνα με τ' άλο, κ' ι λονκια σα σπάζυν σαλαγίζι·
έτσι όρμισαν κ' ι διο στρατι να χτιπιθυν με λίσα 770
κε σφάζυνταν, μίδ' ίχε πια φεβγιο κανις στο νύ-τυ.
Κ' ίχαν τριγίρο στον νεκρο πολα μπιχτι κοντάρια,
πολες σαίτες φτεροτες δοκσαροτιναγμένες,
κε τις ασπίδες έκρυγαν πολα χοντρα κοτρόνια,
σαν πολεμύσαν κίκλο-τυ. Κι ο κσακυστος Κεβριόνις 775
κίτονταν μες' στον κυρνιαχτο μακρις εδο κι ος πέρα
με δίχος πια μιαλο κε νυ για αμακσοσίνες κι άτια.
Κι ος τότε ο Ιλιος π' άνκιζε τα μεσυράνια απάνυ,
έβρισκαν κι απ' τυς διο ι ρικσες κ' ισόπεφτε τ' ασκέρι·
μα όταν το πίσο πίρε πια στρατι για να κσεζέψι,
τότες πια τέλος άγραφα νικίσανε ι Αργίτες 780
κ' έσιραν όκσο τον νεκρο απ' τις ρικσες, κε πίγαν
πέρα μακρια κε τ' άρματα τυ βγάλανε οχ τυς όμυς.
Ορμισε πάλι ο Πάτροκλος να πετσοκόψι Τρόες.
Τρις τότες χίθικε φορες σα θνιτοφάγος Αρις
φριχτα αλιχτόντας, κε τις τρις ενια 'σφακσε ανομάτυς· 785
μα κι όταν τέταρτι όρμισε σαν το στιχιο με τ' όπλο,
τότε άχ! ι όρα, Πάτροκλε, συ σίμανε ι στερνί-συ!
Τι ομπρός-τυ βγίκε σκιαχτερος ο Φίβος μες' στι μάχι
δίχος στον τόσο αναβρασμο πος πλάκονε να νιόσι.
Τι σκεπασμένος με πιχτι θολύρα τον ζιγόνι... 790
κε στέκι πίσο... τυ χτιπάι όμυς πλατις κε ράχι
μ' έτσι τι χύφτα ορθάνιχτι πυ τὔστριψαν τα μάτια. 792
Στάθικε τότε ολόκσαφνος, κ' εφτις καθος τον ίδε 806
τρέχι ένας Δαρδανος κ' εκι τυ στέλνι το κοντάρι
απο κοντα στι ράχι-τυ, κατάμεσα τον όμον,
τυ Πάνθυ ο γιος ο Εφορβος πυ κάθε νιο νικύσε
με το κοντάρι τ' άλογα τα φτεροτα ποδάρια·
πυ κι άντρες τότε ος ίκοσι ίχε απ' τ' αμάξια ρίκσι 810
κιας προτοβγίκε μ' άμακσα πός πολεμυν να μάθι.
Να πιός, λεβέντι Πάτροκλε, σὔμπικσε τ' όπλο πρότος·
δε σ' έσφακσε όμος, μον κσανα τ' άρπακσε εφτις τρεχάτος
κ' έφιγε πίσο ος το σορο χορις να σε προσμένι. 814
Βλαμένος τότε ο Πάτροκλος απ' τυ θευ το χτίπο 816
κ' απ' τιν πλιγί-τυ, γίριζε — για να σοθι οχ το χάρο —
κατα τον φίλον τυς σορυς· μα ο Εχτορας τον ίδε
πος κόλονε, απο κοφτερο κοντάρι τριπιμένος,
κ' όκσο πετιέτε απ' τις σιρες τον Τρόον, κε κοντά-τυ 820

χιμάι κε χόνι το χαλκο στυ πσιχιχυ τι ρίζα
κε πὲρα ος πέρα τον τριπάι. Επεςε τότε αχόντας,
κε πλίγοσε βαθια-βαθια κάθε Αχευ τα σπλάχνα.
Πος λέοντας μαχονικάι καπρι ςτεριοδοντάτο —
ςαν πολεμυν περίφανα ς' ολόρθο κορφοβύνι
για μια πιγύλα, τι διπςυν κε θεν κ' ι διο να πιύνε —
κε το ςπαράζι, ενο φιςὰι κε μάχετε ος το τέλος·
έτςι με τ' όπλο απο κοντα κε το Δαρδανοφάγο
γιο τυ Μενίτι ο Εχτορας έςτροςε εκι στο χόμα.

Εςκυκςε τότε ο Εχτορας περίφανα κε τΰπε
«Δεν ίςε ςι πυ μ' όλπιζες πός τάχα θα ριμάκςις
τιν κςακυςτι πατρίδα-μυ κε πος τις Φτιας τα μέρι
ςκλὰβες θα πας τα τέρια-μας με τα γοργά-συ πλία;
Μυρλε! μα ομπρός-τυς τ' άφταστο τυ Εχτορα ζεβγάρι
ςτι μάχι πάι με δραςκελιες, κ' ίμε κ' εγο το πρότο
κοντάρι αδίλιαςτυ ςτρατυ πυ θαν τις ςόςο θέλο
απ' τι ςκλαβια. Μα εςένα εδο αγιύπες θα σε φάνε.
Α δόλιε, πΰταν κε βοιθος δε ςΰρθε ο Αχιλέας;
Το παλικάρι! πΰμενε στο πλίο, μα να στίλι
ίκςερε εςένα μια χαρα, παχια μιλόντας λόγια
'Λεβέντι... Πάτροκλε... αλογα... πριν μι γιρίςις πόδα
κατα τα πλία οχ τι ςφαγι πριν ςκίςις τα τςαπρὰζα
ςτυ Εχτορα τ' αντροφονια τα ματομένα στίθια'.
Ετςι θα ςΰπε, κι άμιαλε, τον άκυςε ο μιαλός-ςυ».

Τότ' ίπες, Πάτροκλε αλογα, με τιν πςιχι στο στόμα
«Τόρα καμάρονε, Εχτορα, όςο μποριс, τι ο Δίας
νίκι κι ο Φίβος ςΰδοκαν πυ μ' έςφακςαν εμένα·
τι ςαν κε ςένα κ' ίκοςι νάθε μυ βγυν, εδο όλι
θἄτρογαν χόμα, απ' το γερο χαλκό μυ καρφομένι.
Νε, εμένα ι έρμι Μίρα-μυ με ςκότοςε κι ο Φίβος
κι απο θνιτυς ο Εφορβος· ίςτερα εςι ίρθες, τρίτος.
Μα άκυ, ένα λόγο θα ςυ πο κε να μυ τον θιμάςε.
Κερο κε ςι δε θα χαριс — κε κςέρε-το — τι ς' έχι
απο κοντα πια ι Μίρα-ςυ κι ο θνιτοφάγος Χάρος,
π' απο κοντάρι ίνε να πας τυ κςακυςτυ Αχιλέα».

Ιπε, κε μάβρο ςίγνεφο τον ςκέπαςε θανάτυ,
κε πέτακςε οχ τα ςτίθια-τυ να πάι ι πςιχι ςτον Αδι,
κ' έκλεε το μάβρο-τις γραφτο π' αφίκε αντρια κε νιότι.

Μα κε νεκρο έτςι ο Εχτορας τυ φόνακςε κε τΰπε
«Πάτροκλε, τὶ μαντολογας κε τι μυ πςέλνις χάρος

πιός ς' τὄπε αν δε θα πάι κι ο γιος τις χρισομάλος Θέτις
στον τάφο πριν, απο σκλιρο χαλκό-μυ τριπιμένος;»
    Ετσι ίπε, κε πατόντας-τον τραβάι το χάλκινο όπλο
οχ τιν πλιγι, κι ανάσκελα τον σπρὸχνι απ' το κοντάρι.
Κι εφτις το πίρε κ' έτρεκσε κατα τον Αφτομέδο,
αμακσολάτι ισόθεο τυ φτεροτυ Αχιλέα,
τι τυ διπσύσε τι ζοι. Μα αφτον μακρια απ' τι μάχι
τον έβγαζαν τ' αθάνατα γοργόποδα άλογά-τυ,
δόρα λαμπρα πΰχαν θει δοζμένα στον Πιλέα.

Ρ

Κ' ένιοςε εφτις τ' Ατρέα ο γιος, ο μαχιτις Μενέλας,
το πος ςκοτόθι ο Πάτροκλος στον πόλεμο απ' τυς Τρόες.
Κε μέςα ορμα απ' τυς μπροςτινυς χαλκόπλιςτος, κε ςτέκι
ςιμὰ-τυ, θἄλεγες ομπρος λαφὶνα ςε ζαρκάδι
χαιδέφτρα προτοβίζαχτι, πριν άγνορι απο γένα·
έτςι ςιμὰ-τυ ςτάθικε ο καςτανος Μενέλας
κρατόντας ςτο νεκρο μπροςτα αςπίδα κε κοντάρι,
μ' απόφαςι όπιος αντικρί-τυ βγι ναν τον ςπαράκςι.
Ομος αδιάφορος κι ο γιος δεν έμινε τυ Πάνθυ
άμα ο λεβὲντις Πάτροκλος ςκοτόθικε, μον πίγε
κοντά-τυ εκι κε ςτὰθικε κε τυ Μενέλα τὔπε
„Θεόςπαρτε τ' Ατρέα γιε, Μενέλα πολεμάρχι,
πίςο! Τα λάφιρα ας'-τα αφτυ κε το νεκρο παρέτα,
γιατι απ' τυς κςακυςτυς βοιθυς ι Τρόες πριν κανίς-μυ
με τ' όπλο δεν τον χάρφοςε μες' τις ςφαγις τ' ανάςτα.
Ετςι άφιςε να δοκςαςτο μες' το ςτρατο τον Τρόον,
μι ςε βαρέςο κε κςινι ςυ βγι ι παλικαριά-ςυ".
Τότες βαρια αγανάχτιςε κι απάντιςε ο Μενέλας
«Δία πατέρα, ο τι κακο ι κςιπαςια κ' ι πένια!
Τυ λιονταριυ, τις πάρδαλις δεν ίνε τόςι ι τόλμι,
δεν έχι τόςι ο κςεςκιςτις αγριόχιρος πυ μέςα
ςτα ςτίθια ι γίγιςα καρδιά-τυ βράζι απ' αντροςίνι,
όςι έχυνε περφάνια ι γιι τυ Πάνθυ ι φανταζμένι.
Μα λέο, κι Απερίνορας δε χάρικε ο λεβέντις
τι νιότι, όταν μ' αψίφιςε κε πρόβαλε αντικρί-μυ,
κ' ίπε πος ίμε τάχα εγο το πιο αχαμνο κοντάρι
τον Αχεον· όμος θαρο δε θα καλοκαρδίςι
γινέκα κε γονιυς κςανα γιρνὸντας ςτο χοριό-τυ.
Οπος θα κςεκιλιάςο εδο κ' εςένα, ορε, ς' το τάζο,

αν μυ φορτόνεσε. Μα εγο στο λέο για το καλό-ςυ,
χάιντε πια τόρα μι ζιτας μαζί-μυ εδο πολέμυς,
μιν πάθις... πάντα ο φρόνιμος πριν πάθι λογαριάζι».
Ιπε, μα δεν τον έπισε παρα τ' αντίπε πάλι
«Τόρα εδο πια, τ' Ατρέα γιε, βαρια θα μυ πλερόσις
τον αδερφο πυ μΰςφακσες — κε καμαρόνις κιόλας —
κε μες στο νιο νικοκιριο τυ χίρεπσες το τέρι,
κ' έκανες πίκρες να ποθυν κε κλάματα ι γονιί-τυ.
Ιςος τον έρμον μια σταλια το δάκρι-τυς στεγνόσι,
αν τιν αρματοςά-ςυ εγο κε το κεφάλι πάρο
κε τ' απιθόςο σπίτι-μας στα χέρια τον γονιόν-τυ.
Μα αφτι ι δυλια αδοκίμαστι κερο δε θα τραβίκσι
ίτε απολέμιστι... ότι βγι, καν θάνατος καν νίκι».
Ιπε, κ' εφτις μια κονταρια τυ ςφίνκι στιν ασπίδα,
μα δεν τιν έςκισε ο χάλκος, μον μες' στι στέρια ασπίδα
ςτράβοσε ι μίτι. Χίμικσε κατόπι ο γιος τ' Ατρέα
με το κοντάρι, κάνοντας παράκλισι τυ Δία,
κ' εκι πυ πίςο κόλονε να φίγι, τυ το μπίγι
ςτυ λαρινκιυ τα θέμελα, κε σπρόχνι όςο μπορύςε
με τι βαρια χερύκλα-τυ, τόσο π' αντίκρι βγίκε
τ' όπλυ ο χαλκος διαβένοντας τον τροφαντο λεμό-τυ·
κ' έπεςε αχόντας, βύικσαν κε τ' άρματα απο πάνυ.
Πος νιο φιντάνι θρέφι ελιας ο χοριανος σε θέσι
ακρότοπι — όπυ γάργαρα νερα απ' τι γι αναβρίζυν —
πανόριο δροςοστόλιστο, κι αγέρια το χαιδέβυν
κάθε λογις, κε με πικνα λυλύδια χριςανθίζι,
μα άκςαφνα ςφίνκι ο άνεμος, κι ορμόντας τ' αγριοκέρι
όκςο απ' τι γύβα το πετάι κε χάμυ το πλαγιαζι·
παρόμια το λεβέντι γιο τυ Πάνθυ κι ο Μενέλας
κςάπλοςε χάμυ κ' έπιτα ζιτύςε ναν τον γδίςι.
Πος με το θάρος τον νιχιον βυνόθρεφτο λεοντάρι
γελάδα αρπάι τιν πιο όμορφι απο ςορο πυ βόςκι,
κε με τα δόντια τα ςκλιρα κρατόντας-τιν τις σπάζι
το ζβέρκο πρότα, κ' έπιτα τι ςκίζι κε τις χάφτι
έμας κε σπλάχνα, κι όλι-τυς — κε ςκίλι κε τσοπάνι —
γίρο απ' αλάργα ςκύζυνε φονάζυν, μα δε θέλυν
ναν τυ ριχτύνε, τι χλομος όλυς τυς κόβι φόβος·
έτςι απ' τυς Τρόες κανενος μέςα ι καρδια στα στίθια
δεν τόλμαε να προβάλι ομπρος στο μαχιτι Μενέλα.
Τότε ίθε πάρι μια χαρα απ' το νεκρο τα πλύςια

τ' άρματα, μα τυ ζύλεψε τι δόκσα αφτι ο Απόλος,
πυ σαν τον Μέντι έτσι μιαστος, τον άρχο τον Κιρκόνον,
τΰστιλε ομπρος τον Εχτορα, σαν Αρι γοργομάχο.
Τι πίγε κε τον φόνακσε κε τΰπε αφτα τα λόγια
«Εχτορα, τρέχις τόρα εσι κε κινιγας τυ κάκυ
τ' άλογα τ' Αχιλέα εδο· μα αφτα ναν τα δαμάσι
θνιτος κε ζέψι σα βαρι, έμα αν δε φτίσι πρότα,
άλος παρα τον Αχιλια π' αθάνατι έχι μάνα·
μα σίνκερα τ' Ατρέα ο γιος, ο μαχιτις Μενέλας,
στέκοντα ομπρος στον Πάτροκλο μας κάρφοσε έναν πρότο
παλικαρα, τον Εφορβο, κε τι ζοι τυ πίρε».
Ιπε ο θεος, κε γίρισε κσανα στ' αντροπελέκι.
Μάτοσε τότες ι καρδια τυ Εχτορα απ' τι λίπι,
κ' εφτις γιρνα τι σιμπλοκι να δι κε βλέπι πέρα
τον έναν π' άρπαε τ' άρματα, τον άλον πΰταν χάμυ
στρομένος κ' έμας έτρεχε οχ τι βαθια πλιγί-τυ·
τότες περνάι χαλκόπλιστος τον μπροστινον τυς λόχυς
φριχτα αλιχτόντα, ανέμποδος φοτια σα φυντομένι.
Μα 'χε το νύ-τυ κι άκυσε τ' αλίχτιμα ο Μενέλας,
κι έτσι ίπε αναστενάζοντας μες' τι γερι καρδιά-τυ
«Οχυ, αν τιν πλύσια αρματοσα αφίσο, κι αν το βλάμι
πΰχασε εδο τι νιότι-τυ για να τιμίσι εμένα,
μίπος ρεζιλεφτο αν κάνις με δι, τιχον δικός-μας·
μα αν πάλε Τρόες κ' Εχτορα σταθο κε πολεμίσο
μονάχος, μίπος όλι-τυς με ζόσυν πΰνε τόσι,
γιατι όλο δες! ο Εχτορας μυ φέρνι το κοπάδι.
Μα τί τα θέλι κι όλα αφτα μυ τ' αναδέβι ο νύς-μυ;
Με δίχος τίχι αν πολεμας θεοπροστάφτετο άντρα,
μεγάλο δεν αργι κακο να βγί-συ στο κεφάλι.
Ετσι πιος θάβρι φτέκσιμο αν δι πος τάχα ομπρός-τυ
τραβιύμε, αφυ στον πόλεμο θεος τον διαφεντέβι;
Μα ας ίταν κάπυ νάβρισκα τον αντριομένο-μυ Εα!
Τότες γιρνόντας πάλε ι διο κσαναρχινύμε μάχι
κι ας έχυμε καταδρομι, κ' έτσι ίσος ενομένι
σόσυμε καν το λίψανο για το γοργο Αχιλέα
απ' τυς οχτρυς· τόρα άλι πια παριγορια δεν έχι».
Μα εκι π' αφτα τ' ανάδεβε μες' στις καρδιας τα βάθια,
νά! ι λόχι φτάνυν τον οχτρον κι ο Εχτορας π' οδίγαε.
Τότες αφίνι το νεκρο, κε γίρναε στυς δικύς-τυ

16*

τιρόντας πίσο, θάλαγες λιοντάρι σαγονάτο,
π' απο βυστάσι με φονες το διόχνυν κε με φράκσα 110
χοριάτες κε μαντρόσκιλα, κε τυ θεριυ στα στίθια
μυνκράι ι καρδιά-τυ κι άθελα οχ το μαντρι αλαργέβι·
έτσι οχ τον Πάτροκλο έφεβγε κι ο καστανος Μενέλας.
Κε στο στρατο σαν έφτασε, γιρίζι ομπρος κε στέκι,
κι ολύθες τίραζε να δι το γίγα αν θάβρισκε Εα. 115
Κε να σε λίγο τον θοράι ζερβα-ζερβα τις μάχις
που γιάρδονε έλεγε έσκυζε στυς φίλυς να βαρύνε,
κε πάι κοντά-τυ στέκετε κε τυ μιλάι διο λόγια 119
«Εα-μυ, ομπρος! Τον Πάτροκλο μας σκότοσαν! Ο αδρέφι, 120
μι στέκις παρα ας τρέκσυμε, κ' έτσι ίσος ενομένι
σόσυμε καν το λίπσανο για το γοργο Αχιλέα *
απ' τυς οχτρυς· τόρα άλι πια παριγορια δεν έχι». *
Ιπε, κι ανάβι τιν καρδια τυ πολεμόχαρυ Εα, 123
πυ μέσα ορμα απ' τυς μπροστινυς, κι αντάμα-τυ ο Μενέλας.
Κε τότε εκι τον Πάτροκλο ο Εχτορας στον κάμπο 125
τον έσερνε, αφυ τύβγαλε τα θαμποτα αρματά-τυ,
για ναν τυ κόπσι με χαλκο τιν κεφαλι απ' τυς όμυς
κε ρίκσι το κορμι στις Τριας τυς σκίλυς ντροπιαζμένο.
Μα νά! πλακόνι με τρανι σαν πίργο ασπίδα ο Εας,
κι ο Εχτορας κολόνι εφτις ος το σορο τον Τρόον. 129
Τότες σκεπάζι το νεκρο με τι πλατιά-τυ ασπίδα 132
κε στέκι ο Εας μ' ανιχτα τα γιγαντένια σκέλια,
σα λιονταρυ πυ, ενο περνα το δάσος με μικρά-τις,
άκσαφνα βρίσκι παγανια στο δρόμο-τις, κε στέκι 135
στα κυταβάκια εμπρος αντρια γιομάτι, κι όλο κάτυ
τραβάι το φριδοτόμαρο σκεπάζοντας τα μάτια·
έτσι κι ο Εας στάθικε μπροστα στο σκοτομένο. 137
Κε τότε απ' τιν πολίδακρι ο Εχτορας τι μάχι 192
στάθικε πέρα, κι άλαζε τα πλυμιστα αρματά-τυ.
Κε τι δικί-τυ αρματοσα στυς ασπιστάδες Τρόες
τι δίνι μέσα ναν τυ παν στο στεριομένο κάστρο,
κε βάζι αφτος τ' αθάνατα τα όπλα τ' Αχιλέα, 195
πυ ουράνιι στον Πιλια θει τα χάρισαν, κι εκίνος
τάδοκε πάλι γέρος πια τυ λατρεμένυ γιύ-τυ. 196
Κε σαν τον ίδε απο πσιλα ο σιγνεφιάστις Δίας 198
πος τ' άρματα τότε έβαζε τυ θεικυ Αχιλέα,
μες' στιν καρδια τυ λάλισε κυνόντας το κεφάλι 200
«Α δόλιε, μιδε καν συ πάι στο χάρο ο νυς, πυ σ' έχι

απο κοντα, μον άλιοτι αρματοσα μυ βάζις
παλικαριυ κοζμάκυστυ πυ τονε τρέμυν κι άλι·
πυ βλάμι-τυ θανάτοσες λεβέντι κι αντριομένο
κε τιν αρματοσα άπρεπα απο κεφάλι κι όμυς
τυ πίρες. Νίκι όμος τρανι θα συ χαρίσο τόρα,
αφυ δεν έχι οχ τι σφαγι πίσο να πας, κε σπίτι
να πάρι κε να συ νιαστι τα όπλα ι Αντρομάχι».
Ιπε, κε το μαβρόζγυρο κυνάι κεφάλι ο Δίας.
Κε τέριακσε ι αρματοσα στυ Εχτορα το σόμα,
κι Αρις φονιας καταλιτις τυ μπίκε, κε τα μέλι
γιόμισαν δίναμι αντοχια. Κε στον βοιθον το μέρος
τρέχι με φοβερες φονες, κι οπλολαμποκοπόντας
τυς φάνικε σαν Αχιλιας να πλάκονε αντριομένος.
Κε σ' όλυς πίγε κε φοτια τυς έβαλε, έναν-έναν,
στο Μέδο κε Θερσίλοχο, στο Μέστλι κε στο Γλάφκο,
στον Ιπαθο, Δισίνορα, κι Αστεροπιο, κε Φόρκι,
στο Χρόμιο τον παλικαρα, στον Ενομο το μάντι.
Σε δάφτυς πίγε κ'έκρακσε ναν τυς φιλοτιμίσι
«Ακύστε, γίτονες βοιθι πυ μΰρθατε κοπάδια,
εγο λαο δε γίρεβα μιδε έθνος μΰχε λίπσι,
κ' εδο όλυς απ' τυς τόπυς-σας σας μάζεπσα έναν-έναν,
μον για να σόστε πρόθιμι τον Τρόον τις γινέκες
κε τα πεδια τ' ανίλικα απ' τον οχτρον τα νίχια.
Τέτια μ' ολπίδα σε θροφες κε φόρυς νίχτα μέρα
λιόνο τυς Τρόες-μυ, κ' εσας κάθε όρεκσι σας χάνο.
Ετσι ο καθις κατάστιθα ορμόντας θέλι ας πέσι
θέλι ας σοθι· γιατι ίνε αφτο τις μάχις το πεχνίδι.
Κι όπιος, πεδια, κ' έτσι νεκρο τον Πάτροκλο όπος ίνε
σίρι οχ τα χέρια τον οχτρον κε τυ κολόσι ο Εας,
τυ δίνο τα μισα άρματα να πάρι, εγο κρατόντας
τ' άλα μισα· κ' ι δόκσα-τυ όσι ι δικί-μυ θάνε».
Ιπε, κε κίνι κίθικαν σα δρόλαπας όλι ίσα
μ' όρθια κοντάρια, κ' ι καρδια μια αποθιμιά-τυς ίχε,
ν' αρπάκσυνε ος το μέρος-τυς τον Πάτροκλο απ' τον Εα...
λολι! τι απάνυ-τυ έσκαπσε πολον εκι το λάκο.
Στερνα όμος ίπε τυ λαμπρυ Μενέλα τότε ο Εας
«Αδρέφι, θεογένιτε Μενέλα, δεν τ' ολπίζο
κ' εμις πος πια οχ τον πόλεμο τòρα θα πάμε πίσο.
Νε, τόρα πια τον Πάτροκλο δε σιλογιέμε τόσο
π' όρνια κε σκίλυς γλίγορα στο κάστρο θα χορτάσι,

όςο για το κεφάλι-μυ κε το δικό-ςυ τρέμο
μιν πάθυν, τι όλα ςκέπαςε πολέμυ αντάρα γίρο,
κε χάςκι ρύφυλας θαρις ο Εχτορας μπροςτά-μας.
Μα φόναξε, κ' ίςος κανίς ακύςι πολεμάρχις». 245
Ιπε, κ' εφτις τον άκυςε ο μαχιτις Μενέλας,
κ' έκραξε κ' ι γερι φονι ακύςτι απ' άκρι ος ς' άκρι
«Αδρέφια, πρότι οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,
π' απ' τα κινά-μας θρέφεςτε ςτυ βαςιλια Αγαμέμνυ
κε ςτυ Μενέλα, κι ο καθις με τιν εφκι τυ Δία 250
τιμι κε δόξα χέρετε κε το λαό-τυ ορίζι·
χόρια εδο μΰνε δίςκολο κάθε άντρα να ξανίξο
μέςα ςτο πλίθος — τι ι φοτια τόςο λιςάι τις μάχις —
μα ας τρέξι μόνος-τυ ο καθις, κε μιν καταδεχτίτε
να γίνι ο Πάτροκλος ςκιλιον ςτο κάςτρο πανιγίρι». 255
Ιπε, κε τυ Οιλια ο γοργος αμέςος άκυςε Εας,
κ' έφταςε πρότος τι ςφαγι διαβένοντας τρεχάτος.
Κατόπι πίγε ο Δομενιας, κε πίγε ο ςίντροφός-τυ
Μιριόνις, ιςοδίναμος τυ θνιτοφάγυ τ' Αρι. 259
Κ' ι Τρόες όλι ορμυν μαζι, κι ο Εχτορας οδίγαε. 262
Πος ςπάι ςε κάβο ορθόβραχο το κίμα, κε βυίζι 264
γίρο κάθε άκρι ενο ο αφρος πιδάι ςτις πέτρες όξο, 265
με τέτια πλάκοναν βυι. Μα κι άντικρι ι Αργίτες
όλι-τυς με μια απόφαςι μπροςτα ςτο ςκοτομένο
ίταν ςτιμένι ολόφραχτι με τα χαλκένια αςπίδια. 268
Κε πρότι ι Τρόες άμποξαν τυς άκυρυς Αργίτες 274
π' άφιςαν το νεκρο εκιπα κε πόδιςαν, μα ι Τρόες 275
κανέναν-τυς δεν ςκότοςαν κι ας ίχαν τόςο πάθος,
παρα τραβύςαν το νεκρο. Μα λίγο κ' ι Αργίτες
ίταν μακρια να μίνυνε, τι πίςο εφτις τυς πίγε
ο Εας, πρότος ς' ομορφια κε πρότος ςε κοντάρι
μες' ς' όλο-τυς τ' αςκέρι εξον τον άφταςτο Αχιλέα. 280
Τι ςαν καπρι λες χίθικε τυς μπροςτινυς περνόντας
λονκόθρεφτο, πυ ςτα βυνα γιρνα μέςα απο δάςος
κε ςκίλυς άκοπα ςκορπάι κε νιυς παλικαράδες·
έτςι ο λεβέντις Εας, γιος τ' αρχόντυ Τελαμόνα,
χιμάι κε τυς ςορυς ςκορπάι ςε μια ςτιγμι τον Τρόον, 285
πΰςτεκαν ςτο νεκρο κοντα κι όλι ίχαν έναν πόθο,
να δοξαςτυν τραβόντας-τον ος το δικό-τυς κάςτρο.
Εςερνε τότες το νεκρο μες' ςτι ςκιλίςα μάχι
οχ το ποδάρι ο Πόθος, γιος τυ Πελαςγυ τυ Λίθυ,

δεμένο μ' ασπιδόλυρο κοντα στυς αστραγάλυς 290
γίρο στα νέβρα, τι ίθελε τον Εχτορα τυς Τρόες
να καλοπιάσι... μα κακο τυ βγίκε στο κεφάλι,
πυ δεν τ' αμπόδισε κανις κιας λαχταρύσαν τόσο.
Τι ο Εας μέσα απ' το σορο χιμάι κε τον συγλίζι
απο κοντα, τριπόντας-τυ το χαλκοστέριο κράνος, 294
κι οχ τιν πλιγι όκσο πίδισαν κοντα στο συλινάρι 297
ανάκατα έμα κε μιαλος. Ετσι έζβισε ι ζοί-τυ,
κι αφίνοντα απ' το χέρι-τυ να πέσι χάμυ ο πόδας
στρόθικε εκι ταπίστομα στον Πάτροκλο απο πάνυ, 300
μακρια απ' τιν πλύσια Λάρισα, κε να γεροκομίσι
γραφτο δεν τΰταν τυς γονιυς, μον τΰκοπσε τα νιάτα
ο Εας, γίγας μαχιτις, με το πικρο κοντάρι.
Τότες στον Εα ο Εχτορας τινάζι το κοντάρι,
πυ εκίνος τΰδε απ' άντικρι κι απόφιγε το χτίπο 305
μόλις· μα τυ λιοντόκαρδυ Βιφίτυ γιο, το Σκέδι,
τον Φοκιοτον τον πιο γερο, πυ πίργο 'χε στιμένα
στο φιμιζμένο Πανοπιο, χοριον πολον αφέντις,
αφτον βαράι κατάμεσα τις κλίδας, κ' ίβγε ος πέρα —
κάτυ απ' τον όμο το δεκσι — τ' όπλυ ι χαλκένια ι μίτι. 310
Κε πέφτοντας βροντάι, αχυν κε τ' άρματα απο πάνυ.
Κι ο Εας πάλι ένα άκσιο γιο τυ Φένοπα, το Φόρκι —
πυ ομπρος στον Πόθο στάθικε — μεσόκιλα ακοντίζι,
κε τΰσπασε τυ τσαπραζυ τι φύχτα, κι ος το βάθος
τΰφαγε τ' άντερα ο χαλκος. Κι ο Φόρκις μες' στι σκόνι
έπεσε, κι άδρακσε τι γις σφιχτα στιν ανκαλιά-τυ. 315
Κολόνι τότε ο Εχτορας κ' ι στρατιγι τον Τρόον,
κε με τα ζίτο ι Δαναι τον Πόθο κε το Φόρκι
τραβαν κε τις αρματοσες τυς λίνυν απ' τυς όμυς.
Κε τότε ι πολεμόχαρι Αργίτες μες' στο κάστρο
τυς Τρόες πίσο θάκλιναν τρομοπαραλιμένυς, 320
κε δοκσαζμένα — στυ γραφτυ το πίζμα — θα νικύσαν
με τιν αντρια κε τόλμι-τυς, μα σίντομα ο Απόλος
πίροσε τον Ενία εκι, μιαζμένος σαν τον κράχτι
Περίφα, τυ Φονάκλα γιο, πυ σπίτι τυς γερνύσε
κράχτις τυ γέρυ τυ γονιυ πιστος κι αγαπιμένος· 325
όμιος μ' αφτον τυ μίλισε ο γιος τυ Δία Απόλος
«Ενία, πος θα σόζατε τ' όρθιο καστρι αν ι μίρα
κε κάπος δεν καλόθελε, σαν πυ πολυς ίδα άλυς
δίχος βοίθια θεικια — με τόλμι αντρια κε θάρος

κε μ' όσο αφτι ίχανε λαο — να σόζυν τα χοριά-τυς;
Μα εσας πιο θέλι απ' τον οχτρον τι νίκι-σας ο Δίας,
μα νά! δεν πολεμάτε σις παρα διλιάτε εόνια».
    Ιπε, κ' εκίνος ένιοσε το Φίβο σαν τον ίδε
αγνάντια εκι, κε χύγιακσε στον Εχτορα με πάθος
«Εχτορα κ' ι λιπι αρχιγι τον Τρόον κε βοιθόνε,
ντροπί-σας αν ος το καστρι ι πενεμένι Αργίτες
τόρα έτσι ζβάρνα αν θα μας παν παράλιτυς τις δίλιας!
Μα τόρα ότι με ζίγοσε κάπιος θεος, κε μΰπε
το Δια, ολόπροτο οριστι, πος μας σιντρέχι πάντα·
έτσι όλι ας τρέκσυμε ίσα ομπρος, κε δίχος πετσοκόπι
ας μιν τον πάνε ι σκιλοχτρι τον Πάντροκλο ος τα πλία».
    Ιπε, κε πρότος χίνετε μπροστα-μπροστα κε στέκι,
κι όλι γιρναν κε τυς οχτρυς με θάρος αντικρίζυν.
Κι αφτος με το κοντὰρι εφτις το Λιόκριτο σκοτόνι,
τ' Αρίζβα γιο κι αγαπιτο τυ Λικομίδι φίλο.
Κε σαν τον ίδε πΰπεσε λιπίθι ο Λικομίδις,
κε τρέχι στέκι ολόκοντα κε ρίχνι το λαμπρο όπλο,
κε τ' όπλο-τυ τον Απισα κάτυ χτιπα απ' τι σκέπι
στο σκότι, κε τον προβοδάι, ένα ὰντρα πολεμάρχο,
πυ πέρα απ' τιν χοντρόζβολι τιν Πεονια 'χε φτάσι
κ' ίταν στερνα απ' τον Αστροπιο το πιο γερο κοντάρι.
    Λιπίθι τότε ο Αστροπιος πεζμένο σαν τον ίδε,
κε τρέχι τυς οχτρυς κι αφτος με πάθος να χτιπίσι,
μα οργα το σκέφτικε, γιατι παντυ ασπιδοφραγμένι
στέκανε γίρο στο νεκρο με προβαλτα κοντάρια.
    Τι ο Εας έτρεχε παντυ, τυς θάρινε τυς μίλαε,
οχ το νεκρο τυς σίστενε κανις μίτε ὲνα βίμα
να μιν κολόνι ί χόρια ομπρος να πολεμα απ' τυς άλυς,
μον γίρο να βαρύνε εκι κατάκοντα στιμένι.
Ετσι έκραζε ο θεόρατος ο Εας, κι απ'το έμα
μΰσκεβε ι γις το κόκινο, κε πέφτανε σφαγμένι
γιτονικα άφοβι βοιθι κε Τρόες, μα κι Αργίτες
μαζί-τυς· τι δα απλίγοτα κι αφτι δεν πολεμύσαν.
    Ετσι άγρια ζάλι ολομερις φυρτύνιαζε πολέμυ
σκιλὶσυ. Κ' ίδρος κορνιαχτος, δίχος στιγμις ανάσα,
τα μάτια κάθε μαχιτι περέχαε κε ρυθύνια
κε χέρια πόδια γόνατα, καθος πετσοκοπιύνταν
γίρο στον άκσιο παραγιο τυ κσακυστυ Αχιλέα.
Κι όπος σα δόσι ο μάστορις τάβρυ τρανυ τομὰρι

ςε νιυς να χρίςυν μ' άλιμα κε να τεντόςυν γίρο, 390
κ' ι νιι το πέρνυν κι ανιχτι κίκλο όλι το τραβύνε
γερα, κ' ι ίλι μπένοντας καλντίζι ι δίναμί-τυ,
κι όλο παντυ τεντόνετε καθος τραβύνε τόςι·
έτςι κ' ι διό-τυς το νεκρο τραβύςαν πέρα δόθες
μικρο ςε κίκλο, κι όλπιζαν κάθε ςτιγμι κ' ι διό-τυς 395
ι Τρόες να τον ςίρυνε ςτο κάςτρο, κ' ι αργίτες
ςτα βαθυλα καράβια-τυς. Θερια λες πολεμύςαν·
νάθε τυς δε θεα Αθινα, νάθε αντροςκιάχτις Αρις,
λόγο αχαμνο δε θάλεγαν, όςο κι αν ίχαν πάθος. 399
Ετςι πολέμαε, κ' έλεγε κάθε Αχεος λεβέντις 414
«Ντροπις, αδρέφια, κι ατιμια να τραβιχτύμε πίςο! 415
Δεν έχι, ς' όλυς-μας εδο μπροςτα ας ανίκςι πρότα
ι μάβρι γις! Νε, κάλια αφτο, κάλια ότι τίχι ας τίχι,
αν ίνε αφτον ν' αφίςυμε ςτυς αςπιςτάδες Τρόες
να μας τον ςίρυν ςτο καςτρι κε να δυίκςι ο κόζμος».
Κε πάλε αφτα κάθε έλεγε χαλκοπλιζμένος Τρόας 420
«Αδρέφια, κι αν μας γράφτικε να πέςυμε όλι αντάμα
κοντα ς' αφτον τον ίροα, κανις μι φίγι βίμα!»
Ετςι έλεγαν, κε πίρονε τιν τόλμι ένας τ' άλυ
κε δός'-τυ χτίπος, κ' έφτανε ο ςιδερένιος κρότος
ος το χαλκόςτροτο υρανο μέςα απ' τον άδιο εθέρα. 425
Τέλος πια ο Εας μίλιςε ςτο γιο τ' Ατρια Μενέλα 651
«Τίρα, Μενέλα θειχε, αν ζοντανο ίςος κάπυ
δις το λεβέντι Αντίλοχο, τυ γέρυ γιο Νεςτόρυ,
κε κςόρκις'-τον να τρέκςι εφτις ςτον Αχιλέα ος πέρα
κε ναν τυ πι πος χάθικε ο λατρεφτός-τυ βλάμις». 655
Ιπε, κ' εφτις τον άκυςε ο καςτανος Μενέλας,
κε κςεκινάι να πάι, καθος λιοντάρι αφίνι ςτάνι
ςαν κυραςτι ερεθίζοντας ςκιλια κε παλικάρια, 658
πυ όλι τι νίχτα κςάγριπνι φρυρυν αρματομένι, 660
κε το λιοντάρι θέλοντας να φάι βοιδίςο πάχος
χιμάι, μα δίχος όφελος, τι απο βαριες χερύκλες
όπλα πολα τυ πέφτυνε κε κύτςυρα αναμένα
ςτα μάτια ομπρος, πυ μ' όλι-τυ τιν προθιμια το ςκιάζυν,
κε πια αλαργέβι τιν αβγι με ςπλάχνα πικραμένα·
έτςι έφεβγε απο τον Πάτροκλο κι ο θαρετος Μενέλας 665
πολα άθελα, γιατι έτρεμε μιν τον αφίςυν όλι
ςκιλιον κςεςκλίδι, αν πανικος ακράτιτος τυς πιάςι.
Κε κςόρκιζε τυς Ειδες, κςορκίζι το Μιριόνι

„Ειδες κε τυ Μέγι γιε, τον Αχεον αρχόντι,
τόρα όλι θιμιθίτε-τες τυ δόλιυ-μας Πατρὸκλυ
τις χάρες. Πάντα 'να γλικο να πι ίχε ς' όλυς λόγο
ςα ζύςε... αχ τόρα θανατος τον πίρε κι άγρια μίρα“.
    Ετςι τυς ίπε, κ' έφιγε ο καςτανος Μενέλα:
παντυ τιρόντας, ςαν αιτος π' απ' τ' υρυνυ τα όρνια
πιο λεν πος διαπεραςτικα το μάτι-τυ κςανίγι,
πυ κι απ' τα ίπςι ο γλίγορος λαγος δεν τυ κςεφέβγι
κριμένος μες' ςε ςίμπικνα θιμάρια, μον βυτόντας
έτςι άπςε-ζβίςε τον αρπάι κε τι ζοι τυ κόβι·
έτςι κε ςι τ' Ατρέα γιε, τ' αςτραφτερά-ςυ μάτια
κατα τον λόχον τυς ςορυς παντυ τα γίρναες τότες,
αν τον Αντίλοχο ίςος δις ςτον κάμπο ζοντανόνε.
Κε ςε λιγάκι τον θοράι ζερβα-ζερβα τις μάχις
πυ γιάρδονε έλεγε έςκυζε ςτυς φίλυς να βαρύνε,
κε πίγε ςτάθικε κοντα κε τὔπε αφτα τα λόγια
«Αντιλοχε, έλα γλίγορα, θεόςπαρτε, να μάθις
πικρι ίδιςι πυ έτςι αχ ποτες ας μι μας ίχε τίχι!
Τόρα το βλέπις μόνος-ςυ, το κςέρις πος ο Δίας
εμας μας βρέχι ςιφορες κε πος νικυν ι Τρόες.
Κ' έπεςε πάι απ' όλυς-μας ι πιο καλί-μας ςπάθα,
ο Πάτροκλος, κε το ςτρατο γονάτιςε ο χαμός-τυ.
Μα τρέκςε εςι ςτα πλία εφτις κε πές-το τ' Αχιλέα,
μίπος προφτὰςι το νεκρο κε ςόςι ος τα καράβια
γιμνο· τα όπλα βρίςκυντε ςτυ Εχτορα τα χέρια».
    Ιπε, κ' εκιος επάγοςε ςαν άκυςε το λόγο.
Ορα πολι λογαλαλια τον ίχε, κ' ι ανάςα
τυ πιάςτικε, κε γιόμιςαν τα διό-τυ μάτια δάκρια.
Μα κ' έτςι δεν αςτὸχιςε τα λόγια τυ Μενέλα,
μον τρέχι ομπρος, κε τ' ὰρματα ς' ένα ςιντρόφι αφίκε,
ςτο Λαοδόκο, πυ κοντα τυ γίρναγε τα γοργα άτια.
    Ετςι, λεβέντι Αντὶλοχε, ςτα δάκρια βυτιμένο
μακρια οχ τι βράςι κε ςφαγι ςε πάγεναν τα πόδια
να δόςις ςτυ Πιλια το γιο τα θλιβερα μαντάτα.
    Μα ο γιος τ' Ατρέα ος το νεκρο γιρνάι τρεχάτος πίςο,
ςτέκι ςτυς Ειδες κοντα κε λὲι λαχταριζμένος
«Να, εκιον εγο τον έςτιλα ςτ' ανάφριδα καράβια,
μα αν θα προβάλι ο Αχιλιας κε τόςο δεν τ' ολπίζο
ὸςι κι αν τὔχι μάκιτα τυ Εχτορα κε μίςος.
Τι πός; Δε γίνετε άνοπλος να βγι να πολεμίςι.

Μα ας δύμε ελάτε μόνι-μας πιος τρόπος τόρα μένι
πυ το νεκρο να πάρυμε κε πυ κε μις να βγύμε
απ' τον οχτρον το ζόςιμο μ' ακέριο το πετςί-μας".
Τότες ο γιγαντένιος γιος τυ λέι τυ Τελαμόνα 715
«Σοςτα νε λες, αδρέφι-μυ, κ' ελάτε γιά-ςυ! μπάτε
γλίγορα κάτυ απ' το νεκρο, εςι με το Μιριόνι,
κ' έτςι απο δο όκςο πάρτε-τον. Εμις ακολυθόντας
βαρύμε ι διο τον Εχτορα κε τυς Δαρδάνυς πίςο,
ι διό-μας μ' ένα τ' όνομα, κε μια καρδια, π' αντάμα 720
ςτέκοντας πάντα ατρόμιτι τον Αρι καρτεράμε».
Ιπε κ' ι διό-τυς το νεκρο ανκαλιαςτα απο χάμυ
τον ςίκοςαν πςιλα-πςιλα. Κε ςκύκςανε όλι ι Τρόες
ςαν ίδαν Αχευς μπροςτα κε ςίκοναν το ςόμα.
Κι όρμιςαν ίςα ςα ςορος ςκιλια πυ πλιγομένο 725
καπρι να φτάςυν κίνυντε κε λιόμα ναν το κάνυν· 727
έτςι όρμιςαν κατόπι-τυς κοπαδιαςτι κ' ι Τρόες. 730
Μα κίνι με τον Πάτροκλο ςτυς όμυς πίραν δρόμο 735
κατα τα πλία βιαςτικα, τι μάχι παρετόντας.
Πος διο μυλάρια βάζοντας τα δινατά-τυς ςέρνυν 742
ί καραβόκςιλο ί χοντρο οχ τα βυνα δοκάρι
ςε μονοπάτι ανόμαλο, κε λίνετε ι καρδιά-τυς
ενο τραβυν κε βιάζυντε λαχανιαςτα δρομένα· 745
ςαν έτςι ι διό-τυς βιαςτικα το ςόμα κυβαλύςαν.
Κε πίςοθε ι διο Ειδες αμπόδιζαν τυς Τρόες,
ςαν κάβος βραχοςτίθοτος πυ ςταματάι το κίμα 747
ςαν αφροςπάι κι ανόφελα λιςάι ναν τον κλονίςι· 751
έτςι όλο πίςο ι Ειδες βαρύςαν το γιυρύςι
τον Τρόον, π' όλι-τυς μαζι με πίζμα ακολυθύςαν,
μ' άρχυς διο ομπρος ατρόμιτυς, τον Εχτορα κ' Ενία.

Σ

Σαν έτςι αφτι χτιπιόντυςαν, πυ λες φοτια 'χε ανάπςι.
Έκι ο γοργος ο Αντίλοχος ος ςτ' Αχιλέα φτάνι
με τα μαντάτα, κ' ίβρε-τον π' ομπρος ςτα τρεχαντίρια
ςτο νυ ίςα-ίςα αφτα 'βαζε πυ τΰχαν τίχι κιόλας,
κ' έτςι έλεγε ςτενάζοντας μες' ςτι γερι καρδιά-τυ
«Οχυ, τί πάλι τςάκιςαν ος τα καράβια τάχα
ι Δαναι, κε τρέχυνε ςτον κάμπο αλαφιαζμένι;
Λες ι θει πος τυς κακυς να μΰκαναν ςκοπΰς-τυς,
ςαν πυ μυ κςίγκε ι μάνα-μυ κε μΰλεγε πος όςο
ακόμα ζο, ένας αρχίγος τρανος τον Μιρμιδόνον
θ' αφίςι τυ Ιλιύ το φος απο κοντάρι Τρόον;
Οχυ, νε ο Πάτροκλος θαρο θα μΰπεςε ςτι μάχι...
ο έρμος! μα δεν τΰπα εγο, ςα ςόςι απ' τιν κορόςτρα
φοτια τα πλία, δίχος πια πολέμυς να γιρίςι;»
Μα εκι π' αφτα τ' ανέδεβε μες' ςτις καρδιας τα βάθια,
νά! δάκρια χίνοντας θερμα τυ γέρυ ο γιος Νεςτόρυ
προβάλι ομπρός-τυ κ' έφερνε τα θλιβερα μαντάτα
«Οχυ γιε τ' άρχοντα Πιλια, ο τί ίδιςι θ' ακύςις,
φαρμάκι, πυ έτςι ας ίτανε ποτες να μι θε τίχι!
Έπεςε ο Πάτροκλος... Γιμνο να ςόςυν πολεμάνε
το ςόμα· τ' άρματα έμιναν ςτυ Εχτορα τα χέρια».
Ιπε, κ' εκίνον καταχνια ςκεπάζι μάβρις νίχτας,
κε ςτάχτι αρπάζι με τις διο τις χΰφτες, κε τι ρίχνι
ςτιν κεφαλι αςκιμίζοντας τιν όπςι τιν πανόρια·
κ' ι ςτάχτι γίρο κάθυνταν ςτ' αφρόφαντό-τυ ρύχο.
Κε ςτρόθικε μακρις-πλατις ςτις ςκόνες κςαπλομένος,
κε ςπύςε χάμυ ρίμαζε τιν κόμι με τα χέρια.
Κ' ι ςκλάβες, πΰχαν πάρι ι διο αντάμα πολεμόντας,
κςεφόνιςαν απ' τον καιμο τον ςπλάχνον-τυς, κι όκςο όλες
τρέκςανε αμέςος γίρο-τυ χτιπόντας με τα χέρια

τ' αφράτα ςτίθια, κ' έπεφταν λιγόθιμες μια μιά-τυς.
Θρίναε κε τυ Νεςτόρυ ο γιος δακρολογόντας δίπλα,
κ' ενο εκινυ ι αντρόπλαςτι βόνκαε καρδια, τα χέρια
τυ βάςταε, μπας κε το λεμο θερίςι με το λάζο.
Μύνκριςε τότες ςα θεριο, κ' ι μάνα-τυ στα βάθια
πΰμενε κάτο τυ γιαλυ ςτυ γέρυ-τις πατέρα,
τ' ακύι κε ςπάι ςτα κλάματα, κε τυ γιαλυ ι νεράιδες
μαζέβυντε όλες γίρο τις, όςες βαθια 'νε κάτυ,
κε γιόμοςε ι πλατια ςπιλια· κ' ενο όλες-τυς τα ςτίθια
χτιπύςαν, τότε αρχίνιςε τα μιρολόγια ι Θέτι
«Ακύςτε-με τι χλιβερι, νεράιδες-μυ αδερφύλες,
για να μυ κςέρτε τί καιμι τα σπλάχνα-μυ ςπαράζυν.
Γόι-μυ κι αλί-μυ ι δίςτιχι, πικραρχοντογενίτρα,
πυ γιο αφυ γένιςα λαμπρο βαςταγερο, τον πρότο
λεβέντι απ' όλυς, κ' έριкςε λες ίπςος ςα φιντάνι,
ςα δέντρο εγο τον άντροςα π' ανθίζι ςε περβόλι,
κ' έτςι ςτιν Τρια τον έςτιλα να πολεμίςι Τρόες
μ' αρμάδα αναφριδόπλορι, μα πια δε θα γιρίςι
κςανα ναν τον δεχτο ι πικρι ςτο γονικό-τυ ςπίτι.
Μα κι όςο ζι κε βλέπι ιλιυ αχτίδα, πάλε ακόμα
πάθια τον δέρνυν κε καμια βοίθια εγο δεν τΰμε.
Μα τόρα πάο να τονε δο, ν' ακύςο απ' το πεδί-μυ
τί τον λιπι ενο κάθετε αλάργα απο πολέμυς».
Ιπε κι αφίνι τι ςπιλια, κ' ι άλες δακριζμένες
μαζί-τις όλες πάγεναν, κε γίρο τυς το κίμα
ςπύςε. Κι απε ςαν έφταςαν ςτις Τριας τα φαρδοκάμπια,
βγένανε αράδα ςτιν κςιρα, εκι ςιρμένα ος όκςο
πΰςαν πικνα τα γλίγορα τον Μιρμιδόνον πλία
μ' άρχο-τυς τυ Πιλια το γιο. Κι αφτος ενο βονκΰςε,
νά! άκςαφνα ομπρός-τυ πρόβαλε ι ςεβαςτί-τυ μάνα,
κε κςεφονόντας έπιαςε τυ γιΰ-τις το κεφάλι,
κι άρχιςε μ' αναφιλιτα ναν τυ μιλάι κε τΰπε
«Τί κλες, πεδί-μυ, τι κακο ςυ πίκρανε τα ςπλάχνα;
Πές-το, μιν τΰχις μιςτικο. Να, ςΰγινε απ' το Δία
ι χάρι έτςι απαράλαχτα ςαν πυ τα χέρια απάνυ
ςίκοςες πριν κε δέυςυν, να ςτριμοχτυν ςτα πλία
μ' άςκιμα χάλια ι Δαναι κε να ςε κράζυν όλι».
Τοτες βαθια ςτενάζοντας τις ίπε ο Αχιλέας
«Νε, μάνα, αφτι νε μΰχανε τι χάρι ο γιος τυ Κρόνυ,
μα πιά ι χαρά-μυ αφΰχαςα το βλάμι τις καρδιάς-μυ,

τον Πάτροκλό-μυ πΰχα εγο κάλια απο κάθε αδέρφι,
σα φός-μυ· αφτος πάι χάθικε, κι ο Εχτορας τα όπλα
τυ πίρε — αφυ τον σκότοσε — πανὸρια γιγαντένια,
θάμα μονάχα αν τἄβλεπες, πυ ζιλεμένα δόρα
τἄδοσαν τυ Πιλια ι θει τι μέρα πυ ς' αθρόπυ 85
θνιτυ σε ρίκσανε ανκαλια. Αχ κάλια νὰθε μίνις
αφτυ με τις αθάνατες τις θάλασας νεράιδες
κε τέρι νἄπερνε ο Πιλιας απ' τις θνιτες γινέκες.
Μα νά, για νἄχις τιν πσιχι πίκρες κε σι γιομὰτι
όταν το γιό-συ στεριθις, πυ πια δε θα γιρίσι
σπίτι κσανα ναν τον δεχτις... τι μίτε εγο δε θέλο 90
να ζο κε μ' άντρες να γιρνάο, αν πρότα εδο στον κὰμπο
δεν κσεπσιχίσι ο Εχτορας απ' όπλο-μυ σφαγμένος
κε τυ Πατρὸκλυ τι σφαγι κε γίμνια αν δεν πλερόσι».
Τότες ι Θὲτι ι θὲισα τυ λέι δακροπνιγμένι
«Κοντα σιμένι ι όρα-συ, πεδὶ-μυ, αφτα πυ κρένις, 95
τι εφτις στερνα απ' τον Εχτορα σε καρτεράι ο χὰρος».
Μα τότες τυ Πιλέα ο γιος τις λέι βαρι με πάθος
«Τόρα ας πσοφίσο! αφΰτανε το βλὰμι να μι σόσο
σα σφὰζονταν, μονε έπεσε αλάργα απ' τιν πατρὶδα,
κ' έβοσκα εγο σα μ' έκραζε ζιτόντας-μυ βοίθια. 100
Κε τόρα τί; θα κσέρο εγο τ' αδέρφια-μυ πος Τρόες 103
τα σφάζυν κε θα κὰθυμε με χέρια σταβρομένα,
τις γις σαβύρα ανόφελι, στα πλία εδο κλιζμένος;
Εφτις θα τρέκσο να τον βρο, τυ δόλιυ-μυ Πατρόκλυ 114
τον ριμαχτι τον Εχτορα, κε καλος νἄρθι ο χάρος 115
σα θέλι ο Δίας κ' ι λιπι θει να μυ τον στίλυν!
Ας δο καν καμια Τρὸισα, πριν ζβίσο, ομορφοπύλα 122
απ' τ' απαλά-τις μάγυλα τα δάκρια να σφυνκίζι
διπλόχερα έτσι, αστέρεφτυς με στεναγμυς κε θρίνυς.
Κι όσο, μανὺλα, αν μ' αγαπας, μι θέλις απ' τι μάχι 126
να με κρατίσις, γιατι εγο δεν πίθυμε, θα σίρο».
Τότε ι λεφκόποδι θεα τυ λέι διο λόγια, ι Θέτι
„Ne γιέ-μυ, αφτα καλα τα λες· σοστο 'νε τυς σιντρόφυς,
πυ τιραγνιύντε, απ' το βαρι χαμο να λεφτερόσις.
Μα ι όμορφί-συ αρματοσα σε Τρόικα 'νε χέρια, 130
χάλκινι αστραφτερι, κι αφτι ο Εχτορας στυς όμυς
καμαρομένος τι φοράι... μα δε θα καμαρόσι
θαρο κερο, τι απο κοντα τον έχι τόρα ο χάρος.
Ομος κοντάρι ακόμα εσι μιν πιάσις, πριν γιρίσο

κ' εδο με δυν τα μάτια-συ· τι μόλις φέχςι ο ίλιος,
προι-προι στον Ελιμπο θα ςίρο να ςυ φέρο
αρματοςα απ' τον Ιφεςτο πανόρια δυλεμένι".
Ιπε κι αφίνι ι θέιςα τον κςακυζμένο γιὸ-τις,
κε χάνι ςτις θαλαςινες γιρνόντας αδερφάδες
«Βυτίχςτε ςις μες' ςτυ γιαλυ το φαρδοχόρφι τόρα
να δίτε το θαλαςινο γονιό-μας στο πιργί-τυ,
κι όλα τυ γέρυ πέςτε-τα. Τι εγο θα τρέχςο τόρα
ςτον Ελιμπο, ςτυ κςακυςτυ προτοτεχνίτι Ιφέςτυ,
αν θέλι ολόλαμπρα άρματα τυ γιύ-μυ να χαρίςι».
Ετςι ίπε, κ' ι θεες βυτυν μέςα στο κίμα αμέςος.
Κι αφτι ίςα προς τον Ελιμπο, ι λεφκοπόδα ι Θέτι,
πιλάλαε κςακυςτα άρματα να φέρι τυ πεδιύ-τις.
Μα ενὸςο αφτι ςτον Ελιμπο τιν πὰγεναν τα πόδια,
αφτι τιν όρα ι Δαναι μ' αχο δεμονιζμένο
κινιγιτι απ' τον Εχτορα τον αντροφάγο φτὰνυν
τρεχάτι ος τον Ελίςποντο κι ος το καραβοςτάςι.
Μίδ' ιθε ςίρυν το νεκρο ος όκςο οχ τιν αντάρα,
τι πάλι τυς κςανάφταςαν πεζι κι αμακςομένι
κι ο Εχτορας πυ θάχε λες αντρια άπιαςτι ςα φλόγα.
Αφτος τρις πίςοθε φορες τον έπιαςε απ' τα πόδια
ναν τον τραβίκςι θέλοντας, κ' έκραζε ομπρος! ςτυς Τρόες,
κε τρις φορες ι Ειδες, πςιμένι μαχιτάδες,
τονε βαρύνε απ' το νεκρο. Μ' αφτος γιομάτος θάρος
πάντα πότε όρμαε ςτο ςορο, πότε έςτεκε αλιχτόντας
τρομαχτικα, μα πίςο πια δε ςάλεβε ύτε βίμα.
Κι όπος λιοντάρι πυ πςοφὰι τις πίνας δεν μπορύνε
βοςκι λανκαδοκίμιτι απο ςφαχτο να διόκςυν,
έτςι κ' ι Ειδες, ι διο χαλκόφραχτι αςπιςτάδες,
τον Εχτορα απ' τον Πάτροκλο να ςκιάκςυν δε μπορύςαν.
Κε θαν τον τράβαε μάλιςτα με πάνκοζμί-τυ δόκςα,
μα ι ανεμόποδι Ιριδα γοργι ςτον Αχιλὲα
ίρθε μινίτρα, κε τυ λέι ν' αρματοθι, τι ι Ιρα
κριφα απ' το Δία κε λιπυς τιν έςτιλε αθανάτυς.
Κε πίγε ςτάθικε κοντα κε τὖπε αφτα τα λόγια
„Σίκο, Αχιλέα, ολόπροτο τυ κόζμυ παλικάρι,
βόιθα για το νεκρο! Εςτιςαν πιζματομένι μάχι
μπροςτα ςτα πλία ι διο ςτρατι κε ςφάζοντε, ζιτόντας
ι Δαναι τον Πάτροκλο να ςόςυν, κ' ι Δαρδάνι
ςτ' ανεμοφίςιτο καςτρι λιςάνε ναν τον ςίρυν.

Κι απ' όλυς πρότα ο Εχτορας ναν τον τραβίχςι ος μὲςα 175
τὄβαλε πίζμα, τι έταχςε απ' το λεμο να κόπςι
χε ςε πολύχια τ' όμορφο κεφάλι ναν το μπίχςι.
Μα ςίχο πια, μιν καθεςε! Ντροπι ι πςιχί-ςυ ας νιὸςι,
μι θες ςχιλια τον Πάτροχλο ςτο κάςτρο να χαρύνε». 179
Τότε ο γοργος απάντιςε γιος τυ Πιλέα κ' ίπε 181
«Καλι Ιριδα, κε πιός θεος να μυ τα πις ςε ςτέλνι;»
Τότε ι γοργόποδι Ιριδα τ' απάντιςε κε τὔπε
«Ι ςεβαςτι Ιρα μ' έςτιλε, τυ Δια ι ςινκιμίτρα.
Κι αφτο μίτε ο προτόθρονος τυ Κρόνυ γιος μίτ' άλος 185
το χςέρι αθάνατος θεος απ' όςυς κατικύνε
ςτο ςιχνοχιὸνιςτο Ελιμπο κε γίρο ςτις ραχύλες».
Τότες απάντιςε ο γοργος γιος τυ Πιλέα κ' ίπε
«Πός θες να ςίρο αφυ ι οχτρι μυ πίραν τ' άρματά-μυ;
Ι μάνα πριν δεν ίθελε ν' αρματοθο για μάχι
πριν ὲρθι ατί-τις κε χςανα τα μάτια-μυ τι δύνε. 190
Τι μὔταχςε απ' τον Ιφεςτο λαμπρα άρματα να φὲρι».
Τότε ι γοργόποδι Ιριδα τυ λέι κι αφτι διο λόγια 196
«Νέ, αφτο το χςέρυμε κε μις, τα όπλα πος ς' τα πίραν.
Μα ςίρε κ' έτςι· πρόβαλε ςτυ χανταχιυ τον όχτο,
μίπος διλιάςις τυς οχτρυς κε πια τραβίχςυν χέρι,
κ' έτςι αναςάνυν μια ςταλια κ' ι Δαναι, πυ πάνε 200
να λιόςυν· λίγι 'νε μαθες απ' τι ςφαγι ι ανάςα».
Ετςι ίπε ι γλίγορι θεα κε φέβγι πίςο πάλι,
κι αφτος ςικόθικε να πάι. Κ' ι Αθινα τυ βάζι
γίρο ςτυς ὸμυς τυς γερυς τιν χροςομένι εγίδα,
κε τυ ςτεφὰνοςε ι θεα με ςίγνεφο τιν χόμι 205
χριςο· όθες λαμπαδόφτερες κικλοπιδύςαν φλόγες.
Πος απ' αλαργινο νιςι βγένι φοτια κε φτάνι
ος τον εθέρα, απο καςτρι πὔχι ο οχτρος ζοζμένα,
τι βγένυν όχςο ι κάτικι κε μάχυντε ολιμέρα 210
ς' ανατριχιάρι πόλεμο, μα ςα βυτίςι ο ίλιος
ανάβυν ςίδετες φοτιες — κ' ι λάμπςι ος τα υράνια
πςιλα πιδάι — για ναν τι δυν γιτόνι κ' ίςος τρέχςυν
οχ το χαμο με καραβιον βοίθια ναν τυς ςόςυν·
έτςι απ' τιν κόμι-τυ έφτανε κ' ι λάμπςι ος τον εθέρα. 215
Κε πίγε απάνυ ςτάθικε ςτυ χανταχιυ τον όχτο,
παρέκι λίγο απ' το τιχι, μιδε έςμιγε τυς άλυς,
τι τιν αρμίνια 'χε ςτο νυ τις μάνας· κι απ' τον όχτο
χύγιαχςε ολόρθος ςτέχοντας, κ' ι Αθινα ος αλάργα

ὲςχυκςε, κ' έκοπςε ι στρινχια τα ίπατα τον Τρόον.
Ολυς τυς έπιασε ςπαζμος — κι όλες κςανα ι φοράδες
γιρνυν τ' αμάκςια — τι ὲβλεπαν μπροςτα ανιχτο τον Αδι.
Κ' ι αμαχςάδες ςάςτιςαν ςαν ίδαν πος ι φλόγα
αδάμαςτι τρομαχτικια ςτιν κόμι-τυ απο πάνυ
πίδαε· κ' ι κόρι τυ Διος τι φύντονε, ι Παλάδα.
Τρις άγρια χύγιακςε φορες απάνυ απ' το χαντάκι,
κε τρις κυβάρια γὶνικαν κε Τρόες κε ςιμάχι.
Τότες κε δόδεκα αρχιγι ςκοτόθικαν απ' όπλα
κι απο δικές-τυς ὰμακςες.
Κε τότες πια ι Αργίτες
όχςο απ' τυς χτίπυς το νεκρο τραβυν κςαλαφρομένι
κε τον πλαγιάζυν ςε πςαθι. Κ' ι φίλι-τυ θρινόντας
τον τριγιρνυν, κε πίςο ο γιος περπάταε τυ Πιλέα
κ' έχινε δάκρια πίρινα, ςαν ίδε απας ςτο κςίλο
ςτρομένο χονταρόςφαχτο το μπιςτεμένο βλάμι.
Αχ νε μ' αμὰκςια κι άλογα τον έςτιλε ςτι μάχι,
μα δεν τ' ακςιόθι ναν τυ πι το καλος ίρθες πὰλι.

Τον Ιλιο τότες ι κιρα τυ Κρόνυ κόρι, ι Ιρα,
τον ςτέλνι κάτυ ςτ' Οκιανυ το ρέμα αθέλιτά-τυ
πίςο να πάι. Κε βύτικςε ο Ιλιος, κ' ι Αργίτες
τυς χτίπυς πια τυς άςπλαχνυς ςκολνυν κε τυς πολέμυς.
Το ίδιο ι Τρόες άντικρι τραβιύντε οχ τι ςκοτόςτρα
τι μάχι κε τ' αλόγατα κςεζὲβυν απ' τ' αμὰκςα,
κε όλι ίςα παν ςτι ςιντιχια πριν καν φροντίςυν δίπνο.
Ορθιι έκαναν τι ςιντιχια ςτο πόδι, υδε τυλμύςε
κανις να κάτςι, τι έτρεμαν π' άκςαφνα ο Αχιλέας
βγίκε ςτον κάμπο, κε κερο ςπαθι δεν ίχε ανκίκςι.

Κ' έπιαςε πρότα ο γνοςτικος το λόγο ο Πολιδάμας,
τυ Πάνθυ ο γιος, τι μόνο αφτος θορύςε ομπρος κε πίςο.
Σιντρόφι αφτος κι ο Εχτορας, μιας νίχτας ίταν γὲνες·
αφτος ςτυς λόγυς, μα πολι νικύςε ςτ' όπλο ο άλος.
Αφτος με λόγια γνοςτικα τυς μίλιςε έτςι κ' ίπε
«Πεδια, τα μάτια τέςερα! Τι εγο ςας λέο πος πίςο
να πάμε πρέπι· εδο κςανα μεςόκαμπα δεν πρέπι
να μας κςανάβρι ι χαραβγι, τι το καςτρι ίνε αλάργα.
Τι έχτρα ςαν ίχε με το γιο τ' Ατρέα αφτος ο άντρας,
πιο τότες ίτανε ι οχτρι ςτι μάχι τυ χεριύ-μας.
Τὄχα χαρά-μυ τότε εγο ν' απλόνο τιν αρίδα

στα πλία ομπρος, τι τ' όλπιζα πος θαν τα κάνο στάχτι.
Πολι όμος τόρα σκιάζυμε το γλίγορο Αχιλέα,
τι με το πάθος τ' άπιαστο πυ βγίκε αφτος, θαρίτε
στον κάμπο θα περιοριστι, όπυ Αχει κε Τρόες
μιράζυν κονταριες, εδο στι μέσι πολεμόντας,
κε δε θα στίσι πόλεμο για τέρια-μας κε κάστρο;
Μον πάμε πίσο, ακύστε-με· τι νά τί θα μας τίχι.
Τόρα νε ι νίχτα αμπόδισε το γλίγορο Αχιλέα
ι θειχια· μα αν μίνυμε κ' εδο ταχια αν μας πιάσι
όταν φανι χαλκάρματος, τότε ένα-διο θα κρίνυν,
σοστα αν μιλο· τι θα βλογυν τ' αστέρια-τυς αν σόσυν
να παν στο κάστρο, κε πολι εδο όκσο θα χορτάσυν
όρνια κε σκίλυς. Μα ι θει έτσι ας με βγάλυν ψέφτι!»
    Τότες λοκσα τον κίτακσε ο Εχτορας κε τύπε
«Αλυ να πας τυς λόγυς-συ να βγάζις, Πολιδάμα,
πυ θες κσανα μες' το καστρι σα γίδια να χοθύμε!
Τί, ακόμα δε χορτάσατε σε πίργυς τριπομένι;
Ο κόζμος πριν τι φίμιζε τι χόρα τυ Πριάμυ
χρισο γιομάτι κε χαλκο, μα τόρα ι θισαβρί-μας
παν πια, απ' τα σπίτια χάθικαν, κι άλο πολί-μας πράμα
το πάμε πέρα στι Φριγια κι άλες τριγίρο χόρες
κε το πυλύμε, απ' τι στιγμι πυ μας οργίστι ο Δίας.
Μα τόρα πυ μυ δίνι ο γιος τυ Κρόνυ να κερδίσο
νίκι λαμπρι κε τυς οχτρυς ος το γιαλο να σπρόκσο,
μι μυ ζιτας, μορ' άμιαλε, τέτιες κιοτιες να βγάζις...
Τρόας δε θα σ' ακύσι εδο κανις, τι δε θ' αφίσο.
Ομος το έχι-τυ αν κανις βαρέθικε, ας το φέρι
εδο, κε το μιράζο εγο στο φτοχολόι τον Τρόον·
παρα ι Αργίτες, πιο καλα να το χαρυν δικί-μας.
Μον έλα κάντε εγο ότι πο κι όχι ας μιν πι κανίς-σας.
Καθίστε φάτε μια γονια στον κάμπο με τυς λόχυς,
κε βάλτε βάρδιες να φιλαν κι όλι τα μάτια δέκα,
κι άβριο άμα φέκσι ι χαραβγι όλι οπλιζμένι τότες
μάχι θ' ανίκσυμε γερι στα βαθυλα καράβια.
Τι! Κι απ' τα πλία αν ο γοργος σικόθικε Αχιλέας,
ταχια, αν ορίζι, πολεμάι, τι κι αν εγο οχ τι μάχι
δε φέβγο, δε θα τον σκιαχτο, μον στίθος νε με στίθος
θαν τυ μπιχτο, ί κερδίσι αφτος ί νίκι εγο κερδίσο.
Χαρες δεν έχι ο πόλεμος... κε σκοτοστι σκοτόνι».
    Ιπε, κε κόζμο χάλασαν γίρο απ' τα ζίτο ι Τρόες,

Ζαβι! τι ι Αθινα το νυ τυς πίρε απ' το κεφάλι
κε πίγαν με τον Εχτορα κε τυς τρελυς ςκοπύς-τυ,
μα με τυ Πάνθυ ύτε ένας-τυς το γιο π' ορθα μιλύςε.
Τότε έφαγαν μες' ςτο ςτρατο.
Κ' ι Δαναι όλι νίχτα
με δάκρια κε με ςτεναγμυς τον Πάτροκλο θρινύςαν.
Κε πρότος τυ Πιλέα ο γιος το μιρολόι αρχίζι,
κ' έβαλε απας ςτυ βλάμι-τυ τα νεκρομένα ςτίθια
τις αντροςφάχτρες χέρες-τυ, κε ςτέναζε βονκύςε
ςαν το λιοντάρι πυ μικρα τυ πίρε ο κινιγάρις
κλεφτα απ' το δάςος το πικνο, κι αφτο ςα φτάςι πέρνι
τρεχάτο γίρα τα λονκα βονκόντας, κι όλο πςάχνι
πός νάβρι αχνάρια τ' αρπαχτι, τι άγρια το πιάνι λίςα·
έτςι βαρια ςτενάζοντας μιρολογύςε κ' ίπε
«Αχ κςεςτομύςα αφέλεφτο τι μέρα κίνι λόγο,
ςαν νκάρδιονα τον αρχιγο Μενίτι ςτο πιργί-μας
κ' ίπα πος νικιτι τις Τριας κε φορτομένο πλύτι
πίςο θαν τυ τον πάο εγο τον κςακυζμένο γιό-τυ·
μα αχ! ίςα πάντα τυς ςκοπυς δε μας τυς βγάζι ο Δίας,
τι ίνε γραφτο να βάπςυμε ένα κ' ι διό-μας χόμα
ςτα κςένα αλάργα, τι κ' εγο δε θα γιρίςο πίςο
να με δεχτι ςτον πίργο-μας ο γέρος-μυ πατέρας
κ' ι δόλια μάνα, μον εδο θα με ςκεπάςι ι πλάκα.
Μα εγο όμος τόρα, Πάτροκλε, ςτερνά-ςυ αφυ θα ζβίςο,
πριν δε ςε θάβο, πριν εδο ςυ φέρο τυ Εχτόρυ
τιν κεφαλι κε τ' άρματα, τ' ατρόμιτυ φονιά-ςυ,
κε δόδεκα λεβεντονιυς πριν ςτι φοτιά-ςυ δίπλα
ςυ ςφάκςο Τρόες· τι βαθια με δάνκαςε ο χαμός-ςυ.
Μα ος τότε εδο χορις θαμο θα κίτεςε ςτα πλία,
κε νίχτα μέρα γίρο-ςυ γινέκες τον οχτρόνε
θα κλένε δάκρια χίνοντας, αφτες π' αντάμα ι διό-μας
με το ςπαθι ςκλαβόςαμε κε τιν παλικαριά-μας,
τον Τρόον ςαν κυρςέβαμε αρχοντοπλύςιες χόρες».
Αφτα ςαν ίπε, πρόςταχςε τυς παραγιυς να ςτίςυν
λεβέτι απάνυ απ' τι φοτια μεγάλο, για να πλίνυν
οχ το κυφάρι εφτις εκι το έμας το πιγμένο.
Κ' ι νιι λεβέτι τρίποδο παν ςτι φοτια κε ςτένυν,
μέςα τυ χίνυνε νερο, κεν απο κάτυ ςκίζες·
κε τιν κιλια τυ λεβετιυ χαιδέβοντας ι φλόγες

ζεςτέναν μέςα το νερο, κε πια ςαν πίρε βράσι,
πλένυν κε τρίβυν το νεκρο με λάδι, κε ςτο ςτρόμα 350
τον παν κε τον ςκεπάζυνε απο κεφάλι ος πόδια 352
μ' οριο ςεντόνι αράχνερο κι αφρόθορι αντρομίδα.
Ετςι όλι νίχτα ολόγιρα ςτον κςακυςτο Αχιλέα
νεκρόκλεγαν με ςτεναγμυς τον Πάτροκλο ι ςιντρόφι. 355
Κ' ι Θέτι τότες έφτανε ςτον Πίργο τυ Ιφέςτυ, 369
άλιοτο αςτρένιο, απ' τον θεον πιο πίςιμο τον άλον, 370
χαλκένιο, πυ τον έφτιαςε ατός-τυ ο Κυτςοπόδις.
Κε βρίκε-τον πυ με ςπυδι ςτα φιςερά-τυ κίκλο
γίρναε δρομένος, τι έφτιανε ος ίκοςι λεβέτια 373
τρίποδα, κ' έβαλε χριςι ςτο κάθε πόδι ρόδα, 375
π' αφτόθελα ος μες' ςτον θεον τι ςιντιχια να τρέχυν
κε πάλε ςπίτι να γιρνυν... πΰταν το νυ να χάνις!
Κ' ίταν κοντα ςτο τέλος-τις όλι ι δυλια, να τόςο
π' ακόμα ακόλιτα έμεναν τα ςκαλιζμένα αφτιά-τυς·
αφτα να ςιάκςι πάςκιζε κε τα καρφια βαρύςε.
Μα εκι πυ τα μαςτόρεβε με τι ςοφί-τυ τέχνι, 380
νά-τιν προβάλι ι θέιςα ι Θέτι ομπρος ςτον πίργο,
κι άμα τιν ίδε, τρέχι εφτις ι λομπροςκύφο ι Χάρι,
πανόρια, πΰχε ο κςακυςτος προτοτεχνίτις τέρι,
κε πάι τιν πιάνι απ' το δεκςι κε τις λαλι διο λόγια
«Τί, Θέτι ακριβοθόριτι ςε φέρνι ςτο πιργί-μας, 385
θεά-μυ ςεβαςτι; Τι δα ςιχνα δε μας θιμάςε.
Μον έλα μέςα, κόπιαςε να ςε φιλέπςο κάτι».
Ετςι ίπε ι ςεβαςτι θεα κε τιν παγένι μέςα.
Εκι αςιμόκαρφο θρονι τις έδοκε να κάτςι,
πλύμιο οριο, πΰχε κε ςκαμνι για τα ποδάρια κάτυ· 390
Επιτα πίγε κ' έκρακςε τον Ιφεςτο κε τΰπε
„Ιφεςτε, ι Θέτι εδο ι θεα μας ίρθε κε ςε θέλι“.
Τότε ο τεχνίτις απαντάι θεος απ' τ' αργαςτίρι
„Τί λες, καλε; Θεα 'νε αφτι πυ ςέβυμε λατρέβο,
πυ μ' έςοςε όταν έπαθα — με το να πέςο αλάργα 395
απο λολια τις μάνας-μυ, πυ ι ςκίλα να με κρίπςι
ζιτύςε, τι ίμυνα χολος. Θα ζβύςα τότε ο έρμος,
ι Θέτι αν δε με δέχυνταν ςτα βάθια κ' ι Βρινόμι,
κόρες κ' ι διό-τυς τυ Οκιανυ με το πλατι το ρέμα.
Εκι ςιμά-τυς χρόνια ενια πολα 'φτιανα ςτολίδια — 400
θιλίκια, χριςολύλυδα, γιορντάνια, ςκυλαρίκια —
μες' ςτι ςπιλια τιν κυφοτι· κε τ' αφριςμένο κίμα

με μυρμυρίζματα έτρεχε τριγίρο φυσκομένο.
Μιδ' άλος τόκσερε θεος μιδε θνιτος κανένας,
παρα ι Βρινόμι τόκσερε πυ μ' έσοσε κ' ι Θέτι.
Αφτι μας ίρθε τόρα εδο, κε νά ι στιγμι κ' εμένα
ότι χροστο πυ μ' έσοσε ναν τις πλερόσο τόρα.
Μα καλοδέκσυ-τιν εσι κε στρός'-τις τόρα δίπνο
όσπυ σφιρια κε σίνεργα ν' αφίσο εγο στιν άκρι".
Ιπε, κι αλάργα απ' τι φοτια τα φισερά-τυ βάζι,
κε σίκοσε οχ το κύτσυρο το γιγαντένιο αμόνι,
κι όλα τα σίνεργα έπιτα πυ δύλεβε μαζέβι
μες' σε μια γύρνα ασιμοτι. Κατόπι με σφυνκάρι
τα διό-τυ χέρια ολόγιρα παστρέβι κε τιν όψι,
το σνίχι το βασταγερο, τα δασομένα στίθια.
Κε ντίθι, πίρε ένα παχι ραβδι κε τράβικς' όκσο,
κ' ίρθε σε λίγο εκι κοντα πυ κάθυνταν ι Θέτι
στο λαμπροσκάλιστο θρονι. Το χέρι-τις με σέβας
εκι 'τις πιάνι, κε τις λέι διο αγαπιμένα λόγια
«Τί, Θέτι ακριβοθόριτι, σε φέρνι στο πιργί-μας,
θεά-μυ σεβαστι; Τι δα σιχνα δε μας θιμάσε.
Μίλα τί ορίζις· θα γενι — σ' το τάζο — ότι διατάκσις,
αν ίνε μπορετι ι δυλια κι αν μυ περνά απ' το χέρι».
Τότες ι Θέτι απάντισε στα δάκρια βυτιμένι.
«Ιφεστε, τάχα πιά θεα, στον Ελιμπο όσες ίνε,
πιά — πές-μυ — τόσες σιφορες να πέρασε κε λίπες,
τόσο όσο εμένα διάλεκσε να με πικράνι ο Δίας;
Μονάχα εμένα πάντρεψε απ' τις νεράιδες μ' άντρα
θνιτόνε, κ' ίχα εγο θνιτυ να καταπίνο χάδια,
κιας φόνακσα κιας τσίριχσα. Δε σόνι αφτος στον πίργο
πυ πια απ' τα μάβρα γερατια μυ κίτετε σακάτις,
μον τόρα νά! άλα βάσανα μυ βρίκαν στο κεφάλι.
Γιόνε αφυ μύδοκε λαμπρο τις δόλιας να γενίσο,
πρότο λεβέντι, κ' έρικσε λες ίψιος σα φιντάνι,
σα δέντρο εγο τον άντροσα π' ανθίζι σε περβόλι,
ν' έτσι στιν Τρια τον έστιλα να πολεμίσι Τρόες
μ' αρμάδα αναφριδόπλορι, μα πια δε θα γιρίσι
κσανα να τον δεχτο ι πικρι στο γονικό-τυ σπίτι.
Μα κι όσο ζι κε βλέπι ιλιυ αχτίδα, πάλε ακόμα
πάθια τον δέρνυν κε καμια βοίθια γο δεν τύμε.
Τι νια μαθες πυ τύδοκαν πρεζβιο τα παλικάρια,
πίσε κσανα απ' τα χέρια-τυ τιν πίρε ο γιος τ' Ατρέα.

Κ' ενο απ' τι λίπι-τυ έτρογε τα ςοθικά-τυ ο γιός-μυ
για το χορίτςι, να ι οχτρι ςτριμόνυν τυς Αργίτες
μες' ςτα χαράβια, κι όχςο πια να βγύνε δε μπορύςαν.
Εςτιλαν τότε ι πρόκριτι κε τον περικαλύςαν
να βγι, κε δόρα τΰταζαν πολα κε φιμιζμένα.
Τότε ίπε, εγο απο τι ςιφςρα δεν πάο να τυς γλιτόσο,
μα ας πάι, αν θέλι, ο Πάτροκλος κι ας βάλι τ' άρματά-μυ,
κε μ' ένα πλίθος λόχυς-τυ τον προβοδάι ςτι μάχι.
Κι αφτος πολέμαε ολιμερις κοντα ςτο Ζερβοπόρτι,
κε θάπερνε τιν ίδια αβγι το κάςτρο, μόνε ο Φίβος
εκι πυ θρίνος έκανε ςτον μπροςτινον τι μέςι
τον ςφάζι, κε τον Εχτορα δοκςάζι με τι νίκι.
Ετςι έρχυμε ςτα πόδια-ςυ να πέςο τὸρα, αν θέλις
τυ γοργοπέθαντύ-μυ γιυ αςπίδα ναν τυ δόκις,
τςαπράζα, κε τυςλύκια διο με τεριαςτα θιλίκια,
κε χράνος· τι όςα αν ίχε πριν, παν ο πιςτὸς-τυ βλάμις
τυ τάχαςε, κι αφτος βονκάι με δίχος όπλα χάμυ».
Τότε ο πιδέκςος απαντάι κε κςακυςτος τεχνίτις
„Ενια-ςυ, Θέτι· ςιλογι αφτο μιν τόχι ο νύς-ςυ.
Γιατι έτςι απ' τον κακόκραχτο το θάνατο ας μπορύςα
ναν τονε κλέπςο πυθενα ςα φτάςι ι μάβρι όρα,
όπος πεντάμορφα άρματα θα λάβι, πυ ςτον κάμπο
όλι, όςι τίχι ναν τυς δυν τα κάλι, θα ςαςτίζυν“.
Ιπε, κι αφτυ τιν άφιςε κε πάι ςτα φιςερά-τυ,
πυ ςτι φοτια γιρνόντας-τα τυς ίπε να φιςύνε·
κι αφτα όλα αντάμα, ος ίκοςι, φιςύςαν μες' ςτις γύβες
βγάζοντας χνότο τεριαςτο για κάθε φλόγας ίδος,
πολι για φλόγα περιςι κι άλοτες πάλι λίγο,
έτςι οπος τὄθελε ο θεος κε τις δυλιας βολύςε.
Τότε άςπαςτο έριкςε χαλκο μες' ςτι φοτια κι αςίμι,
καλάι κ' ένα πολίτιμο χριςάφι, απε ςτιλόνι
το γιγαντένιο αμόνι-τυ ςτο κύτςυρο, κε πέρνι
γερο ςφιρι με το δεκςι, μαςια με τ' άλο χέρι.
Κε πρὸτα-πρότα αρχίνιςε μεγάλι αςπίδα ςτέρια,
πλυμια ος τιν άκρι, κε λαμπρο τις έβαλε ςτεφάνι
τρίκλονο γίρο αςτραφτερο με το λυρι αςιμένιο.
Τάβρυ πετςι ίχε ο δίςκος-τις πεντάδιπλο, κε μέςα
τυ ςκάλιζε άθια ένα ςορο με τι ςοφί-τυ τὲχνι.
Εφτιαςε μέςα εκι τι γις, μέςα Γιαλο κι Υράνια,
Ιλιο εκι μέςα ακύραςτο, γιςμόφοτο Φενκάρι,

κι όλα τα ζώδια τ' ορανυ πΰχι στεφάνι γίρο, 485
Βροχάςτερα κε Κινιγο λαμπρόφενκο κε Πύλια,
κι Αρκύδα πυ πολι θνιτι κι Αμάκςι τινε κράζυν,
πυ πάντα αφτυ κλοθογιρνάι τον Κινιγο θορόντας
κε μόνι αφτι μες' στ' Οκιανυ δε λύζετε το κίμα.
 Κ' έφτιαςε μέςα διο όμορφες αθρόπον πολιτίες. 490
Στι μια 'χαν κςεφαντόματα κε γάμυς, κε τις νίφες
πιγένανε απ' τις μάνας-τυς με φότα κε λαμπάδες
μέςα απ' τυς δρόμυς, κ' έςκυζαν να ζίςυν να γεράςυν.
Κι ορχιύνταν χορεφτάδες διο, κε κόζμο λες χαλνύςαν
καταμεςίς-τυς τ' άργανα — ζυρνάδες κε λαγύτα — 495
κ' έκαναν χάζι ςτέκοντας στα κςόθιρα ι γινέκες.
 Τιν άλι χόρα ςκάλιςε με πίργυς στεριομένι, 509
κε μέςα κόζμος έτρεχε μελίςι στιν πλατέα, 497
τι ίχε ςτιθι καβγας κε διο φιλονικύςαν άντρες
για ςκοτομένυ πλερομι. Ορκίζονταν ο ένας
πος κάθε πλέροςε λεφτο κε τα ποςα κςιγύςε, 500
οχὲςκε ο άλος ὲλεγε, πος τίποτα δεν πίρε·
τὲλος κ' ι διο 'παν, μάλιςτα ας κρίνι ο κατεχάρις.
Κ' έςκυζε ο κόζμος κ' έδιναν άλι αλονυ το δίκιο,
μα ι κράχτες τυς περιόριζαν. Κ' ι γέρι καθιζμένι
ςτα μαρμαρὲνια-τυς θρονια στι στρονκιλι πλατέα,
κράχτον καλόφονον ραβδια στα χέρια-τυς κρατόντας 505
ςικόνυνταν με τι ςιρα να κρίνυν ὲνας-ένας.
Κ' ίταν ςτι μέςι διο φλυρια βαλμένα, για να πάρι
αφτος π' απ' όλυς πιο ςοστα το δίκιο θα κςιγύςε. 508
 Κ' ίταν απ' όκςο αντρον στρατος πΰρθαν κλεφτα ν' αρπάκςυν
το βιος τις χόρας, κ' ίθελαν καρτέρι εφτις να στὶςυν. 513
Κ' έτςι άμα εκι ίρθαν πυ καλα βολύζε το καρτέρι, 520
ςε ρέμα πΰχε πότιζμα για ζοντανα καθ' ίδος,
κάθιςαν τότες, με χαλκο πυ θάμπονε οπλιζμένι·
κε χόρια απ' το στρατο ςκοπι διο κάθονταν ςε βίγλα,
πότε να δυν προςμένοντας αρνια απ' αλάργα ί βόδια.
Κι αφτα νὰ! αμὲςος πρόβαλαν, κε διο βοςκι κςοπίςο 525
μ' αβλυς γλεντύςαν δίχος πριν τιν πονιρια να νιόςυν.
Μα ι άλι πριν πυ τἇδανε, χιμυν κε χὲρι-χέρι
πέφτυν κοπαδιαςτι κι αρπυν τα τραχιλάτα βόδια,
ςορυς τ' αρνια τ' αςπρόμαλα, κε τυς τςοπάνυς ςφάζυν.
Κι απ' το καςτρι ςαν άκυςαν κοντα στα βόδια αντάρα 530
ςα διkαζόντυςαν μπροστα στυς γέρυς καθιζμένι,

πιδυν ςτ' αμάκςια μέςα εφτις κε τρέχυν ναν τυς πιάςυν.
Κι όταν ςε λίγο ζίγοςαν, παράταξαν τυς λόχυς
κοντα ςτιν ακρορεματια, κε πιάνυν ςτέρια μάχι
κ' ένας τον άλο χάρφονε με το χαλκένιο τ' όπλο.
Εκι έζμιγε κε Σκιάκςιμο κι Αμάχι, εκι κε Χάρος
κρατόντας άλον ζοντανο βαθια νιοπλιγομένο,
άλον τραβύξε κε νεκρο μες' ςτι ςφαγι απ' το πόδι,
κε ρύχα φόραε κόκινα ςτο έμας βυτιμένα.
Κ' έφτιαξε μέςα λιγδερο χοράφι, πλύςιο κάμπο,
φαρδι κε τριπλογίριςτο· κ' εκι πολι οργοτάδες
ζεβγάρια ςτριφογίριζαν λαλόντας πέρα δόθες.
Κι οργόνοντας ςαν έφταναν ςτυ χοραφιυ τιν άκρι,
πίγενε νιος κ' ένα καφκι τυς έβαζε ςτα χέρια
κραςι γλικο· κε δος'-τυ αφτι όλο όργοναν τ' αβλάκια,
κι όλο να φτάςυν ςπύδαζαν ςτυ χοραφιυ τιν άκρι.
Κε μάβριζε απο πίςο ι γις, λες έμιαζε οργομένι
κιας ίταν χριςοςκάλιςτι· αφτο δα ίταν θάμα!
Κ' εκι ένα βαθιγράςιδο μέςα έφτιανε μετόχι,
πυ θεριςτάδες, τροχιςτα ςτα χέρια-τυς δρεπάνια
βαςτόντας, δός'-τυ θέριζαν· κι απ' τις χυφτιες λες άλες
έπεφταν χάμυ απανοτες ςτι γις αράδα-αράδα,
άλες πάλε έπερναν γοργι δετάδες ναν τις δέςυν.
Τρις ι δετάδες π' όριζαν· κε τα πεδια απο πίςο
δίχος να ςτέκυν ανκαλιες το χόρτο κυβαλύςαν
κ' έδιναν πάντα. Κ' ίςιχος παρέκι ο νικοκίρις
ραβδι κρατόντας έςτεκε χαρύμενος ςτον όχτο.
Κε κράχτες χόρια τίμαζαν κάτυ απο λέφκα δίπνο,
κ' έπςιναν βόδι πύςφαξαν μεγάλο· κ' ι γινέκες
πολα άςπρα αλέβρια ζίμοναν, ταγι τον δυλεφτάδον.
Κ' έβαζε αμπέλι εκι ςιμα ςταφίλια φορτομένο
οριο μεγάλο ολόχριςο, μα τα ςταφίλια μάβρα,
(το κάθε κλίμα μ' αργιρα παλύκια ςτιλομένο).
Γίρο χαντάκι χάρφοςε ζμαλτένιο, γίρο φράχτι
απο καλάι, κ' ίχε ανιχτο μικρο 'να μονοπάτι
μονάχα, απ' όθες έμπεναν ςαν ίταν να τριγίςυν.
Κε νιες κε νιι καλόκαρδι μαζι όλι κυβαλύςαν
το γλικοςτάφιλο καρπο μες' ςτα πλεχτα καλάθια.
Κ' ένας-τυς νιος ςτο γιριζμο τυς βάραε το λαγύτο
γλικα πυ λες ςε λίγονε, κι αγάλι τ' αποτρίγια
τραγύδαε, κι όλι ι ςιντροφια ξοπίςο ροβολύςε,

κε κσεφονόντας χόρεβαν μ' ανάλαφρο ποδάρι.
Κ' έφτιασε μέσα εκι βόδιον κοπάδι κυτελάτον —
απο καλάι τα διόρθο ε τα βόδια κε χριςάφι —
π' απ' τιν ταγι ίςα τρέχανε με μυνκριτα να πιύνε 575
κοντα ςε ρέμα μύρμυρο, δροςάτο καλαμιόνα.
Μαζι κε τέςερι χριςι τςοπάνι μονοςκίνι
κατέβεναν, μ' ενια ςκιλια π' ακολυθύςαν άςπρα. 578
Κ' έφτιασε μέσα ο θεικος τεχνίτις κε λιβάδι 587
μες' ςε λακια, κε πρόβατα πυ εδο κ' εκι βοςκύςαν,
κ' έφτιαςε ςτρύνκες κε μαντρι κε ςκεπαςτες καλίβες.
Κ' έφτιασε μέσα αφρόςπαςτο κε τ' Οκιανυ το ρέμα 607
κοντα ςτο γίρο το ςτερνο τις ςκαλιςτις αςπίδας.
Κε τέλος πια ςαν έφτιασε μεγάλι αςπίδα ςτέρια,
τςαπράζα φτιάνι αςτραφτερα λαμπρίτερα απο φλόγα· 610
τυ φτιάνι κράνος ςκαλιςτο γερο κε τεριαζμένο
ςτα διο μιλίνκια, με χριςι πύχε απο πάνο φύντα.
Κι απο καλάι τυ τάκανε καθάριο τα τυςλύκια.
Ετςι με τέχνι τι δυλια ςαν τιν απόφτιας' όλι,
πέρνι τα όπλα κε μπροςτα ςτι Θέτι τ' απιθόνι. 615
Κε κάτο αφτι απ' τις χιονιςτες κορφάδες ςα γεράκι
πετάι, τιν αχτιδόλαμπρι αρματοςα κρατόντας.

Τ

Κ' ι κροκοςτόλιςτι ι Αβγι οχ τ' Οκιανυ το ρέμα
ανέβενε να φέρι φος ς' όλυς θευς κι αθρόπυς·
κε φτάνι ι Θέτι φέρνοντας απ' το θεο τα δόρα
κάτυ στα πλία. Κ' ίβρε εκι το γιό-τις πυ πεζμένος
στα ςτίθια απάνυ τυ νεκρυ πικρόλαλα θρινύςε,
κ' ένα ςορο ςιντρόφι-τυ μιρολογύςαν γίρο.
Κι αφτι ςτι μέςι πρόβαλε, ι ςεβαςτί-τυ ι μάνα,
πυ εφτις το χέρι τΰπιαςε με ςιμπονια κε τΰπε
«Πονας, πεδί-μυ, μα άφις'-τον στο νεκρικό-τυ ςτρόμα
το μάβρο αφτο, αφυ πίγε πια απο θεον κακία,
κε δέκςυ αφτα απ' τον Ιφεςτο τα όπλα, κςακυζμένα
πανόρια, π' όμια αντρος κορμι δε ζόςτικε ος τα τόρα».
Ετςι ίπε ι ςεβαςτι θεα, κι ομπρος τυ τα ςοριάζι
χάμυ· κ' εκίνα βρόντικςαν, πλυμόφτιαςτα ένα κ' ένα.
Τρόμος τυς έπιαςε όλυς-τυς, μι δε ναν τ' αγναντέψι
τόλμαε κανις, μον ςκόρπιςαν. Μα ο Αχιλέας όμος
τάδε, κε πιο το πάθος-τυ τον πίρε, κε τα μάτια
φριχτες κάτυ απ' τα βλέφαρα λες τυ πετύςαν φλόγες.
Κε με χαρα τα κςέταζε στα χέρια· κε ςαν τάδε
κε χόρταςε πια τυ θευ τα ζιλεμένα δόρα,
εφτις γιρνάι τις μάνας-τυ κε τις μιλάι διο λόγια
«Μάνα, ο θεος μυ χάριςε ςαν όπλα πυ τεριάζι
νάνε ι δυλια απ' αθάνατο, κι όχι απ' αθρόπυ, χέρι.
Κε θαν τα βάλο τόρα εγο. Μα ανιςιχο όμος, μάνα,
μίπος ος τότε στο νεκρο κακόμιγες χοθύνε
περνόντας στις βαθιες πλιγες, κε μέςα εκι ςκυλίκια
γενίςυν κε το λίψανο μυ βλάψυν — αχ ο μάβρος
πάι πέθανε — κε το κορμι τυ το ςαπίςυν όλο».
Τότε ι λεφκόποδι θεα τυ λέι διο λόγια, ι Θέτι
«Πεδί-μυ, τέτια ςιλοι — άςε — μιν έχι ο νύς-ςυ.

Γιατι θα διόxσο τ' άγρια εγο κοπάδια απο xοντά-τυ,
τις μίγες, πυ τυς άντρες τρον τυς πολεμοςφαγμένυς.
Γιατι xι αν xάθετε άθαφτος ολὸxλιρο 'να χρὸνο,
δε θεν ν' αλάxσι αφτος θορια, ίςος xε πιο ροδίςι.
Μον xράxςε ςι ςε ςιντιχια τον Αχεον τ' αςxέρι,
xε με τ' Ατρέα αφυ το γιο φιλιὸςις, τότε οπλίςυ
για μάχι εφτις xε πόλεμο xε δίxςε τιν αντριά-ςυ».
Ιπε, xε μέςα τῦδαλε παλιxαρίςιο θάρος,
x' έπιτα αθάνατο νερο μες' ςτο νεxρόνε ςτάζι
απ' τα ρυθὺνια π' άλιοτες ι ςάρxες-τυ να μίνυν.
K' εxίνος πίρε το γιαλο άxρι-άxρι, ο Αχιλέας,
φριχτα αλιχτόντας, xι άςxοςε τον Αχεον τ' αςxέρι.
Κι όλι όςι μένανε άλοτες μες' ςτο xαραβοςτὰςι —
όλι τιμὸνια πυ βαςτυν, πυ xιβερνυν xαράβια,
xι όλι ι ταμίες τυ ςτρατυ πυ το πςομι μιράζυν —
τότες xι αφτι ςτι ςιντιχια πιγένανε, τι βγίxε
ο Αχιλέας, xε xερο ςπαθι δεν ίχε ανxίxςι.
Κυτςένοντας x' εxίνι ι διο, ι δυλεφτάδες τ' Αρι,
πίγεναν, τυ Τιδέα ο γιος xι ο θειxος Διςέας,
έτςι αxυμπόντας ςε μαxρια xοντάρια, γιατι αxόμα
ίχαν βαριες λαβοματιες· xε παν ςτιν πρότι αράδα
xε xάθυντε τις ςιντιχιας. Κε νά! ςτερνός-τυς ίρθε
τ' Ατρια xι ο προταφέντις γιος, ο βαςιλια Αγαμέμνος,
τι ίχε πλιγι· γιατι xι αφτον ςτο πόδι ίχε λαβόςι
ο Κόνας, τ' Αντινόρυ ο γιος, όταν βαςτὺςε ι μάχι.
Ετςι όλι αφυ μαζέφτιxαν ι πενεμένι Αργίτες,
τότες ςιxόθι ο xςαxυςτος γιος τυ Πιλέα x' ίπε
«Τ' Ατρέα γιε, τί βγάλαμε με τυς θιμύς-μας τάχα —
x' εςι x' εγο — όταν πιάςαμε xαρδολιςάχτρα αμάχι
νά! για μια τςύπα, xε το νυ μας τίφλοςε το πάθος;
Κάλια ας τιν ίχε ι Αρτεμι θερίςι ςτο xαράβι
τι μέρα όταν τιν πίρα εγο πατόντας το xαςτρί-τις!
Τότε έτςι απο xοντάρια οχτρον τόςι Αχει xε τόςι
μ' έμας τι γις δε θάβαφαν, ςα μ' έπιαςε το πίζμα.
Δες θέλαμε xαλο να δυν ι Τρόες· μα ι διxί-μας
xερο θαρο τα πάθι-μας θα λεν xε xςαναλένε.
Μα έγιναν πια, ας τ' αφίςυμε xε μ' όλι-μας τι λίπι,
θέμε δε θέμε τιν xαρδια ςοπόντας μες' ςτα ςτίθια.
Τόρα εγο πάβο το θιμο, μιδε τεριάζι εόνια
πίζμα να μυ βαςτάι ι ψιχι, x' έλα — xερο μι χάνις —

κράκσε, Αγαμέμνο, στ' άρματα τυς άνυρυς Αργίτες,
τι τυς οχτρυς θα βγο κσανα να δοκιμάσο, αν θέλυν
να καλορίσυν ός εδο. Μα το πλεβρο θα γίρυν
χαρύμενι σα να θαρο όσι έχυνε ίσος τίχι
απ' το σπαθί-μυ αλάβοτι να βρυν το δρόμο πίσο».
Ιπε, κ' εκίνι χάρικαν, ι πενεμένι Αργίτες,
πυ κσίπε πια ο λιοντόκαρδος γιος τυ Πιλια το πίζμα.
Τότες τυς ίπε ο κσακυστος αφέντις Αγαμέμνος
έτσι όπος κάθυνταν, χορις να σικοθι στι μέσι
«Βλαστάρια τ' Αρι κσακυστα, Αργίτικα κσεφτέρια,
καλο όταν σικοθι κανις ν' ακύτε, μίδε πρέπι
ναν τον διακόφτυν, τι-κι αφτος σαστίζι ο κατεχάρις.
Μα αν πλίθος θοριβάι πολι, πός τότες θες κανίς-μας
να πι ί ν' ακύσι; Πνίγετε φονι κ' ι πιο λαλύσα.
Κε τόρα τ' Αχιλέα εγο θα κσιγιθο· όμος όλι
προσέκστε ι άλι κ' ίσιχα το λόγο μυ αγρικίστε.
Σιχνα μυ λέγανε όλι-τυς το λόγο αφτο, κε πάντα
με κατεχύσαν, μα να εγο δε φτέο μον ι Κατάρα —
αφτι πυ στ' άνιλια γιρνάι — κ' ι μίρα-μυ κι ο Δίας,
πυ άγρια με φρένια γιόμισε στι σιντιχια το νύ-μυ
τι μέρα π' άρπακσα τι νια κσανα απ' τον Αχιλέα.
Τί νάκανα όμος; πυ θεος τα πάντα αποφασίζι.
Δέσπινα κόρι τυ Διος π' όλυς λολένι ι έρμα,
Λολια τι λεν, κ' έχι απαλα τα πόδια μίδ' ανκίζι
τι γις, μόνε κορφι-κορφι πατάι θνιτον κεφάλια
κε τυς ζιμιόνι. Ζάβοσε πολυς ος τόρα κι άλυς,
τι κε το Δία λόλανε μια μέρα πΰνε απ' όλυς
λεν πρότος, άντρες κε θευς· μα να ι Λολια κ' εκίνον
τον γέλασε με πονιριες, κε θιλικο όντας πλάζμα,
τι μέρα πΰταν ι κσανθι Αλκμίνι να γενίσι
το θεριοσκοτοστι Ιρακλι στι στεριοπίργο Φίβα.
Τι σ' όλυς τυς θευς μπροστα τότ' ίπε με καμάρι
'Ακύστε-με, όλες ι θεες, κι όλι ι θεi ν' ακύστε,
για να σας πο όσα μυ ζιτάι μέσα ι καρδια στα στίθια.
Αντρα να βγάλι σίμερα στο φος ι πονοδότρα
Λεφτέρο π' όλα θα τον πυν τα γιροχόρια αφέντι,
άντρα απο φίτρα κε γενια μ' έμα δικό-μυ μέσα'.
Τότες με πονιρια απαντάι ι δολοπλέχτρα ι Ιρα
'Πσέμα το λες, το λόγο-συ πότες δε θ' αλιθέψεις·
άδε έλα, Δία, ορκίσυ-μυ όρκο μεγάλο τόρα

πος όλα αλίθια θαν τον πυν τα γιροχόρια αφέντι
αφτον πυ πέςι ςίμερα απο γινέχας μίτρα,
άντρας αν ίνε απο γενια μ' έμα δικό-ςυ μέςα'.
Ιπε, κι αφτος τιν πονιρια δεν ένιοςε κι αμόνι
όρκο μεγάλο, κι άςκιμα γελάςτιχε κατόπι.
Τι ι Ιρα φέβγι τρέχοντας οχ τυ βυνυ τιν άκρι
κε ςτ' Αργος κυβαλιέτε εφτις, πυ τ' άρχοντα Στενέλυ,
γιυ τυ Περςέα, εκι ίκςερε τι λιγερι γινέκα.
Αφτι ίχε αγόρι ςτιν κιλια εφτα μετρόντας μίνες,
κι όκςο το φός-τις τὄβγαλε, κ' εφταμινίτικο έτςι,
κε τις Αλκμίνις ςταματα τι γένα κε τυς πόνυς.
Επιτα τρέχι ςτυ Διος με τα μαντάτα πάλι
'Πατέρα αςτραποκέραβνε, τυ Κρόνυ γιε, 'να λόγο
θα ςυ μιλίςο. Σίμερα γενίθικε ένας άντρας
λαμπρος, πυ θα γενι ολονονον τον Αργιτον αφέντις,
γιος τυ Στενέλυ, να ο Βριςτιας απ' τυ Περςια το γένος,
έμα δικό-ςυ· πρέπι-τυ να βαςιλέβι ςτ' Αργος'.
Ιπε, κε λίπι φλογερι βαθια τυ κέι τα ςπλάχνα,
κι αρπάζι αμέςος τι Λολια οχ τις ζγυρες πλεκςύδες,
μέςα απ' το πάθος βράζοντας, κε βαριορκίςτικ' όρκο
το πος ποτες ςτον Ελιμπο, ποτες ςτ' αςτρένια υράνια
δε θα πατίςι πια ι Λολια π' όλυς λολένι πάντα.
Ιπε, κε με το χέρι-τυ ςτριφοκλοθάι κε ρίχνι
οχ τα υράνια τι Λολια, κι αφτι ςε λίγο φτάνι
ος ςτα μετόχια τον θνιτον. Αφτι θιμύνταν πάντα
κε ςτέναζε, όταν έβλεπε το λατρεμένο γιό-τυ
πυ τον βαςάνιζε ο Βριςτιας κε δύλεβε ςα ςκλάβος.
Ετςι κ' εγο ςτα πλία ομπρος ςα θέριζε τυς άντρες
τυ Εχτορα τ' ανίκιτο κοντάρι, δε μπορύςα
να βγάλο τι Λολια απ' το νυ πυ μ' ίχε πριν λολάνι.
Μα αφΰςφαλα κε το μιαλο μυ πίρε τότε ο Δίας,
θέλο κςανα να φιλιοθο, να δόκο πλύςια δόρα.
Μα ςίκο μ' όλο το ςτρατο ςτον πόλεμο να βγύμε,
κ' εγο νά έτιμος, ςα θες, να δόκο κάθε δόρο
πυ ςτιν καλίβα-ςυ ίρθε εχτες κε ςΰτακςε ο Διςέας.
Ιδε καρτέρα αν προτιμας, κιας βιάζεςε για μάχι,
κ' ι παραγιι απ' το πλίο-μυ παν τόρα κε τα φέρνυν,
κε δές-τα κ' έπιτα μυ λες, ςαν πυ ποθις αν ίνε".

Τότες τ' απάντιςε ο γοργος γιος τυ Πιλέα κ' ίπε
«Τ' Ατρέα κςακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,

καλα! Τα δόρα δός'-μυ αν θες, σαν πυ τεριάζι, ι κράτα,
τ' αφίνο αφτο στο χέρι-συ. Μον έλα ομπρος! στι μάχι
αμέσος τόρα! Τι άπρεπο εδο ν' αργολογύμε,
να χάνυμ' όρα· ατέλιοτι δυλια μεγάλι ακόμα». 150
Τότες τ' απάντισε ο σοφος γιος τυ Λαέρτι κ' ίπε 154
«Μι δα έτσι εσι ο τόσο καλος, θεόμορφε Αχιλέα, 155
μι θες τυς λόχυς νιστικι να σικοθυν κι αμέσος
να πολεμίσυν τυς οχτρυς, τι ι μάχι λίγες όρες
δε θα βαστάκσι, αν γίνι αρχι κε σιμπλακυν ι άντρες
κε χίσι κε στυς διο ο θεος μέσα στα στίθια πάθος.
Μα άσε να φαν — να πιυν κε μια — μες' στο καραβοστάσι 160
τα παλικάρια-μας· τι αφτο δίνι ζοι κε θάρος.
Γιατι όλι μέρα πιός μπορι ος να βυτίκσι ο ίλιος
στίθια με στίθια αφάγοτος να πολεμάι στον κάμπο;
Τι ακόμα κι αν απόφασι το κάνις, μα βαρένυν
τα μέλι-συ όμος άνισθα κε σε λιγόνι ι πίνα, 165
σε κόβι ι δίπσα, συ λιγάι σα ροβολας το γόνα.
Μον έλα σκόλνα τα πεδια, κε πές-τυς να τσιμπίσυν 171
κάτι να φαν, κι ο βασιλιας τα δόρα ο Αγαμέμνος
στι σιντιχια ας τα φέρι εδο, για ναν τα δυν εδο όλι
κε μέσα-συ θαραπαι λίγο ι πσιχι κε σένα.
Κι όρκο ας σ' αμόσι στέκοντας στον Αχεον τι μέσι 175
τι νια πος δεν τιν άνκικσε, στο στρόμα-τις δεν μπίκε,
π' άντρες γινέκες, αρχιγε, σινίθια τόχυν όλι. 177
Τραπέζι τότε αρχοντικο να φιλιοθίτε ας δόκι, 179
τραπέζι πλύσιο, πυ σοστο ότι ίνε να μι λίπσι. 180
Κε τ' άδικο πια κσέγραπς'-το, τα περαζμένα κσέχνα! 178
Τ' Ατρέα γιε, έπιτα κ' εσι στοχαστικος πια μ' όλυς 181
κίτα να γίνις, τι αρχιγο δεν ίνε κατιγόρια,
πριν σαν προζβάλι ο βασιλιας, ναν τυ φιλιόνι πάλι».
Τότες τυ λέι, τ' Ατρέα ο γιος, ο προταφέντις τ' Αργυς
«Γιε τυ Λαέρτι, με χαρα σ' αγρίκισα το λόγο, 185
γιατι όλα τα κσεφίλισες κε κσίγισες με τάκσι.
Αφτα νε εγο θαν τα ορκιστο, μυ το ποθι ι καρδιά-μυ,
μίτ' όρκο πέρνο πσέφτικο προς τυς θευς. Μα ας μίνι
ο Αχιλιας ος τότε εδο κιας βιάζετε για μάχι,
μίνετε κι όλι αχόριστι ι άλι όσπυ να φτάσυν 190
τα δόρα εδο όκσο κε πιστα να σφάκσυμε ορκιστίρια.
Τόρα, Δισέα, ορίζο αφτο κε στ' αναθέτο εσένα·
διάλεκσε γιυς μες' στο στρατο, αρχόντον γιυς, κε φέρε

τα δόρα οχ το καράβι-μυ, όλα όσα τ' Αχιλέα
εχτες ριτα τυ τάκσαμε, κε φέρτε τις γινέκες.
Κι ο κράχτις-μυ μες' στον πλατι τον κάμπο ας ετιμάσι
γυρύνι, εφτις να σφάκσυμε στο Δ'α κε στον Ιλιο».
Τότες τ' απάντισε ο γοργος γιος τυ Πιλια κε τὖπε
«Τ' Ατρέα κσακυζμένε γιε, προτάρχοντα Αγαμέμνο,
αφτα κατόπι μάλιστα σοστο ναν τα φροντίστε,
σα γίνι τέλος σχόλαζμα τις μάχις κι όταν μέσα
εδο στα στίθια τα δασα δε βγάζι τόσο πάθος.
Μα τόρα κίνι κίτυντε σφαγμένι απ' το κοντάρι
τυ Εχτορα, σαν τὖδοκε τι νίκι ο γιος τυ Κρόνυ,
κ' εσις φαγια μυ κρένετε. Οχι όχι! Εγο προστάζο
τòρα να πιάσυνε σπαθι τα παλικάρια... αμέσος...
απòτιστι κε νιστικι, κε σα βυτίκσι ο ίλιος
ας φαν όσο ποθυν, αφυ κσεχρεοθι ι ζιμιà-μας.
Μα κάτυ πριν δε γίνετε να μυ κατέβι εμένα
στο στόμα εδο φαγι ί πιοτο, αφὖχασα το βλάμι,
πυ στιν καλίβα απο χαλκο μυ κίτετε σφαγμένος
τιρόντας κατα τι μπασια, κε γίρο-τυ ι σιντρόφι
θρινυν. Για αφτυ δεν εχο νυ για φαγοπότια τόρα,
παρα για φόνυς έματα κε στεναγμυς κε φρίκι».
Τότες τ' απάντισε ο σοφος πολίτεχνος Δισέας
«Ο τυ Πιλέα αφέντι γιε, σπαθί-μας πρότο απ' όλυς,
με τ' όπλο εσι ίσε ανότερος, πολι καλίτερός-μυ,
όμος νομίζο πος κ' εγο σε κσεπερνάο πολι ίσος
στι γνόμι, τι ίδα κόζμο πριν κε πιο πολα κατέχο.
Ετσι έχε λίγο απομονι το τί θα πο ν' ακύσις.
Πάντα ι άθροπι γλίγορα τον πόλεμο μπυχτίζυν,
πυ το δρεπάνι-τυ σορο στρόνι το χόρτο χάμυ,
μα ο θέρος τίποτα, όταν πια τι ζιγαριά-τυ ο Δίας
τι γίρι πὖνε μιραστις στιμένος τον πολέμον.
Μα το νεκρο δε γίνετε με τιν κιλια ι Αργίτες
να κλάψυνε, τι απανοτα πλίθι πολα όλι μέρα
πέφτυν... πός τότε απ' τα δινα κανίς θα πάρι ανάσα;
Μα πρέπι αφτος να θάβετε πυ πέσι, κε τον φίλον
ας κάνι απομονι ι καρδια, μια μέρα σαν τον κλάψυν,
κι όσι άλι απ' τιν κατάρατι σοθύνε μάχι, πρέπι
να δυν να φάνε κε να πιυν, για να βαστυν πιο ακόμα
σε πόλεμο με τυς οχτρυς πιζματομένο πάντα,
ζοζμένι τιν αρματοσα. Τόρα άλο πια κανίς-μας

ας μιν προςμένι πρόσταγμα κε κοντοςτέκι πίσο,
τι τ' άλο αφτό-τυ θαν τυ bγι λαχτάρα στο κεφάλι,
στα πλία πίςο αν κάθετε, μον όλι ομπρος! ςα φάμε,
ας bγύμε αμέςος τυς οχτρυς ν' αρχίςυμε πελέκι».
Ιπε, κε πίρε τυς διο γιυς μαζί-τυ τυ Νεστόρυ,
κε πίρε το Μελάνιπο το Θόα το Μιριόνι
το Μέγι, τυ Φιλέα γιο, τον άκσιο Λικομίδι,
κε στιν καλίbα πίγανε τυ bασιλια Αγαμέμνυ.
Ετςι άπςε-ζbίςε τέλιοςε όλι ι δυλια, τι αμέςος
φέρανε κιόλας τα εφτα τριπόδια πΰχε τάκσι,
τα δόδεκα άτια, κ' ίκοςι λεbέτια γανομένα,
κ' εφτα γινέκες bγάλανε — λαμπρες, πςιλοδυλέφτρες —
οχ τιν καλίβα, κι όγδοι τιν όρια Βριςοπύλα.
Κι αφυ ο Διςέας έζιαςε χριςο κομάτια δέκα
κινάι, κε πάγεναν μαζι τα δόρα ι άλι αρχόντι.
Κι άμα στι μέςι τάbαλαν τις ςιντιχιας, ςικόθι
τ' Ατρέα ο γιος· κε πάι κοντα ο κράχτις ο Ταρθίbις,
κράχτις με θεικια φονι, bαστόντας το γυρύνι.
Τότε έςιρε τ' Ατρέα ο γιος τιν κάμα πΰχε πάντα
κοντα στις ςπάθας το μακρι φικάρι κρεμαζμένι,
κ' έκανε αρχι απ' τυ γυρυνιυ τις τρίχες· κε το Δία
περικαλόντας ςίκοςε τα χέρια, κι όλι ι άλι
ςτάθικαν ίςιχι εκιπα κε ςοπιλα αγρικύςαν.
Κ' ίπε τιρόντας τα πλατια υράνια ο γιος τ' Ατρέα
«Ακυ-με, Δία, πρότα εςι, τον αθανάτον όλον
τρανότατε προταρχιγε, κι άκυ-με, Γι κ' εςι Ηλιε,
κ' ι Γδίκιςες πυ τιμορυν τυς πςέφτορκυς στον Αδι·
'πέρνο όρκο, εγο δεν άνκιχςα ποτες τι Βριςοπύλα
μίτε ζιτόντας ανκαλια μίτε δυλια χαμια άλι,
μον τιμιμένα κάθυνταν μες' στιν καλίβα πάντα.
Πςέφτορκα αν ίπα, έτςι ι θει κακα άπιρα ας μυ ςτίλυν,
τόςα όςα στέλνυν ς' όπιονε τυς φτέκςι πςεφτορκόντας».
Ιπε, κ' εφτις χαλκόκοπςε τυ χίρυ το λαρίνκι.
Επιτα ο κράχτις τον πετάι στριφοκλοθίζοντάς-τον
στ' αφρένιο κίμα τυ γιαλυ, για ναν τον φαν τα πςάρια.
Τότες ςικόθικε ο γοργος γιος τυ Πιλέα κ' ίπε
«Δία πατέρα, ό τι bαρια στον κόζμο μας τιφλόνις!
Ιδε ποτε ςτα ςπλάχνα-μυ δε θάναbε στα ςτίθια
τόςο bαθια τ' Ατρέα ο γιος, ύτε τι νια άθελά-μυ
δε θάπερνε απ' τα χέρια-μυ, μα νά, ο μεγάλος Δίας

να πέσυν ίςος ίθελε πολά-μας παλικάρια.
Τόρα να φάτε ςίρτε πια για ν' αρχινύμε μάχι».
Ετςι ίπε, κε τι ςιντιχια ςκολάζι χέρι-χέρι,
κι όλι ςκορπύνε κι ο καθις ςτο πλίο-τυ παγένι.
Επιαςαν τότε ι παραγιι τα δόρα να φροντίςυν,
κε φέβγυν πέρα ναν τα παν ςτυ κςακυςτυ Αχιλέα.
Κι αφυ όλα τ' άλα απίθοςαν μες' ςτις καλίβες, βάζυν
τις νιες να κάτςυν· έπιτα τα ςερπετα κοπέλια
βαρυν τ' αλόγατα να παν με το κοπάδι τ' άλο.
Τότες ι Βριςοπύλα, νια χριςι ςαν Αφροδίτι,
ςαν ίδε απο ςκλιρο χαλκο τον Πάτροκλο ςφαζμένο,
τὔπεςε απάνυ, κ' έμπικςε τα κλάματα, κςεςκόντας
τιν όμορφι όπςι τ' απαλα λεμά-τις τ' άςπρα ςτίθια.
Κ' έτςι μιρολογύςε ι νια πὔχε νεράιδας κάλι
«Πάτροκλε, εςι πυ ι μάβρι-μυ ς' ελάτρεβε ι καρδύλα,
αχ ζοντανο εγο ς' άφιςα ςαν έφεβγα, κε τόρα
ςτο γιριζμό-μυ, αφέντι-μυ, ςε βρίςκο ςκοτομένο.
Αχ τὄχι ι μίρα-μυ διvα να με ςπαράζυν πάντα.
Τον άντρα ι μάνα-μυ ι γλικια πυ μὔδοκε κι ο κίρις
τον ίδα απ' άςπλαχνο χαλκο ςφαγμένο ομπρος ςτο κάςτρο,
κε τρία αδέρφια-μυ πυ μια μας γένιςε μιτέρα,
κι αφτι ι καιμένι χάθικαν, κ' ι τρις τιν ίδια μέρα.
Ομος εςι δε μ' άφινες — ςα μὔςφακςε τον άντρα
ο Αχιλέας κ' έκαψε το γονικό-μας ςπίτι —
να κλέο, μον πάντα μὔταζες πος τέρι-τυ κατόπι
θα γίνο εγο, κε θα με πας ςτι Φτια με τα καράβια
να κάνις τις χαρές-μυ εκι. Για αφτο ςε κλέο με πόνο,
ςε λαχταρο πυ πέθανες, γλικόλογέ-μυ πάντα».
Ετςι θρινύςε, κ' έκλεγαν κατόπι κ' ι γινέκες,
εκίνον τάχα μα καιμυς ι κάθε μια δικύς-τις.
Κ' ι προεςτι τον Αχεον μαζέφτικαν κατόπι
ςτον Αχιλέα ολόγιρα κε τον περικαλύςαν
να φάι κε κάτι, μα όχι αφτος τυς έλεγε βονκόντας
«Να ζίςτε, αδρέφια, αν μ' αγαπα κανίς-ςας, μι μυ λέτε
ψομι ί κραςι προτίτερα ςτο ςτόμα-μυ να βάλο,
γιατι έχο μες' ςτα ςτίθια-μυ τα ςπλάχνα ματομένα.
Κι ος να νιχτόςι αν καρτερο, μι με φοβάςτε, αντέχο».
Ετςι ίπε, κ' έςτιλε να παν τυς άλυς βαςιλιάδες,
μα μίνανε τ' Ατρια ι διο γιι κι ο θεικος Διςέας

κι ο Δομενιας κι ο Νέςτορας κι ο Φίνικας ο γέρος
ναν τον παριγορίςυνε, πυ δίχος πια να πάπςι
βόνκαε· μα τίποτα γι αφτον παριγορια δεν ίχε,
ος νάμπι ςτις ςφαγις κςανα το ματομένο ςτόμα.
Κε ςα θιμίθι, ςτέναχςε μέςα απ' τα βάθια κ' ίπε
«Νε, δίςτιχε, άλοτες κ' εςι, αγαπιτό-μυ αδρέφι,
μΰςτροςες δίπνο αναςτικο εδο μες' ςτιν καλίβα
γοργα-γοργα κε γλίγορα, ςα βιάζυνταν ν' ανίκςυν
ι Δαναι με τον οχτρο πολιδακρύςα μάχι.
Μα τόρα εςι μυ κίτεςε νεκρος κε δε ςαλέβις,
κ' εμένα νιςτικια ι καρδια — κι ας έχο τόςα ομπρὸς-μυ —
ποθόντας ςε. Γιατι κακο χιρότερο να πάθο
άλο δεν έχι, κι αν μυ πυν το γέρο-μυ πος πίγε —
πυ τόρα δάκρια πίρινα χίνι ίςος ςτιν πατρίδα
πυ τέτιο γιο ςτερίθικε, κι αφτος ςτα κςένα αλάργα
για μια Λενιο κςετςίποτι με μάχες τιραγνιέτε —
ί αφτον πυ εκι μυ αντρόνετε, τ' αγόρι-μυ, ςτι Σκίρο
(ακόμα αν ο Νιοφτόλεμος μυ ζι ο καμαρομένος).
Τι πριν μυ τὄλπιζε ι καρδια πος τάχα εγο μονάχα
εδο θα βρο τον τάφο-μυ αλὰργα απ' τιν πατρίδα
ςτις Τριας τα μέρι, όμος εςι πος θα γιρίςις πίςο,
για να μυ βγάλις το πεδι, ςα ζβίςο εγο, οχ τι Σκίρο,
κε ναν τυ δίκςις όλα-μυ ένα ένα, θιςαβρὺς-μυ
κε ςκλάβυς-μυ κε ςκεπαςτο απςιλοφτάςτι πίργο.
Τι τόρα πια θαρο ο Πιλιας μια κε καλι απ' τον κὸζμο
πος πέθανε, ί καν καπςοζι λιγὰκι, πος ςτενάζι,
ςπαζμένος απ' τα γερατια κε καρτερὸντας πὰντα
μάβρα μαντάτα, όταν τυ πυν το πος με πίρε ο χάρος».
Ιπε θρινόντας, κ' έκλεγαν κ' ι προεςτι κατόπι
θιμὰμενι όςα αφίκανε ςτον πίργο-τυ ο καθένας.
Κε ςαν τυς ίδε πὄζβιναν ςτο μιρολόι ο Δίας,
τυς πόνεςε κε λέι εφτις τις Αθινας διο λόγια
«Πεδί-μυ, πάι τον άφιςες ςτιν τίχι τέτιονε άντρα·
ί δεν ςτ' ανκίζι πια ςταλια τα ςπλὰχνα ο Αχιλέας;
Μα δές-τον! τόρα εκι μπροςτα ςτ' ορθόπλορο καράβι
κάθετε κε μιρολογάι το βλὰμι, κι όλι ι άλι
πίγαν να φαν, μα νιςτικος αφτος κε διπςαζμένος.
Μα ςίρε ςτάκς'-τυ αθάνατο νερο ςτα ςτίθια μέςα
εκι πυ κλέι, για να μπορι ςτιν πίνα να βαςτάκςι».
Ετςι ίπε κε τιν έςτιλε, ςαν πυ κι αφτι ποθύςε.

Κι όμια με λάχρα οργιόφτερι τρανόφονι, οχ τα ίπσι
κάτυ πετάι μέσα απ' το φος τιν όρα πυ ι Αργίτες
παντυ ςτον κάμπο τ' άρματα φορύςαν τυ πολέμυ.
Κ' έςτακςε αθάνατο νερο μες' ςτ' Αχιλια τα ςτίθια,
πυ πίνα πιο κακόριςτι να μιν τον τρεμοβλάπςι,
απε ςτ' ανίκιτυ γονιυ κςανα το ςιὲριο πίργο
φέδγι.
Κε χίθικε ο ςτρατος τότ' όκςο απ' τα καράβια.
Πος οχ τον υρανο πικνα πέφτυν τα χιόνια κάτυ,
πςιχρα, απο Θρακοδρόλαπα βοριοςταλμένυ φίλο,
τότε έτςι λαμπρογιαλιςτα πλίθος μεγάλο κράνα
όκςο απ' τα πλία πρόβεναν, κε πρόβεναν αςπίδες,
ςορος κοντάρια φράκςινα, κε δίχυφτα τςαπράζα.
Ι λάμπςι πάι μεςύρανα, γελύνε γίρο ι κάμπι
απ' τι φενκια· κε τον αντρον αντιδροντὰι το δίμα.
Τότες ςτι μέςι οπλίςτικε ο άκςιος Αχιλέας.
Εβαλε πρότα τα γερα τυςλύκια ςτα καλάμια,
πανόρια, πὒταν μ' αργιρα θιλίκια αρμοδεμένα
Κατόπι πίρε φόρεςε ςτα ςτίθια τα τςαπράζα,
κ' έπιτα γίρο κρέμαςε ςτυς όμυς-τυ τι ςπάθα,
χαλκένια αςιμοκάρφοτι, κε πίρε τιν αςπίδα,
γερι, π' αλάργα ι λάμπςι-τις ςα φενκαριυ φοτύςε.
Πος φένετε οχ το πέλαγο ςε λαμνοκόπυς λάμπςι
φοτιας πυ κέι, κε κέι ομπρος ςε προβατίςα ςτρύνκα
ς' ὸρος πςιλα, ενο άνεμος τυς νάφτες ςτανιοςπρόχνι
ςτα ςτίθια απάνυ τυ γιαλυ αλάργα απ' τυς δικύς-τυς·
έτςι έφτανε ος τον υρανο κ' ι λάμπςι οχ τιν αςπίδα
τιν λαμπροςκὰλιςτι. Επιτα το κράνος βαριαςκόνι
κε το φορὰι ςτιν κεφαλι. Σαν άςτρο αχτιδοβόλαε
το κράνος τ' αλογόφυντο, κε ςάλεβαν τριγίρο
ι φύντες πὒβαλε ο θεος πικνόχριςες ςτιν άκρι.
Κε πίρε δοκιμάςτικε μες' ςτ' άρματα, αν τυ πάνε
κι αν κύναε μέςα λέφτερα τα μέλι, κε θαρύςες
ίταν φτερα κε ςίκοναν το βαςιλια ςτα ίπςι.
Στερνα οχ τι θίκι-τυ άδρακςε το γονικο κοντάρι,
βαρι μεγάλο δινατο — άλος αφτο να πέκςι
δε μπόραε, μόνος κάτεχε ναν τ' ανεμίζι εκίνος
ζαγόριο φράκςο πὒκοπςε πςιλα απ' το κορφοβύνι
για τον Πιλέα ο Χίρονας αρματολον ριμάχτρι.

Τ' άλογα τότε ο Αλκιμος κι ο Αφτομέδος πιάνυν
κε ζέβυν, κι όμορφα λυρια τυς βάζυν, κε στα δόντια
τα χαλινάρια, κι άπλοσαν τα γέμια τυς ος πίσο
στο χαλοχάρφοτο κυτι. Κατόπι ο Αφτομέδος
πίρε στα χέρια καμοτςι λαμπρο κε τεριαζμένο,
κε μες' στ' αμάξι πίδισε. Κε πίσο ο Αχιλέας
ανέβικε — άμα οπλίστικε — στ' αμάξι κε σκορπύσε
αχτίδες λες απ' το χαλκο σαν ίλιος φοτοδότις.
Κε φόνακσε με σκιαχτερι φονι στα γονικα άτια
«Πςαρι κε Κσάνθο, κςακυστα πεδια τις Φτεροπόδας,
κιτάκστε αλιος τον αμακσα να κςαναφέρτε πίςο
στα πλία εδο, όταν πόλεμο χορτάςυμε κε μάχι,
όχι όπος έμινε νεκρος ο Πάτροκλος στον κάμπο».
Τότ' ίπε κάτυ απ' το ζιγο το παρδαλο πυλάρι,
ο Κσάνθος — κ' έσκιπςε πικρα τιν κεφαλι, κ' ι χέτι
κςεχίθικε όλι απ' το ζιγο κοντα στα πόδια χάμυ —
τι τΰδοκε φονι ι θεα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα
«Νέ, θα σε σόςυμε — θα δις, θεόμορφε Αχιλέα —
κε τόρα ακόμα, μα ι αβγι πλακόνι πια ι στερνί-συ.
Δε φτέμε, ι μίρα κι ο τρανος θεος θα ς' αφανίσι.
Τι μίτε απ' όκνο κι άργιτα δικί-μας τυ Πατρόκλυ
τυ πίραν τότες τ' άρματα απ' το κορμί-τυ ι Τρόες.
Τρανος θεος τον έφαγε στον μπροστινον τι μέσι
τυ Δία ο γιος κε τις Λιτος, κε δόκσασε τυς Τρόες.
Τρέχυμε κε με φίλο εμις ζεφίρυ, αν ίνε ανάνκι,
π' αγέρα απ' όλυς πιο αλαφρι τον λεν· όμος εσένα
ς' τΰγραπςε ι μίρα απο θεο να σκοτοθις κι όχι άντρα».
Ιπε, κι αμέσος τι φονι τυ πίρανε ι Κατάρες.
Τότ' ίπε τυ Πιλέα ο γιος βαρια αγαναχτιζμένος
«Κσάνθο, θανάτυς μι μινας, κερος δεν ίνε τόρα.
Νέ, κςέρο αφτο κ' εγο καλα, γραφτο 'νε εδο να πέσο
μακρια απ' τυς έρμυς-μυ γονιυς. Μα κ' έτσι εγο δε φέβγο,
πρέπι τυς Τρόες πρότα εδο πελέκι να χορτάςο».
Ιπε, κε λάλαε τ' άλογα μπροστα-μπροστα αλιχτόντας.

Υ

Ετςι στα χίλα πλία ομπρος τριγίρο-ςυ ι Αργίτες,
για τυ Πιλια, αρματόθικαν, αχὸρταγε πολέμον·
κε πὰλε ι Τρὸες άντικρι στο καμποβύνι απάνυ.
Κι ο Δίας λέι τις Θέμιστας σε ςιντιχια να κράκςι
κάθε θεο ςτυ ορθόβραχυ κορφοβυνιυ τιν άκρι.
Κι αφτι τρεχάτι απο παντυ προςτάζι χέρι-χέρι
κάθε θεὸνε ος τυ Διος τον πίργο να κοπιάςι.
Κανένα, εκςον ο Οκιανος, δεν έλιπςε ύτε ρέμα,
κςοθια καμια όςες χέρυντε χορταριαζμένυς βάλτυς
κε βρίςες κε πιγες νερον κι όςες πανόρια δάςα.
Κι όλι ςαν ίρθαν ςτυ Διος τον πίργο, παν καθίζυν
στα μαρμορόκοφτα θρονια πυ τυ πατέρα Δία
τυ τάχε κάνι ο Ιφεςτος με τι ςοφί-τυ τέχνι.
Ετςι ι θει ίταν ςτυ Διος τον πίργο ςιναγμένι.
Κι όχι δεν ίπε τις θεας μίτε τις γις ο ςίςτις,
μον πάι ςτον πίργο οχ τυ γιαλυ τα βάθια, κε καθίζι
καταμεςίς-τυς κι αροτάι τον οριζμο τυ Δία
«Τί πάλι, αργιροκέραβνε, ςε ςιντιχια μας κράζις;
Κάτι για Τρόες κι Αχευς ςα ν' αναδέβι ο νύς-ςυ,
τι τόρα αφτον ο πόλεμος ίνε άζβιςτα αναμένος».
Τότε απαντάι ο ςιγνεφιας τυ Κρόνυ γιος, ο Δία;
«Σίςτι τις γις, μυ μάντεπςες με τί βυλι κε γνόμι
ςας έκραςα· νε, ςιλογι πυ ςφάζυντε τυς έχο.
Μα εγο στα κορφοβύνια εδο θα μίνο, κι οχ τι ράχι
θα χέρυμε το θέαμα· μα εςις ι άλι κάτο,
το προτιμάο, πιγένετε ςτον κάμπο, κε βοιθάτε
όπιυς ςας ςιμπαθα ι καρδια, θες Αχευς θες Τρόες.
Μόνυς αν τυ Πιλια το γιο να πολεμαν αφίςτε
τυς Τρόες, πάι αδίνατο κε μια ςτιγμι να μίνυν.
Αφτι κε πριν θορόντας-τον τρεμύλιαζαν, μα τὸρα

πυ για το βλάμι κ' ι πειχί-τυ μάνιασε, φοβάμε
μίπος—γραμένο ί άγραφο — τι χόρα-τυς πατίςι».
Ιπε κε ςίκοςε φριχτι πολέμυ ανεμοζάλι.
Κ' εφτις όλι ι θει κινυν ςτον πόλεμο να πάνε
μ' αντίθετυς ςτο νυ ςκοπυς. Τι ςτο καραβοςτάςι
ι Ιρα αρχιθέενα, κ' ι Αθινα, ι Παλάδα,
κι ο ςίςτις πίγε Ποςιδος, κ' Ερμις ο αγογιάτις
πυ νυς γερος το νιόθορο κεφάλι-τυ ςτολίζι·
μαζι κι ο Ιφεςτος φοτια γιομάτος κύτςα-κύτςα
ροβόλαε... κυτςα, μα γοργα τυ δρόμιζαν τα πόδια.
Μα ο Αρις πίγε ο πλυμιςτος ςτυς Τρόες, κε μαζί-τυ
το ρέμα ο Κςάνθος κ' ι Λιτο κ' ι ρόδινι Αφροδίτι
κ' ι ςαιτέφτρα ι Αρτεμι κι ο ζγυρομάλις Φίβος.
Τόρα όςο ςτέκανε ι θει απ' τυς αθρόπυς χόρια,
τόχαν μεγάλι ι Δαναι χαρα πυ ο Αχιλέας
βγίκε ςτον κάμπο, κε κερο ςπαθι δεν ίχε ανκίκςι·
όμος τρεμύλα ςίνκορμι τυς Τρόες παραλύςε
κι απελπιςια, πυ το γοργο θορύςαν Αχιλέα
καθος μες' ςτ' άρματα άςτραφτε ςα θ ινοφάγος Αρις.
Μα όταν μιας ζμίκςανε ι θει τ' αθρόπινα κοπάδια,
κςεςπα ι Αμάχι ανίμερι, χυγιάζι κ' ι Παλάδα,
πότε όρθια απ' όκςο απ' το τιχι κε το ςκαφτο χαντάκι,
πότε μακρόςκυζε κοντα ςτ' αφρόδαρτα ακρογιάλια·
κ' έςκυζε ο Αρις άντικρι ςα ςίφυνας ςτυς Τρόες
άγρια οχ τυ κάςτρυ τιν κορφι, κε πότε πιλαλύςε
κοντα ςτο ρέμα πίςο-ομπρος ςτ' Οριοκολόνι απάνυ.
Ετςι ι παντοτινι θει τυς διο ςτρατυς τρακέρνυν
πιρόνοντάς-τυς, κε βαρι ςτι μέςι ανάβι πάθος.
Κε βρόντιςε άγρια τον θεον κι αθρόπον ο πατέρας
οχ τα υράνια· κάτοθες κι ο Ποςιδος τραντάζι
τις γις τον όνκο, τον βυνον τις απςιλες κορφάδες.
Κι όλες ι ράχες ςάλεβαν τις πιγοδότρας Ιδας,
αλέβανε όλι ι πόδες-τις, το κάςτρο, τα καράβια.
Τρόμακςε κάτυ ο Πλύτονας, ο νεκραφέντις τ' Αδι,
κ' εφτις πιδάι απο το θρονι κε ςκύζι, φοβιζμένος
τι γι μι ςπάςι ο Ποςιδος, τις γις απάνυ ο ςίςτις,
π' ςε θνιτυς κι αθάνατυς φανι φριχτι ι φολιά-τυ,
μύγλα κε πίςα, πυ ι θει μ' ανατριχια τι βλέπυν.
Κι ο κάμπος κςέχιλος ςτρατο χαλκολαμποκοπύςε 156
απ' άντρες κι άλογα, κ' ι γις κροκρότιζε απ' τα πόδια.

Εχι χιμάι μες' στον οχτρον τι μέσι ο Αχιλέας
μ' απσες φονες κε με καρδια αρματομένι θάρος.
Κε πρότο τρόι το Βιφιτιο, λεβέντι γιο τυ Οτρίντα,
τρανο αρχιγο, πυ μια κσοθια τον γένισε στο πλύσιο
χοριο τις Ιδας, στα ριζα τυ χιονιζμένυ Τμόλυ·
αφτον, εκι ίσα πΰτρεχε, στις κεφαλις τι μέσι
τον κρύι με τ' όπλο, π' άνικσε σε διο κομάτια ι κάρα.
Κ' έσκασε χάμυ, κι ο λαμπρος πενέφτικε Αχιλέας
«Πσόφα, τυ Οτρίντα γιε, κορμι πιο φανταζμένο απ' όλυς!
Εδο θα ρέπσις, κ' ι γενια ας συ βαστα απ' τι λίμνι
τι Γίγια, οπΰχι γονικο μετόχι-σας στιν άκρι,
κοντα στυ Χίλυ τα νερα στα κίματα τυ Χέρμυ».
Ετσι ίπε, κε βασίλεπσαν τυ Βίφιτιυ τα μάτια,
κι αφτυ στι μπροστινι γραμι τις μάχις με τις ρόδες
τον λιάνιζαν τον Αχεον τα πλυμιζμένα αμάκσα·
δέφτερο τυ Πιλια ο γιος καρφόνι στο μιλίνκι
μέσα απ' το κράνο τ' όμορφο τον άκσιο Διοντοδίμο
γιο τ' Αντινόρυ κε γερο τις μάχις παλικάρι·
κε δεν αμπόδισε ο χαλκος, γιατι μ' ορμι περνόντας
ι μίτι τ' όπλυ κσέσκισε το κόκαλο, κε λιόμα
μέσα όλος τΰγινε ο μιαλος κε κόπικε ι αντριά-τυ.
Τον Ιποδάμα παρακι, σαν πίδισε οχ τ' αμάκσι
κ' έφευγε ομπρός-τυ, τΰμπικσε στυς όμυς το κοντάρι.
Κι αφτος φισύσε μύνκριζε, σαν τάβρος πυ μυνκρίζι
σαν τον τραβύνε ι νιι μπροστα στον Ελικόνιο αφέντι
ναν τυ τον σφάκσυν, κι ο θεος θορόντας καμαρόνι·
έτσι ενο μύνκραε, ι αντριχια φτερύγιασε πσιχί-τυ.
Κατόπι τον Πολίδορο με το κοντάρι τρέχι
να πιάσι, τυ Πριάμυ γιο. Πυ ο γέρος-τυ πατέρας
στι μάχι δεν τον άφινε να βγι, τι στερνοπέδι
τον ίχε ακριβογένιτο κε πιο τον αγαπύσε·
μα τότε αφτος απ' τ' άμιαλα — ζιτόντας γοργοσίνι
να δίκσι, τι στο τρέκσιμο κάθε άλο νιο νικύσε —
πιλάλαε με τυς μπροστινυς όσπυ τον ίβρε ο χάρος.
Γιατι στι μέσι τον βαράι με τ' όπλο ο Αχιλέας —
δίπλα ενο πέρναε φτεροτος — στυ ζυναριυ τα μέρι,
εκι πυ σμίγανε τα διο χρισόμορφα θιλίκια
με πίσο διπλοτσάπραζο· κι αντίκρι τ' όπλυ ι μίτι
πρόβαλε, εκι στον αφαλο. Κε κσεφονόντας πέφτι
στο γόνα ο νιος, ενο πικρι τον σκέπαζε θολύρα,

κ' έγιρε αρπόντας τ' άντερα σιμά-τυ με τα χέρια.
Κι ο Εχτορας τον αδερφο σαν ίδε πυ κρατόντας
στα χέρια τ' άντερα έγερνε να πέσι, εφτις σα ζάλι
τα μάτια-τυ σιγνέφιασε, κε πια απ' τι μάχι αλάργα
δεν τον βαστας ν' αργογιρνάι, μον το βαρι κοντάρι
σιόντας στον Αχιλέα ομπρος, χιμάι θαρις σα φλόγα.
Κι αφτος τον βλέπι, εφτις πιδάι κε κράζι με περφάνια
«Να το θεριο πυ τιν πσιχι μυ μάσιξε ος τι ρίζα,
πύ μΰ.φακσε τ' αδέρφι-μυ! Κριφτυς πια εδο δεν έχι,
παρα θα δύμε τόρα εφτις πιός θενα φάι τον άλο».
Ιπε, τον κίτακσε λοκσα κε τυ φονάζι πάλι
«Ελα σιμα να μπις γοργα στυ χάρο τα πλεμάτια!»
Μα δίχος φόβο απάντισε ο Εχτορας κε τΰπε
«Γιε τυ Πιλέα, εγο πεδι δεν ίμε κε με λόγια
δε με τρομάζις, τι κ' εγο το ίδιο αν θες κατέχο
να συ μιλίσο προσβολες κε να συ πο βλαστίμιες.
Το κσέρο, εσι ίσε δινατος, κ' ίσος εγο όχι τόσο·
μα 'νε στα χέρια τον θεον, χιρότερος ί οχι,
μπορι ίσος να σε σφάκσο εγο κε να σε στίλο πρότος
στον Αδι, τι σα μιτερο μπροστα κε μένα τ' όπλο».
Ιπε κε σιόντας τΰρικσε, μα τυ Διος ι κόρι
με μια πνοι τ' αλάργεψε μακρια απ' τον Αχιλέα,
φισόντας-το αλαφρα-αλαφρα· κι αφτο γιρίζι πίσο
κε πέφτι χάμυ, αφτυ μπροστα στυ Εχτορα τα πόδια.
Χίνετε ο άλος σα θεριο, με λίσα κι αλιχτόντας
φριχτα· μα τυ τον άρπακσε ο Φίβος, έτσι αμέσος
σα θεος, κε με πικνο τον σκέπασε σκοτάδι.
Τρις τότες χίθικε βολες ζιτόντας ναν τον σφάκσι,
κε τρις με τ' όπλο τι βαθια κοπάνισε θολύρα·
μα όταν κε τέταρτι όρμισε λες σα στιχιο οχ τον Αδι,
τότε έμπικσε φριχτι φονι κε τΰπε αφτα τα λόγια
«Πάλε απ' το χάρο σόθικες, σκιλι! Μια τρίχα ακόμα
κε σ' έτρογα. Σε γλίτοσε πάλε, σκιλι, ο Απόλος,
π' όλο κε θαν τυ κλέγεσε σαν έρχεσε στι μάχι.
Ενια-συ! σα σε βρο κσανα, συ πίνο εγο το έμας,
αν έχο δα κ' εγο θευς βοιθιτικύς-μυ κάπυ.
Μα τόρα πάο τ' ασκέρι-συ να σφάκσο, όπιον πετίχο».
Ετσι ίπε, κε μεσόζβερχα το Δρίοπα ακοντίζι
κε τον σοριάζι εκι μπροστα στα πόδια-τυ. Κατόπι
αφίνι αφτον, κι άντρα γερο λεβέντι, το Διμύχο

πεδύκλοσε, μια κονταρια στο γόνα σφίνκοντάς-τυ,
κε με τι σπάθα-τυ έπιτα τον τὲλιοσε για πάντα.
Ιστερα τρέχι κε διο γιυς τυ Βια, το Λαογόνο 460
κε Δάρδανο, οχ τ' αμάκσι τυς νκρεμίζι, τι τι σπάθα
στον ένα μπίγι απο κοντα, στον άλο το κοντάρι.
Τον Τρόα, τ' Αλαστόρυ γιο — αφτος τυ πέφτι ομπρός-τυ
στα πόδια, μιν τον λιπιθι κε τι ζει τ' αφίσι, 464
ο ὲρμος! μα δεν τὄκσερε πος άδικα λαλὺσε, 466
τι δα απαλόκαρδι πσιχι κε μαλακια δεν ὶχε,
παρα θεριυ. Κε τὖπιασε ο Τρὸας με τα χέρια
τα γόνατά-τυ, θὲλοντας να πι, ναν τον κσορκίσι,
μα αφτος στο σκότι τὖμπικσε τι λάμα, κε το σκὸτι
τυ κσεκολνάι, κε μελανα τα έματα αναβρίζυν 470
κι όλο τον κόρφο πλιμιρυν· κ' ενὄβγενε ι πσιχί-τυ,
τα διο τα μάτια ολόμαβρο τυ σκέπασε σκοτάδι.
Τότες στο Μόλι πάι κοντα κε τον τριπάι στ' αφτί-τυ,
κι ος τ' άλο-τυ ίσα πέρασε ο τροχιζμένος στόχος.
Κατόπι τ' Αγινόρυ γιο τον Εχεκλο, σπαθίζι
στιν κεφαλι κατάμεσα, π' όλι απ' το ὲμα μέσα 475
ζεστὰθι ι σπάθα-τυ ι βαρια, κ' εκιον στον Αδι κάτυ
τον πίγε ο μάβρος θάνατος κ' ι άπονί-τυ μίρα.
Κε το Δεφκάλι ακόμα, εκι πυ στον ανκόνα ζμίγυν
τα διο ποντίκια, τυ τριπάι με τ' όπλο το βραχιόνι.
Ετσι με χέρι αφτος βαρι τον πρόζμενε, θορόντας 480
το χάρο ομπρός-τυ· μια σπαθια τυ κατεβάζι εκίνος
στο ζνίχι, κε πετάι μακρια χάρα μαζι κε κράνο.
Οχ τα σφοντίλια πίδικσε τότε όκσο το μεδύλι,
κ' εκίνος χάμυ στρόθικε μακρις πλατις στις σκόνες.
Επιτα ορμάι τον ὰρχοντα να πιάσι γιο τυ Πίρυ,
το Ρίγμο, π' οχ τιν καρπερι ότι ίχε φτάσι Θράκι, 485
κε μια τυ δίνι π' ο χαλκος μες' στιν κιλια τυ μπίκε,
κ' ίρθε απ' τ' αμάκσι ανὰποδα. Μα κε τυ παραγιύ-τυ
Αρίθυ, ενο τα διο φαρια προσπάθαε να γιρίσι,
τυ κάθισε μια κονταρια στι ράχι, κι οχ τ' αμάκσι
έπεσε χάμυ κ' έριγαν τα ζόα σαστιζμὲνα.
Πος πέρνι ζβάρνα λανκαδιες βαθιες φοτια μεγάλι 490
σ' όρος κσερο κε κέγυντε τα πεφκοπλίθια δάσι,
κε φλόγα ο άνεμος παντυ σκορπάι στριφοκλοθόντας·
έτσι κσοπίσο απ' τυς οχτρυς σα λάμια λες με τ' όπλο
κιμύσε σκὸτονε, κ' ι γις κατέβαζε έμα μὰβρο.

Πος ζέβις βόδια αςερνικα μεγàλα κυτελάτα
κε τρίβις ςταροκρίθαρο ςε μαρμαρένια αλόνια,
κ' εφτις λιανο όλο γίνετε απ' τον βοδιον τα πόδια·
έτςι κε τ' άπιαςτα άλογα τυ κςακυςτυ Αχιλèα
νεκρυς πατύςαν κι άρματα, κι όλο τ' ακςόνι κάτυ
κ' ι αμακςόγιρι ίτανε παςπαλιςμένι μ' èμας
απ' τις ςταλιες πυ τον τροχον πετὺςαν τα ςτεφάνια
κε τ' αλογόνιχα. Κι αφτος δε χόρτενε να ςφάζι,
κ' έβαφε μ' έμας μελανο τ' αζίγοτά-τυ χέρια.

Φ

Κε πια σαν ίρθαν στυ γοργυ το πέραζμα ποτάμυ
πΰχε τυ Δία κάνι ο γιος, στυ χιματάρι Κσάνθυ,
τυς κόβι εκι, κε τυς μισυς στον κάμπο κινιγύσε
κατα τι χόρα, οπΰτρεχαν κατάφοβι ι Αργίτες
τι μέρα πριν, σα μάνιαζε τ' αφέντι ο γιος Πριάμυ·
εκι τρεχάτι χίθικαν, κι ομπρος ναν τυς μπερδέπσι
άπλοσε ι Ιρα 'να πιχτο σκοτάδι. Ι άλι πάλι
σπροχνόντυσαν προς το βαθι αφράργιρο ποτάμι.
Κε πέφτυν μέσα βάριχα, σαλαγοσπάι το ρέμα,
ι όχτι γίρο αντιβονκυν· κε με φονες ι Τρόες
κυβάρια μέσα εδο κ' εκι στυς κόχλυς κολιμπύσαν.
Πος απο λάμπσι πιρκαγιας σικόνυντε ι ακρίδες
κι ορμυν κατα τον ποταμο, κ' ι φλόγα μιας κσεσπάσι
κέι πάντα ακύραστα, κι αφτες πιδυν το κίμα-κίμα·
έτσι κι απ' τυ Πιλια το γιο κινιγιτι, τυ Κσάνθυ
το λάλο ρέμα γιόμισαν ανάκατα άντρες κι άτια.
Κ' εκίνος τ' όπλο αφίνι αφτυ στον όχτο πλαγιαζμένο
μες' στις μιρχιες, κε σα στιχιο με το σπαθι μονάχα
πιδάι στο ρέμα — κ' έβαλε κακυς σκοπυς στο νύ-τυ —
λιανίζοντας δεκσα-ζερβα, κε βονκιτο κε θρίνι
όλο άπαφτα ακυγόντυσαν πυ πάντα τυς χτιπύσε
με το σπαθι, κε το νερο κοκίνιζε απ' το έμας.
Πος πσάρια, όταν τρανόκορμο τα κινιγάι δερφίν',
σκορπυν κε μες' στυ λιμανιυ τριπόνυν τυς κριπσόνες
κατάτρομα, τι χάφτι εφτις όπιο τιχον σιλάβι·
το ίδιο κάτυ απ' τυς κρεμυς στι ρεματια κ' ι Τρόες
ζαρόνανε όλι. Κι όταν πια τυ μπύχτισαν τα χέρια
βαρόντας, τότες διάλεκσε νιυς δόδεκα απ' το ρέμα
για να πλερόσυν μ' έμα-τυς το φόνο τυ Πατρόκλυ.
Κι όκσο τυς βγάζι, σα μικρα ζαρκάδια σαστιζμένυς,

πίςο τα χέρια δένοντας με τα καλοκομένα 30
λυρια πυ γίρο τα ςτριφτα τυς έζοναν τςαπράζα·
κ' έτςι ι ςιντρόφι-τυ δετυς τυς πιγαν στα καράβια.
Πάλε χιμάι στον ποταμο αγόρταγα να ςφάξι,
κι ομπρος νά! το Λικα θοράι, τυ γέρυ γιο Πριάμυ,
ενο οχ το ρέμα κςέκοφτε, τον ίδιο πΰχε πιάςι 35
κι άλι βολα πριν άκςαφνα στο γονικό-τυ χτίμα,
πυ νιόκλαρα βελανιδιας με το μπαλτα μια νίχτα
πίγε να κόπςι κι άμακςας ροδόγιρυς να φτιάςι,
μα εκι αναπάντεχο κακο τυ βγίκε, ο Αχιλέας.
Τότες ςτις Λίμνος το νιςι τον πίρε κε τον πίγε 40
ναν τον πυλίςι, κ' έδοκε τα γρόςα ο Καλοχράςις.
Εκι ένας βλάμις-τυ, ο Αιτος, κςαναγοράζοντάς-τον
με χρίματα πολα, αντικρι τον πίγε στιν Αρίζβα.
Πιγε έπιτα απο κι πεζος στο γονικό-τυ ςπίτι
κε γλένταε μέρες έντεκα με φίλυς π' απ' τι Λίμνο 45
γλίτοςε πίςο· μα κςανα τι μέρα τιν κατόπι
μ'ρα κακι τον έρικςε στα χέρια τ' Αχιλέα,
π' άναβλα τΰτανε γραφτο ςτον Αδι ναν τον ςτίλι.
Τι ςαν τον ίδε πΰφεβγε οχ το νερο με πόδι 49
κατάκοπο απ' τιν κύραςι, ςικόνι το κοντάρι 52 67
ναν τον καρφόςι, μα ο Λικας πριν ςκίδι κε ςκιμένος 68
τρέχι κ' εφτις τα γόνατα τυ πιάνι, κ' ίςα τ' όπλο
περνα απ' τι ράχι επάνοθες κε μπίγετε τρεχάτο
στο χόμα, ςάρκα αθροπινι ζιτόντας να δαγκάςι. 70
Τα περικάλια τότε ο γιος αρχίζι τυ Πριάμυ 73
«Σπλαχνια, Αχιλέα-μυ, αν θευς λατρέβις, ςε κςορκίζο·
χάρι μυ πρέπι, ιςόθεε, πυ ςαν προςτάτι ς' έχο. 75
Τι εγο απ' το χέρι-ςυ πςομι προτόφαγα στα κςένα,
ςα μ' έπιαςες μες' στ' όμορφο μετόχι, κε στι Λίμνο
με πίγες κε με πύλιςες αλάργα απ' τυς γονιύς-μυ,
μακρια απο φίλυς, κ' εκατο βιος ςΰφερα βοδιόνε.
Τρίδιπλα τόρα πλέροςα κε ςόθικα, κι αφτι ίνε 80
ί μέρα-μυ ι δοδέκατι πυ γίριςα στιν Τρία
πολα παθόντας· όμος νά, στα χέρια-ςυ με ρίχνι
μίρα άςτοργι κςανα... αχ θα πι μ' εκαταράςτι ο Δίας
πυ τόρα πάλι μ' έπιαςες. Λιγόχρονο ι Λαθόα
ι μάνα-μυ αχ με γένιςε, τυ γέροντα Αλτι ι κόρι, 85
τ' Αλτι π' ορίζι τυς γερυς Λελέγυς κ' έχι πίργο
μες' στιν ολόρθι Πίδαςο στο ρέμα εκι τυ Σάτνι.

Τ' Αλτι ίχε κόρι ο Πρίαμος — μα 'χε ένα πλίθος κι άλες —
κε διο μας έκανε, μα εσι θα σφάκσις κε τυς διό-μας.
Στον πρότον σκότοσες πεζον τι μέσι το λεβέντι
Πολίδορο, τριπόντας-τον με το βαρι κοντάρι·
χάρος κ' εμένα τόρα εδο με βρίσκι, τι το κσέρο
δε σο γλιτόνο αφυ ο θεος στα χέρια-συ με στέλνι.
Μα άκυ... ένα λόγο θα συ πο μονάχα... μι με σφάζι·,
ίδια δεν έχο μάνα εγο κι ο Εχτορας, πυ ο έρμος
πίγε έτσι κε συ σκότοσε το βλάμι τις καρδιάς-συ».
Ετσι ο λαμπρόπλιστος Λικας τυ κλέγυνταν ζιτόντας
ναν τον μαλάκσι, μα άκυσε αμάλαχτο 'να λόγο
„Αμιαλε, χάρες μι μιλας, κε κσαγορες μιν κρένις!
Γιατι πριν πέσι ο Πάτροκλος, προτίμαε νε ι καρδιά-μυ
να μι σας σφάζο, κ' έπιασα πολυς κε σας πυλύσα·
μα τόρα πάι πια, απο χαμο δε σόζετε όπιον στίλι
στα χέρια αφτα τυ Κρόνυ ο γιος εδο μπροστα στο κάστρο,
κε κάθε οχτρο, μα μάλιστα γιο τυ Πριάμυ αν πιάσο.
Μα, βλὰμι, πέθανε κ' εσι, γιατί έτσι κλες; Νὰ, πίγε
κι ο Πάτροκλος πυ πιο πολι σα ν'άκσιζε απο σένα.
Τίρα-με δα πόσο κ' εγο σφανταχτερος μεγάλος,
πατέρας μ' έσπιρε άρχοντας, θεα 'χο αν θες. κε μάνα·
οστόσο τίχι ανίμερι με καρτεράι κε χάρος.
Θα φέκσι αβγύλα, ί διλινι θα τὶχι ί μεσιμέρι,
όταν κ' εμένα τι ζοι στι μάχι θα μυ πάρυν
ί με κοντάρι ί ρίχνοντας σαίτα απα δοκσάρι“.
Ιπε, κι απόμινε ο Λικας σα λίπσανο, κε τ'όπλο
χάμυ αμολάι απλόνοντας τα χέρια κε καθίζι.
Κ' εκίνος σέρνι το κοφτο σπαθι, κε μια τυ μπίγι
κατα τιν κλίδα στο λεμο κοντα, πυ μέσα ι σπάθα
τυ χόθικε όλι. Πίστομα πέφτι ο Λικας κε μένι
χάμυ στροτος, κε γίρο ι γις κοκίνιζε απ' το έμας.
Τὸτε απ' το πόδι τον αρπάι κε στο νερο τον ρίχνι
να πάι το ρέμα, κ' έπιτα χαμαρομένος ίπε
«Τα πσάρια σίρε αφτυ να βρις, π' απ' τιν πλιγί-συ γίρο
θα γλίφυν έμα ακσέγνιαστα. Στιν πσάθα να σε κλάπσι
δε θα σε βάλι ι μάνα-συ, μον το χοχλάτο ρέμα
θα σε τραβίκσι ος κάτο εκι στις θάλασας τον κόρφο.
Θα ρέβετε έτσι όσπυ μπροστα στο κάστρο-σας να φτάστε,
φεβγάλα εσις κε πάντα εγο λιανίζοντας κοπίσο.
Μιδε έχι τ' αργιρόγοργο ποτὰμι να σας σόσι,

ο Κςάνθος, πυ ςιχνα πολυς τυ ςφάζετε βυβάλυς
κε ζοντανα τυ ρίχνετε πολα άτια μες' στο κίμα·
μα κ' έτςι θα ςας τρόι οχια, ος να πλερόςτε τέλος
τυ βλάμι εδο το θάνατο, τον Αχεον τα πάθια,
πυ στα γοργα — ςαν έλιπα — τυς ςφάζατε καράβια». 135

Ετςι ίπε, κι άναπςε θιμο στα ςπλάχνα τυ ποτάμυ.
Κ' εκι πυ ο κονταρόδοκςος γιος τυ Πιλια ςτι μέςι 233
πίδιςε κάτυ οχ τον νκρεμο, τότ' ίςα το ποτάμι
χιμάι κιματοφύςκοτο κςιπνόντας κάθε ρέμα, 235
κ' έβραζε ςκύνταε τυς νεκρυς, πυ πλίθος στα νερά-τυ
πλέχανε μέςα, απο το γιο ςφαγμένι τυ Πιλέα.
Οκςο όλυς τυς κςερνύςε αφτυς με μυνκριτα ςαν τάβρος, 237
κι ορθιο το κίμα φοβερο στον Αχιλια τριγίρο 240
έβραζε, κ' έπεφτε έςπροχνε τ' αςπίδι-τυ, ύδε μπόραε
να βασταχτι στα πόδια-τυ. Μα τέλος πια ανκαλιάζι
χοντρόκομι απςιλι φτελια, πυ κςεκολνα απ' τις ρίζες
κε ςινεπέρνι πέφτοντας τον όχτο, κι αμποδίζι
τ' αφροκιμάτιςτα νερα με τυς πικνύς-τις κλόνυς.. 245
Τότε οχ το κίμα κςεπιδάι, κε φτεροτο με πόδι
πέρνι τον κάμπο αβάςταχτος, λες ίχε γλιγοράδα 247
ςαν τυ νιχτόφτερυ τ' αιτυ, τυ κινιγάρι αγιύπα 252
πΰνε πυλι το πιο γοργο, το πιο λεβέντικο όρνιο·
έτςι στον κάμπο δρόμιζε — κι αχύςε απας στα ςτίθια
φρίκι ο χαλκός-τυ — κ' έφεβγε δεκςα-ζερβα γιρνόντας, 255
μα πάντα ο πόταμος μ' αχυς τυ πλάκονε κςοπίςο.
Κι αν ίςος κάποτε έκανε ν' αντιςταθι ζιτόντας 265
μια κε καλι να φοτιςτι, τάχα μπροστα τον έχυν
όλι ι θει πυ κατικυν τα φοτιζμένα υράνια,
πάντα άγρια τυ πελάγονε νεροςιρμι τυς όμυς.
Κι αφτος καρδοστενόχορος πιδύςε, μα το ρέμα 270
πλάκονε φρένιο κ' έςκαβε το χόμα πυ πατύςε.

Κλάφτικε τότες τα πλατια κιτάζοντας υράνια
«Δία πατέρα, μα θεο δεν έχι να με ςόςι
οχ το ποτάμι τόρα εδο; Στερνα ότι πάθο ας πάθο.
Μα δε μυ φτέι άλος κανις θεος απ' τα υράνια, 275
παρα μυ φτέι ι μάνα-μυ πυ με γελύςε ι έρμα,
κε μΰπε, κάτυ απ' το τιχι τον αςπιςτάδον Τρόον
πος τάχα απο φιβόςταλτες θα ςκοτοθο ςαίτες.
Ας μ' ίχε αχ ςφάκςι ο Εχτορας, το πρότο εδο κοντάρι!
Τότε; κι αν άντρας έπεφτε, καν θάχε κι άντρας ςφάκςι. 280

Τὸρα γραφτό-μυ απ' άτιμο χαμο να πάο στον τὰφο
ζοζμένος σε νεροσιρμι, σα γυρυνιον κοπέλι
πυ σε χαντάκι πνίγετε περνόντας το χιμόνα».
Ιπε, κ' εφτις ο Ποσιδος κ' ι Αθινα κοντά-τυ
πίγαν κε στέκυν, με μορφι σαν άντρες, κ' έτσι θάρος
τυ δίνυν, μες' στα χέρια-τυς τα χέρια-τυ κρατόντας.
Κι άρχισε πρότα ο Ποδισος ναν τυ μιλάι κε τῦπε
«Γιε τυ Πιλέα, μι διλιασ‡κε μιν παρατρομάζις,
τι τέτιι εμις θει ίρθαμε βοιθί-συ εδο στον κὰμπο
με στέρκσιμο τυ Δια, εγο κ' ι Αθινα ι Παλάδα.
Ετσι δεν ίνε ι μίρα-συ ποτάμι να σε πνίκσι,
μον τόρα θα λυφάκσι αφτος κ' εσι θα σίρις πίσο.
Τέρα να πιι 'νε ί σιβυλι πυ θα συ πύμε, κι ὰκυ.
Μιν πάθις πριν τ' ανίμερο πελέκι, πριν στριμόκσις
τυς Τρόες, κάθε μάνας γιο, μες' στ' απσιλο τιχί-τυς,
αν δα κσεφίγι κε κανις· κατόπι, σα σκοτόσις
με το χαλκο τον Εχτορα, γίρνα στα πλία πάλι.
Νὶκι, Αχιλέα, θέλυμε κε δόκσα να κερδίσις».
Ιπαν κε παν με τυς θευς. Κι αφτος ορμάι στον κάμπο,
γιατι τιν τόλμι τ' άναπσαν τα θεικά-τυς λόγια.
Κ' ίταν ο κάμπος κσὲχιλος απο νερα χιμένα,
παντυ νεκρι κι αρματοσες πανόργιες κολιμπύσαν·
κι αφτος τα πίδαε έτσι απσιλα ενο γραμι ίσα αντίκρι
κατα το κίμα ρίχνυνταν, μιδε τον σταματύσε
ο αφριζμένος πόταμος, γιατι τυ Δια ι κόρι.
τῦχε βαλμένα δίναμι μες' στο κορμι μεγάλι.
Μιδ' άφινε κι ο Σκὰμαντρος τι λίσα, μον πιο ακόμα
θιμος τον πίρε, κε μ' απσι ορθοστιμένο κίμα
ορμύσε κι όλο ανάσκελα τον άμποχνε να πέσι. 307 327
Τον ίδε τότες κ' έσκυκσε ι Ιρα, τρομαζμένι 328
μίπος τον πνίκσι το τρανο βαθίχοχλο ποτάμι,
κ' έκρακσε εφτις στον Ιφεστο, το λατρεμένο γιό-τις 330
«Πεδί-μυ κυτσοπόδι-μυ, ομπρος! γιατι στι μάχι
εσένα λέμε ισόπαλο πος ίσε τυ Σκαμάντρυ.
Μα βόιθα, κ' έλα γλίγορα χίνε φοτιες κε φλόγες».
Ιπε, κι ο Ιφεστος φοτια θεόσταλτι ακοντίζι, 342
κι ανάβι ο κάμπος, τα φιτα απ' άκρι ος άκρι πιάνυν.
Κέγυνταν κίπερα φτελιες κε βύρλα κε τριφίλια, 350
κε κέγυνταν μιρχιες κ' ιτιες· κι όλος ο κὰμπος γίρο 351 345
κσεράθικε, κε σταματάι τ' αφροντιμένο κίμα.

Κι όπος λεβέτι απο πολις φοτιας πιράδα βράζι 362
μέσα με χόχλυς, τι ςτεγνα κεν απο κάτυ κςίλα, 364
ςαν έτςι απ' τι φοτια άναπςαν ι ρεματόχτι γίρο, 365
κ' έβραζε τ' όμορφο νερο απ' τυ θευ τις φλόγες. 365 367
Τότες ςτιν Ιρα τι θεα με περικάλια κι όρκυς
φόναξε κ' ίπε ο Σκάμαντρος διο φτερομένα λόγια
«Ιρα, τι τόρα βάρθικε τα κίματά-μυ· ο γιός-ςυ
να βαςανίζι; Ομος εγο δε φτέο, θεά-μυ, τόςο, 370
όςο όλι ι άλι φτεν θει πΰνε βοιθι τον Τρόον.
Μα τόρα νά! λυφάζο εγο, αν ίνε αφτο οριζμός-ςυ,
κι ας ςταματίςι πια κι αφτος. Εγο ςυ κάνο κι όρκο
να μι ςαλέπςο απο χαμο να ςόςο πια τυς Τρόες,
μιδε κ' ι Τρία αν χάνετε, κε με φοτια πελόρια 375
αν κέγετε όλι κε τιν κεν τα παλικάρια τ' Αργυς».
Αφτο ςαν τ' άκυςε ι θεα, ι μαρμαρόλεμι Ιρα,
αμέςος λέι ςτον Ιφεςτο, το λατρεμένο γιὸ-τις
«Ιφεςτε, ςτάςυ, κςακυςτο πεδί-μυ, τι δεν πρέπι
θνιτὸνε χάρι αθάνατο θεο να βαςανίζις». 380
Ιπε, κε ζβίνι ο Ιφεςτος τις θεικές-τυ φλόγες,
κε κάτυ τρέχυν τα νερα κςανάςτροφα ςτο ρέμα.
Κ' έςτεκε ο γέρο-Πρίαμος ςτον πίργο, κι απο κι ίδε 526
το γίγα τυ Πιλέα γιο· κε ςαν τραγια όλι ι Τρόες
δίχος αντίςταςι έτρεχαν φίγι όπυ φίγι ομπρός-τυ.
Κε κςεφονίζι, κὰτυ ορμὰι, κε τρέχι να ςικόςι
τιν κοζμοκςακυςτι φρυρα μπροςτα ςτο τιχοπόρτι 530
«Βαςτάτε το πορτι ανιχτο ος πυ ο πανικομένος
λαος να φτάςι ος ςτο καςτρι, τι τίρα! ο Αχιλέας
νὰ! εκι τυς κινιγα... Ο φοτια πυ θα μας κὰψι τόρα!
Μα μέςα ςα χοθι ο λαος κε μπύνε ν' αναςάνυν,
τα ςτέρια φίλα κλίςτε-τα κςανα, γιατι φοβάμε 535
μίπος — δεν τὄχι τίποτα — πιδίςι μέςα ο ςκίλος».
Ιπε, κι ανίγυν ι φρυρι κι αμπόχνυν τυς μαντάλυς.
Κι άςπρι απ' τι ςκόνι ι Τρόιδες, κατὰςτεγνι τις δίψας, 540
ίςα για τ' αψιλο τιχι κε για τιν Τρια οχ το χάμπο
φέβγανε, ενο με τ' όπλο εκιος λες ςα θεριο αχλυθύςε,
κε λίςας φλόγα ανίμεριςτὔχε ι ψιχι να ςφάκςι.
Τότες πια τ' Αργος τα πεδια το χὰςτρο θα πατύςαν
αν το λεβέντι Αγίνορα δεν πίρονε ο Απόλος, 45
γιο τ' Αντινόρυ, αδίλιαςτο πανὸριο παλικὰρι.
Στα ςτίθια θάρος τὔβαλε, κε πάι κοντά-τυ ςτέκι —

για ναν τον ςόςι απο βαρια κακοτιχια θανάτυ —
κε ςτιν οκςια ακυμπάι χοςτος μες' ςε πικνο ςκοτάδι.
Κ' εκιος τον καςτρομαχιτι γιο τυ Πιλια ςαν ίδε,
ςτέκι, κι ο νύς-τυ ανάδεβε πολα ενο καρτερύςε
«Οχυ-μυ, αν πάρο δρόμο ομπρος ςτο φοβερο Αχιλέα
πέρα όπυ ςκόρπιι φέβγυνε κ' ι άλι, τότες κ' έτςι
με πιάνι ςα διλο κιοτι κε το λεμο μυ κόβι.
Μα αφτυς ςτο έλεός-τυ εδο αν τυς αφίςο μόνυς,
κι αλάργα απ' το καςτρότιχο το βάλο εγο ςτα πόδια
μέςα απ' τον κάμπο, όςπυ να βγο απάνυ εκι ος ςτις Ιδας
τις πικνοδεντροτες πλαγιες κε ςτα λονκα τριπόςο,
τότες το βράδι λύζυμε ςτα κρία νερα, κε πίςο
γιρνάο ςτι χόρα δροςερος, τον ίδρο κςεπλιμένος...
Μα τί τα θέλι κι όλα αφτα τ' αναςκαλέβι ο νύς-μυ;
Μίπος ςτον κάμπο οχ το καςτρι με δι πος αλαργέβο
κε με τςακόςι με γοργο ποδάρι κινιγόντας·
τι τότες πια απο θάνατο κε χάρο δε γλιτόνο,
τι δίναμι ίςι ςαν κι αφτον θνιτος κανις δεν έχι.
Μα αν πες εδο ςτι χόρα ομπρος με τ' όπλο τον προζμίνο;...
Τι έχι μαθες κε ςάρκα αφτος πυ τιν τριπάι κοντάρι,
θνιτο τον λένε, μια πςιχι έχι κι αφτος ςτα ςτίθια».
Ιπε, κε ςτέκι μαζεφτος ναν τον προζμίνι, κ' ίχε
μέςα ι καρδιά-τυ απόφαςι γερα να πολεμίςι.
Πος να κςεςκίςι κινιγο μέςα απο πικνολόνκι
όκςο πετιέτε ι πάρδαλι, πυ κε ςκιλια αν γαβγίζυν,
ςαν τι θα πι φοβόκαρδος κε δίλια δε γνορίζι·
έτςι ο Αγίνορας, ο γιος τυ ςεβαςτυ Αντινόρυ,
πριν δοκιμάςι πόλεμο δεν ίθελε να φίγι,
μον τι γερι κ' ιςόκικλι κράτιςε όμπρος-τυ αςπίδα
κε βροντοφόνιςε έτιμος να ρίκςι το κοντάρι
«Το κςέρο, ο νύς ςυ τ' όλπιζε, θεόμορφε Αχιλέα,
να μας πατίςις ςίμερα τ' αγέροχό-μας κάςτρο·
τρέλα! τι ακόμα εδο αρκετο κοντάρι πριν θα πέκςι.
Τι άντρες πολυς κε δινατυς εδο 'χι, πυ τιν Τρία,
φρυρι ςτα τέρια-μας μπροςτα κι αδίναμα πεδιά-μας,
θαν τι γλιτόςυν· μον εςι θα βρις εδο τον τάφο,
πὒςε έτςι ανίμερο θεριο κε φανταζμένο κι άγριο».
Ιπε, κ' ι χέρα-τυ ι βαρια τινάζι το κοντάρι,
πυ δίχος λάθος το κανι τυ βρίκε εκι ςτο γόνα.

Κε γίρο το νιομέταλο αντίχισε τυςλύκι
φριχτα· όμος τ' όπλο αντιπιδάι πίσο κσανα με δίχος
βλάβι καμια, τι αμπόδιζαν τα δόρα τυ Ιφέστυ.
Δέφτερος τότες ναν τον φάι χιμίζι ο Αχιλέας,
μα ο Φίβος δεν τον άφισε τι νίκι ν' απολάψι,
τι τον Αγίνορα ἁρπαχσε, κε σκεπαστο μ' αντάρα
όχσο να πάι τον έστιλε χαρὺμενο απ' τι μάχι.
Κατόπι τυ Πιλια το γιο αλάργεβε οχ το πλίθος
μ' απάτι· τι όλος μιάζοντας ο προφιλάχτις Φίβος
σαν το λεβέντι Αγίνορα, κ νάι κι ομπρὸς-τυ τρὲχι
γοργα, κ' εκὶνος χίθικε κσοπίσο κινιγόντας.
Κ' εκι πυ τον κινίγαε αφτος στο σταροβγάλτι κάμπο,
λίγο ενο ομπρός-τυ κσέτρεχε — κε τον γελύσε ο Φίβος
με τέχνι, πυ έτσι να θαρι πος θαν τον πιὰσι πάντα —
τότες φεβγάλα ι Τρόιδες φτάνυν σορος στο κάστρο
χέροντας πια, κε γιόμισε το κάστρο τριπομένυς.

Χ

Μέϛα έτϛι ι Τρόες στο καστρι ϛα λάφια διλιαζμένι
να χϛεδιπϛάζυν έπιναν κε στέγνοναν τον ίδρο
γιρμένι απας στα τεχνιτα προστίθι· κ' ι Αργίτες
ζίγοναν τότες με γιρτα στις πλάτες-τυς τ' ασπίδια.
Μα απ' όκϛο αφτυ τον Εχτορα ι περιπέχτρα ι Μίρα
να μίνι στο πορτι μπροστα τον πεδυκλόνι τότες.
Τότ' ίπε στυ Πιλια το γιο ο φιλαχτις Απόλος
«Γιατί, Αχιλέα, εϛι θνιτος μυ τρέχις καταπόδι
εμένα τ' άλιοτυ θευ; Μα τί λιπον, ακόμα
θεος πος ιμε δε θορας πυ κινιγας με πίζμα;
Σκοπο μαθες δε θάχις πια να δεκατίζις Τρόες —
αφτι παν τρίποϛαν — για αφτο στ' απόμακρα αλαργέβις.
Μα εμένα δε μπορις, γραφτο δε ζύνε να με ϛφάχϛις;».
Τότ' ίπε τυ Πιλέα ο γιος βαρια αγαναχτιζμένος
«Μ' έβλαπϛες, Φίβο, έϛι θεε πιο διαστρεμένε απ' όλυς,
πυ τόρα εδο με γίριϛες· ιδε πριν μπύνε μέϛα,
πολι στο κάστρο ομπρος τι γις θάχαν δανκάϛι ακόμα.
Εφκολα αφτυς τυς έϛοϛες, κε μύκλεπϛες εμένα
δόκϛα τρανι, τι πεδεμο κατόπι δε φοβάϛε.
Εγο όμος νε ϛε πέδεβα αν μύστεκε στο χέρι».
Ετϛι ίπε, κε προς το καστρι περίφανα γιρίζι
πιλάλα, λες ϛαν άλογο μ' αμάκϛι αγονοδρόμο
πυ χλοροκάμπια ανάλαφρο με δρασκελιες διαβένι·
έτϛι έπεζε κι αφτος γοργα τα γόνατα κε πόδια.
Πρότος ο γέρο-Πρίαμος τον ίδε πυ στον κάμπο
δρόμιζε κάτυ, αστράφτοντας ϛαν άστρο πυ προβάλι
τον τριγιτι, κι απο πολα τριγιριζμένο αστέρια
χίνι το φός-τυ αλάθεφτα μες' τις νιχτος τιν πίϛα.
Σκίλο το κράζυν Κινιγυ κε πιο λαμπρο 'νε απ' όλα,

όμος στον υρανο κακο ςιμάδι ίνε ςτιμένο, 30
τι θέρμες φέρνι ςτ' άμιρο τ' αθροπολόι ςα βγένι·
έτςι, ςαν έτρεχε, ο χαλκος τυ κςάςτραφτε απ' τα ςιίθια.
Κε ςπάι τα δάκρια ο γέροντας, κ' ιπςόνοντας τα χέρια
χτιπύςε το κεφάλι-τυ, κε με φονι κε κλάμα
το γιό-τυ κςόρκιζε π' ομπρος ςτο Ζερβοπόρτι ολόρθος 35
δίπςαε ος ςτο τέλος τυ Πιλια το γιο να πολεμίςι.
Κ' έκρακςε ο γέρος, κι άπλονε ςπαραχτικα τα χέρια
«Εχτορα, μι μυ καρτερας, πεδί-μυ, αφτο το ςκίλο
μονάχος έτςι αβόιθιτος, μι χάςις τι ζοί-ςυ,
πεδί-μυ, απ' το κοντάρι-τυ, γιατι ίνε ανότερός-ςυ... 40
τ' άγριο θεριο! πυ έτςι ι θει τόςι όςι εγο ναν τΰχαν
αγάπι! Σκίλι γλίγορα θα τον κςεςκύςαν κι όρνια
νεκρο, κ' εδο το βάρος-μυ θα μΰβγενε απ' τα ςτίθια
πυ γιυς με ςτέριςε πολυς, γιυς ςτα χριςά-τυς νιάτα
πυ ςκότονε ίτε ςε νιςια απόκεντρα τυς πύλαε. 45
Τι τόρα τον Πολίδορο κε το Λικα, διο γιύς-μυ,
δε βλέπο εδο πυ κλίςτικαν μέςα ςτο κάςτρο ι Τρόες,
τ' αγόρια πυ ι αρχόντιςα μυ γένιςε ι Λαθόα.
Μα αν ζυν ςτον κάμπο, εγο ςτερνα με μάλαμα κι ακίμι
τυς κςαγοράζο, τι έχυνε ςτον πίργο ι θιςαβρί-μυ· 50
μα αν τόρα πια ςκοτόθικαν, ςτα βάθια αν ίνε τ' Αδ', 52
για μας αχ πυ τυς χάνομε, για μας θα μίνι ι πίκρα,
μα ο άλος κόζμος — τί θαρις; — μια αβγι θαν τυς θρινίςι
κε θα κςεχάςι, εκςον κ' εςι, πεδί-μυ, αν μας ριμάκςις. 55
Μόνε έμπα, γιέ-μυ, ςτο καςτρι, εςι πυ τις πατρίδες
ίςε ο ςοτίρας, τι ίςτερα — τί βγένι; — θα δοκςάςις
το ςκίλο αφτο, μα, γιέ-μυ, εςι τι λεβεντια θα χάςις.
Σπλαχνίςυ-με, όςο ακόμα ζο, τον άμιρο κ' εμένα,
αχ ο πικρος! πυ ςτι μπαςια τον γερατιόν-μυ ο Διας 60
θα με κςοντόςι ανίμερα, πολα αφυ δο μαρτίρια,
ςφαγμένυς γιυς κε ςτι ςκλαβια τις κόρες παγεμένες, 66
ςτερνα κ' εμένα πυ ςκιλια το δρόμυ θα με κάνυν
κοπςίδια ομπρος ςτα κςόθιρα, όταν κοντάρι ι ςπάθα
μυ ρίκςι κατα γις νεκρο το γέρικο κυφάρι». 77
Ιπε, κε τράβαε τα πςαρα μαλιά-τυ οχ το κεφάλι
κε τα μαδύςε· μα εκινο δεν τΰπιθε τι γνόμι.
Κε δίπλα πάλι ι μάνα-τυ θρινύςε κι ανιγμένο 80
κρατύςε μ' ένα χέρι-τις τον κόρφο, κε με τ' άλο
ςικόνι απάνυ το βιζι κε κράζι με λαχτάρα

«Γιέ-μυ, Εχτορα, σεβάσυ αφτα, λιπίσυ-με κ' εμένα,
κ' ι δόλια αν ςύδοκα ποτες πονομαλάχτι κόρφο,
θιμίσυ-το έλα, αγόρι-μυ, κε τον οχτρό-συ μέσα
έμπα κε χτίπα απ' το καστρι, μιν τ' αντιςτέκις μόνος,
τι αν σε σκοτόσι, ο γόι κι αλί! στο στρόμα στολιζμένο
δε θα σε κλάπσο, αστέρι-μυ, εγο ι πικρί-συ μάνα,
μίτε ι γινέκα-συ ι χριςι, μόνε ταχια μακριά-μας
στα πλία πέρα τον οχτρον θα σε σπαράκσυν σκίλι».
Ετςι πολα τυ φόναζαν τυ λατρεμένυ γιύ-τυς
κε τόνε κσόρκιζαν κ' ι διο με πόνο κε λαχτάρα·
μα γνόμι αφτος δεν άλαζε, μον το γοργο Αχιλέα
καρτέραε πάντα πΰφτανε θεόρατος σα γίγας.
Κε τιν ασπίδα γέρνοντας σε προβγαλμένο πίργο
ίπε με βονκιτο βαθι μες' στιν τρανι καρδιά-τυ
„Οχυ-μυ! αν σίρο κε χοθο μέσα στο κάστρο τόρα,
άτιμος ίμε θα μυ πι ο Πολιδάμας πράτος,
πΰθελε πίσο το στρατο να φέρο μες' στο κάστρο
τιν έρμα εκίνι τι νιχτια σα βγίκε ο Αχιλέας.
Μα εγο όχι τΰπα... α! θαΰγενα πολι πιο κερδιζμένος...
Μα τόρα τόσο-μυ στρατο σαν πίρα στο λεμό-μυ
με τις περφάνιες-μυ, διλιο τυς Τρόες ν' ατικρίσο,
μίπος γιρίσι κε μυ πι κανις χιρότερός-μυ
'Λαμπρι ι αντρια τυ Εχτορα πυ ρίμακσε τον τόπο!'
Ετςι θα πυν. Κε κάλια-μυ εδο ί τον Αχιλέα
να σφάκσο κ' έτςι νικιτις στο κάστρο να γιρίσο,
ί διαφεντέβοντάς-το εγο να πέσο καν σαν άντρας“.
Αφτα στο νυ 'χε κ' έστεκε, κε φτάνι ο Αχιλέας,
φτάνι κοντα σα φονικος θεριακομένος Αρις
σιόντας στι κύφτα τι δεκσια το φράκσο το βυνίσο,
φρικτο· κε γίρο-τυ ο χαλκος σα φλόγα αντιφενκΰσε
καν φυντομένις πιρκαγιας καν ίλιυ π' ανεβένι.
Τον βλέπι ο Εχτορας, διλιάι κι αφτυ πια πύ να μένι!...
πίσο-τυ αφίνι το καστρι κε δρόμο αλαφιαζμένος.
Τότες χιμάι με γλίγορο ποδάρι ο Αχιλέας,
λες σα γεράκι στι λονκια το πιο λεβέντικο όρνιο
πυ χίνετε κε κινιγάι διλόκαρδι τριγόνα,
κε φέβγι εκίνι εδο κ' εκι, μα απο κοντα στριγλόντας
τ' όρνιο πλακόνι ακόραστο κε θέλι ναν τιν πιάσι·
νά πος με πίζμα δρόμιζε, κι ο Εχτορας μπροστά-τυ
πιλάλαε κάτυ απ' το καστρι γοργο κυνόντας γόνα.

Ετσι κατα τι θόρατι οκσα κε δίγλα πάντα
δρόμιζαν κάτυ απ' το τιχι τι διμοσα ακλυθόντας,
όςπυ ος τις μάνες τυ νερυ τις γάργαρες καθάριες
ζιγόςανε, όπυ ι διο πιγες πιδύνε τυ Σκαμάντρυ.
Ι μια αναβρίζι χλιο νερο κι αχνυς ολόγιρά-τις
ςκορπάι ςα ναν τι ζέςτενε καμια φοτια αναμένι·
ι άλι ςα χαλάζι λες πςιχρι το καλοκέρι
ί κε ςα χιόνι ί κρὺςταλο χαρίζι τα νερά-τις.
Κε γύρνες πάντα απ' τα νερα βαθιες πετροφτιαζμένες
γιομίζυνε, όπυ ςίχναζαν ι κόρες κ' ι γινέκες
τον Τρόον τ' απαλόφαντα ςκυτια να καλοπλίνυν,
πριν, ςτις ιρίνις τυς κερυς, πριν φτάςυν ι Αργίτες.
Εκι απο δίπλα πέραςαν τρεχάτι, κινιγόντας,
φεβγάλα ο άλος — κ' έφιγε μπροςτα 'να παλικάρι,
μα πιο παλικαρας πολι τον κινιγύςε πίςο —
με βια, τι δα δεν ίχανε ςφαχτάρι ί βοιδαςπίδι
ςτο μάτι, πυ βραβία ι νιι ςτο τρέκςιμο κερδίζυν,
μον έτρεχαν για τιν πςιχι τυ κςακυζμένυ Εχτόρυ.
Πος τριποδυν ςτα τέςερα γιρνόντας τα ςιμάδια
ιπόδρομα άτια κε λαμπρο βραβίο 'νε βαλμένο,
ί νια ί λεβέτι τρίποδο, ςα θάφτυν βαςιλέα·
έτςι κι αφτι τρις έτρεκςαν κίκλο ςτο κάςτρο γίρυς
με πόδια φτεροςάλεφτα.
Κι όλι ι θει θορύςαν,
κι άρχιςε τότες πρότα ο γιος ναν τυς μιλάι τυ Κρόνυ
«Ο κρίμα, αγαπιτο θνιτο θοράο κε λατρεμένο
π' ομπρος ςτο κάςτρο κινιγυν, κε μυ θρινι ι πςιχί-μυ
τον Εχτορα, πυ ςτις κορφες τις δαςομένις Ιδας
μπύτια 'να πλίθος μΰκεγε βοδιόνε, κι άλα πάλι
μέςα ςτις Τριας τ' ακρόκαςτρο· μα τόρα ο Αχιλέας
τον έχι δες! κινίγι ομπρος ςτι χόρα τυ Πριάμυ.
Μον ελα λογαριὰςτε-τα, θει, κι ας δὺμε τόρα,
τί λέτε, κὰλια να ςοθι, ί θέτε ο Αχιλέας
ναν τον ςκοτόςι, τέτιονε θεοφοβύμενο άντρα».
Τότες τ' απάντιςε ι θεα, ι Αθινα ι Παλάδα
„Πατέρα μαβροςίγνεφε, τί λες, αςτραποβγάλτι;
Αντρα θνιτόνε, απο κερυς ςιμαδεφτο τις Μίρας,
θες πὰλι απ' τον κακόκραχτο να λεφτερόςις κάρο;
Κάν'-το· όμος μερικι θει, ςτο λέο, θα πικραθύμε“.
Τότες τις λέι τυ Κρόνυ ο γιος, ο βροντορίχτις Δίας

„Ενια-ςυ, τριτογένιτι πεδί-μυ, δε μιλύςα
με τιν καρδιά-μυ. Οχι, εγο να πικραθις δε θέλο.
Σίρε — ς' αφίνο — όπυ ποθις κι όπος ορίζις κάνε“. 185
Ιπε, κε ςτέλνι τι θεα ςτον κάμπο χέρι-χέρι,
όπος κ' εκίνι όρα πολι να τρέχςι λαχταρύςε·
κι απ' τυ Ελίμπυ χίθικε τα κορφοβύνια κάτυ.
Κε τυ Πιλέα ο γιος ςτιγμι τον Εχτορα απ' ομπρός-τυ
δεν παρετύςε, κ' έτρεχε με πίζμα κινιγόντας.
Πος ςκίλος ς' όρος κινιγάι μες' ςε λακιες κε πλάγια
ζαρκάδι π' όκςο τόβγαλε οχ τι φολια τις μάνας, 190
κε μες' ςε θάμνο αν τυ κριφτι κε χάςι-το, όμος τρέχι
κι όλο μιρίζι πςάχνοντας ος ναν τυ βρι τ' αχνάρια·
έτςι κι ο Εχτορας ςτιγμι δε μπόραε να κςεφίγι.
Τι κάθε π' όρμαε ςτο πορτι αγνάντια να κςεκόπςι
κι ος κάτυ απ' τυς ορθόςτεκυς να καταφίγι πίργυς, 195
μπας κ' ι δικί-τυ απάνοθες με ςαιτιες βοιθίςυν,
εφτις ο άλος πρόφτενε μπροςτα κε τον γιρνύςε
κατα τον κάμπο, κ' έτρεχε μερια τυ κάςτρυ ο ίδιος.
Πος ς' όνιρο να κινιγας δε δίνεςε όπιον φέβγι —
κ' εςι να πιάςις δε μπορις κι ύτε να φίγι εκίνος — 200
το ίδιο δεν κατόρθοναν κ' ι διό-τυς πιλαλόντας
μίτε να πιάςι ο ένας-τυς μίτε να φίγι ο άλος. 201
Κ' έγνεφε με τιν κεφαλι ςτ' αςκέρι ο Αχιλέας 205
κι αμπόδαε ςαιτιες πικρες να ρίκςυν, μίπος άλος
προτίτερά-τυ δοκςαςτι τον Εχτορα βαρόντας.
Μα όταν κε τέταρτι φορα περάςανε απ' τις βρίςες,
πια τότε ο Δίας τέντοςε τι χριςοζιγαριά-τυ,
κε βάζοντας τις μίρες διο ςκοταδερυ θανάτυ — 210
τι μια για τυ Πιλια το γιο, τυ Εχτορα τιν άλι —
ζιάζι απ' τι μέςι πιάνοντας, κι αμέςος τυ Εχτόρυ 212
γέρνι το μάβρο ριζικο. Τότες ςτον Αχιλέα 214
τρέχι ι αμάλαγι θεα, τυ Δία ι θιγατέρα,
κε πάι κοντά-τυ ςτέκετε κε τυ μιλάι διο λόγια 215
„Τόρα πια ολπίζο, κςακυςτε λεβέντι-μυ Αχιλέα,
με δόκςα πίςο ολόλαμπρι θα πάμε ςτα καράβια
ςφάζοντας πριν τον Εχτορα, τ' αμπύχτιςτο κοντάρι.
Τι τόρα δε γλιτόνι πια, κε κόζμο α θε χαλάςι 220
ο Φίβος, κε ςτυ Δία ομπρος αν κιλιςτι τα πόδια.
Μα ςτάςυ εδο κι ανάςανε, κι αφτον εγο παγένο
κε ςυ τον πίθο ατρόμιτα να ς' αντικρίςι τόρα“.

Ιπε, κι αφτος τιν άκυσε κε χάρικε ι καρδιά-τυ,
κε στέκι απας στο στομοτο ακυμπιζμένος φράκσο.
Κε κσεκινόντας ι θεα τον Εχτορα προφτένι,
μ' όμια μορφι κε μ' άσπαστι λαλια σαν τυ Διφόβυ,
κε πάι κοντά-τυ στέκετε κε τυ μιλάι διο λόγια
«Πολι σε τιραγνα, αδερφε, το βλέπο, ο Αχιλέας
πυ έτσι τριγίρο στο καστρι σε κινιγάι με πίζμα.
Μόνε ας σταθύμε τόρα ι διο... κε σαν κοπιάσι, βλέπι».
Τότες τις λέι ο Εχτορας, ο πενεμένος άντρας
«Δίφοβε, εσι ίσυνα κε πριν το πιό-μυ αγαπιμένο
αδέρφι απ' όλυς πΰχανε με τιν Εκάβι ο γέρος·
τόρα απο πριν κε πιο πολι θα σ' έχο στιν καρδιά μυ,
αφυ στιγμι δε δίλιασες, σα μ' ίδες οχ το κάστρο,
να βγις βοιθός-μυ, κι όλι-τυς μένυν κλιζμένι ι άλι».
Τότες τυ λέι ι Αθινα, τυ Δία ι θιγατέρα
«Νε, αδέρφι, μΰχαναν πολα κ' ι μάνα κι ο πατέρας,
πολα ι σιντρόφι, κ' έπεφταν στα πόδια-μυ ένας-ένας,
να μίνο αφτυ· τόσο όλι-τυς τον τρέμυν· μα ι καρδιά-μυ
στα στίθια μέσα πίγενε να σπάσι απο λαχτάρα.
Μον ίσα τόρα απάνυ-τυ τραβάμε — τα κοντάρια
μι λιπιθις — κι ας δύμε δα θα σφάκσι εδο τυς διό-μας
κε ματομένα λάφιρα θα πάι στα τρεχαντίρια,
ι κε θα πέσι πρότα αφτος απ' το βαρί-συ τ' όπλο».
Ετσι ίπε, κε με πονιρια τραβάι ομπρος ι πρότι.
Κι όταν ι διο ζιγόσανε με τ' άρματα στο χέρι,
πρότα άρχισε ο πλυμόκρανος γιος τυ Πριάμυ κ' ίπε
«Γιε τυ Πιλια, πια μι θαρις σαν πριν πος θα με σκιάκσις·
πΰτρεκσα κίκλο τρις φορες, κι όταν με τ' όπλο ορμύσες
να σε προζμίνο δίλιασα· μα να σταθο ι καρδιά-μυ
τόρα μυ λέι, να μετριθο μαζί-συ, ί σφάκσο ί σφάκσις.
Μον έλα πρότα τυς θευς ας κράκσυμε μαρτίρυς,
τι αφτι μαρτίρι ι πιο καλι κε φίλακες τον όρκον.
Βάρβαρα εγο όχι — ορκίζυμε — δε θα σε βλάπσο, αν θέλι
νίκι να δόκι-μυ ο θεος κε τι ζοί-συ πάρο·
μον σα σε γδίσο απ' τ' άρματα, θα δόκο στυς δικύς-συ
πίσο, Αχιλέα, το κορμι. Ετσι κ' εσι να κάνις».
Τότες λοκσα τον κίτακσε κε τΰπε ο Αχιλέας
«Εχτορα, μι, φονια άπιστε, μι λες μαρτίρυς κι όρκυς.
Αν όρκυς έκαναν ποτες αθρόπι κε λιοντάρια
(αν ίδες λίκυς πυθενα κι αρνια σιντροφιαζμένυς),

πες τότες πος εγο κ' εσι θα φιλιοθύμε. Οχι! Ορκυς
δεν έχι ι διό-μας, πριν νεκρος ο ένας πέσι χàμυ
κ' εμας μπυχτίσι ο λάρινκας τυ λιςαζμένυ τ' Αρι.
Βάλε όλα-ςυ τα δινατα, τιν επιςτίμι βάλ'-τιν·
χρια πάςα να φανις γερο κοντàρι κι αντριομένο.
Δεν έχι φέβγο πια να πις, τι ι Αθινα ι Παλάδα
θα σε χαλάςι τòρα εδο με τ' άςπλαχνό-μυ χέρι,
κι ος ςτο ςτερνο μια κοπανια τα πάθια τον ςιντρόφυν
θα ςτα κςοφλίςο πύσφαζες βαρόντας-τυς με λίςα».
Ιπε, κε ςιόντας τίνακσε το χαλκομèνο φράκςο·
μα τőδε ομπρος ο Εχτορας κι απόφιγε το χτίπο,
τι έκατσε πριν, κ' εκίνο ερτις τυ ςφίρικςε απο πάνυ
κε πέρα μπίχτικε ςτι γις. Τòτες τυ Δία ι κόρι
τ' αρπάι, χοςτα απ' τον Εχτορα, κε τυ το δίνι πάλι.
Τότ' ίπε τυ Πριάμυ ο γιος ςτο φοβερο Αχιλέα
«Βρίκες λαμπρα! Κ' εγο 'λεγα, παχια καθος μιλύσες
πος δα, καλέ-μυ, ςὺγνεπςε το θάνατό-μυ ο Δίας.
Μα εςι τυ νύ-ςυ πςέματα κε φανταςιες λαλύςες,
για να διλιάςο ςαν πεδι, να με ςαςτίςι ο φόβος.
Δε φέβγο εγο όχι, τ' όπλο-ςυ ςτι ράχι δε μυ μπίγις,
μον ίςα εδο θα ςυ ριχτο, κε τρίπα-μυ τα ςτίθια
αν ς' τőτακςε ο θεος. Μα δες να μυ γλιτόςις πρότα
απ' το χαλκό-μυ, πυ αχ! ςτο κριας να ςυ χονέπςι μέςα!
Ας πας εςι, κε τότες πια ςυ δίχνο εγο αν νικύνε
ι Τρόες-μυ· τι ι πιο βαρια κατàρα εςι τυς ίςε».
Ιπε, κε ςιόντας τίνακςε το χàλκινο κοντάρι
κε μες' ςτι μέςι αλάθεφτα τυ βρίκε τιν αςπίδα,
μα τ' όπλο πίδικςε μακρια. Τον πίρε τότε ι λίπι
πυ έτςι απ' τι χέρα-τυ άδικα πετàχτι το γοργο όπλο.
Κε ςτέκι με βαρια καρδια, τι άλο δεν ίχε φράκςο,
κε κράζι όςο μπορύσε απςα το Δίφοβο, ζιτόντας
άλο όπλο· μα πὺ Δίφοβος τέτια ςτιγμι κοντά-τυ!
Τότε ένιοςε ο πλυμόκρανος γιος τυ Πριάμυ κ' ίπε
«Οχυ, το βλέπο πια ι θεϊ με κράζυνε ςτον Αδι!
Τι ίπα μαθες πος ίχα εγο το Δίφοβο κοντά-μυ·
μα ίταν παγίδα τις θεας, κ' ίνε ςτο κάςτρο εκίνος.
Τόρα αφυ ο χàρος πλάκοςε κε πια δεν έχο ολπίδα,
έτςι ας μιν πέςο ςα ραγιας δίχος τιμι, μα ας δίκςο
καν àκςια πριν παλικαρια πυ να βυίκςι κόζμος!»
Ετςι ίπε, κι όκςο το ςπαθι τραβάι τ' ακονιζμένο

πυ στο πλεβρό-τυ κρέμυνταν, στερια μεγάλι σπάθα,
κι αφυ μαζέφτικε, χιμάι σαν κινιγάρικο όρνιο,
πυ μάβρα γνέφια σκίζοντας κατάκαμπα πλακόνι
ν' αρπάξι ανίσιχο λαγο ί τριφερο 'να αρνάκι·
έτσι όρμισε ανεμίζοντας το κοφτερο λεπίδι.
Χιμάι κε τυ Πιλέα ο γιος, κι άγριο θιμο ι πσιχί-τυ
γιόμισε, κε στα στίθια ομπρος κρατύσε τιν ασπίδα,
πλύμια γερι, κι ανέμιζε πσιλα ι υρα στο κράνος
π' αχτιδοβόλαε, κ' έπεζαν χρισα τα κρόσα γίρο
πυ πλίθος κίκλο στιν υρα τάχε ο θεος κολίσι.
Πος άστρο βγένι στις νιχτος τιν πίσα μες' στ' αστέρια,
ο Σίρις, τ' άστρο πυ πσιλα πιο στέκι ορέα απ' όλα,
τέτια κ' ι λάμπσι απ' τ' όπλυ-τυ, πυ στο δεξι το χέρι
τ' ανέμιζε έχοντας κακυς σκοπυς, κε με το μάτι
θορύσε τ' όμορφο κορμι πύ θ' ανιχτι πιο πρότα.
Μα αφτο ι χαλκένια αρματοσα τυ τόκριβε όλο τ' άλο,
πανόρια, π' απ' τον Πάτροκλο τιν πίρε σφάζοντάς-τον,
μα 'διχνε εκι πυ τα κλιδια χορίζυν ζνίχι κι όμυς,
στι γύβα, εκι πυ ι κονταρια πιο γλίγορα σκοτόνι·
εκι τον κάρφοσε καθος τυ ρίχνυνταν, κι ος πέρα
βγικε ο χαλκος διαβένοντας τον τροφαντο λεμό-τυ
δίχος ι άκρι ι συγλερι ν' ανίκσι το λαρίνκι.
Χάμυ εκι πέρα ο Εχτορας σοριάστικε στις σκόνες,
κ' έσκυκσε τυ Πιλέα ο γιος περίφανα απο πάνυ
«Εχτορα, εσι ίσος έλεγες, σα μύσφαζες το βλάμι,
δεν έχι φόβο, θα σοθις, τι ετιχα εγο μακριά-συ...
Αμιαλε! πίσο κσοφλιτις στα βαθυλα καράβια
χαρτεραε ένας πιο γερος, εγο πυ εδο με βλέπις.
εγο πυ σ' έσφακσα. Σκιλια τις σάπιες-συ τις σόρκες
θα φάνε κι όρνια, μα Αχει τον Πάτροκλο θα θάπσυν».
Τότε τυ λέι ο Εχτορας με τιν πσιχι στο στόμα
«Κσορκίζο-σε, έτσι να χαρις το φός-συ τυς γονιύς-συ,
μι θες στον κάμπο το κορμι να μυ ντροπιάσυν σκίλι.
Δέκσυ χαλκο κε μάλαμα πυ πλίθος θα συ φέρι
να μ' αγοράσι ι μάνα-μυ κι ο δίστιχος πατέρας,
κε σπίτι πίσο δός-'τυς-το το λίπσανο, πυ μέσα
να μυ το κάπσυν στο καστρι ι Τρόισες κ' ι Τρόες».
Τότες λοκσα τον κίτακσε κε τύπε ο Αχιλέας
«Σκάσε, σκιλι, κε σε γονιυς κε φος μι με κσορκίζις!
τι το κακο πυ μύκανες, αχ ας μπορύσα ο ίδιος

έτςι να ς' τις σπαράκσο ομες κε να ςτις φάο τις ςάρκες.
Ετςι όχι! απ' τα ςκιλια άθροπος τιν κάρα δε ς' τι ςόζι,
μιδε κι αν δέκα θιςαβρυς κι αν ίκοσι μυ φέρι
κ' εδο μετρίςι, κε πολα κατόπι κι άλα αν τάκςι·
μίτε κι ακόμα ο Πρίαμος με μάλαμα αν σε ζιάςι,
νε κ' έτςι νεκροςτόλιςτο δε θα ςε κλάψι ι μάνα
ςτο ςτρὸμα απάνυ εςένανε, τον ςπλάχνον-τις το θρέμα,
μον όρνια κάθε-ςυ μπυκια κε μύργι θα μιράςυν».
Τότες τυ λέι ο Εχτορας, κε τὔβγενε ι πςιχί τυ
«Τί ςυ προςπέφτο πυ καλα σε κςέρο; πιός θα πίςι
τέτιο θεριο; Τι ςίδερο ςὔνε ι καρδια ςτα ςτίθια.
Θιμίςυ-με όμος, τι ςτιχιο μια μέρα θα ςυ γίνο,
τιν όρα πυ τυ Δία ο γιος κε ο Πάρις θα σε ςφάζυν
εκι ςτο Ζερβοπόρτι ομπρος, κιας ίςε παλικάρι».
Ιπε, κε ςίγνεφο άνιλιο τον ςκέπαςε θανάτυ,
κε πέτακςε οχ τα ςτίθια-τυ να πάι ι πςιχι ςτον Αδι,
κ' έκλεγε το μάβρο-τις γραφτο π' αφίκε αντρια κε νιότι.
Μα κε νεκρο έτςι ο Αχιλιας τυ φόνακςε κε τὔπε
«Πςόφα εςι τόρα, κ' έπιτα ας μὔρθι εμένα ο χάρος,
ςα θέλι ο Δίας κ' ι λιπι θει να μυ τον ςτίλυν».
Ιπε, κε ςέρνι απ' το κορμι το χαλκοτο κοντάρι
κ' εκι κοντα παράμερα τ' αφίνι· κε κατόπι
απ' τιν πανόρια αρματοςα ναν τον γιμνόνι αρχίζι
έμας γιομάτι. Κ' ετρεκςε γίρο ο ςτρατος να δύνε
ςαν τι ἰταν τάχα ο Εχτορας, ι όψι ι λεβεντιά-τυ
τα ςτίθια· τι έτςι αλάβοτι πύ πριν να παν κοντά-τυ!
Κ' έτςι ο καθένας έλεγε, ςτο γίτονα γιρνόντας
«Μπα! Πόςο τόρα κςέγνιαςτα τον Εχτορα μαλὰζις,
όχι όπος όταν με φοτια μας έκεγε τα πλία».
Ελεγε αφτα, κε ζίγονε κοντα κε τον τριπὺςε.
Κε τότες τυ Πιλέα ο γιος, τα ὸπλα ςαν τυ πίρε,
ςτάθικε εκι μες' ςτυ ςτρατυ τι μέςι κε τυς ίπε
«Τόρα όλι ελάτε — ομπρος, πεδια — τι νίκι τραγυδόντας
ςικόςτε αφτον κι ας ςίρυμε ςτα βαθυλα καράβια.
Μεγάλι ι δὸκςα! Σφάκςαμε λαμπρο 'να παλικάρι,
τον Εχτορα, πυ ςα θεο τον λάτρεβαν ςτο κάςτρο!»
Ιπε, κε βάρβαρι δυλια τυ μπίκε ναν τυ κάνι.
Τα νέβρα πίςο τον ποδιον τριπόντας-τυ απ' τι φτέρνα
ος ςτον αςτράγαλο, περνάι λυρια βοιδοκομένα,
κε δὲνοντάς-τον ςτο κυτι αφίνι το κεφάλι

χάμο να σέρνετε· έπιτα σιχόνι κε στ' αμάξι
βάζι τιν πλύμια αρματοσα, κ' εφτις σα μπίκε ο ίδιος
χτιπάι να τρέξυν, κ' έφεβγαν με προθιμια τα ζόα.
Κι ανέβενε — ενο σέρνυνταν — ο κυρνιαχτος, μαδύσε
ι μάβρι κόμι, βύλιαζε στα βύρκα το κεφάλι,
κεφάλι πριν τόσο όμορφο, μα τόθελε έτσι ο Δίας
ναν το ριμάξυν τότε οχτρι στιν ίδια-τυ πατρίδα.
Σαν ètςι αφτον τον έσερναν. Κ' ι μάνα-τυ τραβύσε
τ' άσπρα μαλιά-τις, πέταξε τιν πλύσια σκύφια αλάργα,
κε σαν τρελι ξεφόνιζε σαν ίδε το πεδί-τις.
Σπάι κε στα κλάματα ο πικρος ο γέρος, κι όλι γίρο
θρινύσαν, κι όλο το καστρι βαρι ίταν μιρολόγι.
Ετσι έμιαζε λες το κακο, σα νἄλιοναν ι φλόγες
τιν Τρια τι λεβεντόπιργι απ' τι κορφι ος στον κàμπο.
Κ' ι φίλι μόλις δίνυνταν το γέρο να βαστάξυν,
π' αντίστεκε όλο κ' ίθελε όξο να βγι οχ το κάστρο.
Κ' ενο κιλιύνταν στα ζβυνια, τυς ξόρκιζε όλυς γίρο,
με τ' ονομά-τυς κράζοντας τυς φίλυς έναν-έναν
«Ανίχτε, αδέρφια... αφίστε-με σας λέο, κιας με λιπάστε,
να βγο όξο εφτις κε μòνος-μυ να τρέξο ος στα καράβια
να πέσο μπρος στα πόδια-τυ, ς' αφτο το σαρκοφάγο...
α το φονια... ίσος σεβαστι τα χρόνια-μυ, ίσος νιόσι
σπλαχνια για τ' άσπρα-μυ μαλια. Κι αφτος πατέρα γέρο
έχι μαθες, πυ λες για αφτο τον έσπερνε, να γίνι
χάρος τον Τρόον· μα έκαψε πιο πρότα εμένα απ' όλυς,
πυ τόσα μὗσφαξε πεδια μες' στα χρυσά-τυς νιάτα.
Μα όλυς δε μυ τυς κλέι αφτυς τόσο βαθια ι καρδιά-μυ,
όσο έναν π'ος στον τάφο-μυ θα σίρι-με ο καιμός-τυ,
τον Εχτορα. Ο, στα χέρια-μυ ας μὗχε καν πεθάνι,
πυ ι διο καν να χορτὲναμε το μιρολόι το κλάμα,
εγο κ' ι μάβρι ι μάνα-τυ πυ τον πικρογενύσε».
Ετσι θρινύσε, κ' έκλεγαν μαζί-τυ κι όλι ι Τρόες.
Τότε ι Εκάβι αρχίνισε τον γινεκον το κλάμα
«Οχ γιέ-μυ, εγο ι κακότιχι, τί πια να ζο στον κόζμο
τόρα πυ εσι μυ πέθανες, τις χόρας το καμάρι,
τις χòρας ι παριγορια, π' όλι, γινέκες κι άντρες,
νίχτα κε μέρα σα θεο σε λàτρεβαν στο κάστρο.
Τι εσι ίσυν μόνι δόξα-μας, εσι ίσυν μόνι ολπίδα,
σα ζύσες· τόρα αχ θάνατος, τόρα σε πίρε ο χάρος».
Ετσι έκλεγε ι γερόντισα. Ομος ακόμα ος τότες

δεν ίχε αχύσι τίποτα τυ Εχτορα ι γινέκα,
γιατι να πάι δε βρέθιχε σοστος μαντατοφόρος
να πι πος όχσο απ' το χαστρι τις έμενε ο χαλός-τις,
μον έφενε άλιχο σκυτι στυ πίργυ-τις τα βάθια
διπλο, χε μέσα πλυμιστα τ' ανθοχεντύσε χσόμπλια.
Εχι στις άχσιες φόναχσε τις σχλάβες μες' στον πίργο
στι στια να βάλυν τρίποδο λεβέτι απ' τα μεγάλα,
για νάχι έτσι έτιμο ζεστο λυτρο όταν χυραζμένος
πίσο γιρίσι ο Εχτορας στο σπίτι-τυ οχ τι μάχι...
αχ ὲρμα, πύ να φανταστις π' αλάργα απο λυτρά-συ
τον έσφαχσε ι θεα Αθινα μ' ένα χοντάρι οχτρύ-τυ!
Μα άχσαφνα αχύι χσεφονιτα οχ το τιχι χε χλάπσες,
χε τις λιγυν τα γόνατα, πέφτι ι βελόνα χάμυ.
Κι αμέσος φὸναχσε χσανα στις λιγερες τις σχλάβες
«Γλὶγορα, ελάτε διο μαζι, να δο γιατί ι ανταρα.
Κλάμα άχυσα τις πεθερας, χ' εμένα μες' στα στιθια
τρέμι ος στο στόμα-μυ ι χαρδια χε με παγόνι ο φοβος.
Κάπια θενάπεσε στυς γιυς τυ βασιλια φυρτὺνα...
Μα, Δία, εμένα σόσε-με απο πιχρα μαντὰτα!»
Ετσι ίπε, κι όχσο χιθιχε σαν παλαβι οχ το σπίτι
με σπλάχνα πυ τις σπάραζαν, χ' ι σχλάβες αχλυθύσαν.
Κι ος στο πιργι σαν έφτασε χι ος στον αντρον τον χίχλο,
ρὶχνι τα μάτια... στέχετε... χε βλέπι ομπρος στι χόρα
πυ χατα γις τον έσερναν χε πυ γοργα τα ζόα
τονε τραβύσαν χσέγνιαστα προς το χαραβοστάσι.
Νὶχτα τα μὰτια σχότινι τις σχέπασε, χε πίσο
σοριὰστιχε, μες' στο λεμο τις πιάστιχε ι ανάσα,
χ' έριχσε αλάργα τι λαμπρι δεσια οχ τιν χεφαλί-τις —
στεφάνι χε χρισόχτενο χι οριοπλεμένο δίχτι —
χεφαλοδέτι πῦλαβε απ' τι χρισι Αφροδίτι,
τι μέρα σπίτι ο Εχτορας π' απο τ' Αιτιυ τον πίργο
τιν πίρε αφυ τις χάρισε μίρια στολίδια πλύσια.
Κ' έτρεχσαν γιρο ένα σορο χυνιες χε σινιφάδες,
χε τιν χρατύσαν πυ χοντα ναν τι σχοτόσι ο πόνος.
Κι όταν χσανα σινέφερε χε πίρε λίγι ανάσα,
στενάζι οχ τιν χαρδια βαθια χε μιρολόγι αρχίζι
«Εχτορα, εγο ι χαχότιχι! Με μια χ' ι διό-μας μίρα
εσι στιν Τρια γενίθιχες, στον πίργο τυ Πριάμυ,
χ' εγο στι Φίβα, στα ριζα τις δασομένις Πλάχος,
στ' Αιτιυ το πλύσιο αρχοντιχο, πυ δόλιος-δόλια εμένα

μικρι μ' ανάςτενε... αχ γιατι ποτές-τυ να με χάνι;
Στ' Αδι εςι τόρα τι φολια κάτυ απ' τις γις τυς κρίφτες
μιςὲδις, κε ςε θλιβερι μ' αφίνις λίπι εμένα,
νια χίρα ςπίτι· κε μικρος ο γιός-μας έτςι ακόμα
πυ εγο κ' εςι γενίςαμε... πυ πια καλο απο ςένα,
Εχτορα, δε θα δι αφυ πας, μίτε κε ςι απο κίνον...
αχ το πεδάκι-μυ! πυ πριν ςτα γόνατά-ςυ απάνυ
μεδύλι μοναχα έτρογε κε τριφερο θρεφτάρι,
κ' ι νίςτα ςα μυ τὂπιανε κε κςέχναε τα πεχνίδια,
τότες ςε ςτρόμα μαλακο ςτιν ανκαλια τις βάγιας
κλιὺςε τα μάτια με καρδια κάθε αγαθο γεμάτι·
ερμο όμος τόρα ολάρφανο πολες θα πιι ίςος πίκρες,
ο Μοναφέντις πυ τον λεν όλι, γινέκες κι άντρες,
τι μόνος τυς διαφέντεβες το κάςτρο εςι, καλέ-μυ...
εςι π' αλάργα απο γονιυς μπροςτα ς' οχτρον καράβια
ςκυλίκια τόρα θα ςε φαν, αφυ χορτάςις ςκίλυς
γιμνος· κε θα ςυ κὶτυντε τα ρύχα μες' ςτον πίργο,
πςιλα πανόρια, πὔφτιαςαν τον γινεκόνε χέρια...
Μα αφτα όλα θαν τα κάπςο εγο, αχ δὶχος όφελός-ςυ,
πυ ςάβανο ςε νεκρικι φοτια δε θα ςυ γίνυν».
Ετςι έκλεγε, κι όλες μαζι θρινὺςαν ι γινέκες

Ψ

Σαν έτσι αφτι βονκύξανε στο κάστρο. Μα ι Αργίτες
ξαν ίρθαν στον Ελίςποντο κι ος στα γοργα καράβια,
γίρο όλι ι άλι ςκόρπιςαν, στο πλίο-τυ ο καθένας,
μα τυ Πιλέα ο άκςιος γιος τα θαρετα ςιντρόφια
δεν τ' άφινε να διαλιθυν, παρα τυς ίπε πρότα
«Σιντρόφι ακύςτε αγαπιτι, γοργί-μυ Μιρμιδόνες,
τ' άτια μι λίςτε απ' τα λυρια, μον έτςι λίγο ακόμα
μ' αμάκςια ας πάμε κι άλογα να κλάψυμε μια στάλα
τον Πάτροκλό-μας· τι πρεζβιο αφτο 'νε τον νεκρόνε.
Μα αφυ κατόπι κλάματα χορτάςυμε κε δάκρια,
τότες εδο κςεζέβυμε κι όλι ενομένι τρόμε».
Ιπε, κε ςπυν στα κλάματα όλι ι ςιντρόφι αντάμα,
κε πρότος τυ Πιλέα ο γιος. Ετςι θρινόντας κάνυν
τρις γίρυς κίκλο στο νεκρο με τ' άλογα κι αμάκςια
ενο τον πόθο τυ κλαμυ τυς ςινταβλύςε ι Θέτι.
Πότιζαν άμυς, πότιζαν αρματοςες τα δάκρια,
τι τέτιονε όλι ςτέναζαν τις μάχις κατεχάρι.
Κε πρότος τυ Πιλέα ο γιος τα μιρολόγια αρχίζι
με χέρια απας στυ βλάμι-τυ τα νεκρομένα στίθια
«Θεος μαζί-ςυ, Πάτροκλε, κι ος στ' Αδι τα λιμέρια!
Οςα πριν ςύτακςα, όλα εγο θα στ' αλιθέπςο τόρα·
ομο να φαν τον Εχτορα στυς σκίλυς θαν τον δόςο
κε δόδεκα αρχοντόπυλα τον Τρόον στι φοτιά-ςυ
θα ςφάκςο ομπρος, τι μ' έκανε έτςι θιριο ο ςφαγμός-ςυ».
Ιπε, κε βάρβαρι δυλια ςοφίςτικε να κάνι,
κε μες' στα βύρκα στρόνι, ομπρος στιν πςάθα τυ Πατρόκλυ,
τον Εχτορα έτςι ανάςκελα. Απε ι λιπί-τυς βγάζυν
τα χάλκινα όπλα, κ' έλιςαν τα πολεμόχαρα άτια
κι ομπρος στο πλίο κάθιςαν τυ θεικυ Αχιλέα
ςορι· κι αφτος τυς έκανε το νεκρικο τραπέζι.

Βόδια πολα 'στροσαν στι γις με τυς λεμυς κομένυς,
πρόβατα ασπρόμαλα πολα κι ακροπατύσες γίδες·
κ' ένα σορο καπσάλιζαν καλόθρεφτα γυρύνια
π' αστράφτανε τυ πάχυς-τυς στρομένα μες' στις φλόγες.
Κ' έτρεχε γίρο στο νεκρο παντυ το έμας βρίσι.
Κε τότες πίραν το γοργο τυ γέρυ γιο Πιλέα
στυ βασιλια ι ατρόμιτι οπλαρχιγι, κε μόλις
τον έπισαν, τι τΰκλεγε μέσα ι καρδια το βλάμι.
Κι όταν σε λίγο φτάσανε στυ βασιλια Αγαμέμνυ,
εφτις τυς κράχτες πρόσταξαν να στίσυνε λεβέτι
μεγάλο απάνυ απ' τις φοτιας τις φλόγες, μίπος πίσυν
τον Αχιλια τα έματα να πλίνι κε τι λέρα.
Μα αφτος δε σάλεβε, παρα τυς πίρε ακόμα κι όρκο
«Νε μα το Δία, ανότατο θεο κε πρότο απ' όλυς,
σας λέο τιν κεφαλί-μυ πριν λυτρο δε θα μ' ανκίκσι,
πριν πρότα ο Πάτροκλος και κε μνίμα τον σκεπάσι,
πριν το νεκρό-τυ ι κόμι-μυ στολίσι· τι ι καρδιά-μυ
τέτια άλι πίκρα δε θα δι ος πυ να πάο στον τάφο.
Μα τόρα ας κάτσυμε άχαρα λιγο πσομι να φάμε,
κι άμα χαράκσι πρόσταξε, τ' Ατρέα γιε, τυς άντρες
να κόπσυν κσίλα, κ' έπιτα τα χριαστα να δόσυν
άλα όσα πρέπι πίσιμος νεκρος μαζί-τυ νάχι
σαν πάι μες' στ' Αδι τ' άφοτα κι αραχνιασμένα βάθια,
πυ έτσι απ' ομπρός-μας το νεκρο ι φλόγα χέρι-χέρι
να κάπσι, κ' ίστερα ο λαος να σίρι στι δυλιά-τυ».
Ετσι ίπε, κε τον άκυσαν κι όχι κανις δεν ίπε.
Κε χέρι-χέρι ετίμασαν δίπνο ο καθις κε πίραν
να φάνε, δίχος τίποτα π' ορέγυνταν να λίπι.
Κι αφυ τυς χόρτασε ι καρδια καλα το φαγοπότι,
σκορπυν, κε στιν καλίβα-τυ πάι ο καθις να γίρι.
Κι ο Αχιλέας στυ γιαλυ τιν πολιτάραχι άκρι
βαρια στενάζοντα έκατσε με κίκλο τυς σιντρόφυς,
σε μια άπλα πΰσπαζε κοντα το κίμα στα χαλίκια.
Κι ο ίπνος σαν τον έπιασε γλικα περεχιμένος,
λίπος κε πόνυ λιτροτις — τι ίχε αποκάνι ορμόντας
πίσο απ' τον Εχτορα, μπροστα στις Τριας τ' ολόρθο κάστρο —
νά! ομπρός τυ φάνικε ι πσιχι τυ θεικυ Πατρόκλυ,
όμια-τυ σ' όλα — ανάστιμα, φονι, πεντάμορφι όπσι —
κε μ' ίδια στο κορμι σκυτια σαν πυ κε πριν φορύσε.
Κι απάνυ απ' το κεφάλι-τυ πάι στέκι κε τυ κάνι

„Πάι πια, Αχιλέα, πέθανα, κε τόρα εςι κιμάςε
κε με κςεχνας· ς' άλυς κερυς με φρòντιζες, ςα ζύςα.
Θάπςε-με, αδρέφι, τι μπαςια πια να διαβένο τ' Αδι.
Μακρια με διόχνυνε ι πςιχες τον πεθαμένον ίςκιον,
το ρέμα αντίκρι να διαβο δε θεν κε δε μ' αφίνυν,
μον ètςι εδο κ' εκι γιρνο μες' ςτ' Αδι τι θολàδα.
Κε ςε κςορκίζο, αχ δòς'-μυ εδο το χέρι-ςυ· τι πάλι
πια δε γιρνο απ' τα τρίζβαθα, μιας κε με φαν ι φλόγες.
Πια δε θα κάτςυμε όπος πριν χόρια απ' τυς άλυς φίλυς
να λογαριάςυμε όλα ι διο, μον με κατάπιε εμένα
δράκενα ι μίρα πΰλαχα ςα με γενύςε ι μάνα.
Ομος κ' εςένα, θεικε, ςυ γράφτικε, Αχιλέα,
κάτυ απ' τις Τριας να ςκοτοθις τ' ορθοχτιζμένο κάςτρο.
Αλο όμος λόγο θα ςυ πο, κε κάν'-τον, ςε κςορκίζο·
να μι μυ βάλυν χοριςτα τα κόχαλα, Αχιλέα,
απ' τα δικά-ςυ, μον καθος ζίςαμε αντάμα ι διό-μας,
έτςι ένα κε τα κόχαλα κιβύρι ας μας ςκεπάςι".
Τότες τ' απάντιςε ο γοργος γιος τυ Πιλια κε τΰπε
«Τι ίρθες, αδρέφι-μυ, κ' εδο τυς πόθυς τις καρδιάς-ςυ
μυ παρανκέλνις; Ενια-ςυ, òπος ζιτας κι ορίζις,
τα πάντα θαν τα κάνο εγο κε ς' όλα θα ς' ακύςο.
Μόνε κοντά-μυ ζίγοςε... αχ έλα ανκαλιαζμένι
μια ςτάλα να χορτάςυμε φαρμακερο καν κλάμα».
Σαν έτςι τΰπε, κι άπλοςε τα χέρια δίχος όμος
να πιάςι. Κ' ι πςιχι καπνος φèβγι κε μέςα μπένι
ςτι γις με τςιριχτα. Κι αφτος ολόκςαφνος πετιέτε,
χτιπάι τα χέρια κε λαλι παραπονιάρι λόγο
«Οχυ, έχι κάπια έτςι λιπον κε ςτ' Αδι τα λιμέρια
πςιχι κ' ικόνα, μα ζοι μιδ' ίπαρκςι δεν έχι.
Τι τυ Πατρόκλυ-μυ ι πςιχι όλι τι νίχτα ι δόλια
εδο κοντά-μυ ςτèκυνταν, κε ςτέναζε βογκύςε
κε κάθε μΰλεγε οριζμο· έτςι ίταν όμος, φάζμα».
Ιπε, κε ς' όλον τιν καρδια κςιπνάι τυ θρίνυ πόθο,
κι όλι θρινὺςαν — όςπυ πια το χαραμέρι πίρε —
γίρο ςτο έρμο λίψανο.
Οςτόςο ο Αγαμέμνος
μυλάρια κι άντρες πρόςτακςε απ' τις πλαγιες ολύθες
κςίλα να παν να φέρυνε· κι ορίζι κεφαλί-τυς
βλάμι τ' αφέντι Δομενια, τον αρχιγο Μιριόνι.

Κι αφτι κινυν στα χέρια-τυς κρατόντας τα τσικύρια
κε τα πλεχτα ςκινια μ' ομπρος τα ζα πυ περπατύςαν·
κ' ίςα λοκςα ζερβα δεκςα παν κάτυ-απάνυ ολύθες.
Κι όταν τις Ιδας έφτασαν τα δροσιζμένα πλάγια,
εφτις με τροχιστο χαλκο οκςες απςιλοκλάρες
έκοβαν όλι βιαστικι, πυ με μεγὰλυς κρότυς
πέφτανε χάμυ. Τότε αφτι κομάτια τις λιανίζυν,
τις δένυν στα μυλάρια-τυς, κι αφτα γοργα πατόντας
πίραν τυ κάμπυ το ςτρατι μέςα απ' τα πικνολόνκια.
Ακόμα κι όλι κύτςυρα ι άντρες κυβαλύςαν —
τι τέτια διάτα διάτακςε ο καπεταν Μιριόνις —
κε μονοςκὶνι φτάνοντας στο περιγιάλι, χάμυ
τα ρίχνανε όπυ 'να λαμπρο μνιμόρι ο Αχιλέας
μελὲταε για τον Πάτροκλο να φτιὰςι κε δικό-τυ.

Κι όλα αφυ ςόρεπςαν παντυ τα κςίλα, αφτυ καθίζυν
κε μένυν όλι αχόριστι. Κι ο Αχιλιας τὸτ' όλυς
τυς πολεμόπςιτυς εκι προςτάζι Μιρμιδόνες
ν' αρματοθυν κε τ' άλογα να ζέπςυνε ςτ' αμάκςια.
Κ' εκίνι εφτις ςικόνυντε κε ζόνυν τ' άρματά-τυς,
κι όλι ςτ' αμάκςια — κι οδιγι κε μαχιτάδες — μπένυν.
Μπροςτα τ' αμάκςια, ςίγνεφο πίςο ι πεζι ακλυθύςαν
πικνο· κ' ι φίλι ςίκοναν το λίπςανο στι μέςι,
κὸμες γιομάτο πΰκοβαν κι απάνυ τυ πετύςαν·
κε πίςο τυ Πιλέα ο γιος τυ κράταε το κεφάλι
καταθλιμένος, τι έςτελνε πιςτο ςτον Αδι αδέρφι.

Κι όταν ςε λίγο φτάςανε ςτο μὲρος πυ τυς ίπε,
βάλανε χάμυ το νεκρο κε ςόριαςαν τα κςίλα
ος πόδια ολόγιρα εκατο, κε με κάρδια κλαμένι
απάνυ-απάνυ απίθοςαν το λίπςανο ςτι ςτίβα.
Γδέρνυνε τότες ςτο ςορο μπροςτα κε ςιγιρίζυν
πλίθος αρνια πικνόμαλα κε τραχιλάτα βόδια,
κι απ' όλα πίρε ο γλίγορος γιος τυ Πιλέα πάχος
κε ςκέπαςε όλο το νεκρο απο κεφάλι ος πὸδια,
κ' έπιτα γίρο ςόριαςε τα ςκοτομένα ζόα.
Κε πέρνι κι ακυμπάι ςταμνια με μέλι κε με λάδι
ςτο νεκροκράβατο. Επιτα βαρβάτα τέςερα άτια
ρίχνι ςτενάζοντας βαρια μεςʼ ςτο ςορο τον κςίλον.
Ενια έχι ο βαςιλιας λαμπρυς τυ τραπεζιύ-τυ ςκὶλυς·
διο κι απο δάφτυς έςφακςε. Κε καταλάι κατόπι
με το μαχέρι ος δόδεκα αρχοντονιυς τον Τρόον,

κε νιυς κε σκίλυς μ' ανιχτα λαρίνκια μες' στα κσίλα
τυς ρίχνι... Α! βάρβαρι δυλια σοφίστικε να κάνι!
Φλόγα τότε έβαλε άσπλαχνι στα κσίλα να φυντόσυν,
κι αχ κσεφονόντας έκρακσε το λατρεμένο βλάμι
«Τόρα αμε κάτυ, αδέρφι-μυ, κε πια θεος μαζί-συ!
τι κάθε τάμα πΰτακσα συ τόχο κανομένα.
Νά, δόδεκα αρχοντόπυλα μαζί-συ τον οχτρόνε
τα τρον ι φλόγες όλα-τυς. Ομος τον Εχτορα όχι!
Δε θαν τον δόκο τις φοτιας, μον' σκίλι θαν τον φάνε».
Ο;τόσο τυ νεκρυ ι φοτια να λαμπαδιάσι αργύσε·
τότε άλο σκέφτικε ο γοργος γιος τυ Πιλια να κάνι.
Στα κσίλα στέκοντας μπροστα, στυς διο περικαλιέτε
ανέμυς — Ζέφιρο, Βορια — κι όρια σφαχτα τυς τάζι·
κι όλο μ' απο χρισο σταλιες τυς κσόρκιζε ποτίρι
νἄρθυν, πυ ι φλόγα τυς νεκρυς να πιάσι χέρι-χέρι
κε να φυντόσυν σίντομα τα στιβαζμένα κσίλα.
Κε ναν το πι ι γοργι Ιριδα παγένι στυς ανέμυς,
σαν άκυσε τις προσεφχες. Αφτι μες' στυ Ζεφίρυ
χαροκοπύσαν κ' έτρογαν τότ' όλι μαζεμένι·
κ' εκι νά! Ι άφταστι Ιριδα προβάλνι εφτις τρεχάτι
μπροστα στιν πέτρινι μπασια κι άκσαφνα σαν τιν ίδαν,
πετιύντε όλι ορθιι, κι ο καθις τιν έκραζε κοντά-τυ.
Μ' αφτι δεν ίθελε — όχεσκε — να κάτσι, μον' τυς ίπε
«Δεν κάθυμε τι στ' Οκιανυ έχο να πάο το ρέμα,
στον Εθιόπον τα χορια — πυ το θεόνε σφάζυν
άπιρα βόδια — εκι κ' εγο να φάο σφαχτο μαζί-τυς.
Μα εσας, Βορια κε Ζέφιρε, σας κράζι ο Αχιλέας
να τρέκστε γοργοσίφυνι — σφαχτα σας τάζι αν τρέκστε —
κε να φτερόστε τι φοτια, όπυ βαλμένυς στέκι
ο Πάτροκλος πυ ι Δαναι κλεν όλι το χαμό-τυ».
Ιπε κε φέβγι. Τότε ι διο σικόθικαν ανέμι
μ' αχυς κε χρότυς, κ' έσπροχναν τα σίγνεφα μπροστά-τυς.
Κ' ίρθαν σε λίγο στο γιαλο — κε πίργοσε το κίμα
κάτυ απ' το λάλο φίσιμα — κε φτάνοντας στιν Τρία
πέφτυνε στι φοτια, κι αφτι μυνκρίζι κε θεριέβι.
Ετσι όλι νίχτα ι διο μαζι στρινκόφονα φισόντας
τις φλόγες θρέφανε· όλινε κι ο άκσιος Αχιλέας
κράταε ποτίρι δίγυβο, κι απο χρισι κροντίρα
έπερνε κ'. έριχνε κρασι κε μύσκεβε το χόμα,

κι όλο μελέταε τιν πσιχι τυ δίστιχυ Πατρόκλυ.
Κι όταν τ' αστέρι ςκάι πσιλα πυ φος μινάι τυ κόζμυ, 226
τότε ι φωτια μαράθικε κσεθίμαναν ι φλόγες, 228
κε φέβγυν πάλι ςπίτι ι διο ανέμι να γιρίςυν
κατα τις Θράκις το γιαλο π' αχύςε πιργομένος. 230
Κι ο Αχιλέας το λαο βαςτάι αφτυ κε ςτίνι 257
μεγάλο αγόνα, κ' εβγαζε βραβία οχ τα καράβια.
Νιες βγάζι ροδοςτάλαχτες κε κυτελάτα βόδια,
γερα μυλάρια κι άλογα κι απίροτα τριπόδια, 260
βγαζι πσαρι ςιδερικο κι απο χαλκο λεβέτια.
Προτο βραβίο ζιλεφτο τον αλογάδον βάνι,
γινέκα πυκςερε λαμπρες δυλιες, κ' ένα τριπόδι
αφτιάδικο πυ ικοςιδιο χορύςε εντός-τυ μέτρα.
Αφτα τυ πρότυ· κ' εβαλε τυ δέφτερυ φοράδα 265
εκςι χρονόνε, αδάμαςτι, πυλάρι νκαςτρομένι.
Τυ τριτυ πάλι τύβαλε απιροτο λεβέτι
πυ χόραε μετρα τέςερα, όριο, ςτιλπνο έτςι ακόμα.
Κ' εβαλε διο τυ τεταρτο φλυράκια. Κε τυ πέμπτυ
λαγίνα διπλαπιθοτι, ανένκιχτι κενύργια. 270
Κε ςταθικε ορθιος ςτυ ςτρατυ τι μέςι κε τυς ίπε
«Τ' Ατρέα γιι κ' ι άλι εςις φτεροποδάτι Αργίτες,
νά αλόγον ςτέκυν έτιμα βραβία, αφτα μπροςτά-ςας.
Τόρα άλυ αν ίχαμε νεκρυ αγόνα, εγο το πρότο
θα κέρδιζα κε ςτο γιργο θα πάγενα καράβι, 275
τι κσέρτε πόςο τ' ατια-μυ ςτο τρέκςιμο νικύνε.
Αθανατα 'νε· ο Ποςιδος τυ γέρυ-μυ πατέρα
τα χάριςε, κ' εμένα αφτος μυ τάδοκε κατόπι.
Εγο ομος δε θα παραβγο με τ' άπιαςτα άλογά-μυ,
τι τετιο χάςανε αμακςα ςτον κόζμο κςακυζμένο, 280
κατάκαλο, πυ πάντα αφτος τις χέτες-τυς περέχαε
λαδι κςανθο, όταν τάπλενε μες' ςτο καθάριο ρέμα.
Αφτόνε τ' ατια-μυ ποθυν, κε με ςκιμένο χάμυ
ςτεκυν κεφάλι κε τι γις ανκίζι ι πλύςια χέτι.
Ομος ζοςτιτε ι άλι-ςας να τρεκςτε εδο, όπιος έχι 285
φαρια γερα κε τυ βαςτάι το ςφινομένο αμάκςι».
Ιπε, κ' εφτις να παραβγυν ςικόνυντε αλογάδες.
Αργίτερα ολονον πολι ο Εβμιλος ςικόθι,
τ' Αδμιτυ ο γιος, πυ πρότεβε ς' αλογοςίνις τέχνι.
Κατόπι τυ Τιδέα ο γιος ςικόθικε, ο Διομίδις, 290
κι ατια διο ζέβι Τροικα πυ τάχε απ' τον Ενία

άλοτε αρπάκσι, μα ὲσοσε το νικοκίρι ο Φίβος.
Τρίτος τ' Ατρια σικόθι ο γιος, ο καστανος Μενέλας
τυ Δία θρέμα, κ' έζεπσε διο γλίγορα άλογά-τυ,
τον Πόδαργο, δικό-τυ ζο, κε τ' αδερφυ τιν Εθα, 295
πυ ο Χέπολος τιν έδοκε τυ βασιλια Αγαμέμνυ
ροςφέτι, τι ίθελε στιν Τρια μαζί-τυ να μι σίρι,
παρα στον τόπο τυ έτσι αφτυ να μίνι, κε το βιός-τυ
να χέρετε πυ τΰδοκε χυφτιες τα πλύτι ο Δίας,
μες' στι Σικιόνα πυ λαμπρα στολίζυν χοροστάσα·
αφτι έζεβε ενο ακράτιτι να τρέκσι λαχταρύσε. 300
Τέταρτος ο Αντίλοχος να παραβγι σικόθι,
τυ Νέστορα ο λεβέντις γιος τυ στεριοστίθα γέρυ,
κε διο καλότριχα άλογα μ' ακύραστα ποδάρια
στ' αμάκσι ζέβι, θρέματα τις αμυδάτις Πίλος.
Πάι τότε ο γέροντας κοντα ζιτόντας ναν τ' ανίκσι 305
τα μάτια, κ' έτσι σε σοφο σοφα μιλύσε λόγια
«Νε εσένα, γιέ-μυ Αντίλοχε, κε νιο έτσι πΰσε, ο Δίας
ς' αγάπισε κι ο Ποσιδος, κε σΰμαθαν καθ' ίδος
αλογοσίνις· έτσι εσι δε θες κε τόσι αρμίνια.
Κσέρις τις άκρες τεχνικα να στρίβις· μα έλα τ' άτια
π' οκνα συ τρέχυνε, κι αφτυ θαρο ίσος πέσις όκσο. 310
Τόρα έλα, γιὲ-μυ, μιν αργις, μον' σκέπσυ κάθε τρόπο, 313
σκέπσυ καλα, μίπος τιχον συ φίγυν τα βραβία.
Με νυ ο κσιλας καλίτερος κι όχι με χέρια τόσο· 315
με νυ τιν τράτα στυ γιαλυ τ' αφρογαλάζο κίμα
τιν κιβερνα ο αρμενιστις σα σφίκσι ανεμοχέρι·
με νυ αμακσας τον αμακσα νικάι σαν παραβγένυν.
Γιατι όπιος τάχατε έχοντας καλα άλογα κι αμάκσια
θαρέβι, κε σιχνα άσκοπα ζερβα-δεκσια αλαργέβι, 320
σαστίζυν τότες τ' άλογα κε βασταγμο δεν έχυν·
μα πες τραβας πιο οκνα άλογα, μα τι δυλια κατέχις,
πάντα στιν άκρι ίσα τιρας, όσπυ να φτάσι ι όρα
να δόκις δρόμο κε κοντα να στρίψεις δίχος λάθος. 324
Κσάστερι ι άκρι, θα σ' τιν πο κε δε γελιέσε, μα άκυ, 326
Όκσο απ' το χόμα ος μιαν οργια στέκι κσερο 'να κσίλο,
πέφκο ί οκσα π' απο βροχι σαπίλα δε γνορίζυν·
ζερβόδεκσα το σινκρατυν διο πέτρες ασπριζμένες
στο σταβροδρόμι, κι ομαλο πάι γίρο αμακσοστράτι· 330
καν σίνορο τις έστισαν καν μνίμα ι πριν αθρόπι.
Αφτο άκρι τόρα τ' όρισε ο άκσιος Αχιλέας.

Εριζα ζίγος'-το έτσι αφτο σαν το διαβένις γίρο·
χε το χορμι πλαγιάζοντας λίγο ζερβα — νά έτσι—
μες' στο καλόδετο κυτι, μπίχς' τι φονι, κι αμέσος
τ' αλογο βάρα το δεχςι κι αμόλα-τυ το γέμι,
μα το ζερβι έτσι ςίριζα το ςίνορο ας περάςι,
τόςο πυ ι άχρι να θαρις τ' αχςόνι πος ανκίζι
τις ρόδας· όμος πρόςεχςε ςτιν πέτρα μιν 'τςυνκρίςις,
τι τότε αλιμονο, εχε για κι αλόγατα κι αμάκςι.
Ι άλι αφτο θαν τον χαρυν, μα εςι με πίκρα πάντα
θαν το θιμάςε. Ετςι ανιχτα τα μάτια κε φιλάκςυ!
Μα μιας το ςίνορο άβλαβα κε το περάςις δίπλα,
πὰι πια, πύ να ςυ βγυν 'ομπρος! Ας κινιγαν, δεν πιάνυν».
Ετςι ιπε ο γέρος, κε κςανα ςτι θέςι-τυ καθίζι
αφυ τις κάθε τα κλιδὶ. τυ κςιγιςε επιςτίμις.
Πέμτος γοργα αλογα έζεπςε να παραβγι ο Μιριόνις.
Κε τότες ριχνυν τυς λαχνυς ςτ' αμάκςια ανεβαςμένι,
κε ςιι-τυς τυ Πιλεα ο γιος. Κε πρότος τ' Αντιλόχυ
βγίκε ο λαχνος· ο Εβμιλος πίρε ςιρα κατόπι·
τρίτος κοντα τ' Ατρέα ο γιος, ο μαχιτις Μενέλας·
κ' έλαχε τέταρτος ςιρα τυ Μέγι ο γιος Μιριόνις·
κ' επεςε ο κλίρος ο ςτερνος ςτον πρότο-πρότο απ' όλυς
αλογοτρεχτι, ςτο γερο παλικαρα Διομίδι.
Τότες ςαν μπίκαν ςτι γραμι, ορίζι τα ςιμάδια
ο Αχιλεας πὲρα κι ςτυ κάμπυ τιν ιςάδα,
κε λει τυ γέρο-Φινικα να πάι κε ναν τυς γίνι
ςκοπος, κε το ςοςτο να πι τιρόντας πὸς θα τρέκςυν.
Κι αφτι όλι αντάμα ςτ' άλογα το καμοτςι ςικόνυν
κε τα βαρυν κε ςκύζοντας τυς φοναζαν να τρέχυν
με θάρος, κι όλα αβάςταχτα πετύςαν μες' ςτον κάμπο
πέρα απ'τα πλια ςαν αιτι, ενο ος ςτα ίπςι ι ςκόνι
κατο απ' τα πόδια ανὲβενε ςα ςίγνεφο ί χαμπςίνι,
κε με το χνότο τ' αγεριυ ανέμιζαν ι χέτες.
Κ' ι άμακςες μια ανκίζανε τι γις τι θνιτοθρόφα,
μια ςικοτες αρμένιζαν. Κ' ι αμακςάδες μέςα
εςτεκαν ορθιι, κ' ι καρδιά-τυς χτίπαε να νικίςυν.
Μα το ςτεριο ςαν έτρεχαν το ὸρόμο τα γοργα άτια
πίςο ιςα ςτον πςαρι γιαλο, τότε έλαμπςε ι αχςία
τυ καθενος, τι τὂμπικςαν ςτα τέςερα, κι αμέςος
όλυς ομπρος κςεπέραςε ο άχςιος γιος τ' Αδμίτυ,
με τυ Διομίδι πΰτρεχε τα Τρὸικα βαρβάτα

κατόπι-τυ, όχι όμος μακρια, μον' έτςι πες μια ςτάλα,
τι όλο λες ίταν ν' ανεβυν το μπροςτινο τ'αμάκςι,
κε ζέςτενε ι ανάςα-τυς τι ράχι τυ Εδμίλυ
κε τυς πλατιυς τυς όμυς-τυ, τι τρέχανε με πίζμα
ςα νἄχαν τα κεφάλια-τυς απάνο-τυ ςτιμένα.
Κ' ί θα προςπέρναε μàλιςτα ί ζίτιμα θε γίνι,
αν δεν τυ φτόναε ο ςκοπεφτις τυ Δία γιος τι νίκι
π' άκςαφνα τ' όριο χαμοτςι τυ τίνακςε οχ τα χέρια.
Δάκρια τυ γιόμιςαν θερμα τα μάτια-τυ απ' το πίζμα,
π' όλο θορύςε πιο γοργα να πιλαλυν τ' άλα άτια,
μα αδάρετα έτςι τρέχοντας καλντύςαν τα δικά-τυ.
Τον πìρε όμος τις Αθινας το μάτι τον Απόλο
πος το Διομίδι αδίκιςε, κε τρέχι κε τυ δίνι
το καμοτςι, κε δίναμι κςαναφιςάι μες' ςτ' άτια.
Επιτα κςέχιλι θιμο τον Εδμιλο προφτένι
κε τυ τςακίζι το ζιγο· κι όκςο απ' τι ςτράτα τ' άτια
τυ φέδγυν, κε γλιςτράι εφτις κε πέφτι τ' ατιμόνι.
Νκρεμίςτικε κι αφτος ςιμα ςτι ρόδα-τυ οχ τ' αμάκςι
χάμυ, κε μίτες ςτόματα κατάγδαρε κι ανκόνα.
Δίπλα ο Διομίδις μέριαςε, κε δάρα-δάρα τ' άτια
απ' τυς λιπυς πολι μπροςτα κςεπέτακςε, τι θάρος
έδαλε ςτ' άλογα ι θεα κε τὔδοκε τι νίκι.
Δέφτερος πίςο-τυ έτρεχε ο καςτανος Μενέλας.
Τότε έκρακςε ο Αντίλοχος ςτο γονίκο ζεδγάρι
«Ομπρος κ' εςις ςτα τέςερα με δραςκελιες μεγάλες!
Μ' εκίνα νε δεν απετο να παραδγίτε τ' άτια
πυ τρέχι τυ Τιδέα ο γιος, τι γλιγοράδα τόρα
τυς χάριςε ι θεα Αθινα κε τὔδοκε τι νίκι.
Μα τυ Μενέλα τ' άλογο πρόφτακςε χέρι-χέρι
κε μιν οκνάτε, μιν τιχον κε μια φορàδα, ι Εθα,
ςας μυρνταρέπςι. Ομπρος, πεδια, τί μίνατε έτςι πίςο;
Μα άκυ, ένα λόγο θα ςας πο πυ θα ςας τίχι κιόλας.
Δεν έχι χάδια πια για ςας ςτο γονικό-μας ςτάδλο,
μον θα ςας κόπςι αλίπιτα ο λάζος τα λαρίνκια
αν πιο αχαμνο απ' τον όκνο-ςας, κερδίςυμε δραδίο.
Μα δρόμο καταπόδι-τυς! Κε εγο ènια-ςας, δυλιά-μυ —
έχο το νύ-μυ — ςτο ςτενο να προςπεράςο πρòτος».
Ιπε, κι αφτα λες τἄςκιακςε τ' αφεντικυ ι φοδέρα
κε κόδυν δρòμο. Μα πολι δεν πέραςε, κε νά-το
θοράι τις ςτράτας το ςτενο τυ γέρυ ο γιος Νεςτόρυ.

Τις γις εκι ίταν σπάσιμο, πΰχε κατέβι ρέμα
με τις βροχιες κε τὄσπασε γυβιάζοντας το δρόμο.
Εκι ο Μενὲλας έτρεχε, κε ζίταε ν' αποφίγι
το λὰκο ομπρός-τυ. Μα άκσαφνα αφίνι τι γραμί-τυ
κι ορμάι λοκσα ο Αντίλοχος χτιπόντας τ' άλογά-τυ.
Τότες τ' Ατρια φοβὶθικε ο γιος κε τυ φονὰζι
„Βρε αδέρφι, απρόσεχτα τραβας, μον κρὰτα τ' άλογά-συ!
Στενος ο δρόμος... με περνας, πιο στ' ανιχτα σα βγὺμε...
Κράτα, μιν πάθυμε κ' ι διο, συ λέο, αν με χτιπίσις».
Ιπε, μα εκίνος έτρεχε κε πιο με βιάσι ακόμα
κε βὰραε με το καμοτσι σα να μιν άκυε τάχα.
Οσι ίνε δίσκυ πετρινυ ι πιο γνοστι αλαργάδα
πυ ρίχνυν νιι σα θέλυνε να δυν τι δίναμί-τυς,
σαν τόσο πρόστρεκσαν μπροστα· κε τ' άλα — τυ Μενέλα —
κάλντισαν πίσο, τι έκοπσε τι φόρα-τυς ο ίδιος,
μίπος τα ζα δρομίζοντας μες' στο στενο τρακάρυν
κ' έρθυν τ' αμάκσια ανάποδα, κε νκρεμιστυν κι ατί-τυς
στις σκόνες μέσα, ενο ζιτυν πιος πρότος να περάσι.
Τότες τυ κράζι ο καστανος με τίς βρισες Μενέλας
«Δεν έχι, Αντίλοχε, κορμι σαν πΰσε εσι χαμένο!
Κυρέβυ! Κρίμας γνοστικο π' ος τόρα σε θαρύσαν.
Μα κ' έτσι δίχος όρκο εσι δεν πέρνις το βραβίο».
Ιπε, κι αμὲσος έσκυκσε στα ζά-τυ κε τυς ίπε
„Καρδια! Μιν τριποδάτε οκνα κιας σας πικρένι ι λίπι,
τι πρότα αφτον τα γόνατα κε πόδια θ' αποστάσυν
πριν απο σας, τι κε τον διο πια πέρασαν τα νιάτα".
Ιπε, κι αφτα λες τἄσκιακσε ι προσταγι τ' αφέντι
κε πίραν δρόμο, κ' έφτασαν τα μπροστινα σε λίγο.
Κε στο μειντάνι ι Δαναι τριγίρο καθιζμένι
ζιτύσαν τα γοργα άλογα να δυν σα θα προβάλυν·
κι αφτα στον κάμπο δρόμιζαν κυρνιαχτοσκεπαζμένα.
Πρότος-τυς τἄδε ο Δομενιας, τον Κριτικον αφέντις,
τι παρακι σε κσέφαντο καρτέραε καθιζμένος.
Φονι απο πέρα εκι άκυσε — κε τόνιοσε πιανυ 'ταν —
κ' ίδε σε λίγο τ' άλογο μπροστα πυ πιλαλύσε,
πανόριο, κόκινο παντυ εκσον πΰχε άσπρι βύλα
λες σα φενκάρι στρονκιλι στο κύτελο γραμένι.
Τὸτες εφτις σικόνετε κε τυς Αργίτες κράζι
«Πέστε-μυ, αδρέφια, οπλαρχιγι τον Αχεον κε αρχόντι,
μονάχα εγο, ί κε λόγυ-σας θοράτε πέρα τ' άτια;

Αλα σα να μυ φένυντε μπροστα πος πιλαλύνε,
σαν άλος δίχνι ο αμακσας· κε τ' άλα εκι στον κάμπο 460
θάπαθαν πρέπι, πΰτανε μπροστα σαν κσεκινύσαν.
Ι λέο τα γέμια τΰπεσαν, ί στρίβοντας τιν άκρι 465
δεν τΰβγε πέρα π' αχαμνα κρατύσε το ζεβγάρι.
Χάμυ θε νάρθε εκι θαρο κε θάσπασε τ' αμάκσι,
κ' έτσι το δρόμο τ' άλογα θα πίραν αγριεμένα.
Μα σικοθίτε ομπρος κ' εσις να δίτε· τι πιος ίνε
δεν κσεχορίζο εγο καλα. Σα να θαρο όμος, πρότος 470
ζιγόνι τυ Τιδέα ο γιος, ο θαρετος Διομίδις». 472
Τότες τον έβρισε άσκιμα τυ Οιλεα ο Εας
„Τί πάντα πρότος, Δομενια, πετιέσε; Εκίνα ακόμα
στον κάμπο πέρα τρέχυνε, τ' απσιλοπίλαλα άτια. 475
Δεν ίσε νιος κε τόσο δα, πυ τα δικά-συ τάχα
πιο αλάργα να κσανίγυνε απ' ολονον τα μάτια.
Μα πάντα πρότος να μιλας σ' αρέσι... μα ντροπίς-συ... 478
Ζα 'νε, συ λέο, κε τόρα ομπρος τα ίδια, τυ Εβμίλυ, 480
σαν πάντα, κι όρθιος στέκι αφτος τα γέμια-τυ κρατόντας".
Θίμοσε τότε ο αρχιγος τον Κριτικον κε τΰπε
„Εα, κορμι φιλόνικο, κακόγλοσε, άμε πάρε
παράδιγμα απ' τυς άλυς νιυς, τι ο νυς δε σΰχι σέβας.
Θες; Ελα βάλε στίχιμα... τριπόδι εδο ί λεβέτι.. 485
κι ας γίνι ο βασιλιας κριτις σαν πιο 'νε το ζεβγάρι
πυ τρέχι πρότο, κε θα δις σα σκάσις το λεβέτι".
Ιπε, κ' εφτις πετάχτικε ο Εας σκιλιαζμένος,
κε ν' απαντίσι πίγενε με θιμομένα λόγια.
Κ' ίσος το μάλομα πιο ομπρος θα προχορύσε ακόμα, 490
μον τότε εφτις σικόθικε ο Αχιλέας κ' ίπε
«Μιν πια θιμυς, αφίστε-τες τις προζβολες κ' ι διό-σας,
Εα κε Δομενια! Ντροπις π' ακυν τα παλικάρια.
Κι αν άλος τέτια αν κάνι, εσις ναν τον βαστάτε πρέπι.
Μα τόρα κάτσετε ίσιχι. Κ' έλα εδοδα καθίστε 495
μαζί-μας, γιατι τ' άλογα τι νίκι λαχταρόντας
όπυ κι αν ίνε θα φανυν, κι όλι θα δίτε τότε
τ' άτια μαθες τον αρχιγον, πια 'νε μπροστα, πια πίσο».
Ετσι ίπε. Κε κατόπι εφτις στα τέσερα ο Διομίδις
ζιγόνι, κι όλο τ' άλογο καμότσιζε στυς όμυς. 500
Κ' ίρθε στι μέσι στάθικε, ενο ποτάμι ο ίδρος 507
έτρεχε κάτυ οχ τον φαριον τυς όμυς κε τα στίθια.
Επιτα χάμυ εφτις πιδάι οχ το πανόριο αμάκσι

γοργάλαφρος, κε στο ζιγο το καμοτςί-τυ γέρνι. 510
Μίδε έχαςε όρα ο Στένελος, μον τα βραβία αμέςος
αρπάι, κε ς' άκςιυς παραγιυς νια κε τριπόδι δίνι
μέςα ναν τυ τα παν, κε λι τ' αλόγατα απ' τ' αμάκςι.
Κ' ίρθε με τ' άτια δέφτερος τυ γέρυ ο γιος Νεςτόρυ,
με ζαβολια, όχι άκςια-τυς, περνόντας το Μενέλα. 515
Μα κ' έτςι εκίνος τΰτρεχε ςιμα-ςιμά-τυ πάντα.
Οςο ςε ρόδα τ' άλογο ίνε κοντα πυ ςέρνι
αμάκςι αρχόντυ ζοιρες με δραςκελιες ςτον κάμπο,
κ' ι ακρινες υρότριχες λες τα ςτεφάνια ανκίζυν, 519
να πίςο απ' τον Αντίλοχο ος πόςο ο γιος τ' Ατρέα 522
πιλάλαε· όμος ςτιν αρχι κι ος μια διςκια 'ταν πίςο.
Μάλιςτα δρόμο αν ίχανε να τρέκςυν λίγο ακόμα, 526
ςυ τον προςπέρναε δίχος καν φιλονικια να γίνι.
Μα ο πενεμένος ςίντροφος τυ Δομενια, ο Μιριόνις,
πιο πίςο, ος πες μια κονταρια, πιλάλαε απ' το Μενέλα,
τι πιο αργοκίνιτα άλογα αφτος τραβύςε απ' όλυς, 530
όντας κι ατός-τυ ακάτεχος ς' αμακςοςίνις τέχνες.
Κι ο γιος τ' Αδμίτυ ερχότανε ςτερνος κςεμινεμένος,
κε θόραες πέρα τ' άλογα πυ τΰςερναν τ' αμάκςι.
Κε ςαν τον ίδε ο κςακυςτος λιπίθικε Αχιλέας,
κε πάι ςτι μέςι ςτέκετε κε λέι αφτα τα λόγια 535
«Πιο πίςο ο πιο καλίτερος μας έρχετε· μα ελάτε
βραβίο εδο ας τυ δόςυμε ςαν πυ τυ πρέπι, αδέρφια,
το δέφτερο· όμος τυ Τιδια το πρότο ο γιος ας πάρι».
Ετςι ίπε, κι όπος όριζε νε τ' απαντίςανε όλι.
Κε τι φοράδα τότε εφθις θαν τΰδινε όπος ίπαν, 540
μα νά! άκςαφνα ςικόνετε τυ γέρυ ο γιος Νεςτόρυ
κε με το δίκιο-τυ απαντάι κε λέι αφτα τα λόγια
„Θα γίνυμε απο διο χορια, γιε τυ Πιλέα, αν κάνις
τόρα ότι λες — κε πρόςεχε ςυ λέο, θα μ' αδικίςις —
τάχα γιατι ίχαν ατιχια τ' αμάκςια κι άλογά-τυ 545
κι αφτος ίνε άκςιος κε καλος. Μα τι, ας περικαλιύνταν
κε ςτυς θευς· τότε ςτερνος δε θάφτανε έτςι απ' όλυς.
Μα αν τον λιπάτε-ςυ ι καρδια κε ςΰνε αγαπιμένος,
έχις χριςάφι εςι πολι, χαλκο 'χις ςτιν καλίβα
κε πρόβατα, έχις άλογα κε χεροδέκςες ςκλάβες· 550
πάρε απ' αφτα κε δός'-τυ, αν θες, κε πιο μεγάλο δόρο
τόρα εδο ομπρός-μας, κι όλι-μας θενα ςυ πύμε γιά-ςυ·
μα τι φοράδα εγο όχι! αφτι δεν τιν αφίνο· ιδε έλα,

ας δοκιμάσι όπιος τολμάι κε βλέπι πος τιν πέρνυν".
Ιπε, κε τυ χαμογελάι ο άκσιος Αχιλέας
καλόκαρδα, τι bλάμι-τυ τον ίχε αγαπιμένο,
κ' ιμερος έτςι τ' απαντάι διο φτερομένα λόγια
«Αντίλοχε, αν ςτον Εbμιλο ένα άλο εγο να δόςο
θες χάριζμα, καλα, κι αφτο μετα χαράς-ςυ ας γίνι.
Τςαπράζα απ' τον Αςτεροπιο πυ πίρα θαν τυ δόκο
χαλκένια, πΰνε ςτολιςτα μ' απο καλάι αράδα
λαμπρι τριγίρο· bιος πολι θα λάbι αν τα πυλίςι».
Ιπε, κε κράζι τυ πιςτυ ςιντρόφυ-τυ Αφτομέδυ
ναν τυ τα φέρι· κι άμα αφτος τυ τάφερε απο μέςα,
τάδοκε εφτις ςτον Εbμιλο πυ με χαρα τα πίρε.
Τότε απ' το bάθος bράζοντας ςικόθικε ο Μενέλας
κε τον Αντίλοχο έλεγες πος ζίταε να ςπαράκςι.
Κι ο κράχτις τΰbαλε ραbδι ςτο χέρι, κ' ίπε ς' όλυς
ςοπι να κάνυν. Κι άρχιςε έτςι ο θεόμιος άντρας
„Τί ίταν εκίνα, Αντίλοχε; Κ' εγο 'λεγα έχις γνόςι.
Μυ ντρόπιαςες τι λεbεντια, μ' αδίκιςες τα ζόα
bάζοντας τα δικά-ςυ ομπρος πυ παν πολι πιο πίςο.
Μα ελάτε τόρα, οπλαρχιγι τον Αχεον κι αρχόντι,
πέςτε το δίκιο εδο μπροςτα ςτο πλίθος... Κι όχι χάρες·
δε θέλο εγο να πι κανις απ' τα πεδια κατόπι
'Με ζόρι απ' τον Αντίλοχο, με πςέματα ο Μενέλας
τ' άλογο πίρε κ' έφιγε. Σαν πιο αχαμνα 'χε ζόα,
μα 'χε μαθες πιο δίναμι κε πιο πολι εκςυςία'.
Μα αφίςτε, θα δικάςο εγο, κε δε θα πι κανίς-ςας
πιςτέbο εδο παράπονο, τι ίςα θα πο το δίκιο.
Αντίλοχε, έλα πρόbαλε, θεόςπαρτε αρχιγέ-μυ,
κι όρθιος μπροςτα ςτ' αμάκςι-ςυ το καμοτςι κρατόντας
bάλε το χέρι ςτ' άλογα, κε ςαν πυ πρέπι ορκίςυ
μ' απάτι αν δε μ' αμπόδιςες επίτιδες τ' αμάκςι".
Τότ' απαντα ο Αντίλοχος, ο γνοςτικος λεbέντις
«Σιμπάθα, τι ίμε εγο πιο νιος, αφέντι-μυ Μενέλα,
μα εςι ίςε γεροντότερος κε πιο 'ςε ανότερός-μυ.
Κςέρις πος ςφάλυν πάντα ι νιι κε πος παραςτρατύνε,
τι ο νύς-τυς αφαρπάζετε, ριχια τυς ίνε ι ςκέπςι.
Για δάφτο μι ςινεριςτις. Νά τι φοράδα, ο ίδιος
ςτι δίνο, κι άλο τίποτα καλίτερο αν ορίζις
απ' τιν καλίbα-μυ, κι αφτο μετα χαράς-ςυ πάρ'-το.
Κάλια οτι θες, θεόςπαρτε, μα τιν καλί-ςυ γνόμι

δε χάνο εγο, ύτε τιν πσιχι με πσεφτορκιες κολάζο».
Ιπε, κε πέρνι τ' άλογο κε πὰι κε τυ το δίνι
στα χέρια-τυ. Τότε εκινυ γλικάθικε ι καρδιά τυ.
σα στάχια που τα περεχάι προι-προι ι δροσύλα
τότες πυ πσένετε ο καρπος ς' ολόχνυδα χοράφια·
έτσι γλικάθι-συ ι καρδια, Μενέλα, μες' στα στίθια,
κ' ίμερος τότες τΰκρινες διο φτερομένα λόγια
„Αντίλοχε, όχι! Ας συ γενι κάλια ι δικί-συ χάρι
κιας χόλιασα. Τι ος τόρα εσι στρεβλος κι αναποδιάρις
δεν ίσυν· έτσι μια φορα σε σινεπὶρε ι νιότι.
Μα άλοτες τόρα μι ζιτας μ' ανότερυς να πέζις,
γιατι άλος μα το νε κανις το νυ δε μυ γιρνύσε·
όμος εσι πολα 'παθες, πολα 'χις τραβιγμένα
για μένα, κ' έχι ο αδερφος κι ο αγαθός-συ γὲρος,
κι αφυ μυ πρόσπεσες κσεχνάο τα πάντα, νε συ δίνο
κε τ' άλογο κιας ίνε αφτο δικό-μυ, για να μάθυν
κι αφτι πος άγρια αγέροχα δεν έχο εγο τα σπλὰχνα».
Ιπε, κε στο Νοίμο εφτις, σιντρόφι τ' Αντιλόχυ,
δίνι να πάρι τ' άλογο, κι ο ίδιος το λεβέτι
πίρε τ' ολόλαμπρο. Επιτα τα διο χρισοκομάτια
πίρε ο Μιριόνις, τέταρτος σαν έφτασε με τ' άτια.
Πέμτο βραβίο απόμνισκε, διπλόστιστι λαγίνα·
αφτι τυ γέρυ-Νέστορα τιν πὶγε ο Αχιλέας
κε τυ τιν έδοκε μπροστα ς' όλυς εκι κε τΰπε
«Νὰ ετὺτι, γέρο-μυ, κ' εσι. Στο θισαβρό-συ ας μίνι
να συ θιμίζι τι θαφι τυ δόλιυ καν Πατρόκλυ,
τι εκὶνον δεν τον βλέπις πια. Κε χάριζμα σ' τι δίνο
έτσι, γιατι δεν ίσε εσι για πάλεμα κε γρόθυς.
Μίτε σε τρέκσιμο ποδιον δε θάβγις ί κοντάρι,
τι, γέρο, πια σε σκέβροσαν τα χρόνια... ανάθεμά-τα!».
Ιπε, κε τυ τιν έδοκε στα χέρια-τυ, κι ο γέρος
τιν πίρε με χαρα, κι απε τ' απάντισε διο λόγια
«Νε, γιέ-μυ, αφτα όλα γνοστικα τα μίλισες κε δίκια·
τι πια, πεδί-μυ, δε μ' ακυν τα πόδια, υδε χιμὺνε
τόσο γοργα τα χέρια-μυ ζερβόδεκσα απ' τυς όμυς.
Νιος έτσι ακόμα ας ίμυνα, έτσι γερα ας βαστύσα,
σαν τότες πυ τ' Αμαρινκια θαφι ίχαν στο Βυπράσι
τυ βασιλιά-τυς, κ' έστισαν αγόνες τότε ι γιί-τυ.
Έκι κανις τότ' ίσος-μυ δε βγίκε, θες Πιλιότις
θες Επιγος λιοντόπσιχος θες Ετολος βυνίσος.

Στυς γρόθυς πρότα νίκισα τον άκσιο Κλιτομίδι·
στο πάλεμα ένα απ' τιν Πλεβρο λεβέντι, τον Ανκέο, 635
πυ να μυ βγι σικόθικε. Τρέκσιμο αν πις κατόπι,
τον Ιφικλο έκανα απ' αςπρυ πῦχε άφταςτα τα πόδια.
Κε πάλε εγο στο ρίκσιμο τυ φράκσυ βγίκα πρότος. 638
Να τί ίμυν τὸτες. Τόρα ι νιι ναν τις κιτάκσυν πρέπι 643
τέτιες δυλιες, κ' εγο κερος τα γερατια να βόςκο.
Μ' ίπαν μαθες στιν ὀρα-μυ παλικαρα κ' εμένα. 645
Μα ςίρε κε το βλὰμι-ςυ με τυς αγόνες τίμα,
κι αφτο με τιν καρδιά-μυ εγο το δέχυμε, κε τὄχο
καμάρι-μυ πυ δεν κσεχνας ποτες το τί μ' ακςίζι. 648
Για ὀλα αφτα έτςι ότι ποθις ας ς' το χαρίζι ο Δίας». 650
Ιπε, κε τυ Πιλέα ο γιος μες' στο πικνο τ' αςκέρι
γιρίζι, όταν ο γέρος πια απὸιπε τα παλιά-τυ.
Κε τότε ανίμερις γρεθιας τυς βάζι ομπρος βραβία.
Μυλάρι δυλεφτάδικο μες' στο μειντάνι φέρνι
κ' εκι το δένι, αμέροτο, έκςι χρονον, π' απ' όλα 655
πιο ζόρικο να μεροθι· κε για το νικιμένο
ποτίρι βάζι δίγυβο. Κατόπι ςτάθικε ὀρθιος
κι αφτα τα λόγια μίλιςε στον Αχεον τι μέςι
«Τ' Ατρέα ι γιι κ' ι άλι εςις χαλκοπλιζμένι Αργίτες,
άντρες διο θέλυμε για αφτα — τυς πιο πολικαράδες —
γροθιες να πέκςυν στέκοντας αγνάντια δίχος διλια. 660
Σ' όπιον ο Φίβος αντοχι χαρίςι κ' έβγι πρότος
κατα πος όλι εδο θα δυν, αφτος νά το μυλάρι
ας πάρι αφτο τ' αμέροτο κε στιν καλιβα ας ςιρι·
κι ας πάρι το διπλόγυβο ποτίρι ο νικιμένος».
Ιπε, κ' εφτις ςικόθικε άντρας τρανος ςτιθάτος,
ο γιος τυ Πανοπια Επιγος, τον γρόθον κατεχάρις. 665
Κι άνκικςε εφτις τ' ακύραστο μυλάρι κε τυς ίπε
«Πιός ίνε... ας βγι... πυ το διπλο ποτίρι θα κερδίςι.
Τι ςας το λέο, άλος κανις δεν πέρνι το μυλάρι
νικόντας-με, τι στις γροθιες — το λέο — εγο 'με ο πρότος.
Ε τί κι αν ίμε ακάτεχος τις μάχις; Σ' ὀλες τάχα 670
νἄχι επιστίμι ο ὰθροπος δε γίνετε τις τέχνες.
Μον ένα λόγο θα ςάς πο πυ, κςέρτε-το, θα γίνι.
Θαν τυ το χάνο το κορμι λαγύμι, θαν τυ σπάσο
τα κόκαλα. Ολι εδο κοντα ι φίλι-τυ ας προζμένυν,
νάν τον ςικόςυν έπιτα ςαν τυ το φάο το μάτι». 675
Ετςι ίπε, κι όλι κέροςαν ςαν αποζβολομένι.

Ενας μονάχα, ο Βρίπιλος, θεόμιο παλικάρι,
τυ αντιςικόθι τότε, ο γιος τυ Μιχιςτια τ' αφέντι,
εκιὺ πυ πίγε μια βολα — ςαν πὲθανε ο Ιδίπυς —
ςτι Φίβα, κι όλυς νίκιςε ςτυς νεκρικυς αγόνες.
Αφτον προτὶμαε νικιτι ο θαρετος Διομὶδις,
κε πίγε κε τον φρόντιζε κε τὒλεγε έχε θάρος.
Ζυνάρι πρότα τὒζοςε ςτι μέςι-τυ τριγίρο,
κ' έπιτα τὒδεςε λυρια καλόκοφτα ταβρίςα.
Κε προχορυν, ςα ζόςτικαν, ςτυ μειντανιυ τι μέςι,
κι αντίκρι ςίκοςαν μαζι τυς ςιδερένιυς γρόθυς
κε ρὶχτικαν· χαλάζι λες κατέβεναν ι χτίπι.
Βροντύςαν τα ςαγόνια-τυς, βρίςι παντυ απ' τα μὲλι
έτρεχε ο ίδρος. Μα θοράι ο Επιγος τον άλο
πυ κίταζε άνιγμα να βρι, κε πέρνοντας μια φόρα
τυ κοπανάι το μάγυλο, πυ άλι γροθια ν' αρπὰκςι
δεν ίχε ανάνκι, μον εφτις λες έγινε διο δίπλες.
Τότες ςτα χέρια ο Επιγος τον ςίκοςε, κε κίκλο
τρέχυν ι φίλι, κε γοργα τον βγάζυν απ' τι μέςι
ενὒςερνε τα πέδια-τυ κ' έμας παχι κςερνύςε
με δίπλα κεφαλι γιρτι. Τότε έτςι αλαλιαζμένο
ςτι μέςι τον ςιντρόφον-τυ τον απιθόνυν χάμυ,
κε παν αφτι κε πέρνυνε το δίγυβο ποτίρι.
Τρίτα άλα φέρνι τυ Πιλια ο γιος βραβία αμέςος
κε προςκαλνάι ςε πάλεμα τυς Αχευς ςκιλίςο.
Τριπόδι φλογοδιὰςκελο τυ νικιτι τυ βάζι
μεγάλο, πὒλεγε ο ςτρατος δόδεκα βόδια κάνι·
μα ακόμα κε τὺ δέφτερυ πάι κε ςτι μέςι βάζι
γινὲκα πὒκςερε πολες δυλιες, κε μετακςί-τυς
πος κάνι ος βόδια τέςερα τι λέγανε ι Αργίτες.
Κε ςτάθικε όρθιος κ' έκραχςε μες' ςτυ ςτρατυ τι μέςι
«Ελὰτε τόρα πὰλεμα, κι ας ςικοθύνε διό-ςας».
Ιπε, κ' εφτις ο γίγαντας προβάλι ομπρός-τυς Εας,
κινάι κε τυ Λαέρτι ο γιος, πολίτεχνος πανύργος.
Κε προχορυν, ςα ζόςτικαν, ςτυ μειντανιυ τι μέςι,
κ' εφτις αδράζυντε ανκαλια με τις χοντρας χερύκλες,
ςαν πατερα αψιλυ ςπιτιυ πυ μάςτορας τα δένι
ζμιχτα έτςι, πυ τυ δρόλαπα να μιν τα ςκιάζι ι λίςα.
Τρίζανε ι ράχες, ὰπαφτα με πίζμα ι μεςτομένες
χέρες τραβύςαν, έτρεχε ποτὰμι κάτυ ο ίδρος,
γρόμπι παντυ πετάχτικαν ςτυς όμυς ςτα πλεβρά-τυς

πιχνι κ' εματοβίςινι. Κε ςπρόχνανε τραβύςαν
δίχος ανάςα, τι ίθελαν το διάςκελο τριπόδι.
Μίτε όμος τυ Λαέρτι ο γιος κατάφερνε τον Εα
να κςεριζόςι, μίτε αφτον να ρίκςι χάμυ ο Εας,
τι ίχε τα κότςα αλίγιςτα. Μα τέλος να βαριύντε
ςαν άρχιςαν ι Δαναι, τότες τυ λέι ο Εας
«Γιε τυ Λαέρτι θεικε, πολίτεχνε Διςέα,
ί ςίκοςέ-με ί εςένα εγο· κε πια ο θεος τι θάβγι».
Ετςι ίπε κε τον ςίκοςε. Μα αφτος τις πονιριές-τυ
δεν κςέχαςε, μον τυ πατάι κλότςο πιδέκςο πίςο
κε ςυ τον φέρνι ανάςκελα, κι αντάμα απας ςτα ςτίθια
τυ πέφτι. Σάςτιςε ο λαος κι απόμινε ςαν τόδε.
Δέφτερος πίρε ο θεικος Διςέας να ςικόςι
κε μια ςταλια τον ςάλεπςε, μα πυ ναν τον ςικόςι!
μον το δικό-τυ λίγιςε το γόνα, κ' έτςι πέφτυν
χάμυ κ' ι διο κοντα-κοντα κε κυρνιαχτο γιομίζυν.
Τότε ίθε πάλι αςίκοθυν κε τρίτι να παλέπςυν,
μα τρέχι κε τυς ςταματάι ατός-τυ ο Αχιλέας
«Σόνι, μιν πολεμάτε πια κε ςπάζεςτε τυ κάκυ.
Πάρτε — ίνε ι νίκι ιςόβαρι — ίςα κ' ι διο βραβία
κε ςίρτε, τι έχυν κι άλι-τυς ν' αγονιςτυν κατόπι».
Ιπε, κι αφτι τον άκυςαν, κι απ' τα κορμια ςκυπίζυν
τι ςκόνι κ' έπιτα κςανα τα ρύχα-τυς φορύνε.
Τότε άλα πάλι βάζι εφτις βραβία γλιγοράδας,
κροντίρα αργιροςκάλιςτι, πυ χόραε ος έκςι μέτρα
κε νίκαε μες' ς' ανατολι κε δίςι ι ομορφιά-τις
πολι, τι χριςοχι λαμπρι τι δύλεπςαν Σιδόνες,
κε νάφτες τον πλατι γιαλο περνόντας ος ςτι Λίμνο
χάριζμα εκι τιν έδοκαν τυ βαςιλια τυ Θόα
ςαν άραχςαν μες' ςτυ νιςιυ το ςφαλιςτο λιμάνι,
κε κςαγορα ςτον Πάτροκλο τιν έδοκε κατόπι
για το Λικα ο αφέντις γιος τυ Γιάςυ, ο Καλοκράςις·
τότες τυ βλάμι-τυ κι αφτι βραβίο ο Αχιλέας
τι βάζι για τον πιο αλαφρι με τα γοργα ποδάρια.
Κε βάζι για το δέφτερο βόδι παχι μεγάλο,
κε για τον τρίτο ενάμιςι μαλαματιυ κομάτι.
Κε ςτάθικε όρθιος κ' έκραχςε ςτον Αχεον τι μέςι
«Ελάτε τόρα τρέκςιμο, κι όμπρος όςι βαςτάτε».
Ιπε, κ' εφτις ςικόθικε ο γοργοπόδις Εας,
γιος τ' Οιλια, ςικόθικε κι ο γνοςτικος Διςέας,

κατόπι κι ο Αντίλοχος, τυ γέρυ ο γιος Νεςτόρυ,
γιατι όλυς πάλε αφτος τυς νιυς στο τρέκςιμο νικύςε.
Κε ςτι ςιρα ςα στάθικαν, τιν άκρι ο Αχιλέας
ορίζι, κι οχ τι μάνα αφτι χιμύνε. Κι άπςε-ζβίςε
πέραςε ο Εας, κ' έτρεχε αποκοντα ο Διςέας,
λες κόλναε, όπος γινεκος κοντα 'νε το καλάμι
ςτα ςτίθια-τις, ςαν το τραβάι με προκομένα χέρια
κε διάμεςα τυ ςτιμονιυ τινάζι το μαςύρι·
έτςι έτρεχε κι αφτος κοντα, κε πίςο με τα πόδια
πάταε τ' αχνάρια πριν χιθι ο κυρνιαχτος τριγίρο,
κε στο κεφάλι αναςαζμο τυ φίςαε, πιλαλόντας
πάντα βαρβάτα, ενο ο στρατος τυ ζιτοκράβγαζ' όλος
θαρίνοντάς-τον πΰκανε τα πάντα να κερδίςι.
Μα το στερνο όταν έτρεχαν πια δρόμο, τότες κάνι
παράκλιςι απο μέςα-τυ ςτις Αθινας τι χάρι
«Θεα, άκυςὲ-με! Ι χάρι-ςυ τα πόδια ας μυ φτερόςι!»
Ετςι ίπε, κε τυ κςάκυςε τι δέιςι ι Παλάδα.
Τα μέλι τΰκανε αλαφρα — τα γόνατα τα πόδια —
κε στο βραβίο ότι ίτανε ςε λίγο να χιμίςυν,
βλάφτι τον Εα ι Αθινα, κε νά! γλιςτράι πατόντας
ζβυνια χιμένα πΰταν κι μυνκρόφονον βοδιόνε,
πΰςφαζε τυ Πατρόκλυ πριν ο άκςιος Αχιλέας·
κε πέφτι, κε τυ γιόμιςαν ζβυνια το στόμα ι μίτες.
Τότε αρπάι τυ γέρυ ο γιος Λαέρτι τιν κροντίρα
ςαν ίρθε πρότος· κ' έμινε το βόδι για τον Εα.
Εφτιςε αφτος ςα ςτάθικε τον κόπρο, κε το βόδι
κρατόντας απ' το κέρατο τυς ίπε αφτα τα λόγια
«Μορε, πος μΰβλαπςε ι θεα τα πόδια! πυ ςα μάνα
αφτον πια λες τόνε βοιθάι, τον παραςτέκι πάντα».
Ετςι ίπε, κι όλι ςπάςανε ςτα γέλια απ' τιν καρδιά-τυς.
Κε το στερνο βραβίο ο γιος το πίρε τυ Νεςτόρυ,
κε μες' στι μέςι τυ στρατυ χαμογελόντας ίπε
«Πράμα, ορε αδέρφια, θα ςας πο γνοστό-ςας· πος ακόμα
κε τόρα τυς παλεικυς όλι ι θει τιμύνε.
Τι ένα-διο χρόνια πιότερα έχι απο μένα ο Εας,
μα αφτος εκι ίνε απο γενια κι αθρόπυς περαζμένυς,
κόκαλο μια φορα γερο π' αδίνατο κανίς-μας
ςτα πόδια ναν τυ παραβγι... εκςον ο Αχιλέας».
Ιπε, κε τυ Πιλια το γιο να μεγαλίνι ζίταε.
Γίριςε τότες ο γοργος κι απάντιςε Αχιλέας

„Αδρὲφι, ο λόγος-ςυ ο καλος δε θα ςυ πάι τυ κάκυ, 795
παρα κι ακόμα εγο μιςο φλυρι θα ςυ χαρίςο“.
    Ετςι ίπε τυ Πιλέα ο γιος, κι αμέςος τυ απιθόνι
ςτα χέρια το φλυρι, κι αφτος χαρύμενος το πίρε.
    Κατόπι βάζι μια χοντρι ατογιομάτι ςφέρα, 826
πυ πριν τιν έριχνε ο Αιτος, αφέντις αντριομένος·
μα ςαν τον έςφακςε ο γοργος γιος τυ Πιλια, τιν πίρε
κ' εκι τιν έφερε έπιτα με τ' άλο πράμα αντάμα.
Κε ςτάθικε όρθιος κ' έκρακςε ςτον Αχεον τι μέςι 830
«Ελάτε όςι τι ςφὲρα αφτι να δοκιμάςτε θέτε.
Τι αν έχις κε βοςκες πολες τριγίρο κε χοράφια,
πὰρ'-τιν κε ςίδερο αρκετο θενἄχις να μιράζις
ος πέντε χρόνια απανοτα, μιδ' έφκερα με χέρια
πίςο βοςκος ί ςπάρτις-ςυ θα ςίρι ςτι δυλιά-τυ». 835
    Ιπε, κ' εφτι; ςικόθικε ο άκςιος Πολιπίτις,
ςικόθικε κι ο Λιονταρας, ςτεριοδεμένος άντρας,
κι ο Επιγος, κε τέταρτος τυ Τελαμόνα ο Εας,
κε ςτάθικαν ςιρα. Κι αρπάι ο Επιγος τι ςφέρα,
κε ρὶχνι αφυ τι χόρεπςε· κε γέλαςε μαζί-τυ 840
το πλίθος όλο. Δέφτερος ο Λιονταρας τι ρίχνι.
Τρίτος τιν έρικςε ο τρανος τυ Τελαμόνα ο Εας
με ςτέριο χέρι, κε περνάι κάθε αλανυ ςιμάδι.
Μα όταν ςτο χέρι ο μαχιτις τιν πίρε Πολιπίτις,
τότε όςο ςφεντονάι βοςκος αλάργα τι μανκύρα 845
πυ με ςτροφες-ςτροφες περνάι το βόιδινο κοπάδι,
τόςο όλυς πέραςε έφκολα. Κε χύγιακςε το πλίθος.
Τὸτες ςικόνυντε κε παν ι παραγιι κε πέρνυν
ςτα βαθυλα καράβια-τυς τ' αφεντικυ τι ςφέρα.
    Κατόπι ςίδερο πςαρι τον ςκοπεφτάδον βάζι, 850
δέκα απιθόνοντας μιςα κι ολόκλιρα πελέκια.
Κε ςτένοντας τριχαντιριυ μαβρόπλορυ κατάρτι
πέρα ςτυς άμυς, έδεςε με ςπάνκο οχ το ποδὰρι
διλι τριγόνα, κ' ίπε ομπρος! να πάρυν τις ςαίτες. 854
    Τότες γοργα ςικόθικε ο δοκςαζμὲνος Τέφκρος, 859
ςικόθικε κι ο ςίντροφος τυ Δομενια, ο Μιριόνις. 860
Κε πέρνυν ςίνον τυς λαχνυς μες' ςε χαλκένιο κράνος,
κι ο Τέφκρος πρότος έλαχε. Κι αμὲςος μια ςαίτα
ρίχνι γερι, μα κςέχαςε να τάκςι κε τυ Φίβυ
πος ένα πλίθος πρόιμα αρνια να ςφάκςι ςτο βομό-τυ.

Ετσι δεν τὄβρε το πυλι, τι αφτι τι χάρι ο Φίβος 865
δεν τὔχανε, μὸνε χτιπάι σιμα-σιμα στο πόδι
το ςπάνκο πὔταν το πυλι δεμένο οχ το κατὰρτι.
Κι αφτι πετάι μεςὔρανα, κι ο ςπάνκος κατεβένι 868
χάμυ. Κε χύγιαχςε ο ςτρατος. Τότες εκι ο Μιριόνις
τράβιχςε πίσο ςτι ςτιγμι τυ δοκςαριυ τιν κόρδα — 870
μα τι ςαίτα-τυ έτιμι τιν ίχε για να ρίκςι —
κ' εκι πςιλα ςτα σίγνεφα ςαν ίδε τιν τριγόνα 874
πὔφερνε κίκλυς, τι βαράι ςτι μέςι ενο πετύςε 875
με τις φτερύγες ανιχτες. Κε γλίγορα ι πςιχί-τις 880
τις ίβγε μέσα απ' το κορμι, κ' έπεςε πέρα αλάργα.
Κι όλος τριγίρο εκι ο ςτρατος θορύςε ςαςτιζμένος.
Πίρε τα δέκα τότε εφτις πελέκια ο γιος τυ Μέγι,
κε πάι ςτα μιςοπέλεκα ο κςακυζμένος Τέφκρος,
πυ πέρνοντάς-τα ος το βαθι τα κυβαλάι καράβι.

Κατόπι τυ Πιλέα ο γιος μακρόδρομο κοντάρι
φέρνι, κε φέρνι απίροτο πυλυδιςτο λεβέτι 885
πυ ος ένα βόδι θ' άκςιζε, κε τ' απιθόνι χάμυ.
Τότ' ίπε ακοντιςτάδες διο να βγυν με τα κοντάρια.
Ορθιος τινάζετε ο τρανος αφέντις Αγαμέμνος,
όρθιος τυ Μέγι ακὸμα ο γιος, το Κριτικο κςεφτέρι.

Μα τότε πάι ο γλίγορος κε τυς μιλα Αχιλέας
«Τ' Ατρέα γιε, το κςέρυμε πος ίςε απ' όλυς πρότος· 890
κςέρυμε, εςι ςτι δίναμι νικας κε ςτο κοντάρι.
Μα πὰρε το λεβέτι εςι κε σίρε ςτα καράβια,
κε τ' όπλο ας το χαρίςυμε τυ καπεταν Μιριόνι,
αν δε ςε μέλι· οςτόςο εγο θα ςτο γνορίζο χάρι».

Ετσι ίπε, κι όχι ο βαςιλιας δεν τὔπε ο Αγαμέμνος, 895
μον τυ Μιριόνι τὔδοκε το χάλκινο κοντάρι·
κε πίρε αφτος το πλυμιςτο λεβέτι, κε τυ κράχτι
Ταρθίβι τὔδοκε έπιτα ναν τυ το πάι ςτα πλία.

Ω

Κε τα πεχνίδια πια ςκολνυν, κε γίρο στα καράβια
ςκορπυν τα πλίθι εδο κ' εκι, κε νιάζυντε να φάνε
κ' ίπνο γλικόνε να χαρυν. Μα θρίναε ο Αχιλέας
κ' ίχε στο νυ τ' αγαπιτο σιντρόφι, μιδ' ο ίπνος,
τυ κόζμυ ο καταπονετις, τον έπιανε, μον πάντα
πότε απο δο πότε απο κι παράδερνε γιρνόντας,
κε τυ Πατρόκλυ ανάδεβε τι λεβεντια τι νιότι,
κι όλα όςα τράβιχσαν μαζι — τί κόπυς πόςα πάθια —
με τ' άγριο κίμα τυ γιαλυ κε με στεριας πολέμυς.
Αφτα θιμύνταν κ' έχινε πικρα κε μάβρα δάκρια,
όρες στι ράχι πλαγιαςτος ί στο πλεβρο γιρμένος
όρες τάπίστομα. Αλοτες σικόνυνταν περπάταε
άςκοπα στ' ακρογιάλι ομπρος. Μα εφτις το χαραμέρι
μόλις θορύςε χρίςονε τι θάλαςα, τυς άμυς,
κ' έζεβε τότες τ' άτια-τυ στ' αμάκσι, κι απο πίσο
τον Εχτορα έδενε κ' εφτις ναν τον τραβα αρχινύςε.
Κε κίκλο αφυ τον έςερνε στον τάφο τυ Πατρόκλυ
τρις γίρυς, τότε ισίχαζε μες' στιν καλίβα πάλι
κε πρύμτα το νεκρο στροτο παράταε μες' στις σκόνες. 18
Σαν έτσι πάντα ατίμαζε τον Εχτορα απο πάθος. 22
Μα τέλος πια ι δοδέκατι σαν ίρθε χρισαβγύλα, 31
τότ' ίπε μέςα στυς θευς τυ Δία ο γιος ο Φίβος
«Χάρι δεν κσέρτε ί πόνεσι, θει! Τί, δε σας ίχε
ποτές-τυ κάπςι ο Εχτορας βοιδοτραγίςα μπύτια;
Μα δε σας πίγε έτσι ι καρδια νεκρο καν ναν τον σόςτε,
πυ ναν τον δι ι γινέκα-τυ κ' ι μάνα κι ο πατέρας
κε το πεδί-τυ κι ο λαος, πυ γλίγορα στρομένο
πας στι φοτιά-τυ νεκρικα θαν τύριχναν στολίδια.
Μόνε τον έρμο τυ Πιλια γιο θέτε να βοιθάτε,

που δίκιο μες' στα σπλάχνα-του δεν κσέρι, μίτε ο νύς-τυ
λιγάι μια στάλα, μον λισάι σαν τ' άφαγο λιοντάρι,
που το κεντρόνι ι δίναμι κ' ι άσκιαχτι καρδιά-του
κε πάι αθρόπον ζοντανα να βρι κε να χορτάσι·
έτσι κάθε έχασε σπλαχνια, πια σέβας δεν κατέχι.
Δικό-του κι άλος πριν μαθες κε πιο λαχταριζμένο
θάχασε — ί γιό-τυ, ί αδερφο απο μιας μάνας σπλάχνα —
μα κλέι στενάζι, κ' έπιτα τελιόνι· γιατι ι Μίρες
τα πλάσανε μ' απομονι τα σοθικα τ' αθρόπυ.
Μα αφτος τον Εχτορα, αφυ πριν τυ θέρισε τα νιάτα,
δετο απ' αμάκσι τον τραβάι στυ βλάμι-τυ τον τάφο
γίρο τριγίρο· μα άπρεπα το κάνι, δίχως σκέπσι...
Μιν πια θιμόσυμε κ' εμις, κιας ίνε θεοπέδι,
τι νά μ' αφτο το πάθος-τυ σε Γι κυφι αμαρτένι».

Θίμοσε τότε κι απαντάι ι χρυσταλόκορφι Ιρα
«Θάταν κι αφτο απ' τα λόγια-σου πυ σινιθας, καλέ-μυ,
αν δα Αχιλέα κ' Εχτορα τιμίστε έτσι ίσα κ' ίσα.
Μα 'ταν θνιτος ο Εχτορας, βιζι γινέκας πίρε,
μα ο Αχιλέας θέενας πεδι, πυ εγο πυ βλέπις
με χάδια τιν ανάθρεπσα κε στον Πιλια γινέκα
τιν έδοκα, άντρα απ' τυς θευς περίσα αγαπιμένο.
Ολι ίστε στις χαρες, θει· κ' εσι κρατόντας λίρα,
κακο κορμι, πάντα άπιστε, κσεφάντονες στι μέσι».

Τότες γιρίζι κι απαντάι τυ Κρόνυ ο γιος ο Δίας
«Ιρα, μι θες δα τυς θευς κε τόσο ν' αποπέρνις.
Οχι, ίσα δε θα τιμιθυν· μα απ' όσυς καν κ' ι Τρία
έχι θνιτυς, κάλια ι θει τον Εχτορα αγαπύσαν.
Κε πρότα εγο, τι ποθιτα δε μυ κσεχνύσε δόρα·
ι λιτυργιες δεν έλιπαν ποτες απ' το βομό-μυ,
σταλιες κε τσίκνα· αφτο πρεζβιο κ' εμας μας έχι λάχι.
Μα πιός θα πάι εδο θεος τι Θέτι να μας κράκσι,
κ' εγο σοστο 'νε θαν τις πο να λάβι ο Αχιλέας
τιν κσαγορα απ' τον Πρίαμο κε το νεκρο ν' αφίσι».

Ιπε, κ' ι γλίγορι Ιριδα κινάι ναν το μινίσι,
κ' εκι στι Σάμο ανάμεσα κε πετροβράχοτι Ιμπρο
πιδάι μες' στο μαβι γιαλο — κε βύικσε το κίμα —
κι ορμάι στα βάθια σα βαρι μολίβι, πυ κομένο
μες' σε μια σκλίθρα κέρατο λιβαδοπλάνυ τάβρυ
παγένι πσάρια λέμαργα στον πάτο να ριμάκσι.
Κ' ίβρε μες' στι βαθια σπιλια τι Θέτι, κε τριγίρο

κάθυνταν τυ γιαλυ ι θεες ι άλες μαζομένες·
κ' έκλεγε αφτι ςτι μέςι-τυς τυ γιὺ-τις τ' αντριομένυ
τι μίρα, πὔτανε γ αφτοαλάργα απ' τιν πατρίδα
να τις χαθι ςτα λιγδερα τις Τριας τα φαρδοκάμπια.
Κε ςτέκι ι γλίγορι Ιριδα κοντά-τις κε τις κάνι
«Σίκο έλα, Θέτι, ςε ζιτάι ο βαθιγνὸςτις Δίας».
Κ' ι αργιρόποδι θεα τις απαντάι, ι Θέτι
«Κε τί με θέλι, αφτος θεος μεγάλος; Τι διλιάζο
θευς να ζμίγο, κι αχ με τρον τόςα ςκυλὶκια εμένα.
Μα ας πάο! Το λόγο-τυ, ότι πι, δε θαν τον πι τυ κάκυ».
Ετςι ίπε ι ςεβαςτι θεα, κε πέρνι μιά-τις μπόλια
μάβρι, πυ πιο βαθι ςκυτι δεν ίχε ο κόζμος άλο.
Κε κςεκινάι να πάι, κι ομπρος ι Ιριδα οδιγὺςε,
γοργι θεα ανεμόποδι· κε δίπλα, να περάςυν,
το λάλο παραμέριζε κι αφροντιμένο κὶμα.
Κε ςτιν κςιρα άμα ανέβικαν, πετυν ος ςτα υράνια.
Εκι ίβραν το βροντόφονο τυ Κρόνυ γιο — κε κίκλο
κάθυνταν μαζεφτι ι θει, μακαριζμένι εόνιι —
κε δίπλα-τυ έκατςε, τι εφτις τραβίχτικε ι Παλάδα.
Στο χέρι εκι χριςόμορφο καφκι τις βάζι ι Ιρα
με καλος ίρθες· κ' ίπιε αφτι κε τις το δίνι πίςο.
Αρχιςε τότε πρότα ο γιος ναν τυς μιλάι τυ Κρόνυ
«Ιρθες, θεα, ςτον Ελιμπο, κιας έχις τόςι λίπι
π' ακςέχαςτος ςυ κέι καιμος τα ςπλάχνα... νε το κςέρο...
μα κ' έτςι θα ςτο πο γιατί ςὕςτιλα λόγο νἄρθις.
Μέρες ενια ι αθάνατι θει λογομαχὑνε
για το νεκρο τον Εχτορα κε το γοργο Αχιλέα,
κε θεν το λίψανο ο Ερμις να κλέψι· εγο όμος ὸχι!
τέτια να πάθι ςιφορα δε θέλο ο Αχιλέας,
τι τιν αγάπι δεν κςεχνάο πυ ςὔχο κε το ςέβας.
Μα εφτις ςτον κάμπο πίγενε κε πές-το αφτο τυ γιύ-ςυ·
πές-τυ ι θει πος χόλιαςαν, κ' εγο πιο πρότα απ' όλυς
τυ τὔχο αφτο παράπονο, πυ ςτα καράβια ακόμα
βαςτάι τον Εχτορα άθαφτο κε δεν τον δίνι πίςο,
μίπος εμένα ςεβαςτι κε τρέκςι ναν τον πάρυν.
Σίρε, κ' εγο ςτον Πρίαμο μινάο πος ςτα καράβια
να πάι το λατρεμένο-τυ πεδι να κςαγοράςι
με δόρα πυ τα ςοθικα να γιάνυν τ' Αχιλέα».
Ετςι ὶπε, κι άκυςε ι θεα, ι Θέτι ι λεφκοπόδα,
κι ος τυ Ελίμπυ τις κορφες κατὲβικε πετόντας,

Ω

κε στιν καλίβα απε έφτασε τυ γιύ-τις. Κε τον ίβρε
πικρα πυ θρίναε, κ' ι πιςτι τριγίρο-τυ ςιντρόφι
ίχαν δυλιες κ' ετίμαζαν να φάνε χέρι-χέρι·
κ' ίχανε κριάρι μαλιαρο ςφαγμένο εκι ςτιν άκρι.
Κ' επίγε κάθιςε κοντα-κοντα ι καλί-τυ μάνα,
πυ τριφερα τον χάιδεπςε κε τΰπε αγαπιμένα
«Πεδί-μυ, πές-μυ, ος πότε πια με ςτεναγμυς κε κλάμα
θα τρος τα ςπλάχνα-ςυ, χορις μίτε πςομι ν' ανκίζις
μίτε γινέκα; Μα καλο κε ς' ανκαλια γινèκας
να γίρις, τι πολι ζοι δεν έχις πια, μον τόρα
ςυ ςτέκι δίπλα ο θάνατος κ' ι άπονί-ςυ ι μίρα.
Μα γλίγορα άκυ-με· έρχυμε με μίνιμα απ' το Δία,
πυ λέι, χολιάςανε ι θει, κι αφτος πιο πρότα απ' όλυς
ςυ τΰχι αφτο παράπονο, πυ ςτα καράβια ακόμα
βαςτας τον Εχτορα άθαφτο κε δεν τον δίνις πίςο.
Μον άςε πια, κε τυ νεκρυ τιν κςαγορα έλα δέκςυ».
Κε τότε ο φτερογλίγορος τις απαντα Αχιλέας
«Ας ίνε... Ας φέρυν κςαγορα κε το νεκρο τυς δίνο,
αν τέτιος ίνε — αφυ το λες — ο οριζμος τυ Δία».
Σαν έτςι ι διό-τυς τότε εκι ςτα πλία, γιος κε μάνα,
λαλύςαν κ' έλεγαν πολα λογάκια φτερομένα.
Κ' ο Δίας λέι τις Ιριδας να τρέκςι εφτις ςτο κάςτρο
«Κερο μι κάνις, Ιριδα γοργι, μον τα λιμέρια
τα θεικα τόρα άφις'-τα, κε πίγενε ος ςτιν Τρία
να πις τυ γέρυ βαςιλια πος ςτο καραβοςτάςι
να πάι το λατρεμένο-τυ πεδι να κςαγοράςι
με δόρα πυ τα ςοθικα να γιάνυν τ' Αχιλέα,
μόνος, μιδ' άλος-τυς κανις μαζί-τυ να μι ςίρι.
Μον κάνα κράχτι γέροντα ας πάρι να τραβίκςι
τις μύλες με τ' οριότροχο τ' αμάκςι, κε ςτο κàςτρο
πάλε έπιτα το λίπςανο να φέρι απ' τ' Αχιλέα.
Κε πες, μι βάλι θάνατο ςτο νύ-τυ ί κάνα φόβο·
τέτιο οδιγό-τυ — τον Ερμι — θα ςτίλυμε μαζί-τυ,
πυ θαν τον πάι όςπυ ίςα κι να φτάςυν ςτ' Αχιλέα.
Μα αφυ τον πàι κε ςτ' αρχιγυ τον μπàςι τιν καλίβα,
ένια-τυ, δεν τον ςφάζι πια μιδ' άλυς δε θ' αφίςι·
τιφλος δεν ίνε ί άμιαλος μιτ' άςεβος, ν' ανκίκςι
άντρα πυ χάρι τυ ζιτάι γονατιςτος μπροςτά-τυ».
Ιπε, κ' εφτις ι Ιριδα κινα, ι γοργι μινίτρα.
Κε ςτυ Πριάμυ φτάνοντας βρίκε φονι κε κλάμα.

Γίρο ςτο γέρο ςτιν αβλι ι γιί-τυ καθιζμένι
πικρα με δάκρια μύςκεβαν τα ρύχα-τυς, κι ο γέρος
ςτι μέςι κάθυνταν, βαθια χομένος μες' ςτιν κάπα,
κ' ίχε κεφάλι κε λεμο ςορυς ζβυνια γιομάτο
πυ με τα χέρια απάνυ-τυ πετύςε ςαν κιλιύνταν.
Στο ςπίτι μέςα ι κόρες-τυ κ' ι νίφες κςεφονύςαν
απ' τον αντρόν-τυς τον καιμο, πυ τόςι κε λεβέντες
ςτον Αδι πίγαν απ' οχτρον κοντάρια ςκοτομένι.
Κε ςτέκι ι Ιριδα ςιμα ςτο γέρο, κε τον κράζι
ςιγα λαλόντας, κ' έπιαςε το γέρο ως μέςα ο τρόμος
«Γιε τυ Δαρδάνυ, έλα καρδια, μι βάνι ο νύς-ςυ φόβο.
Δεν ίρθα εγο γιατι δινα θερο πυ ςυ πλακόνυν,
μον ίρθα με καλυς ςκοπυς. Τυ Κρόνυ ο γιος με ςτέλνι,
πυ κι απ' αλάργα ςε πονάι κε ςε φροντίζι πάντα.
Πίγενε — ο Δίας ςυ μινάι — τον Εχτορα να πάρις
με δόρα πυ τα ςοθικα να γιάνυν τ' Αχιλέα,
μόνος, μιδ' άλος-ςας κανις μαζί-ςυ να μι ςίρι.
Μον κάναν κράχτι γέροντα πάρε πυ να τραβίκςι
τις μύλες με τ' οριότροχο τ' αμάκςι, κε ςτο κάςτρο
πάλε έπιτα το λίψανο να φέρι απ' τ' Αχιλέα.
Κε λέι, μι βάλις θάνατο ςτο νύ-ςυ ί άλο φόβο·
τέτιο οδιγό-ςυ — τον Ερμι — θα ςτίλυμε μαζί-ςυ,
πυ θα ςε πάι όςπυ ίςα κι να φτάςτε ςτ' Αχιλέα.
Μα αφυ ςε πάι κε ςτ' αρχιγυ ςε μπάςι τιν καλίβα,
ένια-ςυ, δε ςε ςφάζι πια μιδ' άλυς δε θ' αφίςι·
τιφλος δεν ίνε ί άμιαλος μιδ' άςεβος, ν' ανκίκςι
άντρα πυ χάρι τυ ζιτάι γονατιςτος μπροςτά-τυ».
Ετςι ίπε ι ανεμόποδι θεα κε φέβγι πίςο.
Κι αφτος τυς γιύς-τυ πρόςταχςε να βγάλυν τα μυλάρια
με ςτέριο χάρο, κε κυτι απάνυ ναν τυ δέςυν.
Απε ςτι μοςκομίριςτι κατέβικε αποθίκι,
πλατια κεδρένια πυ ςορυς πολίτιμα χορύςε.
Κ' έκραχςε αφτυ τι ςεβαςτι γιριά-τυ κε τις ίπε
«Γινέκα, εδο 'ρθε τυ Διος μινίτρα οχ τα υράνια,
κε μύπε πος ςτα γλίγορα τον Αχεον καράβια
να πάο το λατρεμένο-μας το γιο να κςαγοράςο
με δόρα πυ τα ςοθικα να γιάνυν τ' Αχιλέα.
Μα πες κ' εςι το τί θαρις, ζαν πός ςτο λέι ο νύς-ςυ;
Τι εμένα ακράτιτι ι καρδια μυ λαχταράι να ςίρο
πέρα ςτα πλία ος ςτον πλατι τον Αχεόνε κάμπο».

Ιπε, κε λίθικε ι γιρια ςτα κλάματα κε τΰπε 200
«Οχυ, κ' ι γνόςι-ςυ μαθες τι γένικε, πυ ος τόρα
ςτα κςένα κε ςτιν Τρια εδο ςε διαλαλύςαν όλι;
Πός θες να ςίρις ςτον οχτρον τα τρεχαντίρια μόνος,
κε ν' αγναντέπςις το θεριο πυ τόςυς κι αντριομένυς
ςΰςφακςε γιύς-ςυ; Σίδερο μαθε ι καρδιά-ςυ θάνε. 205
Γιατι αν ςε πιάςι κε ςε δι μπροςτά τυ αφτος ο ςκίλος,
ο ςαρκοφάγος κι άπιςτος, ςπλαχνια δε θα ςυ δίκςι,
δε θα ντραπι τα χρόνια-ςυ. Μον τόρα ας κλέμε αλάργα,
κλιζμένι ςπίτι εδο. Ιδ' αφτος, ότι ι ςκλιρί-τυ μίρα
ςτο γενιμό-τυ τΰκλοςε ςαν τον γενΰςα ι μάβρι, 210
ςκίλυς να θρέπςι αλάργα-μας, ς' άςπλαχνυ πòρτα αθρόπυ...
π' ας ίταν αχ μες' ςτιν χαρδια τα νίχια ναν τυ μπίκςο,
ναν τυ τι φάο! Τότ' ίςος πια θὰρχόμαςτε ίςα κ' ίςα». 213

Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε 217
«Μι μ' αμποδίζις πυ ποθο να πάο, τι δε θ' αλὰκςο,
κε μι μυ γίνεςε κ' εςι κακο ςιμάδι ςπὶτι.
Τι αν άλος μυ τ' αρμίνεβε—πες αν θνιτος—ςτον κόζμο, 220
θες απο ςπλάχνα κρίνοντας θες όνιρα, να πύμε
πςεφτια 'νε κ' ίςος ςε κακο πος φόβος να τελιόςι.
Μα τόρα αφυ θεα ὰκυςα κι ομπρός-μυ εγο τιν ίδα,
θα ςίρο... τΰπα, θα γενι. Αν γράφτικε εκι κάτυ
να ςκοτοθο, òρα-μυ καλι! Εφτις το λὰζο ας πιάςι 225
κι ας με τελιόςι ο Αχιλιας, ςαν πάρο το πεδί-μυ
ςτιν ανκαλιά-μυ κι ο πικρος χορτάςο μιρολόγι».

Ιπε, κε πίρε κι άνιγε τις ςκαλιςτες ςκεπάςτρες
τον ςεντυκιον, κε δόδεκα βγάζι ςκυτια πανόρια,
μονες φλοκάτες δόδεκα, πέρκια άλα τόςα βγάζι, 230
τόςα πυκάμιςα κρυςτα κε τόςα πανοφόρια,
κε διο τριπόδια π' άςτραφταν κε τέςερα λεβέτια· 233
βγάζι ποτίρι αμίμιτο, π' όταν ταξίδι βγίκε
γνοςτί-τυ τυ το χάριςαν ςτι Θράκι, διος μεγάλο· 235
μα υδε κι αφτο δεν τ' άφιςε, τι διὰπιρα ι καρδιά-τυ
ένα ποθΰςε, το νεκρο να κςαγοράςι γιό-τυ.

Κε βγίκε, κι οχ το λιακοτο τότ' άρχιςε να διόχνι
με τις βλαςτίμιες τις βριςες όλυς τυς Τρόες όκςο
«Οκςο, αςινίδιτι, άτιμι! Μα τί, κ' εςας δεν έχυν 240
τα ςπίτια κλάψες πΰρθατε να με φροντίςτε τάχα;
Για μ' αποιφάτε πια πυ νά! με καταράςτι ο Δίας
κ' έχαςα τέτιο γιο λαμπρο; Ομος κ' εςι, ας ίνε,

χάθικε εκίνος, κ' ι οχτρι θα δίτε αν θα ςας πςίςυν...
Μα εμένα πριν τα μάτια-μυ μυ δυν αχ τιν πατρίδα
να ζβίνι να ριμάζετε, πριν ςτ' Αδι ας πάο τα βάθια!»
  Ετςι ίπε, κε τυς άρχιςε ραβδιες, κ' ι Τρόες όχςο
τραβύςαν, γιατι βιάζυνταν να κςεκινίςι ο γέρος.
Πίγε έπιτα κε φόναχςε με τις βριςες τυς γιύς-τυ,
τον Πάρι κε τον Ελενο, το θεικόνε Αγάθο,
τον Πάμο, το βροντόφονο Πολίτι κε τον Πόθο,
το Δίφοβο κι Αντίφονο, το Διο το ζιλεμένο.
Αφτυς φονάζι τυς ενια κε τυς προςτάζι ο γέρος
«Ομπρος, χαζι κακα πεδια, ςαλέπςτε! Π' άμποτε όλι
ςτα πλία αντις τον Εχτορα νάχατε πέςι αντάμο!
Ο ο μάβρος οχ ο ςκότινος, πυ γιυς τυς πιο λεβέντες
ςτιν Τρία... μες' όλι... εγο 'χανα, μα αφτι νά, πίγαν όλι,
ο ςτιθομάχος Μίςτορας, ο θαρετος Τροίλος,
ο Εχτορας πυ λες θεος ίταν ομπρος ςτυς άντρες,
γιος τυ θνιτυ δεν έμιαζε, μόνε θευ ςα θρέμα·
αφτυς τυς πίρε ο πόλεμος, όμος τα μπέγνια μένυν,
λαμπρι για πίδυς κε χορυς, κςεφαντοτίδες, πςέφτες,
αρνιον κε τράγον κλέφτιδες απ' τυς φτοχυς τυ τόπυ...
Διπον τί κάθεςτε; Ελα εφτις, τιμάςτε-μυ το κάρο
κε μέςα βάλτε-τυ όλα αφτα για να τραβύμε δρόμο».
  Ιπε, κι αφτι μιςόφοβι απ' τις φονες τυ γέρυ
βγάζυν το κάρο ςικοτο, μυλάρικο κενύργιο
ςτέριο όμορφο καλόροδο, κε το κυτι τυ δένυν.
Κε κατεβάζυν το ζιγο κατόπι οχ το παλύκι —
ζιγο πυκςένιο, με καρφι κε διάκια βολεμένο —
κι όκςο μαζι μ' εφτάπιχο τον φέρνυν ζιγολύρι.
Απε ςτιλόνυν το ζιγο ςτ' ολόκςιςτο ατιμόνι
ομπρος-ομπρος, κε τυ περνυν ςτι μίτι τιν κρικέλα.
Τότες τον δένυν ςτο καρφι τρις γίρυς, κε κατόπι
δένυν αράδα το λυρι κε τυ λιγυν τιν άκρι.
Τέλος τιν πλύςια κςαγορα ςα φέρανε απο μέςα
κι απάνυ εκι τιν έβαλαν ςτο πλανιζμένο αμάκςι,
τυ ζέβυν τα χοντρόνιχα βαςταγερα μυλάρια,
πανόρια δόρα, απ' τυς Μιςυς ςτο γέρο χαριζμένα.
Κι άτια τυ γέρυ τύζεπςαν, π' ανάθρεφε μονάχος
ταίζοντάς-τα απο παχνι καλόκςιςτο ςτο ςτάβλο.
  Σαν έτςι ι διό-τυς βόλεβαν μες' ςτιν αβλι τ' αμάκςια,
ο βαςιλιας κι ο κράχτις-τυ, με νυ κ' ι διο κε γνόςι.

Εχι τυς ςίμοςε ι γρια χαροχαμένι Εκάβι,
κ' ίχε στο χέρι το δεχςι μες' σε χριςο ποτίρι
λίγο κρασι καρδόγλικο να ςτάκςυν πριν κινίςυν·
κε ςτάθικε στο χάρο ομπρος κε τύπε αφτα το γέρο
«Καλε, νά! ςτάκςε τυ Διος, κε νάρθις περικάλα
ςπίτι-ςυ πίςο οχ τυς οχτρυς, αφυ ποθα ι καρδιά-ςυ
να ςίρις κε χαλα, χορις — στο λέο — εγο να θέλο.
Μα αφυ θα πας, έλα το γιο τυ Κρόνυ περικάλα
π' όλι τιν Τρία εδο θοράι οχ τις κορφες τις Ιδας,
κε ζίτα-τυ όρνιο, μινιτι γοργο — πυ πλίθια ο ίδιος
αγάπι τύχι κε νικάι στι δίναμι καθ' άλο —
δεχςι, πυ με τα μάτια-ςυ θορόντας-το να ςίρις
στον κάμπο με το θάρος-τυ κε στο καραβοστάςι.
Μα μινιτί-τυ, γέρο-μυ, αν δε ςυ στίλι ο Δίας,
τότε πια εγο, όςο κι αν ποθας, ςυ λέο κε σε κςορκίζο,
μιν τίχι κε στον Αχεον ζιγόςις τα καράβια».
Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε .
«Γινέκα, τέτιο πυ ζιτας, δε θα ςυ πυ όχι· κάλια
στο Δία να ςικόςυμε τα χέρια, ας μας πονέςι».
Ιπε, κε τιν κελάριςα προστάζι 'ναν τυ χίςι
αγνο νερο στα χέρια-τυ· κι αφτι κοντα ςιμόνι,
τάςι στα διο τα χέρια-τις κρατόντας κε λεγένι.
Κε νίφτικε, κι απ' τι γιρια σαν πίρε το ποτίρι,
έτςι ίπε κε δείθικε τιρόντας τα υράνια
«Δία πατέρα, π' απςιλα ορίζις απ' τιν Ιδα,
μεγάλε μιριοδόκςαςτε! Ι χάρι-ςυ ας μυ δόκι
να με δεχτι με ςιμπονια κι αγάπι ο Αχιλέας.
Κε στίλε-μυ όρνιο, μινιτι γοργο — πυ πλίθια ο ίδιος
αγάπι τύχις κε νικάι στι δίναμι καθ' άλο —
δεχςι, πυ με τα μάτια μυ θορόντας-το να ςίρο
στον κάμπο με το θάρος-τυ κε στο καραβοστάςι».
Ιπε, κι ακύι τι δέιςι ο βαθιγνόςτις Δίας,
κε νά! τυ στέλνι εφτις αιτο, το τιχερότατο όρνιο,
νιχοςπαράχτι κινιγο πυ τονε λεν κι αγιύπα.
Πόςο απςιλό;κεπυ ςπιτιυ εφτάφαρδι 'νε ι πόρτα
αθροπυ πλύςιυ, τεχνικα φτιαζμένι με μαντάλυς,
τόςο μεγάλες τ' άνιγαν ζερβόδεκςα ι φτερύγες.
Κι απο πςιλα διαβένοντας το κάστρο γοργοπέτις
ευτάι δεκςά-τυς· κι όλι εχι τον ίδαν μ' αναγάλια
κ' εντός-τυς έγιανε ι καρδια στα πλιγομένα ςτίθια.

«Τότε ανεβένι διαςτικος στο ςτέριο αμὰκςι ο γέρος
κι όκςο τραβα απ' τ' αχόλαλο λιακο κι απ' τ' αθλοπόρτι.
Το χάρο ομπρος — τετράροδο — τραβύςαν τα μυλάρια
πυ τα οδιγύςε ο φρόνιμος Νιδιος· κε πίςο ο γέρος
βαρύςε τ' ἀτια, κε γοργα τυς φόναζε να τρέχυν
κάτυ το κάςτρο. Κ' ι δικι τον ςινοδέβανε όλι
πικρα θρινόντας, πΰλεγες πος ςε ςφαγι παγένι.
Κε κὰτυ πια ςαν έφταςαν ος ςτιν αρχι τυ κάμπυ,
τότες αφτι — ι γαμπρι κ' ι γι — γιρίζυν πόδα πίςο,
μέςα να παν. Κ' εκίνι ι διο δεν κςέφιγαν το μάτι
τυ βροντολάλιτυ Διος ςαν πρόβαλαν ςτον κάμπο,
μον ίδε κε ςιμπὸνεςε το γέρο ο γιος τυ Κρόνυ,
κι αμέςος ίπε ςτον Ερμι το γιὸ-τυ εκι μπροςτά-τυ ·
«Ερμι, π' απ' όλυς πιο πολι ςΰνε χαρὰ-ςυ εςένα
χοριο να κὰνις με θνιτυς κε ςινακυς ςαν κράζυν,
έλα να πας, κι ος ςτα γοργα τον Πρίαμο καράβια
ςίρε-τον έτςι, π' Αχεος να μιν τον δι πριν άλος,
να μιν τον νιόςι καν κανις, πριν φτάςι ος ςτ' Αχιλέα».
Ετςι ίπε, κι ο αργοφονιας τον άκυςε Αγυγιάτις,
κ' εφτις ςτα πόδια αμπόδεςε τα διο όμορφα ςαντάλια,
χριςα κ' εόνια, πυ μαζι με τ' αγεριυ το χνότο
παντυ ος ςτιν άκρι κε ςτεριας τον πάνε κε πελάγυ.
Επιτα πίρε το ραβδι π' αθρόπον — όςυς θέλι —
μαγέβι μάτια, ί κε κςιπνάι πάλε άλυς κιμιζμένυς.
Μ' αφτο ςτα χέρια ο δινατος πετύςε Αργοςκοτόςτις,
κε ςτον Ελίςποντο κοντα ςαν ίρθε κε ςτον κάμπο
πιάνι το δρόμο, μιάζοντας παλικαρὰκι αρχόντυ
προτόχνυδο, πυ ι πιο γλικια τ' ανθοςτολίζι νιότι.
Κ' ι γέρι ι διο ςαν τράβιχςαν παρέκι απ' το μεγὰλο
τυ Ιλυ μνίμα, ςταματυν τα ζα ναν τα ποτίςυν
ςτο ρέμα· τι ίχε πια ςτι γις κε πέςι το ςκοτάδι.
Κ' ένιονε ο κράχτις, τον Ερμι, ςα ζίγονε απο πέρα
τον ίδε, κε τυ βαςιλια τυ φόναχςε κε τΰπε
«Πρίαμε, ςκέπςυ! Νά δυλια πυ θέλι νυ κε ςκέπςι.
Νά! κάπιος εδοδα θαρο κομάτια θα μας κάνι.
Μον έλα... κάνε... με τα ζα να φέβγυμε· ιδε τότες
γονατιςτι ας ζιτίςυμε ςπλαχνια, αν μας ςιμπονέςι».
Ιπε, κι ο νύς-τυ ςάςτιςε τυ γέρυ απ' τιν τρομάρα,
κι όρθιες ςτο γέρικο κορμι τ' αςκόθικαν ι τρίχες,
κε ςτάθικε έτςι ςα ζαβος. Μα νά, ο Ερμις αμέςος

σίμοσε τότες κ' έπιασε το γέροντα απ' το χέρι,
κι άρχισε ναν τον αροτάι κε τΰπε αφτα τα λόγια
«Παπὺλι-μυ, έτσι μ' άλογα πύ τρέχις κε μυλάρια
μέσα σε νίχτας σιγαλια π' όλι ι θνιτι κιμὺντε;
Κε τον οχτρον δε ς' έσκιακσε ι λίσα κε το μίσος
πυ τ' άχτι απάνυ-συ έτιμι κοντα 'νε εδο να βγάλυν;
Μα αν πες κανίς-τυς ς' έβλεπε πος πας με τόσα πλὺτι
μες' στο σκοτάδι τ' άχαρο, σαν τι σκοπο 'χις τότες;
Νιος μίτε εσι ίσε, γέροντας κι αφτος σε σινοδὲβι,
κι αν σε πιρὰκσυν δε φελάι βοίθια να συ δόκι.
Δε θα σε βλάπσο όμος εγο, μιτ' άλυς δε θ' αφίσο
να σε πιράκσυν· τι θαρο το γέρο μυ έτσι βλέπο».
Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε
«Νε έτσι ίνε, γιέ-μυ, όπος τα λες. Μα απ' τυς θευς ος τόρα
κὰπιος κρατα απο πάνυ-μυ κ' εμένα το δεκσί-τυ,
πυ νά διαβάτι τιχερο μυ στέλνι ομπρος στι στράτα
τέτιονε εδο όπος ισε εσι, καμαροτος πανόριος,
πεδι γονιόνε ζιλεφτον, με γνὸσι πρικιζμένος».
Τὸτε ο νεκραγογιάτις γιος τ' απάντισε τυ Δία
«Νε, γέρο-μυ, όλα γνοστικα τα μίλισες κε δίκια.
Ελα όμος πές-μυ τόρα αφτὸ κε μίλα τιν αλίθια·
μιν πας στα κσένα πυθενα το τόσο βιος κε πλύτος
για να σοθὶ-συ ανένκιχτο, ί κι όλι παρετάτε
πια τόρα το θεόχτιστο καστρί-σας, τρομαζμένι
πυ τέτιο σας σκοτόθικε στι μάχι παλικάρι,
ο γιός-συ; Αφτος δεν άφινε τυς Αχευς ν' αγιάσυν».
Τότ' ίπε ο θεοπρόσοπος γιος τυ Δαρδάνυ ο γέρος
«Πιός ίσε εσι, καλο πεδι; πὸς λέγυντε ι γονιὶ-συ;
Πός μ' αρχοντια μυ πένεσες το δίστιχο πεδί-μυ!»
Τότε ο νεκραγογιὰτις γιος τ' απάντισε τυ Δία
«Εμένα, γέρο, ι γλόσα-συ, μα λέι το γιο ι καρδιά-συ.
Το γιό-συ εγο πολες φορες στι δοκσοδότρα μάχι
τον ίδα με τα μὰτια αφτα, κε τότες πυ ος στα πλία
πίρε μπροστα τυς Αχευς με φονικο πελέκι·
κ' εμις θαμάζαμε ὰνεργι, τι αμπόδαε ο Αχιλέας
να πιάσυμε κοντάρι εμις τότε όντας πιζμομένος.
Γιατι έχο αφτον εγο αρχιγο σαν πΰμε Μιρμιδόνας,
κ' ένα στιν Τρια μας έφερε καλόστροτο καρὰβι.
Γονιο 'χο τον Πολίχτορα, γέρο ετσιδα όπος ίσε,
άρχοντα πλύσιο εφτα με γιυς κ' εγο το στερνοπέδι·
μα εμένα απ' τυς εφτα ο λαχνος μΰπεσε εδο να σίρο.

Κ' ίρθα οχ τα πλία τόρα εδο στον κάμπο· τι άμα φέκσι,
θα πιάσι πόλεμο ο στρατος στο κάστρο γίρο πάλι,
τι παν να σχάσυν κάθοντας, κε πύ ναν τυς βαστάκσυν
ι στρατιγι πυ πόλεμο διπσυν τα παλικάρια!»
Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε 405
«Ετσι απ' το στράτεμα όπος λες τυ κσακυστυ Αχιλέα
αν ίσε, τότε — έτσι να ζις — πές-μυ όλι τιν αλίθια·
βρίσκετε ο γιός-μυ ακόμα εκι στα πλία, ί πια κομάτια
ο Αχιλιας τον έρικσε στυς σκίλυς ναν τον φάνε;»
Τότε ο νεκραγογιάτις γιος απάντισε τυ Δία 410
«Γέρο, όχι, δεν τον άνκικσε όρνιο ος τα τόρα ί σκίλος,
μον έτσι χάμυ κίτετε στρομένος μες' στις σκόνες,
στο πλίο ομπρος. Νά, κλίσανε δόδεκα μέρες τόρα
πΰνε νεκρος, μα ασάπιστο τον βλέπις, δεν τυ πιάνι
σκυλίκια ακόμα ι σάρκα-τυ πυ τρον τυς σκοτομένυς. 415
Το μόνο, τον τραβα άσπλαχνα στυ λατρεμένυ βλάμι
γίρο τον τάφο, όταν φανι ι θεικια ι αβγύλα,
μα άλο κακο όχι. Αν πας κ' εσι, θα δις πος στέκι χάμυ
ολόδροσος, με τυ κορμιυ κάθε έμα κσεπλιμένο. 419
Τόσο φροντίζυνε ι θει τον κσακυζμένο γιὸ-συ». 422
Ιπε, κι ο γέρος χάρικε κε τ' απαντάι διο λόγια 424
«Δε μετανιόνι ο άθροπος ποτές-τυ αν τιμιμένα 425
προσφέρνι δόρα στυς θευς, τι δα — ι καλί-τυ ι όρα! —
κι ο γιός-μυ μες' στον πίργο-μας ποτες δε λιζμονύσε
τυς τρισμακάριτυς θευς π' απ' τα υράνια βλέπυν,
κε δες, τυ το μνιμόνεπσαν κε σαν τον βρίκε ο χάρος.
Μα δέκσυ αφτο, περικαλο, το πλυμιστο ποτίρι
κε σόσε-με... με τον θεον τι χάρι οδίγισέ-με 430
όσπυ να φτάσο ος στ' απσιλο καλίβι τ' Αχιλέα».
Τότε ο νεκραγογιὰτις γιος τ' απάντισε τυ Δία
«Νιος ίμε, γέρο, μα άφισε, δεν πιάνι ο πιραζμός-συ
πυ δόρα θέλις να δεχτο χορις να κσέρι εκίνος.
Νε, ναν τον κλέπσο τόχο εγο ντροπίς-μυ, κ' ι καρδιά-μυ 435
διλιάζι μιν τιχον μυ βγι λαχτάρα στο κεφάλι.
Μα πές-το, κι οδιγός-συ εγο παγένο, αν θες, ος στ' Αργος
πιστα κε τίμια, θες πεζος θες με γοργο καράβι·
μιδὲ έχε φόβο απ' τ' οδιγυ απσιφισια να πάθις».
Ιπε, κι απάνυ εφτις πιδάι στ' αλογομένο αμάκσι 440
κι αρπα ο καλόθελος θεος το κομοτσι στα χέρια,
αρπάι τα γέμια, κε φισάι γερι καρτεροσίνι

μες' στα μουλάρια κι άλογα. Μα τέλος πια στους πίργους
σαν έφτασαν τον χαραβιον κε στο βαθι χαντάκι,
εκι φρουρι τότ' άρχιζαν το δίπνο να τιμάζουν·
ίπνο όμος ο αργοφονιας Ερμις τους περεχίνι
όλους, κι αμέσος το πορτι ανίγι, κε τους σίρτες
τους σπρόχνι πέρα, κ' έπιτα μπάζι το γέρο μέσα
κε μπάζι τα καμαροτα κανίσκια με το κάρο.
Μα στ' Αχιλέα τέλος πια σαν ίρθαν την καλίβα,
ολόρθια, πΰχαν τ' αρχιγο φτιαζμένα ι Μιρμιδόνες
μ' έλατου ξίλα πΰσκισαν, κι οχ τα λιβάδια χόρτο
κόβοντας σκέπασαν σκεπι πικνόφιλι απο πάνου,
κε τΰφτιασαν μεγάλι αβλι τριγίρο με παλούκια
πικνα, κε κιλιόσε μάνταλος την πόρτα-του ελατένιος
ένας κε μοναχος, που τρις νομάτι τον σφαλνούσαν—
κε τρις το κλίστρο το τρανο ξανάνιγαν τις πόρτας—
ι άλι, μα κι αβόιθιτος τον σφάλναε ο Αχιλέας·
τότε ο καλόθελος θεος τον άνιξε του γέρου,
κ' έμπασε μέσα τ'αρχιγο τα ζιλεμένα δόρα.
Χάμου έπιτα οχ τι άμαξα κατέβικε κε τΰπε
«Γέρο, μαζί-σου εγο ος εδο θεος εόνιος ίρθα,
εγο ο Ερμις, τι μ' έστιλε κάτου οδιγό-σου ο Δίας.
Μα τόρα θα σ' αφίσο πια· δε θέλο να προβάλο
στα μάτια τ' Αχιλέα ομπρος, τι δα 'νε κατιγόρια
θεος να δίχνι ορθάνιχτα σ' ανθρόπους έτσι αγάπι.
Μον έμπα εσι τα γόνατα κε πιάσε τ' Αχιλέα,
κε στον πατέρα ξόρκις'-τον στι λιγερί-του μάνα
κε στο πεδί-του, κε θαρο τα σπλάχνα θαν τ' ανκίξις».
Ιπε, κε στου Ελίμπου εφτις τα μακροβούνια φέβγι.
Τότες πιδόντας καταγις ο γέρος οχ τ' αμάξι,
άφισε το Νιδιο όξο κι, που πρόζμενε βαστόντας
τα ζα — μουλάρια κι άλογα — κι ολόισα ατός-το κάνι
για την καλίβα π' ο γοργος καθότανε Αχιλέας.
Αφτον τον βρίκε μέσα εκι, μα λίπανε ι σιντρόφι,
κε μόνι αφτι ίχανε δουλια κοντά-του, ο Αφτομέδος
κι ο κλόνος τ' Αρι ο Αλκιμος· τι ίχε τελιόσι μόλις
το δίπνο, μάλιστα έστεκε κε το τραπέζι ακόμα.
Κε μπένι πριν αφτι τον δουν... ζιγόνι... τ' ανκαλιάζι
εφτις τα διό-του γόνατα κε του φιλάι τα χέρια,
φριχτα αντροφάγα που πολους τΰχανε γιους σπαράξι,
κι αρχίζι εφτις ναν του μιλάι με περικάλια κι όρκους

«Γέρο όπος ίμε εγο γονιο, θεόμορφε Αχιλέα,
έχις — θιμίςυ — στι μπασια τον έρμον γερατιόνε.
Ιςος κ' εκίνον γίρο-τυ πέρα στι Φτια ι γιτόνι
τον τιραγνυν, δίχος βοιθο κοντά-τυ ναν τον ςόςι
οχ τα δινα κε βάςανα. Μα αφτος πος ζις μαθένι,
κι όλο ι πςιχί-τυ χέρετε κε κριφολπίζι πάντα
να δι το λατρεφτό-τυ γιο όταν γιρνα απ' τιν Τρία·
όμος εγο ο βαριόμιρος πυ γιυς τυς πιο λεβέντες
ς' όλι τιν Τρία εγο 'κανα, κανις πια δε μυ μένι.
Ιχα πενίντα γιυς εγο ςα φτάςανε ι Αργίτες,
πυ δεκανιά-τυς απο μια γενίθικαν μιτέρα,
κε τυς λιπυς μυ γένιςαν μέςα στον πίργο ι ςκλάβες.
Μα ο άγριος Αρις θέριςε τυς πιο πολυς· κι απ' όλυς
τον πιο καλό-μυ, πυ λαο διαφέντεβε κε κάστρο,
τον Εχτορα, στερνα κι αφτον, ενο για τιν πατρίδα
πολέμαε, εςι τον ςκότοςες. Τόρα γι αφτον στα πλία
ίρθα ος εδο, κε κςαγορα πολίτιμι ςυ φέρνο
να κςαγοράςο το νεκρο. Μα τυς θευς ςεβάςυ...
πόνα κ' εμένα... όπος πονας το γέρο-ςυ πατέρα.
Εγο 'με πιο τυ λιπιμυ... όςα κανις δεν ίδε
πάθια τραβο π' απ' το φονια ζιτάο τυ γιύ μυ χάρες».
Ιπε, κε πόθο τ' άναπςε το γέρο-τυ να κλάπςι,
κ' έςπροκςε αγάλια πιάνοντας τον Πρίαμο απ' το χέρι.
Κε ςα θιμΐθικαν κ' ι διο, ο ένας-τυς το γιό-τυ
θρινύςε, στ' Αχιλέα ομπρος τα πόδια 'να κυβάρι,
πικρα κι ο άλος έκλεγε το γέρο-τυ, ί κε πάλι
το βλάμι-τυ, κ' ι στεναγμι παντυ τριγίρο αχύςαν.
Μα πια το κλάμα ο θεικος ςα χόρτοςε Αχιλέας,
ςικόθι εφτις οχ το θρονι, κε ςίκοςε απ' το χέρι
το γέρο — τ' άςπρα-τυ μαλια πονόντας, τ' άςπρα γένια —
κε με φονι ίμερι τυ λέι διο φτερομένα λόγια
«Α δόλιε, νε πολα ι πςιχι ςΰπιε πικρα φαρμάκια!
Πός, πές-μυ, βάστακςες εδο νάρθις στα πλία μόνος
μπροστα ς' εκίνον πυ πολα πεδιά-ςυ αντριομένα
ςΰχι ςφαγμένα; Σίδερο πρέπι ι καρδιά ςυ νάνε.
Τόρα έλα κάτςε στο θρονι. Κε πικραμένι ί όχι,
ας'-τες τις πίκρες τόρα εκι κι ας κεν μες' στιν καρδιά-μας,
γιατι όφελος μιν καρτερας απο παγόστρα κλάπςα.
Τι έχυν τον δίστιχον θνιτον αφτα ι θει κλοζμένα,
να ζυν με λίπες... μα καιμος το τι ίνε, αφτι δεν κςέρυν.

Τι στέκυν χάμυ ςτυ Διος τον πίργο διο πιθάρια,
με δόρα τέτια πυ ςκορπάι, κακα — ι καλα μες' ςτ' άλο —
κι ο Δίας ς' όπιυς κι απ' τα διο ανάκατα χαρίσι,
πότες θα ζμίκσυν με χαρες κε ποτες με λαχτάρες·
μα άσχιμα αν δόκι, πρόςοπο θευ ποτες δε βλέπις,
κε μίγα ςε κεντάι κακι απ' άκρες γις ος άκρες
κι ατίμιτος απο θευς λιςογίρνας κι αθρόπυς.
Ετςι κε τυ Πιλια ι θει καμαρομένα δόρα
απο μικρο τυ χάριςαν, κε τυς θνιτυς νικύςε
όλυς ςε πλύτος κι αγαθα, τον Μιρμιδὸνον άρχος,
κε τέρι τὔδοκαν θεα, θνιτος κιας ίταν έτςι.
Μα τὔβαλαν κε ςιφορες με τ' αγαθα, γιατι άλα
ςτον πίργο βαςιλόπυλα δεν τὔςτρεκςαν να κάνι,
μον έκανε ένα μονογιο πανόριο· πυ, το βλέπις,
δεν τον γεροκομάι, τι νά ςτιν άκρι εγο τυ κόζμυ
ςέρνυμε τα πεδιά-ςυ εδο να τιραγνάο κ' εςένα.
Κ' εςένα, γέρο, ακύγαμε πος μια φορα εφτιχύςες·
τι όςυς τις Λέζβος το νιςι εντός-τυ θρέφι αθρόπυς
κι ο άπιρος Ελίςποντας ί κ' ι Φριγια απο πάνυ,
όλυς ςε πλύτος κε ςε γιυς λεν, γέρο, τυς νικύςες.
Μα μια ι θει κε ςὔςτιλαν τέτια βαρια φορτύνα,
δεν πάβυν γίρο ι ςκοτομι ςτο κάςτρο-ςυ, δε πάβυν.
Μα θάρος, έλα πια μιν κλες — τι βγάζις π' ακ ο θρίνος
πίςο δε φέρνι — ίνε γραφτο να μι ςτερέβι ι πίκρα».
Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε
«Οχι, αρχιγέ-μυ, μι μυ λες να κάτςο εγο, όςο ο γιός-μυ
χάμυ ριγμένος κίτετε. Μον δός'-μυ-τον... τα μάτια
μυ λαχταρύνε ναν τον δυν. Κε πάρε — με χαρά-ςυ —
τα πλύςια δόρα πὔφερα. Κ' έτςι ι Εφκι τυ Δία
πίςο ας ςε πάι ςτον τόπο-ςυ για το καλο πυ κάνις!»
Τότες λοκςα τον κίτακςε κε τὔπε ο Αχιλέας
«Μι, γέρο, μ' ερεθίζις πια. Τὄχο κ' εγο ςτο νύ-μυ,
κε θα ς' τον δόςο. Μὔρθε εδο απ' τυς θευς μινίτρα
ι μάνα πυ με γένιςε, θαλάςιυ γέρυ ι κόρι.
Κ' εςένα δε μυ κςέφιγε — το νιόθι, γέρο, ο νύς-μυ —
θεος πος ς' έφερε ος εδο ςτ' Αργίτικα καράβια.
Τι νἄρθι ος ςτο ςτρατο θνιτος, κε νιος αν πις λεβέντις
δε θα κιτύςε· τυς φρυρυς δε διάβενε κριφά-τυς,
μίτε κε ςάλεβε έφκολα τις πόρτας-μυ το ςίρτι.
Ετςι άςε, γέρο, μιν κεντας τι θλιβερι καρδιά-μυ,

μίπος — κε πρόσπεφτο έτσι εδο — κ' εσένα δε ς' αφίκο
γερο, κε τότες στυ Δίος το λόγο θ' αμαρτίσο».
Ιπε, κι ο γέρος ςκιάχτικε κε τ' αγρικάι το λόγο.
Κ' εκίνος σα λιοντάρι εφτις βγένι όχςο απ' τιν καλίβα,
όχι μονάχος, πάγεναν διο παραγιι μαζί-τυ,
ο Αφτομέδος κι Αλκιμος, ι διό-τυς π' αγαπύσε
πιο απ' όλυς, τόρα ο Πάτροκλος πυ τΰχε πια πεθάνι.
Αφτι κσεζέβυν τ' άλογα κι ακύραστα μυλάρια
κε μπάζυν τον τρανόφονο κράχτι τυ γέρυ μέσα,
τυ λεν να κάτςι, κ' έπιτα απ' το πανόριο κάρο
πέρνυν τιν πλύσια κςαγορα τυ φιμιζμένυ Εχτόρυ.
Μα αφίκαν πανοφόρια διο κ' ένα ςκυτι στο κάρο,
για να τιλίκςι το νεκρο κε πίςο ναν τον δόκι
ναν τόνε παν στον τόπο-τυ. Κε κράζι ςκλάβες όκςο,
τυς λέι να πλίνυν το νεκρο, ναν τον αλίπςυν λάδι,
παρέκι κάπυ, μιν τιχον κε δι το γιό-τυ ο γέρος.
Κ' ι ςκλάβες σαν τον έπλιναν κι αλίπςανε με λάδι,
τον τίλικςαν μες' στο ςκυτι κε στ' όριο πανοφόρι·
κε τότε αφτος τον ςίκοσε κι απίθυσε στο στρόμα,
κ' ι παραγιι τον έβαλαν κ' ι διο μαζι στο κάρο.
Τότε έςπασε στα κλάματα κε τυ Πατρόκλυ κράζι
«Μι μυ χολιάςις, Πάτροκλε, σα μάθις μες' στον Αδι
πος τόρα στον πατέρα-τυ πάι ο φονιάς-συ πίσο,
τι έδαλα δίκια κςαγορα. Μα πάλι εγο κ' εσένα
καλο, όπος πρέπι, μερτικο απ' όλα θα συ δόσο».
Ιπε, κε πίςο γίρισε μες' στ' αψιλο καλίβι,
κε κάθισε στο ςκαλιςτο θρονί-τυ πΰχε αφίσι,
έτςι απ' τον άλο τίχο εκι, κε τυ Πριάμυ τΰπε
«Λέφτερο τόρα, γέρο-μυ, το λίψανο, όπος ίπες,
ίςιχο εκι στο στρόμα-τυ· κι άμα χαράκςι ι μέρα,
πάρ'-το κε σίρε στιν εφκι. Μον έλα τόρα ας φάμε.
Τι να γερτι θιμίθικε κ' ι χριςομάλο ι Νιόβι,
πυ δόδεκα έχασε πεδια — κι όχι ένα — στο πιργί-τις,
νιυς έκςι μες' στι νιότι-τις κε θιγατέρες έκςι.
Μα ο Φίβος ςκότοσε τυς γιυς με τ' αργιρο δοκςάρι,
τι θίμοσε τις μάνας-τυς — κ' ι Αρτεμι τις κόρες —
τι ίθελε δα με τι Λιτο να γίνετε ίσα κ' ίσα.
Δόδεκα εγο, ίπε, γένισα, μα διο ι Λιτο μονάχα·
μα αφτι, κε διο όντας, ςκότοςαν τα δόδεκά-τις όλα.
Μέρες στο έμα κίτυνταν ενια, κε ναν τυς θάψι

δεν ίχε μίνι πια κανις, γιατι ο μεγάλος Δίας
έκανε πέτρες το λαο· μα εκι στις δέκα μέρες
τυς θάβυν τ' υρανυ ι θει. Κ' ι Νιόβι τότες πίρε
να φάι πια, σαν κυράστικε χίνε όλο χίνε δάκρια.
Ετσι έλα τόρα, γέρο-μυ, κερος κ' εμις να φάμε
μια στάλα· κ' έπιτα τον κλες το γιό-συ, σα γιρίσις
στο κάστρο μέσα, κε πολι μαζί-συ θαν τον κλάψυν».
    Ιπε, κι επάνυ ο γλίγορος σικόνετε Αχιλέας
κε σφάζι αρνι λεφκόμαλο. Κ' ι μπιστικι σιντρόφι
το γδέρνυν κε το σιγιρνυν καλα με κάθε τέχνι,
κε λιανιζμένο ταχτικα στις σύγλες το περνύνε,
το ψένυν όμορφα-όμορφα κι απ' τι φοτια το βγάζυν.
Κατόπι πέρνι το ψομι ο άκσιος Αφτομέδος
μες' σε πανόρια κάνιστρα, κε πάι κε στο τραπέζι
το βάζι απάνυ· κε το κριας μιράζι ο Αχιλέας.
Κε τότες σ' έτιμα άπλοσαν καλύδια, ομπρος στρομένα.
    Κι όταν πια τέλος χόρτασαν καλα με φαγοπότι,
ο γέρος τυ Πιλια το γιο καμάρονε, πόσ ίταν
λαμπρος μεγάλος! λες θεο πος έμιαζε ίσα πέρα
Κε πάλε αφτος τον Πρίαμο καμάρονε, θορόντας
τιν όψι τιν αρχοντικια, τα λό;ια-τυ αγρικόντας.
    Μα τέλος πια σα χόρτασαν με το να βλέπυντε έτσι,
πρότος τότε ο θεόμορφος γιος ίπε τυ Δαρδάνυ
„Μι, θεοπέδι, τόρα αργις, μον πές-τυς να μυ στρόσυν,
για να χαρύμε μια σταλια κε το γλικο τον ίπνο.
Τι απ' όντας βρίκε θάνατο με το σπαθί-συ ο γιός-μυ,
στιγμι κάτυ απ' τα βλέφαρα δε μύκλισαν τα μάτια,
μον κλέο στενάζο, τις πολες τις πίκρες-μυ αναδέβο,
κι όχσο κιλιύμε στα ζβυνια μες' στις αβλις το γίρο.
Τόρα νά κ' έφαγα ψομι κε μύβρεκσε τα χίλια
λίγο κρασάκι· μα όμος πριν δεν ίχα ανκίχσι στάλα".
    Ιπε, κι αφτος τυς πιραγιυς προστάζι κε τις σκλάβες
στο λιακοτο να βγάλυνε κλινάρι, κε να στρόσυν
όμορφα κόκινα χαλια, ν' απλόσυν αντρομίδες,
κι απάνυ σκέπασμα ζγυρες να βάλυνε φλοκάτες.
Κ' έβγεναν απ' τι σάλα αφτες στα χέρια φος κρατόντας,
κι αμέσος — κάνοντας γοργα — τυς στρόνυν διο κλινάρια.
    Τότες τυ λέι ο Αχιλέας γλικόλαλα του γέρυ
„Νά, γέρο-μυ, όκσο πλάγιασε, μιν τίχι κε προβάλι

χανις εδο άκςαφνα αρχιγος, γιατι έρχυντε πολί-τυς
κι αντάμα εδο ςαν αδερφι κάθε δυλια μιλάμε.
Οπιος-τυς μες' στι φτεροτι μελανοφόρα νίχτα
ςε δι, θαν το προφτάςι εφτις τυ βαςιλια Αγαμέμνυ,
χ' εφτις το να δοθι ο νεκρος αναβολες θ' αρχίςυν.
Μον έλα πές-μυ τόρα αφτο κε μίλα τιν αλίθια·
πόςον κερο τον Εχτορα ςκοπο 'χις να θρινίςις,
πυ ος τότε εγο με το ςτρατο να μιν ανίχςο μάχι».
Τότε απαντα ο θεόμορφος γιος τυ Δαρδάνυ κ' ίπε
«Α θες το κςόδι-τυ, όπος λες, τυ γιύ-μυ ν' αποςόςο,
γιε τυ Πιλια, έτςι κάνε-μυ κε θα ςχορνὸ-ςε πάντα.
Τι κςέρις, μες' στο κάςτρο εμις κλιζμένι, κε τα κςίλα
ςτο λόνκο αλάργα κι ο λαος περίςα φοβιζμένος.
Μέρες ενια το λίπςανο θα κλέμε μες' ςτον πίργο,
ςτις δέκα θαν το θάπςυμε κε θα διπνίςι ο κόζμος,
τι μέρα τιν εντέκατι θα ςτίςυμε το μνίμα·
κατόπι πολεμύμε πια αφυ το θέλι ι τίχι».
Τότε ο γοργος τυ μίλιςε γιος τυ Πιλια κε τὔπε
«Νε, γέρο-μυ, ας γενι κι αφτο καθος ορίζις, έτςι·
τι μέρες δόδεκα, όπος λες, κοντάρι δε θα πιάςο».
Ιπε, κε τότε τὔπιαςε το χέρι το δεκςί-τυ
εκι ςτο χτένι, μιν τιχον κε βάλι ο νύς-τυ φόβυς.
Κ' εκίνι ι διο ςτο πρόςπιτο, ο βαςιλιας κι ο κράχτις,
πλαγιάζυν, κ' ίχε ςιλογες ο νύς-τυς κε φροντίδες.
Μα ο Αχιλέας πλάγιαςε ςτις ςτέρεις καλίβας
το βάθος, κ' ι ροδόθορι κοντά-τυ Βριςοπύλα.
Κ' ι άλι αθάνατι θει κ' ι άντρες, χαρομένι
απο βαθι ίπνο μαλακο, κιμύντανε όλι νίχτα·
μα τυ Ερμι τ'αργοφονια δεν τυ κατέβεν' ίπνος,
τι όλο λογάριαζε το πος να βγάλι οχ τα καράβια
το γέρο-Πρίαμο, κλεφτα απ' τον φρυρον το λόχο.
Κι απάνυ απ'το κεφάλι-τυ πάι ςτέκι κε τυ κάνι
«Γέρο, το βλέπο, ι ςιφορες δε ςε τρομάζυν, πυ έτςι
κιμάςε ακόμα απο πολυς οχτρυς τριγιριζμένος,
τι ο Αχιλέας ς' άφιςε. Κε τόρα νε τον πίρες
το γιό-ςυ αδρα πλερόνοντας, μα εςένα ο Αγαμέμνος
κ' ι Δαναι αν ςε νιόςυνε, ςαν τρίδιπλα ι δικί-ςυ
ι γιι ίςος δόςυν, ζοντανο για να ςε πάρυν πίςο».
Ιπε, κι ο γέρος ςκιάχτικε κ' εφτις κςιπνάι τον κράχτι.

Ω

Τ' άλογα τότες ο Ερμις τυς ζέβι κε μυλάρια,
κε μόνος-τυ ίςα τα χτιπάι κατα τον κάμπο πέρα
γοργα-γοργα, χορις πςιχι να νιόςι πος περνύςαν.
Μα όταν ςτον πόρο φτάςανε τ' αςόπαςτυ Σκαμάντρυ,
τ' όμιυ ποτάμυ πΰκανε ο βροχοδότις Δίας,
τότε ο Ερμις τυς άφιςε ςτον Ελιμπο να ςίρι,
κε βγίκε ι ρόδινι ι αβγι τυς κάμπυς να φοτίςι.
Κ' εκίνι ι διο με κλάματα κε δάκρια προχορύςαν
κατα τιν Τρια με το νεκρο μες' ςτο πανόριο κάρο.
Κε δεν τυς ίδε πριν κανις, θες άντρας θες γινέκα,
παρα ι Καςάντρα ι όμορφι ςα χριςοπι Αφροδίτι
ςτιν άκρι ανέβι κε θωράι το γέρο-τις πατέρα
όρθιο με τον καλόφονο μέςα ςτ' αμάκςι κράχτι,
κε το νεκρο 'δε πΰφερναν τα διο μυλάρια πίςο
ςτο ςτρὸμα απάνυ πλαγιαςτο. Κε μπὶγι εφτις το κλάμα
κε κράζι με κςεφονιτα ς' όλι τι χόρα κάτυ
«Αντρες γινέκες, τρέκςτε εφτις τον Εχτορα να δίτε...
Παςίχαρι αχ τον βλέπατε ςα γίριζε οχ τι μάχι
ς'άλυς κερυς, τι τυ λαυ χαρα 'ταν κε καμάρι».
Ιπε, κι αφτυ δεν έμινε πςιχι — γινέκα ί ὰντρας —
ςτι χόρα, τι όλυς έπιαςε αβάςταχτι ςα λίπι,
μον παν τυς ζμίγυν ςτο πορτι με το νεκρο ςτο κάρο.
Πρότες ςτο κάρο χίθικαν μαδόντας τα μαλιά-τυς
ι μάνα κ' ι γινέκα-τυ, κε το νεκρο κεφάλι
κρατύςαν· κ' έκλεγε ο λαος τριγίρο πικνομένος.
Εκι όλι μέρα το νεκρο ος να βυτίκςι ο ίλιος
με δάκρια θάκλεγαν πικρα μπροςτα ςτο καςτροπόρτι,
μόνε απ' τ' αμάκςι φόνακςε ς' όλυς τριγίρο ο γέρος
«Κάντε-μυ τόπο να διαβυν τ' αμάκςια, κε κατόπι
χορτένετε όλι κλάψιμο όταν τον πάο ςτον πίργο».
Ιπε, κι αφτι παραμερυν κι αφίνυν να περάςι.
Ετςι ςαν πίγαν το νεκρο ςτον όμορφὸ-τυ πίργο,
τον πίραν κε τον έβαλαν ςτο τορνεφτο κρεβάτι,
κι άρχιςε εφτις τον γινεκον το μιρολόι τριγίρο.
Κ' ι Αντρομὰχι ι λιγερι το κλάμα αρχίζι πρότι,
τιν κεφαλι τυ Εχτορα ςτα χέρια-τις κρατόντας
«Αντρα-μυ, νιος μυ χάθικες κε χίρα νια μ' αφίνις
ςτον πίργο εδο, κι ο γιὸκας-μας μικρὺλις έτςι ακόμα
πυ εςι κ' εγο τον κὰναμε, μιδε θα δι πια νιότι,
τι πριν — νε, κάτι μυ το λέι — ι χόρα αφτι ος ςτο κάςτρο

θα ριμαχτι, τι εσι ο φρυρος ϊάΙ πίγες, πυ φρυρύσες
κε κάστρο κε μικρα πεδια κι αρχοντικες γινέκες,
πυ τόρα με καράβια οχτρον ταχια θα παν στα κσένα,
κε θενα πάο μαζι κ' εγο... Τότες κ' εσι πεδί-μυ,
μαζί-μυ ί θάρθις στι σκλαβια κε θα σκλαβοδυλέβις
εκι στα κσένα απο σκλιρο αφέντι ανχαρεμένος,
ί—ο φρίκι! — θα σε πιάσι οχτρος, θα ρίκσι-σε οχ τον πίργο
με πάθος πυ ίσος τΰσφακσε ο Εχτορας το γιό-τυ
ί τον πατέρα ί αδερφο· τι απ' το χαλκό-τυ πλίθος
Αργίτες δάνκασαν τις γις τ' αμέτριτα λιθάρια,
τι σα θεριο ο πατέρας-συ ίταν στι μάχι πάντα.
Για αφτο όλος τον θρινα ο λαος μες' στ' απσιλό-μας κάστρο...
κ' έκανες θρίνυς να πεθυν κε κλάματα ι γονιί-συ,
Εχτορα· εγο όμος θαν τα πιυ τα πιο πολα φαρμάκια,
τι κσεπσιχόντας, άντρα-μυ, δε μ' άπλοσες τα χέρια,
δε μΰπες λόγο-συ γλικο, πυ πάντα... νίχτα μέρα...
ναν τον θιμάμε κε βροχι τα δάκρια-μυ να τρέχυν».

Ετσι θρινύσε, κ' έπιτα βονκύσανε ι γινέκες.

Τότε ι Εκάβι δέφτερι τα μιρολόγια στίνι
„Εχτορα, εσι τον σπλάχνον-μυ το λατρεφτο βλαστάρι,
ίχες κε πρότα τον θεον σα ζύσες τιν αγάπι,
μα κε στυ χάρυ-συ έπιτα σε φρόντισαν τιν όρα.
Τι τ' άλα-μυ πεδια ο γοργος σαν τάπιανε Αχιλέας,
αντίκρι — τον πσαρι γιαλο περνόντας — τα πυλύσε,
στιν Ιμπρο ί Λίμνο ί στο νισι τις πεφκομένις Σάμος·
μα εσένα σα σε σκότοσε με τ' άπονο κοντάρι,
όλο τριγίρο σ' έσερνε στυ βλάμι-τυ τον τάφο
πυ τΰσφακσες... μα τάχα τί, μιν τον ανάστισε έτσι;...
μα κίτεσε όμος δροσερος κι απίραχτος στον πίργο,
σαν κάπιος πυ ο δοκσαριστις λες ίρθε γιος τυ Δία
κε σπίτι-τυ τον θέρισε με τις πικνες σαίτες».

Ετσι θρινύσε, κι άναπσε αχόρταστο 'να κλάμα.

Τρίτι ι πεντάμορφι αρχινάι Λενιο τα μιρολόγια
«Εχτορα, ο πιο λαχταριστος κυνιάδος τις καρδιάς-μυ,
άντρας-μυ νε ο θεόμορφος ο Πάρις πυ στιν Τρία
μ' έφερε εδο... πυ έτσι ο γιαλος να θε με πνίκσι πρότα!
Τι ίκοσι χρόνια πέρασαν ος τόρα πυ μαζί-τυ
πίρα απο κι τα μάτια-μυ κι αφίκα τιν πατρίδα,
μα ακόμα λόγο ί προσβολι δεν άκυσα πικρό-συ·
μα κι άλος να με μάλονε στον πίργο, θες κυνιάδος

θες ςινιφάδα-μυ ί χυνια θες τάχα ι πεθερά-μυ —
μα ο πεθερος γλιχὸλογος λες ςαν πατέρας πάντα —
εςι με μιά-ςυ ςιβυλι τι γνόμι-τυς γιρνύςες.
Για αφτο χ' εςένα κλέο γο με ςπλάχνα πλιγομένα,
θρινάο μαζι χ' εμένανε· τι φίλο πια δεν έχο,
λόγο χαλο δε θ' αγριχο, τι μ' αποςτρὲφυντε όλι».
Ετςι ίπε, χ' έχλεγε έπιτα το πιχνομένο πλίθος.
Κε τότε ο γέρο-Πρίαμος ςτυς Τρόες λέι διο λόγια
«Τόρα, πεδιά-μυ, ςίρτε πια για χςίλα δὶχος φόβο
απο χαρτέρι τον οχτρον. Τι πριν ο Αχιλέας
δε θα μας βλάπςι — μΰταχςε ςα μ' έςτελνε απ' τα πλία—
πριν ι δοδέχατι ι αβγι γλιχοχαρὰχςι πρότα».
Ιπε, χι αφτι ςτα χὰρα-τυς τα βόδια χε μυλάρια
ζέβυν, χε χέρι-χέρι ομπρος μαζέβυντε ςτι χόρα.
Μέρες ενια ςορυς-ςορυς τα χςίλα χυβαλὺςαν·
μα πια ςα βγίκε ι δέχατι θνιτεφοτίςτρα αβγύλα,
βγάζυν τον άτρομο Εχτορα με θρίνυς, χε ςτον χςίλον
παν χε τον θέτυν τιν χορφι, χι απε φοτια τυς βάζυν.
Κε νά! προβὰλι ι χαραβγι απ' τα ςχοτάδια πὰλε,
χε τότες γίρο ςτι φοτια ςινάζυντε όλι ι Τρόες.
Κι όλος ςαν έφταςε ο λαος χε ςτάθιχαν τριγίρο,
πρότα με χόχινο χραςι ζβίνυν τα χςίλα, ος πέρα
πυ πίγε ι φλόγα, χ' ίςτερα τ' αδέρφια χ' ι ςιντρόφι
μαζέβυν τ' άςπρα χόχαλα μιρολογόντας όλι,
χ' έτρεχαν δάχρια πίρινα ςτα μάγυλά-τυς χάτυ.
Επιτα ςε χριςο ςταμνι τα πέρνυν χε τα βάζυν
πυ μ' άλιχα το ςχέπαςαν ςχυτια απαλοφαζμένα·
τότες ςε λάχο βαθυλο τα χόνυν, χι απο πὰνυ
χοντρα λιθάρια 'να ςορο ςοριάζυν χέρι-χέρι.
Κι αμέςος μνίμα τΰρτιαςαν, χ' ίχαν ςτιμένυς γίρο
παντυ ςχοπυς μιν τίχι πριν χ' ι Δαναι πλαχόςυν.
Κι αφυ το μνίμα τΰρτιαςαν, παν πίςο· χε χατόπι
μαζέβυντε όλι ταχτιχα χε χάθυντε να φάνε
ςτον πίργο τυ διόςπαρτυ τυ βαςιλια Πριάμυ.
Ετςι τότε έγινε ο θαμος τ' αλογομάχυ Εχτόρυ.

Λίβερπυλ, 1 τυ Σταβρυ 1901

Τιμι 2 ρ

Цена 2 р.

ИЛИАДА

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Московская 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР.